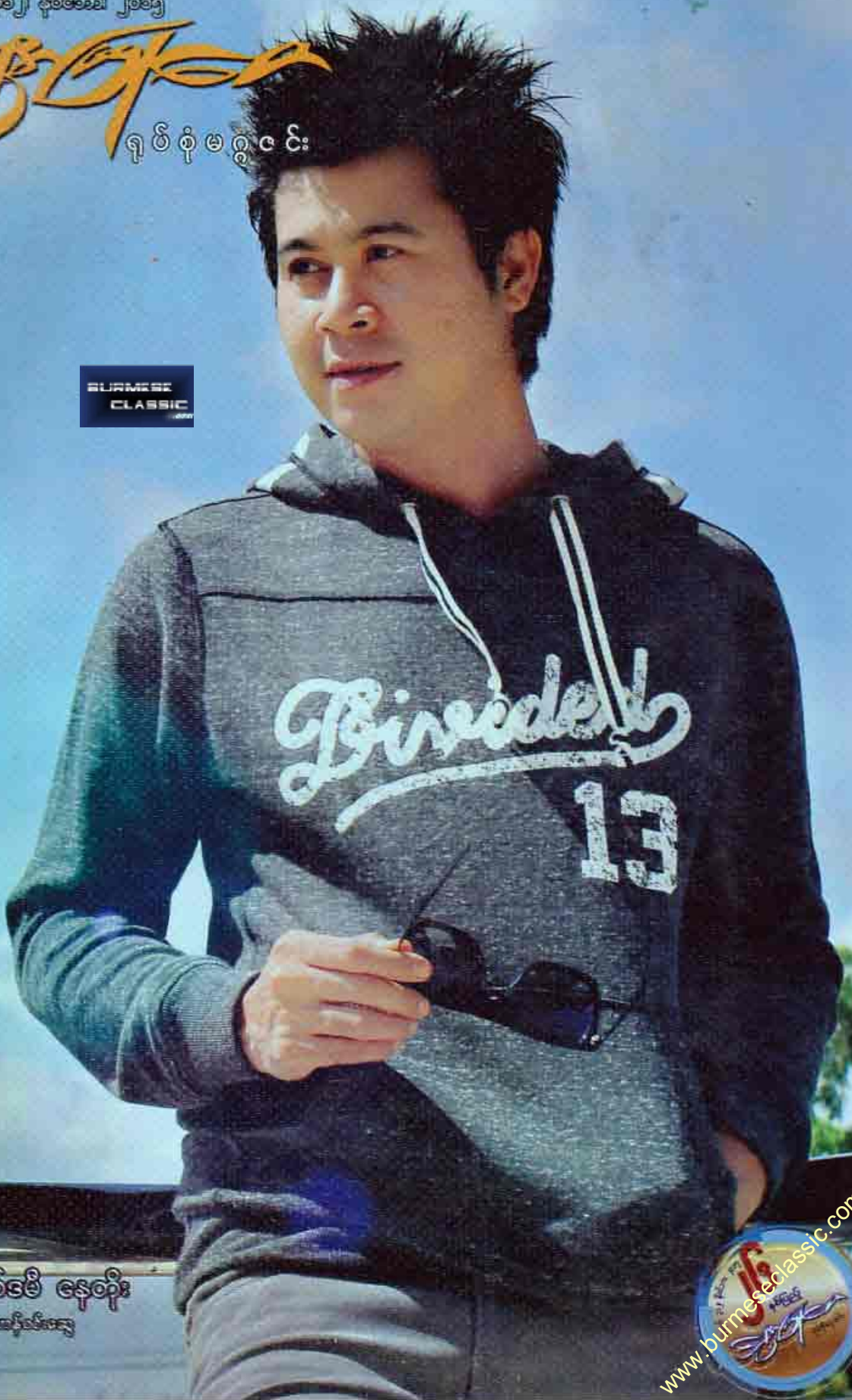

အမှတ် ၃၁၂ နိုဗင်ဘာ ၂၀၁၅

စိန်

ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

BURMESE
CLASSIC

အကယ်ဒမီ နေတိုး
တော်ရီ - အမှတ်တံဆိပ်

၁၉၇၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် စတင်ထုတ်ဝေသည်

စင်းငြိမ်း ဝိစဉ်တည်းဖြတ်သည်

အမှတ်အသား
၂၀၁၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

ရုပ်စုံဗဟုစုစု

နှစ်မြည်
အထူးထုတ်

BURMESE
CLASSIC

တာဝန်သတည်း
ပျိုပြင်ညို
စာတည်း
လင်းနိုင်ဦး
အပူထောင် စာတည်း
ပသိတာ

ရွှေဒီဇိုင်း
ပိုင်ဇင်ထွန်း၊ ဖြိုးဦးပိုင်
ဈေးနှုန်း
စိုင်းလှစံ၊ မိုးမိုးမြင့်
စာဖြင့်
ကျော်စိန်ပင်

ရွှေပန်းချီ
ဇော်ဝင်း (ရက်ပျော့သီး)
ဆန်နီညိုမီး
မေတ္တာနီ၊ ရေး၊ မုတ်သုံ
မြင့်မောင်ကျော်
ပျိုးမြင့်
လှမြင့်၊ မေတ္တာ
လင်းဝတ္ထု
ဝင်းတင့်၊ မောင်မိုး
စိုးအောင်
အောင်ကျော်
မောင်စည်
ထွန်းဘုံ
စိုးသော်တာ
Win Ponzia
မျက်နှာဖုံးအုပ်စုံ
တန်ဝင်းသွေး
မျှော်စင်
တန်ဝင်းသွေး
လင်းနိုင်ဦး၊ ထူးခြားသစ်

ဝိစဉ်တည်းဖြတ်သူရဲ့
အမှာစကား

ရွှေအမြဲတော့မဂ္ဂဇင်းကို
ဝိစဉ်တည်းဖြတ်
လာခဲ့တာ ဒီနှစ်မှာ
၂၆ နှစ်ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။
အရင်တုန်းက
မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ရဲ့
သက်တမ်းဟာ
ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုသာ
ရှိတယ်လို့
ဆိုခဲ့ကြဖူးပါတယ်။
ရွှေအမြဲတော့က
ရာစုနှစ်တစ်စိတ်ကို
ကျော်ဖြတ်လာနိုင်တာဟာ
စာဖတ်ပရိသတ်များရဲ့
အားပေးမှုကြောင့်သာဖြစ်ပါတယ်။
ဒီကာလအတွင်း
မြန်မာစာပေလောကအတွက်
အလားအလာကောင်းတဲ့
စာရေးဆရာ၊ ဆရာမ များစွာကို
စင်တင်ပွဲထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။
တချို့ဆရာ၊ ဆရာမများ
အမျိုးသားစာပေဆုရတဲ့အထိ
အောင်မြင်မှုရရှိကြပါပြီ။
သူတို့အောင်မြင်မှုကို ကြည့်ပြီး
ဝီတိဖြစ်ရပါတယ်။ တချို့ဆရာ၊
ဆရာမများက အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
အလုပ်မဟုတ်တဲ့ စာရေးခြင်းကို
စွန့်ခွာသွားကြတာ ဝမ်းနည်းဖွယ်
တွေ့မြင်ရပါတယ်။ မဂ္ဂဇင်းသက်တမ်း
၂၆ နှစ်မှာ ကျွန်တော့်အသက်ကလည်း
၇၀ အတွင်းကို ရောက်လာခဲ့ပြီ
ဖြစ်တာကြောင့် နောက်ထပ်ဘယ်နှနှစ်
တည်းဖြတ်နိုင်မလဲ၊ ဘယ်နှနှစ်
ဆက်ထွက်နိုင်မလဲ ဆိုတာကတော့
ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုတော်ပါပဲ။
အခုချိန်ထိအောင် ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာနဲ့
အားပေးနေကြတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်များကို
လေးစားကျေးဇူးတင်ပါကြောင်းနဲ့
ဆရာ၊ ဆရာမများလည်း ရသစာပေကို
ဆက်လက် မြှင့်တင်နိုင်ရေးအတွက်
ကျွန်တော်နဲ့အတူပူးပေါင်းပါဝင်ကြပါဦးနဲ့
၂၆ နှစ်ပြည့် အနုပညာ
စကားအဖြစ် ဆိုလိုက်ပါရစေ။ ■

ဝင်းငြိမ်း

အမှတ် ၁၁၂ နံပါတ် ၂၀၁၅

ဝင်းငြိမ်း စီစဉ်တည်းဖြတ်သည်

သုတေသနခရီး

၁၀။ ငါးစာသုံးကျိပ်

ခွေပခဲသုပ ခွေပခဲသုပ

၁၁။ ပင်းငြိမ်း

ခွေပခဲသုပ ခွေပခဲသုပ

၁၂။ ပင်းငြိမ်း

တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့
အချိန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့
နေ့တိုး

၁၃။ ပင်းငြိမ်း

မျိုးဆက်သစ်များ
လိုအပ်နေပြီဆိုတဲ့
အကယ်ဒမီ ပြေတီဦး

၁၄။ ပင်းငြိမ်း

မိန်းမချောများကို
လက်ကမ်းကြိုဆိုမယ့်
ထက်ထက်မိုးဦး

၁၅။ ပင်းငြိမ်း

အားလုံး
အလုပ်လုပ်ကြဖို့
လိုလာပြီဆိုတဲ့
လွင်မိုး

၁၆။ ပင်းငြိမ်း

ရုပ်ရှင်ရိုက်တော့မယ့်
လွမ်းပိုင်

One Minute Interview

၁၇။ ပင်းငြိမ်း

ဖိုးချစ်
စေရိထက်

လူ့ပတ်ဝန်းကျင်

၁၈။ ငါးစာသုံးကျိပ်

ဘာကြောင့်

ခွေပခဲသုပ

၁၉။ ပင်းငြိမ်း

ဒါရိုက်တာလူမင်းရဲ့

အနူးအသစ် (ANUBIS)

၂၀။ ပင်းငြိမ်း

ပုဂံမှာ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့

ဘွဲ့ကြွေကြက်သူမိုး

၂၁။ ပင်းငြိမ်း

ထိုင်းမှာရိုက်တဲ့

တီတီနဲ့ဒိုးနတ်

၂၂။ ပင်းငြိမ်း

ပြုတ်သျှင်ကောင်

ပုဂံ-ညောင်ဦး

ရိုက်ကွင်းပေါ်က

မယားကြောက်ရွံ့

၂၃။ ပင်းငြိမ်း

နီဇီဝတာကာစာမျက်နှာ

၂၄။ ပင်းငြိမ်း

စာရေးဆရာမ

ဂျက်ကီကောလင်းနှင့်

နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း

၂၅။ ပင်းငြိမ်း

Duram Duram

သို့မဟုတ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့

ဗြိတိသျှတို့ ဒုတိယအကြိမ်

ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ခြင်း

ခွေပခဲသုပ

၂၆။ ပင်းငြိမ်း

ပန်နီလာ ဗေဒါဆင်

၂၇။ ပင်းငြိမ်း

ချယ်ရီတွေ ကြွေ...

၂၈။ ပင်းငြိမ်း

ထိုနေ့က မီးမလာပါ

၂၉။ ပင်းငြိမ်း

မာနီ၊ ထောင်လုံးချိန်

၃၀။ ပင်းငြိမ်း

ဒေဝဒတ်ရှေ့က လူတွေ

၃၁။ ပင်းငြိမ်း

အုတ်မ

၃၂။ ပင်းငြိမ်း

ရောင်ကြေး

၃၃။ ပင်းငြိမ်း

အောင်ဆန်းရှိတ်

၃၄။ ပင်းငြိမ်း

ကျွန်တော်၏

ကြောင်များအကြောင်း

၃၅။ ပင်းငြိမ်း

ဒုတိယမုန်တိုင်း

၃၆။ ပင်းငြိမ်း

သမုဒ္ဒရာ၏မျှော်လင့်ချက်

၃၇။ ပင်းငြိမ်း

ခင်ဗျားတို့ရွာ

ကျုပ်တို့ရွာ

ဒီလိုပဲ နေမှာပါ

၃၈။ ပင်းငြိမ်း

လိပ်စာတပ်လိုက်တဲ့

မြားတစ်စင်း

ရွှေအခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်
 ညိုထွန်းသူ ၁၅၄။
 ငါးသိန်းနှင့်ငါးသောင်း
 ရွှေဝတ္ထုရှည်/ဆုံး
 ခင်ခင်ထူး ၁၁၂။
 ရွှေတောင်ပို့
 မင်းဝေဟင် ၂၄၄။
 တတိယမြောက်သား၏
 အိမ်အပြန်
 ရွှေဝတ္ထုများကို
 ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
 သူမောင် ၁၄၆။
 အရစ်သစ်ပင်
 ရသစာတမ်း
 မောင်ရုဏ်း၊ ကျောင်းကုန်း၊ ၁၂၄။
 ဝိညာဉ်ပျောက်ဆုံးသူတို့၏
 သစ်ပင်
 ရွှေနှလုံးသား
 ဂျွဲညိုလေး ၁၀၂။
 ဆောင်းကြာဖြူ

ရွှေအသစ်
 ၂၁၂။ _____
 ၂၁၈။ _____
 ၂၂၄။ _____
 ရွှေသူတ
 ၃၆။ မောင်မောင်သိန်းကျွင်း
 One Of The Kinds
 ၈၄။ မေတ္တာဦး
 ကူးဘာ(Cuba) ခရီး(I)
 ၁၀၈။ မေဗီဘုန်းသစ်
 သူတို့ ဘယ်လို
 ဖန်တီးခဲ့သလဲ (၁၀)
 (ကလေးဖတ်ပို့
 ပုံပြင်၊ ဇာတ်လမ်း၊
 ဝတ္ထု ဘယ်လိုရေးမလဲ)
 ၁၂၀။ မောင်သန်းဆွေ၊ ထားဝယ်၊
 ကရုဏာသက်စရာ
 သမိုင်းဝင်
 စာကလေးတစ်စောင်
 ၁၄၄။ ဗြိမ္မသ
 လှောင်ပြီး

အယ်ဒီတာအဖွဲ့-
 တိုက် (၁၇) အသန်း (၄-၁၁)
 ၅၂ လမ်း (အောက်ဘလောက်)
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ရုံး-၁၁-၃၁၁၅၀၁
 Email :
 nyeinfofamily@gmail.com
 မျက်နှာမူ၊ မေတ္တာလက်ဆောင်နှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ- ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၀၉၈၀)
 ဗျူဟာလုပ်ငန်းတိုက်
 အမှတ် ၁၁၁၀၊ ညောင်တုန်း၊ ၅ လမ်း။
 ၆၃ ရပ်ကွက်၊ စက်မှုဇုန် တောင်အုပ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ရွှေထုတ်ဝေသူ -
 ဦးဉာဏ်လှိုင်(၀၁၀၉၁)၊ အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊
 ကန်သည်လမ်းနှင့် မဟာဝိဇ္ဇာလမ်းကြား၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ရွှေဖြန့်ချိရေး - ဗျူဟာလုပ်ငန်း
 အမှတ် ၁၃၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကန်သည်လမ်းနှင့်
 မဟာဝိဇ္ဇာလမ်းကြား၊
 ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ရုံး-၁၁-၃၃၈၂၂၀
 စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၁၂၅
 E-mail :
 zabutalu@gmail.com
 Available at :
 iTunes Store

BURMESE
CLASSIC

အိဂိုက်တာ မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းပြစ်)နဲ့ နောက်တစ်ကား ရိုက်ဦးမယ့် လိုင်လာခန်း

၂၀၁၄ ခုနှစ်က ရုံတင်ပြသခဲ့တဲ့
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
ဆောင်မြင်မှုရခဲ့တဲ့ လိုင်လာခန်းက အိဂိုက်တာ
မောင်မျိုးမင်း(ရင်တွင်းပြစ်)နဲ့ပဲ
ရာဇဝင်ရှိင်းသူများ ရုပ်ရှင်ကားကြီးတစ်ကား
ရိုက်ကူးခဲ့ပြီး ရုံတင်ပြသဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေပါပြီ။
အတွဲညီခဲ့တဲ့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် နောက်ထပ်
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားကို ရိုက်ကူးလာအတွင်းမှာ
ရိုက်ကူးဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်လို့
ကြားသိရပါတယ်။ ဒီကားမှာတော့ လိုင်လာခန်းနဲ့
တွဲဖက်သရုပ်ဆောင်ဖို့ နိုင်းနိုင်းခမ်းလှိုင် ဖြစ်ဖို့
များတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။ လိုင်လာခန်းက
တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားမှာ
သရုပ်ဆောင်မှု ပြောင်မြောက်ခဲ့တဲ့အတွက်
၂၀၁၄ ခုနှစ် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ထူးချွန်ဆုပေးပွဲမှာ
အကောင်းဆုံးအမျိုးသမီးဇာတ်ကောင်ရုပ်
ဆွတ်ခူးနိုင်မယ်လို့လည်း ခန့်မှန်းနေကြပါတယ်။

သူတို့အရေး

ရွှေအမြင်တရပ်ဝံ့မဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁၁၅) ဇွန်လ ၂၀၁၅

Myanmar Media 7 နဲ့ စာချုပ်တဲ့ ဗီယက်နမ်အလှမယ်

၂၀၁၃ ခုနှစ်က Miss Vietnam ဖြစ်ခဲ့မှာ
1* Runner up ဆုရရှိခဲ့ဖူးတဲ့
မူလရင်ထရန်ဟုရင်မေ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက
ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှာ ကုန်စည်ကြော်ငြာ
အတတ်များများ ရိုက်ကူးနေရတဲ့
မိန်းကလေးဖြစ်ပါတယ်။ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံရှိ
ဗီယက်နမ်-မြန်မာ မျှော်ကြည်ရေးအသင်းက
ပေါင်းကူးပေးတဲ့အတွက် မေရီ
Myanmar Media 7 တို့ သဘောတူစာချုပ်
ချုပ်ဆိုပြီးဖြစ်ကြောင်း သိရပါတယ်။
မေရီ ၇ က ၂၀၁၆ ခုနှစ်အတွင်း
ရိုက်ကူးမယ့် သူတို့ရဲ့ရုပ်ရှင်ကားများမှာ
လွန် လိုက်ဖက်မယ့် ဓာတ်လမ်းများ
ဗီယက်နမ်ကူးသွားမှာဖြစ်ပြီး
ဗီယက်နမ်မြင်သံကြားကြော်ငြာများ
အတတ်လွှမ်းမိုးလုပ်ငန်း မှာမှာလည်း
ပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်မှာ
ဖြစ်တယ်လို့ သိရပါတယ်။
မေရီ ကုန်ကြိုက် နိုင်ငံတကာ ၁၂ ရက်နေ့မှာ
အောင်ရှိလာမှာဖြစ်ပြီး Media 7 က
ဗီယက်နမ်အလှမယ်များနှင့်
အသုံးပြုသွားမယ်လို့ သိရပါတယ်။

ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ဦးမယ့် ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ

ကျန်းမာရေးအခြေအနေ တည်ငြိမ်နေပြီဖြစ်တဲ့ အကယ်ဒမီ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေက ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာအဖြစ်ဆောင်ရွက်ပြီး နေတိုး၊ ဝါခင်၊ ထက်ထက်မိုးဦး၊ ဝတ်မုံရွှေရည်တို့နဲ့ ရိုက်ကူးဖို့ ဇာတ်တစ်ဇာတ်ကို အကယ်ဒမီ ငြိမ်းမင်းအား အပ်နှံထားတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အကယ်ဒမီ နေတိုးရဲ့ ရိုက်ရက်က ၂၀၁၆ ခုနှစ် နှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ရရှိထားပြီးဖြစ်တယ်လို့လည်း သိရပါတယ်။ ဆရာ ငြိမ်းမင်း ရေးပေးဖို့ အာတ်ဖရိန်ကို ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေက ပြောပြထားပြီး စိတ်ကြိုက်အချိန်ယူဖန်တီးနေတယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။ □

ဒေါ်ခင်သန်းနုလည်း ရုပ်ရှင်တစ်ကား သရုပ်ဆောင်ဦးမယ့်

စာရေးဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်သန်းယုရဲ့ နားတစ်ထောင် ဝတ္ထုကို ဒါရိုက်တာ မီးပွားက မေသန်းနုအတွက် ရိုက်ကူးပေးဖို့ စီစဉ်ရာမှာ အကယ်ဒမီ ခင်သန်းနု ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ပေးဖို့ စကားကမ်းလှမ်းထားခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်သန်းနုက ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ကောင်းမွန်ရင် သရုပ်ဆောင်ပေးမယ်လို့ဆိုတာကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းနု မီးစိမ်းပြမယ့် အခြေအနေကို ဆောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။ အသက် ၇၀ ကွင်းရောက်ရှိလာပြီဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခင်သန်းနုက 'ကျန်းမာရေးက ကောင်းတာတော့ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူငယ်တွေ လိုတော့ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်နိုင်မယ် မထင်ဘူး'လို့ ဆိုပါတယ်။ ဒေါ်ခင်သန်းနုကို အားကစားအဖွဲ့ချုပ်က ခုအချိန်ထိ ကျန်းမာရေးဆဲဖြစ်တဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြု ဆုချီးမြှင့်ခဲ့ပါတယ်။ □

ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ပိုးမြတ်သူဇာ

ရင်ခွင်ဇာတ်ကားကြီးများဖြစ်တဲ့
ညောင်စိမ်း၊ မယားကြောက်ရွာ၊
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိနဲ့
နှိမ့်ငွေပျောက်ဆုံးမှုကြီး ရုပ်ရှင်ကားများမှာ
ပါဝင်သူရုပ်ဆောင်နေတဲ့
အကယ်ဒမီ စိုးမြတ်သူဇာက
မယားကြောက်ရွာ ဇာတ်ကားမှာ
အားကိုးပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်း
သူရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းများ ရှိခဲ့သလို
မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိနဲ့
နှိမ့်ငွေပျောက်ဆုံးမှုကြီး မှာ ခင်ပွန်းသည်
'ဘတွတ်ပိ'ကို ရေမိုးချိုးပေးတဲ့
မီးကောင်း'မသေးမျှင်'အဖြစ်လည်း
သူရုပ်ဆောင် နေပါတယ်။

မြိုင်ရာဇာတွတ်ပိနဲ့
နှိမ့်ငွေပျောက်ဆုံးမှုကြီး ဇာတ်ကားကို
အချိန်တာ အကယ်ဒမီ ညီညီထွန်းလွင်က
ပြင်ဦးလွင်မှာ သွားရောက်ရိုက်ကူးနေတာဖြစ်ပြီး
အောင်လင်္ကာ ရာသီဥတုဆိုးရွားနေတာကြောင့်
ရိုက်ကူးရေးခန့်မှန်းသလောက်
အခဲပေါက်ဘဲ ဖြစ်နေရတယ်လို့
ပြောဆိုရပါတယ်။

အနုပညာပြန်ပေါင်း

၁၀ နှစ်ကျော်မျှ အတူတွဲ ကားမရှိက်ခဲ့ကြတဲ့ ဒါရိုက်တာ အကယ်ဒမီစင်ရော်မောင်မောင်နဲ့ အကယ်ဒမီမေသန်းနုတို့ အနုပညာ လုပ်ငန်းများကို ပြန်လည်လက်တွဲ လုပ်ဆောင်ကြတော့မယ်လို့ နှစ်ဦးစလုံးက ဆိုပါတယ်။ စင်ရော်ရှပ်ရှင် ထုတ်လုပ်ရေးမှ ဆရာ ဒေါက်တာ ခင်မောင်ဝင်း ရေးသားတဲ့ အမေ့ဇာတ်လမ်းကို ဒါရိုက်တာ စင်ရော်မောင်မောင်က ရိုက်ကူးမှာဖြစ်ပြီး မေသန်းနုက အဓိကသရုပ်ဆောင်နေရာကနေ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီသတင်းကို လူမှုကွန်ရက် စာမျက်နှာပေါ်မှာ ဖော်ပြလိုက်တဲ့အခါ ပရိသတ်ပေါင်းများစွာတို့က ဝမ်းသာအားရ Like လုပ်ကာ အားပေး ခဲ့ကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားကို နိုဝင်ဘာလအတွင်းမှာ ရိုက်ကူးသွားမှာဖြစ်ပြီး ဇာတ်လမ်းနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် သရုပ်ဆောင်များ ရွေးချယ်နေဆဲဖြစ်တယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ □

သာယာတယ် ကျေနပ်တယ် ဟုတ်

ဒါရိုက်တာ ကျော်စောလင်း(အတွေးပုံရိပ်)က သာယာတယ် ကျေနပ်တယ် ဟုတ် လို့ အမည်ပေးထားတဲ့ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးတစ်ကားကို ချောင်းသာမှာ သွားရောက်ရိုက် ကူးနေပါတယ်။ ဒီကားမှာ အကယ်ဒမီ ရန်အောင်က အဓိက သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချောင်းသာမှာလည်း ရာသီဥတုအခြေအနေ ဆိုးရွားနေတာကြောင့် ရိုက်ကူးရေး မတွင်ကျယ်ဘဲ ရာသီဥတုကောင်းချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းပြီး ရိုက်ကူးနေရတယ်လို့ ရန်အောင်က ဆိုပါတယ်။ □

သူတို့အရေး

သူ့အပြုအမူရပ်ရပ်ပစ္စည်း အပူကံ ချစ်သူ၊ နှစ်သက်သူ

ပဲရစ်ကို အလည်သွားတဲ့ မိုးဟေကို

ဆိုင်းနိုင်ငံမှာ

Life Cosmetic ကြော်ငြာ

သွားရောက်ရိုက်ကူးတဲ့

မိုးဟေကိုက ပြင်သစ်နိုင်ငံ

ပဲရစ်မြို့သို့လည်း

အလည်အပတ်သွားရောက်ခဲ့ပြီး

ဆောက်တိုဘာလ ၁၂ ရက်နေ့က

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၄ ခုနှစ် အတွင်းမှာ ရံတင်ပြသခဲ့တဲ့

တိုက်ဆိုင်မှုရှိလျှင် နှင့်

Made in Heart ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားများမှာ

မိုးဟေကိုအတွက်

သရုပ်ဆောင်ထူးချွန်ဆု

ရရှိနိုင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားများ ဖြစ်တယ်လို့

ဆိုသတ်များက

ဆေ့နံသုံးသပ်နေကြပါတယ်။

■
ဆောင်သန်းထွန်း

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ...

အများနည်းတူ ကျွန်တော်ကလည်း ရွှေအမြုတေမှာ ပါဝင်ခွင့်ရရှိ ကြိုးစားနေတဲ့သူတွေထဲက တစ်ယောက်ပါပဲ။ စိတ်ပါလက်ပါရှိတဲ့အခါ ရေးရေးပြီး ဟိုမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီမဂ္ဂဇင်းတွေ ပို့ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စာမူ စတင်ဖော်ပြပေးခဲ့တာကတော့ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်းမှာပါ။ ၂၀၀၄ ခုနှစ်ကပါ။ ကလောင်သစ်တမ်း အားဖြင့် ကြည့်ရင်တော့ ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၀၈ ခုနှစ်လောက်ကစပြီး စာကို ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရေးဖြစ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပို့ခဲ့တဲ့စာမူတွေဟာ လည်း အပယ်ပုံထဲ ရောက်ခဲ့တာ များပါတယ်။ ဆရာတို့ မဂ္ဂဇင်းကို ပို့ခဲ့တဲ့ဝတ္ထုများဟာလည်း ပလံ့ခဲ့ပါတယ်။

၂၀၁၄ ခုနှစ်အရောက်မှာတော့ 'မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ စာရေးဦးမှပါလို့' ကိုယ့်ကိုယ်ကို မာန်သွင်းကြိုးစားပြီး ရေးဖြစ်ခဲ့သလို ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း သုံးပုဒ်ပို့ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ ပထမတစ်ပုဒ်ကတော့ မသိတာ(စမ်းချောင်း)ရဲ့ ပြန်ကြားချက်နဲ့အတူ ပလံ့သွားခဲ့ပါတယ်။ တတိယတစ်ပုဒ် ဒေါ်လာတစ်ရာ ကျတော့ အရွေးချယ်ခံရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ဝီတိဖြစ်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယမြောက်ပို့လိုက်တဲ့ ဝတ္ထုက ပြန်ကြားချက်မှာ မတွေ့မိလို့မို့ အခု ထပ်ပို့လိုက်ပါတယ်။ ၃၁.၇. ၂၀၁၄ တုန်းက ပို့ထားတာပါ။

ကျွန်တော်က ဟာသစာမူနဲ့ စာပေနယ်ထဲ ရောက်ခဲ့တဲ့ လူဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတွေဟာ နည်းနည်းတော့ ဟာသ ဆန်နေမှာ အမှန်ပါပဲ။ (ရွှေအမြုတေက ဆရာကြီးတွေလို ဘဝ သရုပ်ဖော်စစ်စစ်ကြီးတွေ မရေးတတ်တာလည်း ပါတာပေါ့ လေ။)အခု ဒီပေးစာဟာလည်း ဟာသဆန်ပြီး မရှိသေရာ ရောက်သွားတယ်ဆိုရင် တောင်းပန်ပါတယ်။ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့ တကွ ရွှေအမြုတေဝိုင်းတော်သူဝိုင်းတော်သား အားလုံးကျန်း မာချမ်းသာကြပါစေ။

မောင်ဗလ

ဆရာ မောင်ဗလခင်ဗျာ...ပြန်ကြားချက်များကို သေ သေချာချာ မဖတ်ဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဆရာစာမူအတွက် ပြန်ကြားချက်ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ် မေလထုတ်မှာ ဆရာမ မသိ တာ(စမ်းချောင်း)က အခုလိုပြန်ကြားပေးထားပါတယ်။ မေလ ထုတ်ကို ဆရာ ပြန်ရှာရရင် ခက်နေမှာစိုးလို့ ပြန်သတိပေးပြ ပေးလိုက်ပါတယ်။

မေတ္တာရပ်

၈၈ ရေဒီယို

မောင်ဗလ

အရေးအသား သွက်ပြီး ယူထားတဲ့ဇာတ်ကွက်နဲ့ ရေး
ထန်လိုက်ဖက်မှု ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဆုံးသတ်ပိုင်း ဇာတ်
ထွက်ပြီး ဇာတ်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားထားရာမှာ ရှေ့က တင်ထား
တဲ့ ဇာတ်ထွက်ကို ပီပီရီရီ ပြန်မဖြေခွဲနိုင်ပါဘူး။ ထပ်မံပြုပြင်
ရေးသားသင့်တဲ့စာလို့ မြင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အမေကြီး
ဇာတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပိုမိုထင်ရှားပီပြင်အောင် ရေးဖွဲ့နိုင်မယ်
ဆိုရင် ပိုကောင်းသွားနိုင်ပါတယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းခင်ဗျာ...

ကျွန်တော် ရွှေအမြဲတော့ ဩဂုတ်လထုတ်ကို ဖတ်ရှုပြီး
ဒီဇာတ် ရေးလိုက်တာပါ။ 'ရွှေနလုံးသား' ကဏ္ဍမှ ဆရာမင်း
မူိုင်ရဲ့ အချစ်နဲ့ပွင့်ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့်အဘီဇာန် ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတို
ဆေးက ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ထဲသို့ ထိရစူးစိုက်မိသော ဝတ္ထုတို
ဆေးတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။

'ရသစာတမ်း' မှာဆိုရင် ဆရာကြယ်လွဲမိုးရဲ့ အကြည့်မဲ့
အဖေတို့၏အကြွေ က ကျွန်တော့်ရဲ့ရင်ထဲသို့ စာရေးသူရဲ့
အဝတ်စိတ်ပိုင်းလုံးကို ခေါ်ယူဆောင်သွားသလို ရင်ထဲမှ
အိန္ဒြိယပြန်ပါတယ်။

ရွှေအမြဲတော့ဝတ္ထုရှည် စ/ဆုံးမှာ ပါခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်ဖြိုး
ဆရာမ(ပခုက္ကူ)ရဲ့ သွေးသာကြသည် နဲ့ ဆရာမ ပုညခင်ရဲ့
အိမ်ထောင်စွေ ဝတ္ထုရှည်နှစ်ပုဒ်လုံးကို ကြိုက်နှစ်သက်မိပါ
တယ် ဆရာခင်ဗျာ...

'ရွှေအသစ်ကဏ္ဍ' မှာ ပါခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီရဲ့ ကျွန်မမှာ အပြစ်
နဲ့သလား။ သုဒ္ဓရဲ့ ဦးဖုန်းလှ၊ သွန်းလှခရဲ့ တန်ပြန်တိုက်
ခံ၊ နိုင်မြလွန်း(တကောင်း)ရဲ့ စိတ်ကိုခတ်တဲ့ ဂယက်လှိုင်း၊
ပွင့်သစ်မိုးရဲ့ အချစ်ထက်ပိုတဲ့အချစ်၊ သထုံငယ်ငယ်ရဲ့ အတု
မူနှင့်ချေထိုင်ခြင်း စတဲ့ဝတ္ထုတို ၆ ပုဒ်ခလုံးက သူရသနဲ့သူ၊
အတတ်သူတွေရဲ့အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်တဲ့ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်ပါ
တယ်။

ကျွန်တော် ၇ လပိုင်းတုန်းက 'ရွှေနလုံးသား' ကို ညှို့
နဲ့ဆွဲဆောင် ပြီးလွဲလွန်းတဲ့ သူမျက်ဝန်းညှို့ ဆိုတဲ့ ဝတ္ထု
တိုတစ်ပုဒ် ပို့ခဲ့ပါတယ်။ ရွေး/မရွေးတော့ မသိသေးပါဘူး။
အပိုင်း ၂၄ ရက်နေ့က 'ရွှေအသစ်' ကဏ္ဍအတွက် နိဒါန်း

ရဲ့ လမိုက်ညှပ်ပြင် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ပို့ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု
ဒီစာလေးနဲ့အတူ စာနာစိတ် ဆိုတဲ့ ရသစာတမ်းလေးကို ရေးပို့
လိုက်ပြန်ပါပြီ။ ရွေး/မရွေးတော့ ဆရာတို့အပိုင်းပေါ့။ ရေးပို့ရ
မှာကတော့ ကျွန်တော်တို့ စာရေးသူတွေရဲ့တာဝန်ပဲပေါ့လေ။

ရွှေဝတ္ထုတွေမှာဆိုရင် ဆရာနော်(ကျောက်တိုင်)ရဲ့
ကံကြမ္မာရေး... ကျေးဇူး။ ဆရာမ လင်းယဉ်နွဲ့(မြို့သစ်က
လေး)ရဲ့ အရိပ်မှပေးသော အဆိပ်၊ ဆရာ လမင်းမောင်မောင်ရဲ့
အတ္ထုတ်တားခင်းမိသူ၊ ဆရာ ဇေဦးယျာရဲ့ အစသည် တစ်၊
အဆုံးသည် သိက္ခာ၊ ဆရာ ကြူးနစ်ရဲ့ သုညဂိမ်း၊ ဆရာ
မောင်ကိုကို(အမရပူရ)ရဲ့ ရွှေမန်းတင်မောင်ဝတ္ထု၊ ဆရာမာန်
(တောင်လုံးပြန်)ရဲ့ ကျွန်တော် ကိုနိုင်ပါ၊ ဆရာ အာယုရဲ့
ကျွန်းသေတ္တာနဲ့ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်၊ ဆရာကေ(တောင်တန်းပြာ)
ရဲ့ မိုးပိရွာမှာ ရောင်နီဦးလေး သန်းလို့လာပြီ စတဲ့စတဲ့ ရွှေဝတ္ထု

တိုများအားလုံးကို ကြိုက်နှစ်သက်မိပါတယ် ဆရာခင်ဗျာ။
 နောက်ပြီး ဆရာ ညီမင်းညို၊ ဆရာ မင်းဝေဟင်၊ ဆရာ
 မောင်နှင်းပန်း၊ ဆရာ ထွန်းတောက်ထွန်း(သင်္ချာ)၊ ဆရာ မော်
 မော်မောင်၊ ဆရာမ ချောအိမာန်(မန္တလေး)၊ ဆရာမ လင်းစက်
 နွယ်၊ ဆရာမ စံပယ်ဖြူနု၊ ဆရာမ ပင်မြင့်စံ(ရွှေဘို)၊ ဆရာမ
 ငွေစင်ယော်ဦး(မိုးကုတ်)၊ ဆရာမ အသင်(ရွှေသင်)နဲ့ ဆရာမ
 ဇူးဇူးမွန်တို့ရဲ့ ဝတ္ထုတိုများကို ရွှေရံစာမျက်နှာထက်တွေပေါ်
 မှာ တွေ့ချင်မြင်ချင်ပါသေးတယ်။

ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းနဲ့တကွ ရွှေဝိုင်းတော်သားများအားလုံး
 ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေလို့ ဆုမွန်တောင်း
 ရင်း...

ချစ်မြင်းများရွာဖြင့်

နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)

သာပေါင်းမြို့၊ ပုသိမ်ခရိုင်၊ ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး။

ဆရာ နီယွန်းအိမ်(သာပေါင်း)ခင်ဗျာ...ရွှေအမြုတေမှာ
 ဖော်ပြနေတဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတို့ရဲ့ ဝတ္ထုများ၊ ရသစာတမ်းများ
 ကို နှစ်သက်တယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဆရာ
 ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်ရေးသားနိုင်အောင် ကြိုးစားစေချင်
 ပါတယ်။ ဆရာစာမူများ မတွေ့တာ ကြာပါပြီ။

မင်္ဂလာပါ ဦးဝင်းငြိမ်း

ကျွန်မရေးတဲ့စာကို ဆုံးအောင် ဖတ်ပေးပါလို့ ပထမဦးစွာ
 ပြောပါရစေ။ ကျွန်မဟာ ရွှေကို ၂၀၀၅ ခုနှစ်(၁၆၅၀)ကျပ်မှ
 ယခု ၂၀၁၅ ခုနှစ်(၃၅၀၀)ကျပ်အထိ ပခုက္ကူမြို့ သမဂ္ဂသုခ
 စာအုပ်ဆိုင်မှာ ကြိုတင်ငွေ ၃၀၀၀ ကျပ် သွင်းပြီး လစဉ်ဝယ်
 ယူဖတ်ခဲ့ပါတယ်။

အခု ရွှေကို စာရေးတာကတော့ ရွှေဝတ္ထုမှာပါတဲ့ အရေး
 အသားတချို့ကို မကြိုက်လို့ပါ။ ကျွန်မက ယောဒေသကပါ။
 ယောဒေသဆိုတာ မကွေးတိုင်း ၂၅ မြို့နယ်က ဂန့်ဂေါမြို့နယ်
 ထီးလင်းမြို့နယ်၊ ဆောမြို့နယ်ဒေသတွေကို ခေါ်ပါတယ်။
 ယခင်က ပခုက္ကူခရိုင် ၈ မြို့နယ်မှာ ပါဝင်ပါတယ်။ ပခုက္ကူ
 နဲ့ ၁၀၅ မိုင်ကွာဝေးပါတယ်။

ကျွန်မတို့ယောဒေသအတွင်းမှာ ပုံတောင်-ပုံညာလောင်း
 တန်းနှစ်ခု သွယ်တန်းတည်ရှိပါတယ်။ ဒီတောင်သန်းတွေ
 ဖြတ်ပြီး နိုင်ငံတော်က ပခုက္ကူ၊ ဂန့်ဂေါ၊ ကလေး၊ ခုတားလမ်း

မှိုင်းရဲမှိုင်းမိန်း

ကို ဖောက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီရထားလမ်းကြောင့် ပခုက္ကူ၊
မြိုင်၊ ပေါက်၊ ဂန့်ဂေါ၊ ကလေးမြို့နယ်တွေ လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေးအဆင်ပြေခဲ့ပါတယ်။

ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ အမှတ် ၃၀၇
မှာ တောမြင့်မြေ(ကျွန်းလှယဉ်)ရဲ့ အနီပြုတဲ့ လူထုအားလုံး
ကျွန်းမာရမ်းသာစေ ဝတ္ထုထဲက စာသားအချို့က 'ဟုတ်သော်
မဟုတ်သော်ရှိ စုန်းကဝေတွေပေါ်တဲ့ ယောနယ်၊ မြေးမ
အတွက် စိတ်မချနိုင်' ရေးသားချက်ရယ်၊ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်
လ အမှတ် ၃၀၉ မှာ အောင်ဖြိုးကျော်(ပခုက္ကူ)ရဲ့ သွေးသာ
ဩဇာ ဝတ္ထုထဲက စာသားအချို့က ပုံတောင်-ပုံညာဆိုတာ
အသံတာ ကြားဖူးတာပါ အစိုးရယ် ငှက်တော၊ ခွေးတောတဲ့။
ငှက်ဆိုတာ ထားပါတော့၊ ခွေးဆိုတာ ဘာလဲ အဲဒီစာသား
တွေကို ကျွန်မတို့ဒေသက လုံးဝမကြိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မက
အလယ်တန်းပြပါ။ ကျွန်မတို့ အ.ထ.က မှာ ဝန်ထမ်း ၅၅
ယောက် ရှိပါတယ်။ အောင်ဖြိုးကျော်ရဲ့ ကတ္တီပါကန့်လန့်ကာ၊
တိမ်ပုတ်မိုးရဲ့မျက်ရည်စိမ်း တို့ကို ဝန်ထမ်းအားလုံး ပေးမတ်
ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ဒေသမှာ တစ်ချိန်က သခင်စိုးခေါ်တဲ့ အလံနီ
ကျွန်မြန်မာတွေ ကြီးစိုးခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ တရားပွဲတွေမှာ
ပခုက္ကူ၊ မြိုင်၊ ပုလဲ၊ ယင်းမာပင် စတဲ့ ဒေသတွေက လူတွေ
တာ အကျင့်စာရိတ္တ ယုတ်မာကြောင်း၊ ကျွန်မတို့ဒေသက
လူတွေဟာ ပညာတွေ တတ်ကြောင်း စည်းရုံးမဲဆွယ်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါတွေဟာ သွေးခွဲတဲ့စကားတွေပါ။ စုန်းကဝေဆို
တာ ကျွန်မတို့ ယောဒေသမှာ ဘယ်သောအခါမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။
တစ်ချိန်က အမှောင်တွေ ဖုံးခဲ့ပေမဲ့ အခုအချိန်မှာ ၂၄
နာရီ မီးရတယ်။ ရထားလမ်း၊ အာဆီယံလမ်းတွေနဲ့ ခေတ်မီ
အိုးတက်နေတဲ့ဒေသတွေ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဒီစာရေးဆရာနှစ်
ဦးတို့ အလည်ခေါ်ပြလိုက်ချင်ပါတယ်။ ဦးဝင်းငြိမ်းကိုလည်း
အနီးဝေးလို့ပါ။ အလည်ဖိတ်ချင်ပါတယ်။

နောက်ဆုံး ကျွန်မ ပြောလိုတာက စာရေးပါ၊ အားပေး
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခြားဒေသတွေကို မသိဘဲနဲ့ ထိခိုက်အောင်
ရေးပါနဲ့လို့ ပြောကြားရင်း....။

ရွှေကို တစ်သက်အားပေးနေမယ့်
လင်း
ပုံညာတောင်ဥမင်ဒေသ

ဆရာမခင်ဗျာ...သူတို့ရေးသားတဲ့စာမူများမှာ ဘယ်
ဒေသကိုတော့ နှစ်နှာစေတော့ရယ်လို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိကြပါ
ဘူး။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော် အသေအချာ အာမခံပါတယ်။
သက်ဆိုင်ရာဒေသခံများက မကျေမနပ်ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း
ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်။ စာရေးတဲ့သူက ရေးဦးတော့
တည်းဖြတ်ဖို့ရာ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်
သူတို့ကိုယ်စား တာဝန်ရှိတဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ တောင်းပန်
တာပါ။ ရွှေအမြဲတော့ကို အစဉ်တစိုက် အားပေးလာခဲ့တဲ့အတွက်
ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

ထိုးတက်ပြောင်းလဲ
အချိန်ရောက်နေပြီဆိုတဲ့

နေတိုး

ကင်းဒူဒီး

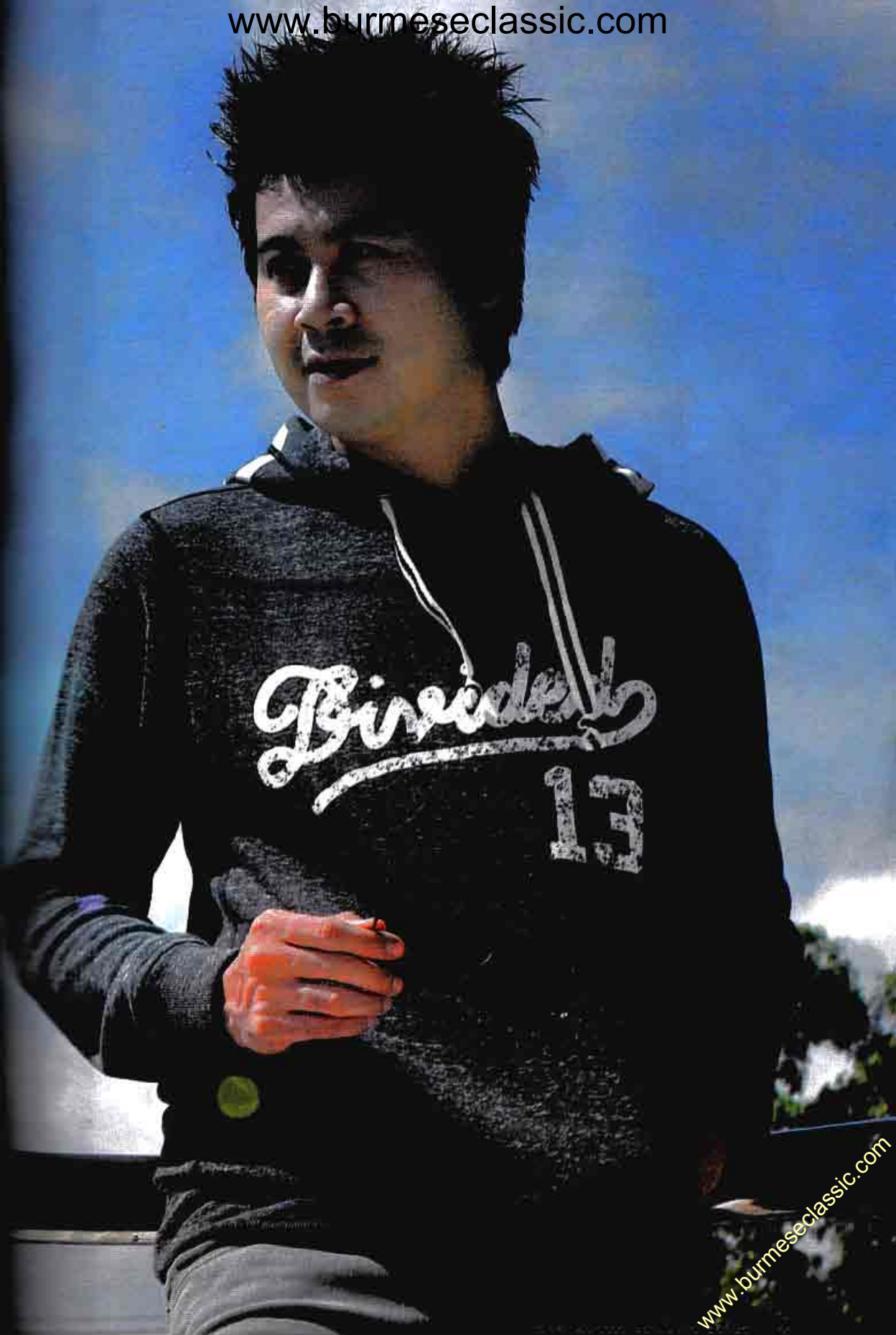
ဓာတ်ပုံ - ဟန်ဝင်းဆွေ

၂၀၁၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလထုတ် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းက ထုတ်ဝေခဲ့တာ ၂၆ နှစ်ပြည့်မြောက်ခဲ့တဲ့ အမှတ်တရမဂ္ဂဇင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အထူးထုတ်အတွက် မျက်နှာပုံတင်ဖို့ စဉ်းစားတဲ့အခါ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းက နေတိုးကို ရွေးချယ် ပေးခဲ့တဲ့အတွက် ရိုက်ကူးနေကျ ကိုလင်း(Studio-K)နဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး ရွှေအမြုတေ အမှတ် ၁ တန်းကလို ကျော်သူ ၁၆ ကိုယ်ခွဲလိုမျိုး ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ကြပေမဲ့ အချိန် မရခဲ့ကြပါဘူး။ နေတိုးက ဒါရိုက်တာ ဝိုင်း ရိုက်ကူးတဲ့ တာတေကြီး ကားကို ပြင်ဦးလွင်မှာ သွားရိုက်ရင်း ရိုက်ကူးလာခဲ့တဲ့ ပုံများနဲ့ပဲ အသုံးပြုခဲ့ရပါတယ်။ နေတိုးက နောက်ထပ်ရိုက်ကူးမယ့် ရုပ်ရှင်ကားကို ထိုင်းနိုင်ငံက ဒါရိုက်တာ ရိုက်ကူးပေးမှာဖြစ်လို့ မရိုက်ခင် Pre အနေနဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ညှိနှိုင်းနေတဲ့ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကို လိုက်သွားပြီး နေတိုးပုံတွေ ရယူကာ ကာဗာစတုရိအတွက် တစ်ဆက်တည်း

မေးမြန်ခဲ့ပါတယ်။

နေတိုးက တာတေကြီးကို ဘာကြောင့် လက်ခံဖြစ်တာလဲ၊ ထူးခြားမှုတွေပါတာ တစ်ခုတည်းကြောင့်လား။

ထူးခြားမှု ပါဝင်ပါတယ်။ တာတေကြီးက သရဲကားတစ် ကားလို့ ပြောလို့ရပေမဲ့ ကြောက်စရာလည်းကောင်း၊ ဝမ်းနည်း စရာလည်းကောင်းတဲ့ကားပါ။ ဒီသရဲရဲ့ဘဝက ၁၀ တန်း ကျောင်းသားလောက်ဘဝမှာပဲ မိန်းမလျှာဖြစ်နေလို့ အိမ်က မိဘ တွေက ခွန်ပစ်ခြင်း ခံရတယ်။ အဲဒီမှာ လူကြီးတစ်ယောက်က မွေးစားပြီး သူ့ဘဝသူ ရုန်းကန်ရင်း ပရဟိတစိတ်ရှိတဲ့အတွက် ကြောင့် သူ့အတွက် ပရဟိတဂေဟာဆောက်ပေးမယ်လို့ စီစဉ် ပေးမဲ့ ဝယ်ထားတဲ့မြို့ကို ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်တယ်ဆိုပြီး ပိုင်ရာဆိုင်ရာက သိမ်းသွားတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အသတ်ခံရတယ်။ အဲဒီ ဂေးက သူ့ကို သတ်သွားတဲ့သူတွေကို ပြန်လည် ကလွဲစားချေဖို့ သရဲဘဝနဲ့ အခြားတစ်ယောက်ဆီမှာ ဝင်ပူးပြီး လက်စားချေဖို့ ကြိုးစားတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ခွဲ လုပ်

ရမယ်။ တစ်ကိုယ်က မိန်းမ
စိတ်ပေါက်နေတဲ့သူ၊ နောက်
တစ်ကိုယ်က အားကစား
ဝါသနာပါတဲ့ လူငယ်တစ်
ယောက်ပါ။ သူက တကယ့်

အတွက်လည်း သာမန်ကြည့်နေတဲ့ကားတွေထက် သာလွန်တဲ့
ကာရိုက်တာပါသလို၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ပရိသတ်ကို လုပ်ပြ
ချင်တဲ့ ကျွန်တော် မလုပ်ဖူးသေးတဲ့ ကာရိုက်တာ ဒီကားထဲမှာ
၈၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပါတယ်။

နေတိုးက ကားရိုက်တဲ့အခါမှာ ဇာတ်အရမ်းရွေးတယ်လို့
သိရတယ်။ ဘယ်လို ရွေး
တာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ရွေး
လိုက်တာကို ဘယ်လိုကောင်း
အောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့
လက်ခံဖြစ်တာလဲ။

ကားတစ်ကားကို ဇာတ်
လမ်းဖတ်ပြီး လက်ခံဖြစ်ရင်
တော့ ရိုက်ဖြစ်တာများပါ
တယ်။ ကားမရိုက်ခင် ရွေး
ချယ်တဲ့နေရာမှာ ဇာတ်လမ်း
ကိုဖတ်ပြီး ဒါ ရုပ်ရှင်တစ်

လုံးနီးပါးပတ်ရမှာလည်း
ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပါမယ့်
၂၆ ဆင်(နှ)ကိုတစ်လလောက်
ရိုက်ရမယ်။ ပုဂံ၊ မေမြို့၊ အင်း
လေး၊ မန္တလေး၊ စစ်ကိုင်း
ကိုယ့်နိုင်ငံမှာရှိတဲ့ ရှေးဟောင်း
အဆောက်အဦတွေ တည်ရှိ
နေတဲ့ နေရာဒေသတွေကို
အခြေခံပြီးတော့၊ ပို့စ်ကတ်
ပိုတဲ့ ခေတ်တစ်ခုကို အခြေခံ
ပြီးတော့ ရိုးမန်အနေနဲ့ တည်
ဆောက်ထားတာပါ။ အဲဒီ
ဘက်ခေတ်ကနေ ဒီဘက်
ခေတ်ကို ပြန်ပြမှာပါ။ ကျွန်
တော်တို့က ပြောင်းချင်ကြပြီ။
ဒါကြောင့် ဟာသကားတွေ

ဝေးအစစ်၊ အကတွေက၊ နေ
တဲ့သူဖြစ်တဲ့အတွက် အက
တွေလည်း ပါမယ်။ ဇာတ်
လမ်းအကြောင်းအရာက
အရမ်းကောင်းတယ်။ ဒီမှာ
သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်
အတွက် စိန်ခေါ်မှုတွေ ပါ
တယ်။ ကြည့်တဲ့ပရိသတ်

ချက်ကောင်းတယ်ဆိုရင် ရွေးချယ်ဖို့ စဉ်းစားရတာလည်း ရှိ
တယ်။ အခု ထိုင်းနဲ့ ရိုက်မယ့် နှလုံးသားအမှတ်တရ ကား
ဆိုရင်လည်း ကာရိုက်တာအရ သိပ်ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်
ဘူး။ ဒါပေမဲ့ Traditional အရရယ်၊ Classic ဖြစ်တာရယ်
ခေတ်ကာလတစ်ခုကို အခြေခံပြီး ရိုက်ရတဲ့ကားဖြစ်တဲ့အတွက်
ကျွန်တော်တို့ မြန်မာထုတ်လုပ်သူတွေ၊ မြန်မာဒါရိုက်တာတွေ
တည်ဆောက်လို့ မရတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
နည်းပညာအရလည်း ပါတယ်။ ရိုးရာကိုပြဖို့ မြန်မာတစ်နိုင်ငံ

ရိုက်ရင်လည်း ဇာတ်ကောင်ရဲ့
ဟာသကို ဦးစားပေးတယ်။
အမွေစိန်တို့၊ အောင်ဘာလေ
တို့ဇာတ်ကောင်တစ်ခုကို မွေး
တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးဆိုရင် ခွေ
ချယ်တာ ပိုများတယ်။

ဒီကားကို လက်ခံတာ
က ထိုင်းဒါရိုက်တာကြောင့်
လား။ ဇာတ်ကြောင့်လား။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်က
နိုင်ငံတကာနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
တော့ တည်ဆောက်တဲ့နေရာ
မှာ ကျွန်တော်တို့ လူငယ်
အတွေ့အကြုံ၊ မြန်မာသရုပ်

ဆောင်တွေ ၆၀ ကျော်၊ ၇၀
 ဆိုင်နဲ့လောက်ပါဝင်မယ့်
 ငါ့ခြစ်တယ်။ ဒီကားရဲ့
 ဆိုင်ရင်၊ ဒီကားရဲ့ ရိုက်ကူး
 မှုပုံစံက မြန်မာထုတ်လုပ်သူ
 ဆက်သက်ဆိုရင် ရိုက်ကူး
 ဆိုင်လုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူး။
 ခုနဲ့ဆိုတဲ့ နှစ် ၆၀ ကာလကို
 မြန်မာ့ရယ်ဆိုတော့ မပီပြင်
 နည်း၊ မြန်မာအနုပညာရှင်
 ချည်းချက်တွေ အများ
 ခြံ ခိုတယ်။ ရိုက်လို့တော့
 ချည်း၊ ပြင်ဆင်မှု အများ
 ခြံလုပ်ရမယ်။ ကျွန်တော်
 ဆိုင်မှာက ရုပ်ရှင်ကားတစ်
 ခုနဲ့ ခိုက်တော့မယ်ဆိုရင်
 ချည်းချက်လောက် ကြုံပြီးတော့
 ဆိုင်ဆောင်တွေက အခု
 ဆိုင်တွေလို ဒိုင်ယာလော့ခ်
 ဆွေးနွေးတာတို့၊
 ဆိုင်ဝင်ခန်း အဝတ်အစား၊
 ဆိုင်တိုင်၊ ပြောရမယ့် စကား
 ဆိုင် လုပ်ရမယ့် အိုက်တင်
 ဆိုင် ကြုံညှိနှိုင်းရမယ်။
 ဆိုင်ဆိုင်မှာက အဲဒါမျိုးတွေ
 ခြံတယ်။ ဖက်ရှင်နဲ့ ဟဲစတိုင်
 ဆိုင် သူတို့က ဒါရိုက်တာ လို
 ဆိုင် အတိုင်း လုပ်ထားပြီး
 ဆိုင်ခြံလို့ ကျွန်တော်တို့က
 ဆိုင်တင်ပိုင်းကိုပဲ စဉ်းစားရ
 ဆယ်။ ကျွန်တော် ဘာမှပူစရာ
 ဆိုင်ဘူး။ ဒါက အင်တာ
 ဆိုင်နယ် ရိုက်ကူးမှုပုံစံ
 ဆိုင်ခြံတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
 နှစ် ၆၀ ကာလကို ရန်ကုန်မြို့
 ဆိုင်နယ်ဆိုရင် ဟိုလူမယ်
 ဆိုင် ဒီလူမယ်ပေးလုပ်ရ
 ဆိုင် သူတို့ကျတော့ နည်း
 ဆိုင်အရ အလုံးပြုလုပ်ချက်
 ဆိုင်နဲ့ အဆောက်အဦကို
 ဆိုင်တော့ လူတွေကို ပြန်
 ဆိုင်နယ်တာတွေ ပါတယ်။

လမ်းသွားလမ်းလာတွေက
 အစ အဲဒီခေတ်က ရှိခဲ့တဲ့လူ
 တွေ သွားလာမှုပုံစံမျိုးတွေ၊
 လမ်းဘေးက ဈေးသည်က
 အစ အဲဒီဘက်ခေတ်က လူ
 တွေရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုး
 တွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ သွားရ
 မယ်။ အဲဒီစရိတ်တွေကို
 ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ လုပ်ဖို့
 မလွယ်ဘူးလို့ မြင်တယ်လေ။
 ဒါကြောင့် ဒီကားရိုက်ခွင့်ရ
 တာကို တော်တော်လေး စိတ်
 ထဲမှာ ကျေနပ်မှု ရှိတယ်။
 ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ဒီလို
 တိတိကျကျ အသေးစိတ်
 ခေတ်တစ်ခုကို အခြေခံပြီး
 ရိုက်ပြတဲ့ဇာတ်ကားတွေက
 ပီပြင်မှုအားနည်းတာ တွေ့ရ
 တယ်။ နိုင်ငံတကာကနေ
 စနစ်တကျပုံစံနဲ့ တည်ဆောက်
 ခွင့်ရတဲ့ ကားမှာ သရုပ်ဆောင်
 ခွင့်ရတယ်ဆိုတော့ မြန်မာ
 သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်အနေ
 နဲ့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီးတော့
 ကျေနပ်မှုတွေ ရှိနေပါတယ်။
 နက် ဆိုတဲ့ ထိုင်းဒါရိုက်
 တာနဲ့ ဆုံဖြစ်တဲ့အခါ သူတို့
 ဆီက အားရစရာ၊ ကျေနပ်
 စရာ ဘာတွေရခဲ့လဲ။
 ကျွန်တော်တို့ အခု Pre
 Production လို့ခေါ်တဲ့ Work-
 shop တွေ အကြိမ်ကြိမ် လုပ်
 တယ်။ ပထမတော့ ဇာတ်
 လမ်းလေးပြောပြတယ်။
 ဇာတ်လမ်းပြောပြီးတော့မှ
 ကာရိုက်တာ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်
 နေရာတွေကို လက်ခံတယ်
 ပေါ့။ လက်ခံပြီးတော့မှ
 Workshop လုပ်တယ်။ ဟဲ
 ဒီရိုက်တာတွေ၊ ဝတ်စုံဒီရိုက်တာတွေ၊
 အတ်ဒါရိုက်တာတွေ၊ အခုဆို
 ရင် ဇာတ်ညွှန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 ညှိနေတဲ့အဆင့် ရောက်ပြီ။

နောက်ပိုင်းမှာ
 အိုက်တင်ပိုင်းကအစ
 လုပ်ပြရ တော့မယ်။
 ဒါက ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။
 Pre Production မှာပဲ
 အိုက်တင်တွေ
 လုပ်နေပါတယ်။
 အဲဒီတော့
 တကယ်ရိုက်ကူးတဲ့
 အချိန်တွေမှာ
 သင်ကြားမှုတွေ
 မလိုတော့ဘူး။
 အခုချိန်မှာ
 ကိုယ်မကြိုက်ရင်
 တစ်ခါတည်း
 ညှိ။ ရိုက်ကူး
 တဲ့အခါမှာ

သူတို့ရဲ့ ကုန်ကျ စရိတ်တွေ
ရှိတယ်လေ။ အဖွဲ့ တွေရဲ့
ကုန်ကျစရိတ် အလေ့အလွန်
မဖြစ်တော့ဘူး။ ကား
မရိုက်ခင်ကတည်းက လေး၊
ငါးရက် စိတ်ကြိုက်ညှိနှိုင်းပြီး
အိုက်တင်တွေ လုပ်ကြည့်
တယ်။ ဒီမှာ ဒါရိုက်တာက
လိုရင် လိုတယ် ပြောတယ်။
စပြီး တော့ အကြံလုပ်နေရပြီ။
ဒါကြောင့် ရိုက်ကူးမှုလုပ်တဲ့
အခါမှာ အမှားအရမ်းနည်း
သွားမယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့
အခါမှာလည်း အလုပ် ပိုပြီး
တယ်။ အတိအကျဆိုတော့
ပစ်မှတ်ကို တန်းခန့် ရောက်
တာပေါ့။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ
ဒါတွေ မှားနေသေးတယ်။
နည်းနည်းထပ်လုပ်ဆိုပြီး
အချိန်အလဟဿ မဖြစ်တော့
ဘူး။ ပြဇာတ်တစ်ခုက သလို
အကုန်လုံး ရိုဟာဇယ်လုပ်
ထားတယ်။ အဲဒီလို ဖြစ်သွား
တာပေါ့။

ထိုင်းဘက်က ဝတ်စုံ
တွေရော၊ ဟဲစတိုင်ရော
တာဝန်ယူလိုက်တော့ အိုက်
တင်ပေါ်မှာ ဘယ်လောက် ပို
အားထည့်နိုင်မလဲ။

ကျွန်တော်တို့အတွက်
တစ်ဝက်လောက်ပေါ့သွား
တယ်။ ကားတစ်ကားရိုက်
တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
က အဝတ်အစား စဉ်းစားရ
တာတစ်ကြောင်း၊ သရုပ်
ဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး
ဝတ်စားဆင်ယင်မှု မလုပ်
တတ်ဘူးဆိုရင် မြန်မာနိုင်ငံ
မှာက မင်းသားဖြစ်ပြီးတော့
အဝတ်အစားလည်း မဝတ်
တတ်ဘူး၊ အဲဒီလို ဝေဖန်ကြ
တာလည်း ရှိတယ်။ ကျွန်
တော်တို့ဆီမှာက ဒီဆင်း(၄)

မှာ ဒီလိုဝတ်ရမယ်ဆိုပြီး အတိအကျခံမှာတွေ၊ အတိအကျရိုက်တာတွေ
မရှိဘူး။ ဒါကြောင့် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု အပိုင်းကို ကဲ့ရဲ့ကြတာ
တွေ ရှိတယ်။ အိမ်နေရင်း ဒီအတိုင်း ဝတ်ထားမှတော့၊ အိပ်ခါနီး
နှုတ်ခမ်းနီက ဆိုးထားပြန်ပြီဆိုတာမျိုး မရှိတော့ဘူး။ မြန်မာ
ကားတွေမှာ ရှိပါတယ်။ အိပ်ခါနီး သားက အပြင်ကပြန်လာ
တော့ အမေက ပန်းပန်းပြီး အိပ်ခန်းမှာ စောင့်ပြီး ဆုတာတွေ
အမြဲတမ်းဖြစ်တတ်တယ်။ လှအောင်ဆိုပြီး လုပ်ကြတာပေါ့။
ရှိပါသေးတယ်။ အိပ်ရာဝင်ခါနီး စကားပြောတဲ့အချိန်မှာ နှုတ်
ခမ်းနီတွေ၊ မျက်လုံးကြီးတွေကလည်း ခြယ်လို့။ အဲဒီလို
သဘာဝမကျတဲ့ဟာတွေ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ မိတ်ကပ်က
ဘယ်လောက် ဘယ်လို ရှိရမယ်။ အကုန် ပြင်ဆင်ထားပြီး
ဆိုတော့ အိုက်တင်တစ်ခုကိုပဲ အာရုံစိုက်ပြီး လုပ်သွားတဲ့အခါ
ထိရောက်မှုက ၆၀ ရာခိုင်နှုန်းလောက် သရုပ်ဆောင်ပိုင်းမှာ
ပိုပြီးတော့ အားဖြစ်စေတယ်။

ဒါဆိုရင် နေ့တိုင်း ဝတ်ချင်တာတို့၊ ဖြစ်ချင်တာတို့ မကိုက်ခဲ့
ဘူးဆိုရင်ရော ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ။

မကိုက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး။ အင်တာနေရှင်နယ်
ဆန်ဆန် သူတို့က သွားချင်တယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အခု
တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေက Classicဖြစ်တဲ့ဇာတ်
ကောင်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ၆၀ ကျော်လောက်က ပုံစံက ဝတ်စား
ဆင်ယင်မှုက ဒီလိုရှိတယ်ဆိုတာကို ညှိနှိုင်းရတာပေါ့။ ပညာရှင်
တော်တော်များများက ထိုင်းတွေဖြစ်နေတယ်။ စကားလုံး အသုံး
အနှုန်းကအစ၊ အပြစ်ပေးတာမျိုးကအစ ထိုင်းမှာ ကျောင်း
နောက်ကျလို့ အပြစ်ပေးတာနဲ့ မြန်မာ ကျောင်းနောက်ကျလို့
အပြစ်ပေးတာ မတူနိုင်ဘူး။ ဆရာတစ်ယောက်က တပည့်ကို
ဆုံးမတဲ့စကားတောင် မတူနိုင်ဘူး။ ဒါကို ကျွန်တော်တို့က

Preမှာ ညှိယူရတယ်။ ဝတ်စုံ
တွေကို ဇာတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဝတ်ကြည့်၊ ပြောကြည့်တဲ့
အခါမှာ ညှိလို့ရတယ်။ ကျွန်
တော်က ဒီလိုဝတ်ချင်တယ်ဆို
လို့ ဝတ်လို့မရဘူးဆိုရင် ဘာ
ကြောင့်ဝတ်လို့ မရဘူးဆိုတာ
သူက ပြန်ဆွေးနွေးပေးမယ်။
အိုက်တင်ကို ၈၀ ရာခိုင်နှုန်း
လောက် လုပ်ရမယ်ဆိုရင်
Bright ဖြစ်တဲ့ ကာလာဆို
အဆင်မပြေဘူး။ ဒါကို သူတို့
ဆွေးနွေးပေးမယ့်ဟာရှိတယ်။
မြန်မာမှာဆိုရင်တော့ ဥပမာ
တစ်ခုပြောမယ်ဆိုရင် အလှူ
ဆို အနက် မဝတ်ဘူးပေါ့။
Pre မှာတင် ပြန်ညှိရတယ်။

သူတို့ဘက်က အရုပ်၊
အသံ၊ ရိုက်ချက်၊ နောက်ခံ
တေးဂီတတွေနဲ့ ပိုမိုပေးလိုက်
ရင် ဒီကားအတွက် ဘယ်
လောက်ကောင်းပြီး၊ သရုပ်
ဆောင်မှုအတွက် ဘယ်
လောက် တက်ကြွမှုရသေးသေး
ကျွန်တော်တို့သူတို့လုပ်
သူ၊ ဒါရိုက်သူ၊ မင်းသား

မင်းသမီးတွေလည်း သူတို့လို
 ဝဲ အချိန်တွေပေးပြီး အရင်း
 အနီးများများနဲ့ လုပ်မယ်ဆို
 ရင် ကျွန်တော်တို့က သူထက်
 ဆောင်းအောင် အများကြီး
 ထုပ်နိုင်တယ်။ လုပ်လို့လည်း
 ခုတယ်။ သူတို့ယူထားတဲ့
 အချိန်၊ သူတို့လေ့လာထားတဲ့
 နည်းပညာ၊ သူတို့လုပ်နေတဲ့
 ဦးမှာ ဆွေးနွေးတဲ့အစီအစဉ်
 ဆွေး အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေး

တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆိုမှာလည်း ဒီလို Pre Production Work-
 shopတွေလုပ်သွားမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့လည်း သူတို့ဖန်တီး
 တဲ့အနုပညာလောကကို ဖန်တီးနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဒါတွေ
 ကို မလုပ်နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့် တချို့နေရာတွေမှာ အားနည်း
 ချက်တွေ ရှိတယ်။ သူတို့လည်း မြန်မာတွေလိုပဲ လုပ်မယ်ဆိုရင်
 ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပဲ။ ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးသွားနိုင်တယ်။ သူတို့ရဲ့
 သွားတဲ့လမ်းကြောင်းက အင်တာနေရှင်နယ်လမ်းကြောင်းနဲ့
 သွားနေတော့ တကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်မှာ အမှားနည်းတယ်။
 တကယ်အလုပ်လုပ်တဲ့အချိန်မှာ သူတို့ရဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်၊
 ရုပ်ရှင်တစ်ကားပေါ်မှာ ဘယ်လိုတည်ဆောက်တယ်၊ ရိုက်ကူးမှု
 တွေမှာ အချိန်ကိုဘယ်လိုအသုံးချတာဆိုတာ အများကြီး
 အတွေ့အကြုံရတယ်။ သူတို့
 နဲ့ တိစွဲကြော်ငြာတွေ ရိုက်ဖူး
 တော့ သူတို့ကိုကြိုက်တာ
 တစ်ခုက တိကျမှန်ကန်မှု၊
 အဲဒါကို အရမ်းတန်ဖိုးထား
 တယ်။ အချိန်ကို တိတိကျ
 ကျနဲ့ တကယ်အလုပ်လုပ်
 တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်
 တို့ဘက်ကလည်း တက်
 တက်ကြွကြွနဲ့ လုပ်ဖြစ်တာ
 ပေါ့။ တက်ကြွပြီဆိုရင်
 ကောင်းမယ်ဆိုတာ ပြောဖို့
 မလိုတော့ပါဘူး။

နေတိုးက ကင်မရာနဲ့
 ပတ်သက်တဲ့ ဆက်စပ်ပစ္စည်း
 တွေရော၊ ရိုက်ကူးတဲ့အဖွဲ့ကို
 ရော ထောင်ထားတော့ ထုတ်
 လုပ်ရေးလုပ်ချင်တာလား။
 ဒါမှမဟုတ် တစ်ချို့ကျရင်
 ဒါရိုက်တာလုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်
 ထားတာလား။

ကျွန်တော်က အနုပညာ
 ကို ပံ့ပိုးချင်လို့ ဒီပစ္စည်းတွေ
 ဝယ်၊ ဒီအဖွဲ့ကို ထောင်ထား
 တာပါ။ ပံ့ပိုးချင်တယ်ဆိုတာ
 ကကိုယ်တည်ဆောက်တဲ့ အနု
 ပညာ၊ ကိုယ်တွေကို ကြည့်တဲ့
 ပရိသတ်တွေ နိုင်ငံတကာ
 အဆင့်မီမီကြည့်ရှုနိုင်ဖို့အတွက်
 ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်
 တုန်းကဆိုရင် မြန်မာရုပ်ရှင်
 တိုးတက်ဖို့အတွက် ဘာလို

သလဲဆိုတာကို ခဏ ခဏ
 မေးကြတယ်။ အင်တာဗျူး
 တွေမှာပေါ့။ တချို့က စက်
 ပစ္စည်းလို့ ပြောကြတယ်။
 ဇာတ်လမ်းတွေ ကောင်းဖို့လို
 တယ် ပြောကြတယ်။ အဓိက
 လိုအပ်ချက် နဲ့ပတ်သက်ကို
 ကျွန်တော် စဉ်းစားတဲ့အခါ
 စက်ပစ္စည်းတွေ၊ ရုပ်ရှင်နဲ့
 ပတ်သက်တဲ့အထောက်အကူ
 ပြုပစ္စည်းတွေနဲ့ အကောင်းဆုံး
 တည်ဆောက်နိုင်မှာဖြစ်လို့
 ဝယ်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တည်
 ထောင်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတော့
 စတုရံတုတ်ဆိုတဲ့ဒစ်ကွမ်တယ်
 စီနီမာလို့ ခေါ်တဲ့ ပရိသတ်ရှင်း
 လို့ပြောရမှာပေါ့။ ကျွန်တော်
 က Workshop တွေ အဓိက
 လုပ်ချင်တယ်။ ဆေးရုံခန်းဆို
 ရင်လည်း ကင်မရာထောင်
 ပြီး ရိုက်ကြည့်ကြမယ်။ ကြို
 တင်ပြင်ဆင်မယ်ပေါ့။ ဒါပေ
 မဲ့ လုပ်ဖို့ နေရာမရှိဘူး။ Pre
 Production လုပ်ချင်တဲ့
 Editing အတွက် ညှိနှိုင်းချင်
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ လုပ်မယ့်
 နေရာ မရှိဘူး။ Workshop
 ဆိုတာ လုပ်ရကောင်းမှန်း
 လည်း မသိဘူး။ အရင်တုန်း
 ကလိုဆိုရင်တော့ ညွှန်မြန်မာ
 ခြံတို့ အဝမ်းကွဲလို ခြံတိုရှိလို့
 ဒီခြံကြီးထဲမှာတင် လုပ်လို့ရ
 တယ်။ အခုကျတော့ ဒီမှာ
 စတုရံတုတ်မရှိလို့ Workshop
 ယဉ်ကျေးမှု မရှိတော့ဘူး။
 ဒီလိုပဲ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ထိုင်ပြီး ပြောလိုက်တာပဲ။
 အမှန်မှာ အဲလို မလုပ်ရဘူး။
 မင်းသမီးနဲ့ အပြင်မှာ လက်
 ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး ပြောဖို့
 အဆင်မပြေဘူး။

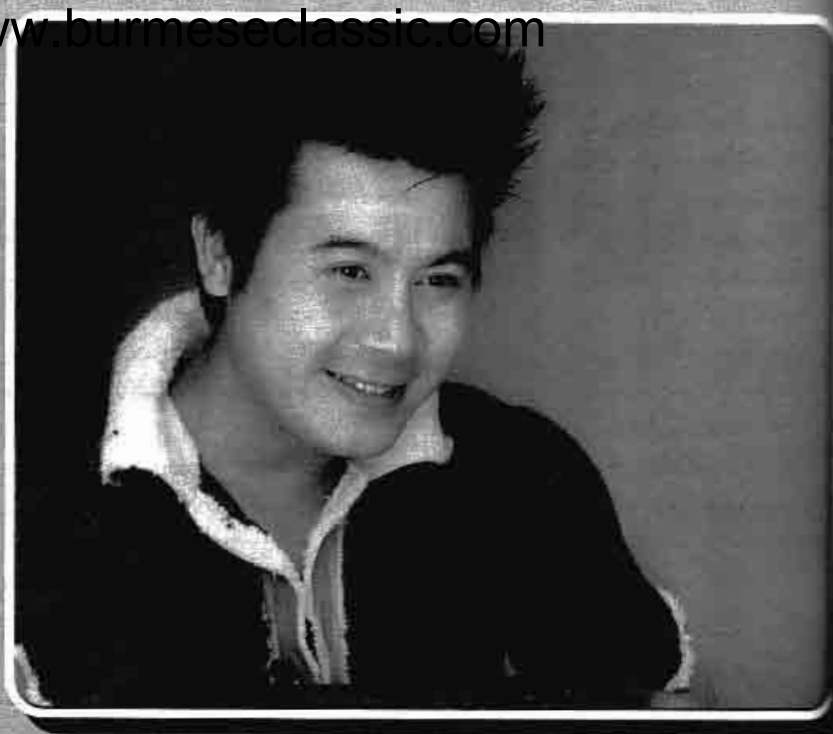
ဒီဟာကို ထောင်ထား
 တဲ့အတွက် ဘယ်လောက်

အကျိုးရလဲ။ ဘယ်လောက် ကုန်ကျသွားလဲ။

တော်တော်တော့ ကုန် ကျတယ်။ ပထမ ကင်မရာ လုပ်ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းမှာ လိုက်တင်ပိုင်းလုပ်တော့လည်း သိန်းပေါင်းထောင်ချီပြီး ကုန် တယ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ မီးလုံး တစ်လုံးဟာ သိန်းရာချီပြီး ပေးရတယ်။ အဲဒါတွေ ဝယ် ပြီးတော့ Day Light စ.ငှား တယ်။ အရင်းအနှီးက ကိုယ့် ရဲ့ အနုပညာကြေးကရတာ ကို မြှုပ်နှံသလို ကိုယ့်အနု ပညာကိုလုပ်ရင်းနဲ့ ဒီငွေကြေး တွေနဲ့ အနုပညာကို ပြန်လည် ပံ့ပိုးနိုင်အောင် ကြိုးစားတာ ပါ။ အခုဆိုရင်လည်း အရင် ကထက်မြင့်တဲ့ ဒရုန်းမှာ တပ် တဲ့ ကင်မရာ ထပ်ဝယ်ထား ပြီးပြီ။ ရန်ကုန်မြို့ကို အပေါ် စီးကနေ သက်သက်သာသာ နဲ့ စိတ်ကြိုက် ရိုက်လို့ရပြီ။ ကင်မရာကမြင့်လာတဲ့အတွက် တန်ခါမှလည်း သိပ်မရှိတော့ သွား။

နေ့တိုင်းက အားတဲ့အချိန် တွေမှာ ဒီကင်မရာတွေနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေတယ်လို့ ကြား ရတယ်။ ဒီပြင်အပျော်အပါး မရှိဘူးလား။

အရင်းဆုံးပြောရရင် HD ခေတ်တစ်ခုကို ကျွန် တော်တို့ လုပ်လာတယ်။ နောက်တစ်ခုက မီးချောင်း ဗန်းကြီးတွေနဲ့ ရိုက်နေရာက နေ ကျွန်တော် စင်ကာပူမှာ သွားရိုက်တော့ သူတို့သုံးနေ တဲ့ LEDဗန်းတွေကို စ.သွင်း လာဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် LEDဗန်းတွေဖြစ်သွားတယ်။ နောက်ပြီး DSLRတွေ နဲ့ 5D Mark IIတွေ၊ III တွေနဲ့ ရိုက်

ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ တော်တော်များများက ဒီ ကင်မရာတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ ရပုံမလားမေးတယ်။ စကား ပုံ ရှိတာပဲ။ ကိုယ်စီးတဲ့ မြင်း အထီး၊ အမ သိဖို့တော့ လို တယ်လေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့် ကိုရိုက်မယ့် ကင်မရာအကြောင်း သိဖို့လိုတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါမှသာလျှင် တကယ်ကို အလုပ်လုပ်တဲ့ အချိန်တွေမှာ ကင်မရာ သဘောတရားတွေ ကို နားလည်နေမယ်ဆိုရင် အလုပ်လုပ်တာ အဆင်လည်း ပြေမယ်။ အချိန်တွေကို မှန်း ပြီးတော့ မဟုတ်ဘဲ ဟိတ်ကျ ကျ သိထားတော့ ပိုပြီး အဆင် ပြေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆီမှာက စက်တစ်ခုရောက် လာပြီဆိုရင် ယောင်ယောင် ဝါးဝါးနဲ့ မှန်းပြီး ရိုက်ကြတာ တွေရှိတယ်။ အဲဒီလို မဟုတ် ဘဲနဲ့ တကယ့်ကို Professional လေ့လာပြီးတော့ ဘာလုပ် ရမယ်၊ ဘာလုပ်လို့ရတယ် ဆိုတာ လေ့လာတယ်။ ကိုယ့်

ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေကို ပြန်Share ပေးလိုက်တော့ ပိုပြီး အဆင် ပြေလာတယ်။ အခု ရုံတင် ထားတဲ့ အသက်ကို အသက် ထက် ပို၍ ချစ်သည် ဆိုရင် DSLRကင်မရာပဲ။ 5D Mark IIIဆိုရင် လက်တစ်ဆုပ်စာပဲ ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ရ တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော်တို့ ထိုးဖောက်ခဲ့တယ်။ ထရိုင် ပေါ့ပေါ့မှာ တင်ရိုက်ရတာ ပျင်းစရာကောင်းတယ်။ ရိုက် ချက်တွေကို ကျော်လွန်ပြီး တော့ ရိုက်နိုင်တယ်။ ပရိ သတ်ရဲ့အမြင်ဆိုတာ ရိုက် ကူးတဲ့ ကင်မရာပဲ။ ရိုက်ကူး တဲ့ပုံစံပြောင်းသွားတော့ ပရိ သတ်အမြင် ဆန်းသွားတယ်။ အဲဒီလို အမြင်ပြောင်းဖို့ ကျွန် တော်တို့ အရေးကြီး ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ရတယ်။ အခု ဆိုရင် Sky Shot ရိုက်တဲ့ နောက်ပိုင်းတွေ က်လာတဲ့ အပေါ်ကနေ ရိုက်တဲ့ကင်မရာ တွေ ထပ်သွင်းထားတယ်။ အရင်းအနှီးများတယ်ဆိုပေမဲ့

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်အတွက် ကိုယ်တွေ့ရိုက်ချင်တဲ့ကား၊ တခြားလူတွေ အသုံးပြုဖို့ အတွက်ကို အသုံးပြုနိုင် အောင် အသုံးပြုနိုင်တဲ့ ငွေ ကြေးနဲ့ပဲ ငှားပေးတယ်။ အမြင်မှာ တစ်ရက် သိန်း ၃၀၊ ၂၅ သိန်းလောက်နဲ့ Sky Shot ရိုက်တဲ့ ကင်မရာတွေကို ၅ သိန်း၊ ၆ သိန်းလောက်နဲ့ ငှားပေးမယ်ဆိုရင် တော် တော်များများလည်း ရိုက်နိုင် မယ်။ ပရိသတ်လည်း အမြင် ဆန်းသွားမယ်။ စက်တွေဝယ် တာက အနုပညာကို ပံ့ပိုးချင် တဲ့စိတ်၊ ဝါသနာပါတဲ့ စိတ် နဲ့ ဝယ်ဖြစ်တာပါ။ Photo graphy ဝိုင်းကိုလည်း ပံ့ပိုး ချင်တာပါ။

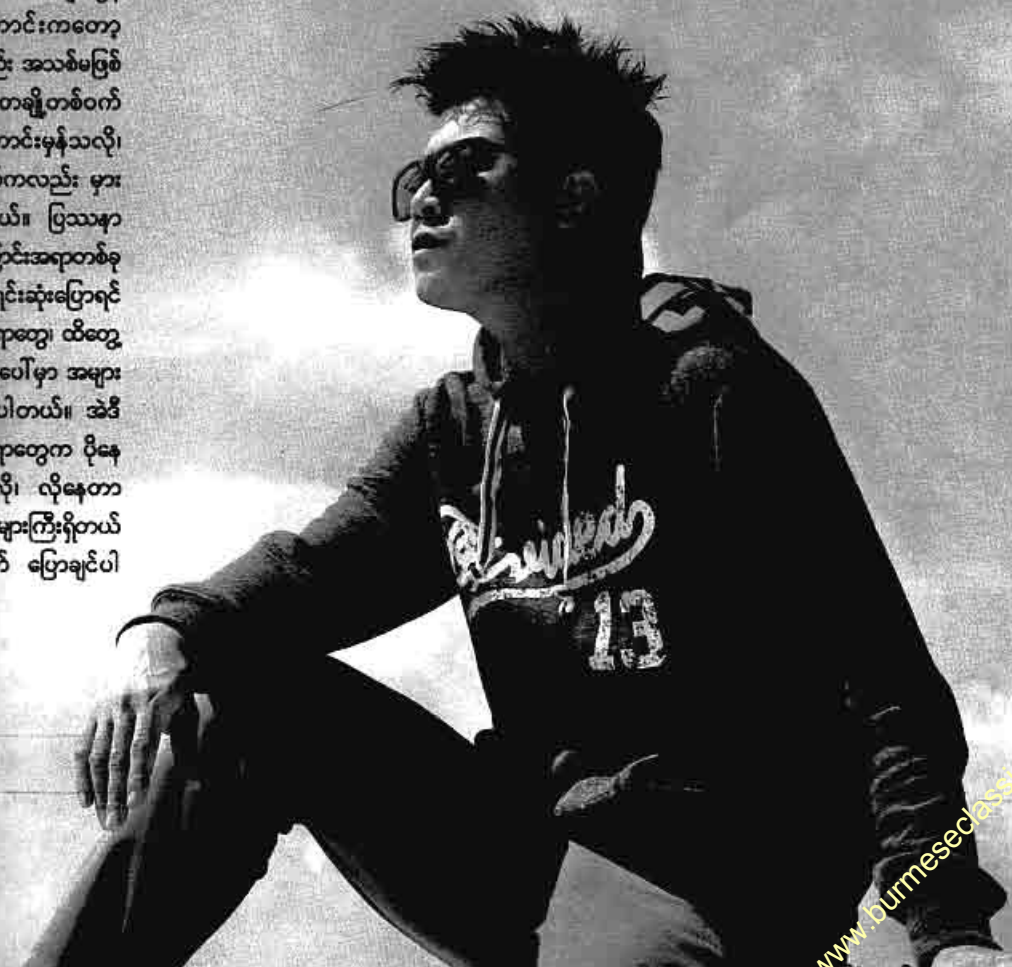
နေ့တိုင်းက ဒီစက်တွေနဲ့ ပဲ ပျော်မွေ့နေမှာလား။ နောက်တစ်ခုက အိမ်ထောင် မပြုသေးဘူးလား။ ရည်းစား မရှိခဲ့တာလား။ အပြင်မှာ ကြားရတဲ့ မင်းသမီးလေး တစ်လက်နဲ့

ထာယ့်ဟုတ်တာလား။
 ထုတ်ဘူးလား။
 အချစ်ရေနဲ့ ပတ်သက်
 ခင် မေးခွန်းတွေကတော့
 အမှန်ကြီးပါပဲ။ ကျွန်တော်
 သည်း တော်တော် ပြောခဲ့ရ
 သေး။ ကျွန်တော် ပြောချင်
 ကာ အရင်တုန်းက နှလုံး
 အေးရင်းရင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့
 အတိအကျတွေကို ပြန်မတ်
 ခင် ခိုအဆင်ပြေမယ်။ အဲဒီ
 သင်္ချာပြီး လောလောဆယ်
 တော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။
 အဲဒီတော့ မင်းသမီး
 သစ်လက်က သူလက်ကို သူ
 အနီးတယ်ဆိုတာ နေ့တို
 နဲ့ဆိုလား။ မဆိုဘူးလား။
 အဖြစ်အပျက်တွေက
 အချိန်ကာလတစ်ခုကိုလည်း
 ဖော်တော်လေး ကျော်လွန်
 ခဲ့ပြီး အဟောင်းကတော့
 ကျွန်တော်လည်း အသစ်မဖြစ်
 အောင်ဘူး။ တချို့တစ်ဝက်
 သည် မှန်ကောင်းမှန်သလို၊
 တချို့တစ်ဝက်ကလည်း မှား
 အကုန်ပါတယ်။ ပြဿနာ
 တစ်ခု အကြောင်းအရာတစ်ခု
 ဆိုတာက အရှင်းဆုံးပြောရင်
 ပြောပုံနဲ့အရာတွေ၊ ထိတွေ့
 အရာတွေပေါ်မှာ အများ
 ကြီး အခြေခံပါတယ်။ အဲဒီ
 အခြေခံတဲ့အရာတွေက ပိုနေ
 ကတွေရှိသလို၊ လိုနေတာ
 တွေလည်း အများကြီးရှိတယ်
 နဲ့ ကျွန်တော် ပြောချင်ပါ

တယ်။ ဒီဟာတွေကိုတော့
 ကျွန်တော် အတိအကျ မပြော
 ချင်တော့ပါဘူး။
 ရွှေအမြဲတော့ရဲ့ ၂၆ နှစ်
 ပြည့် အမှတ်တရကနေပြီး
 တော့ နေ့တို အနုပညာလော
 ကမှာ လျှောက်သွားမယ့် အစီ
 အစဉ် အမှတ်တရအနေနဲ့
 ဘာပြောချင်လဲ။
 ပရိသတ်ကို ပြောချင်
 တာက ၂၀၁၅၊ ၂၀၁၆၊ ၂၀၁၇
 မှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 တော့ အကုန်ပြောင်းလဲလာ
 တယ်။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ
 ကလည်း ပြောင်းလဲမယ့်
 အချိန်တစ်ခုကို ကျွန်တော်တို့
 ရောက်ရှိလာတယ်။ ၂၀၁၆-
 ၂၀၁၇ မှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့
 အနုပညာ၊ ကျွန်တော်တို့ရဲ့

လူမျိုးတွေရော၊ ကျွန်တော်
 တို့ရဲ့တင်ပြမှုပုံစံတွေရော
 ရိုက်ကူးမှုတွေမှာ ခေတ်မီတဲ့
 နည်းစနစ်တွေ၊ အတွေးအခေါ်
 တွေ အားလုံးကို ကိုယ်စားပြု
 နိုင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့
 အနုပညာဆိုရင်လည်း
 တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း
 မဟုတ်ဘဲ အနုပညာလောက
 ကြီးတစ်ခုလုံး ရုပ်ရှင်သမာဏ
 သဘင်၊ ဂီတ၊ စာပေ အကုန်
 လုံးကို တိုးတက်ပြောင်းလဲဖို့
 အတွက် အချိန်တစ်ခုကို
 ကျရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော်
 မြင်တယ်။ ဒီအချိန်မှာသာ
 တကယ်ပြောင်းလဲချိန်ဖြစ်တဲ့
 အတွက် ဒီအချိန်မှာ ပြောင်းလဲ
 လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ရဲ့
 နောက်ထပ် မျိုးဆက်သည်

နိုင်ငံတကာကို ထိုးဖောက်နိုင်
 တဲ့ မျိုးဆက်တွေ ဖြစ်သွား
 မယ်။ ဒီအချိန်မှာ မပြောင်းလဲ
 နိုင်ဘူးဆိုရင် နောက်ထပ်နှစ်
 တွေမှာလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
 ဖြစ်နေဦးမှာပဲလို့ ကျွန်တော်
 မြင်တယ်။ ဒါကြောင့်
 တကယ်ပြောင်းလဲမယ့်အချိန်
 တစ်ခုမှာ အကုန်လုံး ပြောင်း
 လဲနိုင်ဖို့အတွက်ကို သတ္တိရှိရှိ
 နဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးမှာရှိတဲ့ အနု
 ပညာရှင်တွေရော၊ ပရိသတ်
 တွေရော တွန်းအားပေးကြရ
 ပါမယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့ဆုံး
 ဖြတ်ချက်တွေ မမှားပါစေနဲ့
 လိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်လို့-
 နေ့တိုက အမှတ်တရပြော
 ကြားခဲ့ပါတယ်။ ■
 လင်းနိုင်ဦး

ကျွန်းမ ထွန်းအိန္ဒြာပီ ရုပ်ရှင်မရိုက်၊ သီချင်းမဆိုတာလဲ

ကျွန်းမ အခုနောက်ပိုင်းမှာတော့ ဘာမှ မလုပ်ဖြစ်သလောက် ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီလို ဖြစ်သွားတာကလည်း လုပ်ချင်စိတ် နည်းသွားတာ လည်းပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက ပရဟိတအလုပ်နဲ့ အမေစုကို ကူလို့ရတဲ့ ကိစ္စတွေကိုတော့ ကျွန်းမ တကယ်လုပ်ချင်စိတ် ရှိလို့ လုပ်ဖြစ်တာပါ။

ကျွန်းမ အသက်အရွယ်အရ နေ့စဉ် ရွာတင်သွားပြီး ပိုက်ဆံ ရအောင်လုပ်ရတဲ့ကိစ္စမျိုးတွေ ကျွန်းမကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်က သိပ်မဝင်စားတော့ဘူး။ အသက်ရလာတော့ ဇာတ်ရုပ် ရှားတာလည်း ပါတယ်။ အလုပ်တွေနားလိုက်ပြီဆိုတဲ့အခါမှာ ဘာသာရေးဘက်ကိုပဲ အချိန်ပေးပေးဖြစ်နေတယ်။

အများအတွက် ကူညီရမယ့် အလုပ်၊ ပရဟိတအတွက်ဆိုရင်တော့ စိတ်က နည်းနည်းထည့်လို့ ရသေးတယ်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် လုပ်ဖို့ကျတော့ တော်တော် အားပြန်ယူရမယ့် ဖြစ်နေတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့ရက်တွေက ကျွန်းမ ပြန်လုပ်ဖြစ်တာ တချို့ ရှိပါတယ်။ ရေဘေးအတွက် ဂီတနဲ့ ဖျော်ဖြေပြီး ရန်ပုံငွေရှာတဲ့ ပွဲတွေမှာ ကျွန်းမက ပြည်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ပြည်သူတွေ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကူညီရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က တွန်းအားပေးခဲ့လို့ပါ။

ရေဘေးသင့်ပြည်သူတွေထံ ကိုယ်တိုင်ရောက်ခဲ့တော့ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ခဲ့ရတာတွေက မကူလို့ကို မဖြစ်လို့ပါ။

ကျွန်းတော်

ဇော်ဝင်းထွဋ်

တေးစီးရီး မထွက်တာလဲ

ကျွန်းတော် တာကြောင့်
 တေးစီးရီးမထွက်ဖြစ်တာလဲ၊
 နို့တဲ့တွေ အဆို
 ခြင်းသွားတာလဲဆိုရင်
 အားတဲ့အချိန်မှာ
 ခြင်းထိန်းဖြစ်နေတာလည်း
 ပါတယ်။ မြေးနှစ်ယောက်
 တောင် ထိန်းနေရတယ်။
 အောက်တစ်ခုက
 အထွက်တော့တာတော့
 ဟုတ်ပါဘူး။
 သွက်ဖို့အတွက်
 အခွေသစ်လည်း
 သွင်းဖြစ်နေတယ်။
 ညိုကျကြီး(ကိုရှေ့မောင်မောင်)
 အခွေထွက်နိုင်ဖို့လည်း
 အားနိုက်လုပ်နေပါတယ်။
 ကျွန်းတော် နောက်ဆုံးထွက်ခဲ့တဲ့
 ဘစ်ကိုယ်တော် လူ တေးစီးရီးကို
 ဒီဒီထွက်ဖို့ လုပ်နေတာ
 နှစ်နှစ်ကျော်သွားပါပြီ။
 ဒီခင်တာ မတိုင်ခင် ထွက်ပါမယ်။
 ဒီကြားထဲမှာ မန္တလေးက
 အဆိုတော်သစ်တစ်ယောက်ရဲ့
 အခွေကိုလည်း စီစဉ်ပေးပြီး
 ချိန်ဆာအဖြစ် ထုတ်ပေးဖို့
 လုပ်နေတာလည်း ရှိတယ်။
 ကျွန်းတော် ရေဒီယိုပရိုဂရမ်ကို
 ဘစ်နေကုန်လုပ်တယ်။
 ဥပဒေ ၄ နာရီခွဲလောက်
 ဘစ်နေစာ အကုန်လုပ်ပြီးသွားရင်
 သွင်းတဲ့အချိန်ကျ ကျွန်းတော်
 အားသွားပြီ။ အဲဒီအချိန်
 ညိုယ့်အခွေကိုယ်လုပ်ဖို့
 ခြင်းစားတဲ့အချိန်မှာ
 ခြင်းလေးတွေမျက်နှာကို
 ခြင်းမြင်ပြီး
 သူတို့ကလည်း
 ညိုဘိုးမှ ဘိုးဘိုး
 ခြင်းနေတော့ အိမ်ကိုပြန်၊
 ခြင်းထိန်းနဲ့
 အားလို့ပါ။

ကမ္ဘာ့

နိုင်ငံနိုင်း
ကားရိုက် ကျတာလ်

ကျွန်တော်က
တစ်အချက်
ဇာတ်လမ်းကို
ကြည့်ပါတယ်။
ဇာတ်လမ်းက
ကျွန်တော်
အရမ်းသဘော
ကျမယ့်ဇာတ်မျိုး
မဟုတ်ရင်
ကျွန်တော် မရိုက်ဘူး။
တကယ်ကြိုက်တဲ့
ဇာတ်လမ်း ဆိုရင်
ကျွန်တော် ရိုက်ပါတယ်။
ကျွန်တော်
မရိုက်တဲ့
အကြောင်းအရာတွေထဲမှာ
ဇာတ်လမ်းမကြိုက်လို့
ငြင်းဖြစ်တာပဲ
များပါတယ်။
လောလောဆယ်
ကျွန်တော့်ကို
ကမ်းလှမ်းထားတာ
ရုပ်ရှင် သုံးကားလောက်
ရှိတယ်။
အဲဒီထဲက နှစ်ခုကိုတော့
ကျွန်တော်
ဇာတ်လမ်းဖတ်နေတယ်။
အဲဒါကတော့
ကြိုက်နိုင်တဲ့
ဇာတ်မျိုးဖြစ်လို့
ရိုက်ဖြစ်မယ်။ ဘယ်သူနဲ့
ဘယ်လို ရိုက်မယ်
ဆိုတာတော့ မသိသေးဘူး။
အဓိကက တော့
ဘယ်သူနဲ့ ရိုက်ရိုက်ပါ။
ကျွန်တော်ကတော့
ကျွန်တော့်ဘက်က
တာဝန်ကျေချင်ပါတယ်။
ကိုယ့်တာဝန်
ကိုယ်ကျေရင်တော့
ကားတစ်ကားက
ကောင်းလောက်ပါ့မယ်။

နဝရတ်

ရုပ်ရှင် မရိုက်တာလဲ

မီးပွားရေး လုပ်ရတာက
အဆင်ပြေတယ်။ အခုဆိုရင်
အလုပ်ပြင်ဆိုင်ကို
ပိုင်ဆိုင်ထားတာ
အခုဆို ရှိနေပါပြီ။
ကိုယ်ကတော့
အလုပ်သမားဖြစ်တဲ့အတွက်
အလုပ်မှာပဲ
ပိုင်းနှိုင်းမြှုပ်နှံရင်တယ်။
အရင်ကတော့
အလုပ်ကြောင့်လည်းပါတယ်။
အလုပ် ကိုယ့်ထက်ရှိပြီး
လုပ်နေရတာ။
အခုတော့ အမေလည်း
ဘိန်းမင်းသမီး တို့၊
အလုပ်ဆိုက်သူဖြစ်ပါစေတဲ့
မိတ်ပြီးပြီ ဆိုတော့ အမေက
သူ့ဟာသူ အမြင်မှန်ရသွားပြီ။
အဲဒီတော့ နဝရတ်လည်း
အလုပ်သမားပြီ။ အခုတော့
မီးပွားရေးတွေလုပ်နေတဲ့
ခံဝယ်ကိုကို ဖြစ်နေပြီပေါ့။
မီးပွားရေးမှာ ရုပ်ရှင်လောက်
ပင်ပန်းတဲ့ဒဏ် မခံရဘူး။
အရင်တုန်းကတော့
လုပ်ပန်းတာထက် စိတ်ပင်ပန်းတာ
ပိုများတယ်။ အခု အဲဒါမျိုး
မရှိတော့ဘူး။ ကိုယ်မလုပ်ဖူးတဲ့
အလုပ်လည်း မရှိတော့ဘူး။
အလုပ်လုပ်ရမှန်းလည်း
မသိတော့ဘူး။ ရိုက်တာလည်း
မသိတော့ဘူးဆိုတော့
ပင်ပန်းနေတာလည်း ပါတာပေါ့။
အခုတော့ အမေကို
ပြောထားတယ်။ တစ်လှည့်
ဆိုင်းပြန်လုပ်မယ်။
အမေကလည်း အိုကေဆိုတော့
ကိုယ်လည်း မပင်ပန်းတော့ဘူး။
အမေလည်း အေးအေးဆေးဆေး
နေလို့ရတယ်။ နဝရတ်လည်း
အေးအေးဆေးဆေး စီးပွားရေးပဲ
လုပ်နေပါတယ်။

မယ်လှိုင် ကားရိုက် တဲ့တာလဲ

မျိုးက
 နောက်ဆုံး
 ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာ
 နောင်နောင်၊
 ကောင်းပြည့်တို့နဲ့ပါ။
 ဒါရိုက်တာ
 ဦးထွန်းအောင်ဇော်
 ရိုက်တဲ့ကားပါ။
 အဲဒီကားတွေ
 ရိုက်ပြီး
 ကတည်းက
 နောက်မရိုက်
 ဖြစ်တော့ဘူး။
 အနုပညာအလုပ်က
 မလုပ်ချင်ဘဲ
 ရှိပါ့မလားလို့။
 အခုကျတော့
 ဝ၊နေလို့ရယ်။
 ကလေးကြောင့်လည်း
 ပါတယ်။ လုပ်တော့
 လုပ်ချင်တယ်။ မလုပ်
 ဖြစ်တာပါ။ ကိုယ့်အနေနဲ့
 အိမ်ထောင်ကလည်းပြု၊
 ကလေးကလည်းရဆိုတော့
 မိသားစုကို
 အချိန်ပေးရမှာလည်း
 ပါတယ်။ အခုတော့
 ကိုယ်နဲ့ ကလေးနဲ့
 အဆင်ပြေမယ့်
 ကြော်ငြာလောက်၊
 ဝိစတာလောက်ပဲ
 ရိုက်ဖြစ်တယ်။
 အနုပညာသမား
 ဘဝဆိုတာ
 ပရိသတ်
 ကလည်း
 ကြိုက်ဦးမှ၊
 ပရိဂ္ဂုဏ်
 ကလည်းခေါ်
 ရိုက်ဦးမှ
 ဆိုတာက
 အားငယ်ပါတယ်။

ကဏ္ဍ

စိုးပြတ်နန္ဒာ
ရုပ်ရှင် မရိုက်တာလဲ

ကဏ္ဍ
ကဏ္ဍတာက
အပြင်စီးပွားရေး
ဆုရလို့ပါ။
အခုလည်း
အခုလေး
အခုလဲနေတယ်။
အိပ်အတွက်
နီးထည့်တွေ
အကြည့်တာပါ။
အခုလည်း
အခုလေး။ ဟို
အလေးဆီကတော့
ကိုသားညီ
အိပ်ရိုက်တာ
အခုတဲကားကို
အလားနားပူလို့
နီးပေးဖြစ်တယ်။
နီးညီညီထွန်းလွင်
နီးတဲ
နီးယိုကားကတော့
အကောင်စရိုက်ကို
ညီတဲလို့
နီးဖြစ်ပါတယ်။
အခုကတော့
အခုလည်း
ပါတယ်။
အခုတော့
ကဏ္ဍရိုက်ရတာ
အကောင်းပါဘူး။
အနီသတ်ကို
အလှလေးပဲ
ဖြစ်လို့ပါ။

ကမ္ဘာ့
စိုင်းစိုင်းအေးလှိုင်
အိမ်ထောင်ပြုငြိမ်းတယ်

ကျွန်တော်လည်း
 အများနည်းတူ မိသားစုဘဝကို
 လိုချင်ပါတယ်။ တစ်ချိန်
 ချိန်ကျရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း
 အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့
 စဉ်းစားထားပါတယ်။
 လောလောဆယ်မှာတော့
 ကျွန်တော့်ရဲ့ အနုပညာ
 အလုပ်တွေနဲ့ ကျွန်တော်
 အချိန်ပြည့်
 လုံးပန်းနေရပါသေးတယ်။
 အခု ဂီတအလုပ်၊
 ရုပ်ရှင်အလုပ် တွေနဲ့ပဲ
 လုပ်သွားဦးမှာပါ။
 အိမ်ထောင်ပြုဖို့
 အစီအစဉ်ရှိပါတယ်။
 အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုရင်တော့
 ကျွန်တော် အသိပေးပါမယ်။
 ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်တော့
 မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ လက်ရှိအချိန်မှာ
 ကျွန်တော့်ရဲ့
 အနုပညာအလုပ်တွေကို
 လောဘတကြီး လုပ်နေလို့ပါ။
 အခုလည်း
 ထိုင်းနိုင်ငံနဲ့ပူးပေါင်းပြီး
 မိုးကောင်းကင်
 ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးက
 ရိုက်ကူးမယ့်
 နှလုံးသားအမှတ်တရ
 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အတွက်
 ထိုင်းနိုင်ငံက ဒါရိုက်
 တာတွေနဲ့ Pre Production
 လုပ်နေရပါတယ်။ ပြီးရင်
 ဒီကားကို စောက်ချ
 ရိုက်သွားရပါဦးမယ်။
 ဒီကားပြီးရင်လည်း
 ဝါကျွတ်တော့မှာမို့
 သီတင်းကျွတ်
 ဖျော်ဖြေပွဲတွေနဲ့
 ကျွန်တော်
 လုံးပန်းရဦးမှာဖြစ်လို့
 မအားနိုင်အောင်ရှိနေပါဘူး။

အမေ

ဝတ်မှုရွှေရည်
ဒဂုံထောင်မပြုသေးတာလဲ

အခု ငယ်ငယ်လေးပဲ
နို့သေးတယ်။
ကမ္ဘာ့ ဒီအရွယ်နဲ့လည်း
အိမ်ထောင်ပြုကြတာ
နို့ပေးခဲ့ ကစီကတော့
ငယ်သေးတယ်လို့
ထင်တယ်။
အလုပ်တွေ
အများကြီး
လုပ်ချင်ပါသေးတယ်။
အိမ်ထောင်ပြုရင်
ကစီသက်လုံး
ပြုရမှာ။
ဒီ ကစီတို့လုပ်နေတဲ့
အနုပညာအလုပ်က
အချို့အတိုင်းအတာ
ကစီနဲ့သော်လည်းကောင်း၊
ဒီနဲ့မဟုတ်ရင်
အသက်အရွယ်ကြောင့်သော်
လည်းကောင်း
အကြံဉာဏ်ပေးတဲ့
အချို့လေးမှာ
လုပ်ခွင့်ရနေတုန်းအချိန်မှာ
လုပ်ရတာလေ။
အိမ်ကြောင့် အနုပညာ
အလုပ်တွေ အများကြီး
လုပ်ချင်ပါသေးတယ်။
ကစီတို့ ခဲမှန်ဖူးတဲ့
အသွယ်ဖြစ်လို့လားလို့
အရင် ဒါက
အသတ်တွေ
အိမ်တယ်။
အကြည့်ကြည့်ပေါ့။
အသတ်တွေပဲ
အကြီးစေ။
အချို့မှာ
အခုလည်း
ပြုတယ်လို့လည်း
ဆိုတဲ့ ဓရသေးဘူး။
ကစီလို့
ဆိုရလေပေါ့နော်။
အသက်တာအဖွဲ့

ကြံရာဆရာတစ်မိနစ်တာ

ပရဟိတအလုပ်တွေ
လုပ်ဖို့ စိတ်ထက်သန်တဲ့၊
ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့
ပတ်သက်လို့လည်း
ဗိုလ်ချုပ်ကို
ဂုဏ်ပြုတဲ့ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်
ကပြချင်နေတဲ့
ဇာတ်မင်းသားလေး
ဖိုးချစ်က အခု
တကယ်ကပြနိုင်ဖို့
စီစဉ်နေပြီဆိုတာကြောင့်
ဖိုးချစ်ကို
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဗိုလ်ချုပ်ပြဇာတ်
က၊နိုင်ဖို့ ဖိုးချစ်
စီစဉ်နေတာတော့
ကြာပြီလို့ သိရပါတယ်။
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့
ကပြတာလဲ။
အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ
လူ ၄၀၀၊ ၅၀၀ လောက်နဲ့
ကျွန်တော်

ငယ်ငယ်ကျောင်းသားဘဝက ငါးပြား၊ ဆယ်ပြား၊ မတ်နေတွေ
နဲ့သုံးနေရတဲ့ခေတ်ကို မိဖူးပါတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံတွေမှာ ဗိုလ်ချုပ်
ခေါင်းပုံပါတယ်။ တချို့က ကြေးပြားတွေလည်း ပါတော့
သူ့ကို ဝင်းအောင်လုပ်မယ်ဆိုရင် မြေကြီးထဲမှာထားပြီး ဖျောင့်
နဲ့ ပွတ်လိုက်တဲ့အခါ ဝင်းထွက်လာတယ်။ အဲဒီလိုလုပ်ကြ
တာကို ကျွန်တော်က မလုပ်ရက်တော့ တခြားနည်းလမ်းနဲ့
ဘယ်လိုလုပ်ရင်ရမလဲဆိုပြီး စဉ်းစားတဲ့အခါ ကျွန်တော်တို့
အညာမှာက မန်ကျည်းရွက်ပေါတယ်။ မန်ကျည်းရွက်ကို ယူပြီး
ပိုက်ဆံကို ပွတ်လိုက်ရင် ပြောင်သွားတာပါပဲ။ အမှန်အတိုင်း
ပြောရင် ဗိုလ်ချုပ်ခေါင်းပါလို့ မလုပ်ရက်တာပါ။ အဲဒီလိုနဲ့
ငါးတန်းရောက်တော့ အလယ်တန်းအဆင့်ဆိုရင် ကျပန်းစကား
ပြောပြိုင်ရတယ်။ အဲဒီလို ပြိုင်တဲ့အခါ ခေါင်းစဉ် ၁၃ ခု
လောက်ထဲက ကျရာမဲနှိုက်ပြီး ပြိုင်ရတယ်။ ကျွန်တော်က
လည်း သမိုင်းတွေဖတ်ထားတော့ ဗိုလ်ချုပ်ရဲ့လုပ်ဆောင်ချက်၊
၂၇ နှစ်အရွယ်မှာ တိုင်းပြည်အတွက် စတင်လုပ်ဆောင်ချက်
ကစပြီး စာမှာ ဖတ်ရင်နဲ့ အရမ်း ရင်ထဲ စူးစူးနစ်နစ်ကြီး
ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းကတည်းက စွဲလမ်းခဲ့တဲ့စိတ်ပေါ့။
အခုအနုပညာ အလုပ်လုပ်ရတဲ့အခါမှာလည်း ပိုပြီးသိလာတယ်။
ဗိုလ်ချုပ်လို လူမျိုး၊ တကယ်ကို မစားဘဲနဲ့ စွန့်တဲ့သူတွေ
တိုင်းပြည်မှာ အများကြီးလိုတယ်။ အနုပညာလုပ်ခွင့်ရတဲ့အခါ
အဲဒါတွေ တင်ပြချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပါ။
ဗိုလ်ချုပ်ပြဇာတ်အတွက် မြို့တော်မောင်ယာအောင်က

ဘယ်အပိုင်းက ကူညီပေးမှာလဲ။
ကျွန်တော့်ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ မြို့တော်မောင်ယာ အောင်ကလည်း လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်
ပေါင်းများစွာကတည်းက ဗိုလ်ချုပ်ပြဇာတ်က၊ဖို့ သူရင်
ထဲမှာ မွေးမြူထားတာ ကြာပြီ။ ကျွန်တော်က အခု ဆရာ
ကို အကူအညီတောင်းတော့မှ ထ၊ရေးတာ မဟုတ်ဘူး။
ဗိုလ်ချုပ်ပြဇာတ်ကို ဖန်တီး ချင်လို့ ဆရာမကြီး လူထု
ဒေါ်အမာတို့၊ ဆရာ ဦးဝင်း ဖေတို့ စတဲ့ စာပေပညာရှင်
ကြီးတွေနဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ ချ
မရေးခင်ကတည်းက ပါးစပ်
နဲ့ ရေးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ဆရာ
နဲ့ကျွန်တော်က တိုက်တိုက်
ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့်ဇာတ်
သဘင်လောက် အစတုန်းက
ဆရာရဲ့ လွမ်းသွယ်ဖန်တဲ့ပန်း
ကြာ၊ နွေဦးအညာ စတဲ့ အော်
ပရာတွေကို ဆရာနဲ့ မတွေ့ဖူး
ပေမဲ့ စကားခွင့်ရခဲ့တယ်။ ဒါ
ပေမဲ့ ကြားထဲမှာ သို့လောသို့
လော ဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာ
တွေကြောင့် ဆရာနဲ့ ဝေးပြန်
ခဲ့တယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ လွန်
ခဲ့တဲ့ ၂ နှစ်၊ ၃ နှစ်လောက်
က ဆရာနဲ့ တွေ့လိုက်တဲ့
အချိန်မှာ ဆရာကလည်း အဲဒီ
သဘောမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်
တော်ကလည်း ဆရာကို
လေးစားတဲ့သူဖြစ်တော့ ဆရာ
က ကျွန်တော့်ကို သွေးသား
ရင်းလို သတ်မှတ်ပြီး အနု
ပညာတွေ ဖန်တီးပေးတယ်။
အဲဒီတော့ မနစ်က ပြည်သူ့ခံ
ပြင်မှာ အနေရွှေလက် တော်
ပုစက် ဆိုတဲ့ ဆရာမတို့
ကပြဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဆက်ပြီး
ကျွန်တော်က ဆရာကို ပူဇော်

ဘယ်၊ ကျွန်တော် ဒီဗိုလ်ချုပ်
 ခြောက်ကို တအား၊ က၊ချင်
 ထာလိုပြောတော့ ဆရာက
 ကျွန်တော့်ကို ချက်ချင်း ကတိ
 ပေးဘူး။ ဟုတ်ပါပြီဗျ၊ ဖိုး
 ချစ်လေးရ ဒီလောက်ပဲ။အခု
 တော့ သေချာသွားပါပြီ။
 ဗိုလ်ချုပ်ပြဇာတ် တကယ်က၊
 ဆရာမယ်။ ဆရာက ရေးပေး
 ပြီးသွားပြီ။

အဲဒီတော့ ဗိုလ်ချုပ်
 ခြောက်မှာ ဖိုးချစ်က ဘယ်
 ဆရာက က၊မှာလဲ။

ကျွန်တော်လည်း ဆရာ
 နဲ့ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်
 ဘယ်နေရာက က၊ရမလဲ၊
 ဗိုလ်ချုပ်နေရာကလားဆိုတော့
 မဟုတ်ပါဘူး။ ဗိုလ်ချုပ်ကို
 အားကျတဲ့လူငယ်လေးတစ်
 ဆယ့်နှစ်နေရာက က၊ရမယ်
 ဟဲ့။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာ
 က ကျွန်တော်တို့ နေချင်းည
 နည်း ဖန်တီးလိုက်ကြတာ
 မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာ ခြုံ
 ဆောင်မောင်ယဉ်အောင်လို
 အနုပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်
 နဲ့ရင်ထဲမှာ ကိန်းအောင်းနေ
 တဲ့ ခံစားမှုအနုပညာစိတ်နဲ့
 ကျွန်တော် လူလားမြောက်က
 ကလေးက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
 နှိမ့်ဘဲစိတ်တွေကို ပေါင်းပြီး
 ဆရာ ဒီပြဇာတ်ကို တင်ဆက်
 ခုပါ။

ဒါဆိုရင် ဘယ်တော့
 ဆောက် က၊ဖြစ်မှာလဲ။

ဘယ်နေရာမှာ က၊မှာလဲ။

ကျွန်တော် အောက်တိုဘာလကုန်လောက်မှာ တင်ဆက်နိုင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။
 နေရာကလည်း ပြည်သူ့ရင်ပြင်ပဲ ရပါတယ်။
 ဖိုးချစ်က၊မယ် ခြောက်ကို ဘယ်လို နာမည်ပေးသွားမှာလဲ။
 ကျွန်တော် နာမည်ကိုတော့ ကြုံမပြောဘူးဆိုပြီး
 ဝှက်ထားမလို့ပါပဲ။ အခုတော့ ပြောလိုက်ပါပြီ။
 ငါသည် အောင်ဆန်း လို့ အမည်ပေး
 ထားပါတယ်။ အားလုံးနဲ့ ပူးပေါင်းပြီး
 ကျွန်တော် အကြံဉာဏ်ယူစရာရှိတာတွေလည်း
 ယူပြီးမှ လုပ်ပါမယ်- လို့
 ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

■
 လင်းနိုင်ဦး

ထပ်၍ အောင်ဆန်း
 ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် က၊မယ်
ဖိုးချစ်
 လင်းနိုင်ဦး

ကျရာဆရာတစ်ပါး

လက်ခံပြီးမှ ဇာတ်လမ်း စိတ်တိုင်းမကျတာကြောင့် တချို့မရိုက်ဖြစ်တာတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲက ဒီနှစ်မှာ ၈ ကားလောက် ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။

လက်ခံထားတဲ့ ကားတွေထဲက ဘယ်ကားတွေကို ပိုပြီးအားရလဲ။

အားရခဲ့တဲ့ကားတွေက တော့ ကျွန်တော် ကျွန်မ ယောက်ျား ဗိုက်ကြီးသည်၊ ထဘီ ကျွတ်၍လွှတ်လိုက်သည်၊ အီဖေကိုတို့ ရွေးကောက်ပွဲ၊ နိုဘီလူး နဲ့ နောက်တစ်ကားက ကျွန်တော်တို့ မင်းသား လေးလက် ရိုက်ထားတဲ့ကားပါ။ အဲဒီကားတွေကိုတော့ ပိုပြီး အားရတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် လုပ်ကွက်တွေလည်း ရှိတယ်။

ခေရုထက်က ကားတစ်ကား ရိုက်တော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ ကြည့်ပြီး လက်ခံဖြစ်လဲ။

အရင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို လူများများ သိဖို့အတွက် ဇာတ်တွေကို မရွေးဖြစ်ခဲ့ဘူး။ အဲဒါကတော့ မင်းသားဖြစ်ဖို့အတွက်ပါ။ ဇာတ်လမ်းမရွေးခဲ့ရဘူး ဆိုတာလည်း စာချုပ်မင်းသားဖြစ်နေတော့ ကိုယ် ရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်ကို ကိုယ် ချပြပိုင်ခွင့် မရှိဘူး။ ကုမ္ပဏီက ကြိုက်တာကိုပဲ ရိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ကိုယ် မင်းသားဖြစ်ချင်တဲ့စိတ်ကြောင့် ကိုယ့်မျက်နှာကို ပရိသတ်များများ သိစေချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ရှေ့ပိုင်းမှာတော့ ဇာတ်လမ်းမရွေးဘဲ ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ အခုချိန်မှာတော့ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ရှိပြီဖြစ်တဲ့အတွက် တကယ် လုပ်နိုင်တဲ့ဇာတ်တွေ၊ ကိုယ် မလုပ်ပူးသေးတဲ့ဟာတွေ၊ လိုက်ဖက်မယ့်ဟာတွေကို ပိုပြီး ရွေးချယ်ရိုက်ကူးနေတယ်ဗျ။

၂၀၁၅ မှာ ခေရုထက်က ဒီပြင်မင်းသားတွေထက် ရုပ်ရှင်ကား ပိုရိုက်ရတယ်ဆိုရင် နှုတ်မလား။

အတိအကျ မသိပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားအများကြီး ရိုက်ခဲ့ရတဲ့အတွက် ဗီဒီယိုဘက်မှာ အများကြီးလေ့လာသွားတယ်။ အရင်တုန်းက တစ်လကို ဗီဒီယိုသုံးကားလောက် ရိုက်ဖြစ်ရာက ဒီနှစ်ထဲမှာ တစ်လတစ်ကားလောက်ပဲ

ရိုက်ဖြစ်တယ်။ မိဘတွေလို ဖြစ်နေတဲ့ လာဗင်ဒါရယ်၊ အောင်သီရိရယ် ဒီနှစ်တိုက်လောက်နဲ့ပဲ ရိုက်ဖြစ်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပျက်သွားတာ ရှိခဲ့ပါသေးတယ်။ ပျက်သွားတာကလည်း ဒီကားကို ရိုက်မယ့် သရုပ်ဆောင်တွေ၊ ဒါရိုက်တာတွေ၊ ဒီကားက ကာရိုက်တာတွေနဲ့ မလိုက်ဖက်လို့ပါ။ အဲဒီကားဖျက်လိုက်လို့ ဒါရိုက်တာအတွက် နှစ်နာသွားနိုင်တဲ့အတွက် အဲဒီဒါရိုက်တာကို ဗီဒီယို သုံးကား ကျွန်တော်ရိုက်ခွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဘယ်တိုက်နဲ့ ရိုက်ရိုက်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ရုပ်ရှင်ကားအစား ဗီဒီယိုပြန် ရိုက်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီတစ်လစာနီးပါးကို အဲဒီဒါရိုက်တာက ဗိုင်တယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆထားလို့ပါ။

၂၀၁၆ မှာရော အဲဒီလိုပဲ ရိုက်ဖြစ်သွားဦးမလား။

ကျွန်တော့်ကို ကမ်းလှမ်းထားတာတွေက အများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ၂၀၁၆ ထဲမှာတော့ စိစစ်စစ်နဲ့ ရိုက်သွားဖို့ စီစဉ်ထားတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားချည်းတွေပဲ မဖြစ်အောင်၊ ဗီဒီယိုလည်း ရိုက်ခွင့်ရအောင်၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ကို အားပေးတဲ့ ပရိသတ်တွေအတွက် အချို့ယူပြီး ရိုက်ကူးပေးသွားဖို့ စီစဉ်ထားလို့ပါ။ လို့ ခေရုထက်က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

တစ်ရှိန်ထိုး အောင်မြင်လာတာနဲ့အမျှ ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားတွေ ဆက်တိုက်ရိုက်ကူးခဲ့ရတဲ့ ခေရုထက်ကို ၂၀၁၅ မှာ ရုပ်ရှင်အများဆုံး ရိုက်ကူးခွင့်ရခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၂၀၁၅ ထဲမှာ ခေရုထက် ရုပ်ရှင်ဘယ်နှကားလောက် ရိုက်ကူးပြီးသွားပြီလဲ။ ကျွန်တော် ဒီနှစ်ထဲမှာ လက်ခံဖြစ်တာက ၁၂ ကားပါ။ ဒါပေမဲ့

၂၀၁၅ မှာ
ပြိုင်ပွဲအရိုက်ရဆုံး မင်းသား
မင်းသား
လင်းနိုင်ဦး

ပေပေ ပြေတီဦးနဲ့ သမီး ပြေသူဌိာ၊
မေမေ အိန္ဒြာကျော်စင်နဲ့ သား ပြေဒီရ

ချိုင်းဆက်သစ်များ

ကိုအပ်နေပြီဆိုတဲ့

အကယ်ဒမီ

ပြေတီဦး

ဝင်းငြိမ်း

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်အတွက် အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်များရော၊ အမျိုးသမီးသရုပ်ဆောင်များပါ ရှားပါးနေတယ်လို့ ခံစားမိပါတယ်။ ဘယ်ကားပဲ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် သရုပ်ဆောင်တွေက ဒီလူတွေချည်းပါပဲ။ ပြေတီဦးတို့က ပြည်ပနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး မြန်မာ့ရုပ်ရှင်ကို ပြည်ပနိုင်ငံများမှာ ပြသနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပါတယ်။ ရွှေအမြုတေ ၂၆ နှစ်ပြည့်တဲ့အထူးထုတ်မှာ ပြေတီဦးကို သရုပ်ဆောင်ရှားပါးတဲ့ကိစ္စ၊ ပြည်ပဖောက်ထွက်နိုင်ရေး ကိစ္စများ တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ပါတယ်။

ပြေတီဦးက အခု ထိုင်းမှာရိုက်တဲ့ တီတီဒီဒီးနတ်ဇာတ်ကားမှာ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီကားမှာ အင်္ဂလိပ်စကား ပြောရမှာတွေ ပါတော့ အခက်အခဲ ရှိနိုင်မယ်လို့ တွေးခဲ့မိသလား။ ကိုယ်တိုင်က အင်္ဂလန်နီယာဘွဲ့ရ တစ်ယောက်၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းမှာကလည်း ပညာတတ်တွေ ဖြစ်ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်

ညွှန်းကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသံထွက်ပြီး ဖတ်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ ဆိုမလဲလေ့ကျင့် သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘာပြဿနာကြုံရသလဲဆိုတော့ တချို့ဟာတွေက အပြင်မှာ ကျက်သွားပေမဲ့ ရိုက်ကွင်းပေါ်ကျ

လော့ကို ဘယ်လိုပြောမလဲဆိုတာ သိနိုင်ဖို့ အင်္ဂလိပ်ကားတွေကိုကြည့်ပြီး ပြန်လေ့လာရတယ်။ သူတို့က အင်္ဂလိပ်စကားကို ဖြတ်ပြီးပြောတာရှားတယ်။ တစ်ဆက်တည်းပြောတာ များတယ်။ အဲဒီအထဲမှာကျမှ အိုက်တင်လုပ်တာပေါ့။ Flow ကတော့ တူချင်မှ တူမယ်။ အဲဒီလိုအခက်အခဲလေးတွေ ရှိပါတယ်။

ဘယ်လောက် ခက်ခဲသည်ဖြစ်စေ ဆရာ ခုနက ပြောသလို Mother Language မဟုတ်တဲ့အတွက် အများအပွင်း အနည်းအကျဉ်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးတော့ ကြိုးစားထားပါတယ်။

ဦးတို့ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့အချိန် ရိုဟာဇယ်လုပ်တာကို သတိထား ကြည့်မိတယ်။ မင်း အင်္ဂလိပ်စကားပြောတဲ့အခါမှာ တော်တော်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကို တစ်ဆက်တည်း ပြောနိုင်တာတွေရတယ်။ အဲဒီအတွက်လည်း မင်းကိုချီးကျူးပါတယ်။

နောက်တစ်ခု မေးချင်တာက ဒီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အချိန်အားဖြင့် တစ်လပေးခဲ့ရတယ်။ တစ်လဆိုတဲ့ရိုက်ရက်ဟာ သာမန် မြန်မာကားတွေ ရိုက်မယ်ဆိုရင် ၃ ကား ၄ ကားလောက် ရိုက်နိုင်တာပဲ။ နောက်တစ်ခုက စွန့်စားမှု လုပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလို ကိုယ့်ဘက်က ရင်းနှီးခဲ့ရတာတွေကြောင့် မင်းအနေနဲ့ တီတီဒီဒီးနတ်ကားအပေါ်မှာ ဘယ်လောက်များ မျှော်လင့်ထားသလဲ။

ကျွန်တော် အမှန်

အတိုင်း ပြောရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က ကြိုးစားဖို့ တာဝန်ရှိတာကြောင့် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီအပိုင်းက ကျွန်တော့်အပိုင်း။ ရုပ်ရှင်ကားက ဘယ်လောက်အထိ အောင်မြင်မလဲ၊ မအောင်မြင်ဘူးလဲဆိုတာတွေကတော့ Unseen ပဲ။ မမြင်နိုင်တဲ့ ဟာတွေပေါ့။ တစ်ခါတလေမှာ ထင်မှတ်မထားတာတွေက အောင်မြင်မှု ရှိသလို၊ တစ်ခါတလေမှာလည်း ကိုယ်က ထင်မှတ်ထားပေမဲ့ ပရိသတ် မကြိုက်တာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အကျိုးအမြတ်တွေကတော့ ဘယ်ဟာကိုမှ ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ အရေးကြီးတာကတော့ ကိုယ်လုပ်ဆောင်ရမယ့်အချိန်မှာ ကြိုးစားရမယ်။

ဒါကို ကျွန်တော် အစွမ်းကုန်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် ဘယ်အရာကိုမှ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀ ပြည့်တော့မယ့် အချိန်မှာ ဒီကားက ထိုင်းမှာ သွားရိုက်တဲ့ ကားတစ်ကား ဖြစ်လာတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ မလေးရှားမှာ သွားရိုက်တဲ့ မဟာဆန်တဲ့ မာယာမျက်နှာရုံးတော့ ရှိတယ်ပေါ့။

ပြေတီဦးနဲ့ ထိုင်းနဲ့ ဇွတ်ဖူးသွားပြီဆိုတော့ နောက်ထပ် သူတို့ဘက်က ကမ်းလှမ်းထားမျိုးများ ရှိသလား။ သူတို့ဘက်က ရိုက်ခွင့်တယ်ဆိုပြီး ပြောတာတွေတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါနည်းတော့ ကြာနေပြီ။ ငါတော့ မထူးခြားသေးပါဘူး။

စကားဆိုတာ ကိုယ် ပြောနေကျမဟုတ်တဲ့အတွက် စိုးရိမ်ခဲ့သလားလို့မေးတာပါ။

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီကားမှာ အင်္ဂလိပ်လို ပြောရမယ်ဆိုတော့ ဖြစ်ပါ့မလားလို့ စိုးရိမ်စိတ်တော့ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကို ပြေလည်အောင် ဘယ်လို လုပ်ခဲ့သလဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတော့ ပထမဆုံးအနေနဲ့ သူတို့ဘက်က ဇာတ်ညွှန်းပေးပါတယ်။ သူတို့ပေးတဲ့ ဇာတ်

မှ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေကြိုတာတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ အင်္ဂလိပ်စကားကို သူတို့သရုပ်ဆောင်တွေက တစ်ဆက်တည်း ပြောသလား၊ ဖြတ်ပြီး ပြောသလား၊ အဲဒါမျိုး စဉ်းစားရတယ်။ အဲဒါကျွန်တော် မသိဘူးလေ။ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစကားမှာ ကျတော့ ကြိုက်တဲ့နေရာမှာ ဖြတ်လို့ရတယ်။ အဖီအဖောနဲ့ ပြောလို့ရတယ်။

အဲဒီတော့ ဒီဒိုင်ယာ

သူတို့ဘက်မှာလည်း ဘယ်
ယို အခြေအနေလေးတွေ
ရှိသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်
တော် မသိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ
နိုင်ငံခြားနဲ့ ဖက်စပ်ရိုက်ဖို့
မျှော်ထားတာလေးတွေတော့
ရှိပါတယ်။ သေတော့ မသေ
ချာသေးဘူးပေါ့။

ပြေတီဦးအနေနဲ့ သူတို့
ခန့်မှန်းတာ၊ သူတို့ သရုပ်
ဆောင်၊ သူတို့ စက်အဖွဲ့နဲ့
နိင်ခဲဖူးပြီးပြီ။ အဲဒီတော့
သူတို့နဲ့ မြန်မာရုပ်ရှင်အဖွဲ့
ဘာတွေ ကွာသလဲ၊ ဘာတွေ
ဆူလာလို့ ရနဲသလဲ။

ဘာတွေ ကွာသလဲဆို
တော့ သူတို့ဆီမှာ လူတစ်
ယောက်ခွင်းစီက Professional
ဖြစ်တယ်။ တိကျတဲ့ တာဝန်
သတ်မှတ်ချက် ရှိတယ်။ ဒီလူ
တစ်ယောက်ဟာ ရိုက်ကွင်း
ဆီမှာ ဘာတာဝန်ဆိုတာ
သတ်မှတ်ပေးပြီးသား။ အဲဒီ
လူကလည်း သူတာဝန်ကိုပဲ
သူ ရေခိုက်တယ်။ တစ်ခုကို
အမှန်စိန်ပြီး တာဝန်ကျေ
ဆောင် လုပ်တဲ့အခါကျတော့
ဆိုရင်ကွင်းကြီး တစ်ခုလုံး
အဆင်ပြေ ချောမွေ့သွား
ကေ့။ တာဝန်တစ်ခုကို
သူကလုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
က ခြား တစ်နေရာမှာ
သူတို့ မစွက်ဖက်ဘူး။
တစ်နေရာမှာ လစ်ဟင်းနေ
ပြီးရင် ဘယ်သူကြောင့်လဲ၊
ဘယ်သူ ဖျက်ကွက်တာလဲ
ဆိုတာ ချက်ချင်း သိတာပေါ့။
ကျွန်တော်တို့ကျတော့ ခွဲဝေ
သတ်မှတ်မှုက အရမ်းကို
အပြေငြိမ်ပါတယ်။

ဘာလူတစ်ယောက်
က သတ်တင်ပိုင်းရော၊ မီး
သတ်တာဝန် ယူထားတယ်

ဆိုရင် ဆက်တင်ပိုင်းက
လျော့သွားရင် သူက ကျွန်
တော် မီးပိုင်းကို ကြည့်နေရ
လို့ ဆိုပြီး ဆင်ခြေပေးနိုင်
တယ်။ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ
လူတစ်ယောက်ကို တာဝန်
တစ်ခုသာ ပေးထားတဲ့
အတွက် သူ့ဘက်ကလည်း
သူတာဝန် ကျေပွန်အောင်
ကြိုးစားတာကြောင့် ရိုက်
ကွင်းကြီး တစ်ခုလုံးဟာ
အဆင်ပြေပြေ ချောချောမွေ့
မွေ့ ဖြစ်သွားတာပေါ့။

နောက်တစ်ချက်က
တော့ သူတို့တွေမှာ ကိုယ်
လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကို အရမ်း
ကို ကျွမ်းကျင်ပြီး တာဝန်
ကျေကြတယ်။ ကိုယ်လုပ်ရ
မယ့် တာဝန်မှာ ပစ္စည်း
ဘယ်နှခုရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်း
တွေကို ဘယ်လိုသိမ်းရမယ်၊
ဘယ်လို တပ်ဆင်ရမယ်၊ ဒီ
ပစ္စည်းကို ဘယ်လိုရွှေ့ရမယ်
စသဖြင့် ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
အပိုင်းကို သူတို့က အရမ်း
ကျွမ်းကျင်တယ်။ ကျွမ်းကျင်
တဲ့အတွက်ကြောင့် အရမ်း
မြန်တယ်။ အချိန်ကုန်တာ
တွေ နှောင့်နှေးတာတွေ မရှိ
ဘူး။ အဲဒါတွေကတော့ သူ
တို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အဓိကကွာ
ခြားတဲ့အကြောင်းတွေပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ဆီမှာကျ
တော့ ဘယ်သူမှ စနစ်တကျ
သင်ထားတာ မရှိဘူး။
အဆင်ပြေသလို လုပ်သွားကြ
ရတာ။ ဒါတွေက ကျွန်တော်
တို့ လေ့လာသင်ယူစရာ
ကောင်းတဲ့ အချက်တွေပါ။

နောက်တစ်ခုက သူတို့
ကင်မရာအင်ဂျင်နီယာ
တဲ့ပုံပါ။ သူတို့ ယူပုံက
ကျွန်တော်တို့နဲ့ မတူဘူး။

သူတို့ချွတ် အင်ဂယ်လ်တွေမှာ သူတို့ Lensတွေကလည်း အများကြီး အထောက်အကူပေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ Lens က စုံစုံလင်လင် မရှိတဲ့အတွက် ရှိတာဟာနဲ့ပဲ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ကြရတယ်။ သူတို့က ဘယ် Lens ကို ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လို အသုံးပြုရမယ် ဆိုတာကိုလည်း ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်ထားကြတယ်။ အဲဒီအပိုင်းတွေမှာလည်း ကွာခြားမှုတွေ ရှိတယ်။

ဒီတော့ ပြေတီဦးကော့ကို ချပ်ကြည့်ရအောင်။ ထိုင်းမှာ စက်အဖွဲ့သားတွေက သူ့နေရာနဲ့သူ ကျွမ်းကျင်ပြီးသား ပုဂ္ဂိုလ်တွေဖြစ်တယ်။ လူတစ်ယောက်ဟာ တာဝန်တစ်ခုပဲ ယူရတယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော်။

ဟုတ်ပါတယ်။

အဲဒီလိုဆိုရင် ဦးတို့ဆီက အလုပ်သမားတွေကိုလည်း သူတို့လိုပဲ လူတစ်ယောက်က တစ်ချိန်မှာ တာဝန်တစ်ခုပဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ယူနိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရင် ရမလဲ။

ဘယ်လိုလုပ်ရင် ရမလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက လူတွေကို ပြည်ပမှာ သွားပြီး ပညာ သင်ခိုင်းရမှာပဲ။ သင်တန်းတွေ လွှတ်ရမယ်။ ဘယ်လိုလူတွေ လွှတ်ရမလဲဆိုတော့ ဉာဏ်ရည်ထက် မြက်ပြီး သင်ယူလိုစိတ် ရှိတဲ့သူတွေ ဖြစ်ရမယ်။ နောက်တစ်ခုက ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာ သွားလေ့လာတယ်။ သင်တန်းတက်တယ် ဆိုတဲ့အခါမှာ ဘာသာစကားကလည်း

အရေးပါသေးတယ်။ သူတို့ဘာသာစကားကို နားလည်တတ်ကျွမ်းသူဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ လောကအတွက် ပြောရမယ်ဆိုရင် မျိုးဆက်သစ်တွေ အများကြီး လိုနေပါပြီ။ ဒါရိုက်တာ မျိုးဆက်သစ်တွေ၊ သရုပ်ဆောင် မျိုးဆက်သစ်တွေ၊ ဇာတ်ညွှန်း မျိုးဆက်သစ်တွေ၊ ဒပ်ဘင်၊ စက်အဖွဲ့ စသဖြင့် နေရာတိုင်းမှာ မျိုးဆက်သစ်တွေက လိုကို လိုနေပြီ။ သူတို့အတိုင်း ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က သင်ယူလိုစိတ်ရှိတဲ့ ပညာတတ်လူငယ်တွေ ရှာဖွေရမယ်။ သူတို့ကို အကုန်ကျခံပြီး ပညာသင် လွှတ်ရမယ်။ အထောက်ပံ့ ပေးရမယ်။

သူတို့ ပညာတတ်ပြီး ပြန်လာရင်လည်း သူတို့ ပညာတွေကို အသုံးပြုပြီး ရုပ်ရှင်ကားတွေ ရိုက်နိုင်ဖို့ ဘတ်ဂျက်ရှိရမယ်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆက်သွားမယ် ဆိုရင်တော့ မျိုးဆက်သစ် ပြောင်းလဲဖို့ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

ဒါတွေကို လုပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း ပုဂ္ဂလိကအနေနဲ့ တတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ အများကြီးကို ပညာတော်သင် လွှတ်ဖို့ ထောက်ပံ့ငွေပေးဖို့ ဆိုတာ နိုင်ငံတော်ရဲ့ ပံ့ပိုးမှုမပါရင် မရနိုင်ပါဘူး။ နိုင်ငံတော်က ဒါတွေကို ဘာကြောင့် ပံ့ပိုးပေးသင့်သလဲဆိုရင် ရုပ်ရှင်ဆိုတာ ဖျော်ဖြေရေးသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး။ အမျိုးသားရေးလို့လည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ တိုင်း

ပြည်တစ်ပြည်က လက်နက်နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး ရယူတော့မှ လွှမ်းမိုးလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အနုပညာနဲ့ လွှမ်းမိုးခံလိုက်ရင်လည်း နယ်ချဲ့ခံရတာပါပဲ။ အခု ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာ ကိုရီးယားရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကို ခံလိုက်ရတယ်။ အစားအသောက်၊ အဝတ်အစား၊ အနေအထိုင် အားလုံးလွှမ်းမိုးသွားတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ အစိုးရကလည်း နှစ်ရှည်စံမက်နိုးတွေချပြီး ရုပ်ရှင်ဆိုတာ အမျိုးသားရေးတစ်ရပ်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ ပံ့ပိုးပေးမှသာ မျိုးဆက်သစ်တွေ Change လုပ်သွားနိုင်မှာပါ။

ပြောင်းလဲဖို့ အချိန်တန်ပြီပေါ့။

အချိန်ကတော့ တန်တာမဟုတ်ပါဘူး။ လွန်သွားတာပါ။

နောက်တစ်ခု မေးချင်တာက ပြေတီဦးရဲ့ ကြိုးစားမှုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့လည်း ပြောလို့ရပါမယ်။ ဟိုတစ်လောက ပန်းဒဏ္ဍာရီဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကား ရုပ်မြင်သံကြား အစီအစဉ်တစ်ခုက ပြတော့ သရုပ်ဆောင်တွေထဲမှာ ပြေတီဦး နာမည်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီကား ကြည့်ထားတာလည်း ကြာပြီဆိုတော့ ပြေတီဦးက ဘယ်နေရာမှာ ပါတာပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားမိတယ်။ နောက်တော့မှ ဝင်မို့မို့အေးရဲ့ သားနေရာက ပါလာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ဇာတ်ပို့ပေါ့နော်။ အဲဒီလို သရုပ်ဆောင်ရာကနေ အခုအကယ်ဒမီ ၃ ဆုရတဲ့ သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာ

အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ်။ ဦးမေးချင်တာက အခုဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရုံ လုပ်နေကြတဲ့ ကလေးတွေထဲမှာရော ပြေတီဦးလို အဓိကသရုပ်ဆောင် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ သူတွေကိုများ တွေ့မိသလား။

ရှိတာတော့ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင်အပေါ်မှာ ရာခိုင်နှုန်း အများကြီး မှုတည်ပါတယ်။ သူတို့တွေရဲ့ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ သူတို့တွေရဲ့ အနစ်အနာခံနိုင်မှု အဲဒီအပေါ်မှာ အများကြီး မှုတည်ပါတယ်။ နောက်တော့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ပေါ့။ ဘယ်လိုလမ်းကြောင်းမျိုးသွားရင် ဖြစ်နိုင်သလဲ၊ ဘယ်လိုလမ်းကြောင်းမျိုးကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလဲ စသဖြင့်ပေါ့နော်။ ဒီလိုသုံးသပ်ချက်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝမှာ အများကြီး အရေးပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒါမျိုးလေးတွေ အကြောင်းညီညွတ်ပြီးတော့ တိုက်ဆိုင်သွားတယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ကြပါတယ်။

နောက်တစ်ခုကတော့ ဆန္ဒအားကြီးဖို့ လိုမယ်။ အချိန်တိုင်းမှာ ဒီအလုပ်အကြောင်းပဲ တွေးနေရမယ်။ တစ်လည်လည် စဉ်းစားနေရမယ်။ အဲဒီလို ဆန္ဒအားကြီးတဲ့အခါ ကျွန်တော် စောစောက ပြောတဲ့ မမြင်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေက အလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်ယုံကြည်မှုပါ။ ဆန္ဒအားကြီးလွန်းတဲ့အခါမှာ မမြင်ရတဲ့အရာတွေက သူ့အလိုလို လိုက်လာပါတယ်။ ဆန္ဒအားနည်းနေတဲ့ အခါမှာတော့ အဲ

အကြောင်းတရားတွေက
 ချစ်လှတာ နည်းပါတယ်။
 အလုပ်ပေါ်မှာ အချိန်
 ခြည့် စိတ်ဝင်စားနေရမယ်။
 နီယံသရုပ်ဆောင်ရမယ့်
 နေရာအတွက် အမျိုးမျိုး ကြို
 အကြံဆ စဉ်းစားနေရမယ်။
 ချစ်တင်တစ်ခုကို ကိုယ်
 ကျွမ်းကျင်သေးဘူးဆိုရင်
 အိမ်နီးတလဲလဲ ကြိုးစား
 ခြည့်နေရင် လုပ်တာတသွား
 ကာပါပဲ။ လုပ်ကြည့်ဖန်များ
 တဲ့အခါမှာ သူဟာနဲ့သူ နည်း
 ခြင်းခွင်း တိုးတက်မှု ရလာ
 ပါတယ်။ အဲဒီလို နည်းနည်း
 ခြင်း ရလာတာကို စုစုထား
 တဲ့အခါမှာ ကိုယ့်အတွက်
 အချိုးရှိလာတာပေါ့။ မရှာ
 ချဘဲနဲ့ မလေ့ကျင့်ဘဲနဲ့ နေ
 နေဆိုရင်တော့ မရနိုင်ဘူး။
 နောက်တစ်ခုက မိသား
 စုနဲ့ မေးချင်ပါတယ်။ အခု
 ပြောတိုင်းမှာ သမီးလေးတစ်
 ယောက်၊ သားလေးတစ်
 ယောက်ရှိပြီ။ နောက်ထပ်
 သားသမီး ယူဦးမလား။
 နောက်ထပ်ယူဖို့ မစဉ်း
 စားတော့ပါဘူး။ နောက်တစ်
 ယောက် ယူဖြစ်တာတောင်မှ
 သမီးလေးတစ်ယောက်တည်း
 အော်မရှိဖြစ်နေလို့ ယူဖြစ်
 သွားတာပါ။
 နောက်ဆုံးမေးခွန်း
 သမီးနဲ့ မေးချင်တယ်။ ဒီ
 အမေကို အောက်တိုဘာလ
 ခုတ်မှာတော့ အိန္ဒြာကျော်စင်
 နီယံတိုင် ဖြေသွားပြီးပါပြီ။
 ဒါဆို ခင်ပွန်းဖြစ်တဲ့သူရဲ
 ဆရာဘို့ သိချင်တာပါ။
 အိန္ဒြာကျော်စင်က သူ
 သမီးကို ကိုယ်တိုင် ကျောင်း
 ပို့ ကျောင်းကြို လုပ်ချင်
 တယ်။ ခုနေ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရ

မယ်ဆိုရင် ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ
 သူ နောက်ဆံတင်းနေမယ်လို့
 ဖြေသွားတယ်။ ပြောတိုင်း
 အနေနဲ့ကရော ကိုယ့်ခန်းကို
 သရုပ်ဆောင်အဖြစ် ဆက်လုပ်
 ဖို့ မတိုက်တွန်းချင်ဘူးလား။
 အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
 ဟာမျိုးကိုတော့ သူ့ကို လုံးဝ
 မတိုက်တွန်းပါဘူး။ သူတစ်
 ယောက်တည်းရဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့
 ပဲ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ကို ပေး
 ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်
 အယူအဆက လူတစ်ယောက်
 က အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်သင့်
 မလုပ်သင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ
 ဆုံးဖြတ်သင့်တယ်။ သူစိတ်
 ပါမှသာ လုပ်ငန်းခွင်မှာ ပျော်
 နိုင်လိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်က
 အဲဒီလို ယူဆတယ်။ သူက
 သူကလေးတွေဆီမှာပဲ စိတ်
 ရောက်နေတယ်ဆိုရင် ရိုက်
 ကွင်းပေါ်မှာ သူ ပျော်မှာ
 မဟုတ်ဘူး။ သူ့ရင်ထဲက
 ခံစားချက်ကို ရာနှုန်းပြည့်
 တော့ ကျွန်တော် မသိနိုင်ဘူး
 ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်က ရိုက်
 ပါလို့ တိုက်တွန်းလိုက်တဲ့
 အတွက် သူရိုက်တယ်ဆိုဦး
 တော့ သူ့ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး။
 ပျော်မှာမဟုတ်တဲ့ အလုပ်တစ်
 ခုက သူ့အတွက် မကောင်း
 နိုင်သလို အလုပ်အတွက်
 လည်း မကောင်းနိုင်ပါဘူး။
 ဒါကြောင့် အလုပ်နဲ့ပတ်သက်
 ပြီး ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမှ
 မတိုက်တွန်းပါဘူး။
 ကျေးဇူးပါပဲ ပြောတိုင်း။
 ရွှေအမြုတေ ပရိသတ်တွေ
 အတွက် မပြောဖြစ်၊ မဖြေ
 ဖြစ်တာတွေကို ဖြေကြားပေး
 လိုက်တဲ့အတွက် ကျေးဇူး
 တင်ပါတယ်။ ■
 ဝင်းငြိမ်း

မိန်းမချောများကို
လက်ကမ်းကြိုဆုမယ်
ထက်ထက်ပိုးဦး
ဂင်းခြင်း

ရုပ်ရှင်ဒီဗီဒီမရှိကံဖြစ်တာ
၁၀ နှစ်ခန့်လောက် ရှိပြီဖြစ်တဲ့
အကယ်ဒမီ ထက်ထက်မိုးဦးနဲ့
ရွှေအမြဲတော့မရှိသက်များအတွက်
စကား ပြောဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

ထက်ထက် ကားမရှိတာ
ဘယ်လောက်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။

ရုပ်ရှင် မရှိတာကတော့
၁၀ နှစ်ကျော်သွားပြီ။ ဒီဗီဒီကတော့
သမီးကို မွေးပြီးမှ ကိုလူမင်းနဲ့
ခင်ကြီးကျယ်တို့ ဘာတို့

နစ်ကားလောက် ရိုက်ဖူးတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ မရှိတာလဲ။

ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ကြောင့်ပါ။

ဒီလောကနဲ့ ဝေးနေတာလည်း ကြာတော့

ပြန်မလုပ်ချင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်။

ပြီးတော့ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီအထဲမှာပဲ

တစ်ကံမကံမကံ အချိန်ပေးပြီး လုပ်ချင်တယ်။ သမီးမှာ လူခွဲ
လည်း မရှိဘူး။ ကလေးကလည်း ငယ်သေးတယ်။ ကလေးကို
ကြည့်ပေးမယ့်သူလည်း မရှိဘူး။ သူများနဲ့လည်း မထားချင်
ဘူး။ ဒါကြောင့် သမီးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ဂရုစိုက်ပြီး ရုပ်ရှင်တက်
ကို မလှည့်ဖြစ်ဘူးဖြစ်ခဲ့တာပါ။

အခု ရိုက်ဖြစ်တဲ့ 'ရှယ်ချွေးမ' ကျတော့ရော ဘာကြောင့်
ရိုက်ဖြစ်သွားတာလဲ။

မရှိတာကလည်း ကြာပြီ။ သမီးကလည်း နည်းနည်း
ကြီးလာပြီ။ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်လို စိတ်ချေရတဲ့အရွယ် မဟုတ်
တော့ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြန်ပြောနိုင်တဲ့အရွယ် ရောက်လာပြီ။
ဘယ်မှာ ဘာပြောတယ်၊ ကျောင်းမှာ ဘာဖြစ်တယ်၊ ဘာတွေ
သင်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့တယ်၊ သူငယ်ချင်းက ဘာပြော
တယ်၊ ပြန်ပြောတတ်တယ်။ အိမ်မှာဆိုရင်လည်း အဲဒီလို အကျိုး
အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောတတ်တဲ့အရွယ်ကို ရောက်လာပြီ။
တစ်နေ့လုံးတော့ အားရင်အားသလို သမီးဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး
တော့ အကျိုးအကြောင်း မေးလို့ရနေတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်
လာပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း ကားရိုက်ဖို့ လက်ခံဖြစ်တာပါ။

‘ရှယ်ချွေးမ’ကို လက်ခံဖြစ်တဲ့အကြောင်းရင်းကတော့ ထုတ်လုပ်သူ ဦးဝင်းကြည်တို့ နဲ့က မင်းသမီးဖြစ်စကတည်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြတာ ဖြစ်တယ်။ အလုပ်ပြန်လုပ်တော့ မယ့်အချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ကမ်းလှမ်းလာတာ ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အတူတူ သရုပ်ဆောင်ရမယ့် ကိုရန်လေးတို့၊ မစိုးတို့၊ အောင်ရဲလင်းတို့ဆိုတာကလည်း ရင်းနှီးပြီးသားသူတွေ ဖြစ်နေတယ်။ ရိုက်ကူးမယ့် ကိုဇော်(အရက်ဦး)ဆိုတာကလည်း ကိုယ်နဲ့ မောင်နှမလို ဖြစ်နေတဲ့သူလေ။ အကုန်လုံး ရင်းနှီးတဲ့သူတွေ ဖြစ်နေတော့ ဒီလိုပြန်ပြီးလက်တွဲရတာကို ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကမ်းလှမ်းလာတဲ့အချိန်မှာ လက်ခံလိုက်တာပါ။

ဇာတ်လမ်းလေးကလည်း ကိုယ့်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိပါဘူး။ ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရပါဘူး။ မပင်ပန်းချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဇာတ်ကလေးက ဇာတ်မြူးလေးဖြစ်တယ်။ ထက်ထက်ကလည်း ရိုက်ချင်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ လက်ခံလိုက်တာပါပဲ။

အခု ‘ရှယ်ချွေးမ’ပြီးသွားပြီ။ နောက်ထပ် ကမ်းလှမ်းလာတဲ့သူတွေ ရှိသေးသလား ကမ်းလှမ်းလာရင်ရော ရိုက်မှာလား။

ကမ်းလှမ်းလာသူ ရှိရင်တော့ ဇာတ်ရွေးပြီး ရိုက်ပါမယ်။

လောလောဆယ် မှာရော ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ။

လောလောဆယ် မှာတော့ Miss Golden Land

ရွေးပွဲအတွက် ထက်ထက်က Regional Director အဖြစ်နဲ့ မန္တလေးတိုင်းကို ရထားပါတယ်။ အဲဒီအတွက် မန္တလေးမှာ ရွေးချယ်ပွဲတစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်နေပါတယ်။

မန္တလေးတိုင်းတစ်ခုလုံးလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ မန္တလေး၊ မိတ္ထီလာ၊ မိုးကုတ်၊ ပြင်ဦးလွင် စသဖြင့်ပေါ့။

အဲဒီပြိုင်ပွဲက ဘယ်တော့လုပ်မှာလဲ။

ဒီဇင်ဘာ ၁၂ ရက်နေ့လို့ သတ်မှတ်ထားပါတယ်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံးအတွက် ရွေးချယ်ပွဲတွေထဲမှာ မန္တလေးတိုင်းက စတာပေါ့။ တိုင်းနဲ့ ပြည်နယ် ၁၄ ခုစလုံး စုံသွားပြီဆိုရင် ရန်ကုန်မှာ ၂၀၁၆ နှစ်လယ်လောက်မှာ Miss ရွေးပွဲကို ကျင်းပပါမယ်။

သူက နိုင်ငံခြားကိုရော သွားပြိုင်ဖို့ ရှိသလား။

ရှိပါတယ်။ ဒီနှစ်က ၅ ယောက် ရွေးမှာပါ။ နိုင်ငံပေါင်း ၅ နိုင်ငံကို သွားပြိုင်ရမှာပါ။ ဒီပြိုင်ပွဲက အရင်တုန်းက နန်းခင်ဇေယျာတို့ ခင်ဝင့်ဝါတို့ ပြိုင်ဖူးတဲ့ပြိုင်ပွဲပါ။

ဒါဆိုရင် တိုင်းနဲ့ပြည်နယ် ၁၄ ခုက တစ်ဦးစီ ရွေးမယ်ပေါ့။

ဟုတ်တယ်ရှင်။

ထက်ထက်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြိုင်ပွဲတွေကို စိတ်ဝင်စားသွားတာလဲ။

အဲဒါက မိုးကုတ်မှာလုပ်တဲ့ Miss Universe ကစ၊ တယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ဒီပွဲလုပ်တဲ့သူတွေက ထက်ထက်ကို မိုးကုတ်သူကလေးတွေအတွက် ကူညီပေးပါဦးပြောလို့ ကူညီပေးရာကနေ စိတ်ဝင်စားသွားတာပါ။ ဒါကြောင့် မော်လမြိုင်မှာ လုပ်တဲ့ပွဲမှာရော၊ တောင်ကြီးမှာလုပ်တဲ့ပွဲမှာပါ ထက်ထက်

ကူညီဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကနေ
တစ်ဆက်တည်း Miss Golden
Land ကျတော့ ထက်ထက်ကို
မန္တလေးတိုင်းအတွက် Organise
လုပ်ပေးပါဆိုလို့ လုပ်ဖြစ်ခဲ့
တာပါ။

မန္တလေးမှာ လုပ်တဲ့နေ
ရာမှာ ထက်ထက်က ခါတိုင်း
ဆော်ပိုပြီး ထူးခြားချင်တယ်။
ခမ်းနားချင်တယ်။ ခမ်းနား
ချင်တယ်ဆိုတာက ဒီပွဲရဲ့ပွဲဦး
လွှတ်တိုင်းဖြစ်နေတာကြောင့်
ခမ်းနားချင်တာပါ။ ပြိုင်ပွဲဝင်
မိန်းကလေးတွေအနေနဲ့ ရုပ်
ချောတာတစ်ခုတည်း မဟုတ်
ဘဲ အင်္ဂလိပ်စကား သွက်
သွက်လက်လက် ပြောနိုင်တဲ့
သူ၊ အရပ်အမောင်းကောင်း
တဲ့သူ၊ လိမ္မာပါးနပ်တဲ့သူ
တည်း ဖြစ်စေချင်ပါတယ်။
အတွက်ကို ထက်ထက် အာ
မေ့မိပြီး လုပ်နေတယ်။

ပြိုင်ပွဲအတွက် လျှောက်
ချာရုံစံတွေ ဘာတွေက
ဆရာ...။

မနက်ဖြန် ထက်ထက်
မန္တလေး သွားပါမယ်။ ဖောင်
တွေ ယူသွားမှာပါ။ များများ
လျှောက်ကြစေချင်ပါတယ်။

မန္တလေးမှာ ဘယ်နေရာ
တွေမှာ ဖောင်ယူလို့ ရနိုင်
သလဲ။ ဝယ်ရမှာလား။

ကြည်ပြာစတိုးအပါ
အဝင် မန္တလေးမြို့ပေါ်က
အဆင့်မြင့်ဆိုင်တွေမှာ ရနိုင်
မယ်။ ဖောင်ကတော့
လျှောက်တဲ့သူတွေ နည်းနည်း
ခဲခဲချင်လို့ ရောင်းမှာပါ။
သူတို့ပြန်တင်လာတဲ့ ဖောင်
တွေထဲကနေ ဓာတ်ပုံကြည့်
ပြီး နှစ်ရည်၊ အရပ်အမောင်း
ကောင်းတွေကို စိတ်ဝင်စား ဆန်ခါ
တင်လေ့ပါမယ်။ အရွေးခံရတဲ့

သူတွေကို မန္တလေးမှာ ကျင်း
ပတဲ့ပြိုင်ပွဲမှာဝင်ပြိုင်စေမှာပါ။
ဘယ်နေရာမှာ ကျင်းပ
မှာလဲ။

မန္တလေး အမျိုးသား
ဇာတ်ရုံမှာပါ။ ရန်ကုန်က
အဆိုကျော်တွေလည်း ပါလာ
မယ်။

ပြိုင်ပွဲနဲ့အတူ ဖျော်ဖြေ
ရေးအစီအစဉ်လည်း ပါမယ်
ပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့ရှင်။ အဓိကက
တော့ ထက်ထက်အနေနဲ့ ပြိုင်
ပွဲဝင်အားလုံးကို မက်ဆွေချ်
ကလေးတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်။
တစ်ဘဝစာ အလုပ်လုပ်ကြ
တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုစိတ်မျိုး
ထားသင့်သလဲ။ လူတွေ
အပေါ်မှာ ဘယ်လိုစေတနာ
ထားရမယ်။ အလုပ်လုပ်တဲ့
အခါ ဘယ်လိုဝီရိယစိုက်ပြီး
လုပ်ရမယ်။ အဲဒါတွေကို သိ

စေချင်တာပါ။ အဲဒါတွေကို
တောင်ကြီးမှာ ကျင်းပတဲ့ပွဲ၊
မော်လမြိုင်မှာ ကျင်းပတဲ့ပွဲ
တွေအတွက် ပြိုင်ပွဲဝင်တွေကို
ထက်ထက် ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီလို ထက်ထက်
ပါဝင်လှုပ်ရှားနေတယ်ဆိုတာ
မီဒီယာတွေက မသိခဲ့ပါလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒီပွဲ
တွေတုန်းကတော့ သူ့နေရာနဲ့
သူတာဝန်ချထားပေးတဲ့သူတွေ
ရှိပြီးသားပါ။ ထက်ထက်က
စေတနာနဲ့ ဘေးကနေ ဝိုင်းကူ
ခဲ့တာပါ။ အခုပွဲမှာတော့
မန္တလေးတိုင်းတစ်တိုင်းလုံးက
ထက်ထက်တာဝန်ဖြစ်သွားလို့
ပါ။

ဒီလိုဆိုရင် ဒါဟာ
ထက်ထက်မိုးဦးရဲ့ အပြင်စီး
ပွားရေးလုပ်ငန်းလို့ ပြောလို့
ရမလား။

မရပါဘူး။ ဒါကစီးပွား

ရေးလုပ်ငန်း မဟုတ်ပါဘူး။
လူမှုရေးလုပ်ငန်းသက်သက်
ပါ။ နောက်လာမယ့် လူငယ်
တွေအတွက်ကို ကိုယ့်မြို့ကပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်တိုင်းကပဲ ဖြစ်
ဖြစ် အနုပညာသမားတွေ
ပေါ်ထွက်လာအောင် တစ်
ဖက်တစ်လမ်းကနေ ထက်
ထက်က ကူညီပေးတာပါ။

□
သရုပ်ဆောင်လောက
ကို တစ်ကျော့ပြန်ဝင်လာတဲ့
ထက်ထက်မိုးဦးက မြန်မာ
နိုင်ငံမှာ ရှိတဲ့ မိန်းမချောက
လေးများ ရွေးချယ်ရာမှာ
တစ်တစ်တစ်အား ပါဝင်နေပါ
ပြီ။ သူ ဦးဆောင်ကျင်းပမယ့်
မန္တလေးတိုင်းက Miss
Golden Land ရွေးချယ်ပွဲကို
စောင့်ကြည့်ကြပါစို့။

ဝင်းငြိမ်း

ကလေးတို့နှင့်အတူရိုက်ကူးရင်းဖြစ်ပုံ

အားလုံး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ လိုလံပြီဆိုတဲ့ လွင်စိုး လင်းနိုင်ဦး

ရုပ်ရှင်လောကမှာ လွှမ်းမိုးတောက် အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပြီး အကယ်ဒမီလည်းရခဲ့တဲ့ လွင်စိုးတစ်ယောက် ရုပ်ရှင်လောကကို ကျောခိုင်းပြီး စီးပွားရေးဘက် ရောက်သွားတာကြောင့် အနုပညာအလုပ် ဆက်မလုပ်ဖြစ်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လွင်စိုးကို ဆက်သွယ် မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

လွင်စိုးက အနုပညာအလုပ်နဲ့ ဝေးသွားပေမဲ့ အကယ်ဒမီအကဲဖြတ်အဖွဲ့မှာ ဘယ်လိုကြောင့် ဖြန့်ပါဖြစ်တာလဲ။

ကျွန်တော်က ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကလည်း လုပ်ပေး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မြင်တာက ကျွန်တော်တို့ရော၊ ပညာရှင်တွေရော အလုပ်လုပ်ရမယ်။ သူ့ကိုပေးလိုက်၊

သူ့ကိုပေးလိုက်နဲ့တော့ လုပ်လို့မရဘူးလို့ ကျွန်တော် မြင်တယ်။ ပညာရှင်က သရုပ်ဆောင်တစ်ယောက်ကို ရွေးမယ်ဆိုရင် ဘယ် အခန်း၊ ဘယ်အခန်းက ဘယ်လိုကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ကလည်း ကျွန်တော် မှတ်ချက် ရေး ပေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်အခန်းမှာ၊ ဘယ်လိုသရုပ် ဆောင်တယ်၊ ဘယ်ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို ပြောခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရေးပေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အကဲဖြတ်တဲ့ ဘုတ်အဖွဲ့ဝင်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ရဲ့ ပညာရပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုလည်း ဖော်ပြပေးရမယ်။ ကျွန်တော်က ဖြစ်နိုင်အောင်တော့ တင်ပြထားပါတယ်။ ကျွန် တော်အနေနဲ့လည်း စီးပွားရေးလုပ်နေပေမဲ့ ကိုယ်ကျင့်လည်ခဲ့တဲ့ လောကကို ကိုယ်တတ်တဲ့ပညာနဲ့ ပြန်ကူညီပေးဖို့ သရုပ်ဆောင် အလွှာ အကဲဖြတ်အနေနဲ့ ပါဝင်ပေးထားတယ်။

လွင်စိုးက နန်းဟော်လို ဇာတ်မျိုးလည်း ရိုက်ဖို့ ဝယ်ထား တယ် မဟုတ်လား။ ရိုက်ဦးမှာလား။ မရိုက်ဖြစ်တော့ဘူးလား။

ဟုတ်ပါတယ်။ အဲဒါကို ဝယ်ထားတာကြာပြီ။ အခု ပိုင်ရှင်တွေ ပြန်တွေ့လို့ သက်တမ်းတိုးထားရဦးမယ်။ တင် ယောက်ယောက်က ဝယ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ။ ကျွန်တော်က ဒါ တင် မဟုတ်ဘူး။ သေသော်မှသည် ဪ ကောင်း၏ ဒါနဲ့ လည်း ဝယ်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုရှိတာက အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် လူက ကျဉ်းထဲ၊ ကျပ်ထဲ၊ တစ် နေရာလဲ ရောက်သွားသလို ခံစားရတယ်။

လွင်စိုးက ရုပ်ရှင်လောကကနေ အောင်မြင်နေတုန်းအချိန်

မှာ ဘာကြောင့်ထွက်ပြီး စီးပွားရေးလောကထဲ ရောက်သွားရတာလဲ။

ပြဿနာက ကြီးကြီးမားမားတော့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဓိကရင်ထဲမှာထိတဲ့ အကြောင်းအရာက စီးပွားရေးလုပ်ဖို့တစ်ခုတည်းနဲ့ ဒီလောကက ခုန်ထွက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် ရှိနေဆဲ ၂၀၀၆၊ ၂၀၀၇၊ ၂၀၀၈ ဝန်းကျင်လောက်မှာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်က အရင်တုန်းက ပုံစံမျိုးလောက်ကို မရိုက်နိုင်တော့တာ။ နောက်တစ်ချက်က တော်တဲ့၊ တတ်တဲ့သူတွေ၊ တကယ့်ပညာရှင်တွေဟာ လေးစားမှု မခံရဘဲနဲ့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်လာတဲ့ သူတွေကလည်း ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားရိုက်ပြီး ရုံတင်လာတဲ့ဟာမျိုးတွေလည်း မြင်လာရတော့ ဒါတွေက မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ မြင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ့်တစ်ယောက်တည်း မလုပ်နိုင်တဲ့ဟာတွေပါတဲ့ အတွက် ကြားကာလထဲမှာ ကျွန်တော်က လွှင့်မိုး ဓမ္မိသွားနေသည့် တို့ဘာတို့ ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဒါကြောင့် အများကြီး ပါပါတယ်။ တကယ်လို့ စီးပွားရေးလုပ်ပြီး အဆင်ပြေမယ်၊ ချမ်းသာခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ရုပ်ရှင်ပရိဂ္ဂဟာ ပြန်လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးနဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ဖြစ်သွားတာပါ။

ရုပ်ရှင်အတွက် ဘယ်လောက်တောင် ရည်မှန်းထားခဲ့လို့လဲ။ တန်ဖိုးကြီး ကင်မရာတွေတောင် ဝယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ။

ကင်မရာကို ဝယ်ခဲ့တာ

က ရူးသွပ်တဲ့အချိန်ပဲ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ရူးသွပ်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီကင်မရာတစ်လုံးရဖို့ ကားတွေဘာတွေ ရောင်းပြီး ဝယ်တဲ့အထိ လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်း ကျတော့ ကျွန်တော်တို့လုပ်နေတဲ့ပုံစံဟာ အောင်မြင်တဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံနဲ့ တူသလားလို့ ပြန်ယှဉ်ကြည့်တဲ့အခါ လုံးဝလွဲနေတာတွေ မြင်နေရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒါမျိုးတွေဟာ ကိုယ်က ရူးသွပ်တာပဲ ရှိမယ်။ စနစ်တကျနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့လောကနဲ့ ချိတ်ဆက်ပြီး လုပ်နိုင်ဖို့ဆိုတာကတော့ မလွယ်ဘူးဆိုတာ မြင်လာရတယ်။

ကြားထဲမှာ သူငယ်ချင်းယောက္ခမ တစ်ကားပြန်ရိုက်ဖြစ်တော့ ဆက်တိုက်ရိုက်သွားမှာလား။ ဒီတစ်ကားပဲ ရိုက်မှာလား။

သူငယ်ချင်း ယောက္ခမကို ရိုက်တယ်ဆိုတာက ဒီအဖွဲ့တွေဖြစ်တဲ့ ကျော်ရဲအောင်ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကိုဇော်ရယ်၊ စိန်ဌေးရယ်၊ မစိုးကြီးရယ် ဒီအဖွဲ့တွေနဲ့ ပြန်ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲ။ ရိုက်တယ်၊ ရိုက်တယ်လို့ လွယ်လွယ်သာ ပြောနေတာ။ ရိုက်ချင်လည်း ရိုက်လို့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က အပြင်လောကထွက်ပြီး နေလိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်သိလာတဲ့အသိတွေ အများကြီး ရှိလာတယ်။ အမှန်တော့ ကျွန်တော်တို့က အလုပ်မလုပ်တာပါ။ အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ပညာရှင်ရော၊ အနုပညာသမားရော၊ ပရိဂ္ဂဟာဆီကနေ ဒီအကြောင်းတွေကို ယူ

ထားတဲ့ အကုန်လုံးက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်လို အလုပ်လုပ်ရမယ်။ ကျွန်တော်ကကလေးနဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ ပြည်ပမှာ ကြော်ငြာရိုက်တာကို သွားကြည့်တဲ့အခါမှာ သူတို့ ပညာရှင်တွေ အလုပ်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒါတွေ မြင်လာရတဲ့အခါကျတော့ အားလုံး အလုပ်လုပ်ကြဖို့ လိုလာပြီလို့ မြင်တယ်။

ကိုမောင်(ကျော်သူ)တောင် သုံးကားပြီးလို့ လေးကားရိုက်တော့မယ်။ လွှင့်မိုးက ဘာဖြစ်လို့ ပြန်မရိုက်တာလဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်လုပ်ချင်တာနဲ့၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာနဲ့၊ အခုပြန်ဝင်လာတဲ့အချိန်မှာ မပြောင်းသေးဘဲ ဒီအတိုင်း ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မရိုက်တော့ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ ဒါမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ရုပ်ရှင်လောကမှာ ဒီလူ ဒီလူတွေပါပဲ။ ခင်ဗျားဆိုပြီး စကားပြောကြည့်ရင် သိတာပဲ။ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ဖြစ်အောင်လုပ်မှရမှာ။ ကျွန်တော်တို့၊ ကိုမိုက်(မိုက်တီး)တို့ ခေတ်တုန်းက စကားပြောလိုက်ရင် အရမ်းကို တက်ကြွနေတာ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်မှ ရိုက်ကွင်းပေါ်ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဇာတ်ညွှန်းရေးက တည်းက ကျွန်တော်တို့က အတူ ရှိတာ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာလည်း ကိုယ်ပါပါ၊ မပါပါ အမြဲတမ်း ရှိနေတာပဲ။ အဲဒီတုန်းကပေါ့။ အခုတော့ အခြေအနေကမတူတော့ဘူး။

လွှင့်မိုးက မလုပ်တော့ဘူးဆိုရင် သမီးကို ဆက်လုပ်

နိုင်မှာလား။

ပညာသင်ရဦးမယ် ဆရာ။ ခဏလောက်တော့ စောင့်ပါရစေ။ ပညာတတ်တစ်ယောက်တော့ သေသေချာချာ လုပ်နိုင်လိုက်ဦးမယ်။ ပြီးလို့ရှိရင် သူ့ရဲ့ အာသိသက ဘာလုပ်ချင်တာလဲ။ ပညာဆက်ယူချင်တာလား။ သရုပ်ဆောင်ဖြစ်ချင်တာလား။ ဒါကိုတော့ ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းပြဖို့ လွယ်ပါပြီ။

တချို့က ပြောကြတယ်။ လွှင့်မိုးက စီးပွားဘက်မှာ အောင်မြင်နေလို့ ပြန်မလုပ်တာလားတဲ့။

စီးပွားရေးက အောင်မြင်တယ်လို့တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ စီးပွားရေးဘက်မှာ အကုန်လုံးကို ကိုယ့်ရဲ့ စိမ်းနွဲ့မှုတွေနဲ့ အာရုံစူးစိုက်ပြီး အကုန်လုံးကို လုပ်နိုင်မှတော့။ လုံးဝ ထိုင်နေလို့ မရဘူး။ စီးပွားရေးအတွက်လည်း ကြိုးစားနေတုန်းပါပဲ။

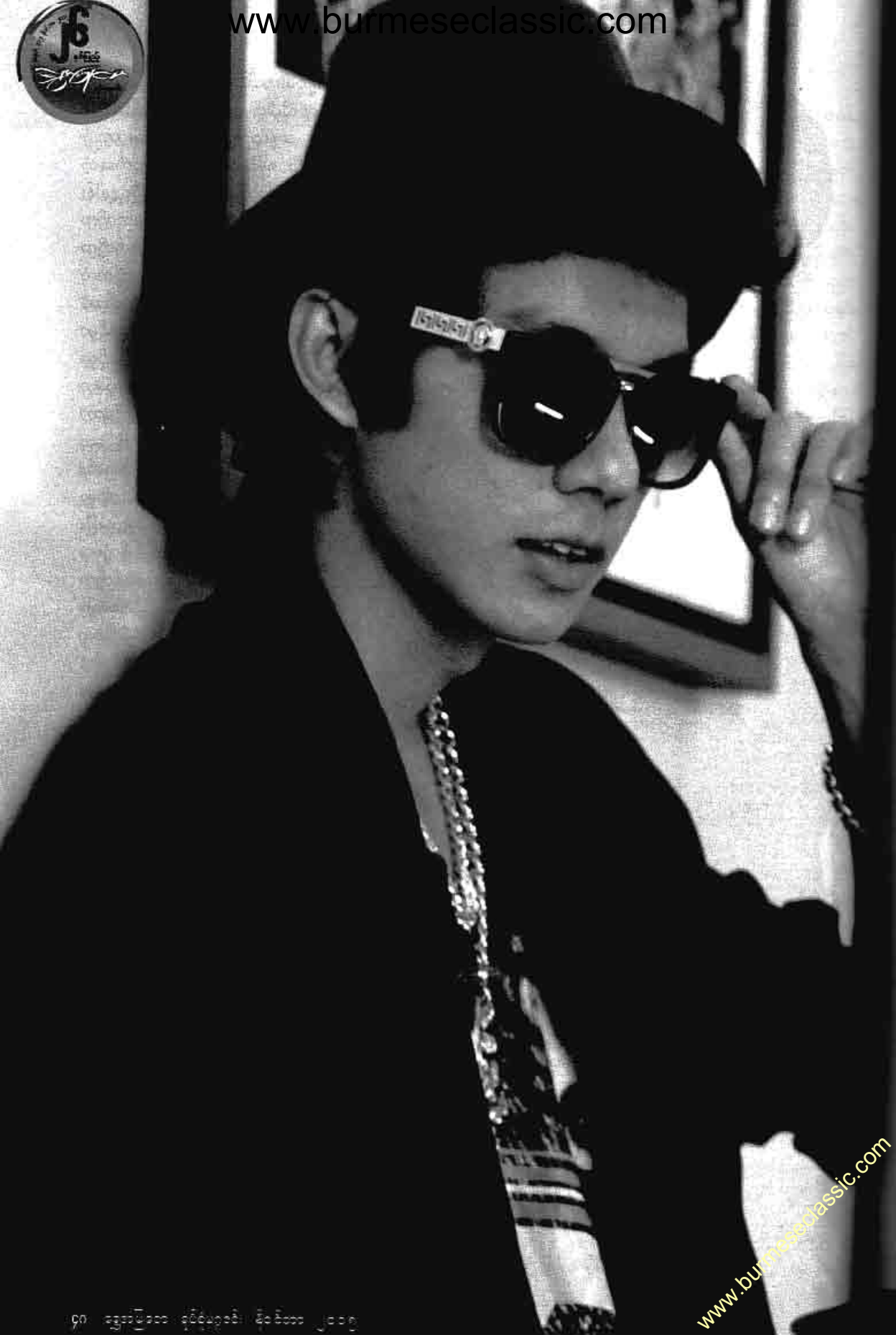
အနုပညာအလုပ် မလုပ်ပေမဲ့ အနုပညာသမားတွေနဲ့ ဆုံဖြစ်တဲ့အခါ ပြန်လုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား။

ကျွန်တော် ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ငါ့ချင်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ဖြစ်ချင်တဲ့ ပုံစံကို ပြန်ရဖို့ ရောက်လာဖို့ မမြင်သေးဘူး။ အဲဒီလိုဆိုရင် ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမှာလဲ။ ဒါမျိုး ဖြစ်ဖို့လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်က အနုပညာသမားတွေနဲ့ အမြဲတမ်း ဆုံပြီးပါတယ်။ အားတဲ့အချိန်လေးမှာ ကိုယ့်ရဲ့လူရင်းတွေ ဖြစ်တဲ့ ဘကြီးအောင်(ဦးအောင်လွင်)နဲ့ ကိုဌာန်ပျော့ကြော်(ဦး) ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ အခုဖြစ်နေတဲ့

အဖြစ်အပျက်တွေ ပြောဖြစ်ကြပါတယ်။ အားရစရာ မရှိတဲ့အပြင်
ဝိုတောင်ဆိုးသွားတယ်လို့ ပြောရမလိုပါဘဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က
ရေဘေးကြုံတွေ့လာတဲ့အချိန်မှာ အနုပညာရှင်လို့ သဘောမထားဘဲ
ကိုယ့်ရဲ့ပြည်သူတွေလို့ သဘောထားပြီး ရခိုင်ဘက်မှာ ဒုက္ခရောက်နေတဲ့
သူတွေကို တကယ့်စေတနာအပြည့်နဲ့ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး ကူညီလှူဒါန်း
ပေးတယ်။ အဲဒီလိုလှူနိုင်ဖို့ ကျွန်တော်တို့နောက်က ကမ္ဘောဇဘဏ်က
ကျောင်းဆရာက ငွေကြေးတွေ ပံ့ပိုးပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့က
လိုအပ်နေတဲ့ သူတွေကို လိုအပ်နေတဲ့နေရာတွေအရောက် လိုက်လံ
ပံ့ပိုးပေးရုံပဲ။ နယ်ခံဖြစ်တဲ့ ဘကြီးအောင်နဲ့ တကယ့်အခက်အခဲ
ဖြစ်နေတဲ့နေရာတွေကိုသွားပြီး လှူပေးဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ
ကိုငှက်တောင် ပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုမှာ
သွားပြီးကူညီပေးနေတယ်ဆိုတော့ ရန်ကုန်က
လှူပေးတဲ့ဟာတွေကို သယ်သွားလို့ရတာ
သယ်သွားတယ်။ ရေကြောင်းနဲ့ လေ
ကြောင်းက သယ်လို့ရတာသယ်တယ်။
ငွေတွေကိုတော့ နောက်တန်းမှာ
ရှိတဲ့ ဒေါ်မေသူက အလှူခံပြီး
ကျွန်တော်တို့ဆီ ပြန်လွှဲပေး
တယ်။ ကျွန်တော်တို့က
တစ်ဆင့်လှူပေါ့။
အဲဒီလိုတွေ
အပင်ပန်းခံ
လုပ်ပေး
ဖြစ်ခဲ့တယ်။
ဒါနဲ့တင်
တော်တော်
ကျေနပ်နေပါပြီ။
ခင်ဗျားတို့
ရုပ်ရှင်လောက
ကျွန်တော်
လိုချင်တဲ့ပုံစံလို
ဖြစ်သွားရင်တော့
ကျွန်တော်
ရိုက်ချင်တာ
လေးတွေကို
ထုတ်လုပ်သူ
အနေနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
ပြန်လာပါမယ်-
လို့ ပြောကြား
ခဲ့ပါတယ်။

■
လင်းနိုင်ဦး

Bobby Soxer နဲ့
တွဲဖက်ပြီး နားပျံ လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
နှစ်ယောက်တွဲအခွေနဲ့
ဂီတစာဆိုလွမ်းပိုင်လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးရီး
ထွက်ရှိထားပြီး
လူငယ်ပရိသတ်များ
အကြိုက်တွေ့
အားပေးနေကြတဲ့
အဆိုတော် လွမ်းပိုင်က
ဘိုဘို ရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးက စီစဉ်မှုနဲ့
ဂျာကင်ဟောင်းလေးနဲ့
67 ပလာစာ စတဲ့
ဝီဒီယိုဇာတ်ကားများ
ရိုက်ကူးဖြစ်ခဲ့ပြီး အခုတစ်ခါ
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားပါ
ရိုက်ကူးတော့မယ်ဆိုတာ
ကြောင့် လွမ်းပိုင်ကို
မေးကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ပထမဆုံး သိချင်တာက
ငါ့ကိုနှမ်းတဲ့ မုန်တိုင်းကို
ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ဖို့
လက်ခံဖြစ်တာလဲ။
ဒီကားကို ကျွန်တော့်
ထုတ်လုပ်သူ ကိုဘိုဇန်းက
အရမ်းလည်း ရိုက်ချင်တယ်၊
အရမ်းလည်း အားထားတယ်။
ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လည်း
ပရိသတ်ကြည့်ရအောင်
ရိုက်မယ်။ ဇာတ်လမ်းကို
ဖတ်ကြည့်တော့လည်း
မဆိုးပါဘူးပေါ့။ ဆူဆူပူပူနဲ့
ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို
ကောင်လေးနှစ်ယောက်က
လုကြမယ်။
ဇာတ်လမ်းလေးက
နည်းနည်းလည်း
ရှုပ်ထွေးတယ်။ သုံးပွင့်ဆိုင်
အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်တယ်။
ပရိသတ်က

ရုပ်ရှင်
ရိုက်တော့မယ်
လင်းနိုင်ဦး
လွမ်းပိုင်

ကြည့်မယ်ဆိုရင် လည်း
ကြိုက်လောက်တယ်။
ပါဝင်တဲ့သရုပ်ဆောင်တွေက
ရဲရင့်အောင်ဆိုရင်လည်း ကျွန်
တော်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးသား၊
မွေးမွေးဆိုရင်လည်း မရင်းနှီး
ပေမဲ့ သူသာဆိုရင် တော်တော်
ကောင်းမှာဖြစ်လို့ လက်ခံ
လိုက်တာပါ။

ငါ့ကိုရမ်းတဲ့ မှန်တိုင်းမှာ
ဘယ်အရာက ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်သွားမှာလဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ
ကားမှာ စာရေးဆရာပါ။ ငွေ
ရေးကြေးရေးသိပ်ပြည့်စုံဘူး။
ကြိုးစားရုန်းကန်ရမယ့် လူ
ငယ်တစ်ဦးအဖြစ် သရုပ်
ဆောင်ရမှာပါ။

လွမ်းပိုင်က ရှေ့မှာပြော
ဖူးတာ ရှိတယ်။ လွမ်းပိုင်ရဲ့
ဇာတ်တွေမှာပဲ သရုပ်ဆောင်
မယ်လို့ပြောထားတာ အခု
ဒါက လွမ်းပိုင်ဇာတ် မဟုတ်
ဘူးနော်။

ဟုတ် ပါတယ်။
ကျွန်တော်နဲ့ ကိုဘိုစန်းတို့က
ညှိနှိုင်းထားတာတွေ ရှိပါ
တယ်။ ကျွန်တော်ရိုက်ချင်တဲ့
ကျွန်တော်ဇာတ်ကို ကျွန်တော်
ရိုက်ပေးမယ်။ အဲဒါကြောင့်
ကိုဘိုစန်းဘက်ကလည်း သူ
ရိုက်ချင်တဲ့ဇာတ်ကိုလည်း
ရိုက်ပေးလို့ ညှိထားတာရှိ
တယ်။ ဒါကတော့ သူ့ရိုက်
ချင်တဲ့ ဇာတ်ပါ။ စာရေး
ဆရာမ သွေးရဲ့ ဇာတ်ကို သူ
ရှာထားတာပါ။ ဒါကို ကိုမိုးနီ
လွင်က ဇာတ်ညွှန်းရေးပေး
ထားပြီး ဒါရိုက်တာအဖြစ်
ကိုဝင်းလွင်ထက်နဲ့ ကိုအောင်
ဇော်လင်းတို့ ရိုက်ပေးသွား
မယ်။

ဒါရိုက်တာ နှစ်ယောက်

ဖြစ်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ။
လွမ်းပိုင်နဲ့ ရဲရင့်အောင်တို့က
တောင်းဆိုကြလို့လား။

ကျွန်တော်တို့ဘက်က
တောင်းဆိုတာ မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့က သရုပ်ဆောင်
တွေမဟုတ်ဘဲ အဆိုတော်တွေ
ဖြစ်ကြတော့ တစ်ယောက်က
ရိုက်ပေးရင် တစ်ယောက်က
ဆိုက်တင်သင်ပေးလို့ရအောင်
ဆိုတာလည်း ပါတာပေါ့။
ကျွန်တော်တို့က သူတို့တွေနဲ့
ရိုက်ဖူးပြီးသား၊ ရင်းနှီးပြီး
သားတွေဖြစ်တာလည်း ပါပါ
တယ်။ ဒီကားကို နည်းနည်း
ကြိုးကြိုးကျယ်ကျယ်လည်း
ရိုက်ကူးသွားဖို့ စီစဉ်ထားလို့
ပါ။ ဒီဇာတ်က သမားရိုးကျ
ရိုက်မယ်ဆိုရင် မဆန်းဘူး။
ပျင်းဖို့ကောင်းမယ်။ ဒီကား
မှာ ရိုက်မယ့်ဆင်း(န)တွေ၊
သုံးမယ့်ပစ္စည်းတွေက ချမ်း
သာတဲ့သူတစ်ယောက် ဇာတ်
ရုပ်ကို အရမ်းကြီးလုပ်ပြမှ
ကောင်းမှာမို့လို့ပါ။ ကြီးကြီး
လုပ်ပြမှ သူ အရမ်းချမ်းသာ
တယ်ဆိုတာ ပေါ်မှာ။ ရိုးရိုး
သာမန်တော့ ရိုက်ပြလို့ မဖြစ်
ဘူး။ သူ့ဒီဇိုင်းက F4ဒီဇိုင်း
လို့မျိုး။ ဒါကြောင့် ဟယ်ရီ
ကော်ပတာတွေ ပါမယ်။
ဆက်တင်ခမ်းခမ်းနားနားနဲ့
လုပ်မှ ပီပြင်မယ်လို့ ထင်လို့
ပါ။

ဒီရုပ်ရှင်ကားမှာ လွမ်း
ပိုင်နဲ့ ရဲရင့်အောင်တို့ သရုပ်
ဆောင်မှုအပြင် သီချင်းတွေပါ
သုံးဦးမှာလား။ ဒီကား
အတွက် သီချင်းအသစ် ဖန်
တီးသွားမှာလား။

ဒီကားအတွက် Main
Theme Song ကို ကျွန်တော်
ကိုယ်တိုင် ရေးသွားမှာပါ။

ဆိုတာက ကျွန်တော်ရေး၊
ရဲရင့်အောင်ရေး နှစ်ယောက်
စလုံးဆိုမှာ။ ကျွန်တော်ရေး၊
ရဲရင့်အောင်ရေး အဆိုတော်တွေ
ဖြစ်နေတော့ ဆန်းသွားအောင်
လို့ပါ။ ကျွန်တော် အသည်း
ကွဲနေတဲ့အချိန် ကျွန်တော်
ဆိုမယ်ပေါ့။ ရဲရင့်အောင်
အသည်းကွဲနေတဲ့အချိန် ရဲရင့်
အောင်က အဲဒီသီချင်းကို ပြန်
ဆိုမယ်။ ပိုပြီးဆန်းမယ်လို့
ထင်လို့ပါ။ ပိုပြီးကောင်းဖို့
လည်း ရည်ရွယ်ပါတယ်။

ဒီသီချင်းကို ဘာဖြစ်လို့
ရွေးဖြစ်တာလဲ။ ကိုယ့်သီချင်း
နဲ့ကိုယ် သရုပ်ဆောင်ချင်လို့
လား။

အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကိုဘိုစန်းက ရေးခိုင်း
လို့ပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဇာတ်ကို သိပြီးသားဆိုတော့
ကိုယ်တိုင်ရေးပြီး ကိုယ်တိုင်
ဆိုကြရင် စောစောကပြော
သလို ပိုပြီး ဆန်းသွားမယ်လို့
ထင်လို့ပါ။

လွမ်းပိုင်က ဗီဒီယိုက
နေ ရုပ်ရှင်ပါ ရိုက်တော့မယ်
ဆိုတော့ ရွှေဆက် ဘယ်
လောက်ထိ ဆက်လုပ်သွားဖို့
စီစဉ်ထားလဲ။

ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့အတွက်
ရှေ့မှာ ဗီဒီယိုကားတွေ မရိုက်
ခင်ကတည်းက ကြိုးစားခဲ့ကြ
တာပါ။ ပထမကတည်းက
ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်လို့ ပြောထား
တာပါ။ နောက်ကျတော့မှ
ရုပ်ရှင်ကို နောက်မှရိုက်ပြီး
ဗီဒီယိုအရင်ရိုက်မယ် ဖြစ်သွား
တယ်။ ကိုဘိုစန်း ပရိုဂျက်ဆာ
လုပ်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်
တို့လည်း ရိုက်ကြည့်ချင်
တယ်။ စိန်ခေါ်မှုလည်း နည်း
နည်းကြီးတာပေါ့။ ခွေထွက်

တဲ့အခါ ရင်ခုန်မှုနဲ့ ကိုယ့်ကား
ထွက်တဲ့အခါ ရင်ခုန်မှုက
ဘာကွာလဲဆိုတာကို ကျွန်
တော် စောင့်ကြည့်ချင်တယ်။
လွမ်းပိုင်က ဗီဒီယိုပြီး
တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုတော့
သီချင်းဘက်မှာ လေ့လာသွား
နိုင်ဘူးလား။ သီချင်းအတွက်
ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားသေး
လဲ။

သီချင်းအတွက်လည်း
ကျွန်တော် လုပ်နေပါတယ်။
ဂီတဘက်မှာလည်း မလေ့
သွားအောင် သီချင်းလုပ်ထား
တာ ၇ ပုဒ်လောက် ပြီးနေပါ
ပြီ။ အဲဒီ ၇ ပုဒ်ကို လုပ်နေရင်း
ဂီတစာဆိုသွင်းပိုင် DVD ကို
လည်း ရိုက်နေပါတယ်။
မကြာခင် ထွက်နိုင်မှာပါ။ ပြီး
ရင် ဂီတနဲ့ပတ်သက်တဲ့
အလုပ်တစ်ခုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထား
ပါသေးတယ်။

ရွှေဆက်ပြီး ဂီတနဲ့ ခုတ်
ရှင်ကို ဘယ်လို ဆက်လုပ်
သွားမလဲ။ ရုပ်ရှင်ဘက်မှာပါ
အောင်မြင်သွားခဲ့ရင် ဘယ်လို
ဆက်လုပ်မှာလဲ။

နှစ်ခုလုံး အောင်မြင်ရင်
တော့ ကောင်းတာပေါ့။ နှစ်ခု
လုံးအောင်မြင်ရင် ပိုက်ဆံ
များများရတာပေါ့။ နှစ်ခုလုံး
အောင်မြင်တယ်ဆိုရင် အခု
ပညာအလုပ် ပိုလုပ်ရတာ
ပေါ့။ အရင်ကလို သီချင်းတွေ
ချည်း အသေပတ်ဆိုပြီးတော့
ပိုက်ဆံရှာရော မလိုတော့ဘူး
ပေါ့။ ဗီဒီယိုလေးရိုက်ပြီး ဆေး
အေးဆေးဆေး ဆေးနေလို့ရတာ
ပေါ့။ ရန်ကုန်မှာနေဖြစ်ရင်
တော့ သီချင်းတွေ ပိုရေးကြ
တာပေါ့။ တစ်ခုရှိသွားရင် အ
အလုပ်တွေများလာရင် နည်း
ပရိုသတ်နဲ့ ဝမ်းမတွေ့ရတော့

သူပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့
ခွဲစက်လုံးကို ဖွဲ့ဆောင်လုပ်
သူ့ချင်ပါတယ်။

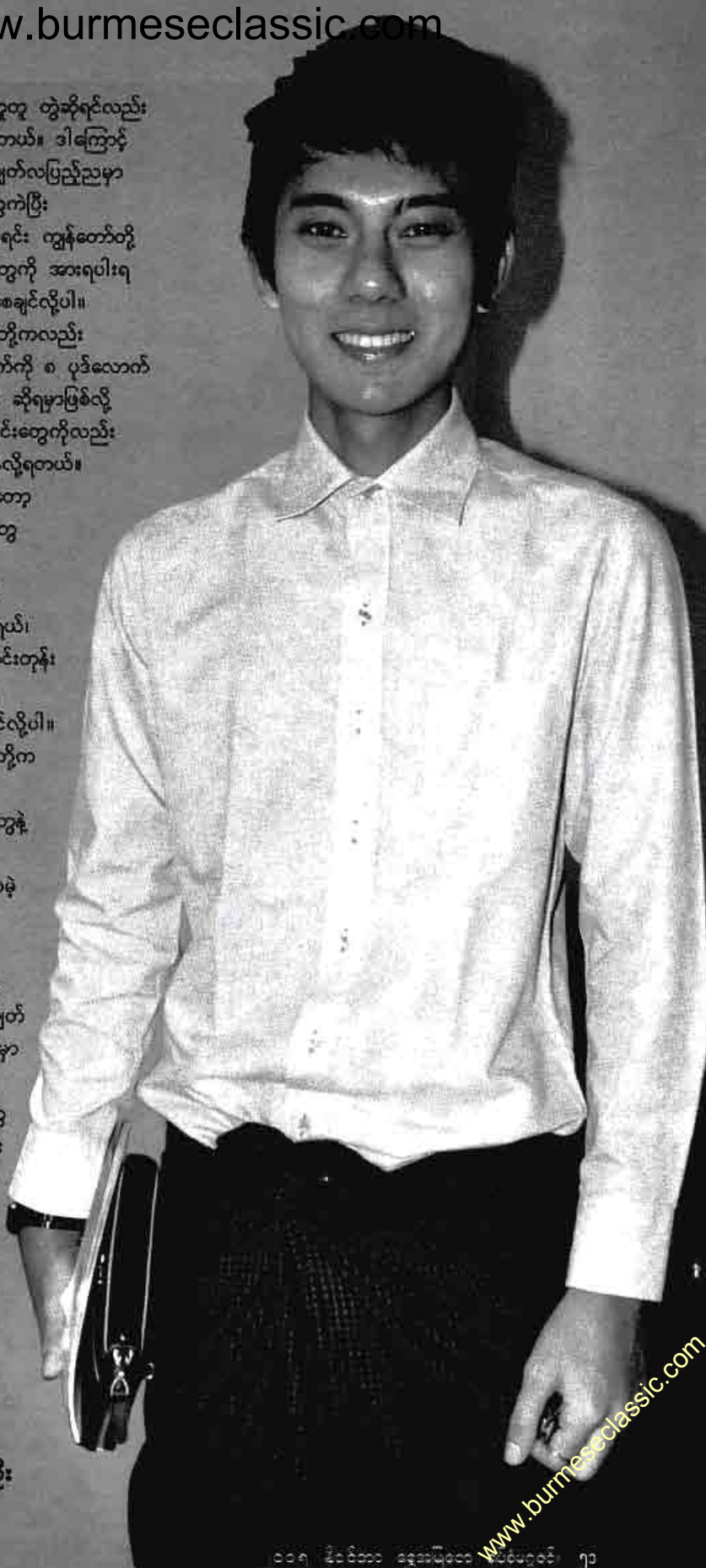
ရုပ်ရှင်အကြောင်း ပြီး
သူ့လို သီချင်းဘက် လှည့်
ဆောင်။ ရှိပွဲတွေ ဘာတွေ
ဆင်ခံထားတာရှိလဲ။

ကျွန်တော်က အောက်
တံတလ သ ရက်နေကစပြီး
နဲ့ပွဲတွေ ရှိပါတယ်။ Vc Vc
နဲ့ပွဲလည်း ပြည့်မြီမှာ ဖျော်
နဲ့ ရှိပါတယ်။ ပြီးရင်
သူ့လိုမှာ သွားပျော်ဖြေရ
ပေါ့။ ပြီးတော့ မြစ်ကြီးနား
သတိ ဖားကန်တက် သွား
ဆိုင်ပြပေးရမှာလည်း ရှိ
တယ်။

သီတင်းကျွတ်လပြည့်
၁၁ ဆွတ်စင်ကျွန်းမှာ ဆိုမယ့်
နဲ့ ဘာလို့ ၆ ယောက်
နဲ့ ဆိုမြစ်တာလဲ။

ကျွန်တော်တို့က နောက်
နဲ့မှာ အရင်လို ပွဲတွေ
ဆွတ်ကြီးလည်း မဆိုဖြစ်
တော့ဘူး။ ပရိသတ်က
ဆင်ခံတာဖြစ်ပေမဲ့ ကျွန်
တော်တို့က ပွဲအများကြီးဆို
လို့ဆိုရင် ဒီပွဲလည်း ဒါပဲ၊
ဆွတ်ပွဲလည်း ဒါပဲ ဖြစ်သွား
တယ်။ ရန်ကုန်မှာ မဆိုဖြစ်
တော့တော့ ကျွန်တော်တို့
အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်
ဆို အပါးတရား သီချင်းတွေ
အများကြီး ဆိုပြချင်တာ
လည်း ပါတယ်။ အဆိုတော်
တွေ အများကြီးဆိုရင် သုံး၊
သုံးဆယ်က ပိုဆိုလို့ မဖြစ်
ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
အဆိုတော်တွေ ကျွန်
တော်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့
အဲဒီ ယောက်တည်းဆိုတော့
ဒီဒီ ယောက်လုံးက ပရိ
သတ်တွေလည်း လက်ခံပြီး

သား အတူတူ တွဲဆိုရင်လည်း
အဆင်ပြေတယ်။ ဒါကြောင့်
သီတင်းကျွတ်လပြည့်ညမှာ
လှငယ်တွေကပြီး
နောက်နေကြရင်း ကျွန်တော်တို့
သီချင်း တွေကို အားရပါးရ
နားဆင် စေချင်လို့ပါ။
ကျွန်တော်တို့ကလည်း
တစ်ယောက်ကို ၈ ပုဒ်လောက်
အနည်းဆုံး ဆိုရမှာဖြစ်လို့
ကိုယ့်သီချင်းတွေကိုလည်း
တန်ဖိုး ချီနီလို့ရတယ်။
အဓိကကတော့
ပရိသတ်တွေ
တဝကြီး
နားထောင်
စေချင်လို့ရယ်၊
အရှိန်ကောင်းတုန်း
ဖီးလ်မဂျပ်
သွားစေချင်လို့ပါ။
ကျွန်တော်တို့က
ကိုယ့်
ပရိသတ်တွေနဲ့
အမြဲတမ်း
တွေ့ချင်ပေမဲ့
ဒီလိုပွဲမျိုး
ကျတော့
ပျော်စရာနဲ့
သီတင်းကျွတ်
လပြည့်ညမှာ
အတူတူ
သီချင်းတွေ
လိုက်ဆိုပြီး
ပျော်စေ
ချင်လို့ပါ
-လို့
လွမ်းပိုင်
က
ပြောပြ
ခဲ့ပါ
တယ်။
■
လင်းနိုင်ဦး

ဒါရိုက်တာ **လူမင်းရဲ** **အနူးဘစ်** (ANUBIS)

မိုးကျော်ဟုန်း

အောင်တိုင်းကျော်
 ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက်
 လူမင်းရဲ၊ ဇာတ်လမ်းကို
 စာရေးဆရာ မင်းနိုင်စိုးစန်
 ဇာတ်ညွှန်းရေးပေးတဲ့ 'အနူးဘစ်'
 ရုပ်ရှင် ဇာတ်ကားကို သက်ဆိုင်ရာ
 ဆင်ဆာအဖွဲ့မှ အများပြည်သူသို့
 ပြသခွင့်ပြုလိုက်ပြီး
 ဖြစ်ကြောင်း
 သိရှိရတဲ့အတွက်
 ရွှေအမြုတေရုပ်ရှင်
 ပရိသတ်များအား
 တင်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။
 ဒီဇာတ်ကားမှာ လူမင်း၊
 နေတိုး၊ မြင့်မြတ်၊
 ဝတ်မုံရွှေရည်၊ ရွှေမုံရတီတို့
 အဓိက ပါဝင်သရုပ်ဆောင်
 ထားကြပါတယ်။
 ဗီဒီယိုခေတ်က ကား လို့
 အမည်ပေးထားတဲ့
 ဗီဒီယို ကားတစ်ကား
 ရိုက်ဖူးတဲ့ လူမင်းက
 ကား-၂ ဆက်ရိုက် ဖို့

စိတ်ကူးထားတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို
အခု ရုပ်ရှင်ကားကြီးအဖြစ်
ရိုက်ကူးလိုက်တာလည်း
ဖြစ်ပါတယ်။
‘အနားဘစ်ဆိုတဲ့
စကားလုံးအတွက်
မြန်မာမှာမည်
သီးခြားရှိဦးမလား’
ဆိုတဲ့ အမေးကိုတော့
လူမင်းက ‘ပီရမစ်ဆိုတဲ့
စကားလုံးကို
ဘယ်လူမျိုးကပဲ
ပြောပြော ပီရမစ်ပဲ
ပြောလိမ့်မယ်။ အဲဒီလိုပဲ
အနားဘစ်ကိုလည်း
မြန်မာလိုပြန်လို့
မရပါဘူး။ ဒါက
ဂရိစကားလုံးတစ်လုံး
ဖြစ်နေလို့ပါ’လို့
ဆိုပါတယ်။
ဒီဇာတ်ကားမှာ
နေတိုးက
သေပြီးသူများကို
ပြန်မြင်နိုင်ခွမ်းရှိတဲ့သူ
တစ်ဦးဖြစ်ပါတယ်။
သေပြီးသူကသာ
ဆန္ဒပြင်းပြမယ်ဆိုရင်
နေတိုးနဲ့ တွေ့ပါတယ်။
သူ့မှာ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့
အစွမ်းသတ္တိ
ရှိနေတယ်။ သူက
မရဏပုံရိပ်တွေ
ဘာတွေကို
ထူးထူးခြားခြား
မြင်နိုင်ခွမ်းရှိသူအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်
ထားပါတယ်။
လူမင်းက
ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့
သူဌေးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး
သူ့သမီး ရွှေမုံရတီအတွက်
ကားတစ်စီး
ဝယ်ပေးရာမှာ

အိမ်ကားပေါ်မှာ မရုဏ ပုံရိပ်
မိလားတာကို နေတိုးက တွေ့တယ်။
ဒီတော့ နေတိုးက ဒီကောင်မလေးကို
ကယ်ဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ဒီခေတ်ကြီးမှာ
သူပြောသမျှကို ဘယ်သူမှ မယုံဘဲ
ဘာသာဖြစ်နေပါတယ်။ လူမင်းကို
နေတိုးက လာပြောပြနေတော့လည်း
လူမင်းက လက်မခံပါဘူး။
သူ့သမီးအနား ချဉ်းကပ်ချင်လို့
အိမ်တံခါးကွေးကွေးပွင့်လို့
မတ်ယူထားပါတယ်။
အောက်ဆုံးမှာတော့ နေတိုးက
ချွေ့ချွေ့တီကို ကယ်လိုက်နိုင်သလား၊
ကယ်လိုက်နိုင်ဘူးလားဆိုတာကို
စိတ်ဝင်စား စောင့်ကြည့်ရမှာပါ။
ဒီကားမှာ ဝတ်မှုရွှေရည်က
နေတိုးပြောတဲ့စကားတွေကို
မိမ့် မိမ့်ကလေးတစ်ဦးအဖြစ်
ဆုတ်ဆောင်ပါတယ်။
နေတိုးပြောတာကို
မိမ့် တစ်ဦးတည်းသော
မိမ့်ကလေးဖြစ်ပြီး နေတိုးကို
မိမ့်ကလေးတို့သုအဖြစ်
ဆုတ်ဆောင်ထားပါတယ်။
အနုဘစ် ဇာတ်ကားကို
ဆင်ဆာစိစစ်ရေးအဖွဲ့က
အဆင့်အဆင့်အနေနဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ
ဖြစ်တာကြောင့် ရုံတင်ပြသ
ပြီးရေးအတွက် ဒီစီစီပြန်ကူးတာကို
ဆင်ဆောင်နေပါပြီ။
မြေကုန်ရှင်ကားများ ရုံပြိုင်စနစ်နဲ့
ဆင်ပြသတော့မှာ ဖြစ်တဲ့
အခါ ခုနစ်မှာ ကြည့်ကြရတော့မှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ အနုဘစ်က
သူ့သမီး စိတ်ဝင်စားတဲ့ ပြိုင်ကား
များနဲ့ မိုက်ကူးထားတာဖြစ်လို့
ပြိုင်ကားများထဲမှာ ထူးခြားနိုင်တဲ့
အပြိုင် ပီညာဉ်များကို စိတ်ဝင်စားတဲ့
အပျိုအမျိုးသမီးအနေနဲ့ ခံစားလို့
မရနိုင်ဘဲ ကားတစ်ကားလည်း
မရနိုင်ကြောင်း သတင်းပေး
ပြောလိုက်ပါတယ်။
ဒီတော့ကွေ့ထွန်း

ပုဂံမှာ ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့ ဘွဲ့ကြွေကြက်သူနီး

လင်းနိုင်နိုး

လပ်ကီးဆဲဗင်းရှပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးအတွက် ဒါရိုက်တာ
ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)က စာရေးဆရာကြီး သော်တာဆွေရဲ့
နာမည်ကြီးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ 'ဘွဲ့ကြွေကြက်သူနီး'ကို
ဒီနာမည်နဲ့ပဲ ပုဂံဒေသတစ်ဝိုက်မှာ သွားရောက်
ရိုက်ကူးပေးခဲ့ပါတယ်။

'ဘွဲ့ကြွေကြက်သူနီး'မှာ အောင်ရဲလင်း၊ ရွှေမုံရတီ၊
အေးမြတ်သူ၊ ဗေလဝ၊ ဝါဝါအောင်၊ အောင်နိုင်၊
ဒီနီးဒေါင်တို့နဲ့ဟာသသရုပ်ဆောင်များစွာပါဝင်ပြီး
ရိုက်ကူးပေးထားပါတယ်။ ဒီဇာတ်ကားနဲ့ပတ်သက်ပြီး
ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်(အရုဏ်ဦး)က 'ဆရာသော်တာဆွေက

ဒီဝတ္ထုကိုရေးခဲ့တာ ကြာလှပြီ။ ဆရာသော်တာဆွေ ကိုယ်တိုင်လည်း ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ။ ဆရာ ရေးစဉ်တုန်းကတော့ သူ့ခေတ်စနစ်နဲ့ ရေးခဲ့တာဖြစ်ပေမဲ့ ရုပ်ရှင်အဖြစ် ပြန်လည်ပုံဖော်ရန်ကူးကူးအခါ ခေတ်စနစ်နဲ့ ညီအောင်ပြန်ပြီး လုပ်ရတာရှိတယ်။ ဘွဲ့ကြက်သူနီး မှာ ဆရာပေးချင်တဲ့ Message ကို ကျွန်တော်က ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီးတော့ ဇာတ်လမ်းရော၊ စကားလုံးရော တော်တော်ပြန်ယူရတာရှိသလို တချို့ပယ်လိုက်ရတာတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ အောင်ရဲလင်းနဲ့ ရွှေမုံရတီတို့ရဲ့ သားပြောတဲ့စကားတွေကို တော်တော်ရရှိခဲ့ရတယ်။ ဒါမျိုးတွေကို ရွာတွေမှာတော့ ပြောနေကြတာဖြစ်ပေမဲ့ ဒီလိုမျိုးပြောတာ ရိုင်းတယ်လို့ ပြောလိုရတယ်။ ဒီလိုမပြောရဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းအရာကို ကျွန်တော် မရိုက်ပြနိုင်ရင် ကျွန်တော် တော်တော်ဒုက္ခရောက်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖအေလုပ်တဲ့အောင်ရဲလင်းက ဘာပညာမှလည်းကောင်းကောင်းမတတ်ဘူးအလုပ်အကိုင်လည်း မရှိဘူး။ ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ ဝါဝါအောင်ထာဘီနား ခိုစားနေရသလိုဖြစ်တယ်။ သူ့သားလေးကျတော့ ဘုန်းကြီးဆီမှာ စာသင်တယ်။ ဗဟုသုတလည်းရှိပြီး ပြောတတ်ဆိုတတ်ဆိုတော့ သူ့အဖေတင်မကဘူး။ အကုန်လုံးကို ချက်ကျလက်ကျန်ပြန်ပြောတယ်။ သူ ပြောတာတွေက မှန်နေပေမဲ့ အာခံပြန်ပြောနေသလို ဖြစ်တယ်။

ဥပမာ တစ်ခုပြောမယ်ဆိုရင် ဒီကလေးလေးက ကြက် သားဟင်း စားချင်တယ်။ သူ့အဖေက ကြက်ခိုးတာ လည်း သိတယ်။ ဒါကို ကောင်းကောင်းချက်မကျွေး တော့ တစ်နေ့မှာ ဒီကလေး ကပဲ သူ့အဖေ ကြက်ခိုးတာ ကို ဖော်ကောင်ဘညွန့်လုပ် တယ်။ ရွာလယ် လမ်းလေး ခွဆုံမှာ ဒီကလေးက ကြက် ခိုးတာကို ပြောမယ်ဆိုတော့ အောင်ရဲလင်းကလည်း တား တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက ပြောမှာပဲ။ မပြောစေချင်လို့ ရှေ့တိုးမလာနဲ့ လာရင် ကျွန်တော့်လက်ထဲက လေးခွ နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်လို့ ပြော တယ်။ အောင်ရဲလင်းက လည်း ပြောလိုက်မှာစိုးတာနဲ့

ရှေ့တိုးလာတဲ့အခါ ကလေး က လေးခွနဲ့ပစ်လိုက်လို့ အောင်ရဲလင်းခြေမကို ထိ၊ သွားတယ်။ အဲဒီတော့ အောင် ရဲလင်းက မင်းက ဘုရား လက်ထက်တုန်းက ဒေဝဒတ် လိုကောင်မျိုး။ အဖေကို ခြေမသွေးထွက်အောင် လုပ် တယ်လို့ပြောတော့ ကလေး ကလည်း ချက်ကျလက်ကျ ကျွန်တော်က ငရဲကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေက ငရဲကျ မှာ။ အဖေတို့က အလှူခံ ထွက်သလိုနဲ့ ဘွဲ့ကျော်အော် ပြီး သူများ ကြက်ကို ခိုး တယ်။ အဲဒီမှာ အဲဒီနှစ်ဒါနက် ကို ကျူးလွန်ပြီ။ ဒါတင်မက သေးဘဲ သတ်ပါစားတဲ့ အတွက် ပါဏာတိပါတက ကျူးလွန်တယ်။ ကျွန်တော်က

ငရဲကျမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဖေ တို့က ငရဲကျမှာ။ အဲဒီလိုပြော တတ်တဲ့ကလေးကို ကျွန်တော် က ဘယ်လိုပြန်ဖြေရသလဲ ဆိုတော့ အောင်ရဲလင်း အိမ် ပေါ်က ဆင်းလာပြီး ယောက္ခမအိမ် ပြန်တက်လာ မယ့်အချိန်မှာ အရက်မူးပြီး အိမ်ရှေ့မှာ ယောက္ခမကြီးကို စောင်းရွဲတဲ့ ဂုဏ် သီချင်းကို ဆိုတော့ ကလေးလေးက ဒီကိစ္စ အမေတို့၊ အဘွားတို့ ရှင်းစရာ မလိုဘူး။ ကျွန် တော် ရှင်းလိုက်ရင် ပြီးတယ် လို့ပြောတဲ့အခါ အမေလုပ်တဲ့ ရွှေခွက်က မင်းအဖေကို မင်း ပြောနေတာတွေက မဟုတ် သေးဘူး။ မင်းအဖေက လည်း အသုံးမကျလို့ ငါက နင့်ကို ဘာမှမပြောဘဲနေတာ။

ဒီထက်ပိုပြောလို့ရှိရင် နင်က အဖေကို စော်ကားပြီး ခြေမ တဲ့သူဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့် မပြောရဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် ပြန်ဖြေထားပါတယ်။ သိ ဘွဲ့ကျော်ကြက်သူခိုးနဲ့ ပစ် သက်ပြီး ကိုဇော်(အရထံ) က ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဘွဲ့ကျော်ကြက်သူခိုး ဇာတ်ကားထဲက အောင် ရဲလင်းနဲ့ ဘွဲ့ကျော်အလှူခံထွ ကြတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်း သီန်းဒေါင်၊ ကောင်းစံ၊ လူလူတို့နဲ့ ပုဂံမြို့သစ်အနီး တောင်ဘရွာမှာ ရိုက်ကူး ပါတယ်။ အဲဒီရွာမှာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကို ရိုက် ရတာ တော်တော်အသုံး သလို ဇာတ်နဲ့လည်း အသုံး လိုက်ဖက်ပါတယ်။

ထောင်းထောင်းနဲ့ ရွာလယ်
မနက် ဝေလီ
သွေးအလျှင်ထွက်
ခြံတစ်ခြံတစ်မှာရှိတဲ့
ဒိန်းဒေါင်က ဝင်
ရိုက်တဲ့အခါ ရွာသူ
များက လွတ်ကင်းတဲ့
မြေကြီးပေါ်မှာ
ထိုင်နေကြပြီး တိတ်
တိတ်ငြိမ်သက်စွာနဲ့ အားပေး
ကြတာ ကူညီရာရောက်
သလို သူတို့အိမ်တွေမှာ စိတ်
ချမ်းသာရိုက်ဖို့လည်း ခွင့်ပြု
ကြတာတွေ တွေ့ရပါ
လေ။ ဟာသနဲ့ ရိုက်ကူးပေး
သတဲ့ သွေးကြက်သူနီး
နီး ဥပဒေ ခုနစ်အတွင်းမှာ
အောင်စောင့်စားကြည့်ရမှာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ■

လင်းနိုင်ဦး

မြန်မာ့ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားများ
အဆင့်အတန်း
မြင့်တင်ရေးအတွက်
စိတ်ဝင်စားတဲ့သူများထဲမှ
မြေခိုကုန်းက
ရွှေမန်းရုပ်ရှင်ရုံကို ငှားရမ်း
ပြသခဲ့တဲ့ ကိုသက်နဲ့
စန္ဒီတို့လည်း အပါအဝင်
ဖြစ်ပါတယ်။
သူတို့နှီးမောင်နှံက
ရွှေမင်းသမီးရုပ်ရှင်
ထုတ်လုပ်ရေးကို
တည်ထောင်ကာ
ရုပ်ရှင်ကားများ
ရိုက်ကူးထုတ်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။
တတိယမြောက်ကားအဖြစ်
ရိုက်ကူးဖို့ စီစဉ်ရာမှာတော့
ကိုသက်က ဒီလို
စဉ်းစားပါသတဲ့။
‘ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ
ရုပ်ရှင်ကားတွေက
ပရိသတ်အတွက်
အသစ်အဆန်း
ဘာမှမပေးနိုင်တော့ဘူး။
ဇာတ်လမ်းတွေ
ထပ်တဲ့အပြင် ရိုက်ကူးတဲ့
နေရာတွေကလည်း ဒီနေရာ
ဒီအိမ်တွေချည်းမှာပဲ
ပြင်ဦးလွင်ကို သွားရိုက်ပြန်
တော့လည်း နေရာတွေက
ထပ်နေပြန်ရော။ ဒီတော့
အသစ်အဆန်း ပြသနိုင်ဖို့
ပြည်ပထွက်ပြီးရိုက်ဖို့
စိတ်ကူးတယ်။
‘မလေးမှာ ရိုက်မလား။
စင်ကာပူမှာ ရိုက်မလား။
ထိုင်းမှာ ရိုက်မလား။
စဉ်းစားကြတယ်။ တိုင်းက
ကိုယ့်နဲ့ အနီးဆုံးနေရာမှာ
ပို့နေပြီး ရိုက်မယ်ဆိုရင်

ထိုင်းမှာရိုက်ဖို့ ဟီဟီ ခွီးနက်

မြို့ကျော်စိတ္တနိုး

လည်း ကူညီနိုင်မယ့် လူခံ
ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့်
ကျွန်တော်တို့ထိုင်းကိုသွားပြီး
လေ့လာပါတယ်။

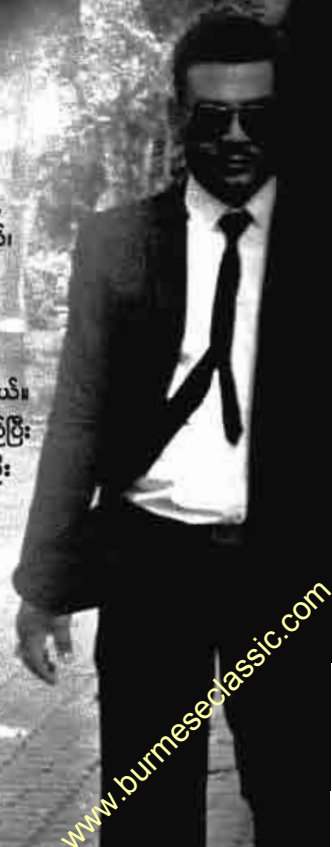
‘ထိုင်းမှာက ကျွန်တော်
တို့လို မင်းသားသတ်သတ်၊
ဒါရိုက်တာသတ်သတ်၊ ကင်
မရာမင်းသတ်သတ်၊ အဲဒီလိုမျိုး
ငှားလို့ မရဘူး။ သူက အုပ်စု
တစ်စုစီ ရှိပြီးသား။ ဒီဒါရိုက်
တာနဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုရင် သူလေ
ကျင့်ပြီးသား၊ သူနဲ့ လက်တွဲ
နေကျ ကင်မရာအဖွဲ့နဲ့ ရိုက်ရ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်း
မှာ အဲဒီလိုအဖွဲ့ လေးငါး
ဖွဲ့နဲ့ တွေ့ပြီး သူတို့ရိုက်တဲ့

ကားတွေကိုလည်း ကြည့်ကြ
တယ်။ ဘယ်ဒါရိုက်တာက
တော့ ဘယ်လိုကားမျိုးကို
သန်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလို ကြည့်
ပြီးတော့မှ အခုရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်
တာနဲ့ အဖွဲ့ကို ရွေးခဲ့ကြ
တယ်’လို့ ပြောပြပါတယ်။

ထိုင်းနဲ့ရိုက်မယ်ဆို
တော့ မြန်မာသရုပ်ဆောင်ကို
ဘယ်လိုရွေးသလဲ ဆိုတာကို
လည်း ကိုသက်က ပြောပြပါ
တယ်။

‘ကျွန်တော်က မြန်မာ
အမျိုးသားသရုပ်ဆောင်
ဘယ်သူ့ကို ရွေးမလဲ စဉ်း
စားရပါတယ်။ အဓိက

ကတော့ နိုင်ငံခြားသား
ဒါရိုက်တာ၊ စက်အဖွဲ့တို့နဲ့
တွေ့ရမယ်၊ ဆက်ဆံရမယ်၊
ဒီတော့ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့
နေတတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရလိမ့်
မယ်။ ရိုက်ရက်လည်း
လိုသလောက် ပေးနိုင်ရမယ်။
အဲဒီအချက်တွေကို မှုတည်ပြီး
စဉ်းစားပါတယ်။ ပြေတီဦး
က ကျွန်တော်တို့နဲ့ ကား
လည်း ရိုက်ဖူးတယ်၊
ပြည်ပ ဒါရိုက်တာနဲ့
ရိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း
စည်းကမ်း လိုက်နာ
နိုင်မယ့်သူ ဖြစ်တယ်၊
ဒါကြောင့် ပြေတီဦးကို

ဆွေးနွေးကြည့်တယ်။
သုတလည်း စိတ်ပါဝင်စား
မယ်။ ဒါကြောင့် ပြေတီ
ဦးနု ရိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ
တယ်တဲ့။

ပြေတီဦးနု ရိုက်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ပြီးတဲ့နောက် ဇာတ်ရွေး
ချယ်ဖို့ ခင်းစားစရာ လိုလာ
မယ်။ ပြည်ပမှာ တကူး
တကူး သွားရိုက်ပြီး ထူးထူး
ခြားခြားလေး ဖြစ်စေချင်
တယ်။ ဒါကြောင့် ကိုသက်
က ဆွေတီဦးနု ဇာတ်ကို ဆွေး
နွေးကြည့်ပါတယ်။ ပြေတီဦး
နု သူ့ခင်းစားထားတဲ့ ဇာတ်
ရွေးလေးကို ပြောပြ
တယ်။ အဲဒါကို တစ်ဖက်က
ဆင်နွှဲရိုက်တာကို ပြောပြ
တယ်။ ဒီဘက်က
ဆင်နွှဲတဲ့ ဇာတ်အိမ် အနေ
အထားပေါ်မှာ ဒါရိုက်တာက
ဆွေတီဦးနုရိုက်တာလေးတွေ

ဖြည့်စွက်ပြီး
ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို
ဖန်တီးတင်ပြတယ်။
ကိုသက်တို့ရော၊
ပြေတီဦးနု
ကျေနပ်ပြီဆိုမှ
တီတီနီနီနုတ် လို့
အမည်ပေးထားတဲ့
ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား
ရိုက်ဖို့ ထိုင်းကို
သွားရောက်ကြပါ
တယ်။ ဒီကားမှာ
သရုပ်ဆောင်သူ
အားလုံးက ပြေတီဦးနု
ဧည့်သည်သရုပ်ဆောင်
ရွေးသမီးတို့ကလွဲရင်
ထိုင်းသရုပ်ဆောင်
တွေချည်းပါပဲ။
ပြေတီဦးနု ရိုက်ရက်ကို
ဒါရိုက်တာက တစ်လ
တောင်းပါတယ်။ သူတို့
ကား ရိုက်တဲ့ စနစ်က

တစ်လတောင်းထားပေမဲ့
ရက် ၃၀ စလုံး ရိုက်တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ရိုက်ရက် ၁
ရက်မှာ ၂၄ နာရီ နီးပါး
လောက် ရိုက်လိုက်ပါတယ်။
မရိုက်ခင်ကတည်းက ဇာတ်
ညွှန်းကို သရုပ်ဆောင်တိုင်း
အတွက်ပေးထားပြီး ဖြစ်တာ
ကြောင့် ဘယ်အခန်းရိုက်မယ်
ဆိုရင် သရုပ်ဆောင်ကလည်း
ဒီအခန်းမှာ သူ့ဘာလုပ်ရမယ်၊
ဘာပြောရမယ် ဆိုတာတွေကို
အားလုံး သိပြီးသားဖြစ်နေပါ
ပြီ။ သူနည်းတူ ကင်မရာမင်း၊
မီးသမား၊ အသံ စတဲ့ သက်
ဆိုင်ရာ စက်မှုအဖွဲ့သားတွေက
လည်း ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ
ကြိုတင် သိထားပြီး ဖြစ်တဲ့
အတွက် ရိုက်ကွင်းပေါ်ကျမှ
နေရာချတာမျိုး၊ ကင်မရာမြင်
ကွင်းရွေးတာမျိုးတွေ မရှိ
တော့ပါဘူး။ အားလုံး အဆင်
သင့်ပါပဲ။

၂၄ နာရီနီးပါး ရိုက်ပြီး
ရင်တော့ သရုပ်ဆောင်များ
ရော၊ စက်အဖွဲ့ဝင်တွေပါ ၂
ရက်လောက် နားပါတယ်။
လုံးဝ နားတာတော့ မဟုတ်
ပါဘူး။ ပြန်ရိုက်မယ့်နေ့မှာ
လိုအပ်မယ့် အမှုအရာတွေကို
လေ့ကျင့်ကြရသလို၊ စက်မှု
အလုပ်သမားတွေကလည်း
ဘယ်သူ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေ
မယ်ဆိုတာ တစ်ခါတည်း
မှတ်သားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။

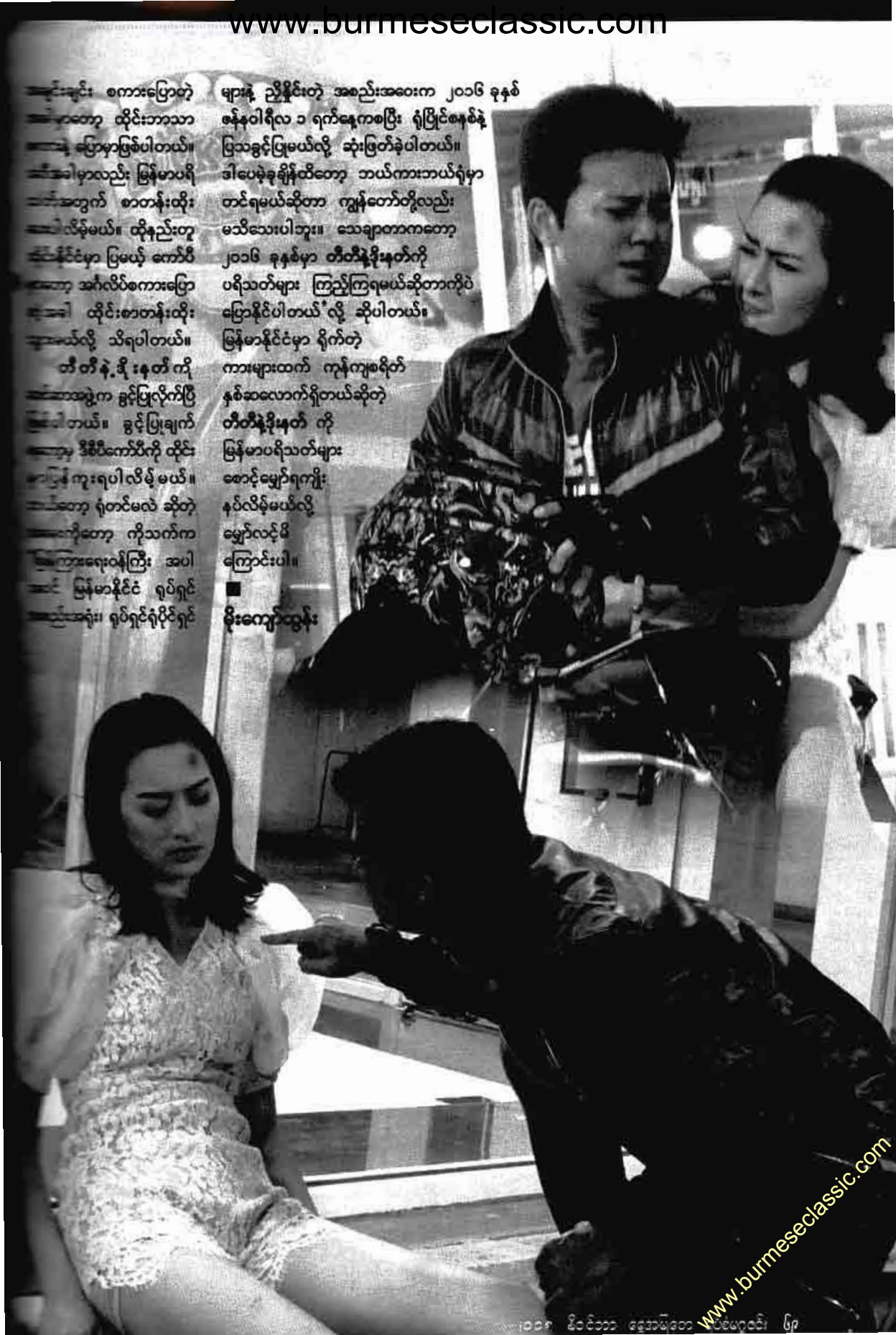
တကယ်လို့ နောက်တစ်
နေ့ရိုက်မယ့် အခန်းက ထိုးတဲ့
ကြိတ်တဲ့အခန်း ဖြစ်မယ်ဆို
ရင် သရုပ်ဆောင်ကို လူကြမ်း
အဖွဲ့နဲ့ ကြိုတင် လေ့ကျင့်ပေး
ပါတယ်။ အဲဒီလို လေ့ကျင့်
ထားတာကြောင့် ရိုက်ကွင်း
တည်ပြီးဆိုတာနဲ့ အားလုံးက

အဆင်သင့် အနေအထားဖြစ်သွား
ပါတယ်။ အဲဒီလို နားလိုက်
ရိုက်လိုက် ဖြစ်တာကြောင့်
ပြေတီဦးရဲ့ ရိုက်ရက်ကို
တစ်လအချိန်ယူသွားခြင်း
ပါ။ ရိုက်ကွင်းပေါ်မှာ
အပင်ပန်းခံ
ကြိုးစား
သရုပ်ဆောင်တဲ့
မြန်မာ
သရုပ်ဆောင်
ပြေတီဦးရဲ့
ဝိရိယကို
သူတို့အားလုံးက
ချီးကျူး
ကြပါတယ်။
ဒါရိုက်တာ
ကလည်း လုံးဝ
ကျေနပ်ပါသတဲ့။
တီတီနဲ့ဒိုးနတ်က
ဇာတ်လမ်းအနေနဲ့
ဆန်းဆန်း
ပြားပြားလို့
မဆိုနိုင်ပေမဲ့
ပရိသတ်များ
မြင်ကွင်း
အပြောင်းအလဲ
တွေမြင်ရပြီး
အရသာအသစ်
တစ်ခုရစေ
နိုင်ပါတယ်။
တီတီနဲ့ဒိုးနတ်မှာ
ထူးခြားမှာ
တစ်ခုကတော့
ပြေတီဦးနဲ့ ထိုင်း
သရုပ်ဆောင်များ
စကားပြောတဲ့အခါ
အင်္ဂလိပ်လို
ပြောကြတဲ့အတွက်
မြန်မာစာတန်း
ထိုးပေးပါလိမ့်မယ်။
သူတို့
ထိုင်းသရုပ်ဆောင်

ဆင်းခွင်း စကားပြောတဲ့
အားတော့ ထိုင်းဘာသာ
ပြောမှာဖြစ်ပါတယ်။
အဲဒါမှာလည်း မြန်မာပရိ
သတ်တွေက စာတန်းထိုး
လိမ့်မယ်။ ထိုနည်းတူ
နိုင်ငံမှာ ပြမယ့် ကော်ပီ
တော့ အင်္ဂလိပ်စကားပြော
အင်္ဂါ ထိုင်းစာတန်းထိုး
အောင်လို့ သိရပါတယ်။
တီတီနဲ့ဒီဒီနတ်ကို
အားအဖက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ
ဖြစ်ပါတယ်။ ခွင့်ပြုချက်
အား အိမ်ကော်ပီကို ထိုင်း
မှာ ဖြန့် ကူးရပါလိမ့်မယ်။
အဲတော့ ရုံတင်မလဲ ဆိုတဲ့
အင်္ဂါတော့ ကိုသက်က
ကြားရေးခန့်ကြီး အပါ
အဝင် မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်
အင်္ဂါအရုံး၊ ရုပ်ရှင်ရုံပိုင်ရှင်

များနဲ့ ညှိနှိုင်းတဲ့ အစည်းအဝေးက ၂၀၁၆ ခုနှစ်
ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ကစပြီး ရုံပြိုင်စနစ်နဲ့
ပြသခွင့်ပြုမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ခွဲချိန်ထိတော့ ဘယ်ကားဘယ်ရုံမှာ
တင်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့လည်း
မသိသေးပါဘူး။ သောချာတာကတော့
၂၀၁၆ ခုနှစ်မှာ တီတီနဲ့ဒီဒီနတ်ကို
ပရိသတ်များ ကြည့်ကြရမယ်ဆိုတာကိုပဲ
ပြောနိုင်ပါတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။
မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရိုက်တဲ့
ကားများထက် ကုန်ကျစရိတ်
နှစ်ဆလောက်ရှိတယ်ဆိုတဲ့
တီတီနဲ့ဒီဒီနတ် ကို
မြန်မာပရိသတ်များ
စောင့်မျှော်ရကျိုး
နပ်လိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်မိ
ကြောင်းပါ။
■
မိုးကျော်ထွန်း

ပုဂံ - ညောင်ဦး

ရိုက်ကူးပေးတာ

မယားကြောက်စရာ

ပြန်လည်ရိုက်ကူး

မယားကြောက်စရာ

ရုပ်ရှင်ဆိုတာ သဘာဝနဲ့
မနီးလွန်း မဝေးလွန်း ပြရတယ်လို့
မှတ်သားစူးပေမဲ့ လက်ရှိ
မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လောကမှာတော့
ဝရိသတ်က ဘယ်လို ဇာတ်လမ်းမျိုး
သဘောကျလဲ၊ ကြိုက်နှစ်သက်လဲ
အဲဒါကိုပဲ ရိုက်ကြတာ များပါတယ်။
လူသဘာဝကလည်း စိတ်လက်
ကြည်သာနေတဲ့အချိန်မှာ ဒရာမာလို
ခံစားမှုကို ပေးနိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုး
ကြည့်ချင်ပေမဲ့ ယနေ့ခေတ်လို
အစစအရာရာ ကျပ်တည်းနေကြတဲ့
မွန်းကျပ်မှု၊ စိတ်မိစည်းမှုနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေကြား အသက်ရှင်
ရပ်တည်ရတဲ့အခါ ဘဝအမော၊
စိတ်အမော ပြေစေတဲ့
ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ကားလေးတွေသာ
ကြည့်ချင်ပါတော့တယ်။
ရုပ်ရှင်ကနေ အသိပညာ
ယူဖို့၊ သတိထားဖို့၊
သိသင့်တာတွေ
သိဖို့ဆိုတာထက်
တစ်နေ့တာ

ဘဝအမောတွေ ပြောမောက်ဖို့
ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်။ အနားယူမယ်
ရုံထဲမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
ရယ်မောမယ်။ Relax ခြင်္စင်မယ်ဆိုလင်
ကျေနပ်ကြပါပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း
ရုပ်ရှင်အများစုဟာ အာဇာ
ဇာတ်လမ်းတွေ အချို့ကံများပြီး
ဟာသရုပ်ရှင် ဒါရိုက်တာတွေကလည်း
တစ်ကားနဲ့တစ်ကား ဇာတ်လမ်း မတူခဲ့
ကြီးပမ်းလာကြတာ တွေ့ရပါတယ်
လက်ရှိကာလမှာ ဗီဒီယို အရိုက်
နည်းပြီး ရုပ်ရှင်တွေသာ အရိုက် များလာ
ကြပါတယ်။ အဆုံးအဖြတ်ပေးမယ့်
၂၀၁၆ ဇန်နဝါရီလကလည်း မကြာခင်
ရောက်လာမှာဖြစ်ပြီး နိုင်ငံရေး
အပြောင်းအလဲနဲ့အတူ ရုံပြိုင်စနစ်နဲ့

မုဒိလောကကိုလည်း
အသံမမယ်လို့ ယူဆ
သေး။
ဒါရိုက်တာ ကိုဇော်
အုန်းဦး)က ၂ ဆိုတဲ့
ဥပဒေဟာသ ရုပ်ရှင်နဲ့
အသံမီရခဲပြီး ဟာသ
အားအဖြစ် ထင်ရှား
အောင်မြင်သူပါ။ လတ်
တောမှာ ဟာသရုပ်ရှင်များ
အားလုံးက ဆက်တိုက် ရိုက်ကူး
နေကြပြီး အောက်တိုဘာ
အထိ မယားကြောက်
မည်းရဲ့ အမည်ရှိ ကျေးလက်
အခြေခံ ဟာသရုပ်ရှင်
အားကို ညောင်ဦးမြို့နယ်

တောင်ပရွာမှာ ရိုက်ကူးခဲ့ပါ
တယ်။ အဲဒီရွာဟာ ဒါရိုက်
တာရဲ့ အောင်မြင်လိုဖြစ်ပြီး
ယခင်ကလည်း အဲဒီရွာမှာပဲ
အခြေတည် ရိုက်ကူးခဲ့တဲ့
ဟာသရုပ်ရှင်တွေ ရှိခဲ့ပါ
တယ်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း
အနုပညာရှင်များကို ချစ်ခင်
ကြပြီး လိုအပ်တာများလည်း
ကူညီကြပါတယ်။ မယား
ကြောက်ရွာ ရုပ်ရှင်ကို အောင်
သီရိရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးမှ
ရိုက်ကူးပြီး လုမင်း၊ ခန့်စည်
သူ၊ ညိုထွဋ်ခေါင်၊ ခင်လှိုင်၊
ဒိန်းဒေါင်၊ ဦးပေါလေး၊
စိုးမြတ်သူဇာ၊ ဒိုင်သင်း

ကြည်၊ သွန်းဆက်၊ ဝါဝါ
အောင်၊ ပွင့်နဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
ဟာသရုပ်ရှင်ဆောင်များရွာ
ပါဝင်ကြပါတယ်။ သား
လက်သီးတို့လို လူကြမ်းတွေ
လည်း ပါပါတယ်။ မယား
ကြောက်ရွာ ဆိုတဲ့ အမည်ကို
ကြည့်လိုက်ရင် ရွာမှာရှိတဲ့
အိမ်ထောင်သည် ယောက်ျား
တွေက သူတို့ရဲ့ ဇနီးမယား
တွေကို ကြောက်ကြတဲ့ ရွာလို
ထင်စရာပါ။ တကယ်တော့
အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုး
ဘုရင်ခေတ်က စစ်သူကြီး
တွေက ဆိုးသွမ်းတဲ့ ဇနီးမယား
တွေကို အဲဒီရွာကို ပို့ပြီး လိမ္မာ

စေတာမို့ မိန်းမတွေ မသွားခင်
တဲ့ရွာ။ မယားတွေကြောက်
ကြတဲ့ရွာလို့ခေါ်ရင်းက အမည်
တွင်သွားတာပါ။ အဲဒီလိုနဲ့
ကာလရွေလျားလာပြီး မယား
ကြောက်ရွာ လို့ အမည်တွင်
သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။
□
ဒီရုပ်ရှင်မှာ မယား
ကြောက်ရွာကို ရွာဘုန်းကြီးရဲ့
တူတွေဖြစ်တဲ့ လုမင်းနဲ့ ခန့်
စည်သူတို့ ရောက်လာကြပါ
တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးက
မတောက်တခေါက်မှာ ကျွမ်း
ကျင်ကြပါတယ်။ မြန်မာတိုင်း
ရင်းဆေးကို အတော်လေး

တီးမိခေါက်မိတာမို့ ရွာက ဆေးဆရာ ဖြစ်သွားသူက လူမင်း။ သူ့မှာ လိုတရ ဆေး ဆိုးကြီးလည်း ရှိပါတယ်။ ရွာသားတွေ နေမကောင်းလို့၊ ဖျားလို့၊ ဝမ်းလျှောလို့ စသည် ဖြင့် ရောက်လာတဲ့အခါ အဲဒီ ဆေးဆိုးကြီးထဲကပဲ ယူပြီး ဆေးပေးပါတယ်။ ဘယ်သူ လာလာ ဒီဆေးပဲ ဖြစ်နေတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းတွေကလည်း ရယ်နေရပါတယ်။ ဒီဆေးပဲဆို မယူတော့ဘူး ပြောရင်လည်း စေတနာရှိသလောက် အလှူ ငွေထည့်ခဲ့လို့ပြောသည်အထိ ရသလောက် နှိုက်တတ်တဲ့ ဆေးဆရာပါ။ အဲဒါကို သိနေ တဲ့ ဗေဒင်ဆရာ ခန့်စည်သူက ဆေးမှားပြီး လူသေသွား တယ်လို့ ပွင့်လင်းမြင်သာတဲ့ သတင်း ထုတ်ပြန်ပါတော့ တယ်။ အဲဒီမှာ သူ့ဈေးကွက် ကိုဖျက်တဲ့ ဗေဒင်ဆရာနောက်

ဆေးဆရာ လိုက်ရပြီပေါ့။ အဲဒါက ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ □

မယားကြောက်ရွာရဲ့ ဇာတ်အဖွင့်မှာ ရွာဘုန်းကြီး ကောင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေ တဲ့ လူမင်းနဲ့ ခန့်စည်သူတို့ ကျောင်းကို စိုးမြတ်သူဇာနည် နိုင်သင်းကြည်တို့ တူအနီးနှစ် ယောက် ဘုရားပန်းလဲရင်း ကုသိုလ်လာယူကြပါတယ်။ စိုးမြတ်သူဇာနည် အလှမှာ ယစ် မူးပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်က ပြုတ် ကျတဲ့ လူမင်းနဲ့ ဘုရားသန့် ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ ခန့်စည်သူ ရဲ့ အမှိုက်တွေက ဘုရားပန်း လဲနေတဲ့ နိုင်သင်းကြည် ခေါင်းပေါ်ကျရင်း ဘုဘောက် ဖြစ်ပြီး ကပ္ပိယကြီး ဇော်ဝင်း နိုင်(မန်း)ရဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမှုနဲ့ သိက္ခမခင်မင်ရင်းက ချစ်သူ ဘဝရောက်၊ နောက် အိမ်ထောင်

သည်များ ဖြစ်လာကြရာ မယားကြောက်ရွာ ဇာတ် လမ်း စတင်ပါတော့တယ်။ ထော်လာဂျီမောင်းရင်း အသက်မွေးကြတဲ့ ညီထွင် ခေါင်နဲ့ သွန်းဆက်၊ ထန်း တက်သမား လင်မယား ခင် လှိုင်နဲ့ တက္ကသိုလ်ဂွမ်းပုံ၊ ပိန် ပိန်ဝေ လင်မယား ဒိန်းခေါင် နဲ့ပွင့်၊ ဦးပေါ်လေးနဲ့ ဝါဝါ အောင် စုံတွဲတွေဟာ တဖြည်း ဖြည်းနဲ့ မိန်းမပြောသမျှကိုပဲ လုပ်ကြရတဲ့ သဘောဆောင် လာပါတယ်။ သူတို့ကို အများက 'မယားကြောက် တွေ' လို့ ပြောရင် သည်းမခံ နိုင်ကြတော့ဘူး။ ကြာလာ တော့လည်း ဒါကို မခံနိုင်ကြ တော့ဘူး။ ဒီတော့ အသင်း အဖွဲ့တွေ ခေတ်စားနေတဲ့ ခုလိုကာလမှာ 'မယားနိုင် သူများအသင်း'၊ 'လင်နိုင်သူ များအသင်း'ဆိုတာတွေလည်း

ပေါ်လာပါတယ်။ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် အနိုင်မခံ အနဲ့ မပေးဘဲ အချောအတင် ဖြစ်လာ ရာမှ ဉာဏ်နီ၊ ဉာဏ်နက်၊ ဉာဏ်ပြာ၊ ဉာဏ်ဝါတွေ အား လုံးထုတ်သုံးလိုက်တဲ့ ဗေဒင် ဆရာ ခန့်စည်သူရဲ့အကြံကြောင့် ယောကျ်ားရင် မာကြီးများ အလိုလိုနေရင်း ထိုင်ရင်းက ပုံစံပြောင်းသွားကြတော့တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့...။ □

မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင် အစည်းအရုံး ဥက္ကဋ္ဌလည်း ဖြစ်၊ ဝါရင့်သရုပ်ဆောင် လည်းဖြစ်တဲ့ လူမင်းက အဲဒီ လို ဇာတ်ရုပ်တွေ ရိုက်တွေ့ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ် လမ်းအရ တကယ်လိုအပ်တာ ရယ်၊ အားလုံးရဲ့ Request ရယ်ကြောင့် အဲဒီဇာတ်ရုပ်ကို ရိုက်ပေးခဲ့တယ်လို့ သိရပါ တယ်။ ကျေးလက်အခြေခံ

ကလေးလေးဖြစ်တာမို့ သရုပ်
 ဆောင်တွေရဲ့ Love Scene
 သူတို့ အညာဒေသက
 ထွန်းကားတွေ၊ ထန်းတော
 သို့မဟုတ် ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဝါ
 နဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေနဲ့ ရိုက်
 ခဲ့တာမို့ စာတ်ကွက်တစ်
 နည်းနဲ့ ပိုကောင်းအောင် အကြံ
 ဆောင်တာလည်းရှိခဲ့ပါတယ်။
 စာတ်ညွှန်းကို နေ့စဉ်သော်က
 နေ့စဉ်ရိုက်ညွှန်းကို Best Seller
 စာရေးဆရာဖြစ်တဲ့ ရာဇဝင်ကို
 စာရေးကာ တချို့သော Plot
 သူတို့ ခန့်စည်သူက ဝင်စား
 ဆောင်ရွက် လိုက်ပါတယ်။
 စာတ်ကားအစအဆုံး ပုဂံ
 ဆောင်ရွက်ပြီးနောက် ရိုက်တာမို့
 နိုင်ငံတော်စရိတ်၊ ထမင်းစရိတ်
 စသောစရိတ်ဟာ ကုမ္ပဏီ
 သက် သိန်း ၂၀၀ ခန့် ကုန်
 ကုန်တယ်လို့ သိရပါတယ်။
 နိုင်ငံတော်စရိတ်ဟောပစ္စည်း
 အချို့ကတော့ သူတို့ဟာ

မိန်းမတွေကို ကြောက်တာ
 မဟုတ်ဘဲ ချစ်လို့ အလို
 လိုက်တာပါလို့ ပြောကြပါ
 တယ်။ ဒါရိုက်တာလည်း
 အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။
 ဘာပဲပြောပြော မယား
 ကြောက်ရွာ ရုပ်ရှင်ကား
 နာမည်နဲ့တင် စိတ်ဝင်စားစရာ
 ကောင်းနေပါပြီ။ ရုံတင်
 ရင်လည်း အောင်မြင်မယ်
 ဆိုတာ ကြိုတင်ခန့်မှန်း
 လို့ရတဲ့ကားပါ။
 အိမ်ထောင်ရှင်
 တွေအတွက်
 မယားနိုင်နည်း၊
 လင်နိုင်နည်း
 တွေလည်း
 ပါတော့
 လက်တွေ့
 အသုံးချလို့လည်း
 ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်။
 ■
 မြတ်သျှင်မောင်

ONE OF THE KINDS

မောင်မောင်သိန်းပျို

၁။

ကျွန်တော် ဤနေရာကလေးသို့
 တစ်ခါ ပြန်ရောက်သွားသော အချိန်၌
 ကျွန်တော်သည် ပုံပြောသမားကလေးဘဝမှ
 ပုံပြင်နားထောင်သူ ဘဝသို့
 ရောက်ရှိသွားပါတော့သည်။ ရောက်ရှိ
 သွားရခြင်းအကြောင်းအရင်းက ဤနေရာကလေး၏
 သမိုင်းကို တုတ်ထမ်း ဓားထမ်း ပုံပြောရမလား၊
 သမိုင်းဆိုင်ရာ အချက်အလက်များကလည်း
 မှတ်တမ်း မှတ်ရာ မည်မည်ရရမရှိ။ ပါးစပ်ရာဇဝင်
 တစ်ခုအား ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဟု နားထောင်ရ
 မည်သာပင် ကျွန်တော်အဖို့ ဖြစ်တော့သည်။
 တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက်၊ တစ်တောဝင်
 တစ်တောထွက်၊ ကန္တာရထွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု
 ဖြတ်သန်းရင်း ပုံပြောသမားကလေးဘဝဖြင့်
 အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမူသည်လည်း
 ဤနေရာ၌ ကရားဝင် ရပ်နားသွားပါတော့သည်။
 ယန်းပဲ မောင်တင့်တယ်
 နတ်မောင်နှမရယ်...

ညီလာခံသောင်...
 ဟူသော ဘဝတစ်ပါးသို့ လူအဖြစ်မှ
 နုတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသော
 မင်းမဟာဂီရိနတ်မင်း၏ သီချင်းသံများ။
 သခင်အာဏာ၊ ဤမှတည်စေ
 သတ်ကြပါတော့...တို့...
 ညီအစ်ကိုတွေကိုလေး...
 မယ်ဝတ္ထရဲ့ခင်းသားတွေ...
 မယ်ဝတ္ထရဲ့သားတွေ...
 ဝတ္ထမယ်မယ်ရေ
 ဟူသော ပုပ္ဖားမယ်တော်ကြီး၏
 လူ့ဘဝဖြစ်စဉ်အား ထုံမွမ်းထားသော နေရာ။
 အောင်မင်းခေါင်
 ဒို့အာအောင်မင်းခေါင်
 ဇမ္ဗူထိပ်တင့်...
 ဝိဇ္ဇာ အောင်မင်းခေါင်...
 ဟူသော ဝိဇ္ဇာ၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီတို့
 ထွက်ရပ်ကျင့်စဉ်များဖြင့်
 ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်သော

လူ့ဘဝ၏ အခြားတစ်ဖက်နှင့် အခြားဘဝတစ်ခုဖြစ်စဉ် (Process များ ပြည့်နှက်နေသည့်နေရာ၊ ထူးဆန်းသော ဆေးဖက်ဝင်အပင်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည့်နေရာ၌ လူ့ဘဝမှ အခြားဘဝတစ်ခုသို့ ပိန္နားအဖြစ် ထွက်သွားသော ဘိုးတော်အဘအောင်မင်းခေါင်၏ ထွက်ပွဲ (၆၃) ကြိမ်မြောက် ဖြစ်နေသဖြင့် လူအများဖြင့် အထူးစဉ်ကားနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်အတွက် ဤနေရာကလေးသည် နောက်ထပ်စဉ်းစားစရာ၊ ဘဝဝမ်းစာပြည့်မို့ ဗဟုသုတရစရာဖြစ်သည့် ပိန္နား၊ ဇော်ဂျီ၊ တပသီစသည့် ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့အကြောင်းအား ဝမ်းစာအဖြစ် နှလုံးသားထဲ ထည့်သွင်း၊ သွတ်သွင်းရင်းမှ ဤနေရာကလေး၏ နာမည်အား ပီသစွာ ရွတ်ဆိုမိပါတော့သည်။

‘အခု ငါရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ ပုပ္ပားတောင်ခြေရင်းပဲ’

ကျွန်တော်၏ ရေရွတ်သံကလေးနှင့်အတူ ကွယ်လွန်သူ ကျွန်တော့် အမေပြောခဲ့သောစကားသံများသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲသို့ တစ်ပါတည်း ပူးတွဲဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

‘ငါ့သား...မင်း အသက်ရှင်နေထိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံးတစ်ခုမှာ ဒီလူလေးယောက်ကို မတွေ့တွေ့အောင်တွေ့ပါ။ သူတို့ရဲ့ ဆုံးမစကားကို မြေငယ်မကျ နားထောင်ပါ။ မင်း လူဖြစ်ရတဲ့ မင်းပါရမီကို သူတို့က စောင့်ရှောက်ပေးသလို၊ သံသရာမှာ ငါ့သား အပါယ်မလားဘဲ လူသားပီသမှုကို သူတို့က မင်းကို သွန်သင် ဆုံးမပေးလိမ့်မယ်။ သူတို့လေးယောက်ဟာ မင်္ဂလာတရားနဲ့ လျော်ညီစွာ နေထိုင်နေတဲ့ လူတွေပါ ငါ့သားရယ်’

အမေပြောခဲ့သော လူလေးယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ပထမစာရေးဆရာကြီး ဒါရိုက်တာ ဦးသုခ၊ ဒုတိယဗေဒင်ဆရာကြီး စာရေးဆရာကြီး မင်းသိန်း၊ တတိယသတင်းစာဆရာကြီး ဟံသာဝတီဦးဝင်းတင်၊ စတုတ္ထ ရုပ်ရှင်

မင်းသား သုဘရာဇာကြီး ကိုကျော်သူ မင်္ဂလာဖြစ်ပါတော့သည်။

သူတို့လေးယောက်ထဲကမှ သုံးယောက်တို့ကို ကျွန်တော်ရင်းနှီးစွာ သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့ရသည်။ ကျန် စတုတ္ထလူမှာ ရုပ်ရှင်မင်းသား သုဘရာဇာကြီး ကိုကျော်သူပင် ဖြစ်တော့သည်။

အမေပြောခဲ့သော စကားများ ပြန်လည် အသက်ဝင်လာရခြင်းမှာလည်း စတုတ္ထလူဖြစ်သော ရုပ်ရှင်မင်းသား သုဘရာဇာကြီး ကိုကျော်သူတစ်ယောက် ပုပ္ပားနယ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းကြောင့်ပင်။

‘သူ ဒီနေရာကလေးကို ရောက်လာတာ ငါ့အတွက်တော့ အသစ်အဆန်းတစ်ခုခုတော့ ရတနံကောင်းပါရဲ့’

ဟုသော စကားလုံးများအား တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်းသူရှိသော အရပ်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ပါတော့သည်။

‘ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကြီးကို သွားမလို့လား၊ မသွားနဲ့။ အဲဒီအိမ်ကြီးက သရဲခြောက်တယ်၊ ဘယ်သူမှ မလာရဲဘူး။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်တုန်းက ဗိုလ်တဲလုတ်ထားတာ။ ဂျပန်တွေဝင်လာတော့ စခန်းချ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာတော့ စခန်းချတဲ့ နေရာပေါ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်နေတော့ သူသေကိုယ်သေ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး တိုက်ကြ ခိုက်ကြပေါ့။ လူတွေက အစိမ်းသေပေါ့။ ဒီနယ်မြေမှာ မကျွတ်လွတ်သေးတဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်သားတွေ၊ ဂျပန်စစ်သားတွေရဲ့ ပိညာဉ်တွေဟာ ပြည့်နှက်နေတာပဲ။ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သူတို့ရှိတယ်။ ညညဆို လူတွေကို သူတို့ရဲ့ ပုံရိပ်တွေပြတယ်။ ညည်းညူသံတွေလည်း ကြားရတယ်။ ဒီတော့ လူတွေက ကြောက်ပြီး မနေရဲတော့ဘူး။ အခုတော့ အစိုးရဌာနတစ်ခုရဲ့ ဧည့်ခေါဟာ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပေမဲ့ ဘယ်သူမှ ညလာမအိပ်ဘူး။

‘အဲဒီမှာ ခင်ဗျားတွေ့ချင်တဲ့သူရှိတယ်။ ခင်ဗျားသွားချင် သွားပေါ့။ ကျွန်တော်တို့တော့ မလိုက်ရဲဘူး’ဟုသော စကားသံများအား စွန့်ခွာ၍ သူရှိ

နေသော အိမ်ကြီးရှိရာသို့ ဦးတည်ခဲ့ပါတော့သည်။

J။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း နှစ်ထပ်အိမ်ကြီး တစ်လုံးသည် သစ်ပင်ပန်းမန်များဖြင့် ပြည့်စုံ ပြည့်နှက်နေသော မြဝင်းကြီးထဲ၌ ထီးထီးကြီး အထီးကျန်စွာဖြင့် တည်ရှိနေပါသည်။

ညဉ့်ဦးယံဖြစ်၍ တစ်ခြံလုံး ထိပ်ဆိတ်နေသော်လည်း အိမ်ကြီးအတွင်း အခန်းတစ်ခန်းမှာ မီးရောင်တို့ဖြင့် ထိန်လင်းနေရင်း အိမ်ကြီးအတွင်း အသံနက်ကြီးတစ်သံသည် ကျွန်တော်ကို ခရီးဦးကြို ပြုလိုက်ပါတော့သည်။

‘မင်းတို့ ဒီနေရာကို လာရုံရင် ငါ့ခွဲကြစမ်း။ ငါ့ခွဲထဲ ရောက်လိုက်လော့ မင်းတို့ တစ်စစ်ဖြစ်သွားမယ်’

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကြိမ်းငါးသံကြီးအား ကျွန်တော် နှုတ်ဆက် လက်ခံလိုက်ရင်းမှ-

ဒီအသံဟာ... သူရဲအသံပဲ၊ သူ့အသံ စစ်စစ်ပဲ။

ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း ရေရွတ်ရင်း အကြောက်တရား ကင်းမဲ့စွာ ဖြစ်အိမ်ကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင်ခဲ့ပါ သည်။ အိမ်အတွင်းရှိ လူများ၊ မီးလုံးများကိုတွေ့တော့မှ သက်ပြင်းတစ်ခုချရင်း...

‘ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာကိုး’ဟု နေ့၍ သူရှိရာသို့ ဦးလှည့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်အား ရိုက်ကွင်းထဲမှ မြင်သွားရင်း...

ကျွန်တော့်ကို နှုတ်ဆက်လိုက်တော့သည်။

‘မင်္ဂလာပါ သုဘရာဇာ ညီမေ’

‘မင်္ဂလာပါ သုဘရာဇာ အကြီး’

ဟု တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတွင်းတွင် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ရင်း...

ဘယ်လိုဖြစ်သွားတာတဲ့ အစ်ကို

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်တော့ နီညို
သွေးပုပ်တို့ဖြင့် ပုပ်ပူခါနီး မျက်နှာ
အစွယ်ထွက်နေသော သွားများ၊
အတစ်ဖက်မှာလည်း မြင်မကောင်း
ထွက်နေသော လောက်များ၊
အညိုနေသော ဆံပင်များ၊ စုတ်ပြီနေ
အဝတ်အစားများကို ကြည့်၍
အော် ရေရွတ်လိုက်ခြင်းပင်။

အစ်ကို အခု သဘာရာဇာ မဟုတ်
ဘူး ညီလေး၊ ပြိတ္တာဖြစ်သွားပြီ
ဦး

သူ၏စကား အဆုံး၌-
'သူတို့ လုပ်လိုက်တာလေ'
ဟု ကျွန်တော်အား ပြောရင်း လက်
ဆုံးပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်
အညိုလိုက်သောအခါ အသက်

အရွယ် နမူလုပ်သော မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

'မင်္ဂလာပါ'
ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ချိန်၌ ကျွန်
တော်ကလည်း-

'မင်္ဂလာပါ'
ဟု ပြန်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ
သည်။ ထို့နောက် အရာရာသည် သူတို့
နှစ်ဦးကြားနှင့် ကျွန်တော်အကြား တိတ်
ဆိတ်သွားပါတော့သည်။

'သူတို့က မြန်မာလူမျိုး မဟုတ်
ဘူး။ နိုင်ငံခြား မိတ်ကပ်ပညာရှင်တွေ
ညီလေး၊ မင်္ဂလာပါလို့ ကပ်လုံးတည်း
ပြောတတ်တယ်။ အစ်ကို မိတ်ဆက်ပေး
မယ်'

သူ၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့်
နိုင်ငံခြားသူ မိတ်ကပ်ပညာရှင် နှစ်
ယောက်ကို သိကျွမ်းခဲ့ရပါသည်။ သိ

ကျွမ်းမှုနှင့်အတူ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးနှင့်
နားလည်နိုင်သော ဘာသာရပ် စကား
တစ်ခုဖြင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စွာ စကား
ပြောရင်း တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဖြတ်သန်းခဲ့
ရသော ဘဝပုံစံ အမျိုးမျိုးအား နား
လည်ခွင့် ရလိုက်ပါတော့သည်။ SIZ SIZ
(စီစီ)နှင့် NINA (စုစီ)ဆိုသော မိတ်ကပ်
ပညာရှင်မလေး နှစ်ယောက်၏ ဘဝ
ပင်။

စီစီက နီပေါသူ၊ သူ့အမေက
မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဧည့်သည်။ ဒုတိယ
ကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး သူတို့မိသားစု နီပေါ
နိုင်ငံသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သွားခဲ့သည်။
သူ့အမေက နီပေါလူမျိုး။ (ဗြိတိသျှ
ဘုရင့်ကြည်းတပ်မတော်တွင် တာဝန်
ထမ်းဆောင်နေသူတစ်ဦး။ သူ့အမေနှင့်
အကြောင်းမိရင်း လက်ထပ်သိမ်းမြှေး
၍ အကြင်လင်မယားဘဝကို ရောက်

တည်ခဲ့သည်။ ဖခင်ကြီး ဖြတ်သွားရာရင် ကြည်းတပ်မတော်တွင် စစ်သားဘဝဖြင့် ကမ္ဘာအနှံ့ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း မိမိကို ဟောင်ကောင်မှာ မွေးဖွားခဲ့သည်။

သူမ ဟောင်ကောင်၌ ၁၀ နှစ်သမီး အရွယ်ထိပညာသင်ရင်းမှ သူမဖခင်ကြီး အာရပ်နိုင်ငံ ခုတ်ငါး၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာသို့လိုက်ပါ၍ ပညာဆက်လက်သင်ကြားခဲ့သည်။

သူမ အရွယ်ရောက်ချိန်၌ သူမဖခင်ကြီးနှင့်အတူ နီပေါ၌ အခြေပြန်ချရင်း သူမ၏ ပညာရေးအား မလေးရှားနိုင်ငံ၌(ဟိုတယ်နှင့် ခရီးသွားလုပ်ငန်း) ပညာဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဘန်ကောက်၌(Scandinavian), ဥရောပနိုင်ငံမှ ဖွင့်လှစ်သော (Scandinavian, Make-up School) ကျောင်းတွင် ဆက်လက်ပညာဆည်းပူးခဲ့သည်။ သူကိုယ်၌ကလည်း ဝါသနာပါသည်။ ထို့နောက် ကျောင်းပြီးသောအခါ ဘန်ကောက်၌ အလုပ်ပြင်ဆိုင်တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း တဖြည်းဖြည်းဖြင့် သူမ၏ ကြိုးစားမှု၊ အားထုတ်မှုတို့ကြောင့် ကမ္ဘာတန်းဝင် မိတ်ကပ်ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လာတော့သည်။

နောက်တစ်ဦးဖြစ်သော စူဇီ(suzi) က အဖေက ဥရောပနိုင်ငံသား၊ အဘိုးနှင့်အဘွား ဂျာမန်နှင့် ပိုလန်သွေးနေသူ၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက သူမ၏အဘိုးနှင့်အဘွားက အင်္ဂလန်တွင် စစ်ပြေးဘဝဖြင့် ခိုလှုံရင်း အခြေချခဲ့သည်။ စူဇီအဖေက အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား ကမ်းလွန်ရေနံစင်မှ အလုပ်သမားတစ်ဦး။ သူမ ငယ်စဉ်ကလေးဘဝအရွယ်၌ သူမဖခင် ဆုံးပါးသွားခဲ့သည်။ အဖေက ယိုးဒယား(ထိုင်း)နိုင်ငံသူ။ သူ၏ ညီမလေး လန်ဒန်၌ ပညာသင်နေဆဲ။ သူမ၏ ဘဝအတွက် သူမဝါသနာပါသည့် မိတ်ကပ်ပညာကို ဘန်ကောက်၌ သူမအဖေနှင့် အတူနေထိုင်ရင်း သင်ခဲ့သည်။ မိမိနှင့် အလုပ်တွဲလုပ်ရင်း မိမိ၏ လက်ထောက်အဖြစ် ဖြန့်မာနိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခြင်းပင်။

သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ကျွန်တော် စကားပြောရင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်လာရာမှ သူတစ်ခုခုကို မေးချင်ပုံရတော့သည်။ သူမရင်ထဲ မထိန်းသိမ်းနိုင်သည့်အဆုံး-

‘အခု ကျွန်မ မိတ်ကပ်ပြင်ပေးနေတဲ့လူဟာ နာမည်ကျော် (အကယ်ဒမီ)ဆု နှစ်ခုရတဲ့သူဆို...’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူဟာ ပန်းချီဆရာတစ်ယောက်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူဟာ ဖိလပ်ပိုင်နိုင်ငံက ဆုချတဲ့ အာရှတိုက် နိဘယ်ဆုလို့ခေါ်တဲ့ ရာဇဗန်မက်ဆိုင်ဆိုင်ဆုကို ရတဲ့သူဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

‘သူဘဝရဲ့ အကြောင်းကို ဆွီဒင်အစရှိတဲ့ ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ခုလုံး သတင်းရုပ်ရှင်အဖြစ် ရုပ်ရှင်ရုံကြီးတွေမှာ အခမဲ့ ပြသတော့မယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ်’

ကျွန်တော် စကားအဆုံး၌ သူမကိုယ်သူမ မယုံကြည်စွာဖြင့် သက်ပြင်းချရင်း-

‘ကျွန်မ အိပ်မက်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်’

‘မင်းအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးဆန်းနေလို့လား’

‘အမှန်ပေါ့၊ ဒီလောက်တောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှေ့ ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖြစ်ဟာ အံ့အားသင့်စရာပေါ့’

‘မှန်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ သူဟာ လူတစ်ယောက်ပါ’

‘ရှင်စကားကြီးကလဲ လူတစ်ယောက်ပါလို့ ဘာလို့ သေးသေးမွှားမွှား သုံးလိုက်ရတာလဲ’

‘ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပါပဲ သူဘဝအကြောင်းပေါ့။ တစ်နေ့တော့ မင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်

ကပြောတဲ့ စကားတွေနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးသွားရင်း သူဘဝကို ပိုသိသွားမှာပါ။ ဒါနဲ့ မင်း သူ့ကို ဘယ်လိုမြင်လဲ’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဘဝရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရရင် သူဟာ one of the kinds ထဲက လူစားတစ်မျိုးပဲ။

‘ကျွန်မဟာ ကမ္ဘာအနှံ့ မိတ်ကပ်ပညာရှင်အနေနဲ့ လူတွေကို မိတ်ကပ်ပြင်ပေးခဲ့ရတယ်။ သူဌေးတွေ၊ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကမ္ဘာကျော် အနုပညာရှင်တွေ လူအမျိုးမျိုးပါပဲ။ အမေရိကန်နိုင်ငံက မော်ဒယ်လ်မိန်းကလေးတွေ၊ မော်ဒယ်လ် ကောင်လေးတွေ၊ သရုပ်ဆောင်တွေပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ သူတို့မတူဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူက စိတ်ရှည်တယ်၊ သည်းခံတယ်၊ ချေးမချားဘူး၊ အရာရာတို့ သည်းခံတယ်။ တစ်ယောက်တည်း အေးအေး နေတတ်တယ်။ ကျွေးတာ စားတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ အတွန့်မတတ်ဘူး။ အားလုံးကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေတတ်တယ်။ သူဟာ တစ်ခုခုကို စဉ်းစားဆုပ်ရတယ်။ ကျွန်မ အဲဒါ ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး။

‘ကျွန်မ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ သရုပ်ဆောင်တွေဆို ဘာစားချင်လဲ၊ ဘာလိုချင်လဲ အခြေအနေတွေနဲ့၊ စိတ်ကလည်း တိုသေး၊ သည်းမခံကြဘူး။ သူနဲ့ ချီအရှေ့နဲ့အနောက်ပဲ၊ ဆော်လိုက်၊ ဟန်လိုက်နဲ့ မာနတွေ တက်နေကြတာ။ သူကျတော့ မာနဆိုတာ သူ့ဆီမှာ မရှိလောက်ဘဲ။ ရှာတာတောင် တွေ့မခဲ၊ မထင်ဘူး။ သူဟာ ဘဝရဲ့ ရိုက်ပုတ်ဒဏ်တွေကို ကြိုးကြိုးမားမား ခံစားခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ ဒါတောင် သူဟာ အလုံး ပေးဆပ်ချင်နေတုန်းပဲ။ ဒီလောက်တော့ ကျွန်မ အတွေ့အကြုံအရ သိတယ်’

‘မင်းဟာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ပဲ’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မခိုလောက်

ကလေးပါ။ အခုမှ စတယ်လို့ ကျွန်မ
ကိုင်တွန်းမ ထင်တာ’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူဝါသနာပါတဲ့
အရာတွေရင် သရုပ်ဆောင်ဘဝကို
သိသင့်ရဲ့ခဲတယ်။ သူရဲ့ ဓာတ်ပုံ၊ သူရဲ့
ဇာတ်ကောင် ဘယ်စာစောင်၊ ဘယ်
ရုပ်ရှင်၊ ဘယ်သတင်းစာမှ မထည့်ရ
ဘူး’

‘သူ ပန်းချီဆွဲတယ်’
‘အိုး... ကျွန်မကြည့်ချင်လိုက်
တာပုံတွေ ဆွဲလဲဟင်။ ပုံလှလှ
တွေ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူးနော်’
‘မင်းပြောတာ အမှန်တွေချည်းပဲ။
သူ့ဆွဲတဲ့ ပန်းချီကားတွေက လူတွေရဲ့
အတွေး ခံစားမှုတွေကို သူ ပိုင်ဆိုင်တဲ့
အရောင်တွေ၊ သူ့နည်းသားတွေ
နဲ့ ဆော့ယှက်ပြီး တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။
အဲဒါနဲ့ သူဟာ သူရဲ့ ပန်းချီကားတွေ
နဲ့ လူသားအားလုံး ပြသခွင့်မရခဲ့ဘူး၊
အဲဒါနဲ့ ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရတယ်’

‘အို... ဒါဟာ လူသားအားလုံး
အတွက် ကျွန်မရောအတွက် ဆုံးရှုံးမှုကြီး
တစ်ခုပေါ့။ ဒါနဲ့ အဲဒီပန်းချီကားတွေ
သိရောက်သွားလဲ’

‘ခရီးတော့ဘူး၊ အားလုံးဟာ ဆုံး
ရှုံးလို့ပေါ့။ သူ အမေရိကားကို သယ်
သွားပြီး သူရဲ့ ပန်းချီကားတွေ အားလုံး
ကမ္ဘာအနှံ့ကရှိတဲ့ လူသားအားလုံး
အလကားဈေးနဲ့ ပစ်စလက်ခတ်
ဆောင်သစ်လိုက်တယ်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး
လူသားအားလုံးက လိုလားနှစ်
ခြင်စွာနဲ့ အလှအယက် ဝယ်ယူကြ
တယ်’

‘သူ စာရေးတယ်’
‘ခေတ်တွေ ပြောင်းသွားတော့ သူ
အရေးခွင့်ကလေး ပြန်ရတယ်။ ဆောင်း
မင်းတွေ၊ ဝတ္ထုတိုကလေးတွေပေါ့။ ဘဝ
သရုပ်ဆွဲတွေရဲ့ ဖြစ်စဉ်တွေပါ။ အောင်
မြင်တယ်။ သူ့စာအုပ်ဟာ တအားရောင်း
ကောင်းတယ်’

‘ဘာစာအုပ်လဲ’
‘ကျွန်တော်သမ္မတကြီးဖြစ်ခဲ့ရင်
အဆုပ်ပေါ့’

‘ဟာ... စာအုပ်နာမည်လေးက ကောင်းလိုက်တာရှင်’
‘သူဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နာရေးဆိုတဲ့ ဈာပနခရီးသင်္ကြန်မှန်ကို ဆင်းရဲချမ်းသာ
မရွေး၊ အယုတ်အလတ် အမြတ်မရွေး၊ ရာထူးအရှိန်အဝါ အကြီးအငယ် မရွေး
အခမဲ့ စလယ်အဆုံး ကူညီပေးခဲ့တယ်’
‘ကျွန်မ အိမ်မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ ရှင်ရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့သူက ကျွန်မ
နော်၊ ကမ္ဘာမှာ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးကို ဒီနိုင်ငံတစ်ခုပဲ ရှိတယ်’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီအလုပ်ကို သူ
စတင်ခဲ့တာ’

‘သူဟာ အာရှတိုက်ရဲ့ နိဘယ်ဆု
ဖြစ်တဲ့ ရာမန်မက်ဆိုင်းဆိုင်းဆုကို ထိုက်
တန်စွာ ရရှိခဲ့တယ်’
သူမ ယုံကြည်စွာဖြင့် သက်ပြင်း
စိတ်ချလက်ချချရင်း...

‘သတင်းဌာနကြီးတစ်ခုရဲ့ ပြန်
ကြားချက်ကို ကျွန်မသိလိုက်ရတယ်။
ဥရောပနိုင်ငံနဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ခု
လုံး သူ့ဘဝရဲ့ဖြစ်စဉ်ဘဝဇာတ်ကြောင်း
တွေကို သတင်းရုပ်ရှင်အဖြစ် ရုပ်ရှင်ရုံ
ကြီးတွေမှာ အခမဲ့ပြသတော့မယ်’

သူမနဲ့ ကျွန်တော့်အကြား တိတ်
ဆိတ်သွားရင်း...

‘မင်းပြောတဲ့ one of the kinds
ဆိုတဲ့ တစ်မျိုးတစ်စားဆိုတဲ့ သူပေါ့။
မင်းပြောချင်တဲ့ ဘယ်လိုလူစားမျိုးဆို
တာကိုတော့ မင်းဘဝ၊ မင်းအတွေ့အကြုံ
တွေနဲ့ သုံးသပ်ပြီး သတ်မှတ်ပေးလိုက်
ပေါ့’

□

၃။
‘မင်္ဂလာပါ’
‘မင်္ဂလာပါ ဇီဇီ’
ဟူသော စကားလုံးများကြား၌
ကျွန်တော်နှင့် သူမကြား ရင်းနှီးကျွမ်း
ဝင်စ ပြုလာသလို ဝိညာဉ်စိမ်း ရုပ်ရှင်
ဇာတ်ကားကြီးသည်လည်း ပုပ္ပားနယ်
မြေ၌ ပြီးလုပြီးခါနီး ဖြစ်နေပါတော့
သည်။

သူမ ရုတ်တရက် စဉ်းစားရင်း ကျွန်တော့်အား-
‘မင်္ဂလာပါဆိုတဲ့ စကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟင်။
‘ရှင်တို့ လူမျိုးတွေ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်တဲ့ စကားတစ်လုံးလို့ပြောကြတာ
ပဲ။ သူတို့ပြောတော့ ကောင်းခြင်းပါတဲ့၊ အစရှိသရွေ့ပေါ့တဲ့၊ အဲဒါဟုတ်လားဟင်’
‘အင်း... သူတို့ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြည့်အဝ မဟုတ်ဘူး။
မင်္ဂလာပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်အစစ်က ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊

ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်းတို့ကို မလုပ်ခဲ့ပါလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ဒီအဓိပ္ပာယ်နဲ့ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး သစ္စာဆိုလူသားဖြစ်တည်မှုကို ကိုနီကွယ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြတာပေါ့။

‘ဒီအဓိပ္ပာယ်ကသိပ်ကောင်းတာပဲ’

‘ဒါနဲ့ ဒီအလုပ်ပြီးရင် မင်းဘယ်ကို ခရီးဆက်ဦးမလဲ’

‘ကျွန်မ ဘန်ကောက်ကို ပြန်ရမယ်။ အဲဒီမှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတွေ ရှိတယ်။ ပြီးရင် နီပေါကို ပြန်မယ်။ ဟိုမှာ တစ်လလောက် နားမယ်။ အမေက မြန်မာနိုင်ငံမွေးတော့ မြန်မာအစားအစာ မုန့်ဟင်းခါး၊ ငါးပိရည် အစားအစာတွေ အားလုံးကို သယ်သွားရဦးမယ်။ ပြီးရင် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်လာရဦးမယ်’

‘ဘာကိစ္စလဲ၊ နောက်ရပ်ရှင်ကား တစ်ခုရှိလို့လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မမြန်မာနိုင်ငံ၊ ရန်ကုန်မြို့မှာ သင်တန်းလာပေးရဦးမယ်။ အခြေခံမိတ်ကပ်ပညာ သင်တန်းပေါ့။ နှစ်ပတ်ကြာမယ်။ ရန်ကုန်မြို့ စမ်းချောင်း၊ ယန်းခြံလမ်း (Magic for 4) မှာ သင်တန်းဖွင့်ထားတယ်။ ကျွန်မ ပညာသင်ပေးခရတယ်။ ကျွန်မဘဝ ဝမ်းစာပေါ့။

‘ဒါနဲ့ ရှင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကော ဒီရပ်ရှင်ဇာတ်ကားကြီးပြီးရင် ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ’

‘ငါ့အစ်ကိုက ဒီစက်တင်ဘာလ ၂၁ ရက်နေ့ကျရင် ဆွီဒင်အစရှိတဲ့ ဥရောပနိုင်ငံတွေသွားမယ်။ ပြီးရင် အမေရိကန် ဝါရှင်တန်(D.C)ကို သွားမယ်’

‘ဟိုမှာ သူ ဘာသွားလုပ်မှာလဲ’

‘ဟိုမှာ သူ့ဘဝ၊ သူပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှ၊ သူခံခဲ့ရသမျှအကြောင်း ရပ်ရှင်သတင်း ဇာတ်ကားကြီးကို ရပ်ရှင်ရဲ့ တိုင်းမှာ အခမဲ့ ပြသတော့မှာပေါ့။ သူလည်း အဲဒီမှာ ကမ္ဘာလူသား အားလုံးနဲ့ အတူ တက်ရောက် အသိအမှတ်ပြုပြီး သူ ကမ္ဘာအနှံ့ ခရီးဆက်ရဦးမယ်’

‘ဒါနဲ့၊ ရှင် သူတို့ ဘယ်လိုမြင်သလဲ’

‘ငါ့အနေနဲ့တော့ကွာ... လူတစ်ဖက်သား တစ်ပါးသူကို နာကျင်နိုင်အောင် လုပ်နိုင်တာ၊ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နိုင်တာ၊ စိတ်၏ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ဆင်းရဲခြင်း လုပ်နိုင်တဲ့ လူတွေဟာ သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ သူတွေက သူရဲကောင်းပဲ။ ငါ့အနေနဲ့ သူ့ကို သူရဲကောင်းလို့ မသတ်မှတ်ပါဘူး။ ခံနိုင်ရည်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ငါမြင်တယ်။ မင်းကော...’

‘ကျွန်မအနေနဲ့ ပြောဖို့က စောပါသေးတယ်’

၄။

တစ်ချော့ပြီးတစ်ချော့ ဖြတ်ကျော်နေရင်း ဝိညာဉ်စိမ်း ဇာတ်ကားကြီးလည်း ပြီးဆုံးခါနီးစ ပြုလာပါတော့သည်။ ကိုယ့်သရုပ်ဆောင်အခန်း သရုပ်ဆောင်ပြီး အချို့သရုပ်ဆောင်များသည် ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်သွားသော အချိန်၌-

ဖီဖီ ကျွန်တော့်အား နားလည်နိုင်သော ဘာသာရပ်စကားတစ်ခုဖြင့် အသေအချာ ကိုနီကွယ်၍ ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

‘ရှင်တို့ မြန်မာတွေ Good Bye ကို ဘယ်လို ပြောသလဲ ဟင်’

ကျွန်တော်ဖြည်းညင်းစွာဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ခုအား ချရင်း...

‘နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’

သူမ တစ်လုံးချင်း လိုက်ပါရွတ်ဆို ကျက်မှတ်ရင်း...

‘မကြာခင် အချိန်ကာလတစ်ခုအတွင်းမှာ ဒီစကားလုံးတွေဟာ ရှင်တို့နဲ့ ကျွန်မကြား အစားထိုး နေရာယူတော့မယ်’

‘ဖီဖီ... ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တစ်ခုပဲ ဟာ၊ မင်းဘာတွေ အမှတ်တရ ထားချင်လို့လဲ။ ပြီးတော့လည်း အားလုံးဟာ ပြီးဆုံးသွားတာပါပဲ၊ မင်း အရေးတယူလုပ်လို့၊ မင်းကိုယ်မင်း သနားကွာ။ ဒါနဲ့ ငါ့အစ်ကိုကို ဘယ်လိုလူစားမျိုးလို့ သတ်မှတ်ခဲ့မှာလဲ။ မင်းပြောတဲ့ one of the kinds ထဲကပေါ့’

သူမ သက်ပြင်းအစုံအား တည်ငြိမ် ရင့်ကျက်စွာ ချလိုက်ရင်း...

‘ဒီစကားဟာ ကျွန်မအတွက် ပြောဖို့ စောပါသေးတယ်’

သူမနဲ့ ကျွန်တော်အကြား တရားဝင် တိတ်ဆိတ်သွားပါတော့သည်။

၅။

အရာရာသည် ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။ သူမ၏ တာဝန်ဖြစ်သော မိတ်ကပ်တာဝန်သည်လည်း ပြီးဆုံးသွားသလို ကျွန်တော့်အစ်ကို သရုပ်ဆောင်ရမည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းများလည်း ပြီးဆုံးသွားပါတော့သည်။ အားလုံးသည် ဘဝ၏ နက်ဖြန်မနက် ဝမ်းစာခရီးအတွက် ရှေ့ဆက်ရမည့်လမ်းခရုလှည့် ကျွန်တော်သည် ‘Good Bye ဖီဖီ’ ဟု နှုတ်ဆက်ခဲ့အားယူလိုက်စဉ် ဖီဖီသည် ကိုကျော်သူအား ငေးကြည့်ရင်း ကျွန်တော့်အား ပြုံး၍...

‘ရှင်ပြောတဲ့ one of the kinds စကားလုံးတွေနဲ့ သူ့ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သတ်မှတ်ချက်ပေးလို့ မရဘူး၊ စကားလုံးတွေလည်း ရှာလို့မရဘူး၊ သူဟာ ‘Good Bye’ ဆိုတဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောရမယ့် လူစားမျိုးထဲကလည်း မဟုတ်ဘူး။ ရှင်ပြောတဲ့ ‘ခင်လာပါ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံး အဓိပ္ပာယ်တွေ အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သူတစ်ပါး၏ စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်းတို့ကို မလုပ်ခဲ့ပါဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်တွေနဲ့ ပြီးပြည့်စုံစွာ ထုံမွမ်းနေထိုင် မွေ့လျော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ။

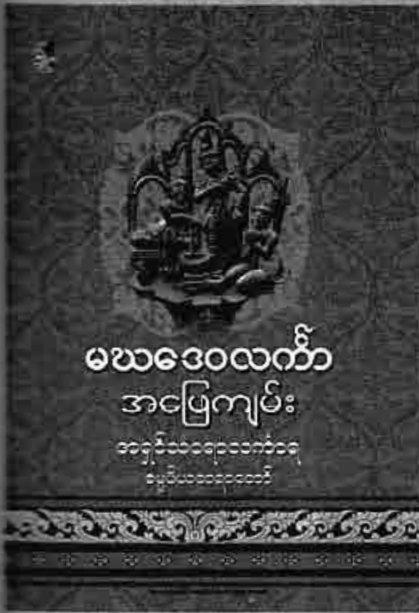
‘ကဲ... ကိုကျော်သူကို ကျွန်မ ဒီစကားလုံးနဲ့ပဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’

သူမ ဆက်ရမည့် ဘဝဝမ်းစာခရီးအတွက် ခြေလှမ်းပြင်ရင်း အနီးဦးကျော်သူအား သူမ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါတော့သည်။

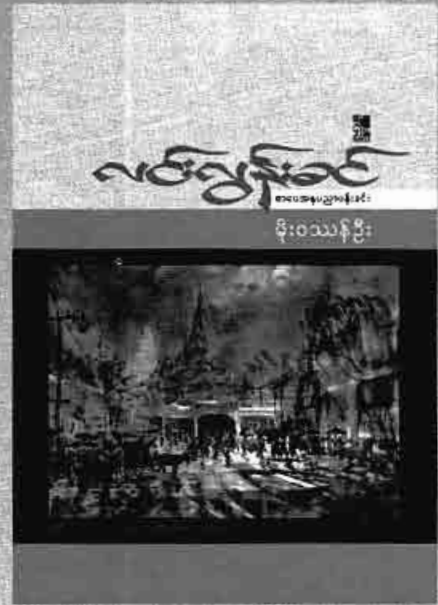
‘မင်္ဂလာပါ ကိုကျော်သူ’

လင်းလွန်းခင်စာပေ

၈၅၀၀ ကျပ်

၂၅၀၀ ကျပ်

၁၀၀၀ ကျပ်

၃၀၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး- လင်းလွန်းခင်စာပေ

နေပန်းခြံဈေး၊ တိုက် (D)၊ ပထမထပ်(လယ်)၊ လိပ်ကန်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း-၀၉ ၂၂၀ ၁၇၃၀၊ ၀၉ ၄၂၁ ၇၁၉၇၁၂

နိုင်ယာမီလေဆိပ်မှာ

ကူးဘာ ဘို (I)

(CUBA)

ကျူးဘာလို့ မရေးဘဲ
ကူးဘာလို့ ရေးလိုက်ရတာကတော့
သူတို့ရဲ့ မူရင်းဒေသ
အသံထွက်အတိုင်းမို့ပါ။ ကျွန်မ
ကူးဘာနိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စား
ခဲ့တာကြာပါပြီ။ သွားရတာ
မလွယ်ကူတဲ့ နိုင်ငံ
ဖြစ်နေတာကြောင့်ပေါ့။
သွားပါများ ခရီးရောက်၊
လိုလျှင် ကြိဆ နည်းလမ်းရ
ဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ ကူးဘာကို
သွားနိုင်တဲ့နည်းကို ရှာခဲ့ပါတယ်။
တိုးရစ်ဗီဇာကို U.S နိုင်ငံသားတွေကို
ကူးဘာက မပေးသေးပါဘူး။
များမကြာမီက U.S နဲ့ ကူးဘာ

ဆက်သွယ်ရေးလမ်းဖောက်ခဲ့ပေမဲ့ သံရုံး
တွေ ဘာတွေနဲ့ တရားဝင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခြင်း
မရှိသေးပါဘူး။ တချို့သူတွေ ကူးဘာ
ကို သွားနေကြတာကို ကြားနေခဲ့တာမို့
စုံစမ်းခဲ့ရပါရဲ့။ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီအချို့က
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကစပြီး တိုးရစ်
အနည်းငယ်နဲ့ ကူးဘာကို သွားနေတာ
သိခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီတွေ
နဲ့ ဆက်သွယ်ခဲ့ရပါတယ်။ တိုးရစ်ဗီဇာ
တော့ မပေးပေမဲ့ လူအချင်းချင်း ဆက်
သွယ်ရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုလှယ်ရေး ခွင့်
ပြုစာရွက်နဲ့ သွားခွင့်ပေးထားတာတဲ့။
နှစ်ပေါင်းများစွာ U.S ရဲ့ စီးပွား
ရေး ပိတ်ဆို့မှုဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ ကူးဘာ၊
U.S ယဉ်ကျေးမှုလို့ ခေါ်ရတဲ့ အမြန်
အစားအစာတွေဖြစ်တဲ့ မက်ဒေါနာလ်
(McDonald) ဆိုင်တွေ၊ KFC ဆိုင်တွေ၊
ပီဇာဆိုင်တွေ မရောက်ခင် ကျွန်မ ကူး
ဘာကို သွားကြည့်ချင်တာပါ။ သမိုင်း
မှာ အစဉ်အလာကြီးလှတဲ့ ကူးဘာ၊

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များက တတိယကမ္ဘာ
စစ်များဖြစ်လေမလားလို့ ရင်မစောင့်
ကြည့်ခဲ့ကြရတဲ့ ကူးဘာ၊ စိတ်ဝင်စား
စရာတွေစုံတဲ့ ကူးဘာနိုင်ငံကို မဖြစ်
မနေ သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ချိန်မှာ ခရီးသွား
ဖို့ အဖော်တစ်ယောက်ကို အသည်း
အသန်ရှာခဲ့ရတော့တာပါ။ တိုးရစ်
ကုမ္ပဏီတွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှုန်း
ထားက လူနှစ်ဦးစာပေါ်မှာ မူတည်ထား
တာလေ။ တစ်ဦးတည်းသွားရင်
ဟိုတယ်ခန်း သီးသန့်တစ်ယောက်စာ
ပေးရတာမို့ U.S ၅၀၀ ကျော်ကနေ
၁၃၀၀ အထိ ထပ်မံတောင်းခံလေ့ ရှိပါ
တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မအတွက် စရိတ်
သက်သာမှုလည်းရ၊ အဖော်လည်းရတဲ့

ကာမာဂွေးလေဆိပ်

ခရီးဖော် လိုအပ်တာအမှန်ပါ။

ကျွန်မနဲ့ ဟိမဝန္တာခရီးတွေကို သွားခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း ကယ်ရီက ကူးဘာဆိုရင် လိုက်မယ်လို့ လိုလိုချင်ချင် ပြောလာခဲ့တော့ ရေကန်အသင့်၊ ကြာအသင့် ဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီကြီး နှစ်ခုဖြစ်တဲ့ Globus နဲ့ Gate 1 က ကူးဘာကို အဆင်ပြေစွာနဲ့ ပို့ပေးနေတာတွေကို လေ့လာခဲ့ပြီး Globus ကုမ္ပဏီကို ရွေးခဲ့ပါတယ်။ သံသရာခရီးသည် ကျွန်မ ခရီးတစ်ခုထွက်တိုင်း အရပ်ရပ်က လူတွေ၊ မျက်နှာသစ်တွေနဲ့ ကြုံရ၊ ခင်မင် ရတာကိုလည်း သံသရာတစ်ကွေ့မှာ ပြန်ဆုံရတယ်လို့ပဲ မှတ်ယူလေ့ ရှိတာပါ။ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီကလည်း လူ ၂၂ ဦးသာ လက်ခံတဲ့ ခရီးစဉ်မို့ ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ် လက်မှတ်ဝယ်ခဲ့ချိန်မှာ လူပြည့်ခါနီး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ မိုင်ပိုတွေ စုဆောင်းထား တဲ့ လေယာဉ်ကုမ္ပဏီကြီးနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ကျွန်မရဲ့ခရီးစဉ်လက်မှတ် (ဆန်ဒီအေးဂိုး မြို့မှ မိုင်ယာမီ၊ မိုင်ယာမီမှ နယူးယောက်၊ နယူးယောက်မှ ဆန်ဒီအေးဂိုး)ကို အထူး တန်းကနေ အခမဲ့ ရရှိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်မတို့ မေလ ၉ ရက်နေ့ မနက် ၆ နာရီ ၁၅ မိနစ် ထွက်မယ့် လေယာဉ် မီအောင် အိမ်က မနက် ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်ကတည်းက ထွက်ခဲ့ရပါတယ်။ မနက် နှစ်နာရီခွဲ အိပ်ရာက ထ၊ ခွဲရတာမို့ တစ်ညလုံး ဘယ်ကောင်းကောင်း အိပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ Delta လေယာဉ်ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်မသေတ္တာကို သယ်ဆောင်ဖို့ စာရင်းသွင်းနေခဲ့စဉ်မှာ ဝန်ဆောင်မှုပေးသူက ဘယ်နိုင်ငံက မူရင်းနိုင်ငံဖြစ်သလဲလို့ မေးခဲ့ချိန်မှာ မြန်မာ နိုင်ငံကလည်း ပြောရော၊ ကျွန်မကို ဝမ်းသာအားရ မြန်မာလို ပြောခဲ့တော့တာပါ။

မြန်မာစာနဲ့ စကားကို တက္ကသိုလ်မှာ သင်ယူခဲ့ပြီး မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဆရာအဖြစ် တစ်နှစ်ကျော် တာဝန်ထမ်းခဲ့ဖူးသတဲ့ မြန်မာတွေ တွေ့ဆုံပွဲကိုလည်း လာချင် သတဲ့။ ကြုံကြုံဖန်ဖန် ကြုံခဲ့ရတာလေ။

ကျွန်မ ဆန်ဒီအေးဂိုးမြို့ကနေ အင်္ဂလန်တာမြို့မှာ လေယာဉ်ပြောင်းခဲ့ပြီး မိုင်ယာမီမြို့ကို သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဖော်တို့က လေယာဉ် ခရီးစဉ်မတူခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်မ ဖလော်ရီဒါ လေဆိပ်ရောက်ခဲ့ချိန်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးဆယ့်ငါးနှစ်လောက်က ခင်မင် ခဲ့ဖူးတဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်က လာတွေ့ခဲ့တာ အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်ခဲ့ရပါရဲ့။ သူမနေထိုင် တဲ့နေရာနဲ့ မိုင်ယာမီလေဆိပ်ကို တစ်ခွက် ကျော် ကားမောင်းခဲ့ရတာတဲ့။ တွေ့ဆုံ လွန်းလို့ လာတွေ့ခဲ့ပေမဲ့ ညစာအတွက်

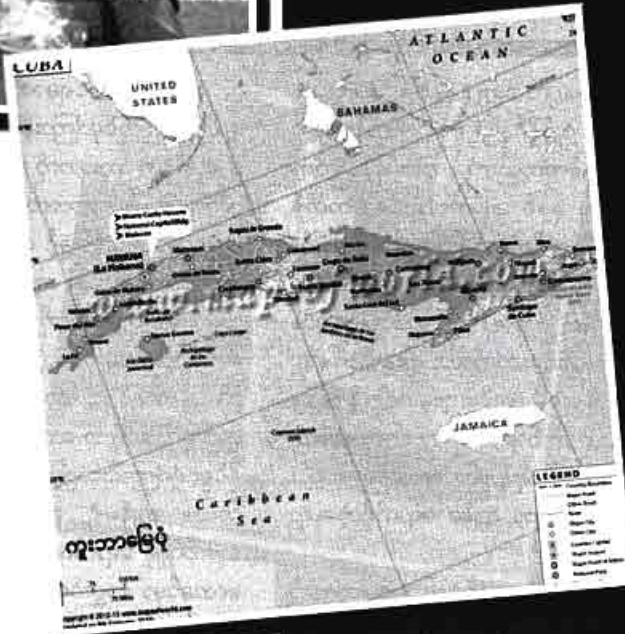

ဟိုတယ်က လေဆိပ်မှာ လာကြိုတဲ့ကားနဲ့ သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟိုတယ်ခန်းမှာ ခေတ္တ နားပြီး ညနေ ၆ နာရီမှာ ဟိုတယ်ရုံးခန်းမတစ်ခုမှာ တိုးရစ်ကုမ္ပဏီက ကြီးမှူးကျင်းပ တဲ့ တွေ့ဆုံမိတ်ဆက်ပွဲကို သွားခဲ့ရပါတယ်။ ဧည့်လမ်းညွှန် ဒါရိုက်တာ အမည်က ဒဲန့်နီယယ်လ်ဖြစ်ပြီး စပိန်နဲ့ အင်္ဂလိပ် နှစ်ဘာသာကို မွတ်နေအောင် ပြောတတ်တဲ့ အမေရိကန်နိုင်ငံသားပါ။ ကူးဘာရောက်ရင်ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်တွေ ပြောပြခဲ့ပြီး ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေ တစ်ဦးချင်းစီကလည်း မတ် တတ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက် ခဲ့ရတာပါ။ ကျွန်မတို့ တိုးရစ်အဖွဲ့မှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းသာ အာရှတိုက် နွယ်ဖွားဖြစ်ပြီး၊ လူမည်းစုံတွဲတစ်တွဲသာ ပါဝင်ခဲ့တာလေ။ ကျန်တဲ့သူတွေအားလုံး က လူလတ်ပိုင်း လူဖြူတွေဖြစ်ကြပြီး ဆယ်ဦးကတော့ တခြားခရီးစဉ်တွေကို အတူတူ သွား၊ အတူတူလာကြတဲ့သူတွေ ဖြစ်သတဲ့။ ဒီခရီးစဉ်မှာ စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်း အောင် ရီပတ်ဘလစ်ကန်နဲ့ ဒီမိုကရက်ပါတီဝင်တွေ တစ်အုပ်စုနဲ့ တစ်အုပ်စု အဆင် မချောတာတွေ ကြုံခဲ့ရမှာကို ကျွန်မ ဘယ်တွေးမိခဲ့ပါ့မလဲ။ အဲဒီနေ့ ညစာကို အဲဒီ တွေ့ဆုံအခန်းထဲမှာ ပထမဆုံး ကြုံဆုံခဲ့ရသူတွေနဲ့ စားဖြစ်ခဲ့ပါရဲ့။ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဖော် က လေယာဉ်နောက်ကျပြီး ညဆယ်နာရီကျော်မှ ရောက်ခဲ့တော့တာပါ။

ကျွန်မကတော့ ကူးဘာကိုသွားဖြစ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတွေနဲ့ တော်တော် ကို ကြည်နူးကျေနပ်ခဲ့ရတဲ့ ညတစ်ညလို့ ပြောနိုင်ပါရဲ့။ ကူးဘာနိုင်ငံရဲ့ အမည်အပြည့် အစုံကတော့ ရီပတ်ဘလစ်အော့ ကူးဘာပါပဲ။ ကူးဘာကတော့ ကရော်ယမ်ဒေသ မှာ အကြီးဆုံး ကျွန်းတစ်ကျွန်းနဲ့ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်နေတာလေ။ ဟာဗားနားမြို့က ကူးဘာရဲ့ မြို့တော်ဖြစ်ပြီး U.S.နဲ့ ကိုးဆယ့်သုံးမိုင်ပဲ ဝေးပါတယ်။ ကျွန်မ နေထိုင်ရာ ဆန်ဒီအေးဂိုးမြို့ကနေ မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရင် LA မြို့က လေဆိပ်ကိုသွားတဲ့အခါ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်လေးမိုင် အဝေးကား မောင်းခဲ့ရတာမို့ ကူးဘာနဲ့ ဖလော်ရီဒါ ပြည်နယ် ဘယ်လောက်နီးသလဲဆိုတာ ခန့်မှန်းနိုင်ပါရဲ့။ ကူးဘာရဲ့မြောက် ဘက်မှာ U.S.အနောက်ဘက်မှာ မက္ကဆီ ကိုနိုင်ငံ၊ တောင်ဘက်မှာ ဂျာမေကာနဲ့ ကေမဲန်ကျွန်းစု၊ အရှေ့တောင်ဘက်မှာ တော့ ဟေးတီနဲ့ ဒိုမီနီကန်ရီပတ်ဘလစ် တို့ ရှိပါတယ်။

ကူးဘာကျွန်းမှာ မူရင်းနေထိုင်ခဲ့ တဲ့ လူမျိုးကိုတော့ တေဂို(Taino)အင်ဒီယန်း(အိန္ဒိယနိုင်ငံကလူမျိုးများနှင့် လုံးဝ မသက်ဆိုင်ပါ)မျိုးနွယ်တွေဖြစ်ပြီး သူတို့ ဘာသာစကားအရတော့ ကူးဘာ ဆိုတာ ကြီးမြတ်သောနေရာ သို့မဟုတ် မြေဩဇာကောင်းမွန် ပေါကြွယ်သော နေရာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတာပါ။ တချို့က တော့ ၁၄၉၂ ခုနှစ် ခရစ္စတိုဖာ ကိုလံ

ဘတ်စ် တွေ့ရှိခဲ့စဉ်က ပေါ်တူဂီရဲ့ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ ကူးဘာဆိုတဲ့အမည်ကို ပေးခဲ့ တာတဲ့။ ကိုလံဘတ်စ်ကတော့ ပေါ်တူဂီ နိုင်ငံသားဖြစ်ပေမဲ့ စပိန်ဘုရင် သစ္စာတော် ခံပြီး နယ်မြေသစ်ရှာဖွေခဲ့တာမို့ စပိန်ရဲ့ ကိုလိုနီနိုင်ငံအဖြစ် ကူးဘာ ရောက်ရှိခဲ့ပါ တယ်။ ၁၈၉၈ ခုနှစ်မှာတော့ စပိန်-အမေရိကန် စစ်ပွဲဖြစ်ခဲ့တာလေ။ အမေရိကန် လက်အောက်ကို ရောက်ခဲ့တာ ၁၉၀၂ ခုနှစ်ကပါ။ နိုင်ငံက လူမှုရေးနဲ့ နိုင်ငံရေးတွေ

အချိန်မပေးနိုင်ခဲ့တာကတော့ ကူးဘာမမောင်းတဲ့သူ ဖြစ်နေလို့ ကျွန်မ တည်းခိုရမယ့် မိုင်ယာမီ ဆိပ်က မယ်ရီရော့ဟိုတယ်ကို

ကာမာကွေးမြို့အဝင်

အုံကြွနေရတဲ့အထဲ အာဇာနည် ဘာတစ်တာ(Batista) က ၁၉၅၂ ခုနှစ်မှာ အာဇာနည်ရခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာ ဘာတစ်တာကို တွန်း လှန်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖိဒဲလ်ကက်စ်ထရိုက ဦးဆောင်ပြီး အစိုးရဖွဲ့ခဲ့တာလေ။ ၁၉၆၅ ခုနှစ်ကတည်းက ကွန်မြူနစ်ပါတီက ကူးဘာကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တာ ယနေ့တိုင်ပါ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလမှာ ကက်စ်ထရိုက သမ္မတရာထူးကို သူ့ရဲ့ညီ ရာခိုးလ်ကက်စ်ထရိုထံ လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။

လူဦးရေ တစ်ဆယ့်တစ်သန်းကျော်ရှိတဲ့ နိုင်ငံဖြစ်ပြီး လူမျိုးနွယ်ပေါင်းစုံများစွာ နေထိုင်ဆဲပါ။ မူရင်းအင်ဒိုယန်းတွေဖြစ်တဲ့ တောနီးနဲ့ စိဘိုနေး မျိုးနွယ်ဝင်တွေ၊ စပိန်ကိုလိုနီကာလက ကျွန်ုပ်လုပ်ဖို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ အာဖရိကတိုက်သား မျိုးနွယ်ဝင်တွေ၊ ဥရောပနွယ်ဖွား လူဖြူတွေနဲ့ သွေးနှောထားသူတွေမို့ ယဉ်ကျေးမှုအမျိုးမျိုးလည်း ရောထွေးနေတဲ့ နိုင်ငံပေါ့။ ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂရဲ့သတ်မှတ်ချက်အရ ကူးဘာက လူသား ဖွံ့ဖြိုးရေးမြှင့်တင်မှုအတွက် နိုင်ငံဖြစ်ပြီး အထူးသဖြင့် ကျန်းမာရေးနဲ့ ပညာရေးဆိုင်ရာ အပိုင်း တွေမှာဖြစ်သတဲ့။ ကူးဘာရဲ့နိုင်ငံရေးအကြောင်းကိုတော့ ကျွန်မ ရောက်ရှိတဲ့နေရာ တွေအလိုက် ရေးပြသွားပါ့မယ်။

ကျွန်မတို့ တိုးရစ်တွေ တွေ့ဆုံခဲ့မှာ ကျွန်မတို့ပုံစံတွေ ကူးဘာအစိုးရအတွက် ဖြည့်ခဲ့ရတာ တစ်နာရီလောက် ကြာခဲ့တာပါ။ ကူးဘာမှာ ကျွန်မတို့ U.S ဒေါ်လာ သုံးခွင်မရတဲ့ CUC(ကု)ဆိုတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေအတွက် ဖန်တီးထားတဲ့ ငွေကြေးသာ သုံးရတာပဲ။ U.Sတစ်ဒေါ်လာက 1CUCနဲ့ ညီမျှပါတယ်(မြန်မာနိုင်ငံမှာ FECသုံးတာနဲ့ နှိုင်းယှဉ်နိုင်တယ်ဆိုပါတော့)။ ဒါပေမဲ့ ငွေလဲလှယ်နှုန်းမှာ အမြတ်ခွန် ဖြတ်တာမို့ U.S 100ပေးရင် 87CUCပဲ ရတာပါ။ ကျွန်မတို့က ကူးဘာရောက်ရင် ကူးဘာအစိုးရ ခရီးသွားကုမ္ပဏီနဲ့ သွားရမှာဖြစ်ပြီး တိုးရစ်အနေနဲ့ မဟုတ်တာကြောင့် အစီအစဉ်

အားလုံးမှာ ပါဝင်ရမှာကို သေသေချာချာ ကြိုတင်မှာကြားခဲ့ပြီး U.S ထုတ်ပေးတဲ့ ကူးဘာကို ခရီးသွားခွင့် လက်မှတ်ရော၊ ကူးဘာက ထုတ်ပေးတဲ့ ကူးဘာမှာ ခရီးသွားခွင့် လက်မှတ်ရော သေသေချာချာ သိမ်း ဆည်းခဲ့ရတာပဲ။ အထူးသဖြင့် သွားတိုက်တာက အရေသန့်ဘူးကရေကို အသုံးပြုဖို့ရော၊ ကို ပြန်လာရင် ကူးဘာဆေးပြင်းလို့ ရှိရင် အရက် ဒေါ်လာ လေးရာဖိုး သယ်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းလည်း ညွှန်ကြားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ခရီးသွားစဉ်း နောက်ကျမှ ရောက်လာခဲ့ပြီး အခန်းမလာခင်မှာ စာရွက်စာတမ်းတွေ စွက်ခဲ့ရတာလေ။

မေလ ၁၀ ရက်နေ့မှာတော့ ဟိုတယ်ကနေ မိုင်ယာမီလေဆီ မနက် ၅ နာရီ ၄၅ မိနစ်ကတည်းက ထွက်ခွာခဲ့ရပါတယ်။ မနက် ၁၁ ဆယ့်ငါးလောက်မှာ မနက်စာအတွက်

www.burmeseclassic.com

ဧည့်သည်အဖြစ် အစားအသုံး ဟုတယ်
ကော်မီတီဆိုင်က ကော်မီတီတွေ ယူပြီး
ဆိုတယ်ဧည့်ခန်းထဲမှာပဲ စားခဲ့ကြရ
တာပါ။ မနက် ၄ နာရီ ၁၅ အိပ်ရာ
ထဲက ထလာ မလွယ်လှပါဘူး။ ကျွန်မ နေ
ထိုင်ရာ ဆန်ဒီအေးရီးမြို့ထက် မိုင်ယာမီ

က သုံးနာရီ ပိုစောတဲ့အတွက် ကျွန်မနေသားကျနေတဲ့ မြို့ရဲ့ အချိန်နဲ့ဆို သူ ၁ နာရီ
၁၅ ပဲ ရှိသေးတာမို့ ညတစ်ရော့ဦး နေရသလိုပေါ့။ ဘယ်အစားအစာတွေ စားနိုင်
ပါ့မလဲ။ ကူးဘာကို သီးသန့် လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားရမှာပါ။ မနက် ရှစ်နာရီထွက်မယ့်
လေယာဉ်ပျံက စက်ပျက်လို့ မထွက်နိုင်ခဲ့တော့ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ တိုးရစ်တွေ
မိတ်ဆွေ ဖွဲ့ကြ၊ စကားမရှိ စကားရှာပြောကြ၊ စာအုပ်ဖတ်တဲ့သူက ဖတ်၊ ငိုက်တဲ့
သူက ငိုက်၊ လေယာဉ်ကွင်းက ဆိုင်တွေ လျှောက်ကြည့်သူက ကြည့်နဲ့ အချိန်ဖြုန်း
ခဲ့ရတာလေ။

လေယာဉ်ပေါ်ကို နေ့လယ် ၁၁ နာရီ မိနစ် ၃၀ တက်ခွင့်ရခဲ့ပြီး လေယာဉ်က
ကူးဘာနိုင်ငံရဲ့ ကာမာကွေး(Camaquey)မြို့ကို မိုင်ယာမီကနေ အချိန်အားဖြင့် တစ်နာရီ
တောင် မကြာခဲ့ပါဘူး။ ကာမာကွေးမြို့ကတော့ ကူးဘာရဲ့ တတိယအကြီးဆုံးမြို့
ဖြစ်ပြီး လူဦးရေ သုံးသိန်းခွဲလောက် နေပါတယ်။ ၁၅၁၅ ခုမှာ မြို့တည်ခဲ့ပေမဲ့
ပင်လယ်စားပြတွေ ဖျက်ဆီးလွန်းလို့ ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ၁၅၂၈ ခုနှစ်မှာ ပြောင်းရွှေ့
ခဲ့တာတဲ့။ ဒီမြို့ရဲ့ ပြယုဂ်ကတော့ မြေအိုးတွေ ထုတ်လုပ်ရာနေရာမို့ ဘယ်နေရာ
သွားသွား မြေအိုးအမျိုးမျိုး၊ အရွယ်အစားအမျိုးမျိုးကို တွေ့နိုင်သတဲ့။ ကျွန်မတို့

သီးသန့်လေယာဉ်ပျံထဲမှာ ကုန်သည်
အချို့ ပါလာခဲ့တာလေ။ လေယာဉ်
ကွင်းကသိပ်မကြီးလှပါဘူး။ လေယာဉ်
ကွင်းမှာ သေတ္တာတွေနဲ့အတူ ပလတ်စ
တစ်အကြည်ပတ်ထားတဲ့ အထုပ်တွေ
ထွက်လာတာပါ။ သေတ္တာတွေက
တိုးရစ်တွေအတွက်ဖြစ်ပြီး ပလတ်စတစ်
အထုပ်ကြီးတွေက ကုန်သည်တွေ
အထုပ်ပါ။ ပစ္စည်းအတော်များများကို
သယ်ယူနိုင်သမျှသယ်ယူနေကြတာကိုး။

ကာမာကွေးမြို့ကို ရင်ပြင်များမြို့
သို့မဟုတ် ဒဏ္ဍာရီများမြို့လို့လည်း ခေါ်
ကြပါတယ်။ ကူးဘာနိုင်ငံရဲ့ မြောက်
ဘက် ကမ်းရိုးတန်းအပိုင်းမှာရှိပြီး လမ်း
ကွေ့၊ လမ်းကောက်တွေနဲ့ ညှိုးရော်ပုံ
ပေါက်နေတဲ့ အဆောက်အဦတွေက စပ်
စောင်တစ်ထည် ချုပ်ထားသလိုပါပဲ။
လမ်းတွေက ဝက်ပါလို ရှုပ်ထွေးအောင်
ဖောက်ထားခဲ့တာ ပင်လယ်စားပြရန်ကို
ကြောက်ကြရလို့တဲ့။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် မှာ
တော့ ကမ္ဘာ့အမွေအနှစ်နေရာအဖြစ်
UNESCO က သတ်မှတ်ထားခဲ့ပါပြီ။
ကျွန်မတို့ တိုးရစ်ကားကြီးက လေယာဉ်

ကွင်းကနေ နေ့လယ်စာ စားသောက်တဲ့ စားသောက်ဆိုင်ဆီကို တိုက်ရိုက်ခေါ်ဆောင်
သွားခဲ့ပါတယ်။ အားလုံး ငိုက်ဆာနေကြပါပြီ။ တိုးရစ်ကားရပ်တဲ့နေရာကနေ နေ့လယ်
စာ စားသောက်ရတဲ့ ဆိုင်ကို အတော်လေး လမ်းလျှောက်ခဲ့ရချိန်မှာ နေက ရက်ရက်
စက်စက်ကို ပူလွန်းလှပါရဲ့။

နောက်လမူ ကာမာကွေးမြို့တစ်ခွင် ခရီးသွားခဲ့တာတွေ ဆက်ရေးပါဦးမယ်။
မုဒိတာတရား ပွားများနိုင်ကြပါစေ။ ■ မေတ္တာ

လွယ်လွယ်နဲ့
၅ ရက်အလိုက
ပြောပြပေး ခြင်းနဲ့
အိမ်ထောင်ရေး
အကျိုးအမြတ်
ရရှိမည်ဟု
အာမခံထားပါသည်။

စာရေးဆရာမ
ဂျက်ကီကောလင်းနှင့်
နောက်ဆုံးတွေ့ဆုံခြင်း
ဇာနည်ညီမိ:

စာအုပ်အရေအတွက်
သန်းပေါင်း ၅၀၀ ရောင်းရတဲ့အထိ
အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမ
ဂျက်ကီကောလင်းက ၂၀၀၉ ခုနှစ်မှာ
ကင်ဆာရောဂါခွဲကပ်နေပြီး
အဆင့် ၄ သို့ ရောက်ရှိနေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း သိရတဲ့အခါ
အရွယ်ရောက်ပြီးဖြစ်တဲ့
သမီး ၃ ဦးကိုသာ အသိပေးပြီး
သူတစ်ကို စိတ်ကြိုက်ရှင်သန်လှုပ်ရှား
သွားခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထု ၅ အုပ်
ရေးသားတဲ့အပြင် ခရီးတွေ
ထွက်ခဲ့တယ်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊
မေလမှာတော့ အသက် ၄၆ နှစ်
အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ သမီးထွေး ရှိရှိက
သူမမှာလည်း ရင်သားကင်ဆာ
ရောဂါ ခွဲကပ်နေပြီး အဆင့် ၁
ရှိနေကြောင်း သိရှိလိုက်ရပါတယ်။
ဆဲဒီအခါ ဂျက်ကီက သူ့သမီးကို
ကင်ဆာရောဂါနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်တဲ့
နေရာမှာ တစ်ယောက်တည်း
စံစားနေရတာထက်
မိခင်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ ပံ့ပိုးပေးမယ်လို့
ဆုံးဖြတ်ပြီး သမီးကြီးအပါးကို
ရောက်ရှိခဲ့တယ်လို့
People မဂ္ဂဇင်းသို့
ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

သမီးဖြစ်သူ တစ်ယောက်၊ စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့က
နေအိမ်မှာ တွေ့ရတဲ့ ဂျက်မင်းကလေး

People မဂ္ဂဇင်းနဲ့ စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့က တွေ့ဆုံခဲ့တာဖြစ်ပြီး နောက် ၅ ရက်အကြာမှာတော့ အသက် ၇၇ နှစ်အရွယ်ရှိပြီဖြစ်တဲ့ ဂျက်ကီဟာ လူ့ဘဝကြီးကို စွန့်ခွာသွားပါတော့တယ်။ People မဂ္ဂဇင်းနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ ဂျက်ကီက Beverly Hills မှာရှိတဲ့ သူ့နေအိမ်မှာ လက်ခံခဲ့တာပါ။ မကြာသေးခင်ကမှ လန်ဒန်မြို့က ပြန်လာတာဖြစ်ပြီး လေယာဉ်စီးမှုကြောင့် မူးဝေတဲ့ဝေဒနာကို ခံစားနေရဆဲအချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့မှာ ကင်ဆာရောဂါ ခွဲကပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဂျက်ကီက ညီမဖြစ်သူ ဂျူးကောလင်းနဲ့ မောင်ဖြစ်သူ ဘီလ်တို့ကို ဖွင့်ပြောချိန်မှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်အောင်လို့ မကြာခင်မှာ ပျောက်သွားမှာပါလို့ ရယ်ရယ်မောမောပဲ ပြောခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ *ကျွန်မ အိပ်ရာက ထ

တိုင်းမှာ ငါ့မှာ ကင်ဆာရောဂါကြီး ရှိနေတာပါလားလို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် မတွေးခဲ့ပါဘူး။ ငါ့မှာ ရောဂါရှိနေတယ်၊ တို့အားလုံးက တစ်ချိန်မဟုတ် တစ်ချိန်မှာ လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားရမှာပဲ။ ဒါကြောင့် မထွက်ခွာသွားသေးခင်မှာ လူတွေကို ခွန်အားရှိရှိ ဘယ်လိုရင်ဆိုင်သွားကြရမယ်လို့ နမူနာယူလောက်အောင် နေသွားပြမယ်လို့ပဲ တွေးခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောပြခဲ့ပါတယ်။ □

ကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာ ပထမဆုံး ဘယ်လိုစသိခဲ့တာလဲ။

ရောဂါဖြစ်နေပြီဆိုတာ အသေအချာ မသိခင် ၂ နှစ်လောက်အရင်က ရင်ဘတ်မှာ အကျိတ်တစ်ခုစမ်းမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရေးမကြီးပါဘူးလို့ပဲ ထားလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒါ

ဟာ အစပဲလို့ ကျွန်မ သိထားလို့ပါ။ ကျွန်မအမေကလည်း ရင်သားကင်ဆာနဲ့ပဲ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီး ကျွန်မခင်ပွန်းက ဆီးကျိတ်ကင်ဆာနဲ့ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းလောင်းတစ်ယောက်က အဆုတ်ကင်ဆာနဲ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်တယ်။ ဒါကြောင့် မိသားစုဝင်တွေကို စိတ်ပင်ပန်းအောင် *ငါကတော့ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီလို့ မပြောချင်ဘူး။ ဘဝကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ပျော်ပျော်ပဲ ဖြတ်သန်းခဲ့တာ။ ကျွန်မ ဉာဏ်မရှိတဲ့မိန်းမမဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာဝန်ဆီ သွားရမယ်ဆိုတာ သိတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာ ဆရာဝန်ကြောက်တဲ့ရောဂါ ရှိနေတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်။ ကျွန်မသမီးတစ်ယောက်မျှက်စိမ့်ဖို့ သွားတော့ ကျွန်မ လိုက်သွားတယ်။ ဆရာဝန်က အခြေအနေကို ရှင်းပြနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မ သတိလစ်

ဦးကြမ်းပေါ်ကို လဲကျသွားတယ်။ ကျွန်မ ဘာအကြောင်းနဲ့မှ ဆရာဝန်ဆီ သွားခဲ့ရတာ မရှိဘူး။ ကလေး သုံးဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်ကတည်းက သွားခဲ့တာ။ ဆရာဝန်ဆီ သွားစရာ မလိုလောက်အောင် ကျွန်မက ကျန်းမာခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့ ဆရာဝန်က အဆုံးအဖြတ်မပေးခင် ၂ နှစ်အတွင်းမှာ ရင်သားသစ်မှာရှိတဲ့ အကျိတ်က ကြီးလာသေးတာ။

သူတို့ပြောပြတာကတော့ ကင်ဆာရောဂါဟာ တခြားရောဂါတွေနဲ့ မတူဘဲ ခုတ်တိုတိုကလေး နေတတ်သတဲ့။ ခုခံနိုင်စွမ်းမှာ အကျိတ်က စမ်းလို့ မသိရဘူး။ အဲဒီအခါမျိုးမှာ အကျိတ်မရှိတော့ဘူးလားလို့ တွေးနေသေးတယ်။ အစဆိုတော့လည်း စိတ်ချရပါဘူး။

ဆရာဝန်က ကင်ဆာရောဂါလို့ ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တဲ့အခါမှာ ဘယ်လိုများ ခံစားရပါသလဲ။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်မက ဝတ္ထုစာအုပ်တစ်အုပ်ရေးဖို့အတွက် ခရီးသွားနေတဲ့အချိန်ပါ။ ဆရာဝန်ကို သွားတွေ့တော့ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်နေတယ်လို့ ဆိုတယ်။ သူက ဘယ်ကနေ စဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရအောင် တစ်ကိုယ်လုံးကို Scanရိုက်ကြည့်ဖို့ လိုမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်မက 'ဪ...မေ့နေလို့ ဆရာရေ... ကျွန်မရင်ဘတ်မှာ အကျိတ်ကလေး ရှိနေတယ်' လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ သမီး တစ်ဖန်က အနားမှာ ရှိနေတော့ 'အမေ ဘာဖြစ်လို့ဒီအကြောင်း မပြောခဲ့တာလဲ' လို့ တအံ့တဩမေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကင်ဆာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာဝန်ဆီက ကျွန်မ ပထမဆုံးကြားခဲ့ရတဲ့ စကားပါပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်မက ကင်ဆာနဲ့သက်ဆိုင်တဲ့ဆရာဝန်ဆီ သွားရတော့တာပေါ့။ ဆရာဝန်က အဆင့် ၄ ကို ရောက်နေပြီ။ မကြာခင်မှာ အရိုးထဲကို ရောက်တော့မယ်လို့ ဆိုပါတယ်။ အဲဒီဆရာဝန်မက ဒီရောဂါဟာ အင်

မတန်ပြင်းထန်တဲ့ရောဂါပါ။ ဒါပေမဲ့ ရုတ်တရက်တော့ အသက်မဆုံးနိုင်ပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့ ဘယ်လိုကုထုံးတွေများ ခံယူခဲ့ပါသလဲ။

သူတို့အစွမ်းကုန် ကုသပေးကြပါတယ်။ ဓာတ်ရောင်ခြည်နဲ့လည်း ကုသပါတယ်။ သောက်ဆေးတွေလည်း ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချို့ဆေးတွေက ကျွန်မနဲ့ မတည့်ဘူး။ ထူးဆန်းတာက သူများတွေလို အားအင်ဆုတ်ယုတ်မသွားဘဲ ပိုပြီးတောင် အားပြည့်လာတယ်လို့ ကျွန်မ ခံစားရတယ်။ တချို့ကုထုံးတွေဆိုရင် တစ်နှစ်လောက်ကို ခံယူရတယ်။ အဲဒါနဲ့ မသက်သာတော့မှ နောက်ကုထုံးတစ်မျိုး ပြောင်းတာမျိုးပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ နေတွေလတွေနှစ်တွေ ပြောင်းလာခဲ့တာပါပဲ။

တခြားသူတွေကို အသိပေးဘဲ ဘာကြောင့် သမီးတွေကိုသာ အသိပေးတာလဲ။

အင်း...ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ပထမဆုံး ဆရာဝန်က ကင်ဆာပါလို့ ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ သမီး တစ်ဖန်က

ကျွန်မအနားမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါကြောင့် သမီးတွေကိုတော့ ဖွင့်ပြောလိုက်ပြီး တခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမနေတော့ပါဘူး။ ပြောလိုက်ပြန်ရင် စာစောင်တွေက 'ရက်သတ္တပတ် ၂ ပတ်သာ အသက်ရှင်တော့မယ်' ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်မျိုးနဲ့ ရေးကြဦးမယ်လေ။ အဲဒီအခါမှာ လူတွေက ကျွန်မကို သနားစရာသတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ကြမယ်။ လူတွေက သနားစရာလိုမြင်ရင် ကာယကံရှင်က အလိုလိုနေရင်း အားနည်းလာတတ်တယ်။ ကျွန်မ အဲဒီလိုမနေချင်ဘူး။ ကျွန်မသမီးတွေအနေနဲ့လည်း ဘယ်သူမှမပြောရဘဲ နေကြရတာ တော်တော်တော့ခက်မယ်ထင်ပါတယ်။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း အမေ ဘယ်လိုနေသလဲ ဆိုတာလောက်ပဲ မေးကြပါတယ်။

ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဖြစ်စေ့တုန်းက တခြားသူတွေကို ပြောခဲ့မိရင် ကောင်းမှာလို့များ တွေးမိနေသလား။

ဟင့်အင်း...ကျွန်မ အဲဒီလိုမတွေးပါဘူး။ မပြောခဲ့မိတဲ့အတွက် နောင်တရတာမျိုးလည်း မရှိပါဘူး။ ဖရန်ဆင်နာထရာလည်း ဒီလိုပဲနေသွားတာပဲ။ အခုအချိန်ထိ ပရိသတ်က ကျွန်မမှာ ကင်ဆာရောဂါဖြစ်ပွားနေပြီဆိုတာ မသိကြသေးပါဘူး။ ဘဝမှာ သေချာတာ နှစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ သေခြင်းတရားနဲ့ အခွန်ဆောင်ရမယ့်ကိစ္စပါပဲ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ကိုယ် နေချင်တဲ့ပုံစံနဲ့ပဲ အဆုံးထိ နေသွားချင်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အခုချိန်ထိ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောသေးတာပါ။ လူတွေက ကျွန်မကို ဝိုင်းသနားနေကြမယ့်အစား ကျွန်မကပဲ လူတွေကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်တင်ချင်ပါတယ်။

ဘယ်လိုသတင်းစကားမျိုးများကို လူတွေ ရစေချင်ပါသလဲ။

အမျိုးသမီးတွေဟာ အစဉ်အမြဲ ဆရာဝန်တွေရဲ့ စစ်ဆေးမှုကို ခံယူသင့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီရောဂါက စောစောသိရင် ကောင်းလို့ပါပဲ။ အမျိုးသမီးတိုင်းက ရင်သားစစ်

ငါ့မှာ
ကင်ဆာရောဂါကြီး
ရှိနေတာပါလားလို့
စိတ်ပျက်လက်ပျက်
မတွေးခဲ့ပါဘူး
ငါ့မှာ
ရောဂါရှိနေတယ်
တို့အားလုံးက
တစ်ချိန်မဟုတ်
တစ်ချိန်မှာ
လောကကြီးထဲက
ထွက်ခွာသွားရမှာပဲ
ဒါကြောင့်
မထွက်ခွာသွားသေးခင်မှာ
လူတွေကို
ခွန်အားရှိရှိ
ဘယ်လို
ရင်ဆိုင်
သွားကြရမယ်လို့
နမူနာ
ယူလောက်အောင်
နေသွားပြမယ်လို့ပဲ
တွေးခဲ့ပါတယ်

ဆေးမှု ခံရမယ်။ ဒါကို ကျွန်မလည်း သိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တခြားအမျိုးသမီးများလိုပဲ ဖိုက်ဖိုက်မဲမဲကို နေခဲ့မိတာ။ ဒါကလည်း ကျွန်မ ရွေးချယ်မှုလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တခြားအမျိုးသမီးတွေကိုတော့ ကျွန်မလို့ မရွေးချယ်ကြပါနဲ့လို့ ပြောချင်တယ်။ ကင်ဆာရောဂါအဆင့် ၄ ဆိုတာ အင်မတန်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဆင့်ဖြစ်တာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သေဒဏ်ချမှတ်တာတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ လူ့ဘဝကြီးမှာ နေခွင့်ရှိနေပါသေးတယ်။

ဝေဒနာရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ ဟန်မပျက်နေနိုင်ခဲ့တာပါလဲ။

စိတ်က ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းကျောင်းနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အစဉ်အမြဲ စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းကြပါ။ ကျွန်မခင်ပွန်းလောင်း(၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်က အဆုတ်ကင်ဆာရောဂါနဲ့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့တဲ့ ဖရန်ဆင်နာထရာ)ကို ပြုစုပေးနေစဉ်မှာ ကျွန်မ အဲဒီစိတ်စွမ်းအင်ကို ရခဲ့တယ်။ သူက ရောဂါကြောင့် အမြဲဒေါသဖြစ်နေတယ်။ သူ့ဆံပင်တွေ ကျွတ်ကုန်တဲ့အချိန်မှာတော့ သူ့စိတ်ဓာတ်တွေ ကျဆင်းကုန်ပြီဖြစ်လို့ သူ့လိုအသက်ဆက်ပြီး မရှင်စေချင်တော့ပါဘူး။ ဒဏ္ဍာရီထဲက ဆစ်ဆန်လိုမျိုး။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မက သူ့အတွက် ဆံပင်တုတ်စု ဝယ်ပေးပြန်တော့လည်း သူ့စာမစွပ်ချင်ဘူး။ နောက် ၃ လအကြာမှာတော့ သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မခင်ပွန်း အော်စကာတုန်းကတော့ သူ့မှာ ကင်ဆာဖြစ်နေပြီဆိုတာ သိလိုက်ကတည်းက ကျွန်မအတွက် ဒီအိမ်ကို စပြီးဆောက်ပေးတယ်။ သူလည်း ၃ နှစ်လုံးလုံး အသက်ရှင်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်တင်းနိုင်မယ်ဆိုရင် အရာရာကို အောင်မြင်နိုင်ပါတယ်။

အခု ခင်ဗျားက လန်ဒန်ကိုသွားပြီး အချစ်ဆုံးညီမဖြစ်တဲ့ ဂျွေကော့ထင်ကို ပြောပြခဲ့တယ်လို့ သိရတယ်။ သူ့သတင်းကြားလိုက်တော့ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသလဲ။

သူ အရမ်းတုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဘာလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့တာ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံး စိတ်လှုပ်ရှားကြတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်မမောင်ကြီးတဲ့ ဘီလီလည်း ရှိနေတယ်။ အခု သူ့ခွဲတဲ့ခရီးက အင်မတန် ကောင်းမွန်ခရီးလို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်။ သမီးအကြီးဆုံးထရေစီရဲ့ မွေးနေ့ကိုတောင် တက်ခဲ့ခဲ့သေးတယ်။

ဂျွေကိုပြောဖို့အတွက် ဘာကြောင့် အခုလောက်အထိ အချိန်ယူတာလဲ။ သူ့ကို ပြောလိုက်ရင် သူ အင်မတန်

ကြော့ကွဲသွားမှာ ကျွန်မ သိတယ်။ သူ
ဘဝမှာ နှစ်ရှည်လများ ကြော့ကွဲနေတာကို
ကျွန်မ မလိုလားပါဘူး။ သူက အပေါင်း
အသင်းလည်း များတယ်။ ဒီတော့
ကျွန်မသတင်းကို ကြားရုံနဲ့ထိန်းထား
နိုင်ပါ့မလားလို့ သံသယဖြစ်မိတယ်။
သူ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ခံစားနေ
ရတာကိုလည်း ကျွန်မ မလိုလားပါဘူး။

ခင်ဗျားရဲ့ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ရေး
ချုပ်ထားလို့ ကြားရပါတယ်။ ဘာတွေ
များ မျှော်လင့်ထားပါသလဲ။

ဘာမျှော်လင့်တယ်လို့မဟုတ်
ဘူး။ ကျွန်မ ရေးချုပ်လို့ ရေးတာပါ။
ဒီလိုရေးနိုင်ခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်မ ကံ
ဆောင်းတယ်လို့လည်း ယူဆပါတယ်။
ကျွန်မက ကျောင်းပညာသိပ်တတ်ခဲ့တာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းက
ကျွန်မ စာရေးဆရာ ဖြစ်လာနိုင်ဘူးလို့
ပြောခဲ့ကြတယ်။ တက္ကသိုလ်ပညာတတ်
မှ စာရေးဆရာ ဖြစ်နိုင်တယ်ထင်ကြတာ
ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မက စာရေးဆရာ
ဖြစ်တဲ့ ဖြစ်ရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။
အဆင်ပေါင်း ၃၂ အုပ် ရေးခဲ့ပြီးပြီ။

သေခြင်းတရားကို မကြာခင် ရင်
ဆိုင်ရတော့မယ့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဘယ်
လိုမျိုး ခံစားရပါသလဲ။

ကျွန်မ ပြောခဲ့သလိုပေါ့။ သေခြင်း
အားနဲ့ အရန်ပေးဆောင်ရခြင်းဟာ လူ
တိုင်း မလွဲမရှောင်သာတဲ့ကိစ္စပါ။ အဲဒီ
အတွက် ကြောက်နေလို့ ဘာဖြစ်လာမှာလဲ။
ဒီတော့ ကျွန်မက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်
ယောက်ပါ။ သေခြင်းတရားကို ငြိမ်း
ငြိမ်းချမ်းချမ်းပဲ ရင်ဆိုင်နိုင်လိမ့်မယ်လို့
မျှော်လင့်ထားပါတယ်။ နောက်ဘဝမှာ
ဖြစ်လာမလဲဆိုတာကတော့ မပြော
နိုင်ဘူးပေါ့။ နောက်ဘဝမှာ ကျွန်မက
ဘာသစ်တစ်ကောင် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်
ပြောနိုင်ဘူးလေ။ Soul သိချင်းတွေ
ဆိုတဲ့ လူမည်းအမျိုးသားတစ်ယောက်
ဖြစ်လည်း ဖြစ်သွားမှာပေါ့။ ရှင်
ဗုဒ္ဓ ဆိုတာက နောက်ဘဝမှာ အခုလိုပဲ ကျွန်မ
ဖြစ်ခဲ့ရင် ဆုံးမချီးမြှင့်မှာပေါ့။

အဲဒီလိုယုံကြည်ထားတဲ့အတွက်

ကြောက်ရွံ့တာ မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်လား။

ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ သေခါနီးမှာ အင်
မတန် လင်းဝင်းတောက်ပတဲ့အဖြူရောင်
အလင်းတန်းတစ်ခုကို မြင်ရသတဲ့။
ကျွန်မ ပထမဆုံးသမီးကို မွေးစဉ်တုန်း
က အဲဒီအလင်းတန်းကိုမြင်ခဲ့ရဖူးတယ်။
အဲဒါကို အခုထက်ထိ ပြက်ပြက်ထင်
ထင် မြင်နေဆဲပဲ။ အဲဒီအလင်းရောင်က
ဝေဒနာတွေရဲ့အဆုံးမှာ စောင့်ကြည့်နေတာ
ပါ။ အစွမ်းကုန်နားပြီးရင် ချုပ်ငြိမ်းသွား
လိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါမှာ အဲဒီအလင်းတန်း
ကို မြင်ရမှာပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း
ကျွန်မက မျှော်လင့်ထားပြီးပါပြီ။

ခင်ဗျား ကွယ်လွန်သွားတဲ့အခါမှာ
လူတွေက ဘယ်လိုမျိုး အမှတ်တရရှိ
စေချင်ပါသလဲ။

ကျွန်မသမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ လူ
အများကြီးအတွက် ပျော်ရွှင်မှုအများကြီး
ပေးခဲ့တယ်လို့ ရေးထိုးဖို့ မှာထားပါ
တယ်။

ဘဝမှာ အပျော်ဆုံးက ဘာလဲ။

မိသားစုနဲ့ အတူတူထိုင်နေရတာကို
ကျွန်မ အရမ်းကျေနပ်တယ်။ သူတို့တစ်
တွေဟာ ကျွန်မအတွက် အကြီးမြတ်ဆုံး
ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ရေကူးကန်နံဘေးမှာ
ထိုင်ပြီး သူတို့တစ်တွေ ပျော်ရွှင်မြူးထူး
နေတာကို မြင်ရရင် စိတ်ချမ်းသာပါ
တယ်။ ကျွန်မက စာဖတ်တာကို
ဝါသနာပါသလို ရုပ်မြင်သံကြားကြည့်
ရတာကိုလည်း စွဲလမ်းတယ်ရှင်။ စာတတ်
လမ်းတဲ့တွေထဲမှာ Ray Donovan ကို
ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးပဲ။ အဲဒါပြီးရင်တော့
Shameless ကို ကြိုက်တယ်။ တစ်ခါ
တလေမှာတော့ ကျွန်မ တရားထိုင်
တယ်။ ကျွန်မက အလုပ်တစ်ခုကို စိတ်
ဝင်စားမှ လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီရော
ဂါကို သိပြီးကတည်းက တစ်နှစ်ကို စာ
အုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်အောင် ရေးပါတယ်။
အဲဒီအတွက်လည်း ကျွန်မ ကျေနပ်ပါ
တယ်။

ခင်ဗျားက အသက်အရွယ်ရနေကြ
ပြီဖြစ်တဲ့ အသက် ၅၄ နှစ်ရှိတဲ့ ထရေစီ၊
အသက် ၄၈ နှစ်ရှိတဲ့ တစ်ဖနီ၊ အသက်
၄၆ နှစ်ရှိတဲ့ ရိုဘီတို့နဲ့ တော်တော်ကလေး
လက်ဖွန်းတတ်ဖို့တာကို တွေ့ရတယ်။

ဒါကတော့ ကျွန်မက အမေတစ်
ယောက်အနေနဲ့ သူတို့အပါးမှ အမြဲရှိနေ
လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ငယ်ငယ်
တုန်းကလည်း တစ်နေ့လုံးစာရေးပြီး
ကျောင်းဆင်းချိန်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တိုင်
သွားကြပါတယ်။ ကိုယ်တိုင် စတော့ရှင်
ဝဲလ်ဗွန်ကားကိုမောင်းပြီး သွားကြတာ
ပါ။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း
ကလေးတွေနဲ့ ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ
ခရီးထွက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီအခါမျိုး
မှာ Rolling Stones သီချင်းတွေ ဖွင့်ပြီး
သွားကြတာပါ။

ရိုဘီရဲ့ကျန်းမာရေးအခြေအနေက
ဘယ်လိုရှိပါသလဲ။

သူ့ကို ဆရာဝန်က အဆင့် ၁ လို့
သတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။ ဓာတ်ကင်
တာလည်း လုပ်ပေးနေတယ်။ မနေ့က
တော့ ဆရာဝန်က ကင်ဆာရောဂါ လုံးဝ
ကင်းရှင်းသွားပြီလို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

သမီးတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာများ
ပြောချင်ပါသလဲ။

သမီးတွေအတွက် ကျွန်မ ဂုဏ်ယူ
ပါတယ်။ သူတို့ဘဝကို လုံခြုံစေချင်ခဲ့
တာ ကျွန်မဆန္ဒပါ။ ဘယ်လိုအခြေအနေ
မျိုးကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရသည်ဖြစ်စေ၊ ရင်ဆိုင်
နိုင်တဲ့အစွမ်းသတ္တိရှိစေချင်ခဲ့ပါတယ်။
အခု သူတို့မှာ ဒါတွေပြည့်စုံနေပါပြီ။

□

ကင်ဆာဝေဒနာရှင် စာရေးဆရာမ
ဂျက်ကီကောလင်းက မကွယ်လွန်မီ ၅
ရက်အလိုမှာ သတ္တိရှိရှိ မြေကြားသွားတဲ့
အင်တာဗျူးပါ။ သေခြင်းတရားကို ရဲ့ရဲ့
ဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်သွားတဲ့ စာရေးဆရာမကို
အတုယူတတ်မယ်ဆိုရင် သေခြင်းတရား
ဟာ ကျွန်တော်တို့အတွက် မဆန်းတော့
ဘူးလို့ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ■

စာနုညီညီမိ

Duran Duran လိုဟာတ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုပျံ့

ပြန်လည်ပြန်လည်ပြန်လည်ပြန်လည်ပြန်လည်

ရာပြည်

Duran Duran

ဂီတအဖွဲ့သားတွေအားလုံး

နယူးယောက်မြို့က

Carlyle ဟိုတယ်မှာ

စုဝေးရောက်ရှိကြပါတယ်။

ကြောစင်ထွက်ရှိမယ့်

Paper Gods အမည်ရ

အယ်လ်ဘမ်သစ်မျက်နှာပုံနီနီ

ရေးဆွဲထားတာ

စစ်ဆေးကြည့်ရှုကြဖို့ပါ။

မျက်နှာပုံနီနီနီနီ

Duran Duran အဖွဲ့ရဲ့

ဂီတခရီးတစ်လျှောက်လွယ်လွယ်

ဒီလိုသီချင်းထဲက ရုပ်ပုံတွေကို
ညှိညှိလေးဖော်ပြထားပါတယ်။
View to a Kill ဗီဒီယိုသီချင်းထဲက
အိမ်ရှောင်စင်ပုံ၊ Girls on Film က
ဒီလိုသီချင်းထဲက ဆူပူနုပန်းသမား
အိမ်ယောက်ပုံ၊ The Chauffeur
အညှိရ ဗီဒီယိုသီချင်းထဲက
သို့အကွေးယာဉ်မောင်းဆောင်းတဲ့
အုပ်စုတဲ့ ပုံတွေ ဖြစ်ပါတယ်။
နောက်တိုင်းဝတ်စုံကို ကျကျနုနု
ဆင်ထားတဲ့ Simon Le Bon က
အင်္ကျီစုံဒီဇိုင်းကို သေသေချာချာ
ပြည့်နေရင်းက 'ကိုယ် မမှတ်မိတာ
အခုတော့ ရှိနေတယ်'လို့
ဆိုလာပါတယ်။
Le Bon က ဒီဇိုင်းပုံရဲ့
အသက်အောက်ထောင့်ကို
အညှိညှိညှိပြရင်း
'အဝါရောင်ကောက်တေးလ်
အရက်ခွက်ကို တွေ့လား။
အထဲက ပါလိန်'လို့
အေးလာတယ်။
'အဲ'လို့ သတ်ရဟန်နဲ့ သူက
အော်လိုက်ပါတယ်။ Rio ဆိုတာက
Duran Duran ဂီတအဖွဲ့ရဲ့

အကျော်ကြားဆုံး ဗီဒီယိုတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ အဖွဲ့သားတွေ ရွက်လှေ
အပျော်စီးနေကြချိန်မှာ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် အဆန်းတကြယ်
ပေါ်ထွက်လာခဲ့တဲ့ လင်ပန်းတစ်ချပ်ပေါ်က ရောင်စုံတောက်ပနေတဲ့
ကောက်တေးလ်အရက်ခွက်တွေကို Rio ဗီဒီယိုမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ကြရတာပါ။
အခုမြင်တွေ့နေရတဲ့ ဒီဇိုင်းသစ်ထဲက ကောက်တေးလ် အရက်ခွက်က
အဲဒီဇိုင်းထဲက ခွက်တစ်ခွက်ရဲ့ပုံပေါ့။ ဗီဒီယိုထဲမှာ Le Bon က ပင်လယ်
ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ကောက်တေးလ်တစ်ခွက်ကို လှမ်းယူပြီး
ရေအောက်ထဲမှာ မော့သောက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပုံ ရိုက်ပြတာ ဖြစ်ပါတယ်။
နောက်တစ်နေ့မှာတော့ အဲဒီကောက်တေးလ် အရက်ခွက်ရဲ့ပုံကို
သူ ကောင်းကောင်း မှတ်မိသွားပြီလို့ Le Bon က ပြောလာခဲ့ပါတယ်။
မွန်းလွဲပိုင်း နေရောင်က အနီးထဲကို ပြာကျဝင်ရောက်လာချိန်မှာ Le Bon က
ဧည့်သည်တစ်ယောက်ကို ဆေးဖက်ဝင်ရေခန်းကြမ်းတစ်ခွက်နဲ့
ဧည့်ဝတ်ပြုနေပါတယ်။ Carlyle ဟိုတယ်ဟာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွေ
အတွင်းမှာတုန်းက Duran Duran ရဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါး၊ အရက်နဲ့မိန်းမတွေ့နောက်
လိုက်ခဲ့မိတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့နေရာပါပဲ။ 'အခုတော့ လန်ဒန်
သတင်းစာတွေက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို အရင်ကလို စုပါမော်ဒယ်လ်တွေနဲ့
ခြေနှံ။ ကိုကင်းရှူနေကြတယ်လို့ မရေးကြတော့ဘဲ ဆေးဖက်ဝင်
ရေခန်းကြမ်းပဲ သောက်နေကြတယ်လို့ ရေးဖော်ရလာကြပါပြီ'လို့
Duran Duran အဖွဲ့ရဲ့ဒရမ်တီးခတ်သူ Roger Taylor က ဆိုလာပါတယ်။
'ခါပေမဲ့ မနက် ၁၁ နာရီလောက်မှ သောက်တယ်ဆိုပါတော့'လို့လည်း
သူကိုယ်သူ ကာပြောလေး ပြောသွားပါသေးတယ်။
Le Bon က လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောလိုက်ပြီး
'ဟုတ်ပါရဲ့၊ အဲဒီတုန်းကလည်း အရှိန်ကို မသတ်နိုင်ခဲ့ဘူး'လို့ ဆိုပါတယ်။
Duran Duran ဂီတအဖွဲ့ဟာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဘာမင်ဂမ်မြို့မှာ
၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွေရဲ့ အစောပိုင်းကာလတွေမှာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့တာဖြစ်ပြီး

ယူကေနိုင်ငံတစ်လွှားက ပရိသတ်တွေကို သူတို့ရဲ့ဂီတနဲ့သာမက စတိုင်လ်ကျကျ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့ပါ ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ မိန်းကလေးပရိသတ်တွေရဲ့အာရုံကို ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိတဲ့ Le Bon က ပင်တိုင်အဆိုတော်ဖြစ်ပြီး ကီးဘုတ်ကိုတော့ Nick Rhodes က တီးခတ်ပါတယ်။ ဓကားနည်းတဲ့ Roger Taylor က ဒရမ်တီးခတ်ပေးပြီး John Taylor က ဘွားဂစ်တာ၊ Andy Taylor က လီဒ်ဂစ်တာ

တီးခတ်ပေးပါတယ်။ Duran Duran ရဲ့ အဖွဲ့သားတွေဖြစ်တဲ့ Taylor သုံးယောက်ဟာ တကယ်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဆွေးမျိုးမတော်စပ်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလို အမျိုးမတော်စပ်ကြတဲ့မျိုးရိုးနာမည်တွေ တွေ့ကြတာကိုတပဲ သူတို့အဖွဲ့ရဲ့ ဖက်ရှင်တစ်ရပ်လို ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ Duran Duran အဖွဲ့ နာမည်ကျော်ကြားလာစရာနဲ့က ကြာကြာမခံဘဲ ပြိုကွဲသွားမယ်လို့ လူတွေက ယောကိန်းထုတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ "မိုးရွာနေတုန်း

ရေခဲထားကြ ကိုယ့်လူတို့" လို့တော့ Rolling Stone မဂ္ဂဇင်းက အကြံပေးခဲ့ရပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၈၀ ပြည့်နှစ်တွေတုန်းက သီချင်းဟောင်းတွေထဲက သီချင်းကောင်းလေးတွေနဲ့ လှည့်လည်ရွေးမနေခဲ့ဘဲ ဂီတသစ်တွေကို Duran Duran က ဖန်တီးတင်ဆက်နေခဲ့တာ။ Duran Duran ရဲ့ ဂီတသစ်တွေမယ့် Paper Gods အယ်ဘမ်ရောင်းအားမြှင့်တင်ရေး ပြုလုပ်တာ

နဲ့ အမေရိကတိုက် မြောက်ပိုင်းဆေး
သတ္တု ယူကေနိုင်ငံတစ်လွှားမှာ နယ်
ဆိုင်ရောင်ဖြေပွဲတွေကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်ကုန်
တိုက်ကာလတစ်လျှောက် တင်ဆက်သွား
မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ Duran Duran ရဲ့
အကြီးကျယ်ဆုံး နယ်လှည့်ရောင်ဖြေပွဲ
ဖြစ်လာမယ့် အိရောင်ဖြေပွဲတွေမှာ R&B
ဆီချင်းတွေ၊ Electro Funk အက
ဆီချင်းတွေ၊ Dark Wave Synth-Pop
ဆီချင်းအမျိုးအစားတွေကို တခြားအနု
ညာရှင်တွေနဲ့ တွဲဖက် တင်ဆက်ပေး

သွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ Janelle Monae၊
Mr. Hudson၊ ပျောက်ချက်သားကောင်း
နေတဲ့ Red Hot Chilli Peppers ဂီတအဖွဲ့၊
သားဟောင်း ဂန္ထဝင် ဂစ်တာသမား
John Frusciante၊ ကာလကြာရှည်
လက်တွဲလာခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေ Mark
Ronsonနဲ့ Nile Rodgersစတဲ့ အနုပညာ
ရှင်တွေက Duran Duranရဲ့ ပွဲစဉ်တွေကို
အားဖြည့် တင်ဆက်ပေးကြမှာ ဖြစ်တဲ့
အပြင် Lindsay Lohan တောင်မှ ဧည့်
သည်တော်အဖြစ် ပါဝင်တင်ဆက်ပေးဦး

မှာပါ။

ဒီပွဲစဉ်က ၃၅ နှစ်လောက် အတွဲ
လက်တွဲ တီးခတ်လာကြတဲ့ ဂီတအဖွဲ့ရဲ့
တီးခတ်မှုနဲ့ မတူဘဲ DJတစ်ယောက်ရဲ့
စွန့်စားတင်ဆက်မှုမျိုးနဲ့ ပိုတူနေတယ်လို့
Le Bon က ဆိုပါတယ်။ '၈၀ ပြည့်နှစ်
တွေ အတွင်းမှာတုန်းကသာ ၁၄ ချပ်
မြောက် အယ်လ်ဘမ် ထုတ်ဝေနိုင်မယ့်
ဂီတအဖွဲ့တွေသာက အလောင်းအစား
လုပ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ထိပ်တန်းတစ်ဆယ့်
နေရာထဲကို ကျန်တော်တို့ ရောက်လို့မရ

မှာ မဟုတ်ဘူး'လို့လည်း Le Bon က ဆိုပါတယ်။

Duran Duran က မိန်းကလေး ပရိသတ်တွေ အရူးအမူး ခွဲလမ်းရတဲ့ ဂီတအဖွဲ့တစ်ရပ်အဖြစ် ရပ်တည်နေတုန်း ပါပဲ။ 'ကျွန်တော်တို့တွေက အမျိုးသမီး ပရိသတ်တွေနဲ့ တူတဲ့အချက်တွေ များ လာနေတယ်လို့ ခံစားမိပါတယ်'လို့ Rhodes က ဆိုပါတယ်။ 'ကိုယ့်ကိုယ် ကို ယောက်ျားဆန်ဆန် ဖြစ်လာစေဖို့ကို လည်း ကျွန်တော်တို့တွေ ဘယ်တုန်းက မှ စိတ်မဝင်စားခဲ့ပါဘူး'လို့လည်း သူက ဆိုတယ်။ Duran Duran ရဲ့ အဆုံးမရှိတဲ့ ထူးခြားဆန်းကြယ်မှုကတော့ သူတို့ သီချင်းတွေကြားတဲ့ အမျိုးသမီးတိုင်း က ခုန်နေစေခဲ့တာပါ။ 'အထာပေါက် တဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက Duran Duran ပွဲတွေဆို ရောက်ရောက်လာကြ တယ်။ ကျွန်တော်တို့ပွဲတွေမှာ မိန်းကလေးပရိသတ် စည်တယ်လေ'လို့ Le Bon က ပြောပြပါတယ်။ 'သူတို့ ဝင်လာတာက ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ကြိုက်လို့ မဟုတ်ပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ပွဲအပြီးမှာ Duran Duran ကို နှစ်သက်တဲ့ စိတ်နည်းနည်းတော့ ဝင်သွားတတ်တာ ပါပဲ'။

Duran Duran အဖွဲ့သားတွေဟာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မတူညီတဲ့ နှစ်သက်သဘောကျရာတွေကို တစ် ယောက်အလို တစ်ယောက်လိုက်ကာ ခံစားပေးတတ်ကြသူတွေပါ။ Rolls Royce မော်တော်ကားရဲ့ ဒီဇိုင်းပုံစံကိုဖြစ် စေ၊ အဆိုတော် Whimey အကြောင်း ပြပွဲသွားကြည့်တာကိုဖြစ်စေ၊ တစ် ယောက်အလို တစ်ယောက်လိုက်ပြီး မျှဝေခံစားတတ်ကြပါတယ်။ မင်းသမီး Edie Sedgwick က ဆေးလိပ်ပြာခွက်နဲ့ ကောက်ပေါက်တဲ့အခန်းပါတဲ့ ဒါရိုက် တာ Andy Warhol ရဲ့ ဇာတ်ကားမှာမည် ကို မေးကြည့်လိုက်ရင် Beauty No.2 လို့ Rhodes က မဆိုင်းမတွ အဖြေပေး မယ့်လူပါ။ John Taylor ကလည်း Beatles ဂီတအဖွဲ့ရဲ့ Rubber Soul

အမည်ရ ဆွေမမြောက် စတူဒီယိုအယ်လ် ဘစ်ကို ယူကေနဲ့ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စုအတွင်း ထုတ်ဝေရာမှာ မတူညီ တဲ့ သီချင်း ရှေ့နောက်စီပုံတွေအကြောင်း မမောနိုင် မပန်းနိုင် ငြင်းခုံပြောကြားရ တာကို နှစ်သက်သူပါ။

ဘာမင်ဂမ်မြို့မှာကတည်းက ငယ် သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ ကြတဲ့ Rhodes နဲ့ John Taylor တို့က လည်း တစ်မျိုးတစ်ဘာသာပါပဲ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ အဆိုတော် David Bowse ရဲ့ Ziggy Stardust လို့ နာမည်ကျော်တဲ့ သီချင်း အယ်လ်ဘမ် လက်ဝယ်ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ နှစ်ဦးတည်းသော လူငယ်လေးတွေ ဖြစ် ခဲ့ပါတယ်။ Taylor က သူ့ဘဝရဲ့ အမှတ်တရဖြစ်ရပ်တွေကို In the Pleasure of Groove အမည်ရ ၂၀၁၂ ခုနှစ်ထုတ် စာအုပ်မှာ ရေးသားတဲ့အခါ 'Nick နဲ့ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးတွေ အဝတ်များတဲ့ ချုံဖန်လို့ခေါ်တဲ့ ပိတ်စပါး ပါးလေးနဲ့ အင်္ကျီချုပ်ဝတ်တတ်ကြ တယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုင် ပင်မထားဘဲနဲ့လေ'လို့ ထည့်သွင်း ဖော် ပြခဲ့ပါတယ်။ ဂီတတစ်ရပ်ကို အတူ တကွ ဖန်တီးတယ်ဆိုတာက ဆက်စပ် နေတဲ့ သူတို့ရဲ့ နောက်ခံဘဝအကြောင်း တွေ့နဲ့ ပတ်သက်ပါတယ်။ 'နက်နဲတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုကို သီချင်းရေး တော့မယ်ဆိုရင် အငြင်းအခုံတွေလုပ်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားကြရမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မှာက သီချင်းရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းတွေ အထုပ်အထည်နဲ့ ရှိတာလေ။ ဒီနည်းနဲ့ပဲ အဲဒီကုန်ကြမ်းတွေ ရအောင်ယူရတာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘာအကြောင်းအရာကိုပဲဖြစ် ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အမြဲပဲ ရှင်းရှင်းလင်း လင်းဖြစ်အောင်ထားတယ်'လို့ John က ပြောပြပါတယ်။

ပန်ခ်ဂီတ ခေတ်စားနေတဲ့အချိန်မှာ သူတို့တွေက အနုပညာသင်တန်း ကျောင်းသားတွေ အဖြစ်နဲ့ပဲ ရှိပါသေး တယ်။ Chic ဂီတအဖွဲ့နဲ့ Sex Pistols ဂီတအဖွဲ့တို့ရဲ့ ဂီတတွေကို ပေါင်းစပ်ဖန်

တီးလိုတဲ့ အတွေးသစ်တွေ ရင်မှာကိုယ် စိန်ခေါ်ပေါ်။ ရိုမန်တစ်ဇင် ဂီတသစ်ရဲ့ စိတ် ဓာတ်တွေ ကိန်းအောင်းနေတဲ့ Duran Duran အဖွဲ့ဟာ ဂီတပိုင်းဆိုင်ရာမှာသာ မက လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ နယ်ပယ်တွေမှာ နယ်ကျော်လာခဲ့ပြီး စာနာတပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီတွေဝတ်ဆင်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် တိမ်းညွတ်စေမယ့် နှုတ်ခမ်းနီတွေသုံး ဆံပင်ပုံစံတွေ အဆန်းထွင်းနဲ့ အပြောင်း ကြီး ပြောင်းလဲလာခဲ့ပါတယ်။

အဖွဲ့အတွက် အဆိုတော် ရှာကြတဲ့ အခါ ဒရာမာသင်တန်းသားလေး Simon Le Bon ကို တွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ Simon Le Bon ဆိုတာက သူ့ရဲ့ နာမည် ရင်းပါပဲ။ အဆိုစစ်ဆေးရာဆီကို ရောက် လာတဲ့ Simon Le Bon က ယန်းရောင် ကျားသစ်ကွက် အသားကပ်ဘောင်းဘီ နဲ့ ဂျက်ကက်အင်္ကျီတစ်ထည် ဝတ်ဆင် ထားပြီး လက်ထဲမှာတော့ ကဗျာတွေ အပြည့်ရေးထားတဲ့ မှတ်စုစာအုပ်တစ် အုပ်ကို ကိုင်လာခဲ့ပါတယ်။ သီချင်း တောင် မဆိုရသေးဘူး သူက ပွဲရနေပါ ပြီ။ Duran Duran အဖွဲ့ ကမ္ဘာတစ်လွှား အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ အခါမှာ Rhodes က ဒါရိုက်တာ Andy Warhol လို အနုပညာလောကသားတွေနဲ့ သိကျွမ်းရင်းနှီးလာခဲ့ပါတယ်။ နောက် တော့ Roger Taylor က အဖွဲ့ကနေ နုတ်ထွက်ပြီး သူ့ရဲ့ စိုက်ခင်းတွေဆီ ပြန် သွားခဲ့ပါတယ်။ Le Bon, Rhodes နဲ့ John တို့ သုံးယောက် အတွဲကတော့ အမာခံ အဖွဲ့သားတွေအဖြစ် ကျန်ရစ်ပြီး ၉၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းအထိ ဂီတတွေ ဖန်တီးနေခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ Roger ရဲ့ အပြောနဲ့ဆိုရရင် Duran Duran ရဲ့ နာမည်အကျော်ဆုံး ဆယ်စုနှစ်ကနေ လွတ်မြောက်ခဲ့ရပြီလို့ ပြောရမှာပါ။

သူတို့သုံးယောက်အတွဲဟာ အဖွဲ့ရဲ့ အတက်အကျတွေ အဆင်ပြေပြေတစ် လှည့်၊ မပြေတစ်လှည့်နဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အချိန် တွေကို အတူတကွ ဖြတ်သန်းခဲ့ကြခဲ့တာ ပါ။ ၂၀၀၂ ခုနှစ်မှာ ဂန္ထဝင် Fab Five ပြန်လည်ဆုံစည်းမှု အစီအစဉ်

ဆောင်နိုင်ခဲ့တော့မှပဲ အစစအရာရာ
အဆင်ပြေသွားခဲ့ရပါတယ်။
အဲဒီအပြောနဲ့ဆိုရင် မြေတို့ရဲ့ ပြန်
ဆုံစည်းခြင်းပေါ့။ *All You Need*
အမည်ရဲ့ ၂၀၁၀ ပြည့်နှစ်ထုတ်
အယ်ဘမ်ဟာ Duran Duran ရဲ့ တစ်
ပြည့်နှစ် ခရီးအတွက် လိုအပ်ချက်တွေ
ပြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ရော့ခ်
ဆိုတဲ့အရာမှာ တီးဝိုင်းတိုင်းလိုလိုက
အတူတူ အတူတူ တူပဲနဲ့ကြရတဲ့ Duran
ရဲ့ တစ်ခေတ်တစ်ခါက ဂီတသံ
တစ်ကျော့ပြန် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တာ
ဒါပေမဲ့ *Paper Gods* ကတော့ တစ်
ကျော့တော့ အယ်ဘမ် ဖြစ်ပါတယ်။
အရင်းအမြစ်အစားသစ်တွေကို ခွန်စား
ဆောင်တဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်စေခဲ့တဲ့
အယ်ဘမ်ပါ။ 'ကျွန်တော်တို့က Ed
Sheeran, Jeff Koons, Richard Prince
ဆွဲ ဂီတသမားတွေထက် ခေတ်ပေါ်
အနုပညာသမားတွေနဲ့ ပိုတူပါတယ်။
အနုပညာသမား အတော်များများက
သူတို့ရဲ့ ဟန်တွေကို ပြောင်းလဲပြီး တင်
ဆက်တတ်ကြတယ်။ ဒါတွေက သီချင်း
အယ်ဘမ်တွေလိုပဲ။ Duran Duran
ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ ဝိသေသ လက္ခဏာက
ကျွန်တော်တို့ဟာ တစ်မျိုးတည်း ဖက်
သွယ်မနေဘဲ မတူကွဲပြားတာတွေကို
ချိတ်ဆက်ပြီးနားထောင်ရတဲ့ အချက်
ပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်
တို့က အနုပညာကို နှစ်သက်တယ်။
ဆက်ပုံပညာ၊ ဖက်ရှင်၊ ဒီဇိုင်း အားလုံး
တို့ နှစ်သက်တာပါ။ အဲဒီလူတွေ အား
လုံးကို ဓာတ်ပြားတစ်ချပ်ပေါ် တင်လိုက်
မယ်ဆိုရင် ဒါဟာ ရုပ်ရှင်ဓာတ်ကားတစ်
ကား ရိုက်နေရသလိုပဲ မဟုတ်ပေဘူး
ဘူးလို့ Rhodes က ပြောပြပါတယ်။
အယ်ဘ်တစ်သစ်မှာပါတဲ့ သီချင်း
တွေက အတိတ်ကို ပြန်ကြည့်နေမှာ
မဟုတ်ဘဲ အနာဂတ်ကို ရင်ဆိုင်ရမယ်ဆို
တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ ပါပါတယ်။ 'ဒါ
ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝကို ကျွန်တော် ဘယ်
လို ဖြတ်သန်းသလဲဆိုတာပဲ။ အရင်ဟာ
တွေ့ပြီးခဲ့ပြီ။ ရှေ့ဘာဆက်လုပ်မလဲလို့

ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးတာကို ဆိုလိုတာပါ။
တစ်ချိန်က နောက်ကြည့်ခုံတဲ့ အနာဂတ်က
အခု ကိုယ့်ရှေ့မှာ ရောက်နေပြီး လက်ရှိ
အချိန်က အဲဒီအခိုက်အတန့် ကာလတွေ
ကို တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ဖို့ပါပဲ' လို့ Le Bon
က ဆိုခဲ့ပါတယ်။
Le Bon ဟာ ရော့ခ်စကားတစ်
ယောက်အဖြစ် အကျော်ကြားဆုံးအချိန်
၈၀ ပြည့်နှစ်တွေအတွင်းမှာ ဇနီးသည်
ဖြစ်လာမယ့် စူပါမောဒယ်လ်မလေးနဲ့
စတင် ဆုံစည်းခဲ့တာပါ။ 'စူပါမော
ဒယ်လ် Yasmin Le Bon နဲ့ ပျော်ပျော်
ရွှင်ရွှင် ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြတာ အခုဆို နှစ်
ပေါင်း သုံးဆယ်တောင် ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။
John Taylor ရဲ့ ဇနီးသည်ကတော့
Juicy Couture အမည်ရ အမျိုးသမီး
အဝတ်အထည်နဲ့ လက်ကိုင်အိတ်တွေ၊
အွန်လိုင်းကနေ ရောင်းချပေးတဲ့ အွန်
လိုင်းစတိုး တွဲဖက်ထူထောင်သူ Gela
Nash ဖြစ်ပါတယ်။ သူငယ် ခုနှစ်မှာ John
နဲ့ စ.တွေ့ကြတော့ Gela က John ကို
Duran Duran အဖွဲ့သားမုန်း မသိခဲ့ပါ
ဘူး။ သူက Duran Duran အကြောင်း
လည်း သိပ်ပြီး ကြားဖူးထားတာမဟုတ်
ဘူးလေ။ ဒီလိုနဲ့ Gela Nash ဟာ John
Taylor ကို အရူးအမူး မစွဲလမ်းခဲ့တဲ့
အနည်းငယ်သော အမေရိကန်သူတွေထဲ
က တစ်ယောက်အဖြစ် John ကို လက်
ထပ်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။
Duran Duran ရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးမှု
တွေက တစ်ခါတလေမှာ မဆီမဆိုင်
နေရာတွေအထိ ပါလာတတ်ပါတယ်။
လက်ရှိ နာမည်ကျော် အမေရိကန်အဆို
တော် Taylor Swift က *New Romantics*
အမည်ရ Synth-pop ဂီတအမျိုးအစား
သီချင်းတစ်ပုဒ် သီဆိုခဲ့ဖူးပါတယ်။
Synth-pop ဂီတဆိုတာက ၈၀ ပြည့်နှစ်
တွေအတွင်း နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပေါ့ပ်ဂီတ
တစ်မျိုးဖြစ်ပြီး ဆင်သီဆိုက်စာလို့ခေါ်တဲ့
ကီးဘုတ်ကို အဓိက အသားပေး တီး
ခတ်စေတဲ့ ဂီတမျိုးပါ။ Rhodes က
တော့ Taylor Swift ရဲ့ ဉာဏ်ရည်မြင့်ပုံ
ကို ချီးကျူးပါတယ်။ Swift ရဲ့ သီချင်း

ကို နားမထောင်ဖူးပေမဲ့ သူ့မှာ အရည်
အချင်းတစ်ခု ရှိနေတာ သေချာတယ်လို့
Rhodes က ပြောခဲ့တာပါ။
အခုလို ကမ္ဘာလှည့်ပျော်ဖြေရေး
အစီအစဉ်တစ်ရပ် တင်ဆက်မယ်ဆို
တော့ တခြားဂီတအဖွဲ့တွေ မနာလိုစရာ
ဖြစ်လောက်တဲ့ အနေအထားကို Duran
Duran က ရှဦးမှာပါ။ သူတို့က သီချင်း
အသစ်တွေ အမျိုးမျိုးကိုလည်း ဖန်တီး
တင်ဆက်နိုင်ကြသလို ထိုင်ကြည့်နေတဲ့
သူတွေ စိတ်မပူရစေဘဲ သူတို့ရဲ့ နာမည်
ကျော် သီချင်းဟောင်းတွေကိုလည်း
တင်ဆက်ပေးနိုင်ကြတာကြောင့်ပါ။
တချို့ ဂီတအဖွဲ့တွေကတော့ ပရိသတ်
တွေ နေရာမှာတင် ကျောက်ချာထိုင်ပြီး
နားထောင်နေတာမျိုးကိုပဲ လိုချင်ကြ
တာ။ ကျွန်တော်တို့က ပရိသတ်တွေကို
ထရပ်ပြီး က.နန်ပျော်ရွှင်နေစေချင်တာ
ပါ။ အပျော်ကြိုက်တဲ့ ပါတီအဖွဲ့လို့ ခေါ်
ခံရတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေက အများ
ကြီးပါ။ ပျော်စရာတွေကလည်း အများ
ကြီးပါပဲ' လို့ Le Bon က ပြောကြား
သွားခဲ့ပါတယ်။
၈၀ ပြည့်နှစ်တွေ အတွင်းက ပျို
ပျိုမေတို့ အသည်းခွဲဖြစ်ခဲ့ရပြီး ယူကေ
ဆင်ဂဲလ် အရောင်းဇယားချုပ်မှာ သီချင်း
၁၄ ပုဒ်အထိ ထိပ်တန်းတစ်ဆယ့်စာရင်း
ဝင်ခဲ့တဲ့ အပြင် Billboard Hot 100
စာရင်းမှာ သီချင်း ၂၁ ပုဒ် စာရင်းဝင်
ကာ ကမ္ဘာတစ်လွှား ဓာတ်ပြားချပ်ရေ
သန်းတစ်ရာကျော် ရောင်းချခဲ့ရလို့
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ဒုတိယ
အကြိမ်မြောက် ကျူးကျော်ဝင်ရောက်
လာတဲ့ ဗြိတိသျှအဖွဲ့အဖြစ် နာမည်ကျော်
ကြားခဲ့တဲ့ Duran Duran ရဲ့ တစ်ကျော့
ပြန် ဂီတခရီးကို စောင့်မျှော်အားပေးကြ
ပါဦးနို့။

ရာပြည့်

Reference:
The Tao of Duran Duran
by Rob Sheffield,
Rolling Stone Magazine

ချစ်ခြင်း ဆေးခြင်း

သူမများဖြစ်နေမလား
ဆိုသည့်အတွေးကြောင့်
သူရင်အနံ့သည်
တဒိတ်ဒိတ်နှင့်
အခုန်မြန်လာသည်။
ညနေခင်း၏
အလင်းရောင်သည်
တစ်ချိန်က
ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသည့်
လူသားနှစ်ဦးကို
မမှတ်မိနိုင်လောက်
အောင်တော့ ပျော့တော့
အားနည်းမနေခဲ့ချေ။
ဟုတ်ပါသည်

သူပါ။ မျက်ဝန်းမှ
ပုံရိပ်တို့ကို
တိကျပြတ်သားစွာ
မြင်နေရသည့်တိုင်
သိစိတ်၏
မယုံမရဲစိတ်ကြောင့်
နှုတ်ဖျားမှ တီးတိုး
ရေရွတ်မိသည်အထိ
ဖြစ်ရသည်။
သေချာသည်။
ဒါဟာ သူ၏တစ်ချိန်က
ပန်းချီကားလေးဆိုတာ
သိပ်ကိုသေချာသည်။
ပန်းချီကားလေး၏
ခွံနှောင်းသည့်
လုပ်ရားမှုကောက်ကြောင်း

အမှတ် ၃၁၂၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

အားလုံးကို သူ့နှလုံးအိမ်ထက်မှာ ယနေ့ထက်တိုင် စွဲထင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူဘာလုပ်ရမလဲ။ ဦးနှောက်ကို အပြင်းအထန် အလုပ်ပေးကြည့်သည်။ ခပ်ထုံထုံဖြစ်နေသည့် သူ့ဦးနှောက်က ခြေဖျားလက်ဖျားများ အေးစက်နေခြင်းကို ဦးစွာ သတင်းပေးပို့သည်။ သူ့ခြေလက်တွေက ဘာကြောင့် အေးစက်နေတာလဲ။ မြစ်ပြင်ဆီမှ ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်ခတ်လာသည့်လေကြောင့် မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ အချိန်တွေ ကြာခဲ့ပြီပဲ။ သူ ဘာကြောင့် သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး မတည်ငြိမ်နိုင်သေးတာပါလိမ့်။

ဖုန်းချိကားလေးက သူဘေးမှ ပုံရိပ်လေးနှင့် စကားထွက်ထိုးရင်း လမ်းသွယ်လေးဆီမှ တာရီးပေါ်သို့ ခပ်ပြေပြေ ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တက်လာသည်။ သူမဘေးမှ ကျောပိုင်းအိတ်လေးနှင့် ကလေးမလေးကိုကြည့်ရင်း သူ့ရင်အစုံက ချက်ချင်းပင် လေးလံမွန်းကျပ်လာသည်။ ဒါ သူမ၏ သမီးလေးပေါ့။ တိတိကျကျဆိုရလျှင် ပုဂံမှ ယွန်းထည်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံခြားသို့ တင်ပို့နေသည့် ဦးကောင်းမြတ်နှင့် သူမ၏ တစ်ဦးတည်းသော သမီးလေးပဲ ဖြစ်မည်။ ခင်ပွန်းသည် ဆုံးပြီးနောက် ဖခင်မဲ့သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် သူမ ဘယ်လို ဖြတ်သန်းခဲ့ပါလိမ့်။ ဦးကောင်းမြတ် သူ၏ ဇာတိ ညောင်ဦးသို့အပြန် ကားမတော်တဆဖြစ်ကာ ဆုံးသည့်သတင်းကိုတော့ သူအဝေးတစ်နေရာမှ ကြားသိခဲ့

သိပ်လှတဲ့
ဇနီးမယား
တစ်ယောက်ဟာ
ခင်ပွန်းသည်
အတွက်
ရန်သူပဲလို့
အဆိုရှိတယ်
သားရဲ့
သားကောင်မလေး
က
လှလည်း လှတယ်
သားထက်
ငယ်လည်း
ငယ်တယ်
သား အပေါ်မှာ
ဆိုးလိုက်
နွဲ့လိုက်မယ့်
ဖြစ်ခြင်း

ရသည်။ ဖုန်းဖြင့် အားပေးနှစ်သိမ့်လိုသော်လည်း သူမနှင့် သူ့ကြားတွင် ခြားနားနေသည့် တံတိုင်းတချို့ကြောင့် ဖုန်းမဆက်ဖြစ်ခဲ့။ တကယ်တော့ သူဟာ ရှောင်ပြေးခဲ့သူတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ချစ်သူလက်ကိုင်ဆွဲကာ ရင်မဆိုင်ဝံ့သည့် ခပ်ညံ့ညံ့ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင် အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သည့် ငယ်ရွယ်သည့် ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ပထမဆုံး ကျော်ဖြတ်ရမည့် တောင်မှာ မြင်းမိုရ်တောင်ဖြစ်ကြောင်း သူ သိလိုက်ရချိန်

တွင်...။
'သိပ်လှတဲ့ ဇနီးမယားတစ်ယောက်ဟာ ခင်ပွန်းသည်အတွက် ရန်သူပဲလို့ အဆိုရှိတယ် သားရဲ့။ သားကောင်မလေးက လှလည်းလှတယ်၊ သားထက် ငယ်လည်း ငယ်တယ်၊ သားအပေါ်မှာ ဆိုးလိုက်နွဲ့လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ နောက်ပြီး မေမေတို့ကြားထားတဲ့ သတင်းတွေကလည်း...'
သူမ သိပ်လှတယ်ဆိုတာကိုတော့ သူ့ဝန်ခံပါသည်။ သူမ အပြင်ထွက်တိုင်း ကောင်လေးတစ်ယောက် မဟုတ်တစ်ယောက် ပါလာတတ်သည်။ ထိုအထဲမှ သူသာလျှင် သူမ၏ ရည်းစားဖြစ်သည်။ အချစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမက မျက်နှာမများခဲ့ပါ။ ချဉ်းကပ်သူတော့ ပေါခဲ့သည်။ မေမေတို့ သဘောမတွေ့သည်ကလည်း ထိုအချက် ဖြစ်သည်။ မှန်သည်ထင်လျှင် ရှေ့ဆက်တိုးရန် ဝန်မလေးသည့် ဇွတ်တရွတ် နိုင်သည့် ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်မလေးနှင့် လိုချင်သည့်အချက်ကို ဖျောင်းဖျာပြောဆိုနိုင်သည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး။ ထိုနှစ်ဦးကြားရှိ ဆယ်ကျော်သက်ကောင်လေး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မည်သည့်ဘက်ယိမ်းယိုင်မည်ကို တွေးကြည့်လျှင် အထင်အရှား သိနိုင်မည်ထင်သည်။

မာနကြီးသည့် သူမက ပုဂံ-ညောင်ဦးဘက်မှ သူဌေးတစ်ဦးနှင့် လက်ထပ်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် သူက မြို့ကလေးကို စွန့်ကာ ထွက်ပြေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်မှ

စကာ မြို့ကလေးနှင့်သူ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော် ဝေးကွာခဲ့ရသည်။ မှတ်မှတ်ရရ မေမေဆုံးတုန်းက တစ်ခေါက်သာ ရောက်ခဲ့ရသည်။ လူက အဝေးတစ်နေရာ ရောက်နေသော်လည်း သူ့နှလုံးသား ကျန်ရစ်ရာ မြို့လေးဆီသို့ သူ့နားတွေကို စွင့်ထားလိုက်သည်။ သူမ၏ ပုံရိပ်က စက္ကူအာရုံနှင့် အဆက်ပြတ်ခဲ့သော်လည်း သူမ၏ သတင်း အကြောင်းအရာတွေက သူ၏ နားစည်တွင်းမှာ အဆက်မပြတ်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရလျှင် ဟိုစဉ်ကလို အချိန်ပြည့် သတိမရသော်လည်း ဝေးကွာခဲ့သည့် ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုကျော်အတွင်း သူမအကြောင်း မတွေးမိသည့်နေ့ဟူ၍ တစ်ရက်မျှ မရှိခဲ့ကြောင်းကိုတော့ ကျိန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း မြို့ကလေးကို ပြန်ရောက်ဧည့်သူမကို သတိရစိတ်ဖြင့် ကမ်းနားလမ်း ကျောက်ဆောင်ဆိပ်ဆီသို့ လာခဲ့မိခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူမနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးနေပြီ ဖြစ်သည်။ မြစ်ကမ်းဘက်သို့ လှည့်ကာ မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း သူမ၏ ပုံရိပ်လေးကို အလွမ်းပြေအငမ်းမရ ငေးလိုသေးသည့် နှလုံးသား၏ ဆန္ဒကို သူမငြင်းဆန်နိုင်။ သူမနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှောင်ပြေးနေရသည်မှာ ကြာပြီ။ တော်ပြီ သူထွက်မပြေးချင်တော့ဘူး။ သူမ မမြင်လျှင် နှုတ်မဆင်းဘဲနေမည်။ မြင်သွားရုံမျှင်ရော။ သူ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငြိမ့်ပြရမလား၊ သာသက စ...။

လေး။ တစ်ယောက်တည်း
အသံလည်း မေးလို့ မဖြစ်
လား။ လာနေတာက နှစ်
ယောက်ဆိုတော့လေ။ နေ
ကောင်းလား။ ဟင့်အင်း
အဲဒါလည်း ကြောင်တောင်
ကောင်းနဲ့ နေကောင်းလို့ပဲ
အညင်းခံရင်း လမ်းလျှောက်
ချတာပေါ့။

‘အယ်... အစ်ကို...’
အနားနီးမှ ရုတ်တရက်
မြင်လိုက်ရသည့် သူ့ပုံရိပ်
ကြောင့် သူမထဲမှ အံ့အားသင့်
တန်နှင့်အတူ ပုံရိပ်တချို့ ဖြတ်
သန်းသွားသည်။ ထို့နောက်
သူမဘေးမှ သမီးငယ်လေး
တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

‘တစ်ယောက်တည်း...’
သူမက မိန်းမတို့
အတတ်ပညာဖြင့် တစ်မြို့
တည်းနေ တွေ့နေကျ မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်ကို လမ်းမှာ
တွေ့သလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး
နှုတ်ဆက်လိုက်သောအခါ
သူ ကယောင်ကတမ်းနှင့်
နှုတ်နှုတ်ချွတ်ကာ သုတ်ရင်း
ခေါင်းညှိတ်မိလိုက်သည် ထင်
သည်။

‘မသိလိုက်ဘူး...၊ ပြန်
ဆုတ်တာ ကြာပြီလား’
သူမ ဘာကိုပြောတာ
လဲ။ သူမကြောင့် ဒီမြို့က
ဆွတ်ပြေးသွားသူတစ်ယောက်
သူမ သိအောင် ပြန်လာရ
လား။ သူမကြောင့် ထွက်
ပြေးသွားရတာကိုပဲ မသိ
လိုက်တာလား။ ဘာကို မသိ
လိုက်တာလဲ။ ရှုံးနိမ့်နေသူ
အကြောင်းကို မသိကြပေမဲ့
ခင်ပေါ်က လူတွေအကြောင်း
ကြားနေရသည်ကိုတော့ သူမ
သိနေချင်လိုက်တာ။

သူမ ကြောင့်
ဒီမြို့က
ထွက်ပြေးသွားသူ
တစ်ယောက်က
သူမ
သိအောင်
ပြန်လာရမှာလား
သူမ ကြောင့်
ထွက်ပြေး
သွားရတာကိုပဲ
မသိ
လိုက်တာလား
ဘာကို
မသိလိုက်တာလဲ

‘ကြာဖြူ’
စိတ်ကူးထဲမှာ အမြဲရှိနေ
သော၊ အိပ်မက်မက်တိုင်း
ယမ်းယောင်ခေါ်မိတတ်သော
ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ တစ်ဦး
တည်းသာ ခေါ်ခဲ့ဖူးသော
နာမည်တစ်ခုကို သူ့နှုတ်မှ
လွတ်ခနဲ ထွက်သွားချိန်တွင်
သူမဘက်မှ တုံ့ပြန်မှုက...
‘အစ်ကို့မှတ်ဉာဏ်တွေ
က ဟိုးတုန်းက အတိုင်းပဲ
လား’
သူ အာခေါင်ခြစ်၍
အော်ဟစ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။
ဟုတ်တယ်၊ ဟိုးတုန်းကအတိုင်း
ပဲ။ ခံစားချက်တွေကလည်း

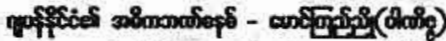
ဟိုးတုန်းကအတိုင်းပဲ။ အရာ
ရာဟာ သူ့ဘက်က ဘာမျှ
မပြောင်းခဲ့ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို လစ်လျူရှုပြီး သူမပဲခုံးနှစ်
ဖက်ကို ကိုင်လှုပ်ရင်း မေး
လိုက်ချင်သည်။ ဟိုးတုန်းက
လိုပဲ ချစ်သေးရဲ့လားလို့။ ကံ
အဲဒါဆို သူမ ဘယ်လိုဖြေမှာ
ပါလိမ့်။ တစ်ချိန်က သူမ
မျက်နှာထက်မှ စာရွက်များ
အားလုံး သူ ဖတ်ရှုနိုင်ခဲ့
သည်။ ဘာသာပြန်နိုင်ခဲ့
သည်။ ယခု သူမမျက်နှာ
ထက်မှာ သူ အဖြေကိုရှာ
သည်။ သူမမျက်ဝန်းတွေထဲ
က ဘာသာစကားကိုရှာသည်။
ဘာမျှ မတွေ့၊ ဘာမျှမဖတ်
ရှုနိုင်တော့။ သူ့မျက်မှန်ကို
ပါဝါဝါတိုင်းရှာဖွေမည်ထင်သည်။
ညနေခင်း၏ နေခြည်
နွေးနွေးအောက်တွင် သစ်
အယ်သီးရောင် သူမ၏ ဆံပင်
သည် ရောင်စဉ်တစ်မျိုးဖြင့်
လှနေကြောင်းကိုတော့ သတိ
ပြုမိသည်။ နေခြည်နောက်ခံ
တွင် သူမ၏ ပါးနှင့်နားရှိ
မွေးညင်းနု လေးများကို
အသည်းယားစွယ် ဖြင့်နေရ
သည်။ တိုက်ခတ်လာသည့်
လေကြောင့် နားနောက်နှင့်
လည်ကုပ်သားတစ်ဝိုက်ရှိ
ဆံနုလေးများက လှုပ်ခါနေ
သလို သူ့စိတ်အစဉ်တို့သည်
လည်း ယိမ်းထိုးလျက်ရှိသည်။
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏
အလှတရား ဒီထက် ပိုမကျူး
ကျော်ရန် သိစိတ်က သတိ
ပေးသည်။ ဒီမျက်လုံးတွေ
ပေါ့ သူ့ရင်ထဲက ခံစားချက်
အားလုံး ဖတ်ရှုသွားတာ။ ဒီ
နှုတ်ခမ်းတစ်စုံပေါ့ သူဒေါသ
တွေကို လျော့ကျစေခဲ့ဖူးတာ။
နောက်ပြီး...။ အို သူ့ဘာတွေ

တွေ့နေတာလဲ။ စိတ်ကို ချွန်း
အုပ်ကာ သူ ခေါင်းငုံ့လိုက်
သည်။
တစ်ချိန်က ဆေးရောင်စုံ
ဖြင့် လှပဖူးသည့် ဖြူဖြူသွယ်
သွယ် ကတော့ချွန် လက်
ချောင်းလေးများကို ဆေးဆိုး
မထားသော်လည်း ပန်းနု
ရောင်သန်းသည့် ဗာဒီစေ့
သဏ္ဌာန် လက်သည်းညီညီနှင့်
ဖယောင်းလက်ချောင်းလေး
များအဖြစ် တွေ့လိုက်ရသည်။
လက်သည်းရှည်ထားတာကို
မကြိုက်သော၊ ဆေးဆိုးတာ
ကို မနှစ်သက်သောသူကြောင့်
ချစ်သူဖြစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း
သူမက သူ့အလိုအတိုင်းလိုက်
လျော့ခဲ့ရသည်ကို သတိရ
လိုက်မိသည်။ ခုချိန်ထိ သူ
စကားကို လိုက်လျော့တုန်း
လားဆိုသည့် အတွေးလေး
ဖြတ်သန်းသွားစဉ် နှလုံးသား
သည် လှိုက်ခနဲနွေးသွားသည်။
ထိုလက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်
ထားစဉ်က သူမက...
‘အစ်ကို အဲလိုဆုပ်ကိုင်
ထားလိုက်ရင် လုံခြုံနွေးထွေး
သွားသလို အမြဲ ခံစားရတယ်
သိလား’
‘ဒီနာမည်ကို သိပ်
ကြိုက်တာပဲ။ အစ်ကိုနဲ့ ဖူးစာ
ဆုံရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တကယ်လို့
မဆုံဘဲ တခြားတစ်ယောက်
နဲ့ ဆုံရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သမီးလေး
မွေးခဲ့ရင် ဆောင်းကြာဖြူလို့
ပေးမယ်နော်။ အဲဒါ ဘာလို့
လဲ သိလား’
ပြောဖူးခဲ့သည့် စကား
လုံးတိုင်းကို မှတ်မိနေသည့်
သူမှတ်ဉာဏ်ကြောင့် နှလုံး
အိမ်သည် မောပန်းလှသည်။
နာကျင်ရသည်။ သူမလက်
ကိုကြည့်ကာ ငိုနေမိစဉ်

မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းတိုက်များနှင့် မြန်မာစာအုပ်များ - ဓမ္မာစရိယ ဦးအေးနိုင်(ဘိဝံသ)

© 2000 by The McGraw-Hill Companies, Inc.

အလင်းသစ်စာပေစင်္ကြံလမ်းညွှန် - အလင်းသစ်စာတိုင်းအဖွဲ့

conflict resolution - conflict resolution

ပြည်ပခွဲလက်ထက် ပါဝင်ပိုင်အမျိုးသမီးများ

cc:baul@comcast.net - 508-548-8888

ကလေးဇာတ်လမ်းတွေထဲက ပဋိပက္ခများဟာ အများအားဖြင့် အပြင်ပဋိပက္ခများသာ များကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ပဋိပက္ခများကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့တဲ့အချိန်မှာ ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့ စိတ်အတွင်း ခံစားချက် ပဋိပက္ခကို မပါမဖြစ် ပါကိုင်ပါအောင် ရေးဖွဲ့ဖို့ လိုပါတယ်။

အပြင်ပဋိပက္ခကြောင့်ဖြစ်တဲ့ စိတ်တွင်းပဋိပက္ခများ

ပြီးခဲ့တဲ့လက ဆောင်းပါးမှာ ကျွန်မ တင်ပြဆွေးနွေးခဲ့သလိုပဲ ဇာတ်ကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ဖို့အတွက် ဇာတ်လမ်းအတွင်းထဲမှာ ဇာတ်ကောင်တို့ကြုံရမယ့် ပဋိပက္ခက ပါကိုင်ပါရပါမယ်။ ကလေးဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်ဟာ ပြဿနာလေးတွေနဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ရင်ဆိုင်ရပါပြီ။

ပြဿနာဟာ ဇာတ်လမ်းကိုဆက်မယ့် တစ်နည်းပြောရရင် စာဖတ်သူကို စိတ်ဝင်စားအောင် လုပ်ရမယ့် ဆက်ထုံးပါပဲ။ ဒီဆက်ထုံးကို စာရေးသူဟာ ဖန်တီးရပါမယ်။ ဒီဆက်ထုံးတွေကို အပြင်ပဋိပက္ခ(External Conflict)လို့ ခေါ်တာပါပဲ။ ဒီဆက်ထုံးကြောင့် ဇာတ်ကောင် ဘယ်လိုခံစားရလဲဆိုတဲ့ ခံစားချက်ကတော့(Internal Conflict) ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဇာတ်လမ်းကို ဆက်ဖို့အတွက် ဆက်ထုံးလေးတွေကို ထုံးတုံးအချိန်ဟာ အရေးကြီးသလို ဒီဆက်ထုံးကို ဖြေဖို့ ကျော်လွှားဖို့အတွက် ကြုံရတာလေးတွေ စိတ်မော့ချင်စရာလေးတွေ၊ ဒေါသထွက်ချင်စရာတွေ၊ မချင်မရဲ ဖြစ်ချင်စရာတွေကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့တဲ့အခါ (Internal Conflict)ဟာလည်း သိပ်ကိုမှ အရေးကြီးပါတယ်။ ဆက်ထုံး (ပြဿနာကို ဖန်တီးထားပြီးတော့) တစ်ခါတည်း တန်းပြီးတော့ ဖြေပြလိုက်တဲ့ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်မျိုးကတော့ ကလေးဇာတ်လမ်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လူကြီးဇာတ်လမ်း ဇာတ်ကွက်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းပါဘူး။

ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် တစ်ခုခု အပြင်ပဋိပက္ခ (External Conflict) နဲ့ အတွင်းပဋိပက္ခ (Internal Conflict)တို့ အချိုးညီညီ ပါနိုင်ဖို့ သိပ်ကိုမှ အရေးကြီးပါတယ်။ အပြင်နဲ့အတွင်း အချိုးညီညီ အတွက် အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကို ဥပမာလေးနဲ့ ကျွန်မ ရေးပြပါမယ်။

ဇာတ်လမ်း ဥပမာ- ကျော်ကျော်

က သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူတူ ဘောလုံးကန်ဖို့အတွက် ဘောလုံးလေးတစ်လုံးလောက် လိုချင်တယ်။ သူ့မေမေကလည်း ဆင်းရဲတော့ ဝယ်မပေးနိုင်ဘူး။ သူတို့သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဘောလုံးကန် ဝါသနာပါပေမဲ့ သူတို့မှာ ဘောလုံးလေးတစ်လုံးတော့ မရှိပါဘူး။

တစ်ရက်တော့ လမ်းထိပ်မှာ ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီး ရင်သားတာထဲ ကျော်ကျော် တွေ့လိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်တို့ လမ်းထဲကို ဒီလို ကားအကောင်းစားကြီး

သား။ ကားထဲကနေ သူရွေးခဲ့
 ဦးလေးကြီးတစ်ယောက် ထွက်
 အိမ်အချိန်မှာပဲ အဲဒီဦးလေး
 ကြားက ပိုက်ဆံအိတ် ပြတ်ကျ
 ကျော်ကျော် မြင်လိုက်
 ဦးလေးကြီးက သူခါးကြားထဲ
 ဖိုက်ဆံအိတ်ကျသွားတာကို မသိ
 ကားမှန်တင်ပြီးတော့ လမ်းထိပ်
 လျှောက်သွားပြီ။ ဘယ်သူမှ
 အမှားမှမရှိဘူး။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို
 ကျော်ကျော် ပြေးကောက်လိုက်တယ်။
 ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ပိုက်ဆံ
 အများကြီးပဲ။ ဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ဆိုရင်
 လည်းဝယ်လို့ရပြီ။ ကျော်ကျော်
 နှုတ်ကြီး ဖြစ်နေတာကို ခံစားရမှာပါပဲ။
 ဒီဇာတ်လမ်းမှာ ကျော်ကျော်
 ဘောလုံးကို ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ၊
 ဘောလုံးဟာ ကျော်ကျော်တို့ သူငယ်
 ချင်းတွေအတွက် ဘယ်လောက်ထိ
 အရေးကြီး လိုအပ်နေသလဲဆိုတာကို
 ပြောပြတဲ့ ဇာတ်ကွက် ပါမလာပါဘူး။
 ဘောလုံးကန်ဖို့ ဘောလုံးမရှိလို့ ကျော်
 ကျော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လိုခံစား
 ရတယ်၊ ဘောလုံးရှိနေတဲ့လူတွေ ဘော
 လုံးကန်နေတာကို ကြည့်ပြီးတော့ ကျော်
 ကျော်တို့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေ
 (Internal Conflict)ကို ဇာတ်လမ်းမှာ
 မဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။
 ဒီလိုပဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို တွေ့တဲ့
 အချိန်မှာ ကျော်ကျော်ရဲ့ စိတ်(လိုချင်တာ၊
 ကြောက်ရွံ့တာ၊ အားနည်းတာ၊ ဝမ်းသာ
 တာ၊ ဝမ်းနည်းတာ)စတာတွေကိုလည်း
 ပါအောင် ရေးမဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါ
 ကြောင့် ဇာတ်လမ်းကိုဖတ်တဲ့ ကလေး
 တို့ဟာ ကျော်ကျော် ဘယ်လို ခံစားနေရ
 သလဲဆိုတာကို သူတို့ မသိရသလို၊
 ကျော်ကျော် ခံစားသလိုလည်း သူတို့
 မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။
 တကယ်တော့ ဇာတ်လမ်းဝတ္ထု
 ဖတ်တယ်ဆိုတာဟာ ခံစားချင်လို့ ဖတ်
 ကြတာပါ။ ဇာတ်ကောင်တွေရဲ့ စိတ်
 အတက်အကျအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကို
 ဖတ်သူဟာ နောက်ကနေ လိုက်ပါခံစား
 နိုင်ရပါမယ်။
 နောက်ထပ် ဥပမာအနေနဲ့ ကျွန်မ
 တို့ ထပ်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဇာတ်လမ်းကို
 သိပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့ ဘယ်အချိန် ပြန်
 ဖတ်ဖတ် စာဖတ်သူရဲ့ မျက်ရည်ကို ချူ
 နိုင်ဆဲဖြစ်တဲ့ ဆရာ မင်းသုဝဏ်ရဲ့
 ဘကြီးအောင် ညာတယ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတို
 လေးပါပဲ။
 ဒီဝတ္ထုတိုလေးမှာ ဆရာ မင်းသု
 ဝဏ်ဟာ မောင်ချစ်ဆိုတဲ့ ကလေးလေး
 ရဲ့ ဆင်စွယ်ရုပ်လေးကို တပ်မက်စိတ်
 (လိုချင်စိတ်)ကို စိတ်အတွင်းထဲထိ နှိုက်
 ပြီးတော့ ရေးပြသွားပါတယ်။
 ကျောင်းအဆင်းမှာ ကလေးတွေ

ပိုင်းအကြည့်နေလို့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့
 ဝင်ရောက်ကြည့်ရဉ်ရာက ဆင်စွယ်ရုပ်
 လေးကို မောင်ချစ် တွေ့ရပုံကနေ ဆရာ
 ဟာ ဇာတ်လမ်းကို စ၊ထားပါတယ်။
 ဆရာက မောင်ချစ်လေးဟာ ဆင်စွယ်
 ရုပ်လေးကို တွေ့တွေ့ချင်း သိပ်ကိုမှ
 ကြိုက်သွားတာပဲလို့ စာဖတ်သူကို
 မပြောပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တခြားကလေး
 တွေ ထ၊ပြန်သွားပေမဲ့လည်း မောင်ချစ်
 ဟာ မပြန်ဘဲနဲ့ ဆင်စွယ်ရုပ်လေး ထုတာ
 ကို ရပ်ကြည့်နေဆဲပဲလို့ မောင်ချစ်ဆိုတဲ့
 ကလေးလေးရဲ့ ဆင်စွယ်ရုပ်ပေါ်ကို
 တပ်မက်စိတ်ကို စာဖတ်သူမြင်အောင်
 လို့ အပြလေးနဲ့ ဆက်ထုံးကို စ၊လိုက်

ဇာတ်လမ်းကို
 သိပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့
 ဘယ်အချိန် ပြန်ဖတ်ဖတ်
 စာဖတ်သူရဲ့မျက်ရည်ကို
 ချူနိုင်ဆဲဖြစ်တဲ့
 ဆရာ မင်းသုဝဏ်ရဲ့
 ဘကြီးအောင် ညာတယ်
 ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးပါပဲ
 ဒီဝတ္ထုတိုလေးမှာ
 ဆရာ မင်းသုဝဏ်ဟာ
 မောင်ချစ်ဆိုတဲ့
 ကလေးလေးရဲ့
 ဆင်စွယ်ရုပ်လေးကို
 တပ်မက်စိတ်
 (လိုချင်စိတ်)ကို
 စိတ်အတွင်းထဲထိ
 နှိုက်ပြီးတော့
 ရေးပြသွားပါတယ်
 ပါတော့တယ်။
 'ဘကြီးအောင် ဒီအရပ်လေး
 ဘယ်သူ့အတွက် ထုနေတာလဲ'လို့
 မောင်ချစ် မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ဘကြီး
 အောင်က ကလေးမို့လို့ လွယ်လွယ်ပဲ
 စ၊နောက်တဲ့သဘောနဲ့ 'လိုချင်ရင် ရေး'

ပိုက်ဆံတစ်ကျပ် ယူလာခဲ့။ ဘကြီး
 ရောင်းမယ်'လို့ ပြောလိုက်တာပါပဲ။ ဒီ
 စကားတစ်ခွန်းနဲ့ ဆရာဟာ ဝတ္ထုတိုရဲ့
 ဆက်ထုံး ပဋိပက္ခကို စ,လိုက်ပါပြီ။
 မောင်ချစ်ဟာ ဆင်စွယ်ရုပ် ရဖို့ဆိုတဲ့
 ရည်ရွယ်ချက်အပြင် ပဋိပက္ခအတွက်
 ကြိုးစားရပါတော့တယ်။ ကလေးတစ်
 ယောက်အတွက် တစ်ကျပ်ဆိုတဲ့ ပိုက်ဆံ
 ဟာ အင်မတန်များပေမဲ့ မောင်ချစ်
 အငတ်ခံစားတာ။ ပိုက်ဆံရဖို့အတွက်
 ကျောက်တံလေးတွေကို သွေးပြီး ရောင်း
 တာတွေကို ဆရာက ဝတ္ထုတိုအတွင်းမှာ
 ပဲ ကျစ်လျစ်လှပစွာ ထည့်ထားပါ
 တယ်။ စာဖတ်သူဟာ မောင်ချစ်နဲ့
 အတူတူ ဆင်စွယ်ရုပ်တုကို ရဖို့အတွက်
 တကယ့်ကိုပဲ စိတ်လိုက်မောနေရပြီ။
 ဒီလို စိတ်မောရတဲ့ ဝတ္ထုထဲက မောင်ချစ်
 ရဲ့ စိတ်ပင်ပန်းမှုကို စာဖတ်သူ ကူးစက်
 ခံစားနိုင်စေဖို့အတွက် မောင်ချစ်ရဲ့ စိတ်
 ခံစားချက်လေးကိုလည်း အပြုလေးတွေ
 နဲ့ ရေးပြဖို့ ဆရာ မင်းသုဝဏ်က မမေ့
 လျော့ခဲ့ပြန်ပါဘူး။

မောင်ချစ်လေး သွေးပြီးရောင်းတဲ့
 ကျောက်တံဖိုးကို လေးတန်းကျောင်း
 သားက အနိုင်ကျင့်ပြီး မပေးတာ၊
 ကောက်ညှင်းပေါင်း အဋ္ဌေတထောင်း
 ထောင်းကို စားချင်ပေမဲ့ မစားတာ၊
 သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဂေါ်လီရိုက်ဖို့ ဂေါ်လီ
 မဝယ်ဘဲနဲ့ (ပိုက်ဆံလျော့သွားမှာစိုးလို့)
 ခွေလိုမို့တစ်၊ တစ်ယောက်တည်းကစား
 တာတွေကို မမေ့မလျော့ ထည့်ခဲ့ပါ
 တယ်။ ပိုက်ဆံလေးတွေ များလာတော့
 စုဘူးလေးကို ထားစရာနေရာမရ ဖြစ်ရ
 ပုံစံတဲ့ အတွင်းစိတ်ပဋိပက္ခများကို
 ပြောင်မြောက်စွာနဲ့ ရေးဖွဲ့သွားတာမို့လို့
 ဒီကလေးရဲ့ စိတ်အမောဟာ စာဖတ်သူ
 ရဲ့ စိတ်အမော၊ ဒီကလေးရဲ့ လိုချင်တပ်
 မက်မှုဟာ စာဖတ်သူရဲ့ လိုချင်တပ်မက်
 မှု ဖြစ်လာရပါတော့တယ်။

ပိုက်ဆံလေးပြည့်လို့ အရပ်လေးကို
 ယူမယ်ဆိုပြီးတော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ သွား
 တဲ့ အချိန်မှာတော့ အရပ်လေးကို
 ဝန်ထောက်မင်းက ဝယ်ဖို့ လုပ်နေပါပြီ။

ဆက်ထုံးကို ဖြေတဲ့အချိန်မှာတော့
 မောင်ချစ်လေးရဲ့ ဆင်စွယ်ရုပ်တုကလေး
 ကို ဆုံးရှုံးရတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုဟာ စာဖတ်သူရဲ့
 ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်ရပါတော့တယ်။ စာဖတ်သူ
 ဟာလည်း မောင်ချစ်ကလေး ဝမ်းနည်း
 နာကျင်စွာ ခံစားရသလိုပဲ တကယ့်ကို
 စိတ်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ နာကျင်
 ခံစားရပါတော့တယ်။

အပြင်ပဋိပက္ခ (External Conflict)
 ဟာ စာဖတ်သူကို စိတ်ဝင်စားအောင်
 နှိုးဆွလှုပ်နှိုးနိုင်သလိုပဲ အတွင်းပဋိပက္ခ
 (Internal Conflict)ဟာလည်း စာဖတ်
 သူရဲ့စိတ်နှလုံးသားကို ထိခိုက်အောင်လို့
 ဆွဲကိုင်ဆုပ်ညှစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
 ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့
 မယ်ဆိုရင်ဖြင့် အတွင်းပဋိပက္ခရော၊
 အပြင်ပဋိပက္ခကိုပါ စာရေးသူဟာ ရေးဖွဲ့
 ဖို့လိုပါတယ်။

အတွင်းပဋိပက္ခနဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်

စာရေးသူဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့
 အတွင်းပဋိပက္ခ (Internal Conflict) ကို
 ရေးဖွဲ့တဲ့ နေရာမှာ အဓိကထားရမယ့်
 အချက်ကတော့ ဇာတ်ကောင်တို့ရဲ့
 စရိုက်ပါပဲ။ ကိုယ်တွင်း၊ စိတ်တွင်းမှာ
 ရှိတဲ့ ပဋိပက္ခဟာ ဇာတ်ကောင်ရဲ့
 နောက်ခံ အကြောင်းတရား၊ စိတ်နေ
 သဘာဝ၊ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်
 စတာတွေပေါ်မှာ မူတည်ပြီးတော့ ဖြစ်
 တည်လာရပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ ကိုယ်ယူထားတဲ့
 ဇာတ်ကောင်စရိုက်ရဲ့ စိတ်သဘာဝနဲ့
 ဆန့်ကျင်တာ၊ အားသာချက်တွေနဲ့ ဆန့်
 ကျင်တာ၊ နောက်ခံသဘာဝနဲ့ ဆန့်ကျင်
 တာတွေကို အတွင်းပဋိပက္ခအဖြစ် ရေးဖွဲ့
 လို့ မဖြစ်ပါဘူး။

အထူးသဖြင့် ကလေးပုံပြင်၊
 ဇာတ်လမ်းတွေကို ရေးဖွဲ့မယ့် စာရေးသူ
 ဟာ ကလေးတို့ရဲ့ ဇာတ်ကောင်စရိုက်
 အတွက် ဥပမာ- အဓိပ်မက်တဲ့ ကြောင်
 ကလေး ကာရိုက်တာကို ယူပြီးပြီဆိုပါ
 တော့။ ဒီကြောင်လေးဟာ မအိပ်ဘဲနဲ့
 တစ်ညလုံး ကြွက်ဖမ်းပြီးတော့ ကြွက်နဲ့
 ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့ ဇာတ်ကွက်မျိုးကို ရေး

လို့ မရပါဘူး။
 တစ်ခါတလေမှာ စာရေးသူဟာ
 ဆက်ထုံးတွေကို ဖန်တီးရင်းနဲ့ပဲ ဇာတ်
 ကောင်စရိုက်တွေ လွဲချော်သွားတဲ့ (ကာ
 ရိုက်တာ မမှန်တော့တာတွေ) ဖြစ်တတ်
 ပါတယ်။ ကလေးပုံပြင် ဇာတ်လမ်းတွေ
 ကို ကလေးတွေအတွက် ရေးတယ်ဆို
 ပေမဲ့ လူကြီးဇာတ်လမ်းကို ရေးသလိုပဲ
 ဇာတ်ကောင်စရိုက်တွေ မှန်ဖို့ကိုတော့
 စာရေးသူဟာ သတိထားပြီးတော့ ဂရု
 စိုက်ဖို့ လိုပါတယ်။ ပုံပြင်ဇာတ်လမ်းတွေ
 ကို ဖန်တီးရေးသားတယ် ဆိုတာဟာ
 ကိုယ်တွေ့ မှတ်တမ်းလိုမျိုး တကယ့်
 အခပ် မဟုတ်ပေမဲ့လည်း တကယ့်အခပ်
 အပြင် ကမ္ဘာလောကထဲက အဖြစ်
 အပျက်တွေကို စိတ်ကူးနဲ့ ပေါင်းစပ်
 ပုံဖော်ကြရတာမို့လို့ အပြင်လောကမှာ
 ဖြစ်တဲ့ပျက်တဲ့အတိုင်းပဲ ယုတ္တိရှိဖို့
 သိပ်လိုပါတယ်။

မှန်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း
 အံ့သြခြင်း၊ သနားခြင်း၊ စိတ်ငြိမ်းချမ်း
 ခြင်း၊ ခင်မင်နှစ်ခြိုက်ခြင်း၊ စက်ဆုပ်နဲ့
 ရှုခြင်း စတဲ့ ခံစားချက်တွေကို တကယ့်
 ဘဝမှာလည်း လူအချင်းချင်း တွေ့ဆုံ
 အခါ၊ အကြောင်းအရာတစ်ခုခုနဲ့ ကြုံ
 ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်ုပ်တို့ နိမ့်စွာ ခံ
 နေရသလိုပဲ ဝတ္ထု၊ ဇာတ်လမ်းမှာလည်း
 တကယ့်ဘဝအတိုင်း ခံစားဖို့လိုပါတယ်။

တကယ့်ဘဝနဲ့ ဝတ္ထုတို့ မတူ
 အချက်ကတော့ ဝတ္ထု၊ ပုံပြင်၊ ဇာတ်
 လမ်းတို့မှာတော့ စာရေးသူရဲ့ ဦးစည်
 ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်လေးတွေ တိတိ
 ခြင်းပါပဲ။ ကလေးတို့အတွက် ပုံပြင်
 ဇာတ်လမ်း၊ ဝတ္ထုတို့ကို ဖန်တီးရေးဖွဲ့
 အချိန်မှာ စာရေးသူတို့ဟာ ဦးတည်
 အမျိုးမျိုးနဲ့ ရေးဖွဲ့ ဖန်တီးကြပါတယ်။
 ဒီဦးတည်ချက် (Theme) အကြောင်း
 တော့ ရှေ့မှာပဲ ကျွန်ုပ် တင်ပြ
 နွေးသွားပါ့မယ်။

ဇာတ်ကွက်

Ref: How to write a Great Children's
 Book, Using Conflict in Children's
 Stories by Laura Backes
 မင်းသုဝဏ်၏ လက်ရာ - မင်းသုဝဏ်

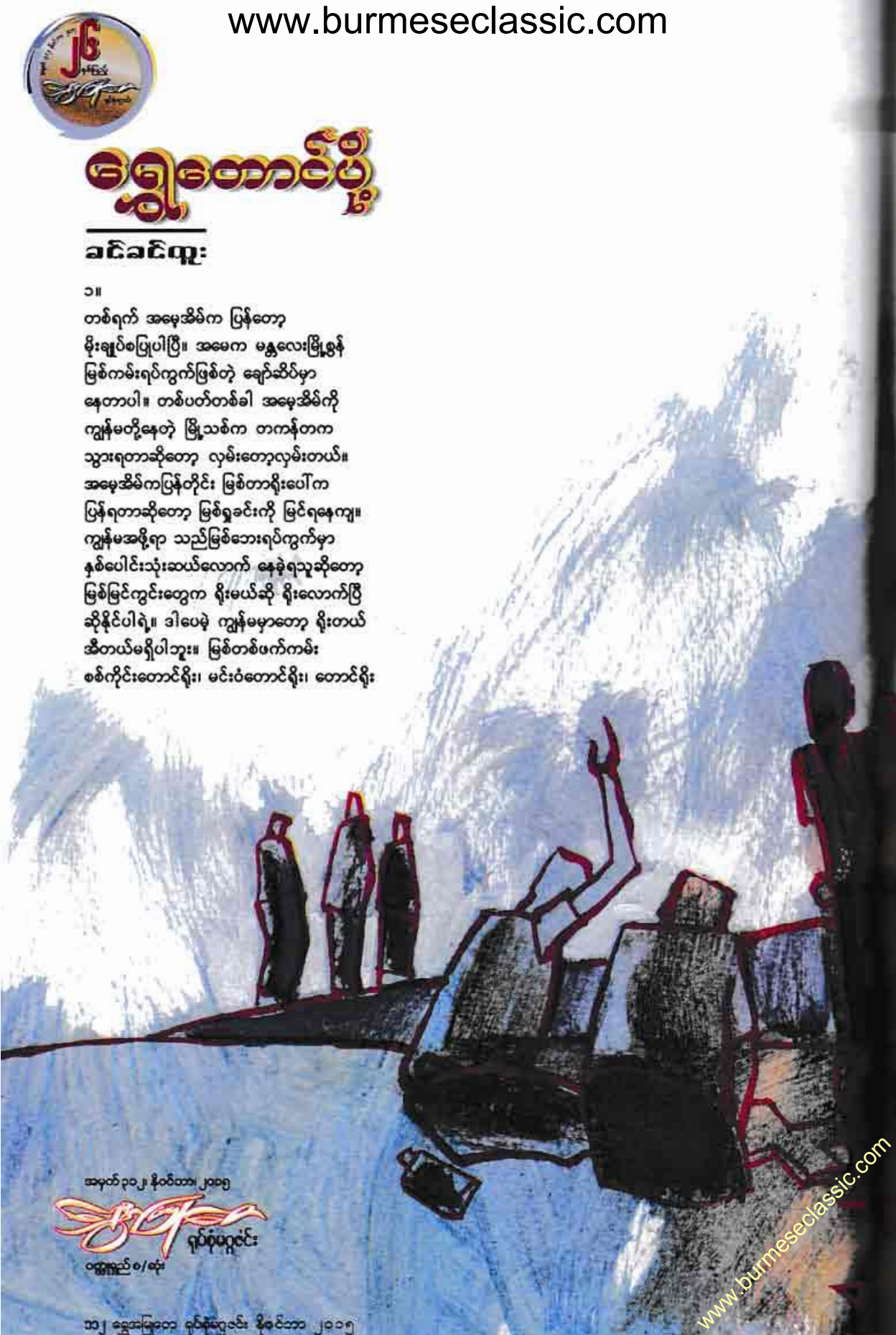

ရွှေတောင်ပို့

ခင်ခင်ထူး

၁။

တစ်ရက် အမေ့အိမ်က ပြန်တော့
 မိုးချုပ်စပြုပါပြီ။ အမေက မန္တလေးမြို့ရပ်
 မြစ်ကမ်းရပ်ကွက်ဖြစ်တဲ့ ချော်ဆိပ်မှာ
 နေတာပါ။ တစ်ပတ်တစ်ခါ အမေ့အိမ်ကို
 ကျွန်မတို့နေတဲ့ မြို့သစ်က တကန်တက
 သွားရတာဆိုတော့ လှမ်းတော့လှမ်းတယ်။
 အမေ့အိမ်ကပြန်တိုင်း မြစ်တာရိုးပေါ်က
 ပြန်ရတာဆိုတော့ မြစ်ရှုခင်းကို မြင်ရနေကျ။
 ကျွန်မအဖို့ရာ သည်မြစ်ဘေးရပ်ကွက်မှာ
 နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက် နေခဲ့ရသူဆိုတော့
 မြစ်မြင်ကွင်းတွေက ရိုးမယ်ဆို ရိုးလောက်ပြီ
 ဆိုနိုင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မမှာတော့ ရိုးတယ်
 အီတယ်မရှိပါဘူး။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်း
 စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ မင်းဝံတောင်ရိုး၊ တောင်ရိုး

အမှတ် ၃၁၂၊ နိုင်ငံတော် ၂၀၁၅

တန်းပေါ်က ဘုရားပုထိုး
စေတီတွေ၊ ညနေခင်း ခရမ်း
သွေး ထ၊နေတဲ့မြစ်မ၊ မြစ်မ
ပေါ်က သံမော်တော်တွေ၊
လက်လှော်လှေကလေးတွေက
လှချင်တိုင်း လှနေတတ်တာ
မဟုတ်လား။ သင်္ဘောကြီး
တွေက ချော်ဆိပ်မှာ မကပ်
လေပါဘူး။ မြောက်ဘက်
လှမ်းလှမ်းက ဂေါ်မိန်မှာ ကပ်
ကြတာများတယ်။ မြောက်
ဖျား ကျွဲစွန်းဘက်မှာတော့
ဝါးဖောင်တွေ အကပ်အပြု
များရဲ့။ အမေတို့နေတဲ့ ချော်
ဆိပ်နဲ့ ကပ်လျက်က ရွှေလှေ
ဆိပ်မှာတော့ ရှားရှားပါးပါး
ဆိုသလို ထင်းလှေတွေ ခိုနေ
ကျပါ။

သည်နေရာရောက်တိုင်း
ဧရာဝတီဆည်းဆာကို ကျွန်မ
ဓာတ်ပုံရိုက်နေကျဆိုတော့
ခါတိုင်းလိုပဲ ကင်မရာကိုင်ပြီး
ရှုခင်း ရွေးနေမိတယ်။ မြစ်မနဲ့
တာရီးခြေကြားမှာ အလျား

ဖက် ပုတ်ပြီး အိမ်ဆောက်
သစ်ဆိုက်စုံ လှီးလိုက်ကြပုံ
များ တစ်လုံး၊တစ်လုံး ဘာမှ
မကြာလိုက်ဘူး။ သည်စီးပွား
ရေးကို ပိုပြီး ကျွဲထောင်သူ၊
သစ်တိုက်သူ၊ သစ်စက်
ထောင်သူ၊ လွှဲဆရာ ဝိုင်း
ဆရာတွေနဲ့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး
တဒီးဒီးညလို့။ သစ်တွေက
လည်း တိုက်မဆုံးဘူး။ လွှဲ
စက်တွေကလည်း အသံမစဲ
ဘူး။

အခုတော့ သည်စီးပွား
ရေးက မရှိသလောက် ရှိရ
ပြန်ပြီ။ သစ်လုံးတွေ မရှိ
တော့တာရော၊ လုပ်ရကိုင်ရ
တာ ကျပ်တည်းလာတာရော
ဆိုတော့ အရင်က သစ်ကွင်း
ကြီးက အခုတော့ သဲကွင်း
ဖြစ်ရပြီ။ သဲစုပ်မော်တော်တွေ
တစ်ကောထ၊ပြန်လို့ မြစ်သဲ
မြစ်ကျောက်မှ လိုချင်ရင် ချော်
ဆိပ်ကို လာရုံပါပဲ။ ဧရာမ
သဲကားကြီးတွေဆိုတာ သဲစို

မှာ ဘယ်လိုလူတွေကများ အဲ
သလောက်တောင် တိုက်ကြီး
တာကြီးတွေ ဆောက်နေကြ
တာပါလိမ့်။ မိုးလင်းကမိုး
ချုပ် နေရပ်စုပ် ကန်းဝင်ပါ
ပြီဆိုမှ အလုပ်သိမ်းကြတာဆို
တော့ သဲတင်သဲချ လုပ်ကြ
လို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဈေးရောင်းကြလို့
ပဲဖြစ်ဖြစ် ဘဝပါးရသူတွေ
ခမျာ ငွေစကြေးစမြင်ရတာ
ပါပဲ။ ကွင်းထဲမှာ ထမင်း
ပုံပြင်ဆိုင်(ထမင်းကို တစ်ခါ
ပြင်ပုံပေးတဲ့ဆိုင်)၊ အရက်
တံဆိပ်ရုံဆိုင်၊ သွားရည်
(သရေ)စာဆိုင်၊ ကြက်ကြော်
ငုံးကြော်ဆိုင်၊ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်ကစလို့
အထိုင်သည်၊ ဗန်းသည်၊
တွန်းလှည်းသည်တွေဆိုတာ
ပွစာတက်လို့။

အဲသည်ညနေက တာရီး
စပ်မှာ ခင်းရောင်းတဲ့ အိုးတွေ
ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖြစ်တယ်။
ရာချီနေတဲ့ အိုးရဲရဲတွေက

ပေါ် ထိုင်လို့။ မိန်းမတစ်
ယောက်က မတ်တတ်ရပ်ရင်း
အိုးသည်မ ပခုံးတစ်လျှောက်
ပရုတ်ဆီထူထူပွတ်ရင်း နှိပ်
ပေးလို့။ ဆင့်ပုံထားတဲ့ အိုး
တွေနဲ့ အိုးသည်၊ အိုးသည်ကို
နှိပ်ပေးနေတဲ့ မိန်းမ။ ညနေ
ခင်းအလင်းထဲမှာ သည်ပုံက
ဘဝဆန်လွန်းလို့ ရိုက်မိတာ
ပါ။ အစတော့ ကျွန်မ ဓာတ်ပုံ
ရိုက်တာကို မြင်ကြပုံမပေါ်
ဘူး။ ကျွန်မက နေရာရွှေ့ပြီး
နှစ်ကွက်၊သုံးကွက် ရိုက်
တော့မှ နှိပ်နေတဲ့ မိန်းမက
ကျွန်မကို မြင်ပုံရတယ်။

‘အယ်တော် ဆရာမ။
ကြီးတော်ဆီ လာတာလား။
ကျုပ်ဖြင့် မရောက်ရပေါင်
ဆရာမရယ်။ နီးရက်နဲ့ဝေး
ကြီးတော် နေကောင်းလား’

မပေါ်ဌေး...။ ကျွန်မ
ကို ဆရာမခေါ်လိုက်တာက
စာရေးဆရာမရယ်လို့ ခေါ်
လိုက်တဲ့ ဆရာမ မဟုတ်ပါ
ဘူး။ ကျောင်းဆရာမဆိုတဲ့
သဘောဆောင်တဲ့ ဆရာမပါ။
ကျွန်မ ရှစ်တန်း၊ကိုးတန်း
ကျောင်းသူဘဝကတည်းက
ရပ်ကွက်ထဲမှာ အတူနေခဲ့ရတဲ့
မပေါ်ဌေး။ အဖေလက်ဆွဲပုံ
မပေါ်ဌေး။ အဖေက တစ်ခုခု
ခိုင်းချင်ရင် ‘ပေါ်ဌေးခေါ်စမ်း’
ဆိုတာနဲ့ ချက်ချင်း အိမ်
ပေါက် ရောက်လာတတ်တဲ့
မပေါ်ဌေး။ ကြည့်စမ်းပါဦး။
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်လောက်
အတွင်းမှာ ရင်ဆိုင်သွားလိုက်
တာ။ ကွမ်းစားထားတဲ့
ပါးစပ်ကတော့ မြင်နေကျ
အတိုင်းပါပဲ။ မျက်နှာက
ရောင်အနီအနီပေမဲ့ ဒူးညှို့
လွန်တဲ့ သင်္ဘောသီးလို ကျွဲ
ချင်ချင်။ တင်းတိပ်တွေ နဲ့

မပေါ်ဌေးနဲ့ ကိုပုရစ်က ဘယ်ဆီဘယ်အရပ်က
ပြောင်းလာကြသလဲ ဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး
သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာကြတော့ ရေမျောက်ကမ်းတင်
နေကြရင်းက ကွမ်းယာဆိုင်ကလေးဖွင့်ဖို့
စီစဉ်ကြတာတော့ မှတ်မိတယ်

ကျယ်လှတဲ့ ကွင်းကျယ်ကြီး
ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့
သစ်လုံးစီးပွားရေးရှိခဲ့ဖူးတဲ့နေ
ရာပါ။ မြစ်ထဲမှာအကြောင်း
အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်နေတဲ့
ကျွန်းသစ် အလုံးလိုက်ကြီး
တွေကို ကျွဲတစ်ရည်းနဲ့ တိုက်
ပြီး ရပ်ကွက်ထဲသွင်း၊ ရပ်
ကွက်ထဲက သစ်စက်တွေက
သစ်လုံးကြီးကို ပါးလေး

အပြည့်နဲ့ တာရီးပေါ် ရုန်း
တက်လာလိုက်ကြ၊ ကားအခွံ
တွေ ဆင်းလာလိုက်ကြနဲ့ ပျား
ကောင်တွေကျလို့။ သည်
သဲကွင်းကို မှီပြီး ဈေးသည်
တွေကလည်း သဲကွင်းထဲ
တပ်တန်းထိုးပြီး ရောင်းနေ
ကြတာ ဂေဇက်ရ ဘုရားပွဲ
ကြီးတွေတောင် အဲသလောက်
မစည်လောက်ဘူး။ မန္တလေး

မြင်းခြံတစ်ဝိုက်က လာတာ
များတယ်။ ရန္တပိုအိုး၊ နဘက်
အိုး၊ လှိုင်းတက်အိုး၊ ကတော
အိုးတွေအပြင် မြစ်ရိုးတစ်
လျှောက်က လာတဲ့ စစ်ကိုင်း
အိုး၊ မိတ္ထီလာအိုး၊ ရွှေကူအိုး
စုံလို့။ ကျွန်မက အိုးသည်နဲ့
အိုးပုံကြီးကို ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်
ပြင်တော့ အိုးသည်မိန်းမက
ထန်းပက်လက် ကုလားထိုင်

အောက်တွဲက မျက်နှာပေါ်
 ခိုလို့တောင် များလာ
 သေးပဲ။ ကျွန်မက မပေါ
 သောကျား ကိုပုရစ်ကို
 ခေါ်ရလို့ မေးတော့ ဆရာမ
 အိမ်ထဲ ရှိပါ့တော်တဲ့။
 လေးတွေကကောဆိုတော့
 ပေါ်မိန်းကလေးလေး
 ဆောက်က လင်တွေကြပြီ
 အောက်ယောက်ျားလေး
 သူ့ယောက်မှာ တစ်ယောက်
 စစ်ထဲမှာ၊ တစ်ယောက်
 ရဲထဲမှာ၊ တစ်ယောက်က
 သံတင်သဲချ လုပ်နေသတဲ့။
 ကျွန်တော်လေးသားဆိုတော့
 တစ်ယောက်က လမ်းမြင်နေရ
 ခဲ့ ခပ်ဝေးဝေးက ဈေးဆိုင်
 နီးရည်ကြီးကို လှမ်းပြ
 တယ်။

‘သည်ကနေ လှမ်းမြင်
 ခုရတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
 ဆွလား ဆရာမ၊ စိန်ရောင်
 ခြည်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ကွမ်းယာ
 ဆိုင်က သူ့ဘေးက ဆိုင်ပြာ
 ဆွတ်ဘူး။ သည်ဘက်က
 ဆိုင်နီ’

ဆို င် ပြာဆို တာက
 ဆယ်လီနော့ မိန်းမတွေ
 ထပ်ထားတဲ့ဆိုင်ပါ။ ဆိုင်နီ
 ဆိုတာက အုန်းခိုခိုနီးတွေ
 ခြေအောင် ကပ်ထားတဲ့ဆိုင်။
 နေရာကျယ် ကျယ် ရှိ ရင်
 ကြော်ငြာမိန်းမတွေကပ်တဲ့
 ခေါ်ဆိုတော့ သဲကျင်းကွင်း
 မြို့ထဲက ကွမ်းယာဆိုင်တွေ
 ထည်း မလွတ်ရပါဘူး။ ပြော
 သာပြောရတာ။ တစ်ကွင်း
 ထုံးက ဆိုင်တွေအားလုံး ပြာ
 ချင်ပြာမယ်၊ နီချင်နီမယ်။ ဒီ
 နှစ်မျိုးက မလွတ်ဘူး။

‘အခု ဘယ်မှာနေကြ
 တုံး မပေါ်ဌေးရဲ့’
 ‘ကျုပ်တို့လည်း ပြေး

လွှားနေရတုန်းပါ ဆရာမ
 ရယ်။ တံတစ်လုံး ထိုးရတဲ့
 နေရာ တုံးမျောတိုင်ကပ် နေ
 လိုက်ကြတာပဲ။ လုပ်စားတာ
 ကတော့ ကွမ်းယာရောင်းတာ
 အဓိကပါပဲ။ ကျန်တာက
 တော့ ဘောက်ပေါ့။ အခု
 လည်း အိုးသည်က ဇက်
 ကြောတွေ တက်တယ်ဆိုလို့
 လာနိုင်ပေးတာ။ သဲကားတွေ
 မရှင်းသေးလို့ ထမင်းမချက်
 ရသေးဘူး။ သတိရပါ ဆရာ
 မရယ်။ ဘကြီးညိုလည်း
 အောက်မေ့တယ်။ ကျုပ်တို့ နေ
 ရာလေး ပျောက်ရကတည်း
 က ကျုပ်တို့မယ် ဆောက်
 တည်ရာမရဘူး’

‘ဘယ်နေရာကို ပြော
 တာတုံး မပေါ်ဌေးရဲ့’

‘ရွှေတောင်ပို့လေ၊
 ဆရာမအဖေ ဘကြီးညိုပေး
 တဲ့မှာမည်။ ကျုပ်ဖြင့် တောင်
 ပို့ကုန်း ဖြိုပြဲမယ်အရေး
 တောင်ပို့နတ်ကို ပူဇော်ပသ
 လိုက်ရတာ။ နေရာလေး
 ကောင်းတော့ အမေလှရင်က
 သူ့စက်ရိပ်ကျလို့ပါ တဲ့၊
 မလွတ်မကင်း ရှိလို့တဲ့၊ ကျုပ်
 တို့ကို မောင်းထုတ်လိုက်တာ။
 အမေလှရင်လည်း လောဘ
 သာကြီးတာ အိုစရာ ကျလှ
 ပေါ့ဟာ’

ကျွန်မက မိုးကြိုးချုပ်
 လာလို့ ပြန်မယ်ဆိုတော့
 ထဘီခါးပုံစထဲက ကွမ်းတစ်
 ယာ ထုတ်ဝါးရင်းက ကွမ်း
 ပါးစပ်နဲ့ နှုတ်ဆက်ရှာရဲ့။

‘မပေါ်ဌေးရယ်
 ကလေးတွေလည်း အရွယ်
 ရောက်လို့ လက်လွှတ်ကြရပြီ
 ဆိုတော့ လင်ကိုယ်မယား
 နှစ်ယောက် မပင်ပန်းလောက်
 တော့ပါဘူး။ အလုပ်ကတော့

ဘယ်သူမဆို လုပ်ရသူချည်း
 ပေါ့’

‘မလွတ်ဘူးဆရာမ
 ရေ၊ သမီးလေးယောက်မွေး
 သမျှ မြေးတွေ ကျုပ်ဆီလာပုံ
 နေတာရယ်။ ကျောင်းလည်း
 မထားနိုင်ဘူး။ မနက် ထမင်း
 ကြမ်းကျွေးပြီးတာနဲ့ သဲကွင်း
 ထဲ ပြေးလွှားနေကြတာပဲ။
 ညနေကျမှ ကလေးကောက်
 ထွက်ရတာရယ်။ မြေးက
 ပေါင်းကြည့်မယ်ဆို ကိုး
 ယောက်တောင်မှ။ ကျုပ်ဆီ
 အဖတ်တင်နေတာက ငါး
 ယောက်’

မြေးတွေရှိတယ်ဆို
 တော့ ကလေးတွေအဖို့ရာ မုန့်
 ဖိုးပေးခဲ့ပြီး ကျွန်မလည်း ပြန်
 ခဲ့တယ်။ ကျွန်မမိတ်ထဲ
 မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ရတာက
 မပေါ်ဌေးပြောတဲ့ ရွှေတောင်ပို့
 ဆိုတဲ့ နာမည်ပါ။ ရွှေတောင်ပို့
 ကွမ်းယာဆိုင်ပေါ့။ ကျွန်မတို့
 လမ်းထဲမှာ မူလပထမ ဆို
 လောက်တဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်။
 ဒီနာမည်နဲ့ ဒီကွမ်းယာဆိုင်
 ကလည်း ရာဇဝင်အူပေါက်
 နဲ့။

□

J။
 ကျွန်မတို့မိသားစု မြင်း
 ခြံကနေ မန္တလေး ချော်ဆိပ်
 ရပ်ကွက်ကို ပြောင်းလာစက
 သည်ဘက်နှစ်တွေလို စည်စည်
 ပင်ပင် မရှိသေးဘူး။ ဟိုတုန်း
 ကများ ရပ်ကွက်ကလေးက
 လမ်းပေါ် လူသူလေးပါး
 ကင်းလိုက်ပုံများ သူရဲခြောက်
 မှာတောင် စိုးရတယ်။

ရပ်ကွက်ရဲ့ မြေမျက်နှာ
 သွင်ပြင်အရ တာရီးပေါ်က
 ပဲ့ဆင်းလာတဲ့လမ်းက ရပ်
 ကွက်ကို ထက်ခြမ်းခွဲထား

တာပါ။ ဘယ်ဘက်ကအမြင့်၊
 ညာဘက်ကအနိမ့်။ ဘယ်
 ဘက် အမြင့်ဆိုတာက လမ်းနဲ့
 တစ်ညီတည်းဖြစ်ပြီး ညာ
 ဘက် အနိမ့်က လမ်းထက်
 တော်တော်နိမ့်တယ်။ ချောက်
 လို့တောင် ပြောလို့ရတယ်။
 နှစ်ဖက်စလုံးမှာ အိမ်ခြေတွေ
 မများလှသေးတော့ ကျီးကျီး
 ကျဲ့ကျဲ့ပဲ။ လူရှင်းပုံများ ည
 ဘက် လမ်းမပေါ် ကွပ်ဖျစ်ချ
 ပြီး လေသာကြောင်းရယ်လို့
 စိတ်ချလက်ချ အိပ်ပေရော။
 ကိုယ့်အိမ်ပလုံးလေးတွေထဲ
 ပူပူလောင်လောင် မနေကြ
 တော့ဘူးလေ။ လမ်းမပေါ်က
 လေလည်းရ၊ ခြင်လည်းမရှိ။
 ရပ်ကွက်ထဲက မြင်းလည်း
 တစ်စီးတလေကလွဲရင် စက်
 ဘီးဆို တစ်စီးရှိဖို့တောင်
 မလွယ်တဲ့ခေတ်ဆိုတော့ အင်
 မတန်ကို အေးအေးချမ်းချမ်း
 ရှိတယ်။ ရပ်ကွက်ကို ထက်
 ခြမ်းခွဲထားတဲ့ လမ်းမက
 လည်း ခုလို ကတ္တရာလမ်း
 မဟုတ်သေးဘူး။ ကျောက်
 ပျက်လမ်းကလေး။ လမ်းမ
 ဆီက နှစ်ဖက် အိမ်ကြီးအိမ်
 ကြားကို ခွဲထွက်တဲ့ လမ်း
 သွယ်ကလေးတွေကလည်း
 များသား။ တချို့လမ်းက
 အပြောင့်၊ တချို့လမ်းက
 အကောက်။

မပေါ်ဌေးနဲ့ ကိုပုရစ်က
 ဘယ် ဆီ ဘယ် အရပ် က
 ပြောင်းလာကြသလဲ ဆိုတာ
 တော့ မမှတ်မိတော့ပါဘူး။
 သူတို့ရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာ
 ကြတော့ ရေမျောက်ကမ်းတင်
 နေကြရင်းက ကွမ်းယာဆိုင်
 ကလေးဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ကြတာ
 တော့ မှတ်မိတယ်။ ကွမ်းယာ
 ဆိုင်ဖွင့်စရာနေရာ မရှိသော

လမ်းမက ဖဲ့ဆင်းတဲ့လမ်း သွယ်တစ်လမ်းရဲ့ ထိပ်က တောင်ပိုနေရာကို စဉ်းစားကြ တယ်။ တောင်ပိုက တော် တော်ကြီးတဲ့ တောင်ပိုပါ။ အပေါ်ကို ပိရမစ်လို ချွန်တက် သွားတဲ့ တောင်ပိုအောက်ခြေ က ကွမ်းယာဆိုင်လောက် ရှိတာဆိုတော့ တောင်ပိုဖြူရင် နေရာရမယ်။ ဒါပေသိ တောင်ပိုကို မဖြူရဲကြဘူး။ ကိုပုရစ်က လူအေး။ မပေါ ငွေးက ဖြန်းဖြန်းကွဲ။ တစ် ရက် ကျွန်မအဖေဆီ လင် မယားနှစ်ယောက် ရောက် လာကြတယ်။ အဖေမှာမည် က ဦးညိုဆိုတော့ ရပ်ကွက် က ဘကြီးညို ခေါ်ကြတယ်။

‘ဘကြီးညိုကို ကျုပ်တို့ တိုင်ပင်စရာလေးရှိလို့’

‘ပြောဟ’

‘ကျုပ်တို့လင်မယား ကွမ်းယာခုံကလေး ရိုက်ချင် နေတာ ဘကြီးရဲ့။ နေရာက

‘တောင်ပိုဖြူချင်တာ ဘကြီးရဲ့’

‘ဟဲ့၊ တောင်ပိုဖြူချင်တာ ငါက ဘာလုပ်ပေးရမှာတဲ့။ ဘယ်တောင်ပိုတဲ့’

‘အမေလူရင်တို့ အိမ် ထောင့်က လမ်းဝမှာ လူတစ် ရပ်လောက်ရှိတဲ့ တောင်ပိုကြီး လေ ဘကြီး။ အဲဒါကိုဖြူရင် ကွမ်းတစ်ခုံစာ နေရာရက ရော’

‘အေးလေ၊ ဖြိုလေ။ ဘေးဘီ လွတ်ကင်းရင်ဖြို ပေါ့။ ဘကြီးက ဘာလုပ်ပေး ရမှာတဲ့။ နေပါဦး၊ ဘကြီး ပြောပါဦးမယ်။ လမ်းထဲ လူနေအိမ်ခြေ ကျဲကျဲရှိတာ။ ဘယ်သစ်ပင်ရိပ်ခင်းခင်း ရလျက်နဲ့၊ ဘယ့်နှယ်ကြောင့် တောင်ပိုဖြူမှာတဲ့’

‘ဒါကတော့ ဘကြီး ရယ် ခုရှုပ်မှအောင်ရှင်း။ အောင် ငါ့အိမ်ဝကမယ်၊ ငါ့သစ်ပင် ရိပ် မခိုနဲ့ဆိုတာတွေက လာ

က။ ဘကြီးကို အကူအညီ တောင်းချင်တာက တောင်ပို နတ်ကို တောင်ပိုဖြူချင်တဲ့ အကြောင်း ပြောပေးရုံပါ’

ကျွန်မတို့ မိသားစုက လည်း အနားမှာရှိနေတော့ အဖေကို ကြည့်ပြီး ပြုံးကြတာ ပေါ့။ တောင်ပိုနတ်ကို အဖေ က ပြောပေးရမတဲ့။ အဖေက လည်း မျက်နှာပိုး သတ်ထား ပုံရရဲ့။ မျက်နှာပြုံးဖြိုကြိုင်းနဲ့။

‘အေး၊ ဖြိုတာတော့ နင် တို့ဖြိုကြပေါ့။ နတ်တော့ ဘကြီးပြောပေးမယ်။မင်းတို့ ကလည်း အမွေးတိုင်လေး ဖယောင်းတိုင်လေးတော့ ဆက်လိုက်ကြဦး။တောင်း လည်း တောင်းဖန်ပေါ့’

‘ဟုတ်ကဲ့ဘကြီး’

‘ကဲ မောင်မင်းကြီး သား မနက်ဖြန်ဖြိုတော့ ဘကြီးအိမ်နဲ့ဆိုရပြီ’

လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်ကန်တော့ကြတော့ အဖေ

ပေါ့ ဘကြီးရယ်။ ဘကြီး ခိုင်းချင်တာရှိတော့လည်း ခေါ်ခိုင်းပေါ့’

‘အေးဗျ အေးဗျ’

‘ဘကြီး’

‘ဟေ’

‘ပြောရမှာတော့ အာအာ ပါရဲ့၊ ဘကြီးတို့ ငွေတိုးလေး ဘာလေး ချေးသလား။ ကျုပ် နှစ်ကျပ်တိုးပေးမှာပါ။ နေ့စဉ် ဆပ်ဆပ်သွားမှာပါတော့’

‘ငွေ ချေးစရာတော့ ဘကြီး မရှိပေါင်အေ၊ ကိုင်း ကိုင်း ကြ ကြ’

မပေါငွေးက ဖျိုးဖျိုး ဖျတ် ဖျတ် ရုံ သလောက် ကိုပုရစ်က မလှုပ်တလှုပ်။ အဲသည်ကတည်းက ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါငွေးတို့ လင်မယား ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ စုစည်း တယ် ပြောပါတော့။ မပေါ ငွေးက လမ်းထိပ်က တောင် ပိုကြီး သံတွေးရွင်းနဲ့ ဖဲ့ဖဲ့ချ တော့လည်းသူ၊ မြေညီတော့ လည်းသူ၊ ဖယောင်းတိုင် ဆက်၊ အမွေးတိုင်ဆက်တော့ လည်းသူ၊ တောင်ပိုနတ်ကို နှုတ်တရွရွ တောင်းဖန် ကန်တော့တော့လည်း သူဆို တော့ ရပ်ကွက်က အာအ မိန်းမပါကောဆိုတဲ့ အကြည့် ကြည့် ကြတယ်။ သည် တောင်ပိုကြီး လမ်းဝရှိနေတာ မကြိုက်ကြပေသိ ဘယ်သူမှ မဖြိုပုံခုံကြဘူးလေ။ စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားပုံကြဘူး။ တောင်ပိုဆိုတာ နတ်ကြီး တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ လူ တွေကြားမှာ သည်ကိစ္စက ကိစ္စကြီးကိုး။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် မပေါငွေးတို့ ကွမ်းယာဆိုင် အဖို့ရာ နေရာတစ်နေရာ စာကလေးတော့ ဖြစ်လာ

ကိုပုရစ်ကတော့ကော

မပေါငွေးနဲ့ နတ်ဖက်ဝဲလင်မယားလို့ ပြောရင် မငြင်းသာပါဘူး လူက ပိန်ပိန်ပျောက်ပျောက်ကလေး မျက်နှာက ဥသျှစ်သီးကလေးလောက် ရှိတာ ပုဆိုးခါးပုံစရည်ရှည် ချတတ်ပေသိ အင်္ကျီက မဝတ်တာများတယ် သူ့နာမည် ပုရစ်ဆိုတဲ့အတိုင်း လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံကိုက ပုရစ်တစ်ကောင်လို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ကြည့်တာ

လည်း မရှိဘူး။ သစ်တိုသစ်စ ကလည်း မရှိဘူး။ ဝယ်ရင် တောရပါရဲ့ ဝယ်စရာပိုက်ဆံ ကလည်း မရှိဘူး။လက် သမားခနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ ဆိုင် ဆေးသူတ်ရမှာနဲ့ ကွမ်း ပစ္စည်း ရင်းရမှာနဲ့...

‘အေး၊ ဘကြီးက ဘာ လုပ်ပေးရမှာတဲ့။ နင်တို့ဟာ မရှင်းပါဘူး’

ကြဦးမှာ။ ခုကတည်းက တောင်ပိုဖြိုပြီး ကွမ်းခုံတည် ရင် နောင် စကားမများ ရတော့ဘူးလေ’

‘အေးပါ၊ ဘကြီးက မလှရင်ကို ပြောပေးရမှာ လား’

‘လမ်းထိပ်မှာ ဘာသာ ရှိနေတဲ့တောင်ပို သူနဲ့ မဆိုင်ပါ ဘူး။ နေသာသပ လေညာ

ကဖြိုးလို့။ ဆုတွေဘာတွေ ပေးလို့။

‘နင်တို့က ဘယ်သူတွေ တုံးဟဲ့’

‘ပေါငွေးနဲ့ ပုရစ်’

‘ကိုင်း ကိုင်း မောင်ပေါ ငွေးနဲ့ မပုရစ် စိတ်ကြံသမျှ ပြည့်ဝကြပါစေဗျား’

‘ကျုပ်က ပေါငွေးရယ်၊ ယောက်ျားကပုရစ် ကိုပုရစ်

မကြိုက်ကြပေသိ ဘယ်သူမှ မဖြိုပုံခုံကြဘူးလေ။ စိတ်နဲ့ တောင် မပြစ်မှားပုံကြဘူး။ တောင်ပိုဆိုတာ နတ်ကြီး တယ်လို့ ယုံကြည်ကြတဲ့ လူ တွေကြားမှာ သည်ကိစ္စက ကိစ္စကြီးကိုး။ ဘာပုံဖြစ်ဖြစ် မပေါငွေးတို့ ကွမ်းယာဆိုင် အဖို့ရာ နေရာတစ်နေရာ စာကလေးတော့ ဖြစ်လာ

တာပါပဲ။ ဆိုင်ကလေးက ထမ်းမနဲ့ လမ်းသွယ်ထိပ်မှာ ဆိုတော့ လမ်းမဘက်လည်း ထွက်အောင်၊ လမ်းသွယ်လည်း မပိတ်အောင် လူဆောက်ရတာမျိုးပါ။ ကွမ်းထာဆိုင်အစိုးက လမ်းဝ မျက်နှာပေးထားတဲ့ ဒေါ်လှရင်ရဲ့ တံခက်မြိတ်နဲ့ ထိလှထိခင် ဆိုတော့ ဒေါ်လှရင်နဲ့မပေါင်းစကားများကြတယ်။

‘ညည်းတိုလင်မယား ဘယ်ကဘယ်က ရောက်လာပြီး တောင်ပို့ဖြူ ကွမ်းယာခုံထောင်တာ အရေးမကြီးဘူး။ ငါ့တံခက်မြိတ် မထိမနဲ့။ တောင်ပို့နတ်ခိုက်ရင် ကြားထဲက ငါပါ ပါနေပါ့မအေး။ ညည်းတိုမှ စိတ်ကူးစိတ်ရ ကြံကြံဖန်ဖန်’

‘အလွတ်ကြီးရယ်... တောင်ပို့နတ်နဲ့ ဘကြီးညို အစ်ညလုံး စကားပြောပြီး သား၊ ခိုက်စရာအကြောင်း အစ်ရွေးသားမှ မရှိဘူး’

ဒေါ်လှရင်က မုဆိုးမခါး ကျွန်မတို့ မရောက်ခင် အတည်းက ဒီလမ်းထဲ နေတာတာကြာပါပြီ။ ရွာဆက် ဆိုတော့ သူ့ရွာက ထန်းလျက်၊ ခေါက်ပေါက်ဆုပ်၊ ပုံးရည်တဲ့ အညာစာကလေးတွေ ယူရောင်း။ မြို့က အထည်စလေးတွေ ရွာပိုရင်း သုံးစို့ ချွံ့တလေး ရှာပြီး လုပ်ကိုင်စားသောက် နေရသူပါ။ မပေါင်းက ဘကြီးညိုနဲ့ တောင်ပို့နတ် စကားပြောပြီး အားဆိုတော့ ဒေါ်လှရင်က အစ်မပြောတော့ပါဘူး။ ကျွန်မအဖေက ရွာထဲရပ်ထဲ အစ်ကြီးဝါကြီး စာရင်းဝင် အညည်းဖြစ်၊ ရပ်ကွက်ဘုရား

ဂေါ်ပကဥက္ကဋ္ဌကလည်း ဟုတ်ဆိုတော့ လူရှိသေ ရှင်ရှိသေ လူကြီးသူမရယ်လို့ ရပ်ကွက်က သဘောထားကြတယ်။ မပေါင်းတို့ ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး တကယ်ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ဆိုင်နာမည်တောင် အဖေက ပေးလိုက်သေး။

‘ရွှေတောင်ပို့’တဲ့။

မပေါင်းတို့ လင်မယားက အောက်ချိုင့်ထဲက အိမ်တစ်ခြမ်းငှားပြီး နေကြတာပါ။ အမွေဖို့ရယ်လို့ စိတ်ကူးရရင် မုန့်ပဲသရေစာကလေး၊ ကွမ်းယာကလေး လာပို့တတ်တယ်။ အဖေကို ဘကြီးညိုတဲ့ အဖေကိုတော့ ကြီးတော်မြတ်တဲ့ အဖေကိုလည်း ဈေးပြေးဝယ်ပေးတာမျိုး၊ ကုပ်ကြောဆွဲပေးတာမျိုး လုပ်ပေးတတ်လို့ အမေကလည်း ခင်ရှာပါရဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေရဲ့ အဝတ်တွေ ဒန်ဒေလုံ ပက်လက်ကြီးထဲ စုထည့်ပြီး မြစ်ဆိပ်သွား လျှော်ပေးချင် လျှော်ပေးတတ်တာလည်းရှိတယ်။ မပေါင်းက အဝတ်လျှော်ကောင်း။ သူမလျှော်ပြီဆိုရင် အဝတ်တွေက ဖွေးနေတတ်လို့ အမေက ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေ ခြုံတဲ့စောင်တွေ၊ ခြင်ထောင်တွေ၊ အဖေဝတ်နေကျ အနွေးထည်ကြီးတွေပါ လျှော်ခိုင်းတတ်တယ်။ ဈေးဆိုင်ပစ်ပြီး လုပ်ပေးရသကောလယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ကိုပုရစ် ဆိုင်ထိုင်ပေးလို့ကတော့ အရပ်ထဲက ‘ပေါင်း တို့အဝတ်တွေလည်း ထည့်ယူသွားဦး’ ဆိုလည်း ယူတယ်။ လျှော်တယ်။

အဝတ်တွေ စောင်တွေ တစ်ဖက်ကလျှော်နေတုန်း မြစ်ဘေးက ချုံတွေပေါ်မှာ ဖွပ်ပြီး လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေ လှမ်းထားရော။ အကုန်လျှော်ပြီးတာနဲ့ တစ်ဝက်က ခြောက်ပြီးသား။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခေါက်ပြီးသား။ နောက်မှဖွပ်တဲ့ ရေစိုလက်စကို လှမ်းထားတုန်း ရေချိုးတယ်။ ခေါင်းလျှော်တယ်။ အားလုံး ပြီးပြီဆိုတော့ ယူလာသမျှ အဝတ်တွေ မမှားရဘူး။ ဘယ်အိမ်က ဘယ်အထည်၊ ဘယ်အိမ်က ဘယ်အဝတ် တစ်ခါတည်း အပ်တာပဲ။ အိမ်တွေက မုန့်ဖိုးရယ်လို့ လျှော်ခါ၊ ဖွပ်ခရယ်လို့ ပေးရင်လည်း ယူတယ်။ မပေးရင်လည်း ဘယ်နှယ်မှ မရှိဘူး။ အမေက မခံချင်လို့ ‘ညည်းအေး၊ မြစ်ထဲကိုယ်တစ်ပိုင်းရေစိမ်ပြီး လျှော်ရဖွပ်ရတာ မေတ္တာရို မလုပ်နဲ့လေ။ တန်ရာတန်ကြေးတောင်းမှပေါ့’ လို့များဆိုရင် မပေါင်းကတောင် တရားပြနေသေးတာပါ။

‘ရှိပါစေ ကြီးတော်ရယ် ကျုပ်မှာ ဘဝက အဝတ်လျှော်ကံ ပါတာကိုး။ သူတို့ခိုင်းလှ သည်တစ်သက်ပေါ့။ ကျုပ်ကတော့ ရကောင်းစေမရှိဘူးရယ်။ တချို့အိမ်က ပိုပေးတာနဲ့ထေရင် ကိုက်ပါတယ်’

မပေါင်းက တကန်တကရယ်လို့ မြစ်ဆိပ်ဘက်သွားပြီး ရေချိုးချဉ်းမယ်ရယ်လို့တော့ မရှိဘူး။ အဝတ်လျှော်စရာရှိလို့ မြစ်ဆိပ်ကို ရောက်မှ ရေချိုးတယ်။ မပေါင်း ရေချိုးထားရင် သိသာ

ပါတယ်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးနှစ်ဖက် အပြားလိုက်ကြီး ကွက်ပြီး ဘီးကျိုးနဲ့ ခြစ်ထားတတ်တယ်။ သစ်သားဘီးကြီး ဘီးဆံပတ်ပတ်ပြီး ပန်းပွင့် အော်လံကြီးကို ထိပ်တည့်တည့်ထိုးထားလိုက်တော့တာပဲ။ နို့ခွိုလို့ကတော့ ရေမချိုး မိုးမချိုး သည်လိုနေတာပဲ။ ဆံပင်တွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြိုးလို့သင်လို့လည်း မရှိဘူး။ ဆံကလေး လူးတယ်ရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ဝတ်ပြီးသား ဝတ်လက်စ အင်္ကျီထဘီနဲ့ သုံးလေးရက် ပေစုတ်စုတ်နေချင်နေတော့တာ။ ပါးစပ်ထဲ ကွမ်းပလုတ်ကြီးနဲ့ အမြဲ နေလေတော့ သွားတွေကလည်း ကွမ်းချိုးလိုက်ရာက ကတ္တရာသုတ်ထားသလို မည်းနေတော့တာပါ။ ထမင်းစားပြီး လက်သုတ်တော့ကော ထဘီနဲ့ သုတ်တာပဲ။ နှပ်ညှစ်တော့ကော ထဘီဖြေပြီးညှစ်၊ ပြီးရင် လုံးဝတ်လိုက်တာပဲ။ ပါးစောင်နှစ်ဖက်က စီးကျနေတဲ့ ကွမ်းရည်ကြောင်းကလည်း မပေါင်း အမှတ်တံဆိပ်လို ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါင်းတို့က ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး သိမ်းပြီးကြရင် စကားပြောရင်း အဖေကို လာနှိပ်ပေးတတ်တာလည်း ရှိရဲ့။ အဖေက သူ့ကို လာနှိပ်ပေးတတ်တဲ့ ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါင်းတို့ကို မင်းတို့လာရင် ရေချိုးခဲ့ကြဦးလို့ မှာတတ်တယ်။ မချိုးကြပါဘူး။ တစ်ခါတော့ အဖေက တောင်ပို့နတ်နဲ့ ခြောက်တယ်။

‘ပေါင်း၊ ညည်းတိုလင်မယား တယ်ညှပ်ပတ်

ဆို တောင်ပို့နတ်က ဘကြီးကို အိပ်မက်ပေးသဗျ။ ညီတော် တို့ ကွမ်းယာဝါးနေတဲ့ ဆိုင် ရှင်က ရေတောင် မချိုးဘူးဆို မှတော့ မကောင်းဘူးတဲ့။ လင်လည်း ရေမချိုး၊ မယား လည်း ရေမချိုးဆို

‘အစစ်ပဲ၊ ကျုပ်က မအားလို့ထားတော့ ကိုပုရစ် ကလည်း မချိုးဘူး ဘကြီးရဲ့။ အဲဒါ ဘယ့်နှယ်ဖြစ်မှာတဲ့ တုံး။ ကျုပ်ကတော့ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး ရေချိုးရမှာ ပျင်းလို့ရယ်’

‘မပျင်းနဲ့၊ ရေမှိုးချိုးဟဲ့။ ညည်းဆိုင်မှာ ဘုရားပုံတော် တစ်ပုံ ပူဇော်၊ ပန်းရေချမ်း အမွှေးတိုင် နေ့တိုင်းကပ်၊ အကျိုးမပေးတော့ ဘကြီးကို ပြော။ ညည်းဆိုင်မှာ နကျယ် များ အိမ်ပွဲရင်လည်း ဘကြီး လာပြော၊ နိမိတ်တွေရှိသဟ’

‘မသိပါဘူး ဘကြီး ရယ် ပြောပါဦး။ ဘာလုပ်ဖို့

‘ခု ပြန်ပြန်ချင်း လုပ်ပါ မယ်၊ ဘုမ္မရာဇာမြစ် ဘယ်က ရပါ’

မပေါ်ဌေးက အဲသည် ကတည်းက ရေချိုးမပျက် တော့ဘူး။

‘ညည်းအဖေလုပ်တာ နဲ့ ပေါ်ဌေးတော့ အအေးပတ် တော့မှာပါအေ။ တစ်နေ့တစ် နေ့ မြစ်ထဲ သွားသွားစိမ်တာ ပဲကြီးရေလိုက်လို့’

အမေက ပြောတော့ အဖေက ရယ်လိုက်တာလေ။

‘သူများသာပြောတာ ရေမချိုးတာက ညည်းအဖေ ဆောင်းတွင်း တစ်တွင်းလုံး ချိုးပေါင်တော်’

‘ရေမချိုးချင်လို့ မချိုး တာ မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ၊ ရာသီလိုက်ပြီး မချိုးတာဟ’

သည်တစ်ခါ ရယ်ကြ တာ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ် တွေပေါ့။ အဖေကလည်း အမေ ပြော ပြောစရာကိုး။

ပိန်းကြား ရိုက်လိမ်း၊ ပန်းကြီး တစ်ပွင့်ထော်ထော်ကြီးပန်ပြီး ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနဲ့ ရောက်လာ တယ်။ ကိတ်မုန့်လုံး ကြမ်း ပေါ်ချပြီး အဖေ့ကို ကန်တော့ တယ်။

‘ကျုပ်ဆိုင်ထဲ နကျယ် အိမ်တွေ သုံးလေးအိမ်ပွဲနေ လို့ ဘကြီးညီရေ... ကျုပ်ကို အကောင်းအဆိုး ပြောပါဦး။ တော်သေးတယ် ဘကြီးညီ လို အထက်လမ်းဆရာ အနား ရှိလို့ရယ်’

‘တော်သေးတာပေါ့ ပေါ်ဌေးရာ အောက်လမ်း ဆရာ မဟုတ်လို့။ ဒါထက် နေဦး... ဘကြီးပြောတဲ့ ဘုမ္မ ရာဇာမြစ်နဲ့ ထန်းသားကော မြှုပ်ရဲ့လား’

‘ဘု မ္မ ရာဇာမြစ် က ပရဆေးဆိုင်မှာရှိတယ်ဆိုလို့ ကိုပုရစ်ဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ နှယ်ချိုမြစ်တွေ ဝယ်လာလို့ မထူးဘူးဆိုပြီး မြှုပ်လိုက်ရ

တာတုံး’

‘ခေါင်မှာတစ်အိမ်၊ တောင်ဘက်ဆိုင်စွန်းမှာ တစ် အိမ် ဘကြီးညီ’

‘ကောင်းသဟဲ့၊ ပေါ် ဌေးမ ညည်းတို့ ချမ်းသာဦး မှာ။ ခေါင်မှာ နကျယ်အိမ်ပွဲ တော့ လာဘ်ကောင်းရမဗျ။ အိမ်စွန်းဆိုင်စွန်းမှာ အိမ်ပွဲ တော့ စပါးဆန်ရေပေါမဗျ’

မပေါ်ဌေး ထ၊ ပြန်တော့ အမေက အဖေ့ကို မျက် စောင်းထိုးတယ်။ ညည်း အဖေလုပ်တာနဲ့ ပေါ်ဌေးတော့ ထဘီ ကြိုးချည်ရတော့မတဲ့။ မပေါ်ဌေးက တောင်ပို့နတ် ကြောက်လို့ထင်ပါရဲ့။ တစ်လ လောက်တော့ ရေမှိုးချိုး၊ အဝတ်လတ်လတ်လောလော ကလေးဝတ်၊ ပန်းကြီးတစ် ပွင့်ပန်၊ မျက်နှာ သနပ်ခါးဖိနဲ ကြမ်းနဲ့ နေလိုက်သေးတယ်။ မကြာပါဘူး နဂိုဒီဒီခိုင်းဟောင်း ပြန်ပေါ်လာရော။ အဖေထ တော့ ရယ်တာပါပဲ။ မပေါ် ဌေးတို့ လင်မယားကို ချစ်ခင် ရှာပါရဲ့၊ သနားရှာပါရဲ့။ မပေါ်ဌေးတို့ ကွမ်းယာဆို ကလေးက ရောင်းရတယ် ကြားတော့လည်း ဝမ်းသာစွာ ပါရဲ့။ တစ်ခါတော့ အဖေထ ဟင်းတစ်ခွက် လာဖို့တဲ့ မပေါ်ဌေးကို ညည်း ရေမချိုး ပြန်ဘူး မဟုတ်လားလို့ ဆေး တယ်။ မပေါ်ဌေးက ပြန်ပြော တော့ အဖေမမျှာ မလှုပ်ထား ဘူး။

ကိုပုရစ်က ဇာတ်ထုပ်တွေ ငါသနာပါတာရော မန္တလေးတစ်ဝိုက် ဇာတ်ကတယ်ဆိုတဲ့ နေရာတွေမှန်သမျှ ရောက်အောင်သွားပြီး ပွဲကြည့်တတ်တာရော အသံချဲ့စက် ထောင်သူတွေက အငှားခေါ်ရင် လိုက်ဖွင့်တာတွေရောဆိုတော့ နောက်ပိုင်းဇာတ်တွေထဲက မင်းသား ငိုချင်းတွေ ရချင်တိုင်း ရနေတာပါ

လိုသေးတုံး ဘကြီးရဲ့’

‘ဆိုင်နောက်မှာ ဘုမ္မရာ ဇာမြစ် လက်တစ်ဝါးလောက် ဖြတ်ပြီးမြှုပ်၊ ဆိုင်ဝတည့် တည့်မှာ ထန်းသား တစ် တောင်ဖြတ်ပြီးမြှုပ် အကျိုး ပေးလိမ့်မယ်။ ထန်းသားမရ ရင် ထခလက်ပေါ့။ ပြီးရင် သတိရတိုင်း ရေလောင်းပေး ကြားလား’

သီတင်းကျွတ် လပြည့်နေ့က စပြီး ရေမချိုးလိုက်တာ တပေါင်းလပြည့်နေ့ ဆိုက် ဆိုက်ကြီးရောက်မှ ထ၊ ချိုး တော့တာလေ။ အဲဒါ နှစ်တိုင်း ပဲ။

အဖေက နကျယ်အိမ်စွဲ နိမိတ် ပြောလိုက်လို့လားမသိ ဘူး။ တစ်ရက်တော့ မပေါ် ဌေးက ရေမှိုးချိုး၊ သနပ်ခါး

တယ်။ ထန်းသားကလည်း မရှိပါဘူး ဘကြီးညီရယ်၊ ဒါနဲ့ အိမ်က ထန်းပက်လက် ကုလားထိုင်က လက်တင် တန်း ဖြုတ်ပြီး မြှုပ်ထား လိုက်တယ်။ ရေတော့ သတိရတဲ့အခါ လောင်းပါ ရဲ့’

‘ကောင်းဟာ... နကျယ်က ဘယ်မှာ အိမ်ပွဲ

‘ဘကြီးညီနှယ် ကျွန် စမ်းပြီးပြီ၊ ရေမချိုးတဲ့နေ့မှာ ဆိုင်ရင် ကွမ်းက ပိုရော... သလိုပဲ။ ခေါင်းလာသန်း လည်း အဲသလိုပဲ။ အရင်က ဘီးစိပ်နဲ့ ကိုက်တိုက်ချင်

သန်းဆိုတာ အထွေးလိုက်။
ထက်နဲ့ မတုတ်နိုင်လို့
ထောက်ပံ့ပေါ် သန်းတွေချ
ပြီး ပုလင်းနဲ့တောင် ကြိတ်ရ
သေး။ အခု မလုပ်တော့ဘူး၊
သန်းပေါလေ ကွမ်းရောင်းရ
လေပဲ’

‘အကျိုးများ ပေးချင်
တော့ အသလိုပဲဟ ပေါင်း
ရ’

တစ်ခါများ အဖေက
ဘုရားဘက်လမ်းလျှောက်ရင်း
ပေါင်းတွေ ကွမ်းယာဆိုင်
ဆွဲက ဖြတ်တယ်။ မပေါင်း
တို့ မတွေ့ဘူး။ ကွမ်းကလေး
တစ်ယာဝါးချင်လို့ ဆိုင်ရှေ့
ရပ်ပြီး အနားရှိတဲ့ မိန်းမနှစ်
ယောက်ကို မေးတယ်။ ဆိုင်
ရှင် ပေါင်း ဘယ်သွားတုံး
ဆိုတော့ မိန်းမနှစ်ယောက်က
အိမ်ခဏ ပြန်တယ်ဘကြီး၊
ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို ဆိုင်
တစ်အောင် အပ်သွားလို့
စောင့်နေတာလို့ ဖြေသတဲ့။
အဖေက အိမ်ပြန်ရောက်တော့
အမေ့ကို ပြောနေလေရဲ့။

‘မြတင်၊ မနက် မနက်
ပေါင်းတို့ကွမ်းယာ ဦးဦး
ဖျားဖျား လာပို့ရင် ညည်း
ဘကြီး ကွမ်းဖြတ်လိုက်ပြီလို့
ပြောလိုက်တော့။ ဖြစ်ရပုံ
များ...’

‘ဘယ်လိုဖြစ်လို့တုံး’

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုံး၊
ပေါင်းဆိုင် စောင့်ပေးနေတဲ့
မိန်းမနှစ်ယောက်က ထုံးအိုး
ထဲ လက်နှိုက်ပြီး ချိုင်းမွေး
တွေ နုတ်နေလိုက်ကြတာ
တဖြုတ်ဖြုတ်နဲ့ အပြိုင်အဆိုင်
ဗျာ။ နုတ်နေကြတာများ
ဘယ်ဆိုင်းညာဆိုင်း မဟုတ်
ဘူး၊ ဘယ်ချိုင်း ညာချိုင်း’
မပေါင်း ကွမ်းယာ

ဆိုင်က အသလိုရယ်။

၃။

ကိုပုရစ်ကတော့ကော။
မပေါင်းနဲ့ နတ်ဖက်တဲ့ လင်
မယားလို့ ပြောရင် မငြင်းသာ
ပါဘူး။ လူက ပိန်ပိန်ဖျောက်
ဖျောက်ကလေး။ မျက်နှာက
ဥသျှစ်သီးကလေးလောက်
ရှိတာ။ ပုဆိုးခါးပုံစံရှည်ရှည်
ချတတ်ပေသိ အင်္ကျီက မဝတ်
တာများတယ်။ သူ့နာမည်
ပုရစ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း လူ
တစ်ယောက်ကို ကြည့်ပုံကို
က ပုရစ်တစ်ကောင်လို့ ပုတ်
ခတ်ပုတ်ခတ်ကြည့်တာ။
ကျွန်မတို့ မှတ်မိသလောက်
ကိုပုရစ်ရဲ့ ထူးခြားချက်က
ဂျပန်စစ်သားတွေဆောင်းတဲ့
နားရွက်နှစ်ဖက်ဖုံး ပိတ်စ
ထူထူ ဦးထုပ် အမြဲဆောင်း
တာပါ။ နားကာလို့ခေါ်တဲ့
နားရွက်အဖတ်ကလေး နှစ်
ဖက်ကို ချမထားရင် ခေါင်း
ပေါ်တင်ပြီး နှိပ်စေ့နဲ့ တွယ်
ထားရင်ထား။ မထားရင် နား
နှစ်ဖက်ပေါ် ဖုံးထားတတ်လို့
ရပ်ကွက်က ဂျပန်ပုရစ်လို့
ခေါ်ကြတယ်။ အရပ်က
လည်း ပုသေးတော့ ဂျပန်
ခေါ်ခေါ်၊ ပုရစ်ခေါ်ခေါ် ပုံ
ကပ်မိပါရဲ့။

ကိုပုရစ် ဝါသနာက
ကက်ဆက်ဖွင့်တာပါ။ ကျွန်မ
တို့ အရွယ်ဝင်စ ခေတ်တွေက
အိမ်တစ်အိမ်မှာ ကက်ဆက်
တစ်လုံး ရှိခဲ့တာ အင်မတန်
ခဲယဉ်းပေသိ ကိုပုရစ်မှာတော့
ဘက်ထရီအိုးကလေးနဲ့ တွဲဖွင့်
ရတဲ့ ကက်ဆက်တစ်လုံး ရှိ
တယ်။ ရေဒီယိုနဲ့ တွဲထားတဲ့
ကက်ဆက်သက်သက် (only
cassette)ဆိုတဲ့ သဘောထင်

ပါရဲ့။ အဲသည်ခေတ်က ခေါ်
ကြတာမှာ များသောအား
ဖြင့်က အုန်းသီးကက်ဆက်
ခေါ်ကြတဲ့ ကက်ဆက်မည်း
မည်းကလေးပါ။ ကက်ဆက်
တပ်ခွေထည့်ဖွင့်ရတဲ့ အဲသည်
ကက်ဆက်မှာ အဖုံးကာမရှိ
တော့ အခွေကို အလိုက်သင့်
တပ်လိုက်ရုံပဲ။ ကိုပုရစ်က
ကက်ဆက်သံ မထွက်ရင်
မနေတတ်ဘူး။ အသံကလေး
စိစိလောင်လောင် ထွက်နေမှ
ဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ခါ မော်
တာကြိုးက လျောလွန်းလို့
တအိအိနဲ့။ တစ်ခါတစ်ခါ
တော့ မော်တာကြိုးက တင်း
လွန်းလို့ ထင်ပါရဲ့ အသံက
တခြားကမ္ဘာက ပြိုဟ်သား
တစ်ယောက် သီချင်းဆိုနေ
သလို ကျလိကျလိနဲ့။ သည်
လိုဖြစ်နေပြီဆိုရင် ကွမ်းယာနဲ့
ပစ်ပြီး ပုဆိုးဟောင်းတစ်
ထည်ဖြန့်ခင်း၊ တစ်စစီဖြုတ်
ပြင်တော့တာပါ။ ကောင်းတဲ့
အခါ ကောင်းသွားတတ်သ
လို ဘယ်လိုမှပြင်မရလို့ ဆိုင်ပို့
ရတာလည်း အကြိမ်မနည်း
တော့ဘူး။ မနက်ခင်းတော့
တရားခွေတစ်ခွေထည့် ဖွင့်
တတ်တယ်။ များသောအား
ဖြင့်တော့ ပရိတ်တရားတော်
ပါ။ ပြီးရင်တော့ သီချင်းတွေ
ဖွင့်ပြီး၊ ဟင်္သာတအောင်တင်
ဝင်း၊ ဟင်္သာတထွန်းရင်၊ တွံ
တေးသိန်းတန်၊ မာမာအေး။
ဆိုင်မှာ ကွမ်းယာဝယ်တွေ
အုံ့ပြီဆိုရင်တော့ ပြဇာတ်ခွေ
ဖွင့်ပြီး၊ ဘီအီးဒီအောင်သိုက်၊
ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ ဒို့တင်
ဌေး၊ နိုင်လင်း၊ လှကျော်နေ
စုံလို့။ ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့က
တာလမ်းဘေးမှာ ငုတ်တုတ်
ထိုင်နားထောင်ကြတဲ့ လူတွေ

ဆိုတာ မနည်းဘူး။ တစ်ခါ
တလေ ကွမ်းယာက ကုန်ပြီး
ပြဇာတ်က မပြီးသေးလို့
ဇာတ်လမ်းဆုံးအောင် ဖွင့်ပေး
နေရတာရှိသေး။ ဒါကို
ကိုပုရစ်က အင်မတန် ဂုဏ်
လုပ်တော့တာ။

‘ပုရစ်ရ...မင်းလည်း
ဝါသနာပါသကွာ၊ တို့လည်း
နားထောင်ရသကွာ၊ ကက်
ဆက်အသစ်တစ်လုံးတော့
ဝယ်ပါရောဟ ငါ့ကောင်ရ’

‘သည်က ကက်ဆက်က
အိမ်ထောင်ဦးပစ္စည်းဗျ၊ မပစ်
ရက်ဘူးရယ်။ ကျုပ် လူပျို
ဘဝ ကျူလယာကုန် လက်
တွန်းလှည်းနဲ့ ရောင်းက
တည်းက ကက်ဆက်။ သန္ဓေ
ကောင်းချက် အာဂမ္မတ်လို့’
ကိုပုရစ်က လူပု
သလောက် စိတ်တိုတတ်လေ
တော့ တချို့က စိတ်ဆိုး
အောင် စကြတာလည်းရှိ
တယ်။

‘ပုရစ်၊ ကိုမြကြီးဆိုတဲ့
နမလက်လျှောနေလေတော့
ဖွင့်ကွာ’

‘တွံတေးသိန်းတန်ပါ
ဗျာ၊ မဟုတ်တာ ပြောရော
မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့လား၊ ငါဖြင့်
ဟင်္သာတထွန်းရင် ဆိုတဲ့
အောင်ပါစေ ပိုကြိုက်တယ်’

‘ဟောဗျာ၊ တလွဲလုပ်
တော့မယ်။ အဲဒါ ရွှေမန်းတင်
မောင် နှစ်ပါးသွားဗျ၊ ခက်ပါ
ဗျာ’

‘ပြဇာတ်တွေထဲတော့
ရွှေကျီးညိုရဲ့ မြည့်ချစ်သော
ကိုရင်ဩမှ နားထောင်ရတာ
အရသာရှိတာကွ’

‘မင်းအမေလင် ရွှေကျီး
ညိုရမှာလားကွ၊ ဘီအီးဒီ

စာမျက်နှာ(၂၅၈)သို့...

မန္တလေးမြို့

တိုက်ခိုက်ပါက ၁၁ နေ့ပင်ရှင်အဖြစ်ခံစားရန်
ညီဘုရား

ကာကွယ်ရန်တော်မူနိုင်ကမ်းဝန်မင်းကြီးသ

မူကြီးကိုလည်းသားစီရင်ခံရပြန်ပါကြောင်း

င်းပစ္စည်းနှင့်တကွစာပေအမွတ်အသား

ဟောင်းပစ္စည်းများအနက် ပုဂ္ဂိုလ်ဖြူ

မျိုးနှင့်ချယ်လယ်ကို ရှစ်ချင်းခွယ်ရေးသားထား

စီးအနင်းအဆောင်အရွက်အခေါ်အဝေါ်ကြီးဖြင့်

ပုံစံဦးရေပေါင်းတစ်ထောင် (၁၀၀၀) ကျော်

ကွဲပြားလှစွာလက်ခံပုံစံ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြူပါကြောင်း

အရှုံးမင်းသား မင်းသမီးတို့အဝတ်အဆင်

မဟာလွှတ်တော်တော်မူသည့်တကွလက်ခံမင်းခမ်း

ကိုသွန်းလုပ်သည့်ရှင်အရှင်၊ မိဘုရားများ၏

တော်တော်စားစားကုသမှုဖြင့်အလုပ်အကိုင်

သုံးမျိုးတို့မျိုးစုံပါ။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်တို့

ထိုမြင်ရှင်အရှင်မီးဘောင်၊ မိဘုရားမီးဘောင်

ကြီးမီးဘောင်၊ ပကတိမင်းသားကြီးမီးဘောင်

မှ၊ သံလေး၊ ခဲလေးကကြိုးဘောင်စသည်တို့ဖြင့်

ရင်းပြင်ဖြင့်သာမင်းတရားမင်းခေါ်ဘွားကြီးတို့အား

အနီးအနင်းအဆောင်အရွက်အခေါ်မျိုးမျိုး

မိမိတို့ကလေးငယ်ဖြင့်ဖြင့် နှိပ်စက်တိုက်ခတ်

ထိုစာသည် ကုန်းဘောင်ခေ
မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး
ရေးသားခဲ့သေး
မင်းသားဦးမောင်မောင်ဝ
(K.S. M.A.T.M)ရေးခဲ့သည့်စာဖြစ်သည်။
ထိုစာကို စာရေးသူအား
ရွှေဘို ဒေါ်မိမိကြီးက ပေးခဲ့ပါသည်။
ဒေါ်မိမိကြီးကလည်း ၎င်းစာကို
ပန်းချီဆွဲမျိုး(Noel F Singer)ထံမှ
၂၀၀၀ ခန့်ခံ၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင်
ရရှိခဲ့သည်ဟုဆိုပါသည်။
Noel F Singer ကမူ ထိုစာကို
မည်သူထံမှ မည်ကဲ့သို့ရရှိခဲ့သည်ဟု
မသိရပါ။ ဦးမောင်မောင်တင်၏
လက်မှတ်နှင့် လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော
၁၉၂၉ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁၈ ရက်နေ့စွဲပါ
စာဖြစ်သည်။ ထိုစာကို မဖော်ပြမီ
မင်းသား ဦးမောင်မောင်တင်
အကြောင်းကို သိရန်လိုပါသည်။
မင်းသား ဦးမောင်မောင်တင်ကို
မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၈ ခု၊ ဝါခေါင်လ
ဆန်း ၁၀ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် မန္တလေး၌

တရုတ်သက်စရာ စာတမ်းတစ်စောင်

မောင်သန်းဆွေ၊ ထားသော်၊
ဖွားမြင်သည်။ အဘမှာ
မြင်းမျိုးမင်းသား
မင်းရဲသီဟကျော်ဖြစ်၍
အမိမှာ ယိုးဒယား(ထိုင်း)ဘုရင်၏
အနွယ်တော် ခင်ယုဖြစ်သည်ဟု
ဆိုသည်။ သူရေးသားသော
ရွှေနန်းသုံး ဝေါဟာရ အဘိဓာန်မှ
သူ၏အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်တွင်...
အလောင်းမင်းတရားကြီး၏
သားတော် ဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားနှင့်
ယိုးဒယားဘုရင်၏ သမီးတော်
ကျောက်ဖွားစောဘွဲ့ခံ
သမီးတော် ထန်းတပင်မြို့
သိရိပသာဒဝိကို ဖွားမြင်သည်။ ယင်းသမီးတော်နှင့် သိုးတော်မင်းတရားကြီး၏

သားတော် ကောလင်းမင်းသား မင်းရဲမြတ်စွာတို့စုံဖက်ရာတွင် သားတော် နေရာတော်ရ မင်းသားကြီး သိရှိသူဓမ္မရာဇာကို ဖွားမြင်သည်။ ယင်းမင်းသားကြီးနှင့် ယိုးဒယားမင်း ၏ မြေးတော် မွန်သစ်တို့ စုံဖက်ရာ သားတော်မြင်းမျိုးမင်းသား မင်းရဲသီဟကျော် ထိပ်တင်မောင်ကို ဖွားမြင်သည်။

ထိပ်တင်မောင်နှင့် မယ်တော် မွန်သစ်၏ တူမတော် ခင်ယုတို့ စုံဖက်သော အခါ ဖွားမြင်သူ 'ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

ဦးမောင်မောင်တင် ၁၀ နှစ်သားအရွယ်တွင် မန္တလေးတောင်ခြေရှိ သစ်ဆိမ့် ကျောင်းတိုက်၌ ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ အသက် ၁၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကျောင်းမှ ထွက်ကာ သူ၏ခမည်းတော်နှင့်အတူ နန်းတော်ကြီး၌ ဝင်ရောက် စားရသည်။ အသက် ၁၉ နှစ်အရွယ်တွင် ဗြိတိသျှတို့ အထက်မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်လိုက်ရာ ဦးမောင်မောင်တင်သည် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ဗြိတိသျှကို ပြန်လည်တော်လှန် တိုက် ခိုက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ရေရှည်တွင် လူအင်အား မမျှခြင်း၊ လက်နက်အင်အား မမျှခြင်း၊ သူ့ အပေါ် ဆူငွေထုတ်ထားသည်ကိုပင် လိုချင်၍ တပည့်အချို့က သစ္စာဖောက်ကာ သူ့အား ဖမ်းဆီးပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရထံ အပ်နှံမည့် အခြေသို့ပင် ရောက်လာခြင်းကို ခြင်္သေ့ဖြင့် ဗြိတိသျှအစိုးရထံတွင် လက်နက်ချခဲ့သည်။ ကင်းဝန်မင်းကြီးမှတစ်ဆင့် ဆွေမော့ခေါ်ယူမှုကြောင့်ဟူ၍လည်း အချို့က ပြောကြသည်။ သူ၏ဖခင် ထိပ်တင် မောင်သည် အစ်မတော် ပုဂံမင်း၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးထံသို့ အလင်းဝင်လာသော သားတော် မောင်မောင်တင်အား သွားရောက်အပ်နှံသည်။ ပုဂံနန်းမတော်ကြီးသည် ဗြိတိသျှအစိုးရအား သူ၏တူတော်ကို အပ်နှံ၍ စောင့်ရှောက်စေသည်။

နယ်ချဲ့ဗြိတိသျှအစိုးရသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပုဂံနန်းမတော်ကြီးနှင့် တူတော် ဦးမောင်မောင်တင်တို့ကို ရန်ကုန်မြို့သို့ ဘုရားဖူးပို့၏။ ဦးမောင်မောင်တင်အပေါ် စစ်ဆေးခြင်း၊ မေးမြန်းခြင်း၊ စုံစမ်းခြင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပြုလုပ်ဘဲ မသိသယောင် နေခဲ့သည်။ ပုဂံနန်းမတော်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့၌ ညီမတော် သရစိမ်းမိဖုရားကြီးနှင့်လည်း နားကပ်၊ ဆွေတော်မျိုးတော်များနှင့်လည်းကောင်းတွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ သည်။ ဦးမောင်မောင်တင်ကိုမူ ဗြိတိသျှအစိုးရက သူတို့၏လက်နက်အင်အား၊ စစ်အင်အားကို မသိသော လိုက်လံပြသခြင်းဖြင့် သူတို့အား မတော်လှန်နိုင်ကြောင်း တို့ သိစေသည်။ သို့ဖြင့် ဦးမောင်မောင်တင်သည် အားမတန်၍ မာန်လျှော့လိုက်လေ သော့သည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၅၃ ခုနှစ်တွင် ကောလင်းနယ် ပင်လယ်ဘူးမြို့၌ မြို့အုပ်ရာထူး မေးအပ်သည်ကို လက်ခံလိုက်၏။ ၁၂၆၈ ခုနှစ်တွင် နယ်ပိုင်ဝန်ထောက်ရာထူးဖြင့် ကျောက်ဆည်ခရိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းရသည်။ ထိုစဉ်က ATM ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ရှိခဲ့သည်။

ထိုနောက် ကျောက်ဆည်မှ ခြစ်သားမြို့သို့လည်းကောင်း၊ ခြစ်သားမြို့မှ ရေဦးမြို့ သို့လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းရွှေ့အမှုထမ်းခဲ့ရသည်။ ရေဦးမြို့၌ အမှုထမ်း အခါ KSM ဘွဲ့တံဆိပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ၁၂၇၉ ခုနှစ်တွင် ဦးမောင်မောင်တင်သည် စစ်တံကြီးရာထူးဖြင့် ရေဦးမြို့မှ ခုရွှေခရိုင်သို့ ရွှေပြောင်းအမှုထမ်းရပြန်သည်။ ၁၂၉၈ ခုနှစ်၊ အသက် ၅၅ နှစ်အရွယ်တွင် ဒုတိယအရေးပိုင်ဘဝဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။ သို့သော် ဘုရင်ခံက မဟာဒါနီဝန်ရာထူး ခန့်အပ်သောကြောင့် မန္တလေးမြို့၌ မဟာ ဒါနီဝန်အဖြစ် ငါးနှစ်တိတိအမှုထမ်းရသည်။ (မဟာဒါနီဝန် ဆိုသည်မှာ သာသနာရေး အရာရှိသဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။)

ဦးမောင်မောင်တင်သည် မန္တလေးကောလိပ်၌ တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ရာဇဝင် ရေးသားပြောဆိုအဖြစ် စေတနာ့ဝန်ထမ်း သင်ကြားပို့ချခဲ့သေးသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး

၎င်းပုရပိုက်ဖြူ
၃ ဆုကို ဥရောပတိုက်မှ
နိုင်ငံလှည့်လာသည့်
သူဌေးများကို
ပြရလျှင်
ငွေ နှစ်ထောင်
သုံးထောင် ရရန်
ရှိသည်ဟု
မိုလ်ကပြားတယောက်
ပြောဘူးပါကြောင်း
သို့သော်လည်း
ပုံစံတခုလျှင်
ငွေ ၁ နှုန်းလောက်
ခန့်မှန်း၍
ငွေ ၁၀၀၀၀(တထောင်)
ရလျှင်
ရောင်ချတော့မည်ဟု
စိတ်ကူးပါကြောင်း

မန္တလေးမြို့

မန္တလေးမြို့အနောက်မြစ်ကမ်းခြေ(မီ)လမ်းတိုက်နဲ့မိတ်ခဲ နေပင်ရှင်အဖြစ်နားဝန်
 ထောက်ပံ့မောင်တင်ကလျှောက်ထားပါသည်။
 တရားကျွန်တော်သည်ကျွန်းဘောင်စက်မဟာရာဇဝင်တော်နှင့်ကင်းဝန်မင်းကြီးသ
 မိုင်းဦးပုညသမိုင်းနှင့်တကွကျမ်းအမျိုးမျိုးကိုရေးသားစီရင်ခဲ့သူဖြစ်ပါကြောင်း
 တရားကျွန်တော်လက်ဝယ်ထွင်းရေးဟောင်းပစ္စည်းနှင့်တကွစာပေအမွတ်အသား
 များကိုစုစောင်းထားရှိပါကြောင်း၊ရှင်ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများအနက်၊ပုဂ္ဂိုလ်ဖြူ
 ၃ ဆူတွင်ရှေ့မင်းငွေမင်းဆေးရောင်ခံအမျိုးနှင့်ချယ်လယ်ရှိရှုချင်သွယ်ရေးသားထား
 သည့်ပြင်၊အမျိုးအမည်မဲ့အသုံးအစွဲ၊အစီးအနင်းအဆောင်အရွက်အခေါ်အဝေါ်ကိုဖြုတ်
 မေးစာအက္ခရာတို့ဖြင့်ရေးထားပါရှိသည့် ပုံစံဦးရှင်မင်းဝါထောင်(၁၈၀၀)ကျော်
 ပါရှိသော၊အလျား၁၈လက်မ၊အနံ၃လက်မရှိ ရွှေနီလဝါခန်းပုံစံ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြူရှိပါကြောင်း
 ရှင်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြူ ၃ ဆူတွင်ရှင်ဘုရင်မိဘုရားမင်းသားမင်းသမီးတို့အဝတ်အဆင်
 မကိုဉ်သရဏ၊ ဥစ္စာမင်းမင်းထင်၊ရှင်၊မဟာလွှတ်တော်အသုံးတကွလက်ဝယ်မင်းခမ်း
 ၁၃။လက်ထာမင်းခမ်းတော်၁၅။ရှေ့တို့သွန်းလုပ်သည့်ရှင်ဘုရင်မိဘုရားများ၏
 ရုပ်ပုံသဏ္ဌာန် များပြင်းဖြူတော်မတ်တော်တို့အားရှုချင်အလိုက်ဝတ်ဆင်
 ရသည့်၊ခေါင်းနားတော်ဝတ်လုံစလွယ်၊မျှည်းတိုမျှည်းရှည်၊ထမ်းစင်းကျွန်းသိုင်း၊
 လျှောက်ကား၊ကွမ်းခွက်ကွမ်းလောင်းများ၊ထိုမြင်ရှင်ဘုရင်မင်းတော်၊မိဘုရားမီးတောင်၊
 စာမိရုံမင်းမီးတောင်၊ရှင်ရှင်မင်းသားကြီးမီးတောင်၊ပတတိမင်းသားကြီးမီးတောင်၊
 ခပ်လေးလေးလေးသားလေး၊၄လက်လေး၊သံလေး၊ရှင်လေးကျော်တော်စသည်တို့ဖြင့်
 များစွာတော်မင်းသုံးမင်းဆောင်များ၊ရှင်းပြင်ဖြူသာမင်းတရားမင်းခေါ်တွင်းကြီးတို့အား
 စေးသည်စာချုပ်တော်၁၄ ရှင်းစောင်ထွက်၊အစီးအနင်းအဆောင်အရွက်အမျိုးမျိုး
 နေထိုင်ရန်ပြာသာဒ်ခေါ်မောင်မောအိမ်ပုံ၊ရှင်ပလ္လင်ထီးဖြူထီးနီပုံစံသည်တို့ဖြင့်
 ပါရှိပါကြောင်း၊
 ရှင်းရှေ့နီလက်ခန်းပုံစံပုဂ္ဂိုလ်ဖြူကိုမင်းတရားမင်းလက်ထက်အသည်ခံရှိကြီးမင်း
 ကြီးမဟာအိဗာဘုရားလက်မှတ်ဆင့်၊မြောင်မြေဖြူစားရှိစံပြားဝန်ထောက်မင်းကြီး
 မဟာရေယသရ ခေါ်လေးအမည်သည်၊ရှင်းလက်မှတ်ဆင်သတ္တရာဇ်၁၂၅၂ ခုနှစ်၊
 ဝက်မိစ္ဆတဖြူစားဝန်ထောက်မင်းမင်းကြီးမင်းထင်မဟာစည်သူတို့လေးစုံထော
 ကြောင့်ရှင်းလက်မှတ်ရှိပါသည်။
 ရှင်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြူ ၃ ဆူကို၊ဥရောပတိုက်မှရှိစံလွှတ်လသည့်သူဌေးများကိုပြုရလျှင်
 ငွေ နှစ်ထောင်ဆုံးထောင်ရရှိသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကပြားတလောက်မြောက်ပါကြောင်း၊
 ဆိုသော်လည်း မည်သူလျှင်ငွေခိုးမှုနှင့်လက်ခံမှုဖြင့်၊ငွေ၁၀၀ဝိ(တထောင်)ပြု
 လျှင်ရှင်းရှေ့မည်ပုံစံတရားပါကြောင်း၊
 ယခုကဲ့သို့တရားမဝါမင်းတရားရေးသားထားသောပုံစံများမည်သူထံတွင်ရှိလင့်
 စွာမရှိပါ၊ဆိုဖြစ်ရုံ၊အရှင်မိဘုရား၊သားမြေး၊အခြားသူ၊ဖြစ်စေ၊မယ်ပျိုလှိုင်လျှင်စေ၊
 နှစ်ကုသိုလ်ပါကြောင်းလျှောက်ထားပါသည်။

၁၈-၈-၁၄

အခြေခံလေးတွင်မနေပဲသဖြင့် ပြင်ဦး
ဗြဟ္မာသို့ ရှောင်တိမ်းနေသည်။ ၁၉၄၅
နှစ်တွင် ပြင်ဦးလွင်မြို့၌ နေစဉ်လိုလို
ပင် လေယာဉ်ပျံများဖြင့် ဗုံးကြဲသဖြင့်
တောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်သည်။
ယင်းနှစ် မတ်လတွင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ
ခွဲထပ်လာသည်။ ခရစ်နှစ် ၁၉၄၅ ခုနှစ်
ဧပြီလ ၂၃ ရက်နေ့၌ တောင်ကြီးမြို့အနီး
တွင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့
သည်။ တောင်ကြီးမြို့တွင် မီးသင်္ဂြိုဟ်၍
အမှိုက် ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် အုတ်ဂူပြာသာဒ်
မြို့လုပ်ထားပါသည်။

ဦးမောင်မောင်တင်သည် ကုန်း
ဆောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး
ဆုံးတွဲနှင့် ရွှေနန်းသုံး ဝေါဟာရအဘိဓာန်
(ပထမတွဲ)၊ ဦးပုညအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ ကင်း
ခန့်ခင်းကြီးအတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ သာသနာ နဂ္ဂဟ
ဘာသာနိက္ခမံ၊ ပထမပြန် ဒီပကစာ
အမ်း၊ ကောင်းမှုတော်ဘုရားကြီး
သမိုင်း၊ မဟာဗောဓိသား ရုပ်ပွားတော်
သမိုင်း၊ သုတေဝဓန စာတမ်းများ ရေး
သားခဲ့သည်။ တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းတွင်
ထည့် လွှတ်ရုံးငါးရပ် ဆောင်းပါးများ၊
အလောင်းမင်းတရားကြီး၏အကြောင်း
ရင်း စကားဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့
သည်။ စာအုပ်အဖြစ် မရိုက်နှိပ်သေး
သော စာမူများ ကျန်ခဲ့၏။ ယင်းတို့မှာ
ရွှေနန်းသုံး ဝေါဟာရအဘိဓာန်(၃တိယ
တွဲ)၊ မင်းကြီးဦးစ အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ နန်းမ
ဆော် မမြကလေးအကြောင်း၊ လှိုင်ထိပ်
ခေါင်တင်အကြောင်း၊ စလင်းစုဖုရား
အကြောင်းနှင့် ထိပ်စုမြတ်ဘုရားကြီးတို့
၏အတွင်းရေး၊ ဒိုင်းခင်ခင် အတွင်းရေး
အကြောင်းများ ဖြစ်သည်။

ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် နေစဉ် အင်္ဂလိပ်
များ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် တရုတ်
ခမံသားများက ဦးမောင်မောင်တင်အိမ်
သို့ မီးရှို့ဖျက်ဆီးသည်ဟု ဆို၏။ နှစ်
ခေါင်းများစွာ စုဆောင်းခဲ့သော ရှေး
ဟောင်း အမွေအနှစ်ပစ္စည်းများနှင့်
စာပေများ မီးလောင်ပျက်စီးသွားသည်။
မီးလောင်ပျက်စီးသည့်အထဲတွင် မင်း၊
မိဖုရားတို့၏ အသုံးအဆောင်များဖြစ်

ယခုကဲ့သို့
တစုတပေါင်းတည်း
ရေးသားထားသော
ပုံစံများ မည်သူထံတွင်မှ
စုံလင်စွာ မရှိပါ။
သို့ဖြစ်၍
အရှင်ဘုရားကဖြစ်။
အခြားသူကဖြစ်စေ၊
ဝယ်ယူလိုပါလျှင်
ငွေ ၁၀၀၀ နှင့်
ရောင်းချလိုပါကြောင်း
လျှောက်ထားပါသည်
ဘုရား

သည့် ဝတ်လဲတော်များနှင့်တကွ မြူး
ပန်းမြူးနွယ်တို့ဖြင့် စီခြယ်ထားသည့်
မင်း၊ မိဖုရားတို့၏ မှန်ကြီးများ၊ သာယာ
ဝတီမင်း၏ ဆင်ရွယ်ပန်းပုထုထားသည့်
သားမြီးယပ်ရိုး၊ ဝန်ကြီးများဆောင်း
သည့်မောင်း၊ ဝတ်လုံအစစ်များ၊ နန်းမ
တော် စုဖုရားလတ်အား ပြင်သစ်က
ဆက်သသည့် ပုလဲများ စီခြယ်ထား
သော လက်ဝတ်ရတနာထည့်သည့်
သေတ္တာနှင့်တကွ ရှေးမင်း၊ မိဖုရားတို့
အသုံးအဆောင်များဖြစ်သည့် ဘီး၊ မှန်၊
ပုတီး၊ နားတောင်း၊ အင်္ကျီ၊ ထဘီများ
မီးထဲ ပါသွားသည်။ ယင်းပစ္စည်းများ
သည် နောင်လာနောက်သားများအတွက်
ပြတိုက်များသို့ လှူဒါန်းရန် စုဆောင်း
သိမ်းဆည်းထားခြင်းဖြစ်သည်ဟု သူ၏
သမီး ဒေါ်တင်တင်မေက ပြောဖူးပါသည်။
ဦးမောင်မောင်တင်သည် ပြည်ထိပ်
တင်တုတ်နှင့် ထိပ်တင်ညွန့်တို့၏ သမီး
ပြည်ထိပ်တင်ဆင့်နှင့် လက်ဆက်ရာ
ဒေါ်တင်တင်၊ ဒေါ်တင်တင်အေး၊
ဒေါ်တင်တင်ထွေး၊ ဦးမေတင်၊ ဦးတင်
ညို၊ ဒေါ်တင်တင်လေး၊ ဒေါ်တင်တင်
မေ၊ ဒေါ်တင်တင်ရွှေ၊ ဒေါ်တင်တင်နု၊
ဒေါ်တင်တင်စုနှင့် ဦးတင်မောင်မောင်
ကလေးတို့ ထွန်းကားသည်။

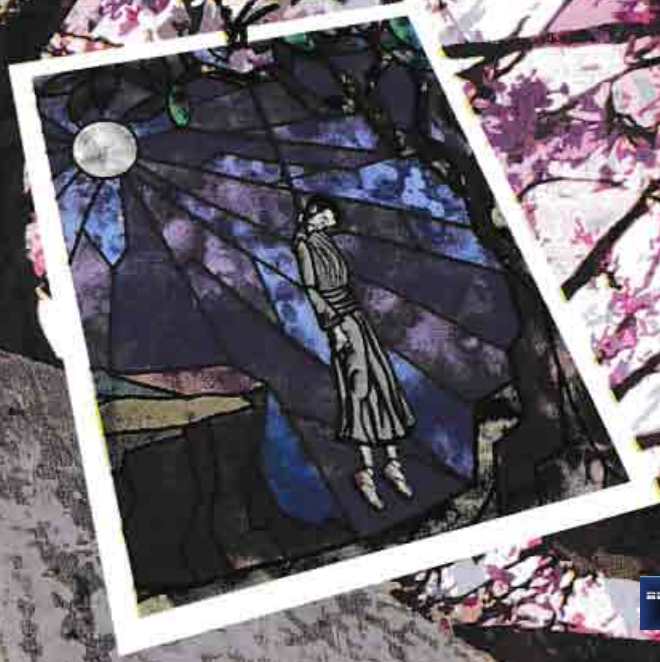
အောက်၌ စာရေးသူ ဖော်ပြမည့်
စာသည် ၁၉၂၉ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၈
ရက်နေ့၌ဖြစ်ရာ စာထဲ၌လည်း 'ပင်
ရှင်အငြိမ်းစားဝန်ထောက်'ဟူ၍ ဖော်ပြ
ထားသဖြင့် ထိုအချိန်က ဦးမောင်မောင်
တင်သည် အငြိမ်းစားဘဝနှင့် မဟာဒါန
ဝန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေချိန်ဟု သိရပါ
သည်။ ဤစာသည် ဗြိတိသျှအရာရှိကြီး
တစ်ဦးထံ ရေးသည့်စာ ဖြစ်ပုံရသည်။
မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံထံသို့လည်း ဖြစ်နိုင်
သည်။ သူ့စာကို ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။
အထက်ပါစာနှင့် ပတ်သက်၍
စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးက ဦးမောင်
မောင်တင်ကို ဝေဖန်၍ အပြစ်တင်လိုက်
သည်။ ဦးမောင်မောင်တင်ကဲ့သို့သော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦးက ဤကဲ့သို့သော
စာမျိုး မရေးသင့်ဟု သူက ဆိုပါသည်။
စာရေးသူက ဦးမောင်မောင်တင်အနေ
ဖြင့် ငွေရေးကြေးရေး အကျပ်အတည်း
ဖြစ်နေပုံရ၍သာ ဤစာမျိုး ရေးသည်ဟု
ထင်ကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။
မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သူ့စာပါ
အတိုင်း ရွှေနန်း လက်သုံးပုံစံ ပုရပိုက်ဖြူ
၃ ဆူကို ရောင်းဖြစ်လေသည်လော၊ သို့
မဟုတ် ပြင်ဦးလွင်မြို့တွင် နေစဉ်က
အင်္ဂလိပ်များ ထွက်ခွာသွားပြီးနောက်
တရုတ်ခမံသားများက ဦးမောင်မောင်
တင်အိမ်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလေရာ နှစ်
ပေါင်းများစွာ စုဆောင်းခဲ့သော ရှေး
ဟောင်းအမွေအနှစ်ပစ္စည်းများနှင့် စာပေ
များမီးလောင်ပျက်စီးသွားသည်ဟု သိရ
သဖြင့် ဖော်ပြပါ ရွှေနန်းလက်သုံးပုံစံ
ပုရပိုက်ဖြူ ၃ ဆူသည် မရောင်းဖြစ်ဘဲ
မီးလောင်ရာတွင်ပင် ပါသွားလေသည်
လောဆိုသည်ကို မပြောနိုင်ပါ။

မြန်မာပညာရှိကြီးတစ်ဦး၊ မြန်မာ
မျိုးချစ်မင်းသားကြီးတစ်ဦးက ဗြိတိသျှ
တစ်ယောက်ထံ ဤကဲ့သို့ ရေးခဲ့ရသည့်
စာကလေးတစ်စောင်ကို ကြည့်ပြီး
ဦးမောင်မောင်တင်ကို ကရုဏာသက်မိ
ပါလေသည်။

မောင်သန်းဆွေထူးလယ်။

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC

မိညာဉ်ပျောက်ဆုံးသူတို့၏ သစ်ပင်

မောင်ရင့်မာ

ကျောင်းကုန်း

ကျွန်တော်သည်
လွယ်သောလမ်းကို
လွယ်လွယ်
ရွေးချယ်တတ်သူများ
အကြောင်း
စဉ်းစားနေမိပါသည်။
ထိုညက လားရှိုးမှ အပြန်
ဖြစ်သည်။ နိမ့်ချည် မြင့်ချည်
ရှည်လျားသော၊ ကွေ့ဝိုက်သော

ဂုတ်တွင်း အဆင်းအတက်သည်
လွယ်သောလမ်းမှ မဟုတ်။
ခရီးရှည်ကြီး၌ ပင်ပန်းနွမ်းရော်
ခဲ့စေကာမူ ကျွန်တော်တို့သည်
နားနေအိပ်စက်ရန်
ငြင်းဆန်လိုက်ကြသည်။
နှင်းမြူသုန်သုန်နှင့် ကြယ်မွန်မွန်သာ
လင်းနိုင်ရှာသည့် ပြင်ဦးလွင်
ဆောင်းညကို ဥပေက္ခာမပြုနိုင်တာ
တစ်ခုတည်းတော့မဟုတ်။

ရုပ်ရှင်
ရသစာတမ်း
အမှတ် ၃၂၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၇

ကျွန်တော်တို့ကို အရေးတကြီး တွေ့လိုသည်ဆိုသော လူငယ်တစ်ယောက်၏ တောင်းဆိုမှုက တစ်ကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ဟိုတယ်စခိုင်းလ်မှာ အခန်းယူပြီးသည်နှင့် ခရီးဆောင်အိတ်တွေကို တဖုတ်ဖုတ်ပစ်ချကာ ကဗျာဆရာ၊ ဝတ္ထုတိုဆရာနှင့် အက်ဆေးဆရာတို့ အဆွေခင်ပွန်း သုံးဦးသည် 'ပင်စည်' လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ချီတက်ခဲ့ကြသည်။

အက်ဆေးတစ်ပုဒ်၏ ပါးလွှာသောနံရံများအကြောင်းကို သွေးပူ လှေကျင့်ခန်းအဖြစ် ငြင်းခုံနေတုန်း ထိုင်ခုံကလေးတွေ နွေးသက်စ ပြုလာသည်။ ထိုစဉ် ကဗျာဆရာ၏တပည့်ကျော်သည် သောကတွေ တနှင့်ကြီးနှင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် ၃၀ နီးပါး ဘဲဥပုံမျက်နှာနှင့်၊ ရွှေရောင်မျက်မှန်နှင့် ပိန်သွယ်ပါးလျားသည်။ ချပ်ရပ်သေသပ်စွာ ဝတ်စားထားသည်။ အောင်မြင်သော အင်္ဂလိပ်စာပြဆိုရာ တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိနေပုံက သိသာနေသည်။

ပင်ကိုဉာဏ် ထက်မြက်မှုက သူ့ကို လူရာဝင်သည့် ဆရာဝန် တစ်ယောက်ဘဝကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တွေဝေသော၊ မိုက်မဲသော၊ တာဝန်မဲ့သော အကျိုးရှိမည်ဆိုလျှင် လွယ်ကူသက်သာသည့်လမ်းကို လိုက်ဖို့ ရာ ဝန်မလေးသော၊ ခပ်ညှည့် စရိုက်က သူ့ကို မလှမပ၊ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်စေမည့် ဘဝတစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲ ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဘဝလုံး လိပ်ပြာငယ်စေသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မှားယွင်းစွာ ချမှတ်စေခဲ့သည်။

သို့သော် အွန်လိုင်းမှာ သူနှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ခဲ့သော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည့် အခါ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုပျောက်ဆုံးနေပုံကလည်း သိသာလှသည်။ မိန်းမလိုက်တောင်းပေးဖို့ သူ့ဆရာ(ကဗျာဆရာ)ကို တောင်းပန်နေပုံကပင်လျှင် မှတ်မရဲနှင့် ဖျော့တော့ ပါးလျားလှသည်။

စင်စစ် အင်္ဂလိပ်စာ ဆရာလေးကို ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်စလုံးက ညီတစ်ယောက်သဖွယ် ချစ်ခင်ကြပါသည်။ ဒီမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု ကျွန်တော်တို့က ပြိုင်တူမေးခဲ့သည်။ သူ့အဖြေကို ကျွန်တော်တို့ တော်တော် စိတ်ပျက်ခဲ့ရသည်။

'ဘယ်လိုများ ဖြစ်သွားတာလဲ ကွာ' ဟု ကဗျာဆရာက မေးတော့ 'မယူရင် မဖြစ်တော့လို့ပါဆရာ' ဟု ဆိုသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မယူရင် မဖြစ်တော့လို့ပါဆိုသော စကား၌ ကွယ်ဝှက်ထားသောအနက်တို့ များစွာရှိကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အပေါ် ရိုသေချစ်ခင်မှုဖြင့် အထင်ကြီးအားကိုးစွာ ငေးမောကြည့်တတ်သော ထိုမိန်းကလေး၏ မျက်လုံးရွဲကြီးများကိုလည်း ကျွန်တော်တို့က အားနာနေမိသည်။

သူ့စာတိမြို့ကလေးရှိ သူ့ချစ်မြတ်

သတိပေးခဲ့ဖူးသည်။

'မင်းတို့မှာ ဘာအခက်အခဲရှိလဲ' မေးတော့ မိန်းကလေး၏ မိခင်က အင်တင်တင်ဖြစ်နေတယ်ဟု သူပြောခဲ့သည်။

'သမီးရည်းစားသက် ရှည်တာ ပြဿနာရှိတယ်ကွ။ လွဲခဲ့ရင် မိန်းကလေး သိပ်နစ်နာတယ်။ မင်းမှာ ဝင်ငွေရှိတာပဲ သူ့အမေသဘော မတူလည်း ယူလို့ရပါတယ်။ ဒီကိုပဲ ခေါ်လာခဲ့လက်ထပ်စာချုပ် ငါလုပ်ပေးမယ်။ ငါ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်'

အားတက်သရာ တိုက်တွန်းခဲ့သည်။ သူက တက်တက်ကြွကြွနှင့် မပေါ့။ ယခု သူပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

သူ၏ ထိုမိန်းကလေးကို ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးပါ။ မယူလျှင် မဖြစ်တော့ဆိုသော အခြေအနေကိုလည်း ခန့်မှန်းရန် မခက်ခဲပါ။ သို့သော် ထားချစ်ရစ်ခဲ့မည့် မိန်းကလေး၏ နာကျင်ခံစားမှုကိုကော အလေးအနက် ထည့်မတွက်သင့်ပါသလော။

'ဝိညာဉ်ပျောက်ဆုံးသူတို့ရဲ့သစ်ပင်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးလား' ဟု ကျွန်တော် ဒေါသတကြီး မေးပစ်လိုက်သည်။

ဆောင်းညစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ပါလျက် ကျွန်တော်သည် နွေဦး၌သာ ပွင့်ဝေတတ်သော သစ်တစ်ပင်ကို ခြုံနေမိသည်။

'ဒေါက်တာမိုးရေကို ကိုယ်နှုတ်တယ်ကွယ်'

မကြာသေးခင်က အေဂျေးအနုနှင့်၏ The Judas Tree ကို ပြောဖြစ်တော်မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ထိုသို့ ပြောခဲ့သည်။ ငယ်စဉ်က မိဘနှစ်ဦးလုံး ဆုံးပါးသော ဒေးဗစ်မိုးရေသည် ငြိုငြင်တတ်သောဆွေမျိုးများ၏ ခြေကြိုခြေကြွေတွင် သူ့ဘဝကို ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ ကုန်ခဲ့ရသည်။ ဆေးကျောင်းကလေးက စကော့တလန်ပြည်၊ ဒတောင်ကဒေသရှိ ခွာဝါနွယ်ပန်းများနှင့် 'ကနီ

နီးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးကို မန္တလေးသို့ ခေါ်လာတုန်းက ရိုးသားအေးချမ်း၍ ချောမောလှပသော ထိုမိန်းကလေးကို လက်ထပ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ကျွန်တော် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် နေပြည်တော်၌ ရှိစဉ်တုန်းကလည်း ထိုမိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ဖို့ အချိန်မဆွဲသင့်တော့ကြောင်း သူ့ကို

မိသားစု တောဘူတာရုံကလေးအနီးတွင် ခိုင်ကယ်မှောက်ခွဲရာမှ မေရီနှင့်သူ ခိုလှုံနေသည်။

သူ့အဖေရာကို မေရီက ဆေးကြော ဆက်သင်၍ ပတ်တီးစည်းပေးခဲ့သည်။ သူ့အဖေလျှင် ရထားသုံးစင်းသာ ဆိုက်သော တောဘူတာရုံကလေးမှ နောက်ဆုံး ဆေးလည်း ထွက်သွားပြီ။ ဆိုင်ကယ်လည်း ချိန်းကြိုးပြတ်နေပြီ။ သူ့ကို မေရီက ခေါ်ခေါ်က အိမ်သို့ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ထိုကော်ဖီပွဲနှင့် မေရီတို့မိသားစု၏ ဆွေးနွေးပွဲများကို သောက်သုံးခဲ့သည်။

မေရီက မိုးရေထက် ငယ်သည်။ မိုးဝင်းတောက်ပ၍ ညိုမှောင်သော မိုးလုံးကြီးများတွင် လန်းဆန်းသော အမျိုးအဆစ် ကျန်ပြေပြစ်၍ တောင့်တင်းသန်မာသည်။ ရိုးသားခြင်း၍ လိုက်လျောစာနာတတ်သည်။ တောဘူတာရုံလေးတစ်ခုတွင် ပေါင်မုန့်နှင့်၍ရောင်းရသော မေရီတို့ မိသားစုသည် စားနိုင်သောက်နိုင်ရုံမျှသည်။ နှစ်ပေါင်းချို့တဲ့သည်။

သူတို့တွေဆုံခဲ့စဉ်က မေရီမှာ ဆုတံဆိပ်ထားသူ ရှိနှင့်ပြီ။ မေရီက သူ့ကို ချစ်သူပင် ဝေါလတာစတောဒတ်နှင့် ဆက်ဆံပေးခဲ့သည်။ စတောဒတ်က ငွေကုမ္ပဏီတွင် ဝင်ငွေကောင်းသောအလုပ် ရှိသည်။ ကြားဝါတတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ အထင်ကြီးသည်။ မေရီတို့မိသားစုကို အပေါ်စီးက ဆက်ဆံတတ်သည်။

တို့တို့ပြောရလျှင် မေရီအဒေါ်အိမ်ထောင်စုက တားမြစ်နေသည့် အကြားမှင် မေရီနှင့် မိုးရေတို့ အရူးအမူး ချစ်မိသွားကြသည်။ ဝေါလတာနှင့် စေ့စပ်ထားမှုကို ဖျက်သိမ်းလိုက်သောအခါ အုဒ်ဖီလန်တစ်မြို့လုံးက မေရီတို့ မိသားစုကို နှာခေါင်းရှုံ့ကြသည်။ ထိုရဲပြစ်တင်ကြသည်။ ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံတစ်ဦးကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် အသိုင်းအဝိုင်းနှင့် အကြီးအကျယ် ဖျက်နာပျက်ရခြင်းဖြစ်ရာ မေရီတို့

မိသားစု အထိနာခဲ့သည်။ ရင်စည်းခံခဲ့ရသည်။ အိမ်ထောင်စုက မျက်စောင်းတထိုးထိုးနှင့် ငြိုငြင်ခဲ့သော်လည်း မေရီ၏ ဖခင်နှင့် မောင်လေးက မိုးရေဘက်မှ ရပ်ခဲ့သည်။ မိုးရေကို အထင်ကြီးခဲ့၊ ယုံစားခဲ့သည်။

မိုးရေသည် ဘဝနာခွဲ၍ ရည်မှန်းချက်ကြီးသူဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခဒရန်မွန်က မိုးရေ လူနာမေးပုံကို တော်တော်ချီးကျူးခဲ့သည်။ ဆေးကျောင်းမှာ သူ ဂုဏ်ထူးနှင့် အောင်သည်။ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်စတာလင် ငါးရာခန့် ရမည့် ဆေးရုံအုပ်ရာထူးကို ဝင်ဖြေသောအခါတွင်လည်း အရွေးခံခဲ့ရသည်။ မြသားလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်းဝယ်ပြီး မေရီထံသို့အပြေးလာခဲ့သည်။ မေရီက သူမ၏လက်သူကြွယ်ရှိ မြလက်စွပ်ကို မိသားစုအား ပြလိုက်သည့်အတွက် မေရီဖခင်က မိုးရေကို နှစ်ချို့ဝီစကီ တိုက်၍ ဂုဏ်ပြုခဲ့သည်။

မိုးသည်းသောနေ့ တစ်နေ့တွင် မေရီနှင့်သူ လွန်လွန်ကျူးကျူး ချစ်မိသွားသည်။ ထိုနေ့က မိုးများစိုရွှံ၍ အအေးမိ အပြင်းဖျားခဲ့သဖြင့် မိုးရေ၌ အဆုတ်ပြွန်မြွေးရောင် ရောဂါရခဲ့သည်။ ထိုရောဂါက ကြေကွဲဖို့ရန် ကြမ္မာဖန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပါမောက္ခ ဒရန်မွန်က မိုးရေကို ပင်လယ်ခရီးသွားမှဖြစ်မည်ဟု တိုက်တွန်းခဲ့သဖြင့် လက်ထပ်ရန် ကိစ္စကို မလွှဲမရှောင်သာ ရွှေ့ဆိုင်းခဲ့ရသည်။

ကာလကတ္တားသို့ အသွားအပြန် ရက်သတ္တခုနစ်ပတ် ကြာမည့် ယန်ဒါရီသင်္ဘောကြီးနှင့် သူ လိုက်သွားရမည်။

မေရီက မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် လိုက်ဖို့သည်။ မိုးရေသည်လည်း တကယ်ပဲ မချီတင်ကဲ မေရီနှင့် ခွဲခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

သင်္ဘောဆရာဝန် ဒေါက်တာ မိုးရေသည် ကျိကျိတက်ကြွယ်ဝချမ်းသာသည့် ဟိုးလံဘရဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၏သမီး ဒေါ်ရစ်နှင့် သင်္ဘောပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့သည်။ ဒေါ်ရစ်က ဆင်စွယ်နန်းတော်ထက်မှာဖြစ်သည်။

မိုးရေက ဆင်းရဲခြင်းကို ကောင်းစွာသိသူ ဖြစ်သည်။ မေရီကို ချစ်သနားသော်လည်း မိုးရေသည် ဒေါ်ရစ်၏ ညှို့ချက်မှ မရနန်းနိုင်ခဲ့ချေ။ သူသည်မေရီကိုလည်း မေ့ပစ်လိုက်သည်။ ဖြူစင်ရိုးသားသော မိသားစုလေးတစ်ခု၏ အလုံးစုံသော ယုံကြည်မှုကိုလည်း ဖျက်ဆီးချေမှုပစ်လိုက်သည်။

သူဌေးသမက် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝတစ်ခု၌ နေဥစ္စာကုံလုံကြွယ်ဝခဲ့သည် မှန်သော်လည်း မိုးရေသည် အပြစ်ရှိသောစိတ်၏ နှိပ်စက်ကလုပြုမှုကို တစ်ဘဝစာ ထွေးပိုက်ခဲ့ရသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ညှိုးချိုးသိမ်ငယ်ခဲ့ရလေသည်။

ယုဒသစ်ပင်။ ရုက္ခဗေဒအမည်က(CercisSiliquastrum) ဖြစ်သည်။ နွေဦးရာသီ၌ ခရမ်းနုရောင် ခေါင်းလောင်းပွင့်လေးတွေ တွဲရ၍ ပွင့်ဝေနေတတ်သည်။ စိန်ပန်းနီလာပင်ဟုလည်းခေါ်သည်။ ခရစ်တော်ကို သစ္စာဖောက်၍ သူသတ်တို့လက်သို့ အပ်ခဲ့သော ခရစ်တော်၏ လူယု 'ယုဒ'သည် နောင်တကြီးစွာရလျက် ထိုသစ်ပင်တွင် ကြိုးဆွဲချ၍ သေသည်။ ဤသည်ကို အစွဲပြု၍ ယုဒသစ်ပင်သို့မဟုတ် ဝိညာဉ်ပျောက်ဆုံးသူတို့၏ သစ်ပင်ဟူ၍လည်း ခေါ်ခဲ့လေသည်။

ဘဝငယ်စဉ်၌ နှစ်ပေါင်းသိမ်ငယ်ခဲ့သမျှ ဆရာဝန်ဖြစ်သည့်အထိ ရုန်းကန်ကြိုးစားခဲ့သော ဒေါက်တာမိုးရေ၏ ဘဝမှာ ခက်ခဲပင်ပန်းခဲ့စေကာမူ အကျည်းတန်ခဲ့သည်ဟု မည်သို့မျှ မဆိုသာနိုင်ပါချေ။ ပင်ကိုဉာဏ် ထက်မြက်မှုက သူ့ကို လူရာဝင်သည့် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဘဝကို ပေးအပ်ခဲ့သည်။ သို့သော် တွေ့ဝေသော၊ မိုက်မဲသော၊ တာဝန်မဲ့သော၊ အကျိုးရှိမည် ဆိုလျှင် လွယ်ကူသက်သာသည့်လမ်းကို လိုက်ဖို့ရာ ဝန်မလေးသော၊ ခပ်ညံ့ညံ့ စရိုက်က သူ့ကို မလှမပ၊ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်စေမည့် ဘဝတစ်ခုသို့ ပြောင်းလဲ

ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဘဝလုံး လိပ်ပြာ
ငယ်စေသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မှားယွင်း
စွာ ချမှတ်စေခဲ့သည်။

‘ဒေါက်တာမိုးရေကို ကိုယ်မုန်း
တယ်ကွယ်’ဟု ပြောခဲ့သလို သူ့ဘဝက
မည်သို့မျှ ချစ်စရာမကောင်းတော့ပါ
ချေ။

ဟိုတယ်စပိုင်းလံသို့ ပြန်ရောက်
သည်အထိ ပြင်ဦးလွင် ဆောင်းဥက
လောင်မြိုက်နေဆဲရှိသည်။

ကျွန်တော်စိတ်သည် လွန်ခဲ့သော
နှစ်များစွာက ညနေခင်းလေးများဆီသို့
ပြန်၍ရောက်သွားသည်။

ရွှေကညင်ပင်၊ တောညိုခင်တန်း၊
မိုးပြာရွာရွှေ၊ မြေလမ်းမနှင့် ချဉ်နဲ့နဲ့
စက်ဘီးလေးတစ်စင်းကို မှိုင်းညီသော
ညနေခင်းများ၌ ထိုစဉ်က သတိထားမိ
သူတို့ ရှိခဲ့လိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ပျို
ရွယ်သော သူငယ်လေးသည် စက်ဘီး
ကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် စီးတတ်ပုံမရ။
သူငယ်မလေးသည် ထိုသူငယ် ဂိုက်တ
ယမ်းယမ်းနှင့် စက်ဘီးကို မကျွမ်းကျင်
မှန်း ရိပ်စားမိနိုင်ပါလျက် ကယ်ရီယာ
ခုံပေါ်တွင် အစဉ် ယုံယုံကြည်ကြည်
လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။ မိုးပြာလမ်းတစ်
လျှောက် စက်ဘီးလေး တမိုင်းမိုင်းလဲ
ကျလိုက်၊ ပြီးလျှင်ပြန်ထလိုက်၊ ဖုတ်
ဖက်ခါလျက် နောက်ခုံပေါ်ခန့်တက်။
တစ်ညနေခင်းတည်းမဟုတ်။ တစ်ရက်
တစ်လတည်းမဟုတ်။ လွမ်းမောဖွယ်
ညနေခင်းပေါင်းများစွာ၌ စက်ဘီးလေး
တယမ်းယမ်းနှင့် ပျိုရွယ်သော ထို
ကလေးနှစ်ယောက်တို့သည် မိုးပြာရွာ
မြေလမ်းဖွေးဖွေးမှာ ကြိမ်ဖန်များစွာ
ကူးသန်းသွားလာခဲ့သည်။ ကြိမ်ဖန်များ
စွာ တမိုင်းမိုင်း လဲကျခဲ့သည်။ ပြီးတော့
ပြန်၍ ထနိုင်ခဲ့ကြသည်ချည်း။ ခရီး
ဆက်ခဲ့ကြသည်ချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့
နှစ်ယောက် မဖောက်လွဲနိုင်တော့ဟု
ထင်မြင်စရာပဲ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ကြမ္မာကို စေစားသော
ဇာတ်ဆရာက မြားကို တည့်တည့်ကြီး
ပစ် လွှတ်ခဲ့သည်။ သူငယ်မလေး က

မိမိဝိညာဉ်ကို
မိမိသစ္စာဖောက်
ရသည်အထိ
ထိုက်တန်သည့်
တန်ဖိုးကြီးမားသော
အရာဟူ၍
ကမ္ဘာလောက၌
မရှိချေ
သို့ရာတွင်
သတ္တိနည်း၍
မိုက်မဲသော
သူတို့သည်
ကိုယ်တိုင် နာကျင်
ခံစားပြီးမှသာလျှင်
ထိုသို့
သိနိုင်ကြကုန်သည်

ထိုမြားချက်ကို ကြိုကြိုခံ နိုင်သော်လည်း
ပျော့ညံ့တွေ ဝေသော၊ တိမ်းပါးလွယ်
သော သူငယ်လေးမူကား မြားတစ်ချက်
နှင့် တုံးခနဲ လဲကျခဲ့သည်။

‘အခု ရင်ဆိုင်နေရတာတွေကို
လွန်မြောက်ချင်ပြီ။ နောင်ဆယ်နှစ်ခရီး
လောက် ခုန်ပေါက်ရောက်သွားချင်ပါပြီ’
ဆိုလေသောအခါ သူ့သူငယ်ချင်း ကဗျာ
ဆရာက အလုံးစုံ နားလည်သွားသည်။

‘ကိုယ့် လူ၊ ဆရာထင်လင်း
ဘာသာပြန်တဲ့ အဆိပ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို
ဖတ်ဖူးလား’ မေးသည်။ ‘မဖတ်ဖူး
သေးရင် ဘယ်တော့မှ မဖတ်ပါနဲ့’ဟု
ကျပ်တည်းစွာ တားမြစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ ဒေါက်တာ မိုးရေကို
သူရှာဖွေခဲ့သည်။ ကြောက်ကြောက်
လန့်လန့်နှင့် အဆိပ်ကို ဖတ်ခဲ့သည်။
ထိုစဉ်ကစ၍ ထိုသူငယ်သည် တစ်
ဘဝလုံး အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်ခဲ့ရသည်။
ယုဒသစ်ပင်၏ ခြောက်လှန့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရ
သည်။ ကြည်လင်သော၊ ဖြူစင်သော၊

အပြစ်ကင်းသောစိတ်သည် ထိုသူငယ်
ထံမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့
သည်။

ကာလများစွာ ကြာမြင့်၍ မေ့မေ့
လျော့လျော့ရှိပြီဟု ထင်မြင်နေဆဲမှာပဲ
သူ့လိုလူတစ်ယောက်ကို မမျှော်မလင့်
ထပ်မံတွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ဝိညာဉ်ပျောက်
ဆုံး သူတို့ရှိသစ်ပင်ဆိုတာ မင်းကြားဖူး
လား။ မင်းကြားဖူးလား။ ကြားဖူးလား
ဆိုသော မေးခွန်းကို ကြုံဖူးသူက မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ နာနာကျင်ကျင်
မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဆောင်းဥက
သူကို လောင်မြိုက်နေသည်။

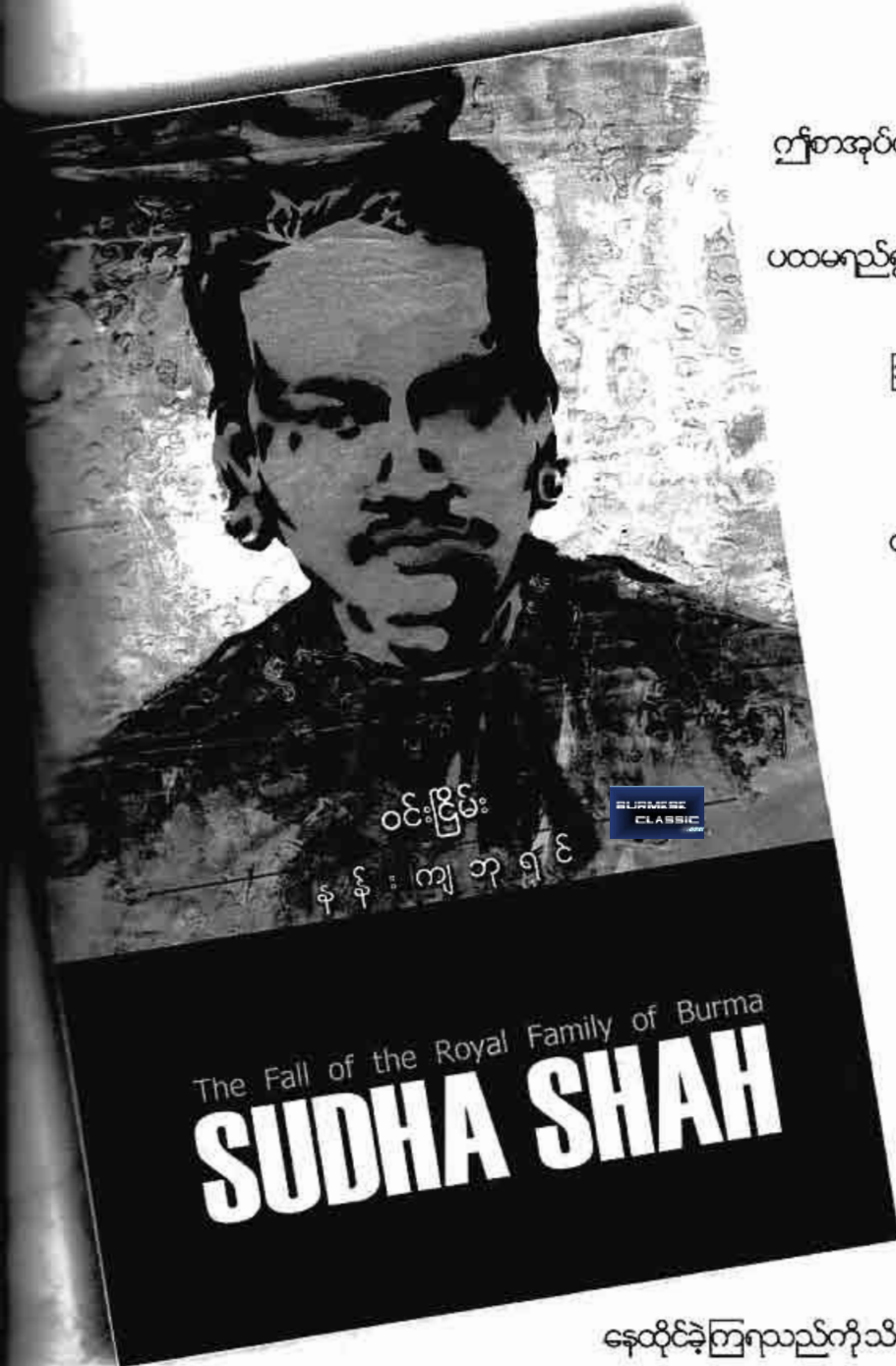

ဘဝဆိုသည်မှာ ရှင်ခြင်းနှင့်
သေခြင်းအကြား ကာလတစ်ခုပဲဖြစ်ရာ
အလွန် ရှည်လျားကြာမြင့် လှသည်
မဟုတ်ပါချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးလမ်းတစ်
ခုကို မလွဲမသွေ လျှောက်လှမ်းရမည်
ချည်းဖြစ်ပါလျက် ပို၍သက်သာ လွယ်
ကူသောလမ်းကို ရွေးချယ်မိတတ်ကြ
သည်။ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အလို့ငှာဖြစ်
စေ၊ အခွင့်အာဏာ အလို့ငှာဖြစ်စေ ပို၍
အခွင့်သာမည်ထင်ရသော လမ်းကို
လွယ်လွယ် ရွေးချယ်မိတတ်ကြသည်။
သစ္စာမစောင့်သင့်သူတို့ကို သစ္စာမစောင့်
သိခဲ့ကြသည်။ သစ္စာမစောင့်ရမည့် သူတို့
ကို သစ္စာဖောက်ခဲ့ကြသည်။ ချစ်သူ
ယုံသူတို့ကို လူသတ်လက်သို့ ထိုးအပ်
ခဲ့ကြသည်။

အခွင့် အာဏာလည်းကောင်း၊
စည်းစိမ်ချမ်းသာလည်းကောင်း တစ်
ဘဝစာ လိပ်ပြာအငယ်ခံ၍ အလဲ
အလှယ်ပြုလောက်အောင် မထိုက်တန်
ချေ။ မိမိဝိညာဉ်ကို မိမိသစ္စာဖောက်
သည်အထိ ထိုက်တန်သည့် တန်ဖိုးကြီး
မားသောအရာဟူ၍ ကမ္ဘာလောက၌ မရှိ
ချေ။ သို့ရာတွင် သတ္တိနည်း၍ မိုက်မဲ
သောသူတို့သည် ကိုယ်တိုင် နာကျင်
ခံစားပြီးမှသာလျှင် ထိုသို့သိနိုင်ကြကုန်
သည်။

မောင်ရင့်မားမကောင်းကုန်း

ဤစာအုပ်ကိုရေးသားရာသည်
 ရည်ရွယ်ချက်မှာ
 ပထမရည်ရွယ်ချက်အနေဖြင့်
 မည်မျှပင်
 ဩဇာအာဏာရှိပြီး
 ချမ်းသာသူပင်
 ဖြစ်စေကာမူ
 တစ်ခဏအတွင်း၌
 ဆင်းရဲသွားပြီး
 အထီးကျန်
 ဖြစ်သွားသည်ကို
 သိစေချင်လို၍
 ဖြစ်သည်။
 ဒုတိယ
 ရည်ရွယ်ချက်မှာ
 ဘုရင်၏
 မိသားစုအနေဖြင့်
 နန်းချုပ်ပြီး
 တစ်ပြည်
 တစ်ရွာတွင်
 မည်ကဲ့သို့
 နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်ကို သိစေလို၍ဖြစ်သည်။

■

ဆုဒါရှား
 မူရင်းစာရေးသူ

၁။

လေအလုံး၌ မြေသို့ကူးစ
 သစ်ရွက်ခြောက်တို့ကား ဝေဝေဝေဝေ။
 အဝေးတစ်နေရာဆီမှ သွယ်နှံ့အေးမြသော
 လေမျှင်တန်းများ
 မပြတ်ရောက်
 ရှိနေ လေ၍
 အပူသည်

ပန်းပွင့်လှာ

ပေဒါဆင်

ရွှေသင်

မာနထောင်လွှားခြင်းငှာ မတတ်သာဘဲ
 ရှိသည်။ နေ၏ တိုက်ရိုက်အလင်းအား
 ရှောင်ရှားရန်အလို့ငှာ
 ချယ်ရီပင်တန်းဘေးမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း
 သူမ ဖြတ်လျှောက်ခဲ့သည်။ ချယ်ရီ...။
 ဒီရောက်မှပင် ချယ်ရီတို့အား
 သူမ အသေအချာ အနီးကပ်
 မြင်တွေ့ဖူးခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။
 မြိုင်ဆိုင်စေဆာရွာ ရှင်သန်
 ကြီးထွားနေကြသော ချယ်ရီတို့အား
 ခဏတော့ ရပ်တန့်ငေးမောကြည့်မိသည်။
 ပန်းရောင် အနု၊ အရင့် အဆင့်ဆင့်နှင့်
 အပွင့်အပွင့်တို့ အစီရီ။ ဒီနေ့တော့
 ကလေးများအား ကဗျာတစ်ပုဒ်

သင်ပေးရမည် ဟု သူမ တွေး
သည်။ ခုချိန်ထိ သူမ
လျှောက်နေသည့် ခြံကြီးက
မဆုံးနိုင်သေး။ ခြံဝင်းတံခါး
နှင့်နီးလေ လေထု၏ လတ်
ဆတ်မှုက ပိုသိသာလေ ဖြစ်
သည်။ ဖြန့်ဆို သူမ ရှေ့မှ
ဖြတ်ပြေးသွားသည့် ရှဉ့်ညို
လေးတစ်ကောင်။ အတော်
လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ ခြေ
ထောက်နှစ်ချောင်းထောက်
၍ သူမအား လည်ပြန်ကြည့်
သည်။ အိုး...ချစ်စရာ။ ဒီ
နောက်တော့ ထောင်မတ်ကြီး
ထွားသည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်
ပင်ပေါ်သို့ တက်ရောက်
ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သည်။

ရောက်ပြီ။ သစ်သား
ဝင်းတံခါးလေးကို ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်နှင့် မြစ်ပြင်ကျယ်
ကြီးက ဆီး၍ ကြိုသည်။
ခြံဝရှိ ကုန်းကမူလေးပေါ်မှ
ဖြည်းဖြည်းချင်းဆင်း၍ မြစ်
ကမ်းဘေး စိန်ပန်းပင်ကြီး
ရှိရာသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။
စိန်ပန်းပြာတို့ကား ပင်လုံး
ကျွတ်ဝေနေသလို မြေပြင်၌
လည်း ကျယ်ပြန့်လှပစွာ ကြွေ
လေသည်။ နေရောင်ပြောက်
တို့ကြား၌ တိမ်ရောင် ဖောက်
သော မြစ်ပြင်သည် ဖြူပြာ
ရောင် အထပ်အထပ်အောက်
၌ တဖျပ်ဖျပ် တောက်လေ
သည်။ မကြာခင်ကလေးများ
ရောက်လာကြတော့မည်။

J။

မြစ်ကိုဖြတ်၍ တိုက်
ခတ်လာသော လေနုအေးတို့
၏အောက်တွင် သူမနှင့်
ကလေးတစ်ယောက် စည်စေ့စွာ
တက်ကြွလှုပ်ရှားနေသည်။
မြက်ခင်းစိမ်းများပေါ်၌

ယခုအချိန်
သူမ၏
မျက်စိရှေ့၌
ရှိနေသော
ကလေးတို့သည်
ပစ္စုပ္ပန်
ကလေးငယ်များ
ဖြစ်ကြလေသည်
တူးရင်း
ဆွဲရင်း
အပင်ပေါက်
ငယ်လေးများ
ထည့်ကာ
မြေဖိုရင်းနှင့်
တက်ကြွ
ပျော်ရွှင်နေကြ၏

ကလေးများက ခြေဗလာ
လေးများနှင့် သွက်လက်စွာ
လှုပ်ရှားနေကြ၏။

“သားတို့နှစ်ယောက်
က အချင်းချင်း အချိတ်
အဆက်မိရမယ်နော်၊ ဒီက
သားက အပင်လေးကိုလဲ
တုံ့အချိန်မှာ ဟိုဘက်က
သားက ရေသွားခပ်တုံ့လေး
ဖြစ်ရမယ်။ အပင်ကို မြေကြီး
မှာချပြီး စိုက်တဲ့အချိန်မှာမှ
ရေသွားခပ်တဲ့သားက ရေ
လောင်းရမယ်နော်။

“သမီးတို့အဖွဲ့က ရှေ့က
ထွက်ပြီး ပျိုးကြဲတဲ့အချိန်မှာ
သားတို့အဖွဲ့က နောက်ကနေ

အရမ်းကြီး ကပ်မလိုက်ရဘူး၊
ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လိုက်ရ
မယ်နော်။

“ပြည်ထောင်စုအပိုင်း
ထဲမှာ အချင်းချင်း လက်တွေ
ချိတ်ထားကြရမှာနော်၊ အရမ်း
ကြီး မကပ်ရဘူးလေ၊ ဟုတ်
ပြီ အဲဒါမှ ချိတ်ထားတဲ့လက်
တွေကို သေချာမြင်ရမှာပေါ့”

ကလေးတို့သည် သူမ
ပြောသမျှတို့အား ကောင်းစွာ
လိုက်နာ၍ ပြောလေသည့်
အတိုင်းလည်း ကြိုးစား၍
လုပ်ကြရှာသည်။ ယခင်က
ဘာအရောင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှန်း
မှန်းဆ၍မရနိုင်သော အင်္ကျီ
နွမ်းလေးများနှင့် ဆန်ကျင်စွာ
မျက်နှာလေးများလန်းလို့ ချစ်
စဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ထို
အချိန်၌ ဖြူစင်ခြင်း၊ တက်
ကြွခြင်းနှင့် အားမာန်တို့သည်
ကလေးတိုင်း၏မျက်နှာ၌
တောက်ပလေ၏။

နာရီလက်တံတစ်ပတ်
လည်ချိန်တွင် သူတို့ မောကြ
လေပြီ။ နေသည်လည်း
တဖြည်းဖြည်းနှင့် မြစ်ရှိရာသို့
တရွေရွေလာ၏။ နေလုံးကြီး
ပုစွန်ဆီရောင်သန်းချိန်တွင်
တော့ သူမနှင့် ကလေးတစ်
ယောက် ခဏတာ နားချိန်တိုင်
သည်။ မြစ်ကမ်းစပ်နှင့်
မလှမ်းမကမ်းရှိ မြက်ခင်း
များပေါ်၌ တန်းစီ၍ ထိုင်ချ
ကြရင်း ကောင်းကင်မှ ရွေ့
လျား လျှောက်ဆင်းလာသည့်
နေလုံးကြီးအား ငေးမောကြ
သည်။ ခဏတာပင် ဖြစ်
သည်။ ပုစွန်ဆီရောင်မှသည်
အနီရောင်၊ ထိုမှတစ်ဆင့်
တဖြည်းဖြည်းချင်း မြစ်၏
တစ်ဖက်ခြမ်း၊ မိုးကုပ်စက်
ဝိုင်းဆီသို့ နှစ်မြှုပ်ပျောက်

ကွယ်လေသည်။ ဒါသည်
လည်း နေ့စဉ်တိုင် သူမတို့
ပြုကျင့်နေကျ အပြုအမူဖြစ်
လေသည်။ သူမ ရောက်ခါစ
က ကလေးများနှင့် မည်
သည့်အရာများ ပြုလုပ်နေ
သည်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်သို့
တိုင်လျှင် လှုပ်ရှားနေသမျှတို့
အား တိခန့်ရပ်တန့်၍ ထိုင်ချ
ပြီး ထိုသို့ ငေးမောတတ်ချိန်
တွင် ကလေးတို့သည် မျက်
လုံးဝိုင်းလေးများလည်ရင်း
သူမအား နားမလည်သော
အကြည့်များနှင့် ဝိုင်းဝန်း၍
ကြည့်ကြပြီးနောက် ခဏ
အကြာတွင် သူမ၏ဘေး၌
တန်းစီ၍ လာရောက်ထိုင်ချ
ကြရင်းက သူမ ငေးမော
သည့်အတိုင်း ငေးမောကြ
လေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှ
စ၍ သူတို့ကလေးတွေနှင့်
သူမ တစ်သားတည်း ကွဲ
တော့သည်။

၃။

သူမ ရောက်ရှိနေရာ ခြံ
ကြီးသည် မြစ်ကမ်းနား၌
သီးခြားတည်ရှိ၍ ခြံကြီး၏
အနောက်ဘက် အတော်လှမ်း
လှမ်းတွင်တော့ ကလေးငယ်
တို့ နေထိုင်သည့် ရွာငယ်
လေးရှိလေသည်။ အေးချမ်း
လှသော ရွာငယ်လေးမှ နွမ်း
ပါးလှသော ကလေးငယ်များ
ဆီသို့ ဖြူကြီးပြကြီးမှ အလှူ
ရှင်များအဖွဲ့ လာရောက်မည်
ထိုအလှူရှင်အဖွဲ့အား စည်း
ရန်အတွက် ကပ္ပလေးတစ်
ဖန်တီးဖြစ်မြောက်လိုသည်။
ရွာငယ်လေး၏ တစ်ခုတည်း
သော ဘုန်းကြီးကျောင်းငယ်
လေးမှ ကျောင်းရှင်ဘုန်းကြီး
၏ အကူအညီတောင်း

ကြောင့် စည်သည်အဖြစ်
 ဆက်ရှိနေသည့်သူမ လက်ခံ
 ခြင်းဖြစ်သည်။ လာ
 ဆက်မည့် အလှူရှင်အဖွဲ့
 သည် ယခင်နှစ်ကလည်း
 နှစ်လေးမှ ဉာဏ်ရည်
 သက်မြက်သော ကလေးငယ်
 နှစ်ယောက် ရွေးချယ်၍ ပညာ
 သင်ပေးခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။
 မိုးမိုးလွန်းလှသည်မို့
 နေရောင်အား စိတ်မဝင်စား
 မိသားစုကလေးတစ်ယောက်
 သည်လည်း မိသားစုတစ်
 အတွက် တစ်နေ့တာဝင်ငွေ
 နှုတ်ချသည့် ဖြစ်လေသည်မို့
 နှစ်သက်ဆုဟူသည် ထို
 ကလေးငယ်အတွက် ပညာ
 သင်ကြားရေးနှင့် ပတ်သက်
 မှု ကုန်ကျစရိတ်ဆိုသည်
 သည် ထိုကလေးငယ်အား
 ဆွေးနွေးတက်စေလိုက်ရ၍
 ဆွေးနွေးပါးသွားသည် ထို
 ကလေးငယ်၏ တစ်နေ့တာ
 နှစ်အားခအား ပြန်လည်
 အားထိုး ဖြည့်ဆည်းပေး
 သည့် အဓိပ္ပာယ်က ပိုသည်
 ဆရာတော်မှ ဆိုလေ
 သည်။ သို့မဟုတ်လေလျှင်
 အများသည်လည်းကလေး
 နှစ်အား ပညာသင်ကြားခြင်း
 မပြုလိုသည့်မို့ မျက်စိကန်း
 သော ရွာငယ်လေး မဖြစ်စေ
 ခဲ့သော ဆရာတော်က ထိုသို့
 ဆိုရသည်ဟု ဆိုပါသည်။
 အခြေအနေပါး၍ နှစ်ပါး
 နှစ်လှည့် ရွာငယ်လေး၌
 အသက်ကျောင်းသည်လည်း
 မရှိ။ (ကျောင်းတက်ရန်
 အတွက်မူ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရွာ
 ကြီးတစ်ရွာဆီသို့ ခြေလျှင်
 သွားရလေသည်။) အိမ်
 ဆိုသောရုံ အိမ်ငယ်လေး
 များ အသီးသီး၌လည်း

ခြံစည်းရိုးမရှိ၊ အိမ်တံခါး
 များ မရှိ၊ နီးယူမှုတို့ မရှိ။
 အဝေးဆီမှ အစိမ်း
 ရောင်မြင်ကွင်းတို့အားငေးရင်း
 ကလေးတို့အား ကဗျာလေး
 များ သင်ပေးခြင်း၊ အရောင်
 တို့အား ရွတ်စေခြင်း၊ ရုပ်ပုံ
 လေးများဆွဲစေခြင်းတို့ကို
 ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ သူမ
 ပြုလုပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို
 ကလေးငယ်တို့နှင့်အတူ နေ
 ဝင်ချိန်တို့အား စောင့်ကြည့်
 ငေးမောရသည်ကိုလည်း
 သူမ တွယ်တာနေတတ်ပြီ။
 ကလေးများ စုပေါင်း
 ဖန်တီးသည့် ကပ္ပလေးဖြစ်
 မြောက်လိုသည်ဟု ဆရာ
 တော်မှ ဆိုခဲ့စဉ်က မည်သို့
 သော ခေါင်းစဉ်ကို ရွေးချယ်
 ရမည်မှန်း မတွေးတောတတ်
 ခဲ့သော်လည်း ယခုအချိန်တွင်
 တော့ ငြိမ်းချမ်း စိမ်းလန်း
 သောကမ္ဘာ ဟူသည့် အမည်
 လေး ဖြစ်တည်ခဲ့လေပြီ။ ဒီ
 အတွက် ငြိမ်းချမ်း စိမ်းလန်း
 သောကမ္ဘာငယ်လေး အောင်
 မြင်စွာဖြစ်မြောက်စေရန် သူမ
 ဖန်တီးနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၄။
 မြစ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်
 မည်။ မြစ်တွင်းရှိ မည်သည့်
 နေရာ၌ဖြစ်စေ လေသည်
 အစဉ် လတ်ဆတ်စွာ ရှိ၏။
 အိမ်မှ ထွက်သည်နှင့် ခြံ
 ဝန်းတစ်လျှောက် တစ်မျှော်
 တစ်ခေါ် မြင်ရတတ်သည်က
 ဉာဏ်ခြမ်းဆီမှ စိမ်းညို
 မှန်မှိုင်းသည့် သစ်ပင်ကြီး

များနှင့် ဘယ်ဘက်ခြမ်းဆီမှ
 ချယ်ရီပင်တန်း။ အိမ်ဝဲဆီမှ
 လှမ်း၍ မျှော်ကြည့်မိလေ
 တိုင်း ဘဝခရီးရည်ကြီးအား
 မျှော်ငေးရသည်နယ် ရှိသည်။
 အိမ်ဝဲဆီမှ အရှေ့သို့
 တည့်တည့်လျှောက်ခဲ့လျှင် ခြံ
 ကြီး၏ အလယ်ဗဟို၌ တမင်
 ဖန်တီးထားသော သော
 ကန်ကြီးတစ်ခု ရှိ၏။ ထိုကန်
 ကြီးအတွင်း၌တော့ တမင်
 စိုက်ပျိုးထားသည့် ကြာပင်
 များ။ ကြာပန်းတို့ဖြင့် လှပနေ
 သည့် ထိုကန်ကြီးဆီမှနေ
 ၍ ချယ်ရီပင်တန်းအားလည်း
 ကောင်း၊ စိမ်းညိုသော သစ်
 ပင်များဆီသို့လည်းကောင်း၊
 မမြင်ရသေးသော မြစ်ဆီသို့
 လည်းကောင်း အရပ်မျက်နှာ
 အသီးသီးသို့ မျှော်ငေးမိလျှင်
 ဖြင့် အမည်မဖော်နိုင်သော
 ခံစားချက်တို့အား ခံစားရ
 တတ်ပြန်သည်။ ဒီခြံကြီးနှင့်
 ပတ်သက်၍ သူမ သိလိုသည်
 တို့အား မြေကြားပေးနိုင်သည့်
 (ဒီခြံကြီးအတွင်း၌နေခဲ့သူ)
 ဦးလေးကား မရှိတော့ပြီ။

ကန်ပေါင်ပေါ်ရှိ မြေ
 သားလှေကားထစ်များမှတစ်
 ဆင့် ကန်ရေပြင်နှင့် နီးကပ်
 ရာဆီသို့ သူမ ဆင်းခဲ့သည်။
 ကြာပင်နှင့် ကြာပန်းတို့၏
 မြင်ကွင်းသည် သူမနှင့်
 တဖြည်းဖြည်းနီး၏။ ပန်း
 သွေးရောင်ကြာပန်းပွင့်တို့
 သည် ဟိုနားတစ်ပွင့် ဒီနား
 တစ်ပွင့်နှင့် ရေပေါ်ပန်းခင်း
 ကြီးနယ် လှကားဝင့်၍ ကြွ
 ကာတင့်သည်။ သူမနှင့်
 လက်လှမ်းမီရာ ကြာခွက်
 ငယ်တို့အား လှမ်း၍ ချိုးယူမိ
 သည်။ ကလေးတို့ကား ကြာ
 ခွက်ကို နှစ်သက်မက်မောစွာ

စားတတ်ကြ၍ ဖြစ်သည်။
 ဒီကန်အတွင်းရှိ ကြာတို့သည်
 မြို့ကြီး၌ ရောင်းချတတ်သည့်
 ကြာတို့နှင့် မတူ တစ်မူထူး
 ခြားလှ၏။ ကြာအဆံလေး
 အား ကိုက်ကြည့်မည်ဆိုလျှင်
 မြင်တွေ့နေကျ (နောက်ကျီ
 သည့်) နို့နှစ်နယ် အဖြူရောင်
 မှို မဟုတ်လော့ ကြည်လင်
 သည့် အဝါရောင်လေးအား
 တွေ့ရမည်ဖြစ်ကာ အရသာ
 မှာလည်း ချိုလွန်းလှသည်။
 ကြာခွက်ငယ်တို့ကို ကိုင်၍
 ခြံ၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့
 ချိန်တွင် ကလေးများကား
 ရောက်နှင့်နေကြပြီ။

ကြာအဆံလေးများစား
 ရင်း ဆူညံပြေးလွှားနေကြ
 ရင်းဖြင့် နေသည် စည်စည်
 ဝေ၏။

*ဆရာမ ငါတို့ က၊ရင်

ငါတို့ ကျောင်းသွားရရှိရာ
 ရုတ်တရက် ဆိုလာ
 သည့် ကလေးငယ်၏ မေး
 ခန်းအား သူမ မည်သို့ဖြေရ
 မည်မသိ။ ထိုကလေးသည်
 အလှူရှင်အဖွဲ့မှ ပထမဦးဆုံး
 အကြိမ် လာရောက်၍ ဉာဏ်
 ရည်စစ်ဆေးခဲ့စဉ်က ရွေး
 ချယ်ခြင်း မခံခဲ့ရဘဲ ကျန်ရစ်
 နေခဲ့သော ကလေးငယ် ဖြစ်
 သည်။ သူတို့ ရွေးချယ်လျှင်
 သွားရမည်ဟု ဆိုပါလျှင်
 တစ်ခါ အပယ်ခံရဖူးသည့်
 ထိုကလေးငယ်က ကပ္ပအား
 ဆက်၍ရော က၊ပါဦးမည်
 လား။

*သားက ကျောင်းသွား
 ချင်သလား၊ သားသွားချင်ရင်
 ဆရာမ ထားပေးမှာပေါ့။

*ငါတို့အားလုံး သွား
 ချင်ကော၊ ငါတစ်ယောက်
 တည်းတော့ မသွားချင်

ထိုကလေး၏ အဖြေက သူမအား ရှေ့ဆက်ရန် စကား မှစေသည်။

လူတိုင်း သေစာ၊ ရှင် စာလောက်တော့ တတ်သင့် ကြသည်ပင်။ သူတို့ ဆိုလေ သည့် ဉာဏ်ရည်ကောင်း၏။ မကောင်း၏ဟူသည် မည်သို့ သော အဓိပ္ပာယ်မျိုးဆောင် လေသည်လဲ။ အခြေခံပညာ ကို ကလေးတိုင်း တတ် မြောက်သင့်ကြသည်ပဲလေ။ ဆို... ကိုယ် မလုပ်နိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ခု အပေါ် ဘာ အတွက် သူများကို အပြစ် တင်နေမည်လဲ။ ရင်ထဲမှာ တော့ အခိုင်အခံတစ်ခုသည် အခိုင်အမာ ရောက်ရှိလေ၏။

၅။

လေတိုးသံတို့မှ အပ အခြားမည်သို့သော အသံမျိုး ကိုမှ မကြားရလော့ဘဲ ပတ် ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ် လေ၏။ မြစ်သည်လည်း သူမတို့၏ရှေ့၌ တိတ်ဆိတ် စွာပင် ရှိသည်။ ကလေးတို့ ကား သူမ ခင်းပေးထား သည့် အခင်းများပေါ်၌ ဝမ်း လျားမှောက်၍ တစ်မျိုး၊ လေးဖက်ထောက်၍ တစ်ဖုံ ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ အလုပ်ရှုပ် နေကြလေ၏။ ခြံအပြင် ဘေးဘက်ဆီမှ မြေကွက်လပ် နေရာလေးအား ငေးပြန်ရင်း ခဲတံကိုင်းထားသော လက် ကလေးများက စာရွက်လေး များပေါ်၌ ရေးခြစ်ရင်းနှင့်။
သူတို့လေးတွေ မြင် တွေ့နေရသည့်မြေကွက်လပ် မြင်ကွင်းအား ပုံစံတူ ရေးဆွဲ ခိုင်းထား၍ ဖြစ်သည်။ ပိုမို လှပစေရန် စဉ်းစား၍ ပုံ

ကလေးတို့သည်
သူမ၏
လက်ကိုဆွဲရင်း
မြစ်ကမ်းစပ်၌
တန်းစီစုရုံး၍
ထိုင်ကြ၏။
ထို့နောက်
မြစ်ရိပ်ရာသို့
တဖြည်းဖြည်း
လာသော
နေလုံးကြီးအား
ငြိမ်သက်စွာဖြင့်
ငေးမော
ကြလေသည်။

ဖော်ရေးဆွဲရမည်ဟု သူမ ဆို ခဲ့သည်။ ထိုမြေကွက်လပ်၏ အလယ်၌ သစ်ပင်ငုတ်တို့ ကြီးတစ်ခုက ထီးထီးတည်ရှိ လေသည်။

ကလေးတို့သည် အကျည်းတန်မှုဟူသည့် စကားလုံးအား သိရှိ ခံစား နိုင်ပါသည်လား။

စာရွက်လေးများ အသီး သီးလာအပ်ချိန်တွင်တော့ တကယ်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ပင် ဖြစ်သည်။ ကလေးတို့ သည် အကျည်းတန်မှုအား သူမ ဖျော်လင့်သည်ထက်ပို၍ ပင် သိရှိခံစားနိုင်ကြသည်။

သူတို့လေးတွေ ရေးဆွဲသော ရုပ်ပုံအသီးသီး၌ သစ်ပင်ငုတ် တို့ကြီးသည် စုပုံစံမြတ်စ ပျောက်လေ၏။ ထိုနေရာ၌ ပန်းပင်များဆွဲသူက ဆွဲ၍၊ ပန်းပွင့်များဆွဲသူက ဆွဲသည်။ အကောင်ငယ်ကလေးများ ဆွဲသူက ဆွဲ၏။ ကလေးတစ် ယောက်ကတော့ ထိုနေရာ၌ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အား ဆွဲ လေသည်။ သစ်ပင်အောက်၌ လူရုပ်ကလေးများပင် ပါ လိုက်သေး၏။ ကလေးတစ် ယောက်ကတော့ အားလုံးထဲ ၌ အထူးခြားဆုံး ဖြစ်ခဲ့လေ သည်။ ကလေး ကျောင်း သွားရမည်လားဟု မေးခဲ့ သည့်ကလေး ဖြစ်သည်။ ထို ကလေးဆွဲထားသည့်အတွင်း ၌သစ်ငုတ်တို့ကြီးက ဒီအတိုင်း ရှိနေသည်။ ဘဝင်မကျ စိတ် ဖြင့် ပြန်လည်၍ ကြည့်မိချိန် တွင် သူမ၏ရင်သည် လှုပ် ခတ်လေ၏။

သေးသေးလေးမှ တကယ်ကို သေးသေးလေး ဖြစ်သည်။ ထိုသစ်ငုတ်တို့၏ ဘေး၌ အရွက်သုံးရွက်ဖြင့် အပင်ပေါက်စပြုဟန်တူသော အပင်ငယ်ကလေးအား ရေး ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုကလေးကို သူမ ကြည့်မိ တော့ အပြစ်ကင်းစွာ သူ ပြီး ရင်းက-

‘ငါ စိုက်ထားတယ်၊ ကြီးလာမယ်ကော’ဟု ဆို သည်။

ကလေး၏ ဦးခေါင်း အား ပွတ်သပ်ရန်အတွက် လှမ်းလိုက်သည့်သူမ၏လက် အား ထိုကလေးမှ ဖမ်းဆွဲ၍ တစ်စုံတစ်ရာဆီသို့ ဆွဲ၍ ခေါ်လေသည်။ သူမ လိုက်

သွားကြည့်မှပင် ထိုကလေး ၏ စကားတို့အား အပြည့် အဝ နားလည်ခဲ့တော့သည်။ အတန်ငယ်လှမ်း၍ အဝေးမှ ကြည့်လျှင် မမြင်ရသော် လည်း ထိုကလေး ဆွဲခေါ်၍ ပြမှပင် အပြင်ဘက်ရှိ သစ် ငုတ်တို့ကြီး၏ဘေးတွင် လည်း အမျိုးအမည်မသိရ သော အပင်ဖြစ်စေ အပင်ငယ် လေးအား တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

သူမ၏ မှင်တက်မှုက အချိန် အတော် ကြာလေ သည်။

‘တော် လိုက် တဲ့ ကလေး’

ထိုကလေးကြားစေရန် အတွက် အသံထွက်ရေခွက် တော့ ထိုကလေးက သူမ၏ လက်ကြားအတွင်း ခေါင်း တိုးဝင်၍ သူမအား မော့ ကြည့်ကာ ပြီးလေသည်။ ထို ကလေးအား တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်မိသည်။ စိမ်းလန်း သောကမ္ဘာအား ဒီလိုကလေး မျိုးကသာ ဖန်တီးနိုင်ပေလိမ့် မည်။ ဉာဏ်ကောင်းသည့် ကလေးများသည်သာ အနာဂတ်အတွက် အသုံးတည့် မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆသူတို့ အား ခေါ်ပြချင်လှပါသည်။ အနာဂတ်သည် အားလုံးနှင့် သက်ဆိုင်၍ အားလုံးကပင် ပိုင်ဆိုင်လေသည်။ ပိုးစုနီး ကြူးလေးများသည်လည်း သူ့အလင်းနှင့်သူ လောက အား အလှဆင်နိုင်ကြသည် ကို သူတို့ မေ့ထားကြလေ သည်။

၆။

လသည် ထိန်ထိန်သာ

လရောင်အောက်မှ ည
ခြင်ကွင်းသည် နေမြင်ကွင်း
ထိုနှင့်မတူ တစ်ခု လှပငြိမ်း
ချမ်းပြန်လေသည်။ တရွေ့ရွေ့
နှင့် ကလေးတို့၏ ကပ္ပရက်
သည်လည်း နီးလာခဲ့ပြီ။
အောင်းသွားရမည်ဟူသည့်
အတွေးစိတ်ကူးတို့ဖြင့်
ကလေးတို့ကား ပျော်နေကြ
လေသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း
သူမ ဆွဲခိုင်းသည့် ခုပ်ပုံ
ကလေးများအတွင်း၌
ကလေးများ ထည့်သွင်း ဆွဲ
တာတတ်ကြသည်က
ဆောင်ကျောင်းပုံလေးများ
ဖြစ်လေသည်။ စည်သည်
အခြေခံ လာရောက်ကြမည့်
အကျင့်အဖွဲ့အစည်းနှင့်
ညှိညွှတ် သူမ အဆက်အသွယ်
ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အခြေအနေ
သည် အားရဖွယ်တော့ မရှိ
တော့။ အလှူရှင်အဖွဲ့အစည်း
အနေဖြင့် သူတို့ စစ်ဆေး၊
ချွေချယ်၍ သဘောကျသော
ကလေးအနည်းငယ်ကိုသာ
ဆက်ပံ့နိုင်မည်ဟု တရား
ဆိုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တယ်
နီးအတွင်း၌ သူမ သိလို
သည့်တို့အား မအောင်နိုင်စွာ
အပြန်မပြန်သည်။ သူတို့၏
ဆောင်ရွက်အား အကျိုးမဲ့
ဖြစ်လေသည်။ အောင်မြင်ဖြစ်
အောင်မြင်ကိုသာ လိုလား
သည့်နို့ ထိုသို့သော စစ်ဆေး
ချွေချယ်မှုများ လုပ်ရသည်
ဖြစ်လေသည်။ လူမှုရေး
အုပ်စုတို့အား စီးပွားရေး
အတွက်တွက်၍ လုပ်ကြ
သည်လား။

အတွေးတို့ဖြင့် မျက်နှာ
အတွင်း ထိန်းထိန်းသာသည့်
သန့် ကောင်းကင်တစ်ခွင်
အပြည့်အဝ နေရာယူ

ထားသည့် ကြယ်ငယ်ပြုံး
ပြက် အလင်းစက်တို့အား
တွေ့ရ၏။ ထိုခဏ၌ ကလေး
တို့ထံမှ ကဗျာရွတ်သံသည်
ညကို လျှံ၍ တက်လေ၏။

...လင်းကလေး
ဝိုင်းဝိုင်းသာ
သားတို့ရွာလေးမှာ၊
ထမင်းဆီဆမ်း
တမော့မော့
တောင်းချင်စမ်းပါ
တော့၊
မတောင်းပါနဲ့
ကလေးရယ်
ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမယ်၊
ဘာလုပ်ရမှန်း
မသိရင်တော့
မမ ပြောမှာပေါ့၊
လူကြီးတွေက
လယ်တောင်
သားတို့ကူပြီး
လိုက်ဖို့ပြင်၊
ရိတ်သိမ်းခြွေလှေ့
ပြီးရင်တော့
ထမင်းဆီဆမ်း
အပေါ့...။

သူမကိုယ်တိုင် ဖွဲ့၍
ကလေးများအား ရွတ်ဆိုစေ
ခဲ့သော ထိုကဗျာလေးသည်
ဘဝကို လက်တွေ့ရုန်းကန်
နေရသည့် ထိုကလေးတို့
အတွက် မဟုတ်လောက် သူမ
တို့ လူကြီးများအတွက် ဖြစ်
နေမည်လားဟု တွေး၏။
ထိုခဏမှာပင် ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခု ခိုင်မာစွာ ချမှီလေ
သည်။

ဆရာတော်အား အကျိုး
အကြောင်းပြော၍ ခရီးအဆင့်
ဆင့်ကိုဖြတ်ကာ သူမ ရန်ကုန်
ပြန်ရောက်ခဲ့လေသည်။
ရောက်သည်နှင့် တယ်လီဖုန်း
များ ဆက်သွယ်ရသည်။ လူ

အချို့နှင့်တွေ့ရသည်။ အများ
စုသည် သူမ တောင်းသည့်
အကူအညီအား ပေးလိုပါ
သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာ
သူတို့၏ အဖွဲ့အစည်းများ
အတွက် လုပ်ဆောင်ရန်နှင့်
ကုန်ကျရန်များရှိသည်မို့
ထင်သလောက် မကူညီနိုင်
ကြပေ။ ကူညီနိုင်ပါလျက်နှင့်
နေရာဒေသစွဲ၊ ခေါင်းစဉ်ခွဲကြ
သူတို့အားလည်း ကြုံတွေ့ရ
ပြန်သည်။ မည်သူ့ကိုမျှ
လည်း သူမ အတင်းအကျပ်
မတိုက်တွန်းလိုပေ။ စိတ်
ဓာတ်ကျလှလှအချိန်တွင်
အင်တာနက်မှ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်နှင့် အဆက်
အသွယ်ရရင်းက နိုင်ငံရပ်
ခြားရောက် သူငယ်ချင်းများ
စုပေါင်း၍ မည်မျှ ကူညီနိုင်
မည်ကို အကြောင်းပြန်မည်ဟု
ဆိုသည်။ သူမ စွမ်းနိုင်သမျှ
ဒါသည် အကုန်ပင် ဖြစ်လေ
သည်။ ကလေးတို့၏ ကပ္ပ
ကိစ္စရှိသေးသည်မို့ အဖြေရ
သည်အထိ မစောင့်နိုင်ဘဲ
မသေချာသည့်ကိစ္စရပ်တို့အား
ဒီအတိုင်းထား၍ ကလေးများ
ရှိရာသို့ ပြန်ခဲ့ရပြန်သည်။
အမောများနှင့် သူမ ပြန်
ရောက်ချိန်သည် ညနေစောင်း
အချိန်ဖြစ်၏။ လေးကန်
သောခြေလှမ်းများနှင့်
လျှောက်လှမ်းလာနေသည့်
သူမခြေအောက်တွင်တော့
ခြေလှမ်းများ တန့်သွားရ
သည်။ သူမနှင့် ကလေးတို့
စုဝေးရာနေရာလေး၌ ကလေး
များရောက်နေကြ၍ဖြစ်သည်။
သူမ ပြန်ရောက်မည်ဟု မည်
သူ့ကိုမျှ အကြောင်းကြား
ထားခြင်း မရှိပေ။ ကလေးတို့
သည် မြစ်ငယ်နှင့် မလှမ်း

မကမ်း၌ စီတန်း၍ ထိုင်နေ
ကြရင်း မြစ်ဆီသို့ ငေးလေ
သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်
စွာဖြင့် ရှိကြလေသည်။ သူ
တို့အား ရပ်၍ငေးနေသည့်
သူမကို မြင်တွေ့လိုက်ရချိန်
တွင်တော့ ကုန်းရုန်း၍ ထကြ
ရင်း လက်အတွင်း၌ ဆုပ်
ကိုင်ထားသည့် (သူမ ပေး
ထားခဲ့ဖူးသော) ကစားစရာ
ပစ္စည်းကလေးများအား
သတိလက်လွှတ်ပစ်ချကြ
ကာ သူမအား အပြေးဖက်ကြ
လေသည်။

ကလေးတို့ပစ်ချခဲ့
သည့် အရာလေးများသည်
မြေပေါ်၌ ပြန်ကျကျန်ရစ်
လေ၏။ သူမသည်လည်း
လက်တွင်းမှ ခရီးဆောင်အိတ်
ကို ပစ်ချရင်း ကလေးတို့အား
ပြန်လည်၍ ပွေဖက်မိချိန်တွင်
သူမ၏ရင်သည် နွေး၏။

ထိုခဏမှာပင် အတွေး
တစ်ခုဖြစ်တည်လေသည်။
စစ်မှန်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကို
ဖော်ဆောင်ရန်အတွက် မူ
ဦးဆုံးလုပ်ရမည်က သူမတို့
အသီးသီး၏လက်အတွင်း၌
ဆုပ်ကိုင်ထားသည်တို့အား
လွှတ်ချပစ်ဖို့ လိုလေသည်။
သို့မှသာလျှင် အချင်းချင်း
အပြန်အလှန် ရင်းနှီးနှေးနှေး
စွာ ပွေဖက်နိုင်ကြမည်။ ငြိမ်း
ချမ်းစိမ်းလန်းသော ကမ္ဘာ
ငယ်လေးအတွင်း၌ ထိုအပြု
အမူလေးအား ပါဖောမန့်
တစ်ခုအနေဖြင့် ထပ်မံထည့်
သွင်းရမည်ဟု သူမ တွေး
လေသည်။

□
၇။
ပြာလဲ့သော ကောင်း
ကင်အောက်၌ ဝါလဲ့သော

အပြုံးများနှင့် ကလေးတို့သည် သွက်လက်ပေါ်ပါးလှပ ရှားနေကြ၏။ ပျိုးပင်ပေါက် ငယ်တို့သည်လည်း ကလေးတို့နှင့်အတူ ဟိုနားတစ်စု၊ ဒီနားတစ်စု။ မြေကြီးတူးသော ကလေးငယ်က တူး၍ အပင်ငယ်များ သယ်သူက သယ်သည်။

“လွတ်ကျရင်တော့ အထူကော”

“အေး တကယ်အလွတ်ကော”

“ဆရာမ မယ် မျက်လုံးအပါသားပဲ၊ နှင့် ရိုက်မပေါ့”

အပြန်အလှန် အချိန်အချာ ပြောနေသတို့အား နားထောင်ရင်း သူမ ပြုံးရသည်။ မကြာခင်တွင်တော့ ထိုကလေးငယ်တို့နှင့် ခွဲခွာရဦးမည်။ ဒီနေရာကလေးသို့ ရောက်လာရသော အဓိကအကြောင်းရင်း ဖြစ်သည့် ဦးလေးဖြစ်သူ၏ နာရေးကိစ္စရပ်များ ပြီးစီးခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဒီနေရာလေး၌ သူမ ဆက်၍ ရှိနေရသည့်အကြောင်းရင်းဖြစ်သော ကလေးငယ်တို့၏ ကပ္ပသည်လည်း ပြီးစီးခဲ့ပြီ။ သူမ ပြန်ချိန်တန်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကလေးတို့ကား ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပကတိကြည်လင်မှုအတိနှင့် ရှိကြသည်။ အတိတိကိုလည်း သူတို့ မေ့ခဲ့လေပြီ။

ဒီနေ့မနက်က ကလေးတို့ မျှော်လင့်နေသည့် အလှူရှင်အဖွဲ့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒီနေ့မနက်က ကလေးတို့ က၊ခဲကြသည်။ ပကတိ ကြည်လင်မှုအပြည့်နှင့် က၊ခဲကြခြင်းဖြစ်သည်။ အလှူရှင်တို့သည် လက်ရှိ အတန်းတက်

လက်စ ကလေးများအတွင်းမှသာ အချို့ကို အတန်းတင်ပေးရန် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။ ကျောင်းစတင်ရန်အတွက် မျှော်လင့်တကြီး စောင့်စားကြသော ကလေးငယ်များအတွင်းမှ တစ်ဦးတလေမျှ ပင် မပါဝင်ခဲ့ပေ။ အစပထမ၌ ကလေးတို့သည် မျက်နှာလေးများ နှမ်း၏။ အချင်းချင်း အပြန်အလှန် ကြည့်၏။ ကလေးတို့ က၊ပါဦးမည်လောဟု သူမ တွေးခဲ့သည်။ ကလေးတို့ကား ပကတိ ကြည်လင်ခဲ့ကြလေသည်။ အချိန်ခဏ ငြိမ်သက်ခဲ့ပြီးနောက် ကြည်လင်တက်ကြွစွာဖြင့် က၊ခဲကြသည်။ ဆရာတော်သည် စိတ်မကောင်းစွာ မျက်နှာလွှဲ၏။ ဒီလိုနှင့် ကပ္ပလေး လှပစွာ ဖြစ်မြောက်ပြီးစီးခဲ့လေသည်။

ယခုအချိန် သူမ၏ မျက်စိချော့၌ ရှိနေသော ကလေးတို့သည် ပစ္စုပွန်ကလေးငယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ တူးရင်း၊ ဆွဲရင်း အပင်ပေါက်ငယ်လေးများ ထည့်ကာ မြေဖိုရင်းနှင့် တက်ကြွပျော်ရွှင်နေကြ၏။ ရွာသားများ၏ အကူအညီဖြင့် ရွာအနီးနားမှ ရှာဖွေစုဆောင်းရရှိသော အပင်ဖြစ်လွယ်၍ အရိပ်ရနိုင်သည့် အပင်မျိုးရင်း အပင်ပေါက်ငယ်တို့အား ရွာလမ်းမတစ်လျှောက် တူးဆွစိုက်ပျိုး နေကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မကြာခင် အပင်ငယ်လေးများ ကြီးလာပေလိမ့်မည်။ ကလေးတို့ကား ရွံ့ပေသော မြေကြီးများဖြင့် အချင်းချင်း ပွတ်သပ်နောက်ပြောင်ရင်း ပျော်

ရွှင်ရယ်မောကြသည်။ ကျီစယ်ရိုက်ပုတ်ကြရင်းက သူမ၏လုံချည်စကိုဆွဲကာ သူမအား လှည့်ပတ်ပြေးလွှားကြ၏။ လုံချည်စ၌ ရွံ့တို့ကား အလိမ်းလိမ်း။ ရွာလယ်လမ်းမသည် ချစ်စဖွယ် မြင်ကွင်းနှင့် ကြည်နူးသော ရယ်သံငယ်တို့ဖြင့် သက်ဝင်လှပလေသည်။

အားလုံးပြီးစီးကြချိန်၌ ကလေးတို့သည် ရွာလမ်းမနှင့် အတော်အတန်လှမ်းသော မြစ်ဆီသို့ ပြေးကြသည်။ လက်များအား ဆေးကြောကြသည်။ ထိုအချိန်၌ နေသည်စူးရှသောအလင်းနှင့် အရောင်တို့အား ရပ်သိမ်း၍ မြစ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာသည်။ လက်များ ဆေးကြောပြီးသည်နှင့် ကလေးတို့သည် သူမ၏ လက်ကိုဆွဲရင်း မြစ်ကမ်းစပ်၌ တန်းစီစုရုံး၍ ထိုင်ကြ၏။ ထို့နောက် မြစ်ရီရာသို့ တဖြည်းဖြည်းလာသော နေလုံးကြီးအား ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ငေးမောကြလေသည်။

နေလုံးကြီး ကွယ်ပျောက်၍ မကြာခင် ရောက်ရှိလာမည့် မနက်ဖြန်အတွက် သူမ မျှော်လင့်နေသော အရာတစ်ခုကား ရှိနေသေးသည်။ သူမ အကူအညီတောင်းထားခဲ့သည့် နိုင်ငံရပ်ခြား သူငယ်ချင်းများထံမှ အကြောင်းပြန်ကြားချက် တစ်စုံတစ်ရာအား ဖြစ်သည်။

နေသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ မြစ်အတွင်းသို့ တိုး၍ တိုး၍ ဝင်သည်။ တိုက်ခတ်လျက်ရှိသောလေသည် နှာသီးဖျားဆီမှ တစ်ဆင့် အဆုတ်နှင့် အာရုံကြောများ

ဆီသို့ ရောက်၏။ အေးမြခြင်း၊ အေးချမ်းခြင်း။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်သော်ငြား၊ ဝဲသောလေတို့သည် အေးစိမ့်သော်ငြား အားလုံး၏ ရင်တွင်း၌ နွေးထွေးမှုကို ခံစားသိကြသည်။ သူမ၏ပေါင်ပေါ်၌ လာရောက်၍ထိုင်သည့် အငယ်ဆုံးသော ကလေးငယ်သည် ရုတ်တရက် သူမအား မော့၍ နှမ်းသည်။ လည်ပတ်နေသောသွေးတို့သည် နွေးထွေးစွာဖြင့် စီး၏။ ထိုကလေးငယ်အား ပြန်လည်၍ နှမ်းနှုတ်မိချိန်တွင် နေလုံးကြီး အပြည့်အဝ ကွယ်ပျောက်လေသည်။ နေ့တစ်နေ့ ကုန်ဆုံးခဲ့လေပြီ။ ကလေးတို့ကား ပြီးရွှင်စွာဖြင့် မတ်တတ်ရပ်ကြရင်းက မြစ်ကို ကျောခိုင်းရန် ပြင်သည်။ ပေါ်ပါးသော မြေလှမ်းတို့ဖြင့် မြစ်နှင့် ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဆီသို့ လှမ်းကြသည်။ ပြီးရွှင်စွာဖြင့် ဖြစ်သည်။ လှမ်းနေရင်းက လက်နှစ်ဖက်အား အပေါ်သို့ပင်မြှောက်ကြ၍ မျက်နှာလေးများ မော့ကြသည်။ လေ အဝှေ့၌ ကြွေ၍ ဝဲဖြာစိန်ပန်းပြာတို့ကား ဝှေ့လည်ရစ်ပတ် ပန်းမှုံကြရင်း ပွင့်ညှာလွှင့်ကြွေပန်းခိုးဝေ၏။

.....
သူမတို့အားလုံး မနက်ဖြန်ပိုကောင်းမည်ဟု ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ရွှေသင်
မှတ်ချက်။ ။ ဆရာ
ဇော်ဂျီ၏ မယ့်လမ်းပါလား
ကဗျာအတွင်းမှ စကားစုတစ်
ခုအား ဝတ္ထုအမည်အဖြစ်
အသုံးပြုပါသည်။

ဒီမိုကရေစီခရီးကြမ်းနဲ့ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်

လူထုခေါင်းဆောင် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် နှင့်

၂၀၁၂ မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွင်း

RFA မှ ဦးခင်မောင်စိုး ဆက်သွယ်မေးမြန်းချက်

(အသံ CD ပူးတွဲပါရှိသည်)

ဒီမိုကရေစီ ခရီးကြမ်းလို့
ကိုခင်မောင်စိုးတို့ RFA က
အမည်ပေးခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ
ဒီမိုကရေစီခရီးက

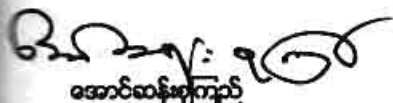
ချောမွေ့ပြေပြစ်လှတယ်လို့တော့

မဟုတ်ပါဘူး။ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျ၊ အကွေ့အကောက်တွေ

များလှပါတယ်။ ဒီခရီးကြမ်းကိုလည်း ဆက်ပြီး လျှောက်လှမ်းရဦးမှာပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ၃ နှစ်တာကာလအတွင်း ကိုခင်မောင်စိုးနဲ့ အင်တာဗျူးတွေဟာ

ဖြတ်သန်းခဲ့ရသမျှ ခေတ်ကို ရောင်ပြန်ထင်ဟပ်ချက်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အောင်ဆန်းစုကြည်

မြန်မာ့ရေ - ၇၇၇၇ စာပေ

စောင်ရေအကန့်အသတ်ဖြင့် ရိုက်နှိပ်သည်ဖြစ်ပါ၍ လိုအပ်သော စောင်ရေကို

ဝန်း - ၀၉၃၃၀၁၃၀၂၃၊ ၀၉၂၅၀၂၆၅၉၂၅ သို့ ယခုပင်ဆက်သွယ်မှာကြားလိုက်ပါ။

ချယ်ရီတွေကြွ...

ပျိုလှေ

*စိတ်ရော ကိုယ်ရော
ဘယ်လောက်ပဲမောမော၊
ဟောဒီ ဝိဘာမြစ်ကို ကြည့်လိုက်ရရင်
အမောကိုပြောသွားတာပဲ အစ်ကိုရေ*
ဂျူလီယန်ဒရက်စ်လာသည်
ဝိစကီခွက်ကို ဆန့်တန်းရင်း
ကျေနပ်သည့်လေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။
‘အေးလေ ဒါကြောင့် ငါ ဒီနေရာကို
အခြေချဖို့ ရွေးလိုက်တာပေါ့ကွာ’
မန်ချူရယ်ဒရက်စ်လာက
မြစ်ပြင်ကို အင်းအမျှော်မပျက်
အလိုက်သင့် မြေလိုက်၏။
သူတို့ ညီအစ်ကိုကို
အကြိုက်ချင်းတူသည်ဟု
ပြောရမှာ အခက်၊ အကြိုက်ချင်း
မတူဘူးပြောရမှာလည်း အခက်ပင်။
ငယ်စဉ်က ဘီယာတံဆိပ်မျိုးစုံကို
မက်မက်စက်စက် သောက်ခဲ့ကြသည်ချင်း
တူသလို ယခု ငါးဆယ်ကျော်၊
ခြောက်ဆယ်တွင်း ရောက်လာတော့
ဒေသထွက် မှော့ဝိစကီကို နှစ်နှစ်သက်

သက်သောက်နေကြတာချင်းလည်း
တူနေပြန်၏။ လူရွယ်ဘဝက
ဘီယာတွေ လိုမ့်သောက်ခဲ့သော်လည်း
ဗိုက်က မစူ။ ခု ဝိစကီကို
ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းသောက်ခါမှ
ဗိုက်တွေ စူပြီး ဝ၊လာကြသည့်
သူတို့ညီအစ်ကိုကို တချို့က
အမြောမွေးထင်ကြသည်။ တကယ်တော့
အစ်ကိုမြစ်သူ မန်ချူရယ်ဒရက်စ်လာသည်
ညီဖြစ်သူ ဂျူလီယန်ဒရက်စ်လာထက်
လေးနှစ်တိတိ ကြီးပါသည်။
သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အပျော့မန်နိုင်ငံတော်အတွက်
ကျွန်ုပ်တို့သွေးစစ်စစ်ကိုပြုလုပ် ပြိုင်ကွပ်
စစ်ထိဝင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုင်စာဘုရင်၏
သစ္စာတော်ကို ဦးဆွေးဆဲမြဲည့်
တမ်းရွက်ရင်း ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးကို
မောက်မတွန့်စတမ်း ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။
ကိုကောင်းတောက်မရွာ အသက်မသေး
ကိုယ်လက်အင်္ဂါမချို့တဲ့ဘဲ ကျန်ရစ်သည့်
စစ်ပြန်များထဲမှာ သူတို့ညီအစ်ကို

နှစ်ယောက်ပါသည်။

မန်ချူရယ်သည် ပါလီမန်ဒီမိုကရေစီဝါဒကို သဘောကျသူဖြစ်၏။ ရန်သူတော်အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်တို့အပေါ် ထားရှိသည့် သူ့အမုန်းတရားက ဂျူလီယန်၏ အာယာတ မီးတောက်မီးလွှဲများလောက် မပူပြင်း။ ဂျူလီယန်ကတော့ ကားလ်မာက်ခ်နှင့် လီနင်တို့၏ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို သဘောကျနေလေသည်။ အင်္ဂလိပ်နှင့် ပြင်သစ်တို့၏ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင် ဝါဒကို အူထဲ အသည်းထဲက ရွံ့မုန်းနေသူဖြစ်၏။ သို့သော် တိုင်းတစ်ပါးနှင့် စစ်ခင်းရသည့် အခြေအနေမှာတော့ ပါလီမန် ဒီမိုကရေစီနှင့် ကွန်မြူနစ်လည်း လက်တွဲကြရပြန်သည် မဟုတ်ပါလော။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွားတော့ ရွက်ကျပင်ပေါက်တွေလို ရောက်သည့် နေရာ အခြေမချဘဲ မွေးရပ်မြေ ဘရိဗင်မြို့ကလေးသို့ အရောက်ပြန်လာပြီး အခြေချနေထိုင်ကြ၊ စက်ရုံမှာဝင်ပြီး အလုပ်လုပ်တာချင်းလည်း တူနေပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ချက်မြို့ပဲ ဘရိဗင်မြို့ကလေးလို ချစ်ခင်စွဲလမ်း၊ သံယောဇဉ်ကြီးကြသည်။ နှစ်ပတ်လည် စက်ရုံမီးခိုးတွေ တလိပ်လိပ် လွင့်မျောနေသည့် မြို့လေး၏ ကောင်းကင်ယံကို ချစ်သည်။ ဝိဆာမြစ်အတွင်း ဥဩသံ တတူတူဖြင့် စုန်ဆန်သွားလာနေကြသည့် သင်္ဘောကြီးတွေကို ချစ်သည်။ စက်ရုံအလုပ်သမားများ၊ သင်္ဘောဆိပ်က ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမား

တတိယကမ္ဘာ
ကွန်မြူနစ်
အဖွဲ့ချုပ်ဆိုတာ
ကမ္ဘာကို
နယ်ချဲ့ဖို့
ဖွဲ့ထားတာ
အခု ပိုလန်ကို
အနိုင်ကျင့်နေပြီ
ဒီအတိုင်း
ငြိမ်နေရင်
ကျွန်တော်တို့
ဂျာမန်တွေ
ရုရှားကျွန်
ဖြစ်မှာပဲ
ပြည်တွင်းမှာ
ဂျူးတွေဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အဓိက ရန်သူ
ပြည်ပမှာ
ရုရှားတွေဟာ
ကျွန်တော်တို့ရဲ့
အဓိက ရန်သူပဲ

များနှင့် ဈေးသည်၊ ဈေးဝယ်များ၏ ရိုးသားပွင့်လင်းသော စရိုက်တွေကို ချစ်သည်။ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုကို မြင်ရလျှင်၊ သူတို့စကားသံကို ကြားရလျှင် မိမိတို့ ဆွေမျိုးသားချင်း များပဲဟု အသွေးထဲ၊ အသားထဲက မှတ်ယူမိလေသည်။ မန်ချူရယ်တစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီး မြို့ကလေးမှာပဲ အခြေချ၊ ဝိဆာမြစ်ကမ်းနံဘေးက ဒီနေရာကို ခြစ်ခြစ်ခြုတ်ခြုတ်နှင့် ဈေးကြီးပေးဝယ်ခဲ့တုန်းကလည်း ဂျူလီယန်ပဲ အားပေးကူညီခဲ့သည်။ သို့သော် မရိုးဖြစ်သူ

အင်ဂျလာကို အစောပိုင်းတွေတုန်းက သိပ်နှစ်နှစ်ကာကာ မရှိလှ။ ဒီနီးမတ်သွေးစပ်သည့် ကပြားမကို သူ့အစ်ကို ကျူတန်သွေး၊ ဂျာမန်သွေးစစ်စစ်နှင့် မတန်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ တဖြည်းဖြည်းကျမှ စကားနည်း ရိုးအေးသော၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို တောသူအခိုင်းအစေတစ်ယောက်လို လုပ်နိုင်စွမ်းသော၊ အထူးသဖြင့် သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် ရှားပါးသည့်ခေတ်ကြီးမှာ အာလူးကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက် အခြည်းမျိုးစုံကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ပေးသော မရိုးကို နှစ် အနည်းငယ် အတွင်း အစ်မအရင်းတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ် ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

နောက်ဆုံး ဂျူလီယန်ကိုယ်တိုင် အိမ်ထောင်ဖက်ရှာသောအခါမှာပင် မရိုး အင်ဂျလာ ထောက်ခံပေးသူကို ဈေးယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နေစရာ အိမ်ပိုင်းရှာတော့လည်း သူတို့နှင့် မနီးမဝေး ဝိဆာမြစ်ကမ်းဘေးတစ်နေရာကိုပဲ ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

မန်ချူရယ်နှင့် အင်ဂျလာတို့မှာ ဂျာဂင်ဒရက်စ်လာဟူသော သားတစ်ယောက် ထွန်းကားသော်လည်း ဂျူလီယန်တို့လင်မယားမှာ သား၊ သမီး ပွားစီးခြင်းမရှိ၊ မျက်လုံး ပြာပြာတောက်တောက်လေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသည့် တူတော်မောင် ဂျာဂင်ကိုပဲ သားအရင်းပမာ အချစ်ပိုခဲ့ရလေသည်။

□ 'အစ်ကိုရေ အဒေါ်မိရဲ့

နာဇီပါတီထဲကို အလုပ်သမားတွေ လိုမိုဝင်နေကြပါလား။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ သတင်းကလည်း ဒါတွေချည်းပဲ'

ဂျူလီယန် သည် သတင်းစာကို ပစ်ချပြီး လက်ကျန် ဝီစကိုကို တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်လိုက်၏။ အာလူးကြော်ဖတ်ကို ဝါးရန်ပင် မေ့လျော့နေလေသည်။

'အေးပေါ့ကွာ၊ ဒီမိုကရေစီသစ်ပင်ကြီးကတော့ တဖြည်းဖြည်း ကိုင်းတွေခြောက်လိုက်လာပြီ။ မင်းပြောတော့ အလုပ်သမားအများစုကို ကွန်မြူနစ်တွေက စည်းရုံးထားတယ်ဆို'

မန်ချူရယ်က ဝီစကိုကို ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်၏။

'ကျွန်တော်တို့ ဘရိဗင်မြို့လေးလို အစွန်အဖျားမှာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ အစ်ကိုရ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလင်လို၊ မြွေနှစ်လို မြို့ကြီးတွေမှာ အဒေါ်မိက သေဆုံးသေး၊ ရှင်ဆိုရှင် ဖြစ်ကုန်ပြီ။ လူဆိုတာကလည်း သေနတ်နဲ့ နားထင်တော့ပြီး စည်းရုံးရင် 'ဟိုင်း... ဟစ်တလာ' လုပ်ကြရတာပဲ မဟုတ်လား'

ဂျူလီယန်သည် အာလူးကြော်တစ်ဆုပ်ကြီးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းပြီး တဖြောင်းဖြောင်း ဝါးနေတော့၏။

'ဒါတော့ ဒါပေါ့ကွာ အေး မင်းတို့ ဘုရားသခင် စတာလင်ကြီးကလည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်တာ။ ထင်ရစက်စက်သားတွေကို ခုတ်ခတ်ခတ် နှိပ်ကွပ်ခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ ဒါတော့ ပစ္စည်းမဲ့ အလားရှင်၊ ဖက်

ဆီအာဏာရှင်၊ ဘယ်အာ
ဇာရှင်မှ မကြိုက်ဘူးဟေ့
မန်ချူရယ်က သူလေ
ဆီ အနည်းငယ် ကျယ်သွား
သဖြင့် သတိဖြင့် အသံကို
နီလိုက်၏။

‘ပြောရတာလည်း
အနုရယ်ပါကွာ’

‘ရုရှားမှာတော့ အခြေ
အနေက တွန်းပို့သွားတာကိုး
အစိတိုရ။ သူ့မှာ စာဘုရင်
သစ္စာခံတွေရဲ့ တန်ပြန်တော်
တန်ရေးကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရ၊
အောက်နိုင်ငံတွေရဲ့အန္တရာယ်
ကိုလည်း ရင်ဆိုင်ရ၊ ပါတီ
တွင်း သစ္စာမောက်တွေရဲ့
ဆက်ကျောက ဓားကိုလည်း
ရင်ဆိုင်ရနဲ့ ဒီလိုပဲ လုပ်ရတော့
အပေါ့။ တော်လှန်ရေးဆိုတာ
နည်းစည်းယားပြဇာတ်က၊ နေ
က မဟုတ်ဘူး အစိကို’

‘ဒါဆို မင်းတို့တစ်တွေ
သို့အချို့ကို လက်မြှောက်
အုံးပေးနေရတာတုံး’

‘ဒါကတော့ အဒေါ့ဖ်
လူလည်ကျတာကိုး။ သူ
အမျိုးသားရေးဝါဒကို
နီပြီး စည်းရုံးတာလေ။

သူတို့ ဂျာမန်တွေကလည်း
ချွတ်ပေးရင် သွေးနားထင်
ချွတ်တတ်တဲ့လူမျိုးတွေကိုး
ဒါ’

‘အေး မင်း မှတ်ထား၊
အနီးရောက် အမျိုးသားရေး
အဟာ စည်းရုံးလို့အကောင်း
လက်နက်ပဲ။ အဲဒီ မှိုင်း
လက်လိုက်ရင် လူတွေ နှလုံး
သေတော့တာပဲ’

‘အဲဒီလိုတော့ မပြောပါ
အဖေရာ။ ကျွန်တော်တို့
အနီးတွေ ခွေးကတက်
အသံနေတာကို ခေါင်း
သိကြီးက အိမ်ဦးခန်းပြန်

ဆုံးရှုံးထားသော
ကိုလိုနီ
နိုင်ငံများကို
ပြန်ရအောင်
ဆောင်ရွက်ရာတွင်
ဘုရားသခင်ထံ
ဆုတောင်းခြင်း
အားဖြင့်
သော်လည်းကောင်း
နိုင်ငံပေါင်းချုပ်
အသင်းကြီးထံ
အသနားခံခြင်း
အားဖြင့်
သော်လည်းကောင်း
ရနိုင်မည်
မဟုတ်

ရောက်အောင် ပို့ပေးမှာဗျ’
ဘယ်အချိန်က အနား
ရောက်နေမှန်း မသိသည့် ဂျာ
ဂင်က ဝင်ပြောလိုက်တော့
သူတို့ညီအစ်ကို အံ့ဩထိတ်
လန့်သွားကြ၏။ အသက် ၁၈
နှစ်ပဲ ရှိသေးသည့် ဒီကလေး
ပါးစပ်က ဒီလိုစကားမျိုး
ထွက်လာလိမ့်မည် မထင်ခဲ့။
ခေတ်လူငယ်တွေကို လျှော
တွက်လို့ မရပြီ။

‘ဟဲ့ တံ တယ် လေ၊
အဖေ ဒီမိုဘိုင်းအကြီးတွေ
အနိုင်ကျင့်ခဲ့တဲ့ ဗာဆိုင်း
စာချုပ်ကို ခေါင်းဆောင်ကြီး
က စက္ကူစုတ်လုပ်ပစ်တော့

မှာ။ ကျွန်တော်တို့ လည်ပင်း
ကိုညှစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ
ပေါင်းစုံ အသင်းချုပ်ကြီးကို
လည်ပင်း ပြန်ညှစ်မှာ။ ဒါ
ဟိုင်း...ဟစ်တလာ’

လက်ကို ရှေ့ထုတ်ဆန့်
တန်းပြီး နာဇီပုံစံဖြင့် အလေး
ဖြူနေသည့် ဂျာဂင်ကို သူတို့
နှစ်ယောက် ငေးကြောင်ပြီး
ကြည့်နေမိကြ၏။ ဂျာဂင်၏
ပြာလှသော မျက်လုံးများက
အရောင်တဖျပ်ဖျပ် တောက်
လဲ့လာ၏။ သူ့အသံကလည်း
ပိုပြီး မာကျောလာသည်။

‘ဒီမယ် ဦးလေး
ခင်ဗျား စတာလင်က မ
ကောင်းဆိုးဝါး အစစ်ဗျ။
ဆိုက်ဘေးရီးယားမှာ သူ ချစ်
လှပါတယ်ဆိုတဲ့ အလုပ်
သမားတွေရဲ့အရိုး တောင်လို
ပုံနေပြီ။ တတိယကမ္ဘာ ကွန်
မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ဆိုတာ ကမ္ဘာ
ကို နယ်ချဲ့ဖို့ ဖွဲ့ထားတာ။ အခု
ပိုလန်ကို အနိုင်ကျင့်နေပြီ။ ဒီ
အတိုင်းငြိမ်နေရင် ကျွန်တော်
တို့ ဂျာမန်တွေ ရုရှားကျွန်း ဖြစ်
မှာပဲ။ ပြည်တွင်းမှာ ဂျူးတွေ
ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိက
ရန်သူ၊ ပြည်ပမှာ ရုရှားတွေ
ဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဓိက
ရန်သူပဲ။ အင်္ဂလိပ်နဲ့ ပြင်သစ်
က ရန်သူကို အားပေးနေ
တာ။ ရန်သူရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ
လည်း ကျွန်တော်တို့ ရန်သူ
ပဲ’

ဂျာဂင်က ဒေါနှင့်မော
နှင့် ပြောနေ၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်
ယောက်ကား မတုန်မလှုပ်
ကျောက်ရုပ်။

‘ဒီမယ် ဦးလေး သေ
သေချာချာ နားထောင်စမ်း
ပါ။ ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့
ကျွန်ုပ်၏ကြိုးပမ်းခြင်း စာအုပ်

မှာ ဂျာမန်သည် ဆုံးရှုံးထား
သော ကိုလိုနီနိုင်ငံများကို ပြန်
ရအောင် ဆောင်ရွက်ရာတွင်
ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်း
ခြင်းအားဖြင့် သော်လည်း
ကောင်း၊ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်
အသင်းကြီးထံ အသနားခံ
ခြင်းအားဖြင့် သော်လည်း
ကောင်း ရနိုင်မည်မဟုတ်။
လက်နက်ဖြင့် တိုက်ယူသော
နည်းလမ်းဖြင့်သာလျှင် ပြန်ရ
နိုင်မည်လို့ ရေးထားတယ်။
ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ဂျာမန်
တွေရဲ့ သမ္မာကျမ်းစာပဲ’

ဂျာဂင်သည် ဒေါမန်ပါ
ပါ ပြောပြီးသည်နှင့် ကုန်းက
မူလေးမှ ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့်
ဆင်းသွားလေ၏။ သူတို့နှစ်
ယောက်စလုံး လူသေကြီး
တွေလို မလှုပ်မယှက် ကျန်
ရစ်သည်။ အင်ဂျလာ ခွက်
တွေ၊ ပုလင်းတွေ သိမ်းနေ
တာလည်း သတိမထားမိ။
ဝီဆာမြစ်၏ အနောက်ဘက်
ကမ်းထဲ နေလုံး နုံးနုံးမြုပ်
သွားတာလည်း သတိမထား
မိ။ ထိုနေ့က လစ်မစ်အတိုင်း
သောက်ပါလျက် ခါတိုင်းထက်
ပိုမူးသွားတာတော့ အမှန်ပဲ
ဖြစ်၏။

အချိန်တွေကလည်း
အကုန်မြန်လှချည်။ သံချပ်
ကာတပ်ကြီး ချီတက်သွား
သလို သိမ့်သိမ့်တုန် အကုန်
မြန်၏။ နာဇီတပ်မကြီး ချီ
တက်သွားသလို လှိုင်းလုံး
ဆင့် အကုန်မြန်၏။ နာဇီ ဗုံး
ကြွလေယာဉ်တွေ အုပ်လိုက်
ဖြတ်သန်းသွားသလို ဝေါခနဲ
အကုန်မြန်လေ၏။

သတင်းတစ်ခု ကို
နောက်သတင်းတစ်ခုက ပိုး

လွမ်းသွားပုံများ ရှေ့က လှိုင်းကို နောက်က လှိုင်းက ဝါးမျိုသွားသလို။

လူ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်ယောက်နှင့် စတင်ခဲ့သည့် နာဇီပါတီကလေးသည် ငါးနှစ်အတွင်း BROWN HOUSE ခေါ် ဌာနချုပ်ကြီး ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ နာဇီပါတီဝင်တွေ ထောင်ဂဏန်းမှ သောင်းဂဏန်း၊ သိန်းဂဏန်း အရေအတွက်က ဒီရေလို တရိပ်ရိပ်တက်လာသည်။ အလုပ်သမားပါ တီဝင်တွေချည်း တစ်သန်းခန့် စုဆောင်းမိနေပြီ။ အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ၏ 'တတိယဂျာမန်နိုင်ငံတော်ကြီး'သည် အိပ်မက် မဟုတ်ပါလားဟု တစ်ကမ္ဘာလုံးက အလန့်တကြား လက်ခံကြရပြီ။

'အစ်ကိုရေ သမ္မတဟင်ဒင်ဘာ့ခ်က အဒေါ့ဖ်ကို ချန်ဆယ်လာ ခန့်လိုက်ပြီတဲ့' ဂျူလီယန်က အံ့ဩထိတ်လန့်စွာ ပြောလာသော်လည်း မန်ချူရယ်က မတုန်မလှုပ်တော့ပါ။ အဟုန်ပြင်းသည့်သမိုင်းလည်းတီးကို ဘယ်သူ ဆွဲထားနိုင်မည်လဲ။ ဘယ်သူ ဟန့်တားနိုင်မည်လဲ။ ဒီမြို့ကလေးက သူ့ မိတ်ဆွေ ဂျူးတွေ ကိုယ်ယောင်ပျောက်သလို ပျောက်၊ ပျောက်သွားကြကတည်းက အနာဂတ်ကို ကြိုတင်မှန်းဆမိပါ၏။

သူလည်း တစ်ချိန်က မိမိလူမျိုး၏ ဇာတိပုညကို ဂုဏ်မာနတွေ တက်ခဲ့ဖူးပါ၏။ ကမ္ဘာမှာ မော်တော်ကားဆိုတာကို ပထမဆုံး စ၊ တီထွင်ခဲ့တာ 'ဒိန်မလား'၊

ကမ္ဘာလူသားတွေကို ဒုက္ခအပေးဆုံး တီဘီအဆုတ် ရောဂါပိုးကို စတင်တွေ့ရှိ နှိမ်နင်းနိုင်ခဲ့တာ 'ကော့ခ်'၊ နတ်မျက်စိဟု တင်စားရသည့် အိပ်ကဲစ်ရေးကို စတင် တွေ့ရှိဖော်ထုတ်ခဲ့တာ 'ရွန်ဂျန်'၊ တွေးခေါ်ရှင် 'နီရှေး'တို့၊ 'ရှိုပင်ဟောင်း ဝါး'တို့ဆိုတာ ဒဿနနယ်ပယ်မှာ အမြဲတမ်းဦးထိပ်တင်ထားရမည့်သူတွေ။ သူတို့အားလုံး ဂျာမန်တွေ။ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ လူသားတွေ ကျေးဇူးတင်နေရမည့် ဂျာမန်တွေ။

သို့သော် အစွန်းရောက်လူမျိုးကြီးဝါဒကတော့ တစ်သွေး၊ တစ်သံ၊ တစ်မိန့် အာဏာရှင်စနစ်ကတော့ လူသားတွေကို ငရဲ ဆွဲချသွားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲတည်း။

ဒါတွေကို ဘယ်သူသွားပြောရမလဲ။ ဘယ်သူသွားသတိပေးရမလဲ။ နို့နို့မစင်သေးသည့် မိမိ၏သားကိုပင် စကားမစ၊ရဲ။

မန်ချူရယ်သည် တစ်နေ့တစ်နေ့ ဝိဆာမြစ်ကြီးကိုပဲ အသံတိတ်ပြောနေမိတော့၏။ အင်ဂျလာတစ်ယောက် လေကြောင်းရန်ကာကွယ်ရေးဆိုပြီး ဗုံးခိုကျင်းထဲ ဆင်းလိုက်၊ တက်လိုက် လေ့ကျင့်နေသည်ကိုလည်း ငေးလိုသာကြည့်နေမိတော့၏။

မနေ့ကတော့ အသက် ၂၀ ပြည့် မွေးနေ့ရှင် သားတော်မောင် ဂျာဂင့်ဆီက စာနှင့် ဓာတ်ပုံ ရောက်လာသည်။

'အဖေ သားတို့ ဘွန်းမြို့ထဲကို ရောက်နေတယ်။ (ရှိုင်းမြစ်ကြီးကိုမြင်တော့ ဝိ

ဆာမြစ်ကိုချစ်တဲ့ အဖေကို သတိရတယ်။) ဘွန်းမြို့ထဲက လမ်းတွေ၊ လမ်းတွေမှာ ချယ်ရီတွေ ကြွေနေလိုက်တာ အဖေရာ မြေပြင်ကို ပန်းရောင် ကတ္တီပါခင်းထားသလိုပဲ။ ချယ်ရီချစ်တဲ့ အဖေအတွက် ဓာတ်ပုံပါ ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဖေ့ အမေအဖွဲ့ရှာယံကင်းအောင်နေပါ။ ချစ်တဲ့သား ဂျာဂင်ဒရက်စ်လာ။' တဲ့။

ဓာတ်ပုံထဲမှာ ဂျာဂင်၏မျက်လုံးတွေက ရွန်ဒိုတောက် လဲ နေသည်။ အသက် ၂၀ ပြည့်၊ သား၏မျက်နှာက တကယ့် အပြစ်ကင်းစင်သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ။

သို့သော် ဝတ်ထားသည့် ဝတ်စုံက အနက်ရောင်။ လက်မောင်းမှာ ရဲရဲတောက်နေမည့် လက်ပတ်အနီကို ပတ်လျက်။ လက်ပတ်အနီအလယ်မှာ အဖြူရောင်စက်ဝိုင်း။ စက်ဝိုင်းအလယ်မှာ အနက်ရောင်စကြာတံဆိပ်။ ခုံခုံညားညားခြေကို ကားပြီး ရပ်နေသည်ပုံ။

ဪ သားလေးတောင်ဟစ်တလာလက်ရုံး ရုပ်နက်တပ်သားဖြစ်သွားပြီပဲ။ မန်ချူရယ် ဓာတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေသည်။

သားလေး၏ စစ်ဖိနပ်အောက်မှာတော့ ချယ်ရီပွင့်ကြွေတွေ ထူနှင့်ထည်နှင့်။

ဂျီဇော်

စာရေးသူ၏မှတ်ချက်။

ဘာသာပြန် မဟုတ်၊ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုဖြစ်ပါသည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဝိလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၁၁
E-mail:
nyeinfamil@gmail.com

တကယ်တော့အစွန့်
 ပါလက်စတိုင်းအကြောင်းကို
 ကမ္ဘာ့သတင်းမီဒီယာတွေကနေတစ်ဆင့်
 ကြားဖူးခြင်းမရှိသေး
 ရသစာပေထဲမှာမှလူတွေရဲ့ဘဝအပြင်တွေ
 ခံစားချက်တွေကိုမိမြင်ရတာမို့
 သတင်းကပေးတဲ့အချက်အလက်တွေနဲ့မတူကွဲပြားတဲ့
 အတွေးအမြင်ကိုဖြစ်စေတာမို့ခံစားအုပ်စုတို့ပြီး
 အတွေးတွေအမျိုးမျိုးဖြစ်ရပါတယ်။
 စာဖတ်သူတွေကိုလည်းမီဒီယာတွေက
 ပုံဖော်တင်ဆက်ပေးတဲ့
 သတင်းတွေလောက်နဲ့ မတင်တတ်မိဘဲ
 လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုရဲ့အတွင်းသဘာဝကို
 ရသစာပေကတစ်ဆင့်တူးဖွဲ့
 လှန်လှောင်ကြည့်
 စေချင်မိပါတယ်။
 အထူးသဖြင့်
 ကိုယ်နဲ့အလွန်စိမ်းတဲ့
 လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ
 လူတွေ
 ဘယ်လိုနေထိုင်စားသောက်
 တွေးဆမိကြသည်ကြသလဲ
 ဆိုတာကို
 ကိုယ့်အိမ်မှာနေရင်းသိနိုင်ဖို့ဆိုတာ
 ရသစာအုပ်တွေဖတ်မှပဲ
 ဖြစ်နိုင်တာကိုး။
 နောက်တစ်ခုကတော့
 ဆွစ်ဒင်အရေးအသားကို

အသက်ကလွဲပြီး
 ချိုးရှုံးစရာဘာမျှမရှိ

မသိတာ၊ စမ်းချောင်း

သဘောကျလို့လည်း ဘာသာပြန်ဖြစ်တာပါ။ အင်မတန်
 ကြမ်းတမ်းတဲ့ဖြစ်ရပ်တွေကို သမိုင်းအချက်အလက်တွေလည်း
 မလွတ်အောင် ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်ဝေဖန်ရေးလည်းပါအောင်
 တစ်ဖက်ကိုလှမ်းဝေဖန်သုံးသပ်တာတွေလည်း
 ထိထိရောက်ရောက်ဖြစ်အောင်သူရေးသားထားပုံဟာ
 အင်မတန်လေ့လာချင်စရာကောင်းပါတယ်။ ရိုးစင်းလှပမဲ့
 သေသပ်လှပတဲ့အင်္ဂလိပ်စာအရေးအသားမှာ
 ဟာသဓာတ်ခံအပြည့်နဲ့ သွက်လက်တက်ကြွနေအောင်
 ရေးဖွဲ့နိုင်တဲ့ သူရေးဟန်ကိုစာဖတ်သူတွေ
 ခံစားစေချင်တာလည်းပါတယ်။

■ မသိတာ၊ စမ်းချောင်း

ဆရာစံလမ်းနှင့်ပုလဲကွန်ဒိုထဲ
 ပုလဲကွန်ဒိုဝင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
 ဇွန်းဝဠု ၇၃၀၅၅၅၄၃၊ E-mail : www.ndspbook.com

Handwritten signature or mark below the drawing.

ထမင်းတစ်နပ်
 ငတ်ပေါင်းများလှ
 စိတ်မာန်ထနေသောဒေါသနှင့်
 အလုပ်သမားများ အခြေခံလူတန်းစား
 အလုပ်သမားတို့လည်း
 ဘောလုံးပွဲကို လာကြသည်။
 ရုံးအုပ်ကဆဲ၊ မိန်းမကမဲ
 ကြွေးရှင်ကဆွဲ မရဲမနွဲ့
 မဝံ့စိတ်ကျ စိတ်မာန်ပူနေသော
 ရုံးက စာရေးကလေးများ
 လစာလေး မလောက်မင
 မဝမလင်နှင့်
 ရုံးစာရေးများလည်း
 ဘောလုံးပွဲကို လာကြသည်။
 မောင်ခိုကုန်တဲ့ ဘူတာရုံမှာ
 ရှာဖွေရေးဆင်း
 မျက်နှာတင်းလျှင်
 တောနင်းဒလကြမ်း အဖမ်းခံ
 ဘဝကိုနှုတ်
 စိတ်ဆာနေသောကုန်သည်
 မောင်ခိုကုန်ကူးသူလည်း
 ဘောလုံးပွဲကို လာသည်။
 စာအုပ်တိုက် ပတ်ဗလစ်ရှာ
 နောက်တစ်ခါ
 ငါးကျပ်ယူပါ
 အခါခါ အချိန်ခံရသော
 စာရေးဆရာ

ဟောင်ပြုံး

မြစိန်ဆ

ဆရာတင်မိုးသည် ဘဝတစ်သက်တာကာလပတ်လုံး
 ကဗျာရေးအားကောင်းကောင်းနှင့် မောင်းနှင်ခဲ့ကြောင်း စာဖတ်သူအားလုံး
 သိရှိကြပါသည်။ ကဗျာပုံစံအမျိုးမျိုးကို ရေးသားခဲ့ဖူးသော်လည်း
 ဆရာတင်မိုးသည် မြန်မာ့ရိုးရာဓလေ့အတိုင်း ခွဲစွဲခြုံခြုံ ခွဲစွဲလမ်းလမ်း
 စူးစူးနစ်နစ် ချစ်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်သည်။
 အတွေးတစ်မျိုးနှင့် ဆရာ၏ ရေးရိုးရေးစဉ်မဟုတ်သည့်
 ကဗျာများကိုလည်း မြန်မာ့ရိုးရာဟန်ပန်နှင့်အကင်းကွာကြီးမဟုတ်ဘဲ
 တီထွင်ဆန်းသစ်ရေးဖွဲ့တတ်သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဆရာတင်မိုး၏
 ဘောလုံးပွဲ ကဗျာကို ခံစားတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ဘောလုံးပွဲ ကြည့်သူများထဲတွင်
 အခြေခံလူတန်းစား အလုပ်သမား၊ ခုံ
 စာရေး၊ မောင်ခိုသမားတို့နှင့်အတူ
 စာရေးဆရာလည်း ဘောလုံးပွဲကို လာ
 ကြည့်သည်။ ထိုထိုသော ပွဲကြည့်ခံ
 သတ်များသည် အားကစားကို ချစ်မြတ်
 နိုး၍ မဟုတ်ပါ။ အားပေးလိုက်
 ကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ။ ဘဝအမော
 သောကအထွေထွေ ခံစားမှုဝေဒနာကို

ဆရာကျေကြောင်း၊ ပြောပြကြောင်း
စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးလို၍သာ ဖြစ်ပါ
သည်။

အလုပ်သမား စာရေးစားနှင့်
ခါးကုန်းပိန်သေး ရုံးစာရေးတို့
ဘောလုံးပွဲဆီ ပြေးပြီးလျှင်
‘ဟေ့ကောင် နီတိုး၊
မအေးရိုးကို ခြေချိုးလိုက်ကွ၊
ဟိုဘက်က စွပ်ပရား
ခေါက်ဆွဲစားသလား၊
ခွေးမသား စူဝက်’
စိတ်ထွက်ထွက်နှင့်
လက်သီးဆုပ်ပြ
ဒေါသဖြစ်သမျှ
မိမိရရ ကော်ဆဲ
စိတ်ဆာတာနဲ့ အတော်ပဲ
ရင်ထဲ ဒါမှ ရှင်းလေသတည်း။
ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ၏ အားပေး
သော ဖုံးမွန်အောင် ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း
ပွဲကစားပွဲကစားနေသည်။ ပွဲကြည့် ပရိ
သတ်များ၏ ဆဲသမျှ၊ ဆိုသမျှသည်
ဆဲဆဲက အခြား ဝေဒနာကို ကြိတ်ခွဲနေ
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘောလုံးပွဲအပြီး
ထီးစုတ်ကလေးနှင့်
စာရေးဆရာ
ပတ်ဗလစ်ရှာထံ
မျက်နှာချိုသွေး
အရေးဆိုရန်
ခပ်ကုပ်ကုပ်နှင့်
သုတ်သုတ်ပြန်လေပြီ။
စာရေးဆရာကလည်း ဘောလုံးပွဲ
ပွဲဆုံး ဝေဒနာဖောက်ခွဲအပြီး ထုတ်ဝေ
သော စာမူခ ရလို့ရငြား တောင်းခံရန်
အလုပ်တိုက်များသို့ ပြန်သွားလေပြီ။

အလုပ်သမား
ဘတ်စ်ကားကိုတိုး
ညှိုးလှလှ မျက်နှာနှင့်
သာကေတကို ပြန်ရှာချေပြီ။
အလုပ်သမားများလည်း ဘောလုံး
ပွဲဆုံး စိတ်ထွက်ပေါက်ပေးပြီး ဝပ်
သောစိတ်နဲ့ ပြန်လေပြီ။ ထိုစဉ်ကာလ
သာကေတသည် အလုပ်သမားတို့

မို့ခိုရာ ဒုက္ခရိပ်မြဲလေး ဖြစ်နေပုံရပါ
သည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်
စာရေးကလေး
ရုံးပြန်တက်သော်
ရုံးအုပ်ရှေ့မှာ ကြွက်
မျက်နှာကလေး
ဆီးရွက်နှင့်
လက်နှိပ်စက်
ရှိုက်နေပြန်လေသတည်း။ ။

စာရေးကလေး၏ ရုံးဝတ္ထရား
ဆောင်ရွက်ပုံ၊ ဆောင်ရွက်နည်းဖြင့်
ကဗျာကို အပြီးသတ် ခြယ်မှုန်းထား
သည်။

ထိုကဗျာကို ဆရာ တင်မိုးသည်
တစ်ထိုင်တည်း ရေးခဲ့သည်တော့
မဟုတ်ပါ။ ၂၄-၁-၆၉ တွင် စတင် ရေး
သားခဲ့သော်လည်း ၁၅-၂-၇၃ မှ အဆုံး
သတ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ တစ်တိုတစ်စ ရေး
လိုက်ခြစ်လိုက်ဖြင့် လေးနှစ်တာမျှ
ကာလကြာရှည်ခဲ့ပါသည်။ စိတ်ကူးရ
လျှင် ရသလို ထူးရေး၊ စိတ်ကူးမရလျှင်
မရသလို ချောင်ထိုးထား၊ ဤသို့ဖြင့်
ကဗျာတစ်ပုဒ်လုံး အဆုံးသတ်ဖို့ ကြန့်
ကြာနေခဲ့ပုံ ရပါသည်။

ဆရာ တင်မိုး၏ ရေးရိုးရေးစဉ်
မဟုတ်သော နောက်ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို
ဖော်ထုတ်ချင်ပါသည်။ ထိုကဗျာကား
ချင်းတိုင်းရင်းသား ယဉ်ကျေးမှုအသင်း
မဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သော မျက်နှာ
ဟူသည့် ကဗျာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ့်မျက်နှာကို
တစ်ရွာမှတ်ထင်၊
ကိုယ့်ကိုခင်သည့်
ချစ်ကြင်သူလေးရေ
တစ်ရက် တစ်ရွာ၊ တစ်မျက်နှာ
ဆက်ကာ ဆက်ကာ ပြောင်းခဲ့ပြီ။
အသက်အရွယ်အရ မျက်နှာ
ပြောင်း မျက်နှာလွဲ အကဲပါပုံကို နိဒါန်း
ငယ်လေး သွယ်ဖို့ထားပါသည်။

အသက် ၂၀
အမှန်မျက်နှာ ငါကြည့်မှာပေါ့
ဘာမျှ ကိုယ်ကျိုးမကြည့်နိုင်။

အသက် ၂၀ အရွယ်တွင် အမှန်
တရားမျက်နှာကို ကြည့်၍ ကိုယ်ကျိုး
အတွက် မငဲ့ကွက်ကြောင်းကို ရေးဖွဲ့
သည်။

အသက် ၃၀
မှန်တိုင်းမဟုတ်၊
အလုပ်မျက်နှာ
ငါကြည့်မှာပေါ့
ဒါမှ အလုပ်ဖြစ်မယ်။

အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် အသက်
၂၀ အရွယ်တုန်းကလို အမှန်တရားကို
ရှေ့တန်းတင်ဖို့ ဝန်လေးလာပုံကို ရေးဖွဲ့
သည်။

အသက် ၄၀
မှန်သည်ကိုသိ၊ ကြည့်မနေနိုင်၊
အလုပ်ကိုသိ၊ ကြည့်မနေနိုင်၊
မယား၏မျက်နှာ
သား၏မျက်နှာ ကြည့်ရပါပြီ။
မှန်ရာ မလုပ်တော့ပြီ။
မှန်ရာမလုပ်၊ ရန် ငါရွတ်
ကုပ်ကုပ်ကလေး ကွေးရပြီ။

အသက် ၄၀ အရွယ်တွင် သား
မယားမျက်နှာကိုသာ ကြည့်၍ အမှန်
တရား၏ ဘက်တော်သားအဖြစ်မှ ကွေး
ကျရပုံကို ရေးဖွဲ့သည်။

အသက် ၅၀
၆၀
၇၀...

အသက်ကြီးမှ
လူမှန်းမခံပါရစေနင့်
လောကဆိုတာ ဒီလိုပေါ့ကွယ်။ ။
အသက်ကြီးလာတော့ လက်သီး
ဆုပ်ကိုဖြေလျှော့၊ အမှန်တရားကို ကျော
ခိုင်း၍ ရှောင်ရှားလာပုံကို ရေးဖွဲ့သည်။
ဆရာ တင်မိုး၏ ကဗျာဆို ဘာ
ရေးရေးကောင်းသည်ချည်းပင် ဖြစ်ပါ
သည်။ ကဗျာမှမြောက်သည်ချည်းပင်
ဖြစ်ပါသည်။ ဘောလုံးပွဲ နှင့် မျက်နှာ
ကဗျာနှစ်ပုဒ်တွင် ဆရာ တင်မိုး၏
လှောင်ပြီးကို ချစ်မက်နှစ်သက်စဖွယ်
မြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။

မြင့်သ

အမှာစာ

ငယ်စဉ်က ဝတ္ထု၊ ရုပ်ရှင်၊
 တေးသီချင်း...စသည်ဖြင့်
 ကျွန်တော်တို့ ခံစားကြရာတွင်
 ယင်းခံစားဖွယ်သော အနုပညာများ၏
 ပင်မဇာတ်ကောင်များကို
 အားကျစမြဲ ဖြစ်ရပါသည်။
 အားကျခဲ့သည့်အလျောက်လည်း
 ဇာတ်ကောင်တို့၏နေရာတွင်
 မိမိကိုယ်တိုင်ဝင်၍
 ခံစားခဲ့ကြပါသည်။
 မိမိသည် ဇာတ်ကောင်အဖြစ်ဖြင့်
 စိတ်ကူးယဉ်ကြည့်ခဲ့ကြပါသည်။
 ခံစားသူသည် လူလင်ပျိုဖြစ်ပါက
 ဇာတ်လိုက်မင်းသား၏နေရာတွင်၊
 ခံစားသူသည် လုံမပျိုဖြစ်ပါလျှင်
 ဇာတ်လိုက်မင်းသမီး၏နေရာတွင်
 စသည်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်။
 အမှန်မှာ ထိုကဲ့သို့ ခံစားခြင်းသည်
 သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ခံစားခြင်းမျိုး
 မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။
 ယင်းအဖြစ်သည် အထူးသဖြင့်
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာအဖွဲ့အနွဲ့များကို
 ခံစားရာတွင် ပို၍ သိသာစေပါသည်။
 ကျွန်တော်သည် (Tie a yellow ribbon
 round an old oaktree) ဟူသော

သုမောင် အချစ်သစ်ပင်

အမှတ် ၃၁၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

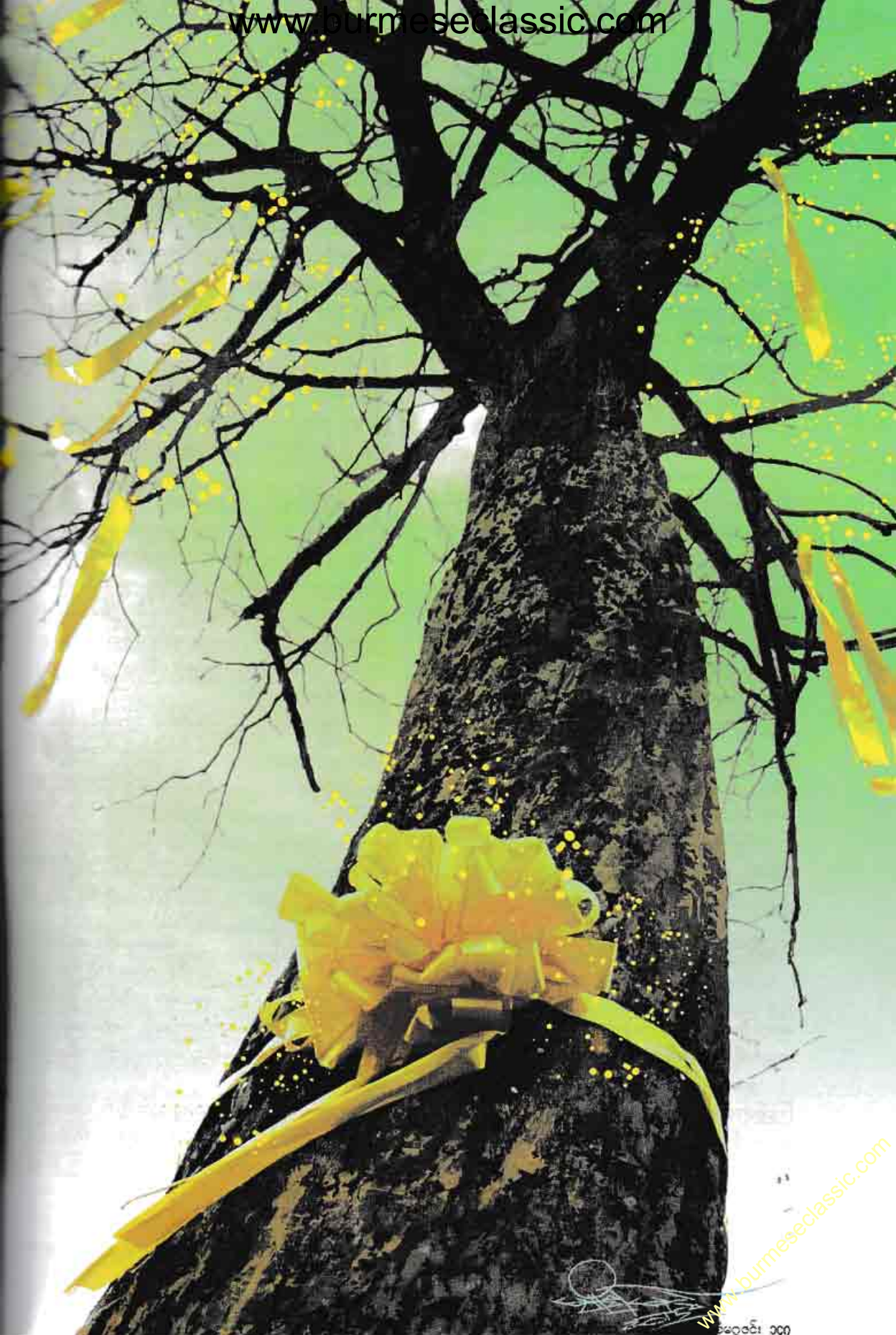

၈၆ ခုံ မူဝင်း

ရွှေဝတ္ထုများကို ပြန်လည်တူးဖော်ခြင်း
 စာရေးဆရာ သုမောင်
 ရေးသားသည့်
 'အချစ်သစ်ပင်'
 ဝတ္ထုကို
 ပြန်လည်ဖော်ပြပါသည်။

‘ထောင်ထဲ’
 ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သေး
 ‘သုံးနှစ်’
 ‘အေးပေါ့ကွ’

ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့
 နောက် မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်
 ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံသစ်
 ရခဲ့တယ်လို့ သဘောထား၊ ဒီအတွက်
 စိတ်ပျက်နေလို့တော့ အပိုပေါ့ကွ

အင်္ဂလိပ်သီချင်းကို ရိုးတိုးရိပ်တိပ် နားထောင်ရပြီးနောက် အဆိုကျော် မင်းမင်းလတ် ကောင်းမွန်ဖြင့် ယင်းသီချင်း မြန်မာ ဖြန့်ကို တင်းပြည့်ကျပ်ပြည့် နားထောင်ရသောအခါ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သောခံစားမှုမျိုးကို ရလိုက် ပါသည်။

သီချင်းပါ ဇာတ်ကောင်များ၏နေရာတွင် ကျွန်တော် သည် ကိုယ်စားဝင်၍ ခံစားချင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သီချင်းပါ ဇာတ်ကောင်များကို ဘေးမှကြည့်၍ သူတို့နှင့်အတူ ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခြင်းဖြစ်သော ခံစားမှုကို ရရှိပါသည်။

ဤသဘောကို ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ဆင့်ပွားခံစားမိကြစေလို ရင်း စေတနာဖြင့် ဤဝတ္ထုကို ရေးချစ်ပါသည်။

အချစ်သစ်ပင်

ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မတက်ကြသေး သော ကာလကပင် ကောင်ကလေးသည် သူ့ခုံနံပါတ်တွင် ထိုင်နေခဲ့လေသည်။ ကောင်ကလေးသည် ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေရှာသည်။ ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေရှာသည်။ ဘတ်စ် ကားတစ်ကားလုံးပေါ်တွင် သူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရ သည်ကို ကောင်ကလေးမို့ ပျင်းခြောက်ခြောက် မရှိ နေနိုင် သည်။ ကားပေါ်သို့ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ခရီးသည်များ တက်လာကြသောအခါ၌လည်း ကောင်ကလေးသည် ငြိမ်ငြိမ် ကလေးပင် ထိုင်နေပါသေးသည်။ သူသည် မျက်လုံးကြီးများ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ သူ့ခေါင်းကို သူ ကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးများမှာ ပြူးပြူးဝိုင်းဝိုင်းကြီးများဖြစ်ပြီး မျက်တောင်

ကောင်ကလေးကတော့ မျက်နှာမှောက်လျက်သား အဘိုးကြီးက ကောင်ကလေးကို လက်ကုတ်၍ ဖဲကြိုးဝါကို ရှာကြည့်ရန် ပြောသည် ကောင်ကလေး ဘာကြောင့်များ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားရသနည်း 'ကျွန်တော် မကြည့်ရဲဘူး ဦးရယ်၊ ရိမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး'

ကျောကြီးများကတော့ သနားစဖွယ်၊ ချစ်စဖွယ်နုနယ်သူတို့ အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။

နာခေါင်းမှာ သေးသယောင်ရှိသော်လည်း ချွန်မြသဖြင့် ကြည့်ကောင်းသည်။ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးကတော့ ပန်းနုရောင် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားသလား ထင်ရသည်။ အသားဖြူစပ်စပ်မို့ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးများက ပေါ်လွင်လှသည်။ တစ်စုံတစ်ခု အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက် မတ်မတ်ချနိုင်သော နှုတ်ခမ်းမျိုး။

ခေါင်းတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားသည်ကတော့ သူ့ အဝတ် အစားများကဲ့သို့ မသေမသပ် ရှိလှသည်။ နီကြောင်ကြောင်

ဆံပင်ကလေးများသည် ထိုးထောင်ကွက်ကျားနေသည်။ အမေ ရိကန်နွားကျောင်းသားများဝတ်သော ခါးတိုဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီပြာတို့ကို ဝတ်ထားသည်။ အတွင်းက နိုင်လွန်မပိုင်၍ ကလေးကလည်း နွမ်းနယ်လှသည်။ ဂျာကင်နှင့် ဘောင်းဘီ သည် မလျှော်မပွပ် မပြုမပြင်ရနှင့် ပေတောနေသည့် ရက်ပေါင်း မည်မျှရှိပြီ မသိ။ ပွန်း၍၊ ပေါက်၍၊ ညစ်ထပ်၍ နေသည်။

ချစ်ခင်တွယ်တာခြင်းငှာ ရင်ခွင်ထဲ ထည့်သိပ်ဖို့ကောင်း သည့် ကြောင်ပေါက်စကလေးများသဖွယ်၊ သနားယူသဖြင့် ငှာ ကျောသပ်၊ ခေါင်းသပ်ပေးဖို့ ကောင်းသည့် ယုန်သူငယ် ကလေးများသဖွယ်...။

ကမူးရှူးထိုး ကြမ်းချင်ရမ်းချင်တတ်သဖြင့် သတိထား ကိုင်တွယ်ဖို့ကောင်းသည့် ကျွဲပေါက်ကလေးများသဖွယ် စသဖြင့် လူငယ်ကလေးတို့၌ ရှိအပ်သော အရည်အချင်း မှန် သမျှကို ကောင်ကလေး၌ တွေ့နိုင်သည်။

အဘိုးကြီးများ၊ အဘွားကြီးများ၊ ယောက်ျားကြီးများ၊ မိန်းမကြီးများ၊ ကောင်ကလေးများ၊ ကောင်မလေးများ၊ နှုတ် ခမ်းမွေးများ၊ မျက်မှန်များ၊ ဆေးတံများ၊ ခြင်းတောင်းများ၊ သေတ္တာများ၊ အထုပ်အဖိုးများ၊ ကြက်ဘဲများ၊ ဟင်းသီးဟင်း ရွက်များ စသဖြင့် ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီး ငြိမ့်ခနဲနေအောင် တက်ကြဆင်းကြ၊ တင်ကြချကြ၊ အော်ကြငိုကြ၊ ရယ်ကြနှုတ် ဆက်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ဆဲရေးကြနှင့် ခရီးထွက်ဖို့ရာ လှုပ်လှုပ် ရှားရှား ရှိနေကြလေပြီ။

ကောင်ကလေးသည် အိတ်ထဲမှ ပြားချပ်ချပ်ရှိသော ခပေါင်းစီးကရက်တစ်လိပ်နှုတ် ၍ မီးညှိဖွာဖို့ကနေလေသည်။ သက်ပြင်းချသည်လား၊ စီးက ရက်ပင် ကြိုက်တတ်လွန်းသန့် လား မသိ။ ရှိုက်သည်ကတော့ တော်တော်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင် လှသည်။

ဆေးရောင်းသမားတစ်ဦး ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ ကာနီ နဘောများ ရွတ်ဆိုရင်း တက်လာ သည်။ ဘတ်စ်ကား စ...ထွက်တော့မည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြစ် ကြောင်း ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးသွားလာဖူးသူတိုင်း သိမည်ဖြစ် သည်။

ဘတ်စ်ကားဖြင့် ခရီးမသွားဖူးသူအချို့က ဆေးရောင်း သမား၏ အပြောင်းအနှံ့၊ ကာရန်နဘောများကို တအံ့တဩ ရှိကြသည်။ သွားနေကျလူများကတော့ ဂရုမစိုက်ကြ၊ မိမိတို့ ကိုယ်မိမိတို့ တိုးတက်ပါသည်ဟု အထင်ရှိသူများကသာ ဆေးရောင်းသမားကို အထင်သေးစွာ ပုန်းလှီးကွယ်လှမ်း ရန် ပွဲဖွဲ့နေကြသည်။ ကောင်ကလေးကတော့မူ ခေ့သက်ကွေး

ဒုတိယ ခပေါင်းတစ်လိပ်ကို တံတွေးစို၍ ပြွေနေသော
ခေါင်းကရက်မှတစ်ဆင့် မီးကူးလိုက်သည်။ ဆွဲဆွဲငင်ငင်
နှုတ်ပြန်လေပြီ။

တဟည်းဟည်း တုန်ခါ၍ ဘတ်စ်ကားသည် မြောက်ကြွ
အော်ကြွဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း အမြင့်သို့ရောက်သောအခါ ကောင်
လေးက စိမ့်အေး၍ လာသည်။ ထင်းရှူးပင် ပေါက်စန
လေးများ ဟိုနားသည်နားမှ ခေါင်းထောင်၍ ကြည့်နေကြ
သည်။ ဘတ်စ်ကားမှာ တောင်တက်သဖြင့် ပို၍ပို၍ တုန်
လှုပ်သည်။ နံဘေးမှကြည့်လျှင် ရာသီဥတုအေးမြသည့်ဒဏ်
ကြောင့် ချမ်းခိုက်ခိုက်တုန်နေသည်ဟုပင် ထင်ရပေလိမ့်မည်။

ကားထဲပါလာသော ခရီးသည်များမှာ ခရီးပန်းစ၊ ပြုနေ
လေပြီ။ တချို့ ငိုက်နေကြပြီ။ တချို့ကလည်း တောင်ကုန်း
တောင်တန်းများ၏ သဘာဝအလှကို ငေးမောနေကြသည်။
ကောင်ကလေးကတော့ ခပေါင်းစီးကရက်သာ တွင်တွင်
သောက်နေသေးသည်။ မလှုပ်မယှက်ပင် ငိုငွေ့နေဆဲ ဖြစ်
၏။

အစပထမတွင်တော့ ခရီးသည်များမှာ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် စိမ်းနေကြသေး၏။ ကြာသောအခါ 'ဟိုဟာ
လေး လှမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ဒီဟာလေး နည်းနည်း ကူရွှေပေးစမ်း
ပါ။ ဟိုဘက် နည်းနည်းတိုးပါဦး။ အိပ်ရင်လည်း မတ်မတ်အိပ်
ပါ ဘာလို့ခေါင်းကြီး ဒီဘက် ခွေခွေကျလာရသလဲ' စသည်
ဖြင့် ရင်းနှီးသွားကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြနှင့် နေတော့သည်။

ကောင်ကလေးနားတွင် ထိုင်နေသူမှာ အသက် ၅၀ ကျော်
လောက်ရှိသော နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အဘိုးကြီး ဖြစ်၏။
အဘိုးကြီးသည် သားသားနားနား ဝတ်ဆင်ထားသကဲ့သို့ ဖော်
ဖော်ရွေရွေလည်း ရှိ၏။ ကောင်ကလေးအားလည်း အဘိုးကြီး
က ဂရုစိုက် စကားစ၊ ဖော်ရ၏။ သို့သော် ကောင်ကလေးမှာ
သူ့စိတ်ကူး၊ သူ့အတွေးနှင့်မို့ မေးထူး၊ ခေါင်းညိတ်၊ ခေါင်းခါရုံ
ကလွဲ၍ စီးကရက် တွင်တွင်သောက်ခြင်းအမှုသာ ပြု၏။
အဘိုးကြီးလည်း ရှေ့ခုံနောက်ခုံမှ လူများနှင့် နံဘေးက ကြက်
ခြင်းပေါ်တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက်လာသူ မိန်းမကြီးတို့နှင့်သာ တွင်
တွင် စကားဖောင်ပွဲနေတော့၏။ အဘိုးကြီးမှာ သနပ်ဖက်ဆေး
ပေါ့လိပ်ကြီးကို နို့ဆီခွက်နှင့်ခံ၍ သောက်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာ
တွင် မီးပွားပေါက်၍ လွင့်သဖြင့် စပယ်ယာလုပ်သူက ဆေး
ပေါ့လိပ် မသောက်ရန် သတိပေးလေ၏။ ထိုအခါမှ ကောင်
ကလေးသည် အဘိုးကြီးအား သူ့တွင် ပါသည့် ခပေါင်းစီး
ကရက် ထုတ်၍ တည်လေသည်။

'နေပါစေကွယ်၊ ဦး မကြိုက်လို့ပါ။ ဟဲ ဟဲ မင်းကို
ဦး ဂရုစိုက်ကြည့်နေတာကွဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြော၊ အရော
မဝင်နဲ့မို့'

'ခင်ဗျာ'

'ဪ... ဦးက ခရီးသွားဖော်ဆိုရင် တစ်ယောက်
အကြောင်းတစ်ယောက်ပြောပြပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေ ဖြစ်စေချင်
လို့ပါ။ မင်းက 'အင်း' လုပ်ရုံကလွဲပြီး ဘာမှပြောချင်ပုံ မရ
လို့၊ လူကန့်လန့်လေးလို့ ထင်ထားမိတာ။ ခုတော့ ဆေးလိပ်
တွေဘာတွေတည်နေတော့ ဘယ်ဆိုးလို့တုံး၊ အလိုက်အထိုက်
နေတတ်သားပဲ'

အဘိုးကြီးက နောက်သလိုလိုနှင့် တဲ့တိုးပြောချလိုက်ရာ
ကောင်ကလေးခမျာမှာ အနေရခက်သွားရှာလေသည်။ အမှန်
မှာ သူ့အတွေးနှင့် သူ့မျှော်လင့်ချက်နှင့်သူ မျောပါနေမိခြင်းသာ
ဖြစ်၏။ မည်သူ့အကြောင်းအရာကိုမျှလည်း စိတ်မဝင်စားလို
စေ။ ထို့ကြောင့် အဘိုးကြီးက အထက်ပါကဲ့သို့ ပြောချလိုက်
သောအခါ စိတ်ရှုပ်သလိုလည်း ဖြစ်သွား၏။ ကောင်ကလေး
သည် နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားနှင့် အဘိုးကြီးကို သဘောတွေ
သွားမိလေသည်။

- 'ခု ဘယ်ကို သွားရမှာတုံး'
- 'ကျွန်တော် အောင်ပန်းတင်ပါ'
- 'အလည်သွားမှာလား'
- 'ဟင့်အင်း ကျွန်တော့်မြို့ပါ'
- 'ရန်ကုန်က ပြန်လာသလား'
- 'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့'

ရန်ကုန်ကဆိုသောအသံကို ကြားရသောအခါ ကောင်
ကလေးသည် တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ရင်ထဲက ဟာခနဲ ဖြစ်သွား
မိ၏။ ရန်ကုန်ကို အကြောက်ကြီးကြောက်လာခဲ့မိ၏။ တစ်ဆက်
တည်းမှာပင် သူ ရန်ကုန်က ပြန်လာရသည့်အဖြစ်ကို အဘိုးကြီး
အား ပြောပြချင်မိသွား၏။ လူငယ်တစ်ဦးပီပီ ဂုဏ်ယူချင်သလို
လို၊ သူ့အား ကရုဏာသက်စေမိချင်သလိုလို၊ ဆန့်ကျင်တိုက်
ခိုက်ပြောချင်သလိုလို ဖြစ်လာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

'ကျွန်တော် ထောင်က ထွက်လာခဲ့တာ ဦး'
ကောင်ကလေးသည် ခေါင်းငုံ့လျက်သား ဆေးလိပ်စီးခိုး
များ ရှိုက်သွင်းရင်း ပြော၏။ အဘိုးကြီးက 'ဟေ'ပင် မဟေနိုင်
ဘဲ ခဏမျှ ငိုငွေ့သွား၏။

'ဘာ... ဘာ... ဘာ အမူလဲကွယ်၊ မူးယစ်ဆေးပါး...'
'မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ဆေး မကြိုက်ဘူး'
ဆေးသမား အထင်ခံရသဖြင့် ကောင်ကလေးက စိတ်
ဆိုးသွား၏။

'ခါဖြင့်'
'လူသတ်မှု'
ကောင်ကလေး၏ အသံသည် ဂုဏ်ယူသံပါနေ၏။
အဘိုးကြီး ကျောစိမ့်သွား၏။
အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးပြုံးကျယ်ကျယ်နှင့် ယုန်သူငယ်
ကဲ့သို့ သနားစဖွယ်သော ယင်းကောင်ငယ်ကလေးသည်
အဘယ်သို့လျှင် လူသတ်မှု ဖြစ်ခဲ့ရရှာသနည်း။
'ဘယ်လိုက ဘယ်လိုများ'

ကောင်ကလေးသည် ဒူးပေါ် လက်ယှက်၊ လက်ပေါ် မျက်နှာမှောက်ပြီး ခေါင်းခါလေသည်။ သူ ဘာမျှပြောချင်ပုံ မရှိတော့။ သူဒူးခေါင်းများကြားမှ ဆေးလိပ်မီးခိုးများ လိပ်၍ ထွက်လာသည်။ အဘိုးကြီးကား ကောင်ကလေးကို သနားမိ နေလေပြီ။

‘ထောင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့သလဲ’

‘သုံးနှစ်’

‘အေးပေါ့ကွယ်၊ ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီပဲ။ နောက် မဖြစ်အောင် ဂရုစိုက်ပေါ့၊ ပြီးတော့ အတွေ့အကြုံသစ်တွေ ရခဲ့တယ်လို့ သဘောထား၊ ဒီအတွက် စိတ်ပျက်နေလို့တော့ အပိုပေါ့ကွယ်’

ကောင်ကလေးထံမှ ဘာမျှ မတုံ့ပြန်သဖြင့် အဘိုးကြီး လည်း ဤတွင် စကားဖြတ်ပြီး ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်သာ နေလိုက်တော့၏။ နောက်တော့ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

ကောင်ကလေးကတော့ သူ့အကြောင်း၊ သူ့အိပ်မက် ကလေးများအကြောင်းကို တွေးနေမိသည်။

သူ့အမည် မောင်မောင်ဥ ဖြစ်သည်။ အသက် ၂၂ နှစ် (ထောင်သက် သုံးနှစ်အပါအဝင်)။

သူသည် အောင်ပန်းမြို့တွင် နေသည်။ ဆယ်တန်းအောင် ပြီးသောအခါ ဖခင် ဆုံးသဖြင့် မိခင်နှင့်အတူ ဖခင်၏ လက် ငုတ်သစ်တော်သီးခြံစိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် အသက်မွေးသည်။ ကျောင်းနေစဉ်ကာလအတွင်း နန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံချစ် ကြိုက်သည်။ ကျောင်းက ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်စဉ်ကာလမှာ လည်း ချစ်ကြသည်။ နန်းကလေးမှာ ကလေးမြို့ ဗိုလ်ကုန်း ရပ်တွင် နေသည်။ မောင်မောင်ဥထက် ‘နန်း’ ကလေးက အခြေအနေ ကောင်းမွန်သည်။ သို့ရာတွင် စွဲစွဲမြဲမြဲ ချစ်ခဲ့ကြ သည်။ လူကြီးမိဘများကလည်း သဘောတူ ကျေနပ်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဤအတွင်း အစစ ပြေလည်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တစ်နေ့သ၌ မောင်မောင်ဥမိခင်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြဿနာ ဖြစ်ရသည်။

သူတို့အိမ်သို့ အမြဲမပြတ် ဝင်ထွက်နေသူ မိတ်ဆွေတစ်ဦး က မောင်မောင်ဥမိခင်ကို ဇော်ကားဖို့ ကြိုးစားသည်။ မောင် မောင်ဥနှင့် ကြုံသဖြင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူ မောင် မောင်ဥက မြေဆွသောဂေါ်ပြားဖြင့် ထိုသူ၏ အသက်တစ် ချောင်းကို သေစေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မောင်မောင်ဥ ထောင်ကျ သည်။ လျှော့ရက်အပါအဝင် သုံးနှစ်နီးပါး နေခဲ့ရသည်။ ယခု ထောင်က ထွက်ခဲ့သည်။ မောင်မောင်ဥ ယခုတွေးရင်း ရင်မောနေရသည်မှာ ယင်းအတိတ်ကာလဖြစ်ကြောင်းကလေး များကြောင့် မဟုတ်။ လာလတ္တံ့သော အဖြစ်ကလေးတစ်ခု အတွက် ဖြစ်သည်။

ကောင်ကလေးသည် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ခန့်က ထောင် က လွတ်သည်။ နောက်တစ်နေ့ မိရာကားဖြင့် လိုက်ခဲ့သည်။

သာစည်သို့ နောက်ထပ်တစ်နေ့မှာ ရောက်သည်။ သာစည်ကား ဂိတ်တွင် ထမင်းစားစဉ် ကလေး ဗိုလ်ကုန်းရပ်မှ ငယ်သူငယ် ချင်းတစ်ယောက်နှင့် တွေ့သည်။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ ထိုနေ့မှာ ပင် ကလေးသို့ တက်မည်ဖြစ်သည်။ ကောင်ကလေးကတော့ သာစည်မှ ဦးလေးအိမ် ခဏဝင်ဦးမည်ဖြစ်သဖြင့် နောက်တစ် နေ့ မနက်စောစောမှ အောင်ပန်းသို့ တက်မည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ကောင်ကလေးသည် သုံးနှစ်တိတိ တလုပ် လုပ်ဖြင့် ညတိုင်း တစ်ဝက်တစ်ပျက် အိပ်ပျော်ခဲ့ရသော အကြောင်းကလေးအတွက် ကလေးသို့ လူကြိုပါးချင်လှ သည်။ နန်းကလေးကိုစွဲ ဖြစ်သည်။ သူလို ထောင်ထွက်တစ် ယောက်ကို နန်းကလေး ချစ်နိုင်ပါမည်လား၊ သူ့မိဘတွေက ကော ကြည့်ဖြူနိုင်ပါဦးမည်လား၊ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့်မျှား နန်းကလေး အိမ်ထောင်ကျပြီလား၊ ချစ်သူအသစ်များတွေနေ ပြီလား စသည်ဖြင့် နန်းကလေး ကဏ္ဍအတွက် ရတက်ပွေ့ခဲ့ရ သည့် နေ့ပေါင်း ညပေါင်း မနည်းခဲ့တော့။ ကောင်ကလေး ခမျာ ယင်းကိစ္စအတွက် စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားခဲ့ရသည်က တော့ နန်းကလေးကို သူ စွန့်လွှတ်ရမည် သေချာသည်။ သို့ရာတွင် လူငယ်တို့ဘာဝ မျှော်လင့်စရာကလေးကတော့ ကြိဖန်၍ ထားကြည့်သည်။ နန်းကလေး သူ့ကို ချစ်နေသေး သလား၊ စောင့်နေသေးသလား၊ ကောင်ကလေးသည် ထမင်း စားရင်းမှ ကလေးသို့ ထိုနေ့တက်မည့် သူငယ်ချင်းအား အောက်ပါစာကလေးကိုရေး၍ နန်းကလေးထံ အရောက်ပို့ပေး ပါမည့်အကြောင်း အကူအညီ တောင်းလိုက်၏။ သူငယ်ချင်း က တာဝန်ကျေပါစေမည်တဲ့။

နန်းကလေး

ကိုယ်လွတ်လာပြီ။ နန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး နေ့တိုင်း ညတိုင်း စိတ်ပူခဲ့ရ၊ လွမ်းခဲ့ရတယ်။ နန်းကလေးက ကိုယ့်ကို ထောင်ထွက်ကြီးဆိုပြီး လက်မခံတော့မှာ သိပ်စိုးတယ်။ နန်း ကလေးရဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေတွေကိုတော့ ကိုယ် မတွေ့ရအောင်ဘဲ ကွယ်။ ဒါပေမဲ့ နန်းကလေးက ကလေးရဲ့စခန်းမှာ ကိုယ့်ကို လာ အားပေးသွားတယ် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ကိုယ် မျှော်လင့်နေချင်သေးတယ်။

နက်ဖြန် မနက် ၇ နာရီ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ကိုယ် ပြန်ခဲ့မယ်။ ကလေးကို နေ့လယ် ၁၂ နာရီလောက် ရောက်မယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် နန်းကလေးတို့အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ဝင်ရဲ့ ပါ့မလဲ။ နန်းကလေးနဲ့လည်း သိပ် အရမ်းတွေ့ချင်နေတယ်။ ကိုယ့်ဘာဝအတွက် နောက်ဆုံးပါ နန်းကလေးရယ်။

ဒီတော့လေ ကိုယ် တစ်ခု ခွင့်တောင်းမယ်။ ကိုယ်ဝယ် ပေးထားတဲ့ ဖဲကြိုးဝါကလေး ရှိတယ် မဟုတ်လား။ မရှိတော့ လည်း နောက်ထပ် ဖဲကြိုးဝါကလေးပေါ့၊ နန်းကလေးတို့ ခြံထိပ်က ဝက်သစ်ချပင်အုံကြီးကော ရှိသေးလား။ ကိုးပုံကို နန်းကလေး ပထမဆုံး နှိပ်ခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ အဲဒီ ဝက်သစ်ချပင်အုံ ကြီးမှာ ကိုယ် ကလေး ရောက်မယ့်အချိန်မှန်းပြီး ဖဲကြိုးဝါ

အလေး စည်းထားပေးပါလားကွယ်။ ဘတ်စ်ကားက အဲဒီ
အင်္ဂလိပ်ချုပ်ကြီးနားက ဖြတ်မှာဆိုတော့ နန်းကလေးက
အဲဒီမှာ စောင့်နေတုန်းပဲဆိုရင် အဲဒီ ဖဲကြီးဝါကလေး အဲဒီ
အင်္ဂလိပ်ချုပ်ကြီးမှာ ချည်ထားတာ ကြည့်ပြီး ကိုယ် ကလေး
ဆင်းနေခဲ့မယ်။ ဖဲကြီးဝါကလေး မတွေ့ရင်တော့ ကိုယ်
အောင်ပန်းကို ဆက်သွားတော့မယ်။

ဖဲကြီးဝါကလေးဟာ ကိုယ့်အတွက် အဖြေလို့ သတ်မှတ်
မယ်။ မျှော်လည်း မျှော်လင့်နေမယ်။

အချစ်ဆုံး

၉

ကောင်ကလေးသည် ကလေးသို့ နီးလာပြီမှန်း သိလိုက်
သည်။ ထို့ကြောင့် ရင် ပို၍ ခုန်လာရသည်။ လည်ပင်းသည်
လည်း 'ပိုကြွေကြွေ' ပုလင်းလိုပင် ဖြစ်သွားမည် ထင်ရသည်။
အိမ်ရှေ့တည်း မျှော်နေရသည်။ ဝက်သစ်ချုပ်တွေတိုင်း
လည်း ယောင်ယမ်းကြည့်မိသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းသဖြင့်
အရက်သာ ထပ်ကာထပ်ကာ သောက်ဖွာနေမိသည်။

လက်ကလည်း တုန်လိုက်ပါဘိ။ အနားက အဘိုးကြီး
နစ်နစ်မြိုက်မြိုက် ဟောက်နေပေပြီ။ စိတ်ပူရသည့်
အတတ်တစ်ကြောင်း ရှိသေးသည်။ အကယ်၍ သူ မနေ့က
အပေးခဲ့သည့် စာသည် နန်းကလေးလက်ထဲသို့ မရောက်ခဲ့
သော်...၊ သို့မဟုတ် နန်းကလေး မရှိသည့်အခိုက်နှင့် ကြုံခဲ့
သော်... မည်သို့ပင်ရှိစေ သူ့သူငယ်ချင်းကို ယုံသည်။ နန်း
ကလေးကိုလည်း ယုံသည်။ ဖဲကြီးဝါကလေးကို ခုပင် သူ
အင်္ဂလိပ်စိတ် မြင်ယောင်နေသည်။ အလံဝါကလေးလွင့်၍ သူ
အိမ်ကို အထိမ်းအမှတ်ပြုရင်း လေပြည်ထဲ လွင့်ဝဲနေသည်ဟု
မြင်ရသည်။

ထိုစဉ် အဘိုးကြီး နီးလာသည်။ အဘိုးကြီးသည် ဘာ
ကြောင့်မှန်း မသိ ကောင်ကလေးကို ရွံ့တွံ့ဖြစ်နေသည်။
ဘာကလေးကတော့ အဘိုးကြီး နီးလာသည့်အတွက် ဘာ
ကြောင့်မှန်းမသိ အားတက်သွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ယောင်
ယမ်းပြီး 'ကလေး...ရောက်တော့မယ် ဦး'ဟု ပြောမိသည်။

'အေး ဟုတ်သားပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းက အောင်ပန်း ဆက်
သွားမှာ မဟုတ်လား'

'ဒါပေမဲ့ ကလေးမှာ ဆင်းဖြစ်ချင် ဆင်းဖြစ်မယ် ဦး'
'ဟေ ကိစ္စရှိလို့လား'

ကောင်ကလေးသည် အဘိုးကြီးကို အားကိုးနေမိသည်။
သူ့အကြောင်းကို ပြောပြချင်နေမိသည်။ သူ့နည်းတူ အဘိုးကြီး
အားလည်း ဖဲကြီးဝါကလေးကို မြင်စေကြည့်စေချင်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့ ဦး၊ ကလေးမှာ ကျွန်တော့်ချစ်သူ...'

အဘိုးကြီးမှာ အားရပါးရရယ်မောရင်း ကောင်ကလေး
ကို သဘောကျသွားသည်။

'ဟဲဟဲ ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဦးလည်း ဒါမျိုး
ဒါသနာပါတယ်'

အဘိုးကြီးက အားတက်သရော ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်
သည်။ ထောင်ထွက်တစ်ယောက်အဖြစ် အားငယ်လာဟန်ရှိ
သော ကောင်ကလေးကို အားပေးလိုက်ခြင်း တစ်နည်းလည်း
ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဘိုးကြီးက အားပေးလိုက်ကာမှ
ဝမ်းသာရတော့မယောင်ယောင်နှင့် ကောင်ကလေးခမျာ ဖဲကြီး
ဝါကလေး မြင်မှမြင်ရပါ့မလားဟု ထိတ်ခနဲ သတိရပြီး ငိုငံ
သွားပြန်သည်။ ဣန္ဒြေပျက်သွားသည်ကို သတိထားလိုက်မိ
သဖြင့် အဘိုးကြီးသည် ကောင်ကလေး၏အဖြစ်ကို ဆက်စပ်၍
သိလိုက်သည်။

'ဒါပေမဲ့ မသေချာဘူး ဦးရယ်၊ ခုလောက်ဆို...'

'မင်းကို ထောင်ထွက်ဆိုပြီး မင်း ချစ်သူက လက်မခံမှာ
စိုးလို့လား'

ကောင်ကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'ဒီခေတ်မှာ ဒီအယူအဆတွေ မရှိတော့ပါဘူးကွာ'

အဘိုးကြီးက အားပေးလိုက်သည်။

'မင်း ဒီနေ့ရောက်မယ့်အကြောင်း မင်း ချစ်သူ သိနှင့်ပြီ
လား။ သူ့ဆီကကော အဆက်အသွယ် မရခဲ့ဘူးလား'

'ကျွန်တော် ရောက်လာမယ့်အကြောင်းတော့ သူ သိပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဆီက အဆက်အသွယ်မရသေးဘူး။ အဲဒါ
ကြောင့် ကလေး ရောက်ရင် ဆင်းဖို့ မသေချာတာပေါ့'

'ဘယ်ဟုတ်မလဲကွဲ့၊ ဆင်းသာဆင်းပေါ့၊ မင်းက မဆင်း
မိဘဲ သူက စောင့်နေတယ်ဆိုရင် ခက်နေဦးမယ်'

ကောင်ကလေးသည် ဦးနှောက်ထဲ ချာချာလည်အောင်
ရှိလာသည်။

မျှော်လင့်ချက်ကလေးရှိနေသဖြင့် ဝမ်းသာရသလို မျှော်
လင့်သလို ဖြစ်မလာမည့်အတွက်လည်း တထိတ်ထိတ် ဖြစ်လာ
ရသည်။

ကောင်ကလေးသည် အဘိုးကြီးအား ယုံကြည်အားကိုး
နေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ဒုက္ခကို ကြုံတွေ့ရလှ
တွင် အကြင်သူသည် အဖော်ကို ရှာတတ်သည် မဟုတ်ပါ
လား။

ကောင်ကလေးသည် သူက နန်းကလေးထံ ရေးပေး
လိုက်သည့်စာအကြောင်း၊ ဖဲကြီးဝါအကြောင်း၊ ဝက်သစ်ချုပ်
အကြောင်းအကြောင်း၊ သူ့အမေအကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း၊ နန်းက
လေးကြောင်း၊ ထောင်အကြောင်း စသည်ဖြင့်တို့ကို စိတ်လို
လိုက်၍ ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။ ကောင်ကလေး၏
စကားဆုံးသောအခါ အဘိုးကြီးသည် တစ်ခုတည်းကိုသာ
စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ်သက်ကျေနပ်မိသွားသည်။ ဖဲကြီးဝါက
လေး...၊ အဘိုးကြီးသည် ယောင်ယမ်း၍ လမ်းဘေးသို့
ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေမိလေသည်။

'မင်းပြောတဲ့ ဝက်သစ်ချုပ်ကြီးက ဗိုလ်ကုန်းရပ်မှာ
နော်'

'ဟုတ်ကဲ့'

‘ရောက်လုနီးနေပြီပဲ’

ဗိုလ်ကုန်းရပ်သို့ နီးသည်ထက်နီးလာသည်။ ကောင်ကလေးသည် အစဉ် ဝက်သစ်ချပင်မြင်သမျှ ယောင်ယမ်းကြည့်ငေးနေမိသော်လည်း ဗိုလ်ကုန်းရပ်ဘက်သို့ နီးလာသောအခါ ဝက်သစ်ချပင်မြင်မည်ကိုပင် ရွံ့နေမိတော့သည်။

ရံဖန်ရံခါ မကြည့်ဘဲ ဝက်သစ်ချပင်များမြင်လျှင်လည်း ချက်ချင်းပင် မျက်နှာလှုပ်မိ၏။ ရာသီဥတုကလည်း ချမ်းသင့်သည်ထက်ပင် ပိုချမ်းလာလေသည်။

ဒူးနှစ်ဖက် ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ လက်ကလေးများ တုန်ယင်နေသည်။ အပေါ့အလေး သွားချင်စိတ်ပေါ်လာသည်။ ထမင်းဆာသလိုလည်း ဟာတာတာ ဖြစ်နေသည်။

အဘိုးကြီးကတော့မူ ဣန္ဒြေရရပ်ပြီးရင်း ဗိုလ်ကုန်းရပ်ဆီသို့ မျှော်နေသည်။ အသက်အရွယ်အလျောက် စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းထန်စွာမရှိငြားလည်း ကောင်လေးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လာရမည့် ဝိတ်ကိုမူ အဘိုးကြီးလိုလား၏။ ထို့ကြောင့် နည်းနည်းတော့ ရင်ခုန်၏။

နီးသည်ထက် နီးလာသောအခါ ကောင်ကလေးသည် ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် လက်ယှက်၊ လက်ပေါ် မျက်နှာမှောက်လျက် အမောဆုံး အဆင့်ဖြင့် မောနေတော့သည်။

ကောင်ကလေး၏ ခံစားမှုသည် အဘိုးကြီးသို့ တစ်စတစ်စ ကူးစက်ကာ အဘိုးကြီးသည်လည်း နီးရာလူများကို ဖဲကြိုးဝါအကြောင်း ပြောပြချင်လာသည်။

နောက်တော့ ပြောပြမိ၏။ တစ်ယောက်တစ်ယောက်သို့ ဖဲကြိုးဝါကိစ္စ ကူးစက်လေရာ လူအတော်များများ ကောင်လေးကို ကြည့်လိုက်၊ ဗိုလ်ကုန်းရပ်သို့ မျှော်လိုက်နှင့် စိတ်ဝင်စားမှု အလျောက် ရင်မော၍ လာကြတော့၏။

ဗိုလ်ကုန်းရပ်သို့ ရောက်ပါပြီ။

တစ်ကွေ့ပြီးတစ်ကွေ့ ကွေ့လိုက်တိုင်း ဘတ်စ်ကားထဲမှ ဖဲကြိုးဝါအကြောင်း သိသူများက ဝက်သစ်ချပင်အုံကြီးကို ရှာကြ၏။ အချို့က ထိုအပင်ကို မြင်ဖူးကြ၏။

အချို့က မမြင်ဖူးသေး။ မည်သို့ပင်ရှိစေ အားလုံး ရင်တမမ ရှိကြ၏။ ခရီးသည်များထဲ အက်ဆုံးက နှုတ်ခမ်းမွေးအဘိုးကြီး၊ ဖင်တကြွကြွနှင့်ပင်နေသည်။

ကုန်းပြေသောနေရာများတွင် ကားအရှိန် မြန်မြန်လာသည်။ ထိုအခါ အဘိုးကြီးမှာ မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ။

‘ကားဆရာ ဖြည်းဖြည်းဗျို့ ဖြည်းဖြည်း’

ကားဆရာက ကြောက်၍ဟု ထင်သည်။ အမှန်က အဘိုးကြီးမှာ မျက်စိလည်း မှုန်၊ ဝက်သစ်ချပင်အုံကြီးလည်း သူမမြင်ဖူးသောကြောင့်။

ကောင်ကလေးကတော့ မျက်နှာမှောက်လျက်သား။ အဘိုးကြီးက ကောင်ကလေးကို လက်ကုတ်၍ ဖဲကြိုးဝါကို ရှာကြည့်ရန် ပြောသည်။ ကောင်ကလေး ဘာကြောင့်များ ခေါင်းကြီး ငုံ့ထားရသနည်း။

‘ကျွန်တော် မကြည့်ရဘူး ဦးရယ်၊ ရှိမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

ထိုစဉ် ရှေ့နားက မိန်းမကြီးက ‘ဟိုမှာ’ဟု အော်လိုက်သည်။ အဘိုးကြီးသည် ရုတ်တရက် ကြောင်နေသည်။

နောက်မှ ‘ကားဆရာ ရပ်ပါ၊ ရပ်ပါ၊ မြန်မြန်ရပ်ပါ’ ကားသည် ကျီခနဲနေအောင် တုံ့ရပ်သည်။ ဖဲကြီး၏ အကြောင်း သိသမျှသော ခရီးသည်များက-

‘ဟာ... ဟင်’ဟု အာမေဍိတ်ပြုကြသည်။

‘မောင်ရင်... မောင်ရင်... ဟေ့ကောင် ကြည့်စမ်းထ၊ ကြည့်စမ်းကွာ’

အဘိုးကြီးက ကောင်ကလေး၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုကိုင်လှုပ်၍ အားမလိုအားမရ ပြောသည်။ ကောင်ကလေးသည် ယောင်ချာချာနှင့် အဘိုးကြီးကို အရင် ကြည့်သည်။ သူ့မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများ နီနေသည်။ မျက်တောင်ကော့ကြီးများ ပြောင်လက်ရွန်းစိုနေသည်။ ပြီးမှ ချာခနဲနေအောင် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးနဲ့သို့ ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဟေး...’

ကောင်ကလေးသည် ငိုသံပါကြီးနှင့် ဟစ်အော်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးတွေ ပျာနေသည်။ သူ့နားထဲမှာ အူနေသည့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဆူနေသည်။

သူ ပြောပြထားခဲ့သည့် သူ့ကို ပထမဆုံး နန်းကလေး နှမ်းခွင့်ပေးခဲ့သော ဝက်သစ်ချပင်အုံကြီး၌ကား နန်းကလေး ဘယ်လောက်ကြီးစားထားရသည်မသိ။ နေရာအနှံ့ ဖဲကြိုးဝါကလေးတွေ အမြောက်အမြား အများကြီး ရှိနေပါသည်။

ကောင်ကလေးသည် ပစ္စည်းတင် စင်ကလေးပေါ် လက်ဆွဲအိတ်ကလေးကို တအား ဆွဲချလိုက်သည်။ သူ့ကြီးပစ္စည်းများပင် ပြုတ်ကျကုန်သည်။ သူ့ဘေး ပြတင်းခေါင်းမှပင် ခုန်ချလိုက်သည်။ ကားလမ်းမပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် သွားသည်။ ခပေါင်းစီးကရက်ဘူးလေး ပြုတ်ကျသွားသည်။ ပင် မသိလိုက်၊ ထ၊ပြေးသည်။

‘စီးကရက်ဘူး၊ ဟေ့ မင်း စီးကရက်’

‘ဦးပဲ ယူသောက်လိုက်ပါတော့’

ကောင်ကလေးသည် လှည့်၍ပင်မကြည့်ဘဲ ပြေးသည်။

ယုန်ကလေးကဲ့သို့သော၊ ကြောင်ပေါက်စကလေးသော၊ ကျွဲပေါက်ကလေးကဲ့သို့သော သနားချစ်ခင်ဖွယ် မောင်ဥဆို့သော ကောင်ကလေးနှင့် အတူ အဘိုးကြီး၏ စိတ်သည် ဝိတ်ထားသော နန်းကလေးတို့ ခြံကြီးပေါ်သို့ ကတိကျော်တက်၍ နန်းကလေးရှိရာသို့ လိုက်ပါသွားတော့သတည်း။

(ယခင်လမှအဆက်...)

ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာ မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ်
 ဖွင့်ပွဲကတော့ အေးသာယာမြို့နယ်တစ်နယ်လုံး
 ပြောစမှတ်ပြုလောက်အောင် စည်ကားလိုက်တာ
 ဝက်ဝက်ကိုကွဲရော။ ကျောင်းဆောင်သစ်
 ဆောက်လုပ်ပြီးစီးလို့ ဆယ်ရက်လောက် ကြာတော့
 အခမ်းအနားကို ဖွင့်ပွဲကျင်းပတယ်။ တကတဲဗျာ၊
 မော်တော်ကားမျိုးစုံနဲ့ လာလိုက်ကြတာ။
 ဘယ်သူတွေမှန်းတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ကိုမြသိန်းရဲ့
 စံချိန်စံညွှန်းအတိုင်း သတ်မှတ်ရရင် အားလုံး
 ဆရာကြီးတွေချည်းပဲ။ ဆရာကြီးအထက်က
 ဆ-ဆရာကြီးရှိမယ်။ အဲဒီဆ-ဆရာကြီးအထက်က
 နောက်ထပ် ဆ-ဆ-ဆရာကြီး ရှိသလေပေါ့။
 ဖွင့်ပွဲမတိုင်ခင်ညက မူလတန်းကျောင်းတစ်ခုလုံး
 ရောင်စုံလျှပ်စစ်မီးတွေနဲ့ လင်းထိန်နေတယ်။

ဖေသစ်တော်

အမှတ် ၃၁၊ နိုဝင်ဘာ

ရှင် ဝံ မဂ္ဂ

အ ခန်း ဆက် ၀ ဩ

တီဗွီထဲမှာ ပိုက်ဆံကိန်းဂဏန်းတွေ
 ရေးထားတဲ့ ဂျပ်ဘူးခွံတွေ
 လှူကြတန်းကြတဲ့ ဒါနပြုခန်းသတင်း
 လွှင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။
 ဒေါ်ရွှေရီအတွက်တော့ သုမနကျေး
 အဖော်ရာတွေနဲ့မို့ ဒီလိုသတင်းဆိုင်း
 မကြားချင်၊ မမြင်ချင် ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။

ပြိုင်
ပြိုင်
ပြိုင် (ဇာတ်သိမ်း)
ညှိထွန်းလူ

အာဂ-ငွေတွင်းကုန်း၊ အေးသာယာမြို့မှာ အခုထိ လျှပ်စစ်မီး မရသေးတော့ တစ်ညတလေ လျှပ်စစ်မီး ထိန်းထိန်းညှိညှိတာ နဲ့တင် ငွေတွင်းကုန်းဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်သွားပြီ။ ကျောင်း ဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲအတွက် အေးသာယာရုံဆိုင်းဘုရင် စိန် လက်ညှိုးက ဧည့်ခံဖျော်ဖြေ တီးပေးရတယ်။ စိန်လက်ညှိုးနဲ့ ကိုမြသိန်း ရင်းနှီးတယ်။

‘မင်းတို့ ငွေတွင်းကုန်း ဒုက္ခပေးချက်တော့ ရွှေနဲ့သာက မြဘူး အလှူပွဲဖျက်ပြီး လာရတာကွာ၊ အမိနဲ့ဆိုတော့လည်း ငြင်းလို့ မဖြစ်ဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ ရတာမဟုတ် ဘူး’

မအိမသာဖြစ်နေတဲ့ စိန်လက်ညှိုးအနားက မသိမသာ လစ်ထွက်လာရတယ်။ ပိုက်ဆံမရတဲ့ အလကားမတ်တင်း ဆိုင်းတီးပေးရတာဆိုတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။ မင်းမိနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မလွန်ဆန်ရဲဘူးလေ။ အောင်မာ လက်ညှိုး ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း သနားလို့သာ သနားနေရတယ်။ မနက်လင်းလို့ ဆိုင်းပိုင်းထဲ ဝင်လိုက်တော့ သူ့အချိုးက ပြောင်း သွားတယ်။ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲရဲ့ လမ်းညွှန်မှုနဲ့ ဟောဒီ ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာ မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက် လုပ်လှူဒါန်းပွဲမှာ ဧည့်ခံဖျော်ဖြေခွင့်ရလို့ ဂုဏ်ယူလို့ မဆုံးဘူး တဲ့။ ရင်နှစ်ခြမ်း ဖြန်းဖြန်းကွဲပါစေ တတ်သည့်ပညာနဲ့ ဖျော်ဖြေ မတဲ့ဗျာ။ မနေ့ကတစ်မျိုး အခုတစ်မျိုး အေပေး လက်ညှိုးလို့ စိတ်ထဲက ဩဘာပေးလိုက်မိတယ်။

ဖွင့်ပွဲနေ့ မနက်ခြောက်နာရီတောင် မထိုးသေးဘူး၊ အရေ အတွက် ဘယ်လောက်မှန်းမသိတဲ့ မော်တော်ကားတန်းကြီးက ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာကို ဦးတိုက် ရောက်လာကြတယ်။ လုံခြုံ ရေးယူကြမယ့် စစ်သားတွေနဲ့ စစ်ကားတွေကတော့ မနေ့ည ကတည်းက ကြိုတင် ရောက်နှင့်နေကြတယ်။ ဘတ်စ်ကား နှစ်စင်းပေါ်က တူညီဝတ်စုံနဲ့ ဆင်းလာတဲ့ ဘင်ခရာအဖွဲ့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျန်တဲ့ ဘတ်စ်ကားမှာတော့ အဖြူအစိမ်း ဝတ်ထားတဲ့ ကလေးငယ်တွေ၊ ဆရာမတွေကလည်း အဖြူ အစိမ်းတွေနဲ့ ကျောင်းဖွင့်ပွဲကို ကြွရောက်လာမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကြိုဆိုဖို့ ခရိုင်မြို့ကြီးက ရောက်လာကြတာ။ ကံရာဇာငယ် မျိုးဆက်ပီပီ ချက်ချင်းလက်ငင်း ဆောက်လုပ်လိုက်တဲ့ မဏ္ဍပ် ကြီးထဲက ခင်းထားတဲ့ ပလတ်စတစ် ထိုင်ခုံတွေမှာ ဖိတ်ကြား ထားတဲ့ ဧည့်သည်တော်တွေနဲ့ ပြည့်လွှ်နေတယ်။ ငွေတွင်းကုန်း ကျေးရွာသူ ရွာသားတွေကတော့ နံဘေးက ရပ်ကြည့်နေကြရ ရှာတယ်။

မူလတန်းကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ဘင်ခရာအဖွဲ့ တီးမှုတ် သံနဲ့ ကျောင်းပေါက်ဝနားက ဧည့်ခံဖျော်ဖြေနေတဲ့ စိန်လက်ညှိုး ဆိုင်းအဖွဲ့က အသံတွေ ရောထွေးပြီး ပွက်ပွက်ညှစ်နေတယ်။ ပလွိုဂျိုးဂျိုးဂျိုး ဒုန်းဒုန်းဒုန်း...ပတ်မကြီး တီးသံနဲ့ ဘင်ထုသံ တွေက သူနားနှစ်ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နှက်နေတယ်။ ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာ ကလေးတွေကတော့ တူညီဝတ်စုံနဲ့

ဂေါ်ပွိုပွိုအသံတွေ တီးမှုတ်လို့ ဘင်ထုရင်း လက်မြှောက်ခြေ မြှောက်လုပ်ပြီး ရှေ့သွားလိုက် နောက်ပြန်လှည့်လိုက်နဲ့ ဟန် ရေးပြနေတဲ့ ဘင်ခရာအဖွဲ့ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ငေးလို့ ပေါ့။ ကျောင်းဆောင်သစ်ကို နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲရဲ့ ကိုယ်စား အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက လာရောက် ဖွင့်ပေးမှာတဲ့။ မနက်ကိုးနာရီတိတိမှာ ဖွင့်မှာဖြစ်သတဲ့။

‘မင်းတို့ကျောင်း ကော်မတီဝင်တွေတစ်ဖွဲ့လုံး မဏ္ဍပ် ထောင်နားမှာ စုနေကြနော်၊ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆိုရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပစေ’

ကပ္ပာကယာ လာပြောတဲ့ မြန်မာ့ဥက္ကဋ္ဌကို ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ လို့ ပြန်ပြောလိုက်ရတယ်။ မနက်ခင်း အေးစိမ့်စိမ့်လေးရှိပေမဲ့ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ထားတဲ့ မြန်မာ့ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ မျက်နှာမှာ ချွေး တွေ့နဲ့ ဝင်းပြောင်နေတယ်။

‘ဥက္ကဋ္ဌ ဘယ်ရောက်သွားလဲ၊ ဒီကို ခဏလောဦး’ မြန်မာ့ ဥက္ကဋ္ဌက စကားထပ်ပြောဖို့ ဟန်ရေးပြင်နေတုန်း မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့ စစ်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ အော်ခေါ်သံကြောင့် ချာခနဲ လှည့်ထွက် ပြီး မပြေးရဲတစ်မည် ခြေလှမ်းတွေနဲ့ အမြန်သွားတော့တယ်။ ကိုမြသိန်းတို့ ဘကြီးပြီးတို့ကတော့ အံ့အားသင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ တာပေါ့။

စုံပုဝါ ဘယ်ညာချပြီး အဖြူအစိမ်းနဲ့ လှချင်တိုင်း လှနေ တဲ့ ဆရာမလေး မရွှေရီကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်လိုက်မိ တယ်။ ဒီနေ့မှာ ပိုပြီး လှနေသလား၊ မရွှေရီက ကိုမြသိန်း ငေးတာကို မမြင်ချင် ယောင်ဆောင်လိုက်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဖွင့်ပွဲကြီး မြန်မြန် ပြီးသွားစေချင်တာပဲ ရှိတယ်။ စင်ပေါ် ရောက်ရတဲ့ ဇာတ်ရုပ်လို ထွက်ဟဲ့ထွက်ဟဲ့ဆိုလိုသာ ကားလိပ် ရှေ့ ထွက်လာရတာမျိုး။ မနေ့ကတည်းက မြန်မာ့ဥက္ကဋ္ဌက တော့ ကြိုတင်ပြောပါတယ်။ ကိုမြသိန်းက ကျောင်းဆောင် သစ်အတွက် အလှူငွေတွေ လက်ခံရမတဲ့။ သူကတော့ ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်းနဲ့ အဆောက်အအုံကို လွှဲပြောင်းတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ လက်ခံရမှာ ဖြစ်သတဲ့။ စိတ်ရှုပ်လိုက်တာလို့ ညည်းမိတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့ စင်ပေါ် တက်ရမှာမို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိပြန်တယ်။

လာပြီ-လာနေပြီ အသံတွေနဲ့အတူ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ထဲမှာ ရှိတဲ့ လူအားလုံး သွက်လက် မြန်ဆန်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ဟတ်စကီးကွင်းနေရာကို တစ်ပြုတ်တစ်ခေါင်းကြီး သွားကြတော့ တယ်။ မှန်ပါတယ်။ ကျောင်းဆောင်သစ် ဖွင့်ပွဲအတွက် ထင် ကောင်းကင် ဝေဟင်မှ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကြွမြန်းလာပါပြီဗျာ။

အရေးထဲ ရွာနောက်ဖျားက မိနီရဲ့သား ဖိုးငိုက ဆင်း သက်လာတဲ့ ဟတ်စကီးသုံးစီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး လာ (လင်းတ)ကြီးတွေ လဒကြီးတွေလို့ ကြောက်အားလန့်အား အော်နေပြန်တယ်။ ဒီကလေးကလည်းတစ်မှောင့်၊ လက်ခံ သေးရဲ့၊ ဘယ်သူမှ မကြားလို့သာပဲ။

ဟတ်စကီးပေါ်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆင်းလေတော့ ကျောင်း

စိမ်းလုံချည်နဲ့ ကလေးမလေးက အရင်ဆုံး ပန်းစည်းကို ဆက်သလိုက်တယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ပန်းစည်းကိုယူပြီး ဝဲယာ နှစ်ဖက်မှာ လက်အုပ်ချီစောင့်ဆိုင်း ကြိုဆိုနေတဲ့ ပရိသတ်ကို လက်တွေ့ယမ်း နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ စိန်လက်ညှိုး အဖွဲ့က လည်း အောင်စေ့ငိုစေ့ သီချင်းနဲ့ တီးမှုတ်နေတယ်။ လက်ထဲက ပန်းစည်းကို အနားက ကိုယ်ရံတော် ဗိုလ်တစ်ယောက်ကို ပေးပြီးရင်ကော လမ်းလျှောက်လာတဲ့ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ နံဘေးက အုံခံစောင့်ကြိုနေတဲ့ ပရိသတ်ကိုကြည့်ရင်း ပြည်သူ လူထုက တို့မှုတို့ပဲ။ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးအောက်မှာ လူတွေ ဆင်းရဲ နေကြတယ်။ စစ်သားတွေက နှိပ်စက်နေကြတယ်လို့ နိုင်ငံခြား အသံလွှင့်ဌာနနဲ့ ဆက်ပြီး ပြောနေတဲ့အကောင်တွေ၊ အလကား ဖွတ်တွေပဲ။ ဒါကြောင့်မို့ ဘိဘီစီ၊ ဗွီအိုအေတို့ကို မိုးလုံးပြည့် မုသဝါဒလို့ တံဆိပ်ကပ်ပေးလိုက်ရတာ။ ကဲကြည့်စမ်း သူတို့ တစ်တွေ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် ပြည်သူလူထုက ဝိုင်းအုံ ကြိုဆိုကြတယ်။ ဒါက တပ်မတော်ရဲ့ စိတ်ရင်းအမှန်ကို သိလို့ပဲ သေချာဖြင့် အံ့သလို တွေးနေမလား မပြောတတ်ဘူးပေါ့။

ဖွင့်လှစ်တော့မယ့် ကျောင်းဆောင်သစ်ရောက်တော့ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ရပ်လိုက်တယ်။ ကျောင်းဆောင်ရဲ့ သွပ်မိုး ပေါ်မှာ ထောင်ထားတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို အတွန့်အတွန့် ဖဲပြားတွေနဲ့ ကာထားတယ်။

မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ စက်ခလုတ်နဲ့နှိပ်ပြီး ကျောင်း ဆောင်သစ်ဖွင့်ပွဲ အခမ်းအနား စတင်ပါတော့မယ် ခင်ဗျား- ဆိုလား။ မိုက်ခွက်ထဲက အသံကို ကြားလိုက်ရလို့ ကိုမြသိန်း ချက်လုံးပြူးသွားတယ်။ လျှပ်စစ်မီးတောင် မရှိတဲ့ရွာမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စက်ခလုတ်နဲ့ ဖွင့်မှာတဲ့ မစဉ်းစားတတ် အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ ဖဲကြိုးဖြတ်မယ့် နေရာမှာလည်း အဆင်သင့် ရပ်စောင့်နေတဲ့သူတွေကိုလည်း တွေ့ရတယ်။ ဘယ်က လူတွေပါလိမ့်။ တစ်ယောက်မှ မသိဘူး။ ငွေတွင်း ကုန်းက မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်။ တွေးလို့မှ မဆုံးသေး ဘူး စင်ပေါ်က စိန်လက်ညှိုး ဆိုင်းရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ ပုဏ္ဏားတော်တစ်ယောက်က ခရသင်းကို ပူပူမှုတ်လိုက်တာနဲ့ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စက်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ပါရော။

အောင်ပါစေ... သပြေညို... ရေချမ်းကိုလောင်း... ဖော့ ချီးအဖြူရောင်စွပ်ပြီး ခါးရှည်အင်္ကျီအဖြူဝတ်နဲ့ ပုဏ္ဏားတော် နီကံ ဖမ်းထားတဲ့ တစ်ယောက်က ခုန်ဆွခုန်ဆွနဲ့ သူရဲ့ ဆံတောင်ကို ဟန်ပါပါမြှောက်လိုက် တွဲလောင်းချိတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီကို တထိထိ တီးတဲ့ပုံ သရုပ်ဆောင်နေတယ်။ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အောင်စည်ရွှမ်းတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့် စည်တော်ကြီးမရှိလို့ ပတ်မကြီး အစားထိုးပြီး ဆီလိုက်ကြရတာလေ။

စက်ခလုတ်နှိပ်လိုက်လို့ အောင်ခြင်းမင်္ဂလာ အောင် ခြင်းပြာစေတဲ့ တီးသံ ဆိုသံတွေနဲ့အတူ ဆိုင်းဘုတ်ရှေ့မှာ နီးကပ်ထားတဲ့ အတွန့်အတွန့် ဖဲပြားစတွေဟာ နံဘေးကို

တဖြည်းဖြည်း ခွဲထွက်ပြီး ရွေ့သွားတယ်။ ကိုမြသိန်းက ခပ် စောင်းစောင်းနေရာက လှမ်းကြည့်နေတာမို့ ဆိုင်းဘုတ်နောက် မှာ လူနှစ်ယောက်က ပုန်းကွယ်ပြီး ကြိုးဆွဲနေတာကို အထင်း သား တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒီတော့မှ စက်ခလုတ်နဲ့နှိပ်ပြီး ဆိုင်း ဘုတ်ဖွင့်တဲ့ အဆင့်မြင့် နည်းပညာအကြောင်း ကောင်းကောင်း ကြီး သဘောပေါက်သွားပါရော။

နီညိုရောင် ကြက်လွှာစွန်းပုံသဏ္ဌာန် ကျောင်းဆောင်သစ် ဖွင့်ပွဲ အထိမ်းအမှတ် ရေးထားတဲ့ အလံလေးဟာ မိုးပေါ် တက်သွားတဲ့ မိုးပျံပူဖောင်းတွေနဲ့အတူ ပါသွားတယ်။ မိုးပေါ် မော့ကြည့်ရင်း ဩဘာပေးကြတဲ့ လက်ခုပ်သံတွေက တဖြောင်းဖြောင်း။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာရဲ့ သားကောင်းရတနာများ ဖြစ်ကြမယ့် ကလေးတွေကတော့ မော့တော့မော့တော့ ကြည့်ကြရင်း မိုးပျံပူဖောင်းတွေ လွင့်ရာ နောက်ကို ပြေးလွှားလိုက်နေကြတယ်။ ဒီပူဖောင်းတွေက အလုံးနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမယ်။ အရှိန်ကုန်သွားရင်တော့ မိုးပေါ် က ပြန်ကျသွားမှာပဲ။ ဒါများ ပိုက်ဆံ အကုန်ခံနေကြသေးတယ် လို့ ခွေးလေးမက တွေးလိုက်တယ်။ မိုးပျံပူဖောင်းလွှတ်လို့ ကုန်တဲ့ ပိုက်ဆံက သူတို့တစ်အိမ်သားလုံးအတွက် တစ်လ ထမင်းဟင်းဖိုးလောက် ရှိတော့ နှမြောတာပေါ့။

ဖွင့်ပွဲပြီးတော့ ဧည့်ခံမဏ္ဍပ်ထဲမှာ လူတွေ စုပွဲရောက် လာကြရတယ်။ စစချင်း အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မိန့်ခွန်း ခြွေတော်မူတယ်။ တို့တာဝန်အရေးသုံးပါးကို ဦးထိပ်ထားပြီး တပ်မတော် အစိုးရဟာ နိုင်ငံတော်နဲ့ ပြည်သူလူထုရဲ့ အကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေကြောင်း၊ ယနေ့ ငွေတွင်းကုန်းကျေးရွာ မူလတန်း ကျောင်းဆောင်သစ် ဖွင့်လှစ်ပေးခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတော် အကြီး အကဲရဲ့ စေတနာကို သိမြင်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း... နားထောင် ရင်းနဲ့ ကိုမြသိန်းတစ်ယောက် ငိုက်ကျမသွားအောင် မနည်း သတိထားနေရတယ်။ ကျောင်းဖွင့်ပွဲရက် နီးကတည်းက ဆက် တိုက်လိုလို အိပ်ရေးပျက်နေတာ။

အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပြောပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်း မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌက ပြောတယ်။ သူပြီးတော့ ငွေ တွင်းကုန်းကျေးရွာ ကျောင်းကော်မတီကိုယ်စား တစ်ဦးက ပြောတော့ ငိုက်နေတဲ့ ကိုမြသိန်း ချက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်သွား တယ်။ စင်မြင့်ပေါ်မှာ တဘက်ကြီး ခေါင်းပေါင်းပြီး အဆင် သင့် ရေးထားတဲ့ စာရွက်ကို ဖတ်ပြနေတဲ့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်း မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်သွား တယ်။ ဒီလူက ဘယ်ကမှန်းမသိ၊ ကိုယ့်ရွာက မဟုတ်တာ တော့ သေချာတယ်။ သူလိုပဲ ဘကြီးပြုံးတို့၊ ဘိုးလေးသိန်းတို့ လည်း အံ့သြနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်ပါသေးရဲ့ အလှူငွေ တွေပေးအပ်တဲ့ အခမ်းအနား ကျင်းပတော့ သူက စင်ပေါ် တက်ပြီး လက်ခံရတယ်။ ကုမ္ပဏီတွေ၊ လုပ်ငန်းရှင်တွေက ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ဖို့အတွက် လှူဒါန်းကြတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ဆယ်သိန်း၊ ဆယ့်ငါးသိန်း၊ ငါးသိန်း တကယ့်

ပိုက်ဆံတွေတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ အရေအတွက်ကတန်းတွေ ရေးထားတဲ့ ဂျပ်ဘူးခွံတွေ လက်ခံပေးရတယ်။ ငွေလျှူဒါန်းပွဲ ပြီးတော့ ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခြင်းနှင့် ပိုင်ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းတွေ လွှဲအပ်ပေးတဲ့ အခမ်းအနား ကျင်းပတယ်။ ကန်ထရိုက်တာ ဆရာကြီးဆီက ဆရာမလေး မရွှေရီက လက်ခံယူပေးရတာကော။ ဆူညံနေတဲ့ လက်ခုပ်သံ တွေကြားမှာ သူ့လက်ခုပ်သံက အကျယ်လောင်ဆုံး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ စိန်လက်ညှိုးရဲ့ လက်သံတောင် သူ့လက်ခုပ် သံလောက် မြည်မယ်မထင်ဘူး။

အခမ်းအနား ပြီးသွားတော့ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက မပြန်ခင် ကျောင်းအဆောက်အဦး အသစ်နဲ့ စာသင်နေကြတဲ့ ကလေး တွေကို ဝင်ကြည့်တယ်။ ဘာများ ထပ်ပြောစရာ လိုတော့မလဲ ဗျာ။ စာသင်ဆောင်အသစ်ထဲမှာ စာသင်နေကြတဲ့ ကလေး တွေ၊ ဆရာမတွေဟာ ငွေတွင်းကုန်းက မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဒီ လောက်ဆို သဘောပေါက်လောက်ကြပြီ ထင်တယ်။ ခရိုင်မြို့ ကြီးကနေ ရောက်လာကြတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆရာမတွေ။ အထူးပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငွေတွင်းကုန်းရဲ့ ပညာရေး ဖွံ့ဖြိုးမှုကို ကြည့် ရင်း သဘောကျနေတယ်။ အတန်းထဲ လှည့်စစ်ဆေးရင်း ကလေးတစ်ယောက်ကို စာမေးလိုက်တယ်။ အမေးခံရတဲ့ ကလေးက မတ်တတ်ရပ် လက်ပိုက်ပြီး ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ဖြေလိုက်တော့ အဝေးက ငေးကြည့်နေရတဲ့ ကိုမြသိန်းခမျာ အံ့သြလွန်းလို့ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ပွင့်သွားတယ်။ သူသာ ဆိုရင် ထိတ်လန့်နေလို့ ဒီလိုကျကျနန ဖြေတတ်မယ်မထင် ဘူး။ ကလေးတွေရဲ့ အဖြေကို နားထောင်နေတဲ့ အထူးပုဂ္ဂိုလ် ကြီးရဲ့ မျက်နှာဟာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေမှန်း ပေါ်လွင်နေ တယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ငွေတွင်းကုန်းရဲ့ ကလေးတွေကို အတော် အားရနေဟန်ရှိတယ်။

ကလေးတွေကို လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ဟတ်စကီး ကွင်းဆီကို ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားတယ်။ သူ့နောက်က တသီတတန်းကြီး လိုက်ပါလာကြတဲ့ လူအုပ်စုရဲ့ အဆုံးမှာ ငွေတွင်းကုန်း မူလတန်းကျောင်းဆောင်သစ် ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ကိုမြသိန်းနဲ့ အတွင်းရေးမှူး ဆရာမလေး ဒေါ်ရွှေရီတို့ပေါ့။ ဆရာမလေး ဒေါ်ရွှေရီကတော့ ဟန်လုပ် သရုပ်ဆောင်နေရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့ ဟတ်စကီးကြီး မိုးပေါ် ကို မြန်မြန်တက်စေချင်နေပြီ။ စာသင်ခန်းထဲက ကလေးတွေရဲ့ စာဖတ်သံတွေက သူ့နားထဲမှာ သံပူရည် လောင်းထည့်သလို ခံစားနေရတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့ကျောင်းမှာ ဘယ်က မှန်းမသိ ကိုယ့် တပည့်မဟုတ်တဲ့ ကလေးတွေရဲ့ စာဖတ်သံတွေနဲ့ ဝေးရာကို ပြေးချင်နေတော့တယ်။ ဒီအချိန်မှာ ငွေတွင်းကုန်း မူလတန်း ကျောင်းသားစစ်စစ် ကလေးတွေခမျာတော့ မိုးပျံ့ဖောင်းတွေ အရှိန်လျှော့ကျမှာကို မျှော်လင့်ရင်း တမော့မော့နဲ့ လိုက်ကြ တုန်း။

ပြီးတော့လည်း ပြီးသွားတာပဲ။ ငွေတွင်းကုန်း မူလတန်း ကျောင်းကတော့ ယခင်အတိုင်းပေါ့။ ထန်းရွက်မိုးတဲ့ နေရာမှာ သွပ်မိုးနံ့ကပ် အဆောက်အအုံတစ်လုံး အစားထိုးရောက်လာတာ ကလွဲလို့ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ အင်း... ပွဲပြီး မီးသေဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပြောတာ ဖြစ်မယ်လို့ ကိုမြသိန်း တွေး လိုက်တယ်။ အမှန်တော့ သူ့အနာဂတ်ကို ကြုံပြီး မတွေးမိလို့ပါ။ မီးကမသေဘဲ အခုမှ စလောင်တာကို သတိမပြုမိလိုက်ဘူး။

ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်လျှူဒါန်းပွဲပြီးလို့ နှစ်လ ကျော်ကြာတော့ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌက ခေါ်လို သူနဲ့ ဆရာမလေး မရွှေရီတို့ သွားကြရတယ်။ ဘာကိစ္စကြောင့် ခေါ်တာပါလိမ့် ပေါ့။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားလို့ မရဘူး။ ဒီလိုနဲ့ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌ ရှေ့မှောက် ရောက်သွားတယ်လို့ပဲ ဆိုပါတော့။

မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ စကားက သူ့ကို နေ့ခေါင်ခေါင် မိုးကြိုး ပစ်ထည့်လိုက်သလိုပဲ အံ့အားသင့်လွန်းလို့ မျက်လုံးကြီးဖြူး ပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသာနဲ့ ဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား တယ်။ ဆရာမလေး မရွှေရီလည်း သူ့လိုပဲ မျက်နှာတစ်ခုံ လုံး သွေးဆုတ်သွားသလို ဖြူဖပ်ဖြူရော်။ ကျောင်းဆောင်သစ် ဆောက်လုပ်ရတဲ့ ကုန်ကျစရိတ်တွေ ကန်ထရိုက်ကို ပေးချေဖို့ ခေါ်ပြောရခြင်း ဖြစ်သတဲ့။

‘ဟာ...ဟ...ဟ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဒီကိစ္စ ကျွန်တော်တို့ နား မလည်ပါဘူးဗျာ။ ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှ မကိုင်ရပါဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ့ပိုက်ဆံနဲ့ ဆောက်သွားတာပါ။ ကျွန်တော်တို့က ကျောင်းဆောင်ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီဆိုပေမဲ့ ဘယ်နေရာ မှ ပါရတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ ပြောရရင်...’

မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌက လက်ဝါးကာပြလိုက်လို့ သူ စကားတို တန်းလန်းကြီး ရပ်လိုက်ရတယ်။

မှန်ပါတယ်တဲ့။ ကန်ထရိုက်က အားလုံး အဆင်ပြေအောင် သူ့ငွေစိုက်ပြီး ဆောက်လုပ်တာဖြစ်ပေမဲ့ ဒီကုန်ကျစရိတ်တွေကို ကိုမြသိန်းတို့ ကျောင်းဆောင်ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီက ပြန်လည်ပေးဆပ်ဖို့ တာဝန်ရှိသတဲ့။ အဲ့ဒါကြောင့် အနေအခြေ ပြန်ဆပ်ဖို့ ခေါ်ပြောရခြင်းဖြစ်သတဲ့။ တာဝန်ပျက်ကွယ် ရင် တရားစွဲတာ ခံရနိုင်တယ်တဲ့။

တရားစွဲမယ်ဆိုတဲ့ စကားကြောင့် တိကိုဆားနဲ့ တို့လိုတို့ သလို ကိုမြသိန်းတစ်ယောက် တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။ ရဲစခန်းတို့ တရားရုံးတို့ကို ကြောက်လွန်းလို့ တတ်နိုင် သလောက် ကင်းအောင်နေတာကိုး။

‘ဟဲ့...ဟဲ့...အခမ်းအနားမှာ လျှူကြတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ကော အဲ့ဒါတွေ အများကြီးဗျာ။’ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌက အသံ အယာ ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တယ်။ ‘ဒါက လူကြီးတွေနဲ့ သက်သက် ဟန်ပြလုပ်တာ’တဲ့။ အဲ့သလို ပြောလိုက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားတယ်။

‘ကျွန်မတို့မှာ ပေးစရာ ငွေလည်း မရှိပါဘူးရှင်။ အဲဒီလို ဟန်ပြတွေလုပ်မှန်းလည်း မသိပါဘူး’

အသံတုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ မရွေ့ရီ ပြောလိုက်တယ်။ လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ထားတယ်။ သူ့ စိတ်ထဲမှာ မခံချင်တာရော၊ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့တာရော ရောထွေးနေတယ်။ ဒါက အထက်လူကြီးတွေကို မျက်နှာလို မျက်နှာရလုပ်ပြီး သက်သက် ကလိမ်ကျတာပဲလို့ပဲ တွေးလိုက် တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နာရီလောက်ကြာတော့ မြို့နယ်ဥက္ကဋ္ဌရဲ့ ဇနီးက သေဒဏ်ကျခံရတဲ့ အကျဉ်းသားလို သူတို့နှစ်ယောက် ဇလုံး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျပြီး ထွက်လာကြတယ်။

တောမှာနေကြတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးက သိပ်ရိုး တာကိုး။ အခြေအနေမှန် ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကန်ထရိုက်က သူနဲ့တွေ့ပြီး အလုပ်လုပ်မယ့် ဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်းအချို့နဲ့ ဝေစား နှုတ် လုပ်ကြရတဲ့ခေတ်ပေါ် လုပ်ငန်းသဘောကို ကိုမြသိန်းတို့ နားမလည်တာလည်း အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ အခုကိစ္စက သူတို့ ဆီက ရသလောက် ညစ်လိုက်တဲ့သဘောပါ။ ဒါပေမဲ့ မင်း၏ ဗရိယာယ် ငတတ်တယ် နားဝယ်မလည်ရာ ဆိုသလို ကိုမြသိန်း နဲ့ ဆရာမလေး မရွေ့ရီတို့ခမျာတော့ ဒီကိစ္စကြီးက တကယ် ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ ပြဿနာကြီး ဖြစ်နေတာပါတယ်။

‘ကံ ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ကိုမြသိန်း’
ဒေါသသံနဲ့ မေးလိုက်တဲ့ မရွေ့ရီကို ကိုမြသိန်း ငေးကြည့် နေမိတယ်။ ဘယ်လို ဖြေရှင်းရမယ်မှန်း သူ မသိဘူး။ ပြဿ နာက တွေးလေ အရှင်းရခက်လေနဲ့ အဖြေရှာ မရဘဲ လုံးချာ ထည့်နေတယ်။ ငှက်တူ ငိုငိုတိုင်းတိုင်းနဲ့ အိပ်မက်ထဲ လမ်း လျှောက်နေရသလို ဖြစ်နေတယ်။

‘ဪ...ကိုမြသိန်း ကိုမြသိန်း’
ဒီလိုပဲ ကျွန်တော် ညည်းလိုက်မိပါတယ်။ သူနဲ့ ကျွန်တော် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့တာ။ နှလုံးမြို့သစ် မနော်ဟရီလမ်းနှင့် ၆၅ လမ်းထောင့်မှာ ထော်လာဂျီဂိတ် ရှိတယ်။ တစ်ရက်တော့ ထော်လာဂျီငှားစရာ ဆင်လာတာနဲ့ အဲဒီကိုသွားရင်း ကိုမြသိန်းနှင့် ချိတ်မိသွားရင်း ခိတ်ရင်းဆွေရင်းလို ဖြစ်သွားကြတယ်။ အခုလည်း အိမ်ရှေ့ အုတ်မြောင်းလေး လုပ်ဖို့အတွက် အုတ်သယ်ဖို့ လိုလာတယ်။ ဒါနဲ့ ကိုမြသိန်းအိမ်ကို သွားရတယ်။ သူထော်လာဂျီကို နောက် ဆွေအတွက် အခုညကတည်းက ကြိုတင်ပြောထားရမယ့် စိတ်ချရ တယ်။

ကိုမြသိန်းတို့ ရပ်ကွက်က မြို့ဆင်ခြေဖုံးဖြစ်တော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ ရပ်ကွက်နဲ့ နည်းနည်းတော့ လှမ်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားတော့လည်း ခဏနေ ရောက်သွားတာ ပါပဲ။ ကိုမြသိန်းရဲ့ ရွှေနှင့်မြ ကုန်ဆိုင်ကြီးက ဘယ်သူမှ ဆေးစရာမလို လောက်အောင် ရပ်ကွက်ထဲမှာ ထင်ရှားတယ်။ ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန် ကျွဲလယာပစ္စည်းတွေ အမျိုးစုံအောင်ရောင်းတဲ့ ရွှေနှင့်မြဟာ ရပ်ကွက်အတွက် စူပါ မားကန်ကြီးပေါ့။ ကိုမြသိန်းက ထော်လာဂျီမောင်း၊ သူ

မိန်းမက ဈေးရောင်းတယ်။ သူ့မိန်းမဆိုတာ ဦးနှောက်ခြောက် အောင် ဘာစဉ်းစား စရာလိုမှာလဲ၊ တစ်ခါက ဆရာမလေး မရွေ့ရီလေ။

ကိုမြသိန်းနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောဖြစ်ပေမဲ့ ဒေါ်ရွှေရီ နဲ့တော့ မေးတစ်ခွန်း ဖြေတစ်ခွန်းလောက်ပဲရှိတယ်။ ဈေး သည်ဆိုတာ အပြောချိုရမယ်ဆိုတဲ့ ရှေးစကား ဒေါ်ရွှေရီလက် ထက်မှ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတယ်။ အမှန်တော့ ဒေါ်ရွှေရီရဲ့ စိတ်ထားက ဖြူစင်ပါတယ်။ သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ တွေက သူ့နှလုံးသားကို တင်းမာသွားအောင် ဖန်တီးပေး လိုက်တာပါ။ သူတို့မှာ အမြဲပေးသားလေး နှစ်ယောက်ရှိတယ်။ သုံးတန်းတောင် ရောက်နေပြီ။ ဆိုင်ရှေ့က တန်းလျားခုံပေါ်မှာ ကိုမြသိန်းနဲ့ ထိုင်စကား ပြောနေတုန်း စောစောက ရှင်းနေတဲ့ ဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်တွေ ပြုကျလာတာကို သတိပြုမိတယ်။ ရှစ်နာရီထိုးတော့ ကိုရီယားဇာတ်လမ်းတဲ့ ပြီးသွားလို့ ဈေးလာ ဝယ်ကြတာတဲ့။ ‘ဒါက ထုံးစံပဲဗျ။ ထမင်းတောင် ကိုရီယား ဇာတ်လမ်းတဲ့ပြီးမှ ဆန်လာဝယ်ပြီး ချက်စားကြတာ’လို့ ကိုမြ သိန်းက ပြောလိုက်တယ်။

‘တိဗ္ဗိ ပိတ်ထားလိုက်စမ်းဟေ့။ ဂျပ်ဘူးခွံတွေပေးတဲ့ အလှူအတန်းတွေများ အမြင်ကတိစရာကောင်းတယ်’

ဒေါ်ရွှေရီက လက်မလည်အောင် ဈေးရောင်းရင်း အိမ်ထဲ က ဆော့နေကြတဲ့ သားနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ တိဗ္ဗိထဲမှာ ပိုက်ဆံကိန်း ဂဏန်းတွေ ရေးထားတဲ့ ဂျပ်ဘူးခွံတွေ လှူကြတန်းကြတဲ့ ဒါနပြုခန်းသတင်း လွှင့်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ ဒေါ်ရွှေရီ အတွက်တော့ သုမနကျောမှာ ဒဏ်ရာတွေနဲ့မို့ ဒီလိုသတင်း ဆိုရင် မကြားချင်၊ မမြင်ချင် ဖြစ်နေပုံရပါတယ်။

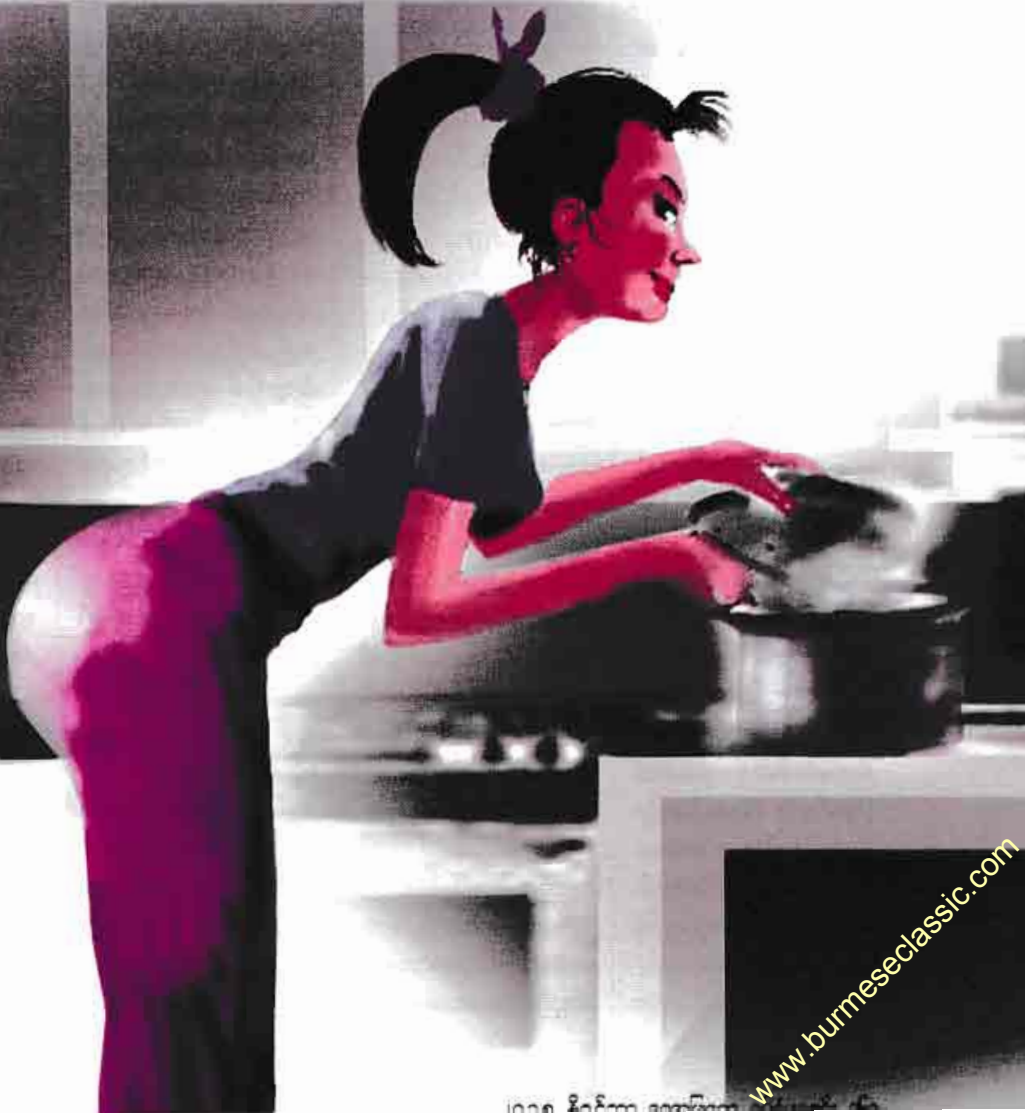
ဆိုင်မှာ လူကျနေလို့ ကိုမြသိန်းကလည်း ဈေးကူရောင်း ရတော့ အားနာတာနဲ့ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့ရတယ်။ လူက ခေတ်ကို ဖန်တီးတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူဟာ ခေတ်ရဲ့ ပြဌာန်းခြင်း ကို ခံရတယ်တဲ့။ အဲသလိုပြောတာ ကြားဖူးတာပဲ။ ကိုမြသိန်း တို့ ဒေါ်ရွှေရီတို့ကတော့ ခေတ်ကို မဖန်တီးပေမဲ့ ခေတ်ရဲ့ ပြဌာန်းခြင်းကို ခံရတဲ့ သားကောင်တွေပါ။ အခုဆိုရင် ငွေတွင်း ကုန်း မူလတန်းကျောင်းရဲ့ အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ ဒေါ်ရွှေရီရဲ့ သနပ်ခါးခြံကြီးရော ဘာဖြစ်သွားလဲ ကျွန်တော် သိချင်ပေမဲ့ ဒီလောက် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးဖို့ မကောင်းလို့ ကိုယ့်ဆန္ဒကို အောင့်အည်းနေလိုက်ရတယ်။ ဪ...ပြောရဦး မယ် ကိုမြသိန်းရဲ့ အမြဲသားနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်တွေက ငါးသိန်းနဲ့ ငါးသောင်းတဲ့။ အမည်သညာ ခေါ်တွင်စရာကား မောင်ငါးသိန်း၊ မောင်ငါးသောင်း ပေါ့လေ။ ဒီလို ထူးထူးဆန်း ဆန်း နာမည်မျိုး သူတို့မို့ ပေးတတ်ပလေတယ်။ အံ့ဩရပါ ပေဗျာ။

*ကျွန်မ အလုပ်လုပ်တာ
 ဟိုးရှေ့က ကွန်ဒုံးကြီးမှာလေ*
 လူထူပြီဆိုလျှင် ဒေါ်ကုလားမက
 မျက်နှာကို မသိမသာလေး မော့ကာ
 ဂုဏ်တယူယူနှင့် ပြောတတ်လေသည်။
 *ကွန်ဒုံးမှာဆိုတော့ မီးပျက်မှာကို
 ပိုပြီး ကြောက်ရတယ်။ လစ်ထဲ
 ရောက်နေတုန်း မီးပျက်လို့ကတော့
 ပိတ်မိနေရော။ မီးစက်နှိုးတယ်
 ဆိုပေမဲ့ ချက်ချင်းမရ။
 လစ်ထဲမှာဆိုတော့ ဖုန်းကလည်းမမိ*
 ဒေါ်ကုလားမ၏ ဘာသာဗေဒအရ
 ကွန်ဒုံး ဟူသည်မှာ ကွန်ဒိုဖြစ်ပြီး
 လစ် ဟူသည်ကတော့ ဓာတ်လှေကား
 ဖြစ်လေသည်။ သူတွင်
 လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံးရှိကြောင်း
 သိရအောင်တော့ *လစ်ထဲမှာဆိုတော့
 ဖုန်းကလည်းမမိ*ဟူသော စကားကိုတော့
 မပျက်မကွက် ထည့်ပြောရသည်။
 သူ ထိုသို့ ပြောလေတိုင်း
 ရှက်တက်တက်နှင့် မအိမသာ
 ဖြစ်သွားတတ်သူကတော့
 သူ၏ယောက်ျား ကိုကုလားကြီး
 ဖြစ်သည်။ ကိုကုလားကြီးက သံရုံးတွင်
 မော်တော်ကားမောင်းသူဖြစ်သဖြင့်
 အင်္ဂလိပ်စကားကို တော်တော်လေး
 တီးမိခေါက်မိသည်။
 *ကွန်ဒိုလို့ မှန်မှန်ကန်ကန်
 ပြောစမ်းပါဟာ၊ နှင့်ဟာက
 လူကြားလို့ မကောင်းလိုက်တာ*

စိုစွတ်
အေးမြ
အေးမြ
အေးမြ

ဆာကတော်က ဖြူဖြူစင်စင် လှလှပပ
မိမိပြည်ပြည် မိန်းကလေးများကို
ဆော်လေ့ မရှိသည်ကို ဒေါ်ကုလားမ
သတိထားမိနေသည်မှာ အတန်ငယ်ပင်
ကြာနေချေပြီ

ဒေါ်ကုလားမ 'ဒုံး' လေ
တိုင်း ကိုကုလားကြီးက ဝင်
ပြီး 'ဒို' တတ်သည်။ သို့ပါ
သော်လည်း ဒေါ်ကုလားမက
မဒိုရေးချ မဒိုထဲကမို့ ဒုံးပြီး
ရင်း ဒုံးပြီး၊ ဒုံးမြဲတိုင်း ဒုံးနေ
တတ်လေသည်။ သူက ထို
ကွန်ဒုံး၊ အဲ...ထိုကွန်ဒိုကြီး
တွင် နေထိုင်သော သူဌေး
မိသားစုအတွက် မနက်လာ၊
ညနေပြန်စနစ်နှင့် အချက်
အပြတ် တာဝန်ကို ထမ်း
ဆောင်နေသူ ဖြစ်လေသည်။
လွယ်လွယ်ပြောလျှင်
'ထမင်းချက်' ဟု ပြော၍
ရသော်လည်း ပေါ့သေးသေး
တော့ မထင်လိုက်စေလိုပါ။
သွေးတိုးရှိသော သူဌေး၊
ဆီးချိုရှိသော သူဌေးကတော်၊
အသားမာမာ မစားနိုင်သော
သူဌေးယောက်ျား၊ အကင်
ကြိုက်သော သူဌေးသား၊
အဆီရှောင်သော သူဌေးသမီး၊
ပင်လယ်စာမှ စားချင်သော
သူဌေးယောက်ျား စသော သူ
အားလုံးအတွက် အဆင်ပြေ
အောင် ချက်ပြုတ် စီစဉ်ပေးရ
သူ ဖြစ်သည်။

ချက်ပြုတ်ပေးရသည်
ဟုဆိုသဖြင့် အိုးဆေး၊ ပန်း
ကန်ဆေး၊ ကြက်သွန်နွှာ၊
ငရုတ်သီးထောင်း လုပ်နေရ
သည်ဟု ထင်မည်ဆိုလျှင်
ဒေါ်ကုလားမ စိတ်ဆိုးရပါ
လိမ့်မည်။ ထိုအလုပ်များ
အတွက် လက်ညှိုးထိုးခိုင်း
စရာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
အဆင်သင့် ရှိနေပါသည်။
သူက ဝယ်ခြမ်းလာသော
အသားငါးများကို တုံးတစ်၊
နယ်မတ်ပြီး လိုသလို ချက်ရုံ
သာ ဖြစ်လေသည်။

'ဘော အိမ်မှက

သူ့မှာက
ယောက်ျားရော
မောင်ရော
သားရော
ရှိနေတော့လည်း
စိုးရိမ်
ရှာတာပေါ့လေ
ဒါတောင်
အဖေကြီးက
ခုနစ်ဆယ်နား
ကပ်နေတဲ့
အဘိုးကြီးမို့လို့
စိုးရိမ်ရမယ့်သူ
တစ်ယောက်
လျော့သွားတာ

ဂတ်နဲ့ ချက်ရတာ'

ဘောဟူ သည် မှာ
ဘော့စ်ကို ပြောခြင်း ဖြစ်
သည်။ ကိုကုလားကြီးက
သူ၏ အရာရှိများကို ဘော့စ်
ဟု ပြောလေ့ရှိသဖြင့် သူက
လည်း သူ၏ သူဌေးကို
ဘောဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။
ဂတ်ဟူသည်ကတော့ ဓာတ်
ငွေ၊ ဂက်စ်ကို ရည်ညွှန်းခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

သူဌေးကို ဘောဟု
အမည်တပ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့်
သူဌေးကတော်သည် ဘော
ကတော် ဖြစ်သွားလေသည်။
ထိုနည်းတူစွာ ဘောယောက်ျား၊

ဘောသား၊ ဘောသမီး၊
ဘောယောက်ဖများ တစ်သီ
ကြီး ထွက်လာသည်။ ကိုကု
လားကြီးကတော့ 'နင်
အလုပ်လုပ်တာ ကွန်ဒုံးမှာနေ
တဲ့ ဘောမိသားစုဆီမှာပေါ့
နော်' ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ပြောရှာလေသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ဘော
မိသားစုက အားလုံး ကောင်း
ကြတယ်'

အထူးသဖြင့် ဘော
ကတော်က ပို၍ ကောင်း
သည်ဟု ဒေါ်ကုလားမထင်
သည်။ သူ ချက်သော ဟင်း
များကို တွင်တွင် ချီးကျူး
တတ်သည်။ ဈေးဖိုးကို နှစ်
ထောင်မျိုး၊ သုံးထောင်မျိုး
တင်တောင်းလျှင်လည်း မသိ
သလိုပင်နေလိုက်တတ်သည်။
တစ်ယောက်တစ်မျိုး စားချင်
တတ်သော သူ၏ အိမ်သား
များအတွက်သာမက စီးပွား
ရေးနှင့် လူမှုရေးအတွက်
မကြာခဏ ဖိတ်ကျွေးရသော
ဧည့်သည်စောင်သည်များ
အတွက်ပါ ဒေါ်ကုလားမက
မရှိမဖြစ် လိုအပ်လှသူဖြစ်
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
လခကောင်းကောင်းပေးထား
ကာ မသိမသာ အလိုလိုက်
ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

မည်သည့်အသား၊ မည်
သည့်ငါးကို၊ မည်သည့်
အဆာပလာနှင့် နယ်၍ မည်
မျှ ကြာအောင် နှပ်ထားရမည်
ကို ဒေါ်ကုလားမ ကောင်းစွာ
ကျွမ်းကျင်သည်။ မီးဖိုပေါ်
သို့ ဟင်းအိုးရောက်ပြီးလျှင်
လည်း မည်သည့်အချိန်တွင်
မီးအားမြှင့်၊ မည်သည့်အချိန်
တွင် မီးအားလျှော့၊ မည်
သည့်အသားကို ရေပူထည့်၊

မည်သည့်အသားကို ရေအေး
ထည့်၊ မည်သည့်အချိန်တွင်
အဖုံးကို လုံလုံအုပ်၊ မည်
သည့်အချိန် အဖုံးလုပ်၊ မည်
သည့်အချိန်တွင် နာနာခွေ
စသော စသော ချက်ခြင်း
ပြုတ်ခြင်း နည်းပညာများက
မနည်းလှချေ။ ဘောကတော်
ကတော့ ဒေါ်ကုလားမ ချက်
ပြုတ်နေသည်ကို တစေ့တ
စောင်းကြည့်ရင်း 'ဒေါ်ကုလားမ
တို့က ရေပေး၊ မီးပေး သိပ်
တော်တာ' ဟုပြောလေ့ရှိသည်။

တစ်ဈေးတည်း၊ တစ်
ဆိုင်တည်းက ဝယ်လာသော
အသားချင်း၊ ငါးချင်း မည်မျှ
ပင် တူနေပါစေ ဟင်းမြစ်
သွားလျှင် ဒေါ်ကုလားမ၏
ဟင်းက အရသာ ပို၍
ကောင်းနေတတ်သည်ကတော့
အမှန်ပင်။ ယုတ်စွာအဆုံး ခြင်း
ခွာရွက်သုပ်၊ ခရမ်းချဉ်သီး
သုပ်ဟု ဆိုလျှင်ပင် သူ့သုပ်
သော အသုပ်က ပိုပြီး စား
ကောင်းနေတတ် သည်။
ဆန်ပြုတ်ချင်းတူလျှင်ပင်
ဒေါ်ကုလားမ၏ ဆန်ပြုတ်က
အရောင်၊ အဆင်း၊ အနံ့၊ အရ
သာ ထူးကဲမည်ကတော့
အသေအချာပင် ဖြစ်သည်။

'ငါ စုမိဆောင်းမိပြီး
အရင်းအနှီး များများရရင်
တော့ ထမင်းဆိုင်ကြီး ဖွင့်ချင်
တယ်'

ဓနဖြူ ဒေါ်စောရီလို
ထမင်းဆိုင်ခွဲပေါင်း များစွာကို
ဦးစီးပြီးဖွင့်လှစ်လိုခြင်းသည်
ဒေါ်ကုလားမ၏ စိတ်ကူး
အိမ်မက် ဖြစ်သည်။

'အဲဒီကျရင် ကျွန်မရဲ့
လည်း အကူခေါ်နော် ဆိုင်
နာမည်ကိုလည်း သူများထက်
ဆန်းအောင် 'ဘုလားမကြီး' ခေါ်

အဘနာ'ဆိုပြီး ပေးကြရ
 သင်လေ'

သူ၏လက်ထောက်
 ခြောက်ခြောက် ကောင်မ
 အားရပါးရ ထောက်
 သည်။ ဆိုင်နာမည်ကိုပင်
 ချီးလို့ ကံ သေးသည်။
 ကလေးမကြီးရဲ့ စေတနာ'

'နှင့်နာမည်က ဆန်း
 တော့ ဆန်းပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့
 ကလေးမအစစ် မဟုတ်
 ခက်နေတယ်'။

ကလေးသွေး တစ်စက်
 ပေါ်ပေါက်သလို သူ့ကို
 အဖေတို့က ဘာလို့
 ကလေးမဟု ခေါ်ခဲ့ကြ
 သည်း။ သူ မစဉ်းစားတတ်
 နှုတ်ပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံး
 ဖြူးလေးနှင့် မျက်နှာကျ
 ကြောင့် ကလေးမနဲ့
 ခုတ်ယိုဟဲ့ဟု ခေါ်ခဲ့ကြ
 ခြင်း ဖြစ်သည်ဟူ၍တော့
 အတော ပြောဖူးလေသည်။

သူ့ဆက်ဆံသည်က သူ၏
 အာကျိုး ကိုကလေးကြီး
 ခြင်းသည်။ သူတို့ ညီအစ်ကို
 သားယောက်ရှိရာ သူတစ်ဦး
 နည်း အသားမည်းနေသော
 ကြောင့် ကလေးလေးဟု ခေါ်
 ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကလေး
 သေး ကြီးလာတော့ လူ
 အောင်ထွားထွားမို့ ကလေး
 ငြီးဟူ၍ ဖြစ်လာရသည်။
 အောင်အေးမင်းဝင်းဟူသော
 စာရင်းထဲတွင်သာ ရှိတော့
 သည်အထိပင်။ ထို့ကြောင့်
 ခြံနာစစ်စစ်ဖြစ်သော သူတို့
 နန်းမောင်နဲ့ နှစ်ဦးသည်
 ထိုကလေးကြီးနှင့် မကလေးမ
 ဟူ၍ ကလေးမောင်နဲ့ ဖြစ်လာ
 ခြင်းရသည်။

'သူ့အဖေက မည်းပေ
 မဲ့ မီးမီးလေးကျတော့ ဖြူ
 တယ်ဟဲ့'

'ဒေါ်ကြီးနဲ့တူလား'
 'အင်း...တူတယ်။
 အခုပုံကြီးနဲ့တော့ ဘယ်ဟုတ်
 မှာလဲဟာ။ ငါ့ ငယ်ငယ်တုန်း
 ကပုံနဲ့ တူတာပေါ့။ ငါက
 ပညာမတတ်ပေမဲ့ ငါ့သမီး
 လေးက စာပေးစာယူနဲ့ ဘွဲ့ရ
 တော့မယ်။ ငါ့လိုပဲ အချက်
 အပြုတ် ဝါသနာပါတယ်။
 သင်တန်းတွေတက်ပြီး ဆု
 လည်းရဖူးတယ်။ ငါ့ထက်
 အများကြီး သာတယ်'

'သူကရော ထမင်းဆိုင်
 ဖွင့်မှာတဲ့လား'

'မီးမီးလေးကို ဗေဒင်
 ဟောဖူးတာကတော့ ကြီးလာ
 ရင် ကောင်းစားမယ်တဲ့၊ မင်း
 ကတော် စိုးကတော် ဖြစ်မယ်
 တဲ့'

သမီးကလေးသည်
 ဒေါ်ကလေးမ၏ ဒုတိယ အိမ်
 မက်ဖြစ်သည်။ သမီးလေး
 အထက်တန်း ကျကျနဲ့
 ကောင်းစားလျှင် သူလည်း
 အထက်တန်းစား ယောက္ခမ
 ဖြစ်ရမည်မို့ တွေးကြည့်လျှင်
 ကြည်နူးစရာပင်။

'အဟိ မင်းကတော်
 စိုးကတော်ဆိုရင် ကျွန်မ
 လည်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာ'

ကောင်မလေးက ရူး
 ပေါပေါနှင့် ပြောရင်း နှာပြီး
 သား ကြက်သွန်နီများကို
 တရုပ်ရှုပ်နှင့် ခပ်သွက်သွက်
 လှိုင်းသည်။

'ဒါပေမဲ့ အဲဒါက
 လှလှပပ၊ တောင့်တောင့်
 တင်းတင်းလေးမှ ဖြစ်နိုင်မှာ
 ပေါ့နော်၊ ကျွန်မက မလှဘူး
 ဒေါ်ကြီးရဲ့'

ကောင်မလေးက အား
 ငယ်စွာ ပြောရှာသည်။

'အင်း...နှင့်အားငယ်
 မယ်ဆိုရင်လည်း ငယ်စရာပါ
 ပဲ'

ဒေါ်ကလေးမက စိတ်
 ထဲမှ ပြောမိသည်။ ကောင်မ
 လေးက ပိန်ပိန်ကျစ်ကျစ်
 မည်းမည်းသည်းသည်းလေး
 ဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးမလှ၍
 မျက်နှာပေါက်ကလေး အား
 ကိုးရမလားဟု ဆိုတော့
 လည်း မျက်ပေါက်ကျဉ်းပြီး
 ပါးစပ်ကျတော့ အတော်လေး
 ပြိရှာလေသည်။

ဘောကတော်က ဖြူဖြူ
 စင်စင်၊ လှလှပပ၊ စိုစိုပြည်
 ပြည် မိန်းကလေးများကို
 ခေါ်လာလေ့ မရှိသည်ကို
 ဒေါ်ကလေးမ သတိထားမိနေ
 သည်မှာ အတန်ငယ်ပင် ကြာ
 နေချေပြီ။ သူ့ခေါ်လာလိုက်
 လျှင် ပုပုကွကွ၊ ပိန်ပိန်
 ခြောက်ခြောက်၊ မည်းမည်း
 ပြာပြာ၊ နှာခေါင်းလန့်လန့်၊
 သွားခေါခေါကလေးများသာ
 ဖြစ်နေတတ်သည်။

'သူ့မှာက ယောကျ်ား
 ရော၊ မောင်ရော၊ သားရော
 ရှိနေတော့လည်း စိုးရိမ်ရှာတာ
 ပေါ့လေ။ ဒါတောင် အဖေ
 ကြီးက ခုနစ်ဆယ်နား ကပ်နေ
 တဲ့ အဘိုးကြီးမို့လို့ စိုးရိမ်ရ
 မယ့်သူတစ်ယောက် လျှော
 သွားတာ'

သို့သော်လည်း ထို
 အသက်ခုနစ်ဆယ်နီးပါး
 အဘိုးကြီးကို သူ၏ မြေးနှစ်
 ယောက်က 'မော်ဒန်ဘိုးဘိုး'
 ဟု ခေါ်ကြလေသည်။ အဘိုး
 ကြီးက မြေးများနှင့်အပြိုင်
 ယခု ခေတ်စားနေသော
 ဒေါ်ကလေးမ၏အခေါ် ဖေစ

ဘုတ်ဆိုသည်ကို သုံးပြီး
 တယ်လီဖုန်း ပွတ်နေတတ်
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သူ့တွင် လက်ကိုင်ဖုန်း
 တစ်လုံး ရှိသော်လည်း
 ဒေါ်ကလေးမက အင်တာနက်
 တို့ ဖေစဘုတ်တို့ကို မသုံး
 တတ်ရှာပေ။ 'တယ်လီဖုန်းဆို
 တော့ တယ်လီဖုန်းပြောဖို့
 သုံးရရင် တော်ရောပေါ့'ဟူ၍
 လည်း စွဲစွဲမြဲမြဲ ခံယူထားသူ
 ဖြစ်သည်။ အခုတော့ သူ့ခမျာ
 အိမ်ပြန်ရောက်လျှင် စကား
 ပြောမော်ပင် မရှိရှာချေ။
 ယောကျ်ားရော၊ သမီးကပါ
 တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးစီနှင့်
 သံသံမဲမဲ ပွတ်နေတတ်ကြ
 သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘောကတော်က
 လည်း တပွတ်တည်းပွတ်နေ
 သော သူ့ခင်ကိုကြည့်ရင်း
 စိတ်ညစ်ဟန်ရှိသည်။ 'အဖေ
 ကလည်းလေ အားရင် ပုတီး
 လေးစိပ်၊ တရားလေးထိုင်
 ပါလား'ဟု မရဲတရဲ ပြော
 သောအခါ 'ဟ...နှင့် ဘာသိ
 လို့လဲ၊ ကမ္ဘာ့အရေး၊ မြန်မာ့
 အရေး ဒါလေးထဲကနေပြီး
 အပ်ဒိတ် အကုန်သိနေရတာ
 ကမ္ဘာပြားနေပြီဆိုတာ နင်
 သိရဲ့လား'ဟု အဘိုးကြီးက
 ထ၊အော်လေသည်။

အဘိုးကြီးက သမီးနှင့်
 အတူနေသည်ဟု ဆိုသော်
 လည်း မှီခိုနေသူ မဟုတ်ပေ။
 အဆင့်မြင့်တိုက်ခန်း အတော်
 အများများကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး
 ငှားခငွေများကို သုံးမကုန်နိုင်
 အောင် ရနေသူ ဖြစ်သည်။
 ထိုသို့ ချမ်းသာသူ ဖြစ်သဖြင့်
 လည်း သားသမီးများအပေါ်
 သာမက သမက်အပေါ်မှာပါ
 သြဇာညောင်းခြင်း ဖြစ်သည်

ဟု ဒေါ်ကုလားမ ထင်သည်။
ယခု သူတို့နေသော တိုက်ခန်း
ကြီးကိုလည်း အဘိုးကြီး
ဝယ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။
သမီးတစ်ခန်း၊ သားတစ်ခန်း
ကပ်လျက်ဝယ်ကာ ကြားထဲမှ
နံရံကို ဖြိုချပြီး စုစုစည်းစည်း
နေထိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု
ဘောကတော်က စိတ်လို
လက်ရ ပြောပြဖူးသည်။
တိုက်ခန်းကျယ် နှစ်ခန်းစာ
ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ခန်းချည်း ၆
ခန်း ပါဝင်ကာ တစ်ယောက်
တစ်ခန်းစီ ကျယ်ကျယ်ဝန်း
ဝန်း နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။
တံမြက်စည်းလှည်း၊ ကြမ်း
တိုက်ပြီး အိမ်သန့်ရှင်းရေး
လုပ်ရသော ပိန်ဒြောက်
ဒြောက်တို့ခများမှာတော့
မသက်သာကြပေ။

အဘိုးကြီး၏သား၊
ဘောယောက်ဖကတော့ ဘဝ
ကို အလိုမကျ ဖြစ်နေသူဖြစ်
သည်။ သူကြိုက်သော မိန်းမ
ကို သူ့ဖခင်က မကြိုက်၍
အသက်လေးဆယ်နှစ်အရွယ်
အထိ အိမ်ထောင်မပြု ဖြစ်
သေးပေ။ သူ့ဖခင်ကြိုက်
သော မိန်းမကျပြန်တော့
လည်း သူက လုံးဝ မကြိုက်
ပြန်ပေ။ ထို့ကြောင့် သားအဖ
နှစ်ယောက် ခပ်တန်းတန်း
ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုအကြောင်းအချက်
များသည်ကား စပ်စပ်စုစု
သိပ်မလုပ်ရပါဘဲနှင့် သူတို့
အချင်းချင်း ပြောနေဆိုနေကြ
သည်များကို ဆက်စပ်ကာ
ဒေါ်ကုလားမ သိထားခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဒေါ်ကုလားမ မသိ
သည်ကတော့ ဘောကတော်

သည် သူ၏ယောက်ျား၊
သူ၏မောင်နှင့် သူ၏သားတို့
ကို စိုးရိမ်သောကြောင့် အိမ်
ဖော် ကောင်မလေးများကို
မျက်စိဒေါက်ထောက်ပြီး
ကြည့်နေခြင်း မဟုတ်ပါဟု
သည့်အချက်ကို ဖြစ်သည်။

ဘောကတော် တကယ်
စိတ်မချသည်က အသက်
ခြောက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်
သော သူမ၏ ဖခင်ကြီးကို
ဖြစ်လေသည်။ နိုင်ငံခြားနှင့်
ဆက်သွယ်ကာ သွင်းတန်
သော ကုန်ကိုသွင်း၊ ပို့တန်
သော ကုန်ကိုပို့၊ ပေးတန်
သောသူကိုပေးပြီး စီးပွားရေး
လောကတွင် ခြေသွက်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း
ခြေလှမ်းတစ်ချက် မှားပြီး
အဖမ်းအဆီး ခံရမလို ဖြစ်ခဲ့ရ
သည့်အတွက် အဖေ သူ၏
ခြေလှမ်းများကို လျှော့လိုက်
သည်။ သူ၏ ငွေပင်ငွေရင်း
များကို စိတ်ချရသူတို့ထံတွင်
အတော်အတန် ဖြန့်ဖြူး အချို့
ကိုလည်း အဆင့်မြင့် တိုက်
ခန်းများကို ကြိုတင်နှင့် ဝယ်
ယူခဲ့သည်။ “စီးပွားရေးလုပ်
လို မကောင်းတော့ဘူးကွယ်”
ဟု ပြောပြီး အိမ်တွင်ပင် တိဗ္ဘီ
လေးကြည့်လိုက်၊ အခွေလေး
ကြည့်လိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ
လည်း အပေါင်းအသင်းများ
နှင့် ဆုံလိုက်နှင့် အေးချမ်းစွာ
ပင် နေခဲ့သည်။

အဖေက ခြောက်ဆယ့်
ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မည် ဖြစ်
သော်လည်း ကျန်းမာသည်။
မည်သည့် ရောဂါမျှလည်း
တွေ့တွေ့ထူးထူး မရှိပေ။
နံနက်တိုင်းလည်း လမ်းမှန်မှန်
လျှောက်ဆဲ ဖြစ်သည်။

“ခုခေတ်က သွားမပါ

ရင်နေပါစေ၊ ကားပါဖို့သာ
အရေးကြီးတာတဲ့။ ငါတို့
အဖေက သွားတောင် မကျိုး
သေးဘူး။ သွားရော၊ ကား
ရော၊ တိုက်ခန်းရော၊ အေတီ
အမ်ကတ်ရော ပိုင်တယ်နော်။
အသက်ကြီးပြီဆိုပြီး စိတ်ချ
မနေနဲ့”

မောင်ဖြစ်သူက တီးတိုး
ကပ်၍ ပြောတတ်သည်။

“သူ တစ်ခါတလေ
နေ့ခင်းထွက်သွားတတ်တာ
အစည်းအဝေး ဆို ပေမဲ့
အစည်းအဝေးမှ မဟုတ်တာ။
ငါသိသားပဲ၊ အနည်းအပါး
တော့ ဂိုဏ္ဍာပေါ့ဟာ၊ ယောက်ျား
ပဲဟာ။ နောက်ပြီး အဖေ
အကြောင်းလည်း နင် သိသား
ပဲ”

“သိလို့ပေါ့ဟ”

သူတို့၏ ဖခင်တွင် ဇ၊
ကလေးရှိကြောင်း သူတို့
ငယ်စဉ်ကတည်းက သိခဲ့ကြ
ရသည်။ မကြာခဏ ကိုတိ၍
ငိုရရှာသော အမေ၏ ဒုက္ခကို
လည်း မျှဝေခံစားခဲ့ကြရဖူး
သည်။ သို့သော် အမေက
အလွန် လိမ္မာသည်ဟုဆိုရ
မည် ဖြစ်သည်။ သူခံစားနေရ
သော အိမ်ထောင်ရေး ပြဿ
နာများကို မောင်နှမ အရင်း
များကိုပင် အသိမပေးခဲ့ပေ။
အဖေသိက္ခာကို လုံးဝ မထိ
ပါးစေဘဲ ကိုတိပြီး ရှင်းလေ
့သည်။ ထို့ကြောင့် အများ၏
အမြင်တွင် သူတို့၏ ဖခင်ကြီး
သည် အလွန်သစ္စာမြဲသော
တည်တည်ကြည်ကြည် အိမ်
ထောင်ဦးစီးတစ်ယောက်
ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ အမေ
တော်သဖြင့် သူတို့တွင် အမွေ
ပြိုင် လုမည့် အဖေတူ အမေ
ကွဲ မောင်နှမများရှိမလာခဲ့

ခြင်း ဖြစ်သည်ကို သူတို့မောင်
နှမ ကောင်းစွာ သဘော
ပေါက်လေသည်။

ဘောကတော်က
လည်း သူ့အမေလိုပင်
အလိမ္မာဖက်သူ ဖြစ်သည်။
အဖေ၏ ဇ၊ကလေးကို သူ၏
ယောက်ျားပင် မသိရအောင်
ကြိုပြီး ကာထားနိုင်သူ ဖြစ်
သည်။ အဖေ ဟန်ဆောင်
ကောင်းခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါ
သည်။ သူတကာ အဘိုးကြီး
များလို ကာရာအိုကေဆိုင်
သွားပြီး ပန်းကုံးမစွပ်တတ်
သဖြင့်လည်း တစ်ဖက်မှ
ကျေးဇူးတင်ရသည်။ အမေ
မဆုံးမီက အဖေသိက္ခာကို
အမေက လိုက်ထိန်းပေးနေရ
သော်လည်း အမေဆုံးသွား
သော အချိန်တွင်တော့ အမေ
ငြိမ်လာသည်။ သူ့သိက္ခာကို
လည်း သူ့ဟာသူ ထိန်းတတ်
လာသည်ဟု ဘောကတော်
ထင်သည်။ ဒီအသက် ၁၁
အရွယ်အထိ နာမည်ပျက်နေ
ခဲ့ရခြင်းမှာ အမေကျေးဇူး
ကြောင့်ဟုသည်ကိုလည်း
သဘောပေါက်လာဟန် ဖြစ်
သည်။

သို့သော် သူက အမေ
ကို မယုံရဲသေးသည်ကတော့
အမှန်ပင်။ ရှယ်ယာဝင်ထား
သော ကုမ္ပဏီများမှ အစည်း
အဝေးခေါ်လျှင်၊ အကြောင်း
ကြီးငယ်ရှိ၍ အပြင်ထွက်
လျှင်ပင် ကားကျပ်လွန်းသော
လမ်းများကြောင့် အဖေ
စိတ်ညစ်သည်။ မြို့ထဲ သွား
မည်ကိုလည်း ဝန်လေးပြီး
အိမ်မြဲလာသည်။ အဖေ
မြဲနေပြန်တော့ အိမ်ရေး
မထားရဲသော ဘောကတော်
၏ ဒုက္ခက ကြီးလာသေး

သည်။

‘အသက်လည်း ကြီးလှပြီဟာ၊ ငါတို့အဖေလည်း ငြိမ်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့’

ထိုသို့ပြောမိလျှင် သူ၏ နောင်က ဟဲဟဲ ဟက်ဟက် ချယ်တတ်သည်။ ‘ယောက်ျား ချီတာ ရေသဖန်းပင်လိုပဲ ချီလေ သီးလေတဲ့ ခင်ဗျ။ ခြောက်ဆယ် ချစ်ဆိုတာ နှုတ်မှာ ဘာများကြီးသေးလို့လဲ’

‘မသီးတော့ပါဘူး ဆင်ပါရဲ့ဟာ။ တစ်ခါတလေ တော့ အပြင်မှာ တစ်ခါ တလေမှာပေါ့၊ ယောက်ျားပဲ ဟာ။ ဟိုးအရင်တုန်းကလို ခြုံခြုံ ဖြစ်မလာရင် ပြီးရော ဆို’

ဘောကတော်က အဖေ ချီ မယုံမရဲ ဖြစ်နေရခြင်း အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အပြစ်တင်မိသည်။ အဖေ အတွက်လည်း စိတ်မကောင်း လှလေ။ အဖေကို ကျိတ်ပြီး ဆင်အမြင်သေးနေသလို၊ ဆင်ကားနေသလိုများ ဖြစ်နေ တာဟု တွေးမိတတ်သည်။ အဖေဆုံးစဉ်က အဖေအသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ခါးလေး ခင် ရှိသေးသည်။ နောက် ဆိုထောင်ထုမည်ဆိုလျှင် ချိုင့်သေးသော်လည်း အဖေ စေ့စပ်စားခဲ့ပေ။ ထိုတစ် နှစ်တည်းနှင့်ပင် ကျေးဇူး ခင်ရော ကောင်းလှပြီ ဖြစ် သည်။

‘အခု အေးနေတယ်ဆို က မီးနဲ့ မတွေ့သေးလို့ဟ၊ မီးခြင်းပြင်းလေးနဲ့များ တွေ့ ကြည့်ပါလား။ ငါတို့အဖေ ဆောင်းတိုင်ကြီး ဟုန်းခနဲ သဘောကံပြီး အရည်ပျော်

သွားမှာ၊ လောင်းတောင် လောင်းလိုက်ချင်သေး’

အဖေကို မကျေနပ်ရင်း စွဲမို့ သူ၏ မောင်က ခပ်ဖိဖိ ပြောခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဘော ကတော် ယူဆသည်။ မည်မျှ ပင် ကျန်းမာသည်ဆိုဆို အဖေ ဆီသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာ သော ဧရာ၏ အရိပ်အယောင် များက တဖြည်းဖြည်း ထင် ရွားလာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဆေးများ မကုလျှင်တော့ အဖေဆပ်ပုံများသည် ဖွေးဖွေး ဖြူနေပြီ ဖြစ်လေသည်။ ကြည့်ပါဦး။ အဖေခမျာ လမ်း လျှောက်လျှင်ပင် ခါးကလေး မသိမသာ ကိုင်းနေပြီဖြစ် သည်။ နားမလေးသေးဟု ထင်ရသော်လည်း ပြောသမျှ စကားများကို အလွဲတွေ ကြားတတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တုန်းကပင် တရုတ် နိုင်ငံမှ လာသော တည်သီးဝါ ဝါကြီးများကို ဈေးမှာတွေ့၍ ဝယ်လာခဲ့သည်။ ‘အဖေစားဖို့ တရုတ်တည်သီးတွေ ပါလာ တယ်’ဟု ပြောတော့ ‘တရုတ် ကြယ်သီးကို ငါက ဘာလို့ စားရမှာလဲ’ဟု ဘုကန့်လန့် ပြန်ပြောသေးသည်။

‘အသက်က ခုနစ်ဆယ် ပြည့်ဖို့ နှစ်နှစ်ပဲ လိုတော့ တယ်။ မျက်စိမွန်၊ ခါးကိုင်း ပြီး နားလည်း လေးနေပါပြီ ဟာ။ ငါတို့အဖေ အေးချမ်း ငြိမ်သက်နေပါပြီ’

သူက ပြောတော့ မောင် ဖြစ်သူက ရယ်နေပြန်လေ သည်။ ပြောမယ့်သာ ပြောရ သော်လည်း ဘောကတော်၏ စိတ်ထဲတွင်တော့ ‘ငါတို့ အဖေက ဖွဲ့တစ်ဆုပ်မကဘူး၊ တစ်တောင်းလုံးတောင် ထမ်း

နိုင်နေသေးတာတော့ အမှန်ပဲ’ ဟု တွေးနေမိလေသည်။

ဖွဲ့တစ်တောင်း ထမ်းနိုင် သေးသော ဖယောင်းတိုင်ကြီး သည် မကြာမီပင် မီးနှင့် တွေ့ လေတော့သည်။

ပြဿနာက ဒေါ်ကုလားမ ဖြစ် လေ သည်။ ဘော ယောက္ခမကြီး မီးနှင့် မတွေ့မီ သူက အလျင် ရေနံ တွေ သွားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း နိုးသံသံမဲ ရွာသော နေ့တစ်နေ့တွင် ဒေါ်ကုလားမ မိုးမိလေသည်။ မိုးရေတွေ တုတ်တုတ်ရွဲကာ အိမ်ပြန် ရောက်လာပြီး ညကျတော့ များလေတော့သည်။

ဒေါ်ကုလားမ များလေ တော့ ဦးစွာ ဒုက္ခရောက်ရသူ မှာ ဘောကတော် ဖြစ်လေ သည်။ ဒေါ်ကုလားမ ရောက် မလာလေတော့ နံနက်စော စောစာမှ အစပြု၍ ညနေစာ အထိ အဆင်မပြေချင်တော့ ပေ။ ဒေါ်ကုလားမ၏ လက် ထောက် ပိန်ခြောက်ခြောက် ကလေးက အိုးသူကြီး ဝင် လုပ်လေတော့ မဆလာတွေ ဖောဖောသီသီ ခတ်ထား သော ကြက်သားဟင်းက အမည်းရောင် သန်းနေသည်။ အစိမ်းကြော်က ပျော့ပြီး ပြီနေ သည်။ မုန့်လာဥချဉ်ရည် ဟင်းက ပေါ်ရွတ်ရွတ်နှင့် အရ သာ မရှိလှချေ။

ည နေ ကျ တ ၃ ဒေါ်ကုလားမက ဖုန်းဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးသည်။ ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့ ကိုက်ခဲ ပြီး ချောင်းလည်း မရပ်မနား ဆိုးနေသဖြင့် မလာနိုင်သေး ကြောင်း ဆက်ပြီး ခွင့်တိုင်

သည်။ ဘောကတော်က အများကူးမှာစိုးသဖြင့် အတင်း မလာခိုင်းသော်လည်း ချူသံ ပါအောင် ညည်းရှာလေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် မီးမီးလေး ကိုလွှတ်ပေးမယ်အစ်မ၊ သူက ပြိုင်ပွဲတွေမှာတောင် အမြဲဆရာ နေတာ။ ကျွန်မထက် ပိုပြီး အချက်အပြုတ်ကောင်းတယ်’

‘အောင်မလေး... ကျေးဇူးတင်လို့ ကံတာ ဒေါ်ကုလားမရယ်၊ ဆက် ဆက် လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါ’ သို့နှင့်ပင် ဇာတ်လမ်း စ၊ ခွဲကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဘောကတော် မသိ သည်က မီးမီးလေးသည် ဒေါ်ကုလားမထက် ဆယ်ဆ ပိုလှကာ ဆယ်ဆမက ပို၍ လူရည်လည်သည်ဟူသော အကြောင်းကိုပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ကုလားမက ရင် မောက်မောက်၊ တင်ကောက် ကောက်နှင့် ဗိုက်ကလည်း တော်တော်ပူလေသည်။ သူ ကိုများ ဘေးတိုက်ကြည့် လိုက်လျှင် ဇာတ်တစ်ခါစ ကလေးတစ်ယောက် ကြီးစား ပမ်းစား ရေးထားသော ပုံစံ ခပ်ပျက်ပျက် နငယ်ကြီးနှင့် တူလေသည်။

မီးမီးလေး ကြီးလာ လျှင် သူ့မိခင်လို ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်ဟု ထင်စရာရှိသည်။ သို့ပါသော်လည်း ယခုအချိန် မှာတော့ သူ၏ အချိုးအစား သည် ဒေါ်ကုလားမ၏အချိုး အစားကို လေးနှင့် စားထား သည်နှင့် တူလေသည်။ ထို့ ကြောင့် အသားလေးဖြူဖြူ၊ အရပ်လေးမြင့်မြင့်၊ ခါးကျည် ၍ ဗိုက်ရှုပ်ကာ ရင်ကလေး

မသိမသာမောက်၊ တင်ကလေး မသိမသာ ကောက်သော သူ၏ကောက်ကြောင်းကလေးက တော်တော်လေးလှလေသည်။ မျက်ခုံး မျက်လုံးလှသည့်အပြင် နှုတ်ခမ်းကလေးကလည်း အမြဲပြုံးနေတတ်သေးသည်။

မီးမီးလေးကို တွေ့တော့ဘောကတော်ခမျာ ရင်တော်တော် ပူသွားရသည်။ 'ဒေါ်ကုလားမရဲ့ သမီးက အလှစားလေးပါလား' ဟု အာမေဓိတ်ပြုရင်း အိမ်တွင်ရှိရှိသမျှ ပုရိသများအတွက် စိုးရိမ်သွားသည်။ သို့ပါသော်လည်း 'သုံးလေးရက်နဲ့တော့ ကိစ္စ မရှိလောက်ပါဘူးလေ' ဟု ပြန်တွေးပြီး ဖြေသိမ့်ရသည်။

မီးမီးလေး၏ လက်ရာသည် သူ့အမေလိုပင် စားကောင်းပါသည်။ လက်ရာပြောင်းကလေးဖြစ်၍ ပို၍ပင် ခံတွင်းလိုက်နေသေးလေသည်။ မီးမီးလေးကိုယ်တိုင် စောင့်ကြည့်ပြီး လိုသမျှ လိုက်ထည့်ပေးနေတော့ ယောက်ျားသားလေးဦးက ဣန္ဒြေကြီးနေကြသည်။ ခါတိုင်းလို ဆူဆူညာညာ စကားသံများ မကြားရဘဲ ထမင်းဝိုင်းက ငြိမ်နေသည်။

'ညကုမု စိတ်ကူးရလို့ တစ်ခုခု စားချင်ရင်လည်း မီးဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော်၊ နောက်နေ့အတွက် အားလုံးအဆင်ပြေအောင် မီး စီစဉ်ပေးပါမယ်'

မီးမီးလေးက သူ၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောသည်။ 'ငါးကင် ဒေါ်ကြီးကုလားမ ကင်ပေးတာမျိုး' ဘောသားကလေးဆီမှ

ထို အသက်
ခုနစ်ဆယ်နှီးပါး
အဘိုးကြီးကို
သူ၏
မြေးနှစ်ယောက်က
'မော်ဒန်ဘိုးဘိုး'
ဟု
ခေါ်ကြလေသည်
အဘိုးကြီးက
မြေးများနှင့်အပြိုင်
ယခု
ခေတ်စားနေသော
ဒေါ်ကုလားမ၏
အခေါ်
ဖေစာတတ်
ဆိုသည်ကို
သုံးပြီး
တယ်လီဖုန်း
ပွတ်နေတတ်
သောကြောင့်
ဖြစ်သည်

အသံက ဦးစွာ ထွက်လာသည်။ မီးမီးလေးက ပြုံးပြုံးလေး ခေါင်းညှိသည်။ 'ပိုကောင်းစေရမယ်' ဟူ၍လည်း အာမခံလိုက်သေးသည်။

ဘောကတော်က အဖေကို ဦးစားပေးကာ 'အဖေရော ဘာလေးများ စားချင်သလဲဟင်' ဟု မေးသည်။ ဘောယောက္ခမကြီးက 'ဘာလေးဖြစ်ဖြစ် ရပါတယ်ကွယ်၊ များများလည်း မစားနိုင်ပါဘူး' ဟု အေးဆေးစွာ ပြောသည်။ ထိုနောက် 'နေ့ခင်းကျရင်တော့ နွားနို့ပူလေးတစ်ခွက် အခန်းထဲ ပို့ခိုင်းပေးပါ သမီး

ရယ်' ဟု ပြောသည်။ မီးမီးလေးကို လှည့်စောင်း၍ပင် မကြည့်ဘဲ သူ့သမီးကိုသာ သူ ဣန္ဒြေရစွာ ပြောသည့်အတွက် အဖေကို အကဲခတ်နေသော ဘောယောက်ဖပင် အတန်ငယ် ကျေနပ်သွားလေသည်။ သို့သော် သူ့ဖခင်က သူ့ထက် တစ်ကွက်မက များစွာ သာနေကြောင်း ဘောယောက်ဖ မသိရှာချေ။

ဘောကတော်က 'နေ့ခင်းကျရင် ဘူးထဲက ကောင်းဟက် နွားနို့ကို ပူအောင် ပြန်ကျိုပြီး အဖေ့ဆီကို ပို့ပေးနော်' ဟု ပိန်ခြောက်ခြောက်ကလေးကိုမှာပြီး ဘောနှင့်အတူ အပြင်ထွက်သွားသည်။ ဘောယောက်ဖကလည်း ထုံးစံအတိုင်း သူ၏တယ်လီဖုန်းဆိုင်ကို သွားသည်မှာ ညနေစောင်းမှ ပြန်ရောက်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဘောသားနှင့် သမီးတို့လည်း ဆိုင်ရာ သင်တန်းများ သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးမီးလေးဆီသို့ တယ်လီဖုန်းသတင်းက တိန်ခနဲ ရောက်လာသည်။ 'နွားနို့ ရပြီလား' တဲ့။

မီးမီးလေးလည်း လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ထမင်းဝိုင်းတွင် ပြောလိုက်သော သူ၏ တယ်လီဖုန်းနံပါတ်ကို တစ်ချိတည်းအလွတ်ရအောင် မှတ်လိုက်နိုင်သော ဘိုးဘိုး၏ ဦးနှောက်ကိုလည်း ချိုးကျူးလိုက်မိသည်။

'ရပါပြီဦး၊ ဆားလေးနဲ့ သောက်မလား၊ သကြားလေးနဲ့ သောက်မလား ကြိုက်တာ ပြောပါနော်' အဘိုးဟု ခေါ်သင့်သော်

လည်း မီးမီးလေးက 'ဦး' ဟုပင် ခေါ်လိုက်သည်။ အပြန်စကားကလည်း ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။

'ဘာနဲ့ ပဲ ဖြစ် ဖြစ် မီးမီးလေးကိုယ်တိုင် လာပို့ပါလား'

'ဟုတ်...ဦး'

မီးမီးလေးက နွားနို့ပူလေးကို သကြားခတ်ပြီး ပိန်ခြောက်ခြောက်ကလေးကို အဖော်ခေါ်ကာ ကိုယ်တိုင် သွားပို့သည်။ အဘိုးကြီးက ပိန်ခြောက်ခြောက်ကို ဝေခနဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး 'အေး...ထားနဲ့၊ ထားနဲ့' ဟု အေးဆေးစွာ ပြောသည်။ မီးမီးလေးကလည်း 'လိုတာရှိရင် ပြောပါ ဘိုးဘိုး' ဟု ရိုနှိုက်ျိုးကျိုး ပြောလိုက်သည်။

အမေ တစ်စွန်းတစ်စပြေးထားဖူး၍ ဘောယောက္ခမ မည်မျှ ချမ်းသာသနည်း မီးမီး သိထားသည်။ သို့သော်လည်း သူက အမေသိသလောက်ပင် သိရသည်မို့ ရိုးရိုးအေးအေး အဘိုးကြီးဟုသာ ထင်ထားခဲ့သည်။ ငါးမြှားချိတ်ကို အလျှင်ဆုံး ပြေးဟပ်မည့် ငါးကြီးဟု မထင်ခဲ့မိပေ။ အခုတော့ မြွေမြွေချင်း ခြေမြင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်ကုလားမ၏ သမီးသည် ဒေါ်ကုလားမလို ဟင်းချက်ရန် တစ်ခုတည်းကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေသူ မဟုတ်ကြောင်းကို ဘိုးဘိုးကြီးကလည်း အကဲခတ်တတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ မီးမီးက မဆလာကိုသာမက အသပြာကိုလည်း စိတ်ဝင်စားတတ်ပါသည်။

ပိန် ခြောက် ခြောက်

သည် ဒေါ်ကုလားမကို ကူ
သလို မီးမီးကိုလည်း ကူရ
သည်။ ဒေါ်ကုလားမနှင့်
အတူ ချက်ရစဉ်က စကား
ပြောပြောနှင့်မို့ ပျော်စရာ
ဆောင်းသော်လည်း မီးမီး
တော့ သူ့ကို လှည့်၍ပင်
ကြည့်နိုင်ရှာချေ။ တတိန်
သိန်နှင့် ရောက်လာသော
ဆီဆော်များကို တစ်ချိန်လုံး
ခြေချရာသောကြောင့် ဖြစ်
သည်။

‘မမမီးက မီးဖိုချောင်
ဆဲတောင် မထွက်ဘူး။
ဘီးဘီးကြီးအတွက် နွားနို့ကို
တော့ ကျွန်မနဲ့အတူ သွားပို့
သယ်။ ဘီးဘီးကြီးက လှည့်
ဆောင် မကြည့်ဘူး။ အေး
အေးနဲ့၊ ထားခွဲခွဲလို့ ထားပြီး
ချက်ချင်း ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ
ချေ’

ဘောကတော် ပြန်
ချက်လာတော့ ပိန်ခြောက်
ခြောက်ကလေးက သူ သိ
သမျှ အစီရင်ခံရသည်။ ဘော
ကတော်လည်း အတိုင်းထက်
အလွန် ကျေနပ်သွားရှာလေ
သည်။ ထိုအချိန်တွင် မီးမီး
က သူ့ဆီရောက်လာသော
‘မီးက လှတယ်’ဟူသော
စာတန်းလေးကိုဖတ်ရင်း ပြုံး
နေလေသည်။ ထိုနောက် ‘ဦး
ဦးလည်း ငယ်တုန်းက ချောမှာ
ပါ’ဟု ပြန်ပို့လိုက်သည်ကို
သိရသလို ဘောကတော်
ချာ အတော်ကြီး အသည်း
ဆရာမည် ဖြစ်သည်။

‘အဆင် ပြေရဲ့လား
မီးမီးရယ်’

သူ့သမီး ပြန်ရောက်လာ
တော့ ဒေါ်ကုလားမက စိတ်
ပျော်စွာ မေးသည်။ မီးမီးက
‘အဆင်ပြေတယ် ဆိုတာ

ထက်တောင် ပိုပြီ ပြေးသေး
တယ် အမေရဲ့’ဟု ပြန်ဖြေ
လိုက်သည်။

‘အေးကွယ်၊ အမေတော့
နောက်သုံးရက်လောက်တော့
နားမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။
အဖျားကျပေမဲ့ ချောင်းဆိုး
တာက ခုထိ မပျောက်ဘူး’

‘ရပါတယ် အမေရယ်၊
အေးအေးဆေးဆေး နားပါ။
မီးလည်း လုပ်နိုင်ပါတယ်။
အားလုံး မီးတာဝန်ထားလိုက်’

မီးမီးက တာဝန်ယူ
တော့ သူ့ဖခင် ကိုကုလားကြီး
ရော၊ ဒေါ်ကုလားမပါ ကျေး
ဇူးတွေ တင်နေကြသည်။
ကိုကုလားကြီးက ‘သမီး
လေးတစ်ယောက်ဆို ဆို
သလောက် အားကိုးရတယ်
ကွယ်၊ အမေကို အင်မတန်
ညှာတဲ့သမီး’ဟု တဖွဖွ ချီး
ကျူးနေတော့ ဒေါ်ကုလားမ
လည်း ပီတိဝေနေရလေ
သည်။ ‘မိဘကို သိတတ်တဲ့
သားသမီးမျိုးဟာ ဘယ်
တော့မှ မဆင်းရဲဘူး။ လိုအပ်
ဆန္ဒအမြဲပြည့်ရမှာပဲ’ ဟူ၍
လည်း ကြိုသမျှလူကို ပြောရ
ဦးမည်။

မီးမီး၏ လိုအပ်ဆန္ဒ
ပြည့်ဝသည်ကတော့ အမှန်
ပင်၊ လေးရက်မြောက်နေ့တွင်
တော့ ‘မီးလေး ဘာလိုချင်
လဲ’ဟူသောအဆင့် ဖြစ်လာ
သည်။ မီးမီးကလည်း လို
ရင်းတိုရှင်း ပြန်ဖြေလိုက်
သည်။ ‘အိုင်ဖုန်း’ဟု။ အဘိုး
ကြီးဆီမှ အဖြေက ချက်ချင်း
ပြန်မလာ။ ထို့ကြောင့် မီးက
ထပ်ပို့လိုက်သည်။ ‘အမေ
နေကောင်းပြီ ဦး၊ နက်ဖြန်ဆို
ရင် မီး မလာတော့ဘူးနော်
တော့...တာ’

မီး မလာတော့ဘူးဟု
သော စကားက ဟတ်ထိ
သွားပုံရသည်။ ချက်ချင်း
ပေါ်လာသော စာတန်းလေး
က-

‘တွေ့ချင်တယ်’တဲ့။
‘ဘယ်မှာလဲ’
‘အပြင်မှာ’
‘ဟင့်အင်း’
‘... ဟိုတယ်မှာလေ၊
နေခင်းတစ်နာရီ’
‘ဟင့်အင်း...’
‘ဦး စောင့်နေမယ်’
‘ဟင့်အင်း...’
‘မီးပြန်ရင် အိမ်အဝင်ဝ
က မယ်တော်ကြီးကမုန်းပင်
ကြီးနောက်ကို ကြည့်လိုက်’
‘တကယ်လား’
‘လာမှာလား’
‘အင်း...’

မီးမီး ပြန်တော့၊ မယ်
တော်ကြီး ကမုန်းပင်ကြီး၏
အရွက်ဖားဖားများ ကြားထဲ
သို့ အသာ ကဲကြည့်လိုက်
သည်။ ပလတ်စတစ်အိတ်
အမည်းလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်
ရပ် ထုပ်ထားသော အထုပ်
ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ
သည်။ မီးမီးက ကျေနပ်စွာ
ပြုံး၍ အသာ ကောက်ယူကာ
လက်ကိုင်အိတ်ထဲ ထည့်
လိုက်လေသည်။

နောက် တစ်နေ့ ကျ
တော့ မီးပျက်သည်။ မီးပျက်
တော့လည်း လေအေးစက်
များ မလည်နိုင်တော့ပေ။ သူ
အခန်းကို နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ
ပတ်လုံး လေအေးစက် ဖွင့်
ထားသော ဖခင်အတွက်
ဘောကတော် စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရသည်။
‘ဒီနေ့ အဖေ ကံ

မကောင်းဘူးထင်တယ်’
မနက်တုန်းကတော့
အဖေက အစည်းအဝေးသွား
ရမည်ဟု ပြောသည်။ အိမ်မှ
ထွက်သွားစဉ်ကတော့ ရွှင်ရွှင်
လန်းလန်းပင်။ အဖေဆီမှ
ရေမွှေးနံ့ရ၍ သူက ကျိတ်ပြီး
ပြုံးမိသေးသည်။

ည နေ့လေးနာရီ
လောက်ကျတော့ အဖေ ပြန်
ရောက်လာသည်။ သူ့အခန်း
ထဲ တန်းဝင်သွားပြီး ပြန်
ထွက်မလာတော့။ မျက်နှာ
ကြီးလည်း ပုပ်နေလေသည်။
ကားမောင်းသူကို တိုးတိုး
တိတ်တိတ် မေးကြည့်တော့
‘အစည်းအဝေးမှာ မီးမလာ
ဘူးတဲ့ မမ’ဟု ပြောသည်။

ဟော...အခုလည်း ဒီ
မီးက ပျက်ပြန်ပြီ။ အဖေ
ခမျာ ဝရန်တာထွက်ပြီး ယပ်
တောင် တဖျပ်ဖျပ် ခတ်နေ
ရရှာသည်။ ဘောကတော်က
သံပရာရည် အေးအေးလေး
ဖျော်ပြီး အဖေ့ကို သွားပေး
သည်။

‘အဖေ အပူနည်းနည်း
သက်သာသွားအောင် သံပရာ
ရည်အေးအေးလေး သောက်
လိုက်ပါလားဟင်’

သူ့စကားထဲတွင် ဘာ
အမှားမှ မပါဘဲနှင့် အဖေ
ဘာလို့ ဒီလောက် စိတ်ဆိုး
သွားရသနည်း ဘောကတော်
စဉ်းစား၍မရရှာချေ။ သံပရာ
ရည်ခွက်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်
လိုက်ပြီး ထ၊ အော်လိုက်သည်
မှာ တစ်တိုက်လုံးပင် တုန်
သွားလောက်သည်။

‘သက်သာမလားဟ
မီးမှ မလာတာ’ တဲ့။

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဝါးချတ်ဖိတ်တဒါနသံဃာ့ဆေးရုံ

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဝါးချတ်ဖိတ်တဒါနသံဃာ့ဆေးရုံအတွက်အလှူ (၁၁) မျိုး၊ ဘက်စုံအလှူ (၁၃၁၀၀၀/-) နှုန်းနှင့် ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ်၅သိန်းနှင့်အထက် ထူထောင်လှူဒါန်းလိုပါက အောက်ပါနေရာဌာနများနှင့် နီးစပ်ရာအမှုဆောင်များထံတွင် လှူဒါန်းနိုင်ကြပါသည်။

ဘက်သွယ်လှူဒါန်းရန်

စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးဆေးရုံတည်နေရာ ကျွဲရွာချောင်
ရုန်းဝေ ၂-၂၀၃၄၊ ၀၅၂-၂၀၅၄၊ ၀၉-၆၄၆၄၉၉၊ ၀၉-၉၁၀၄၃၇၃၇

မန္တလေး

ဦးမြင့်စိုး(စိုးဝေဝေ) ရုန်းဝေ-၉၁၀၂၃၇၀၇၊ ဒေါ်တင်ဝင်း(လှထွန်း) ရုန်းဝေ ၂-၃၉၇၁၇၊ ဒေါ်ရီရီမြင့်(သွင်စက်မှု) ရုန်းဝေ-၂၀၀၁၇၁၇

ရန်ကုန်

သီရိသုဓမ္မသီရိဒေါ်ခင်သန်းမြင့် (ယခင်ရတနာ၊ ဝိလ်ချင်ဇေ၊ ရုန်းဝေ-၇၃၂၀၂၁၀၀)၊
ဒေါ်ယဉ်သန်း (အမှတ် ၁၊ ငွေကြာရုံအိမ်ရာ၊ ၃ ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၅၁၅၂၂၇၇)၊
ဒေါ်ခင်စန်း (အမှတ် ၇၊ AMBO Hotel, ဆရာစံလမ်း၊ စဟန်းမြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၅၁၂၂၀၀၃)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်ကြည် (အမှတ် ၁၆၊ ကွင်းကျောင်းလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၂၂၀၅၁၉၊ ၀၉-၇၃၀၇၂၄၉၂)၊
ဒေါ်မြင့်မြင့်စန်း (အမှတ် ၈၊ ပဏ္ဍိတလမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၅၁၉၅၀၉၊ ၀၉-၇၃၁၀၉၁၃၄)၊
ဒေါ်စန်းစန်းခိုင် (Real Gems) (အေ-၁၀၊ အမှတ် ၂၃-၂၅၊ ဂျိုးမြူရိုင်သာ၊ ဂျိုးမြူလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၂၅၂၂၇၂၊ ၀၉-၅၀၀၂၂၀၀)၊
ဒေါ်စန်းစန်းဇေ (မဟာပြိုင်ဆေးတိုက်) (အမှတ်-၉၁၊ ဘုန်းကြီးလမ်း၊ လမ်းပတော်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၂၃၀၀၄၂၇၊ ၀၁-၂၃၀၀၄၂၈)၊
ကလျာမဂ္ဂလင်းတိုက် (မုချိန်) (အမှတ် ၁၆-ပထမထပ်၊ ဦးအောင်မြတ်လမ်း၊ သိမ်ဖြူကွင်းလမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရုန်းဝေ-၂၉၀၁၇၆)

လှူဒါန်းကြတဲ့အလှူရှင်များစာရင်း

၃၈၉၂။ ဇေယျကျော်ထင် ဦးစိန်ရ(ဝန်ကြီး-ငြိမ်း၊ ဝိသုဒ္ဓိဆောင်ဆက်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန)၊
ဇနီး ဒေါ်အေးအေးစိုး မိသားစု။ ၁၀,၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
(အောက်တိုဘာမွေးနေ့အလှူ ယခင် ၅ သိန်း + ယခု ၅ သိန်း)
၃၉၀၈။ ဗိုလ်မှူးလွင်ဦး(ငြိမ်း)၊ ဇနီး ဒေါ်မြသီတာနွယ် မိသားစု
(၁၆.၁၀.၁၅၊ ၂.၉.၁၅ ဇနီးမောင်နှံမွေးနေ့အလှူ)၊ အခန်း ၃၀၂၊ နီလာတိုက်။ ၁၀,၀၀,၀၀၀/- (ဆယ်သိန်း)
မြခွာညိုအိမ်ရာ၊ သာကေတမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ယခင် ၅ သိန်း + ယခု ၅ သိန်း) (ဆယ်သိန်း)

၃၉၁။ ဦးသန်းညွန့်အားရည်စူး၍ (ဇနီး) ဒေါ်ကြည်ကြည်၊ (သမီး) ချိုချိုညွန့်၊
သင်းသင်းညွန့်၊ အမှတ် (၁၀၁/စီ)၊ ၄ လွှာ၊ အနောက်မြင်းပြိုင်ကွင်းလမ်း၊
ကျိုက္ကဆံရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

၃၉၂။ ဦးတင်လှ(ရေနံဓာတု)အားရည်စူး၍
အဂ္ဂမဟာသီရိသုဓမ္မသီရိ လူမှုထူးချွန် ဒေါ်အေးအေးကြည်၊
အမှတ်-၃၉(G)၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

၃၉၃။ ဆရာကြီး ဦးကျော်၊ ဆရာမ ဒေါ်ထွေးတင်တို့အား ရည်စူး၍
(သမီး)ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်၊ (သား)ဦးအေးကျော်၊ ဦးမြင့်အောင် မောင်နှမတစ်စုကောင်းမှု။
အမှတ်-၄၅၊ သမိုင်းဘူတာရုံလမ်း၊ (၂) ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်။ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

၃၉၄။ ဖခင်ကြီး ဦးဘရွှေနှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်မြသိန်းတို့အား ရည်စူး၍
(သမီးကြီး)ဒေါ်ခင်နှင်းအေး မိသားစု၊ အမှတ်-၁၂၁၊ ကမ္ဘာအေးဘုရားလမ်း၊
ရွှေတောင်ကြား (၁) ရပ်ကွက်၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ကွယ်လွန်သူဖခင်ကြီး
ဦးဘရွှေ (၇) နှစ်ပြည့်သည့် ၁၅.၁၀.၁၅ တွင် စိတ်ထူးလှူဒါန်းသည်။)

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

၃၉၅။ ဦးဘိန်း + ဒေါ်ခင်မွှေး၊ (သမီး)စင်နွယ်ဦး မိသားစု
အမှတ်-၄၄၊ ၁၂ လမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

၃၉၆။ ဦးထွန်းလင်း + ဒေါ်မြမြအေး (လင်းသူရိယ) မိသားစု
အမှတ်-၈၄၊ ဝါးတန်းလမ်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
(ယခင် ၁၅ သိန်း + ၂၇.၁၀.၁၅ တွင် ၁၀ သိန်း ထပ်မံလှူဒါန်းသည်။)

၂၅,၀၀,၀၀၀/-
(နှစ်ဆယ့်ငါးသိန်း)

၃၉၇။ မိခင် ဒေါ်ကျင်စိန်၊

၅,၀၀,၀၀၀/-
(ငါးသိန်း)

(သား)U Soe Win & Mrs. Wara Among Win(Win Family) ချင်းမိုင်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ။

၃၉၈။ မိုလ်မူးကြီး ကြည်မောင်(ငြိမ်း) + ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်း(ဒုတိယဝန်ကြီး-ငြိမ်း)
ပညာရေးဝန်ကြီးဌာန။ (၁၈.၁၀.၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင်ကျရောက်သည့် ၅၃ နှစ်မြောက်
မင်္ဂလာအထိမ်းအမှတ်အလှူ သိန်း ၄၀ + ယခင် ၆၂ သိန်းလှူဒါန်းပြီး)

၁၀၂,၀၀,၀၀၀/-
(တစ်ရာနှစ်သိန်း)

၃၉၉။ မိဘများဖြစ်သော ဦးရွှေလျှောင် + ဒေါ်ငွေဘော်နှင့် အစ်မ၊ ညီမများဖြစ်သော
ဒေါ်ကျင်စိန်၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဝင်း၊ ဒေါ်ညွန့်ဝေတို့အား ရည်စူး၍ ဒေါ်ကျင်မြကောင်းမှု။
အမှတ်-(၇/ခ)၊ မာလာမြိုင်လမ်း၊ ပြည်သာယာ၊ ဘောက်ထော်၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ယခင် သိန်းတစ်ရာ + ယခု ၅ သိန်းထပ်မံလှူဒါန်း)

၁၀၅,၀၀,၀၀၀/-
(တစ်ရာငါးသိန်း)

၄၀၀။ ဒေါ်ဝင်းစိန်၊ (သမီး)ဒေါ်ဖြူဖြူဝင်း(ဒု-ညွန့်မူး-ငြိမ်း၊ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း)နှင့်
မောင်ညီမ မိသားစု။ အမှတ်-(၇/ခ)၊ မာလာမြိုင်လမ်း၊ ပြည်သာယာ၊ ဘောက်ထော်၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ (ယခင် သိန်း ၃၀ + ယခု ၅ သိန်း ထပ်မံလှူဒါန်း)

၃၅,၀၀,၀၀၀/-
(သုံးဆယ့်ငါးသိန်း)

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ထာဝရငွေပင် ငွေကျပ် သိန်း(၆၀၀၀)ပြည့် အောင်ပွဲရောက်ချအခမ်းအနားကို
၁၅.၁၁.၂၀၁၅ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၁ နာရီအချိန်တွင် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး၊ ဟံသာဝီရိချောင်တွင်
ကျင်းပပြုလုပ်မည်ဖြစ်ပါကြောင်းနှင့် ဖိတ်ကြားလွှာများ ပေးပို့သွားမည်ဖြစ်ပါကြောင်း
အလှူရှင်များကို ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါသည်။

မမချီသည် ကျွန်တော်တို့ထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးသည့်
အုပ်စုတွင်း အစ်မကြီး အမိရာ မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သည်
ပြီးတော့ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသူဟောင်းကြီး။ စာကြမ်းပိုး
ကူညီရိုင်းပင်းလိုစိတ် အလွန်မြင့်မားသော အစ်မကြီးဖြစ်သည်

သြဂုတ်မိုးသည်
နွေလယ်ခင်းကြီးမှာပင်
ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှ အပြီးတကြီး
ဟည်းတိုက်တိုးဝှေ့နေသည်။ အဲဒါမှ
အခက်။ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း
အလယ်ဘလောက်တွင် မိုးခိုဖို့ရာ
အရိပ်ကောင်းကောင်း မရှိ။
ခိုထီးအောက်မှာ ရောက်နေသော်ငြား
ကိုရွှေမိုး တစ်ချက်မာန်ဖီလိုက်သည်နှင့်
မိုးရေများက လိုမိပက်နေပြီ။
လက်တစ်ဖက်ကလည်း လက်ဆွဲအိတ်ကို
ပွေ့ထားရသေး၏။
ခြေထောက်အောက်ပိုင်းမှ ဒူး၊
ဒူးမှ ပေါင်လယ်၊ ဘယ်ဘက်ပခုံး၊
နောက်ကျောတို့ တစ်စ မိုးခိုရွာလာပြီ။

ဒေဝဒတ်ရှေ့က လူတွေ

မာနီ၊ စောင့်လုံးဖြန့်၊

ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီးကို ကျောပိုးထားသော
ကလေးငယ်နှစ်ဦးက ဟေးဟေးဟားဟားဖြင့်
မိုးရေထဲမှာ သိုင်းကွက်နင်းနေကြသည်။ ဟုတ်
ပေ့ကွာဟုတွေးကာ ဆက်၍ လျှောက်လာ
သည်။ ကုန်သည်လမ်းသို့ရောက်သည်အထိ
လျှောက်မည်။ တူဒေးစာအုပ်ဆိုင်နားတွင် မိုးခို
မည်ဟု တွေးလာမိသည်။ ကားတွေလည်း
မိုးကြီးမည်းနေသဖြင့် သိပ်မလှုပ်နိုင်။ ရှေ့မီး

Handwritten signature in red ink.

များဖွင့်ကာ ဟွန်းသံတည်ညံ
ပေးနေသော်ငြား တရွေရွေ
သာ မောင်းနေဆဲ။

‘ကိုမိုး၊ ကိုမိုး ဟေ့လူ’
ကျွန်တော် အောက်
ဘလောက်ကို ဆက်၍ကျော်
ဖြတ်နေစဉ် နာမည်ခေါ်သံကြား
၍ လှည့်ကြည့်မိသည်။ ဝမ်း
သာလိုက်ပါဘိ။ ကိုမြင့်
ကြည်က စားသောက်ဆိုင်
အပေါက်ဝဆီမှ လက်ယပ်
ကာ ခေါ်နေခြင်းပင်။

‘ဘယ်ကိုတုံးဗျ၊ ပြန်
တော့မှာလား’

‘အေးဗျာ’

ကျွန်တော် ဆိုင်ဝသို့
လှမ်းဝင်ရင်း ထီးကို ဆွဲပိတ်
လိုက်ပြီး ထီးခံပုံးထဲသို့ ထိုး
ထည့်လိုက်သည်။

‘လာပါဗျာ၊ ဒါနလေး
မြောက်သွားအောင်။ ခင်ဗျား
ဗျာ ဒီလောက် မိုးနဲ့လေနဲ့ ဘာ
တွေများ အရေးကြီးနေတာ
တုံး’

‘မိုးလွတ်ပြီ ထင်လို့ဗျ၊
နေပါဦး။ ခင်ဗျား နေပြည်
တော်မှာဆို’

‘မမချိုပေါ့ဗျာ၊ ကဲ
ခင်ဗျား လုံချည်ရေညစ်ဦး၊
ကိုတင်စိုးလည်း လာမယ်ဗျ၊
ခဏနေ လာတော့မှာ’

ကိုတင်စိုးဟု ကျွန်တော်
မကျေမလည်စွာ ရွတ်ဆိုရင်း
ရေအိမ်ခန်းသို့ ဝင်လာခဲ့
သည်။ ဒီလောက် မိုးနဲ့လေနဲ့
ကြားမှာ နေ့လယ် နှစ်ချက်
ကျော်ကျော်ကာလ။ ဒီလူတွေ
တယ်စည်းစိမ်ရှိလှပါလားဟု
တွေးကာ ကြံတုန်း ညဉ့်
လိုက်ဦးမည်ဟု တွေးပစ်
လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း
မှာပင် လေးဆယ်ကျော်လာမှ
နေမရှောင်ညမရှောင် သောက်

မမချိုနှင့်
ဝိတ်ကူးချိုချို
၁၅ နှစ်ပြည့်
စာအုပ်ဈေး
ပွဲတော်ကျင်းပရာ
ရွှေတိဂုံဘုရား
အရှေ့ဘက်မှန်တွင်
ဆုံခဲ့ကြသည်
အစဉ်အမြဲ
ရယ်စရာမောစရာ
ပြောလေ့ရှိသော
မမချိုမှာ
ထိုနေ့က
နာကြည်ခံပြင်းစွာ
ပြောပြပါသည်

နေတော့တာပဲဟူသော ဇနီး
သည့်စကားကိုလည်း တွေးမိ
သေးသည်။

ကျွန်တော် စားပွဲကို
ရောက်တော့ ကျော်နီဝါကား
အနီရဲ့ရဲတစ်ပုလင်းက ပြုံး
တော်မူကာ ကြိုဆိုနေရှာ၏။
ချိစ်ပြားလေး အချိုးကျကျ ခွဲ
စိတ်ထားလျက်။ ယိုးဒယား
ဟင်းချိုက အငွေ့တထောင်း
ထောင်ထဲလျက်။ ရေခဲခွက်
မှာ ရေပင် သီးနေပြီ။

‘ကိုင်း မိုးဦးကာလ
မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စေ
ဗျာ၊ ရော’

ကိုမြင့်ကြည်က နီလဲ့
ကြည်လင်နေသော ယမကာ
ခွက်ကို ကမ်းပေးရင်း ခွက်
ချင်းတွေရန် ပြင်သည်။ သို့
သော်-

‘ဟော ဟိုမှာ ကိုတင်
စိုး’

ကျွန်တော်လည်း ဆိုင်ဝ
မှ ကိုတင်စိုးဝင်လာသည်ကို
မြင်ရသည်။ ဥပဒေဘက်
တော်သားကြီးပီပီ ကိုတင်စိုး
ဟန်ပန်က သားနားခုံညား
လှပါဘိ။ အဖြူရောင်ကော်
လာကတုံးအင်္ကျီက အသစ်ပေ
မို့ လည်စေ့ကြယ်သီးနေရာ
တွင် ရွှေကြယ်သီးနှင့်တွဲ
လျက် ရွှေကြိုးလေးက
တလှုပ်လှုပ်။ ရခိုင်ပုဆိုး
အနက်ကလည်း ကြပ်စွဲနေ
သည်။ ဆောင်းလာသည့်
ထီးကြီးက သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို
ပို၍ ခုံညားစေရန် ထုနှင့်
ထည်နှင့် ကြီးမားဖားလျား
လှ၏။ အောလ်ကတ္တီပါဖိနပ်
ကိုပင် မိုးကြီး လေကြီးထဲမှာ
ရေမတင်အောင် စီးလာပုံ
ထောက်လှူင် ကားနှင့် လာ
သည်ပင်။ ကျွန်တော့်အတွေး
မမှား။

‘ကားပါကင်ဝင်နေလို့
ဗျ၊ ဟဲလို နိုင်ငံကျော်ကြီးပါ
လား၊ တွေ့ပါဗျာ ကိုယ့်လူပုံ
တွေ’

‘ဟုတ်လား’
ကျွန်တော့် လေသံက
ဝမ်းခေါင်းအောက်မှားမှားအသံ။
အစ်ထုတ်ကာ တမင် ဖော်ရွေ
လိုက်ရသောအသံ။

‘ကောင်လေးရေ ဖန်
ခွက်တစ်လုံးဟေ့’

ကိုမြင့်ကြည်က စားပွဲ
ထိုးလေးကို မှာကြားလိုက်
သည်။ မူလအစီအစဉ်က နှစ်
ယောက်တည်း ကြိတ်ကြမည့်
ပုံ။ ကျွန်တော်က ကြား
ပေါက်ရောက်လာသူ။

ကိုတင်စိုးက ပုလင်းကို
ဆွဲယူကြည့်ရင်း မခင်အေး

ဆိုင်ကလားဟု မေးသည်။

‘စစ်ပါတယ်ဗျာ၊ အတုံး
ကြီးဆီက ဆွဲလာတာ။
နောက်မှ ပြန်ဖြည့်ပေးလိုက်
မယ်’

‘ဟားဟား ဒါဆို နိုင်ငံ
တော်စီမံချက်နဲ့ သောက်ရတာ
ပေါ့လေ၊ ကိုင်း ဒါမျိုးတော့
နောက်မဆုတ်တမ်း ကမ္ဘာ
မကြေပေါ့ဗျာ’

သူ တို့ စကားများ
ကြောင့် ကျွန်တော်ပင် အရှင်
လာသည်။ ငယ်ပေါင်းကြီး
ဖော်များ မဟုတ်ကြသည့်
တိုင် ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုမက
တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ကြသူများ
တစ်ခွက်တစ်ဖလား မလွတ်
တမ်းနဲ့ခွဲကြသူများမို့ အခုအခဲ
လေးများရှိသည့်တိုင် မေ့မိ
ထားရဦးမည်။

‘ကိုမိုး ချလေဗျာ၊
ချီးယား’

ဝိုင်းကို ကိုတင်စိုးထံ
ဦးဆောင်တော့မည်။

‘ခင်ဗျားက တကယ်
On the Rock ပဲလား’

‘ဒါပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်က ရေခဲတုံး
သာ သီးသန့်ထည့်ရင်း မိမိ
ခွက်ကို လှုပ်သည်။ သူတို့
နှစ်ဦးကတော့ ရေခဲ၊ ဆော်အိတ်
ရေတို့အပြင် 100+ ဘူးတို့
လည်း မကြာမကြာ လက်
လှမ်းနေသေးသည်။ အခွေ
စားသောက်သုံးသူများ၏
လက္ခဏာမျိုးဖြင့် သုံးခွဲနေ
ခြင်းပင်။

‘ဟေ့ ကိုမြင့်ကြည်
ခင်ဗျားပြောတဲ့ မမချိုက
ကိုတင်စိုးက သေးလက်
ရင်းစားရင်း အရှိန်မြင့်
အလုပ်ကိစ္စ သွေးနွေးလာ
သည်။ ကိုမြင့်ကြည်က

ခွက်ကို တွန်းရွှေရင်း-

‘ဘိုးတော်ကြီးက တော်တော် စိတ်ဆိုးနေတာဗျ။ မမချို အကြောင်းလည်း ခင်ဗျား သိသားပဲ။ ကျွန်တော်တို့ဆီ ဘယ်တော့မှ လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ပြောလည်း မပြောဘူးဗျ။ တွေ့ရင်လည်း အကောင်းပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ မနက်ဖြန် စီရင်ချက်ချမယ်။ ဟိုကောင်တွေက ဖိုးတွမ်တီးနဲ့ ဝင်မလား မသိဘူး။ ပိုက်ဆံကတော့ ပြန်ရဖို့ မလွယ်ဘူး’

‘ဒီ ငါ့×××၊ ကန်ထရိုက်စုတ်တွေ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီမအေ×××ရဲ့ အမှုတွေချည်းပဲ။ ဒီကောင်တွေက အမှုတက်လေကြိုက်လေပဲဗျ။ တရားရုံးတွေကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ တရားမမှုဖြစ်လေ ဝမ်းသာလေပဲ။ မမချိုက ဘယ်ရုံးမှာ စွဲတာလဲ’

ကိုမြင့်ကြည်က ထိုအမေးကို သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့ သူ မပွင့်တပွင့် မပြောချင်ပြောချင် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်က ကိုတင်စိုး။

‘သွားပြီ၊ ဟိုတလောကတောင် မီးဟပ်ခံရသေးတယ်။ တောက်...ဒေဝဒတ်က အဖေခေါ်ရမယ့်ကောင်တွေချည်း စုနေတဲ့ရုံးဗျ’

မမချိုသည် ကျွန်တော်တို့ထက် ငါးနှစ်ကျော် ကြီးသည့် အုပ်စုတွင်း အစ်မကြီး အမိရာ မိတ်ဆွေရင်း ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသူဟောင်းကြီး၊ စာကြမ်းပိုး၊ ကူညီရိုင်းပင်းလို စိတ် အလွန်မြင့်မားသော အစ်မကြီး ဖြစ်သည်။ စကား

ပြောတော့ ဟောဟောခိုင်းခိုင်း။ ရယ်စရာ မောစရာများလည်း ဘယ်တော့မှ ခန်းခြောက်သွားသည် မရှိ။ ခမျာအမျိုးသား ပို့ပေးသော ပိုက်ဆံလေးစုကာ ကန်ထရိုက်ထဲမှ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ခဲ့သည်။ ကြိုပိုင်စနစ်ဖြင့် သိန်းတစ်ရာ့ငါးဆယ်တန်သော တိုက်ခန်းပင်။ သုံးနှစ်ကြာသည်အထိ မြေကွက်ဘာဝမှ မတက်လာသဖြင့် တရားစွဲတော့သည်။ အိမ်ထောင်ရေးလည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်ရသည်။ ယခုလည်း ကန်ထရိုက်ဘက်က သူ့ကို အသရေဖျက်မှုဖြင့် တန်ပြန်တရားစွဲသည်ဟု သိရပြန်သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ကပင် မမချိုနှင့် စိတ်ကူးချိုချို ၁၅ နှစ်ပြည့် စာအုပ်ဈေးပွဲတော်ကျင်းပရာ ရွှေတိဂုံဘုရား အရှေ့ဘက်မှန်တွင် ဆုံခဲ့ကြသည်။ အစဉ်အမြဲ ရယ်စရာမောစရာ ပြောလေ့ရှိသော မမချိုမှာ ထိုနေ့က နာကြည်းခံပြင်းစွာ ပြောပြပါသည်။

‘နင် စဉ်းစားကြည့် ကိုမိုးရယ်၊ ငါက ပိုက်ဆံပေးဝယ်တဲ့သူ၊ ဟိုဘက်က လိမ်တဲ့သူ၊ အဲဒါ ငါ့ကို အသရေဖျက်မှုဆိုပြီး တရားခွင်မှာ ဟယ်... ငါက တစ်ဖက်ရှေ့နေက စစ်တာခံရတယ်။ ပြီးတော့ဟယ် မေးတာပဲ ဖြေပါ။ ဟုတ်တယ်၊ မဟုတ်ဘူးပဲ ပြောပါ။ အပိုတွေ မပြောပါနဲ့တဲ့။ ဒီသောက၊ ငါ ကန်တော့ပါရဲ့၊ ရှေ့နေဆိုတဲ့ ကောင်ပေါ့။ ကြာတော့ ငါသည်းမခံနိုင်တော့ဘူး။ သူက ငါ့ထက်လည်း ငယ်ပါတယ်၊ ငါထဲ၊ ပြောတော့တာ

ပဲ။ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ ငါထောင်ထွက်ဟဲ့။ ငါ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဒုက္ခမပေးဘူး။ ငါတို့ ရှိစုမဲ့စုလေးနဲ့ ဒီတိုက်ခန်းကို ဝယ်တာ။ သူက လိမ်တာ၊ ငါက အလိမ်ခံရတာ၊ နေဦး၊ ငါ့ကို လာမတာနဲ့၊ ထိုင်လည်း မပြောနိုင်ဘူး။ နင်က ရှေ့နေ၊ ရှေ့နေဆိုတာ လူ့အရိပ်အကဲကို သိမယ်၊ အမှုအကြောင်းကို သိမယ်၊ ငါလို ဘာမှမသိတဲ့လူတောင်မှ ဒီလူလိမ်တာကို သိလို့ ရုံးတင်တယ်။ နင်က ရှေ့နေဖြစ်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒါကို မသိတာလဲ၊ ဘာလို့ အလိမ်ခံရတဲ့ ငါ့ကို တရားခံလို့ လာစစ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ ရှိတဲ့လူအားလုံးကို နင် မေးကြည့်၊ ဘယ်သူက လိမ်နေတာလဲ နင်သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ငါပြောချင်တာပဲ၊ ငါပြောတာကို နင် နားထောင် သိလား’

ကျွန်တော့်စကားလုံးများကို နားထောင်ရင်း ကိုမြင့်ကြည်ပင် မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ တစ်ဆင့် ပြန်ဖောက်သည်ချရပေသိ၊ ကျွန်တော်က စာပေသမားမို့ အပ်ကျမပ်ကျ ပြောပြနိုင်ပါသည်။

‘အဲဒါတွေက ကိုမိုးကိုပဲ ပြောတာဗျ။ မမချိုက ကျွန်တော့်ကိုဆို ဘယ်တော့မှ စကားကောင်းမပြောပါဘူးဗျာ။ အဘိုးကြီးက ခေါ်တာတောင် လာတာမဟုတ်ဘူး။ နင်တို့ အုပ်ချုပ်တဲ့တိုင်းပြည်မှာ ငါ လူဖြစ်လို့ ခံရတာတဲ့ဗျာ’

ကိုမြင့်ကြည် စိတ်ထိခိုက်နေရှာသည်။ မမချိုက သူ့ကိုရော၊ သူ့ဘိုးတော် ဆိုသူကြီးကြီးမာစတာကြီးကိုရော

ဘယ်နဲ့ရောအခါမှ အကောင်းမမြင်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် တာဝန်ကြီးများ ရယူထားလျက် မတော်မတရားမှုများကို အထက်တကာ အထက်မှ ညွှန်ကြားလျှင် ဝင်ရောက်ဖို့ မဝံ့ရဲကြသူများ။ တစ်နည်းအားဖြင့် မမချို၏ နိုင်ငံရေးလက်နက်စကားအရ တိုင်းပြည်ကြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်ရန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သူများဟု အော်လေ့ရှိသည်။

အော်သည်။ မမချိုက အော်အော်ပြီး ပြောပစ်တတ်သည်။

သို့ရာတွင် မမချိုကို စိတ်မဆိုးရဲ။ ကိုမြင့်ကြည်က ပင်မက ဘိုးတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ပင် သမီးရင်းတမျှ ချစ်မြတ်နိုးရသော မမချိုကို မတို့မထိရဲ။ မမချို ထောင်ကျတော့လည်း ဝင်မနှံ့သိမ့်ရဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်နွယ်မှုများက ထိုသို့သာပင်။

‘တရားရေးဌာနဆိုတာကလည်းဗျာ’

ကိုတင်စိုးက မသက်မသာဖြင့် ခေါင်းခါနေသည်။ ပြီးတော့-

‘အဆိုးတကယ့် အဆိုးဆုံး ဥပဒေပြဿနာတွေဖြစ်နေတာလည်း အဲဒီတရားရုံးပဲ။ ဒီထက် ဆိုးတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကြားရင် ယုံမှာမဟုတ်ဘူး၊ မမချိုတော့ တော်တော်စိတ်ညစ်မှာပဲ’

‘ခင်ဗျားမိတ်ဆွေတွေ အဲဒီရုံးမှာ မရှိဘူးလား’

‘ရှိတယ်၊ ရှိလို့ ပြောနေတာ။ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့လူတွေမို့လို့ပေါ့ဗျာ’

ကျွန်တော်က သိပ်
မကျေနပ်။ ကိုတင်စိုး ဆင်စွဲ
ရန်ခွေသလုပ်နေသည်ဟု
ထင်သည်။ ဥပဒေဘက်တော်
သားပီပီ မလိမ့်တပတ်။
တကယ်တော့ ထိုခေါဟာရ
ကို ကျွန်တော် မတွေးသင့်။
သို့သော် မမချီတစ်ယောက်
ဒုက္ခပင်လယ်ဝေနေသော
ကာလမို့ ကိုတင်စိုး စကား
ရှောင်နေသည်ကို ဘဝင်မကျ
မိ။

သူက သိသည်။
‘အဲဒီလို မကြည့်ပါနဲ့
ကိုမိုးရာ၊ ခင်ဗျားအကြည့်ကို
ကျွန်တော်သိတယ်။ တကယ်
မလွယ်တဲ့သူတွေမို့လို့ ကျွန်
တော် ဝင်မပါချင်တာဗျ’
‘ရှင်းအောင်ပြောဗျာ’
ဓဝလည်လည် ဥပဒေ
စကားမျိုး ကျွန်တော်
မကြိုက်သဖြင့် လေသံက မာ
သွားသည်။ ယခု ကျင်းပနေ
သည့်ပွဲတွင် ကိုတင်စိုးကို ဦး
တည်ထားသည်။ ကိုမြင့်
ကြည် နေပြည်တော်မှ ဆင်း
လာသည်က မမချီကိစ္စ
အပေါ် ကိုတင်စိုး ဘယ်သို့
ကူညီပေးနိုင်မည်ကို သိလို၍
ပင်။

‘ကျွန်တော် အမှုတစ်ခု
ကို ကြံဖူးတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့
၂ နှစ်က အဲဒီရုံးမှာ ကြံခဲ့တာ
ပါ။ ကျွန်တော့်တပည့်မလေး
လိုက်တဲ့အမှုပေါ့။ ကျွန်တော်
နဲ့တော့ တိုက်ရိုက် မပတ်
သက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အမြဲ
ကြားနေရတယ်။ လာလာ
တိုင်ပင်တယ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊
အမှုက လိမ်လည်မှု’

ကိုတင်စိုး အသံက
အေးစက်နေသလို၊ လေးနက်
တည်ငြိမ်နေသဖြင့် ကျွန်တော်

ငါလို
ဘာမှမသိတဲ့
လူတောင်မှ
ဒီလူလိမ်တာကို
သိလို့
ရှုံးတင်တယ်
နင်က
ရှေ့နေဖြစ်ပြီး
ဘာဖြစ်လို့
ဒါကို မသိတာလဲ
ဘာလို့
အလိမ်ခံရတဲ့
ငါ့ကို
တရားခံလို့
လာစင်နေတာလဲ

တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဆက်၍
နားထောင်နေဖြစ်သည်။

‘အလိမ်ခံရတဲ့ အမျိုး
သမီးက နယ်ကလာတာ။
ပြောရရင်တော့ သူကလည်း
ခပ်လည်လည်ပါပဲ။ ဒီမှာ သူ
တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ပေါင်
တယ်၊ အဲဒါ အပေါင်ခံတဲ့ သူ
က သိမ်းလိုက်ရာက အမှုဖြစ်
တာဗျ။ အမျိုးသမီးက တရား
စွဲတယ်။ တရားစွဲရင်းနဲ့ အဲဒီ
ရုံးက အမှုပွဲစားတစ်ယောက်နဲ့
သွားဆုံရင်း ခင်ဗျားတို့သိတဲ့
အတိုင်းပဲ အမှုပွဲစားက ဒီနေ့
ညပဲ အိမ်တံခါးသော့ကို သူ
လက်ထဲ လာထည့်ပေးစေရ
မယ့် အပေါက်မျိုး ပြောတာ။
အမျိုးသမီးက နယ်ကိုပြန်ရ
တာဆိုတော့ သူ့အမှုကို အပ်
လိုက်တယ်ဗျ။ ဒီလူက အမျိုး

သမီးကို တတိတိလိုတော့
တာပဲ။ သူက တရားရုံးကို
အိတ်ကပ်ထဲမှာတင် မွှေနေ
တာဗျ။ တရားသူကြီးတွေ၊
အစိုးရရှေ့နေတွေ၊ လျှောက်
လွှာစာရေးတွေဆိုတာ သူ
လက်ထဲမှာချည်းပဲ။ မသိရင်
သမ္မတက သူ့ကို စေလွှတ်
ထားသလိုလို အချိုးဗျ။
အမျိုးသမီးဆီက အစပိုင်းမှာ
တော့ တရားရုံးစရိတ်၊ တရား
သူကြီးအတွက်၊ ဘာအတွက်
ညာအတွက် တောင်းတယ်။
ရက်ချိန်းတွေ ပေးတယ်။
စကားကြီးစကားကျယ်တွေနဲ့
တောင်းရင်း နောက်တော့
တောင်းတာမကောင်းတော့တဲ့
အတွက် ချေးပါပေါ့၊ ချေး
တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သိန်း
တစ်ရာလောက်လှီးပြီးတဲ့အခါ
အမှုကလည်း ဘာမှ ဖြစ်မ
လာတော့ အမျိုးသမီးက
ပေါက်ကွဲပြီး ငနဲကို တရား
ထ၊စွဲတာ အဲဒါ အမျိုးသမီး
အချုပ်ထဲ ရောက်သွားတယ်
ဗျ’

ကျွန်တော် မျိုချလိုက်
သော ယမကာသည် အတော်
ခါးသီးသွားသည်။ လက်စ
သတ်တော့ ရေခဲထပ် မထည့်
မိ၍ပင်။

‘တောက်’
ကိုမြင့်ကြည်က ဖန်ခွက်
ကို ချရင်း ဒေါက်နံ့ချေပြီး။

‘အမျိုးသမီးက တရား
စွဲတာ လိမ်လည်မှုနဲ့စွဲတာ။
ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစား
လုပ်မှုလည်းပါတယ်။ တရား
ခွင့်ထဲမှာ အမျိုးသမီးကို ငနဲ
က ကြိမ်းပါးဆဲဆိုတာ မိုးမွန်
နေတယ်။ ပေါက်တတ်ကရ
စကားလုံးတွေ ညံ့နေတယ်။
အဲဒါကို တရားသူကြီးရော၊

ဥပဒေသမားတွေရော တုတ်
တုတ်မျှ မလှုပ်ခတ်ဘူး။ ကောင်မ
နင် ဘာဖြစ်သွားမယ်၊ ညာ
ဖြစ်သွားမယ်၊ ငါ့ကို ဘာ
ကောင်ထင်လဲ၊ နိုင်ငံတော်
သမ္မတတောင် ဂရုမစိုက်ဘူး။
နင့်လိုကောင်မလောက်တော့
ဘာညာနဲ့ဗျာ။ အဲဒီလောက်
တရားရုံးကို မထိမဲ့မြင်လုပ်
နေတာ တရားသူကြီး
မတားရဲဘူး။ ကဲ၊ နောက်
ကွယ်မှာ ဘယ်လောက်ပတ်
သက်နေမလဲ စဉ်းစားကြည့်။
အမျိုးသမီးကလည်း ပြန်ပြော
တာပဲ။ တရားခွင့်ဟာ ဈေးထဲ
မှာ ရန်တွေ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်
ကုန်တယ်။ တရားခွင့်ပြီးတဲ့
အချိန်မှာ အမျိုးသမီး အဲဒီ
တရားရုံးက ထွက်လာတော့
ယောက်ျား လေးငါးယောက်
က ဝိုင်းထိုးတယ်။ တရားရုံး
ရှေ့မှာ ဖြစ်နေတာနော်၊ အမျိုး
သမီးက အထိုးခံရတဲ့အပြင်
ငနဲတွေက သူတို့လည်ပင်းက
ဆွဲကြီးကို ဆွဲဖြုတ်တယ်။ ပြီး
တော့ အမျိုးသမီးက ဆွဲကြီး
လုလိုတဲ့ ကိုင်း။ အဲဒီမှာ တာ
ဝန်ကျတဲ့ ရဲမေ လာဝင်
ငေါက်တော့မှ ငနဲတွေ
နောက်ဆုတ်သွားတာ။ အမျိုး
သမီးက ရဲစခန်းမှာ အရိုက်
ခံရလို့ ထပ်ပြီး အမှုဖွင့်တယ်။
ဆေးရုံမှာ ဆေးစာ သွားယူ
တယ်။ ရဲစခန်းကို အဲဒီဆေး
စာပြပြီး အမှုဖွင့်တယ်။ သူ
အမှုဖွင့်နေတုန်း ငနဲတွေက
လည်း လာပြီး အမှုထပ်ဖွင့်
တယ်။ ရဲက လက်ခံတယ်။
အပြိုင်ဖွင့်ကြတာပေါ့။ ဒါပေ
မဲ့ ရုံးကို အရင်ရောက်လာ
တာက ငနဲတွေဘက်က ဖွဲ့တဲ့
အမှုဗျ။ ပုဒ်မကြွေးကတော့
ထားပါတော့ဗျာ။ အမျိုးသမီး

တရားရင်ဆိုင်ရတယ်။ အာမခံပေးလို့ရတဲ့ အမှုဆိုတော့ အမျိုးသမီးက အာမခံပေးသေသည့် ပတ်ရှာရတယ်။ တစ်ယောက် ခေါ်လာတယ်။ အာမခံလုပ်တယ်။ နောက်တစ်ယောက် ဂျာနီသွားတယ်။ နေတွေက အာမခံပေးတဲ့လူတို့ အမဲဖျက်မလို ကြိမ်းဝါးတော့ အာမခံသမား အာမခံပြန်ရုပ်သိမ်းတယ်။ နောက်ဆုံး အမျိုးသမီးခမျာ ကိုယ်တိုင်ခံဝန်လုပ်ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်ရတာဗျာ့ ကျွန်တော် ခေါင်းခါနေသည်။ ကိုမြင့်ကြည်ပါးစပ်ကြီးဟာ နေသည်။ ယိုးဒယား ဖင်းချိမှာ အငွေ့သေနေပြီ။

‘ကိုယ်တိုင် ခံဝန်ဆိုတာ ရုံးတော်ကို မပျက်မကွက် ထာပါမယ်လို့ပါတယ်။ သူ့ထဲ နယ်ကဗျာ၊ ရန်ကုန်မှာ အမှုလာဆိုင်ရင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်

နေပြီ။ စားဖို့သောက်ဖို့တောင် မနည်းရပ်တည်နေရပြီ။ ငနဲတွေက ရုံးချိန်းဆို လာချင်မှလာတာ။ အမျိုးသမီးက တစ်နေကုန်စောင့်၊ ညနေကျမှပြန်။ ဟိုဘက်က တစ်ချိန်းလည်း မလာ၊ နှစ်ချိန်းလည်း မလာဆိုတော့ အမျိုးသမီးလည်း ရုံးချိန်းပျက်မိတာပေါ့။ အဲဒါ ခံဝန်ချီးဖောက်မှုနဲ့ အချုပ်ထဲရောက်ရတယ်။ မပြီးသေးဘူးဗျာ့။ သူ့သမီးလေးက ဆယ်ငါးနှစ်ရှိပြီ။ အမေဖြစ်သူ အချုပ်ထဲဝင်ရတော့ ဖက်ပြီးငိုတာပေါ့။ အမေ့ကို ခေါ်မသွားပါနဲ့၊ မဖမ်းပါနဲ့လို့ ဝင်ဖက်ပြီး ငိုရှာတယ်။ အဲဒါ တရားခံ လူမှုနဲ့ဖမ်းတယ်ဗျာ့။ တရားရုံးဗျာ့၊ တရားရုံး လာ မထိနဲ့ မီးပွင့်သွားမယ်တဲ့’

‘ဟေ့လူ ခင်ဗျားပါးစပ် ကြီးပိတ်လိုက်တော့ဗျာ့’

‘မိုက်ရိုင်းလိုက်တာဗျာ့’

‘ကျန်သေးတယ်ဗျာ့၊ အမျိုးသမီးကို အမှုပွဲစားက ညှိသေးတယ်။ သမီးလေးကို ပြည်ပပို့ပေးမယ်၊ အမှုကိုလည်း ကျေအေးမယ်။ ခင်ဗျား ကျုပ်အကြောင်း သိပါတယ်ဗျာ့တဲ့’

ကျွန်တော်နှင့် ကိုမြင့်ကြည် ပြိုင်တူ ထွက်သွားသော စကားသံကို မဖော်ပြလိုတော့။

■

မိုးစလေပြီ။ ကိုမြင့်ကြည် တစ်ယောက် မမချိုကို ဖုန်းဖြင့် အနားအညှတ်စကားတွေ ဆိုနေစဉ် ကျွန်တော် ဆိုင်ရှေ့မှ ထွက်လာမိသည်။

ကိုတင်စိုးက ကားပါကင်မှ ထွက်လာသော သူကားပေါ်မတက်မီ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းအော်ပါသည်။ သူ

မျက်နှာက ခပ်ရွှင်ရွှင်။

‘ဟေ့လူ လိုက်နဲ့ပါလား’

ကျွန်တော်ကလည်း မမူ။

‘ဘယ်တုံးဗျာ့၊ ရေဝေးလား’

‘မြောက်ဥက္ကလာ ရုံးတော်လေဗျာ့၊ ကြုံတုန်း’

တော်စမ်းပါဗျာဟု ပြောကာ ရှေ့က ရေဗွက်ထဲသို့ ကျွန်တော် ဖြတ်နင်းချလိုက်သည်။ သူက တဟားဟားဖြင့် ဆက်၍ ရယ်မောသွားတော့သည်။

အလို၊ ကျွန်တော် ဤစာမူကို ဘယ်လို ခေါင်းစဉ်ပေးမိပါလိမ့်။

■

မာန်၊တောင်လုံးပြန်၊ (ဤဝတ္ထုအတွက် ကိုမာကို (စစ်မျိုးဆက်)ကို အထူးကျေးဇူးတင်ပါသည်။)

သင်ရင်သွေးနာမည်ပေးမယ်ဆိုလျှင် “ဗုလပထမ” ကွန်ပျူဗေဒသုခုမ

အပ်နံမှ စိတ်ချရမယ်။ ဗုန်းတစ်ချက်သာ ဆက်လိုက်ပါ။

- သင်ရင်သွေးအတွက် ပညာထူးချွန်ထက်မြက်ပြီး ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကံကောင်းတိုးတက်အောင်မြင်စေမည့် နာမည်လှလှ ရွေးချယ်စရာများစွာနှင့် ဟောစာတမ်း၊ နာမည်ပေးလမ်းညွှန်၊ ကြံစက်မှုစာတမ်းများကို ကွန်ပျူတာနှင့်ရွေးချယ်ပေးပြီး အိမ်အရောက်ဝန်ဆောင်မှုဖြင့် ပို့ပေးနေပါသည်။
- မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘပေါင်းများစွာယုံကြည်စိတ်ချအားထားသလို သင်လည်းယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါသည်။ (နယ်သို့ V.P.L စနစ်ဖြင့် စာတိုက်မှပို့ပေးသည်)
- ၁၉၉၈ ခုနှစ်မှစတင်တည်ထောင်ခဲ့ပြီး ယနေ့တိုင် အောင်မြင်လျက်ရှိပါသည်။

ဒေါက်တာတင်ပိုလ်ပိုလ် (နာမက္ခရာ ကျမ်းပြုပညာရှင်) ကိုယ်တိုင် နာမည်ပေးသည်။
(နာမည်ပေးရပိုင်ခွင့်ဆိုင်ရာများနှင့်မကြာခဏများယွင်းတတ်ပါ၍မိဘများသတိပြုကြပါ)

အမှတ်-၄၆၊ အခန်း(၆)၊ နံ့သာထမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ရုန်း-၀၁-၂၂၆၆၅၊ ၀၉-၇၃၁၇၇၇၃၁၊ ၀၉-၅၁၇၄၂၂၆
Website: www.baydathukhuma.com

မြတ်
အုတိမ

ဒေစီဟန်ကို ငယ်စဉ်ကတည်းက
မိဘဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းက
ချမ်းသာမည့် ဇာတာပါလာသူဟု
ဟောကိန်းထုတ်ကြခြင်းမှာ အပြည့်အဝ
မမှန်ကန်သော်လည်း အချို့အဝက်တော့
မှန်သည်။ ဒေစီဟန်သည်
ကြေးရတတ်သူဌေးကတော်၊
အရာရှိကတော်ဖြစ်မလာသော်လည်း
လင်ကောင်းသားကောင်းရသဖြင့်
ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်
နေရသည်။ သူ့ခင်ပွန်း အောင်မြင့်ကျော်က
အငယ်တန်းရုံးဝန်ထမ်းဖြစ်ပါလျက်
လာဘ်မြင်သော စီးပွားရေးသမား
တစ်ယောက်လို အကြံအဖန်ကောင်း၊
အရာအဖွေတော်သည်။
သောက်စားသုံးဖြန်းခြင်း မရှိ။
ငွေကြေးအသုံးအစွဲ စနစ်ကျသည်။
ပွဲလမ်းသဘင်လည်း ဝါသနာမပါ။
အောင်မြင့်ကျော်ကို ရခဲ့ခြင်းအတွက်
ဒေစီဟန်သည် သွားလေသူ
ကျွေးသဖခင်ကြီးကို ထာဝစဉ်
ဦးခိုက်ပူဇော်နေရမည် ဖြစ်သည်။ ရုံးအရာရှိ
အဘိုးကြီးက သူ မကွယ်လွန်မီ၊
အငြိမ်းစားမယူမီ ပညာမတတ်ဘဲ
အရပ်ဆိုးသော သမီးအငယ်ဆုံးကို
သူ၏လက်ရင်းတပည့် ပညာတတ်
လူချောကလေး အောင်မြင့်ကျော်နှင့်
မဖြစ်ဖြစ်အောင် နေရာချပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုတော့ ဒေါ်ဒေစီဟန်
အသက် ၄၈ နှစ်မှာ ရင်သွေး
သားနှင့်သမီးတို့က ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
အိမ်ထောင်ခွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။
အိမ်မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှင့်
အိမ်ဖော်တစ်ယောက်တို့သာ
ရှိကြပြီး အေးချမ်းငြိမ်သက်သော
အိမ်ထောင်စုငယ်ကလေးအဖြစ်
အပူအပင်အကြောင့်ကြ ကင်းနေကြသည်။
အပူပင်အကြောင့်ကြ ကင်း၊
အချိန်ပိုတွေမှာ အားအားလပ်လပ် ဖြစ်နေ၊
အာရုံစူးစိုက်၍ ခွန်နှင့်အားနှင့် လုပ်ကိုင်စေ့
ဘာမျှမရှိသည့် အခြေအနေတွင်

ဒေါ်ဒေါ်ဟန် မသိမသာ
စိတ်ကုန်အငြိမ် ဖြစ်လာသည်။
စာဖတ်၊ ရုပ်မြင်သံကြားနှင့်
ဗီဒီယိုဖွင့်ရာတွင်လည်း စိတ်
နေစိတ်ထားက စုစုစည်းစည်း
မရှိ။ မအိပ်ချင်ဘဲ နေ့ခင်း
ကြောင်တောင် လဲလျောင်းအိပ်
စက်ပစ်လိုက်တော့လည်း
အိပ်ရာအနီးမှာ သွေးလေးပြီး
ထုံထုံထိုင်းထိုင်းပဲ ခံစားရ
သည်။ ခံတွင်းကောင်းသည်
မဟုတ်ပါဘဲ မီးဖိုခန်းမှာရှိသည့်
သရေစာသမေ့စရာလေးတွေ
စားကြည့်ပါသော်လည်း လျှာ
ပေါ်မှာ ဘာအရသာမျှ မရှိ။

သည်လိုနှင့် အိမ်ရှေ့
ခန်းသံဆန်ခါနောက်က ကု
လားထိုင်မှာ ငေါင်းစင်းစင်း
ထိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့မျက်နှာစာ
မြင်ကွင်းကို ငေးကြည့်သည့်
အကျင့်ရလာသည်။ ခြံကွက်
က အလျားတိုသဖြင့် အိမ်ရှေ့
ခြံစည်းရိုးက အိမ်တံစက်မြိတ်
အောက်မှာ ရောက်နေသည်။
ခြံစည်းရိုးအပြင်မှာတော့ ကိုယ်
ထူကိုယ်ထကတ္တရာခင်းလမ်း
က ၁၅ ပေ လောက် ကျယ်
သည်။ လမ်းတစ်ဖက်မှ မျက်
နှာချင်းဆိုင်အိမ်က ခြံစည်းရိုး
မြင့်မြင့်ကာထားသည်။ ခြံ
တံခါးဝမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အုတ်ခုံတိုကလေးတစ်ခု ရှိ
သည်။

လမ်းပေါ်မှာ လူတွေ၊
ကားတွေ၊ စက်ဘီးတွေ၊ မော်
တော်ဆိုင်ကယ်တွေ အေးအေး
ဆေးဆေး ဖြတ်သွားလေ့ ရှိ
ကြသည်။ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စား
စရာမရှိ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်
အိမ်ကလည်း လူဝင်လူထွက်
နည်း၍ ဘာမျှ စိတ်ဝင်စား
စရာ မတွေ့ရတတ်။

သို့သော် ယခုရက်ပိုင်း

‘ကမြင်းမကလေး’
သံဆန်ခါ
နောက်ကွယ်
ကနေ
လှမ်းကြည့်
နေသော
ဒေါ်ဒေါ်ဟန်၏
နှုတ်ခမ်းထူကြီးတွေ
ကြားကနေ
ဖရသဝါစာ
တစ်လုံး
တိုးထွက်ပြေးလွင့်
သွားသည်
ဟင်း ...
သိကြရောပေါ့

မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ဆီ
မှ စိတ်ဝင်စားစရာ မြင်ကွင်း
တစ်ခုတော့ ပေါ်လာသည်။
မနက်ပိုင်း ၈ နာရီတစ်ဝိုက်နှင့်
ညနေပိုင်း ၅ နာရီတစ်ဝိုက်မှာ
ခြံရှေ့အုတ်ခုံကလေးမှာ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် ထိုင်နေ
တတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒေါ်
ဒေါ်ဟန်၏ မျက်စိအမြင်အား
သည် တပ်ဆင်ထားသော
မျက်မှန်မှ မှန်ဘီလူးအားနှင့်
ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သူ
နှင့် ပေ ၂၀ ခန့်အကွာမှ မိန်း
ကလေး၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သွင်
ပြင်ကို ဝီဝီပြင်ပြင် ပြတ်သား
စွာ မြင်တွေ့ခွင့်ရလာသည်။
ဟင် ဒီကောင်မလေးကို
အရင်က မတွေ့ခဲ့ဖူးပါဘူး။
ခေတ္တခဏလာတဲ့ ဆွေမျိုး
ဧည့်သည်များဖြစ်မလား။
ကောင်မလေးက ရုပ်ရည်သန့်
သန့်ချောချောကလေးပဲ။

ဒေါ်ဒေါ်ဟန် သိမှတ်
သလို မိန်းကလေးက ဖြူစင်
သန့်ပြန့် ချောမောသိမ်မွေ့ပါ
သည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်
ပါးပါးလျားလျား ဆံပင်နက်
နက် မရိုးမဆန်း ဆင်မြန်း
ထားသည်။ ဖြူမွေးသွယ်လျ
သော ဘယ်ဘက်လက်
ကောက်ဝတ်မှာ နီကယ်ရောင်
ကြိုးတပ် နာရီကလေး ပတ်
ထားသည်ကလွဲ၍ အခြား
ရွှေငွေအဆင်တန်ဆာ ဘာမျှ
မရှိ။ ဖိနပ်ကလည်း ကတ္တီပါ
သည်းကြိုးတပ် ခုံပါး ညပ်
ဖိနပ်တစ်ပတ်နှစ်ကလေးသာ
ဖြစ်သည်။ အင်္ကျီ၊ ထဘီ
အရောင်အဆင်းတွေက ပြုံး
ပြက်စူးစိုခြင်းမရှိ။ အရောင်
အေး၊ အရောင်မှိုင်းတွေသာ
ဖြစ်ကြသည်။ ကောင်မလေး
သည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဒူး
အစုံပေါ်တင်ကာ မသိမသာ
မျက်လွှာချ၍ ငြိမ်ငြိမ်သက်
သက်ကလေးသာ ထိုင်နေလေ
ရုံသည်။

ရက်အနည်းငယ် ကြာ
လာသည်အထိ စောင့်ကြည့်
ပြီးမှ မျက်နှာစိမ်း မိန်းကလေး
သည် အုတ်ခုံ၌ အချိန်မှန်မှန်
ထိုင်တတ်ကြောင်းနှင့် တစ်
ကြိမ်ထိုင်လျှင် ၁ နာရီခန့်
ကြာကြောင်း ဒေါ်ဒေါ်ဟန်
မှတ်သားမိသည်။ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်အိမ်မှ မိသားစုသည်
ဤလမ်းထဲတွင် ဒေါ်ဒေါ်
ဟန်တို့ထက် နှစ်ပေါင်းများ
စွာ စော၍ နေထိုင်ခဲ့ကြသော
ကြေးရတတ်မိသားစုဖြစ်သည်။
ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်သည်ဟု
အထင်ရှိသောကြောင့် ဒေါ်ဒေါ်
ဟန်က မေးတူးခေါ်ပြော
သာ ဆက်ဆံသည်။ သွားလာ
ဝင်ထွက် ရောနှောခြင်းမပြု။

ကိုယ်လည်း ဂုတ်နဲ့၊ ခြပ်နဲ့၊
ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားနေတာ
ပဲ မဟုတ်လား။ မာနခံတဲ့
လူတွေကို ဘာကြောင့်အရေး
လုပ်ရမှာလဲဟု ဒေါ်ဒေါ်ဟန်
က တွေးသည်။ ငါ့မှာလည်း
ထိုက်သင့်တဲ့မာန ရှိနေတာပဲ
ဟုလည်း ကိုယ်တိုင် မာနခံ
ထားလိုက်သည်။

ရက် ၂၀ ကျော်ကြာလာ
ချိန်မှာတော့ အုတ်ခုံမှာ ထိုင်
တတ်သော မိန်းကလေးနှင့်
ပတ်သက်၍ ဒေါ်ဒေါ်ဟန်
ခေါင်းနားပန်းကြီးစ၊ ပြုလာ
သည်။ သူ ထိုင်တတ်သော
အချိန်က ဦးအောင်မြင့်ကျော်
အလုပ်သွား၊ အလုပ်ပြန်အချိန်
တွေချည်း ဖြစ်နေသည်။
ထိုမျှမကသေး။ ကောင်မ
လေးက ဦးအောင်မြင့်ကျော်
ကို ရဲရဲတင်းတင်း စူးစူးစိုက်
စိုက်ငေးကြည့်နေတတ်သည်။
တစ်ခါတစ်ရံ ဦးအောင်မြင့်
ကျော်ကို တစ်ခုခု လှမ်းပြော
တော့မလို လည်တိုင်ကလေး
တင့်င့် တယမ်းယမ်းလုပ်နေ
သည်။ ညနေပိုင်းတွင် ဦး
အောင်မြင့်ကျော်က အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်လာသည်အထိ လည်
တိုင်ကိုစောင်း၍ ရီရီဝေဝေ
ငေးနေတတ်သေးသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး ဒေါ်ဒေါ်
ဟန် သည်းညည်းမခံနိုင်
တော့ပါ။ ဒီကနေ့ ညဦးပိုင်း
ညစာစားအပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ
လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း
မျက်နှာချင်းဆိုင်မိချိန်မှာတော့
ဒေါ်ဒေါ်ဟန် သွေးအေးအေး၊
လေသံအေးအေးနှင့် စကား
စ၊လိုက်သည်။

‘ကိုအောင် အိမ်ရှေ့အိမ်
က ကောင်မလေးကို
သတိထားမိလား’

*အိမ်ရှေ့အိမ်က ဘယ်
ကောင်မလေးလဲ မဟန်၊ အိမ်
ရှေ့အိမ်မှာ ငါ့စိတ်ထင်
ကောင်မကလေး သုံးယောက်
လောက်တောင် ရှိမယ်တူ
တယ်*

ဦးအောင်မြင့်ကျော်က
နားထောင်တောင်အမှုအရာဖြင့်
မပွင့်တပွင့်ပြောသည်။ ဦး
အောင်မြင့်ကျော်သည် ဒေါ်
ဒေါ်ဟန်အောက်မှာ နှစ်နှစ်မျှ
ငယ်သော်လည်း လေသံက
လူကြီးဆန်သည်။ သို့တိုင်
ရုပ်ရည်ချင်း ယဉ်လိုက်သော်
ဦးအောင်မြင့်ကျော်က များစွာ
နုပျိုနေ၍ ရုတ်တရက်ဆိုလျှင်
သူ့ကို အသက် ၄၀ အရွယ်
နုပျိုချောမော ခုံညားသန်စင်
သည့် လူပျိုကြီးတစ်ယောက်
ဟုပင် ထင်စရာကောင်းနေ
သည်။ အသံကလည်း အလို
လို လူကြီးဆန်၍ ဩဇာသံ
ပါသည်။

ဒေါ်ဒေါ်ဟန် မျက်နှာ
ထားတင်းသွားသည်။

*မဟုတ်ဘူးလေ ကို
အောင်ရဲ့ ရှင်ကို ကြည့်ကြည့်
နေတဲ့ကောင်မလေး၊ အိမ်ရှေ့
အုတ်ခုံမှာ ထိုင်ထိုင်နေတတ်
တဲ့ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ ကောင်
မလေးကို ပြောတာ*

ဦးအောင်မြင့်ကျော်က
ဝေဝေဝါနှင့် ဇနီးသည်၏
မျက်နှာကို ကြောင်ကြောင်
ကြီး ကြည့်နေပြန်သည်။

*ရှင် ရုံးသွားချိန်တိုင်း
သူက အဲဒီအုတ်ခုံမှာ ထိုင်ပြီး
ရှင်ကို မျက်လုံးထွက်မတတ်
စိုက်ကြည့်နေတာ၊ ရှင် ရုံးက
ပြန်ချိန်မှာလည်း သူက
အသင့်စောင့်နေပြီး ရှင်ကိုပဲ
ကြည့်နေတာ၊ ဟွန်း ကိုယ့်
အဖေအရွယ်ကြီးကို ဒီလောက်

ပဲ ငမ်းရသလား*

ဒေါ်ဒေါ်ဟန်က စိတ်
အလိုမကျသလို မျက်နှာကို
မဲ့ရွဲထားလိုက်သောအခါ ပို၍
ပို၍ အရပ်ဆိုးသွားသည်။ နဂို
မူလထက် ပိုပြီး ရင့်ရော်အိုစာ
သွားဟန် ရှိသည်။

*သူ့အဖေနဲ့ ငါနဲ့ ရုပ်
ချင်းတူလို့ ကြည့်တာလည်း
ဖြစ်နိုင်ပါတယ် မဟန်ရာ*ဟု
ဦးအောင်မြင့်ကျော်က ရယ်သံ
စွက်၍ ပြောသော်လည်း ဒေါ်
ဒေါ်ဟန် စိတ်ပြေဟန် မပြ။

*ဖအေနဲ့တူလို့ ကြည့်
တာမျိုး မဟုတ်ဘူး တော်ရေ၊
နာဘူးထ၊ ပြီး ရိုက်တဲ့မျက်လုံး
မျိုးနဲ့ ထဘီမခိုင်၊ ပဝါမခိုင်
မိန်းမနောက်ပိုးနေတာ၊ ရှင်
နားလည်ရဲ့လား*

*ငါကတော့ သူကြည့်
နေမှန်း သိကိုမသိတာ၊ အရှင်း
ဆုံးပြောရရင် အဲဒီကောင်မ
ကလေးကို ဖြူသလား၊ မည်း
သလားမှန်းတောင် သိတာ
မဟုတ်ဘူး*

*ရှင် သိချင်ရင် မနက်
ဖြန် ရုံးသွားခါနီး အိမ်က
ထွက်ရင် အိမ်ရှေ့က အုတ်ခုံ
ကိုကြည့်လိုက်*

*မကြည့် ပါရစေနဲ့
မဟန်ရယ်*

*အို ကြည့်ရမယ်၊
ကြည့်ကိုကြည့်ရမယ်၊ ကြည့်
မှ ကျွန်မစကား ဟုတ်မဟုတ်
ဆိုတာ လက်တွေ့သိလာမယ်*
‘ဒုက္ခပါပဲ မိန်းမရာ’
ညအိပ်ရာဝင်စမှာ ဦး
အောင်မြင့်ကျော် စဉ်းစား
သည်။ သူ့ဇနီးမှာ အကျည်း
တန်သူဖြစ်၍ ရုပ်ဖြောင့်သော
သူ့အပေါ် စည်းကတည်း
က သဝန်တိုခုံသူ ဖြစ်သည်။
သို့သော် အိမ်ထောင်သက်

တမ်း ရှည်ကြာခဲ့၍ သူ၏
တည်ကြည်ရိုးဖြောင့်မှုကို သိ
မြင်လာခဲ့ရသောအခါ သဝန်
ကြောင်စိတ်လျှော့ပါးသွားပုံရ
သည်။ ယခု သူတို့မောင်နှံမှာ
မြေးကလေးတွေပင်ရလို့ ဘိုး
ဘိုး၊ ဘွားဘွား အခေါ်ခံရ
သောအရွယ်တွေ ရောက်ကုန်
ကြပြီ။ ဒီအချိန်ကမှ ဒေါ်ဒေါ်
ဟန် သူငယ်ပြန်စိတ်ဝင်ပြီး
ယုန်ထင်ကြောင်ထင်နှင့် အူနု
ကွဲခတ်သလိုဖြစ်လာရခြင်းကို
ဦးအောင်မြင့်ကျော် နား
မလည်နိုင်။

သူက သူ့အပေါ် ချစ်ရှာ
လွန်းသော ဒီရုပ်ဆိုးမကြီးကို
သစ္စာရှိရှိ ကြင်နာမြတ်နိုးပါ
သည်။ သူ့မှာ ဖောက်လှံ
ဖောက်ပြန်စိတ်ထားသာရှိလျှင်
သူလို ချောမောခုံညားသူ
အတွက် အလုပ်ခွင်ထဲမှ ပျို
ပျိုအိုအို အချောအလှတွေနှင့်
လုံးထွေးရောယှက်နေဖို့ အချိန်
ပင်လုံလောက်မှာမဟုတ်။

တစ်ရေးနိုးတော့ အိပ်
ခန်းမီး အပြာနုလေးဖွင့်ပြီး
အိပ်မောကျနေရှာသော ဒေါ်
ဒေါ်ဟန်ကို ဦးအောင်မြင့်
ကျော် စောင်းငဲ့ကြည့်သည်။
ယခုလို ပစ်စလက်ခတ်အိပ်
ပျော်နေတော့မှ ဒေါ်ဒေါ်ဟန်
က ပို၍ အကျည်းတန်နေ
သည်။ ပါးစပ်ကြီးဟ၊ ရင်း
တရှူးရှူးဟောက်နေပုံ က
လည်းအရပ်ဆိုးလှသည်။ ဘ
လောက်စံအင်္ကျီပါးပါးအောက်
မှာ အခုအခံ မပါသော ရင်အုံ
တွေ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေ
ကြပုံကလည်း ကျက်သရေ
မရှိ။ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကလည်း
ဧရာမ ဘောလုံးကြီးလို ပူ
ဖောင်းနေသေးသည်။

ဦးအောင်မြင့်ကျော်

*ဟူး*ခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ကာ
မီးကိုပြန်ပိတ်ပြီး ခေါင်းအုံး
ပေါ် ပြန်လှဲချလိုက်သည်။
အမှောင်ထဲတွင် မွေးရန်တွေ
ထုံ သ င်း နေ ကြ သည် ။
ဪ... ငါ့မိန်းမက ရုပ်မလှ
ပေမဲ့ ကိုယ်သင်းနဲ့က အမွေး
သား။ မွေးဆို အကောင်းစား
အမိုးတန် ရေမွေးကို ဖောဖော
သီသီသုံးပေသကဲ့။ ဇူလတန်
စော်ဘွားရဲ့ အိပ်ရာတောင် ငါ့
တို့အိပ်ရာလောက် မွေးကြိုင်
နေမှာ မဟုတ်ဘူး။

နောက်နေ့ နံနက် ရုံး
သွားခါနီးကျတော့ ဒေါ်ဒေါ်
ဟန်က မမေ့မလျော့ တိုက်
တွန်းသည်နှင့် ဦးအောင်မြင့်
ကျော်သည် အိမ်ရှေ့ဘက်ဆီ
သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ မျက်
နှာချင်းဆိုင်အိမ်ရှေ့ အုတ်ခုံမှာ
အေးအေးလူလူ ခြေနှစ်ချောင်း
ချိတ်၍ ထိုင်နေသော ကောင်
မကလေးကို တွေ့ရသည်။
အသက် ၂၀ လောက်ပဲ ရှိဦး
မှာပါ။ ငါက မွေးရင် ငါ့
သမီးအရွယ်။ ငါ့သမီး အိမ်
ထောင်သည်မကလေးအောက်
သုံး၊ လေးနှစ်တော့ ငယ်မှာ။

ဦးအောင်မြင့်ကျော်က
ခြံထဲမှ ထွက်ပြီး လမ်းပေါ်သို့
အတက်မှာ ကလေးမဆီသို့
အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။
ကောင်မလေးကလည်း စူးစူး
ရဲရဲပြန်ကြည့်နေသဖြင့် ဦး
အောင်မြင့်ကျော် ကဗျာကယာ
မျက်နှာလွှဲပြီး လမ်းဆက်
လျှောက်သည်။ သို့သော် သူ
က မျက်နှာမလွှဲနိုင်သေးမီ
ကောင်မကလေးက သူ့ကို
လက်တစ်ဖက်မြှောက်ပြီး ဝှေ့
ယမ်းပြသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
သောအခါ ဦးအောင်မြင့်ကျော်
တစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းဖျဉ်းထ၊

အောင် တုန်ယင်သွားသည်။
ဦးအောင်မြင့်ကျော်က ကိုက်
တစ်ရာလောက် အဝေးထိ
ရောက်သွားသည့်တိုင် မိန်းက
လေးက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြ
နေဆဲ။

‘ကမြင်းမကလေး’

သံဆန်ခါနောက်ကွယ်
ကနေ လှမ်းကြည့်နေသော
ဒေါ်ဒေစီဟန်၏ နှုတ်ခမ်းထူ
ကြီးတွေကြားကနေ ဖရသ
ဝါစာ တစ်လုံးတိုးထွက် ပြေး
လွင့်သွားသည်။ ဟင်း...
သိကြရောပေါ့။ ဒေါ်ဟန်ဆို
တာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးလဲဆို
တာ ဒင်း(သင်း) ကောင်း
ကောင်း သိစေရမယ်။

ဒေါ်ဒေစီဟန်သည် အိမ်
အတွင်းပိုင်းထဲ ကမန်း
ကတန်းပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်
အစား လဲလှယ်ဝတ်ဆင်
သည်။ မျက်နှာကို ပေါင်ခါ
ပါးပါး ဖို့သည်။ ဆံပင်ကို
ပြင်၍ ထုံးဖွဲ့သည်။ စိတ်တိုင်း
မကျသေးသဖြင့် ထာဘီကိုဖြေ
ပြီး တင်းတင်းပြန်စည်းသည်။
ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲမှာ သူ
ကိုယ်သူပြန်ကြည့်လိုက်သော
အခါ အမေရီကန် အကျဉ်း
ထောင်နောက်ခံ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်
ကားထဲက အမျိုးသမီး
ထောင်မှူးမကြီးတစ်ယောက်
နှင့်တူနေကြောင်းတွေ့ရသည်။
သူ့ဗလနှင့်ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့က
ကောင်မကလေးကို အရိုး
တခြား အသားတခြား ဖြစ်
အောင် ကိုင်ဆောင်ပစ်နိုင်
သည်။ မာန်တဟူးဟူး ထွက်
ရင်းက တွေးမိသည်။

လမ်းကို ဖြတ်ကူး၍
သူ့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက်
လျှောက်လာနေသော ဒေါ်
ဒေစီဟန်ကို ကောင်မလေးက

‘ဟဲ့ကောင်မ
အူကြောင်ကြောင်
လုပ်မနေနဲ့၊
ငါ မေးတာကိုဖြေ
ညည်း
ငါ့ယောက်ျားကို
လက်လှမ်းပြတာ
ဘာသဘောလဲ
ပြော
ပြောစမ်း’
ဒေါ်ဒေစီဟန်က
ရှေ့တိုးပြီး
အော်ပြောရာ
သူ့ပါးစပ်ကြီးထဲမှ
တံတွေး
တစ်စက်ပင်
ကောင်မလေး၏
နဖူးပေါ်သို့
ကျသွားသည်

သတိမပြုမိ။ ကောင်မလေး
က ငြိမ်ငြိမ်ငူငူကလေးထိုင်၍
ရှေ့တူရသို့သာ ငေးနေပုံမှာ
သူ့ထံသို့ ဒီဇယ်စက်ခေါင်းနှင့်
မီးရထားကြီးတစ်စင်း ပြေး
ဝင် လာနေလျှင်သော်မှ လုံး
လုံးမေ့လျော့နေသည့် ဟန်မျိုး
ဖြစ်သည်။ ဘေးတိုက်အနေ
အထားတွေ့နေရသော ကောင်
မကလေးကို မျက်တောင်
မခတ်ကြည့်ရင်း ဒေါ်ဒေစီ
ဟန်၏ မျက်လုံးတွေက ပို
ပြူးလာကြ၏။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ကောင်မ
ညည်း စောစောက ငါ့
ယောက်ျားကို လက်ပြနေတာ
ဘာသဘောလဲဟင်’

သူ့ရှေ့ရောက်လာပြီး
ဒေါ်ဒေစီဟန်က ခါးထောက်
ရင်း အော်လိုက်တော့မှ

ကောင်မလေး၏ ဝန်းရံသော
မျက်လုံးများသည် လှုပ်ရွေ့
လာကြပြီး သူ့ရှေ့မှ ပုပျပ်ပျပ်
တုတ်တုတ်ခဲခဲသတ္တဝါကြီးကို
မော့ကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်
ထဲမှာ မည်သို့သော သိမှတ်မှု၊
မည်သို့သော ခံစားမှုမျိုးမျိုး
မရှိ။ အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ရည်
ရွယ်ချက်မဲ့ ငေးကြည့်နေဟန်
မျိုးသာ ရှိသည်။

‘ဟဲ့ကောင်မ အူကြောင်
ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ငါ မေး
တာကိုဖြေ၊ ညည်း ငါ့
ယောက်ျားကို လက်လှမ်းပြ
တာ ဘာသဘောလဲပြော၊
ပြောစမ်း’

ဒေါ်ဒေစီဟန်က ရှေ့
တိုးပြီး အော်ပြောရာ သူ့
ပါးစပ်ကြီးထဲမှ တံတွေးတစ်
စက်ပင် ကောင်မလေး၏
နဖူးပေါ်သို့ ကျသွားသည်။
ကောင်မလေးက မျက်တောင်
မခတ်ဘဲ အနီးအငွေ့တွေ လျှံ
ထွက်နေကြသည့် မိန်းမကြီး
၏ မျက်လုံးတွေကို စိုက်
ကြည့်သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ အိမ်ထဲက
နေ တစ်ခေါင်းလုံး ဆံပင်ဖြူ
တွေဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော
အဘိုးကြီးတစ်ယောက်
ကသုတ်ကရက် လှမ်းထွက်
လာသည်။ အဘိုးကြီးက ပိန်
ရှည်ရှည်၊ သားသားနားနား။
တိုက်ပုံအင်္ကျီအနက်ရောင်
တစ်ပတ်နွမ်းကို ဝတ်ထား
သည်။

‘ဟေ့ မူရာ၊ မူရာ အိမ်
ထဲဝင်စမ်း’ဟု အဘိုးကြီးက
လက်တယမ်းယမ်းဖြင့် အော်
ပြောသောအခါ ဒေါ်ဒေစီဟန်
သည် အဘိုးကြီးဘက်သို့
လှည့်လိုက်သည်။

‘မူရာ အိမ်ထဲကို အမြန်

ဝင်စမ်းလို့ ငါပြောနေတယ်။
ဒီကောင်မကလေးဟု အော်ရာ
က အဘိုးကြီးသည် မာနနဲ့
သောက ရောထွေးနေသည့်
မျက်နှာအိုဆိုဖြင့် ဒေါ်ဒေစီ
ဟန်ကို ကြည့်သည်။

‘ဒီကလေးကို ခွင့်လွှတ်
ပါ ကျောင်းအမကြီးရယ်။
သူက ကျုပ်မြွေးကလေးပါ။
နယ်မှာ နေတာပါ။ သည်းခြေ
သိပ်မကောင်းလို့ ဆရာဝန်မြ
ဖို့ ဒီကို ခဏလာတာပါ။ သူ့
အမှားရှိရင် ကျုပ် ကျောင်း
အမကြီးကို အနူးအညွတ်
တောင်းပန်ပါတယ်’

ဒေါ်ဒေစီဟန် အလိုလို
နေရင်း မောဟိုက်မွန်းကွပ်
လာသည်။ အဘိုးကြီးကို
ကြည့်ရင်း ဘာပြောရမှန်း
မသိ။ လည်ချောင်းထဲမှာ
အစိုင်အခဲတစ်ခုခု တစ်ဆို့နေ
သလို ခံစားနေရသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင်
ကောင်မကလေးသည် ထိုင်
ရာကနေ ဆတ်ခနဲ ထ၊ရပ်ပြီး
ဒေါ်ဒေစီဟန်ကို မျက်စောင်း
ထိုး နှုတ်ခမ်းမဲ့၍ ကြည့်
သည်။ ပြီးလျှင် ထာဘီကို ခါး
အထိမ၊၍ ဒေါ်ဒေစီဟန်
ဘက်သို့ ကျောပေး၊ တင်ပါး
ကို နောက်ပစ်ကာ ထာဘီမ-
လျက် ကိုးရိုးကားရား
လျှောက်ထွက်သွားသည်။
တော်ပါသေးရဲ့။ ပန်းပွင့်
ဒီဇိုင်းနှင့် အောက်ခံဘောင်းဘီ
ဝတ်ထားပေလို့ဟု အဘိုးကြီး
က တွေးနေမလား မဆိုနိုင်။

အဘိုးကြီးက အလန့်
တကြားတော့ ရေရွတ်လိုက်
သည်။

‘ဟာ... သောက်နဲ့
နည်း’

■ ကြိုးနှစ်

၁။

သူကြီးကတော် မကောက်ကျစ်က
မနက်တိုင်း လင်သူကြီး ထိုင်နေကျ
ပျွတ်တက်နေတဲ့ ကျွန်းစားပွဲပေါ်
နှီးတောင်းကန်တော့ပွဲ တင်တယ်။
စားပွဲပေါ် ဒန်ပန်းကန်တစ်ချပ် တင်ပြီး
ဖယောင်းတိုင်သုံးတိုင် ထွန်းတယ်။
စားပွဲကို လင်သုံးချက်၊ မယားသုံးချက်
ခပ်ပြင်းပြင်း ပုတ်တယ်။ ဘယ်နတ်ကို
တိုင်တည်မှန်းမသိရပေမဲ့ ပါးစပ်က
တတွတ်တွတ် ရွတ်တယ်။
'ညောင်ပုဆစ်ရွာမှာ
အမှုအခင်းနည်းလွန်းလို့
များများကြီး ပေါ်ပေါက်အောင်
မွေတော်မူပါ။ အမှုကြီးကြီး
ဒီးတိုက်အောင် ခလောက်ဆန်တော်မူပါ။
ပြဿနာကြီးကြီး
ဗျည်းစဉ်ခတ်အောင် ဖွတ်တော်မူပါ'

၂။

ရွာနာမည်က ညောင်ပုဆစ်တုပ်။
သူကြီးနာမည်က ကိုဂျာရစ်။
သူကြီးကတော်က မကောက်ကျစ်။
ရွာက စာချိုးတယ်။
သူကြီးဂျာရစ်၊ ညောင်ပုဆစ်၊
ကောက်ကျစ်ကိုလည်း 'စ'သတ်မည်တဲ့။

ရေစင်ကြေး

နေဝင်းမြင့်

myelin 2015

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်လေးငါးနှစ်က ရွာသူကြီးဟောင်း ကိုတရော် မရှိကတည်းက တက်လာတဲ့ သူကြီးကို သူကြီးသက်ရှည် လွန်းလို့ ရွာက ဗကဗြဟ္မာ ခေါ်ကြတယ်။ ဗကဗြဟ္မာက ဗြဟ္မာသက် နှစ်ကမ္ဘာ ကပ်နဲ့ ချီပြီး ရှည်တာကိုး။ ကိုဂျာရစ် က သူကြီးကိုက်က ဖမ်းသေး တာပါ။ ရှေးမြန်မာမင်းများ လက်ထက်တွေတုန်းက သူကြီး တွေလို ဖျင်တိုက်ပုံ ရင်ဖွဲကြယ် သီးတံတပ်နဲ့ ဆယ်တောင်ကျက် တုံးပုဆိုးကြီးနဲ့ကိုး။ သူကြီး ကတော် မကောက်ကျစ်က လည်း မထူးပါဘူး။ သက် ငယ်ပျစ်စားရတဲ့ဘဝက လာ သူဆိုပေမဲ့ သူကြီးကတော် ဖြစ်ပါပြီဆိုကတည်းက ရွှေ နှင်းဆီကြယ်သီးတပ်ရင်ဖုံးနဲ့၊ နာနတ်လျှော်ထဘီပတ်လည် စင်းနဲ့၊ လည်ပင်းစိပ်ပုတီးနဲ့ ခပ်တင်းတင်းနေတော့တာပါ။ သူကြီး ကိုဂျာရစ်က မျက်စွဲ ပိတ်ကြီးနဲ့ သင်းရွေချပ်တစ် ကောင်နဲ့တူသလို မကောက် ကျစ်ကလည်း မျက်ဝိုးကျ ကြီးနဲ့ နှံ့ကောင်နဲ့ တူလေရဲ့။ သူကြီးကိုဂျာရစ် သူကြီးသက် ရှည်တာလည်း မပြောနဲ့၊ မကောက်ကျစ်ကပဲ ပတ်မ လုံးစုံ စီစဉ်သွားတာဆိုတော့ သူကြီးရွေးပွဲတိုင်း ကိုဂျာရစ် နိုင်တာချည်းပဲ။

‘ကိုဂျာရစ်...သူကြီး ရွေးပွဲတော့ နီးပြန်ပြီ။ ရွာမှာ ပွဲနှစ်ည ထည့်မယ်။ တစ်ရွာ လုံး ထမင်းရုံထိုးပြီး ထမင်း ကျွေးမယ်။ တစ်အိမ်ထောင် ငွေတစ်ဆယ် ချေးမယ်။ မနု မြေပဲ အဲဒီလောက် ရင်းထား ရင် လေးနှစ်လောက် သူကြီး ကြေး ထိုင်စားရုံပဲ’

ရွာနာမည်က
ညောင်ပုဆစ်တုပ်
သူကြီးနာမည်က
ကိုဂျာရစ်
သူကြီးကတော်က
မကောက်ကျစ်
ရွာက
စာချီးတယ်
သူကြီးဂျာရစ်
ညောင်ပုဆစ်
ကောက်ကျစ်
ကိုလည်း
‘စ’သတ်မည်
တဲ့

ဟုတ်လည်း ဟုတ်ပါ ရဲ့။ သူကြီးရွေးပွဲတိုင်း ကိုဂျာ ရစ်ပဲ သူကြီးပြန်ဖြစ်တယ်။ ချေးထားတဲ့ ငွေတစ်ဆယ်က လည်း သူ့ခေတ်နဲ့သူ့အခါ များတဲ့ငွေဆိုတော့ မဆပ်ချင် သူက သူကြီးမဲတစ်မဲ ထည့် ပေးရုံပဲ။ မဲသာထည့်၊ အကြွေး တစ်ဆယ်ကျေတယ်။ အဲဒီလို နဲ့ သူကြီးမြဲနေတော့ ရွာက တော့ ပြောကြတာပေါ့။

‘သူကြီးတို့များ ရာထူး မြဲလိုက်ပုံ စဉ်အိုးထဲ ဖားပြုတ် ထည့်ပြီး အပေါ်က ကျောက် ပြားဖုံးထားသာကျလို့’

‘ဖားပြုတ်က ထွက်နိုင် ပါသေးကွာ...ငါးရှဉ့်မြိုးနဲ့ တူတာ မောင်ရ...ဝင်ပြီး ထွက်မရတော့ဘူး’

ပြောလေ ဘာဖြစ်လိမ့် မတဲ့။ ဒီလိုမြဲအောင် လုပ် ရတာ လွယ်မှတ်လို့။ ဒါမျိုး များ ကြားရင် မျက်နှာကြီး ခဲပြီး စူပုပ်နေတော့တာ။

‘ငါ့များ ဖဝါးတိုချင် လို့။ မွေးကတည်းက အချင်း စလွယ် ၉ ချက်နဲ့ မွေးတဲ့ ကောင်၊ အာ ၉ စက် လျှာ ၉ စက်နဲ့မွေးတဲ့ကောင်၊ ငါများ ကောင်းကင်မော့ကြည့်ရင် ငှက်တွေတောင် ငါ့ရွာပေါ်က အုပ်လိုက် မပျံ့ဝံ့ကြဘူး’

သူကြီး ကိုဂျာရစ်က အပေးအကမ်း မရှိဘူး။ အတောင်းအရမ်းပဲ ရှိတာ သိ ကြတော့ ရွာက အမှုအခင်း မဖြစ်အောင်တော့ နေကြ တာပါပဲ။ မနေလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ သူကြီးလင်မယား က သေးတဲ့အမှု ကြီးအောင်၊ ကြီးတဲ့အမှု သောက်ကျိုးနည်း အောင် လုပ်တတ်မှန်း သိကြ လေတော့ ငွေများမှ တရား နိုင်မယ်ဆိုတာလည်း သိကြ ရဲ့။ ငွေနည်းရင် တရားရုံး မယ်ဆိုတာလည်း သိကြရဲ့။ ခရမ်းခင်းထဲက ခရမ်းသီး ပျောက်မှုကပေမဲ့ နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်မှုလောက် ကြီးချင် လည်း ကြီးသွားနိုင်တာ မဟုတ်လား။ အမှုတောင် ကောင်းကောင်း မတည် ဆောက်ရသေးဘူး၊ တိုင်သူ ရောက်လာရင် သူကြီးက တော်က တစ်ခွန်းတည်း မေး တယ်။

‘သူကြီးရေစင်ကြေး ဘယ်လောက်တတ်နိုင်သလဲ’ တဲ့။

‘ဘာတတ်နိုင်ရမှာတဲ့ သူကြီးကတော်ရဲ့။ အိမ်က နွားကန်ကြီးပျောက်လို့ တိုင်

တာ။ နိုးတဲ့ကောင်ကို မေး လေဗျာ။ ဟုတ်ရင် လျော်ဖို့ ရှိတာပဲ’

ဟုတ်သားပဲ။ အခိုးခံရ သူက တိုင်မယ်။ နိုးသူလို့ စွပ်စွဲခံရသူကို ခေါ်စစ်မယ်။ ဟုတ်ရင် သူကြီး လုပ်ပိုင်ခွင့် နဲ့ စီရင်မယ်။ သူကြီးရေစင် ကြေးနည်းနည်းပါးပါတောင်း မယ်။ ဒါဆို ပြီးပြီမဟုတ် လား။ အဲသလို မဟုတ်ဘူး။ သူကြီးကတော်ကို များများ ပေးနိုင်ရင် အမှုက ပြောင်း ပြန်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်တယ်။

‘မင်း ခရမ်းခင်းက လမ်းဘေးမှာ စည်းမက ဝါးမကား ပစ်ထားတာက တစ်ချက်၊ လူတကာနွားဝင် စားတာက တစ်ချက်၊ ကြွေ ကျနေတဲ့ ခရမ်းသီးလေး ဝင် ကောက်မိတာနဲ့ သူ့ခိုးစွဲတယ် ဆိုတော့ တစ်ဖက်သားသိကွာ ကျရချေရဲ့။ မင်း လုပ်မှ သူတော်ကောင်း သူခိုးဖြစ်ရ မယ်လို့...လူနတ် နားမချင်း သာ’

‘အဲသည်တော့ ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာတဲ့’

‘ဟိုခမျာ မင်းက မတ ရားစွပ်စွဲလို့ နစ်နာကြေးပေး ရမှာပေါ့’

အမှုက မှန်ပါလျက်ကနဲ့ တိုင်သူက လျော်ရတာ များ ပြီ။ ဘယ်သူမဆို ငွေထုပ်နဲ့ လက်ဆောင်သာ ပါပေး တရားလိုက တရားခံဖြစ်ရ တာများပြီ။ တစ်ဖက်နဲ့တစ် ဖက် ငွေဆောင်းပေးရတာ တွေကို စောင့်ရင်း အမှုကြာ တာ များပြီ။ သည်ကြားထဲက ငါနဲ့ပြီးချင်သလား၊ သူကြီး နဲ့ ပြီးချင်သလားလို့ မေးရင် ဘယ်သူမှ သူကြီးဆီမရောက်

ချင်ဘူး။ သူကြီးကတော့နဲ့က
ရေစင်ကြေးနဲ့တင် ပြီးပေမဲ့
သူကြီးနဲ့က သည်လောက်နဲ့
မရတော့ဘူး။ သူကြီးဝတ်တဲ့
ဝတ်စုံကွက်တုံး ဆယ်တောင်
တစ်ဝတ်စာပါ ပါရသေးတာ
မဟုတ်လား။ သည်တော့
တိုင်သူခမျာ ကိုယ်ကလည်း
နန်းနားသေး။ ကိုယ်ကလည်း
ပိုက်ဆံပေးရသေးတယ်လို့
အတွန့်မတက်ဝံ့ကြဘူး။

‘သူကြီးကတော့နဲ့
ပြီးရုံပျာ...လောကထဲမလဲ
တရားရယ်လို့ မရှိတော့ပါ
ထား သူကြီးကတော့ရယ်...
တရားလည်း ချိန်ခွင်ကြိုး
ဖြတ်ပြီ ထင်ပါရဲ့’

‘မင်းနယ်ကွယ် ဖြစ်ရ
လေ...သည်ခေတ်ထဲ တရား
ကို လိုက်ရှာနေတာ အံ့ပါရဲ့။
သည်ခေတ်များ မဟာသမ္မတ
မင်းအုပ်ချုပ်တဲ့ ကမ္ဘာဦးကာ
ထဲ မှတ်နေသလား’

အဲသလိုနဲ့ ငါးကျပ်တန်
အမှုက ငွေငါးဆယ် မကုန်
ဘဲ တရားရှင်၊ တရားသေ
လွှတ်ဘူး။ ကြာတော့ ရွာက
မခံချင်လို့သာ တိုင်ချင်တိုင်
ဖို့ ရှိမယ်။ နှစ်ဖက်အမှုသည်
တွေခမျာ ကိုယ့်အမှုကိုယ်
ပိုက်ဆံများများနဲ့ လေလံဆွဲရ
သလို ဖြစ်ရတာများပြီ။
သည်တော့ အမှုမပြီးပြတ်သူ
တွေအချင်းချင်း ညှိကြရပြီ။

‘မင်းက သူကြီးက
တော် ဘယ်လောက်ပေးပြီး
ဝတ်း’

‘အစိတ်’

‘ငါက သုံးဆယ်။ တစ်
ခါ မင်းက သုံးဆယ်ငါးကျပ်
တိုးပေးတော့ ငါက ၄၀
ဖြစ်ကရောမယ်။ သည်တော့
သည်မှာတင် ရပ်ကြဖို့...’

ရပ်ကြဖို့ ဆိုသော်လည်း
သူကြီးကတော့က ရပ်မှ ပြီး
ရတာပါ။ ရေစင်ကြေး ငါး
ကျပ်ပေးမှ ပြတ်တာဆိုတော့
တစ်ယောက် နှစ်ကျပ်ခွဲခံကြ
ရသေးတာလေ။

အဲသလို သူကြီးလင်
မယားနဲ့ဆိုတော့ သူကြီး
သက်ဆုံးရှုံးသလောက် ရွာ
ကလည်း ရှားမီးထဲ ကျနေခဲ့
တာ ကြာပြီ ပြောပါတော့။

□

၃။

တစ်ခါတော့ ညောင်
ပုဆစ်မှာ လူတစ်ယောက်
သေတယ်။ သေသူက
ကိုစီဖောင်း တဲ့။ ကိုစီဖောင်း
က သူလိုကိုယ်လိုထဲကတော့
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ရွာလုံး
မပြောနဲ့ တစ်နယ်လုံးမှာ မရှိ
တဲ့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်
စီးနဲ့ စီးပွားရှာတဲ့လူ။ ၁၉၅၀
တစ်ဝိုက် သူကြီးခေတ်ဆို
တော့ သည်ခေတ်လို မော်
တော်ဆိုင်ကယ် ဒလိန်းထိုးနိုင်
ဖို့ဆိုတာ ဘယ်လွယ်လိမ့်
မလဲ။ ကိုစီဖောင်းက ဂျပန်
ခေတ် စစ်လက်ကုန်မော်တော်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရထားသူ
ဖြစ်လေတော့ တစ်ခါတလေ
သူကြီး မြို့သွားချင်ရင်တောင်
သူ့အားကိုးရတာပါ။ ဆိုင်
ကယ်ကလည်း စစ်လက်
ကုန်ဆိုတော့ ပျက်တာက ခပ်
များများရယ်။ ကိုစီဖောင်းက
မြို့နဲ့ အကူးအလူးရှိသူဆို
တော့ မြို့မိတ်ဆွေတွေက
ပေးတဲ့ ဟာဝေယံရှပ်လက်တို
နဲ့ အင်္ဂလိပ်စစ်ပုလိပ်တွေ
ဝတ်တဲ့ ကာကီဘောင်းဘီတို
အမြဲဝတ်တတ်သူကိုး။ ရွာက
လူတွေနဲ့ ဂိုက်ချင်း ကွာပြီ
ပေါ့။ ဖယောင်းတောင့်နဲ့ ဖိ

ထားတဲ့ အမောက်ကြီးက
ခေါင်းပေါ်မှာ ကနားဖျင်းထိုး
ထားတဲ့အတိုင်းပဲ။ မျက်နှာ
မည်းပြောက်ထိုးကို မိုးပွင့်
တွေ ပြာနေအောင် လိမ်းထား
တတ်တာကလည်း သူ့ဟန်
ပေါ့လေ။ လူတွေက ကိုစီ
ဖောင်းကို နဂိုကတည်းက
အထင်မကြီးဘူး။ တစ်ခါ
တော့ ရွာကို ပိတ်ကားထောင်
ဘိုင်စကုတ်လာပြတော့မှ မင်း
သား တင်ငွေက ခေါင်းပေါ်
မှာ အမောက်ကြီးနဲ့ မော်တော်
ဆိုင်ကယ်စီးတာ တွေ့ကြတာ
ကိုး။ သည်တော့မှ တို့ရွာက
စီဖောင်းလို လူ လောကထဲ
ရှိသေးသကိုးလို့ သဘော
ပေါက်ကြတယ်။ ကာလ
သားတွေကလည်း ကိုစီဖောင်း
စတိုင်ကို သဘောကျကြ၊
ခက်တာက သူတို့မှာ မော်
တော်ဆိုင်ကယ် မရှိဘူး၊
ခေါင်းပေါ် အမောက် မထား
နိုင်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်စစ်ပုလိပ်
ဘောင်းဘီတို မရှိကြဘူး။

ကိုစီဖောင်းက သူတ
ကာ ရွာသားတွေလို ပင်ပင်
ပန်းပန်း လုပ်မစားရတာက
လည်း တစ်ဖုသာတာပါပဲ။
ဒါဖြင့် ဘာလုပ်စားသလဲ
မေးစရာရှိတယ်။ သူ့မေးရင်
ပွဲစားလို့ ပြောလေ့ရှိတယ်။
တောက တောသီးတောနံကို
မြို့က ပွဲရုံနဲ့ ချိတ်ပေးတာမျိုး၊
အမှုအခင်းကြီးရင် မြို့က ရှေ့
နေငှားပေးတာမျိုး၊ မြေရောင်း
မြေဝယ်ရှိတော့လည်း စာချုပ်
ချုပ်ပေးတာမျိုး၊ တောကုန်နဲ့
မြို့ကုန် ဖလှယ်ရောင်းတာမျိုး
ပေါ့လေ။ ကိုစီဖောင်းက ရွာ
မှာ နေခဲ့တယ်။ ရွာတွေက
ခေါ်ရင် ရောက်အောင်သွား
တယ်။ အလုပ်ဖြစ်မယ့်ရွာမှာ

ကျောက်ချနေတယ်။ ရွာက
မယားကိုလည်း မပူဘူး။
သမီးနှစ်ယောက်ကိုလည်း
မပူဘူး။ ကိုစီဖောင်းမယား
မတော့ပုက ရိုးလွန်းတာလည်း
ပါပါတယ်။ အချိန်တန် လင်
ပြန်လာရင် ပြီးရော။ ပိုက်ဆံ
တစ်ဆုပ်တစ်ကြိပ်ပေးရင် ပြီး
ရောဆိုတဲ့ မိန်းမမျိုး။ လင်က
တစ်နှစ်တစ်ဝါ ပေါ်မလာ
တော့လည်း မျှော်မနေပါဘူး။
သည်လိုနေတာပါပဲ။ တစ်ခါ
တလေ ကိုစီဖောင်း ရွာပြန်
လာလို့ စစ်ဘောင်းဘီတိုအိတ်
ထဲက မိန်းမသားဓာတ်ပုံတွေ
တွေ့တော့လည်း ဘယ်က
မိန်းမလဲ၊ ဘယ်လိုပတ်သက်
တာလဲ တစ်ခွန်းမမေးဘူး။
သည်မိန်းမ၊ သည်ဓာတ်ပုံ
ဘယ်မှာ ရိုက်တာပါလိမ့်။
ကျုပ်တောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်
သေး ဆိုတာလောက် ပြော
တာပါ။

တစ်ရက်တော့ လတွေ
တော်တော်ခြားပြီးမှ ကိုစီ
ဖောင်း ရွာကို ပြန်ရောက်လာ
တယ်။ ခါတိုင်းလို မော်တော်
ဆိုင်ကယ် စီးလာတာ မဟုတ်
ပါဘူး။ လှည်းတစ်စီးပေါ်
မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကျိုးတင်
ပြီး ကယောင်ကတမ်းနဲ့ မေး
ချင်းရိုက်ပြီး ပြန်လာတာပါ။
အိမ်ရောက်တော့ မယား
မတော့ပုက လှည်းခတောင်
ဆီးပေးလိုက်ရသေး။ ကိုစီ
ဖောင်းကို သမီးနှစ်ယောက်နဲ့
လှည်းပေါ်က ပွေ့ချတော့
စကားမေးမရဘူး။ တစ်ရက်
နှစ်ရက် ခံပါရဲ့။ တစ်ညမှာ
ဆုံးတယ်။ လင်ဆုံးသကော
ရယ်လို့လည်း မတော့ပုက
မငိုဘူး။ ဘေးက ပြောလို့
သူကြီး တိုင်ရတယ်။ သူကြီး

က သေစာရင်းပေးလိမ့်မယ်။ သင်္ချိုင်းလက်မှတ် ပေးလိမ့် မယ်ဆိုမှ သူကြီးအိမ် ထလာ ခဲ့တယ်။ လက်က မှန်အိမ် ကလေး ဆွဲလို့။

နင့်ယောက်ျား ဘယ် လိုသေတာလဲ

သည်လိုသေတာပဲ

အခု ဘာလုပ်ထား တုံး

ပက်လက်ကြီးပဲ

ခက်တော့တာပဲ။ သေ မှတော့ ပက်လက်ကြီးပေါ့။ ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ရုတ်တရက် သေတယ်ဆိုလို့ ပြီးရရော လား။ မြို့ဂါတ်တဲက ပုလိပ် ခေါ်ရမယ်။ ဒဏ်ရာဒဏ် ချက် ရှိမရှိ စစ်ရမယ်။ ရိုးရိုး သေသလား၊ ဆန်းဆန်းသေ သလား စစ်ဆေးပြီးမှ အသု ဘချလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ အခု ဘယ်ရွာက ပြန်လာတာတဲ့ တုံး

မပြောတတ်ဘူး

လှည်းသမားကို မမေး ဘူးလား

မမေးမိဘူး

သူကြီးက ရစ်နေပြီဆို တာကို သူကြီးကတော် မကောက်ကျစ်က သဘော ပေါက်ပြီ။ သည်အချိန်ဝင် လိုက်ရင် မသာရှင်ဆီက ငွေ ပေါ်ပြီဆိုတာ သိပြီ။ လင်သူ ကြီးကို ဝင်ငေါက်တယ်။ သူ ကြီးကတော့ မထုံတက်သေး မျက်နှာခံထားရုံ။

*မောင်သူကြီးရယ်... ကိုယ့်ရွာနဲ့ကိုယ့်မသာ မြို့က ပုလိပ်ခေါ်ရင် ခမ္မာများ လင် သေ ကြွေးတင်ဖြစ်ကရော မယ်။ ကြားထဲက ရုံးနဲ့ဂါတ် ကောင်းစားအောင် မလုပ်ပါ နဲ့။ ကိုင်းပါအေ...ညည်း

ကိုရာရက်က
သူကြီးကိုက်က
ဖမ်းသေးတာပါ
ရှေးမြန်မာမင်းများ
လက်ထက်တွေ
တုန်းက
သူကြီးတွေလို
ဖျင်တိုက်ပုံ
ရင်ပုံး
ကြယ်သီးတံ
တပ်နဲ့
ဆယ်တောင်
ကွက်တုံး
ပုဆိုးကြီးနဲ့ကိုး

ကိစ္စ ရွာတင် ပြီးလောက်ပါ တယ်။ မသကာ ကုန်လှ သုံး ဆယ်ပေါ့။ သုံးဆယ်ပေးပြီး ရင် အသုဘချတော့ ရပြီ မတောပုက ချွေးခံထဲ က ငွေသုံးဆယ်ထုတ်တယ်။ သူကြီးကတော်လက်ရောက် ပေးရတော့မှ မျက်ရည်တွေ ကျလာတယ်။ မျက်ရည်ကျ ရင်းက ကြီးအော် ငိုတော့တာ ပါပဲ။

*အလို...ကိုစီဖောင်း ရဲ့...တော် သေတာ ကျုပ် ဘယ်နှယ်မှ မနေဘူးနော်။ သူကြီးကတော် ငွေသုံးဆယ် ပေးရတာတော့ နှမြောလှ တော်...။ လှည်းခတောင် ကျုပ်က ဆီးပေးရသေး။ အခုလည်း မသာကြေးတဲ့။

ဖြစ်ရလေ...။ တစ်ရွာမှာ အပင်းအဆိပ်များ မိခဲ့ရော လား...။ ဓားပြများ ရိုက်ရော လား။ မြွေပဲ ကိုက်ရောလား။ လူပဲ ပြုစားရောလား။ တော် ဟာတော် တစ်ရွာမှာ အေး အေးသက်သာ သေခဲ့ပါရော လား...။ တော် မနှမြောဘူး။ ငွေ သုံးဆယ် နှမြောချက် တော်ရေ...

သူကြီး အိမ်ရှေ့မှာပဲ ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ တအိအိ ငိုနေလို့ သူ ကြီးကတော်က ချောမောပြီး ပြန်လွှတ်တယ်။ သည်အချိန် မှာပဲ သူကြီးဝိုင်းထဲ လှည်း တစ်စီး ဆိုက်တယ်။ လှည်း ပေါ်မှာ မိန်းမနှစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်က မျက်လုံးတွေ များ ရဲလို့၊ ငိုထားပုံ ရရဲ့။ တစ်ယောက်ကတော့ အဖော် ဖြစ်ပုံရတယ်။ လှည်းသမား က သူကြီးဝိုင်းထဲ လှည်း ချွတ်နေတော့ သူကြီးက မေး တယ်။

ဟဲ့ နင်တို့က ဘာတွေ တုံး၊ ဘယ်ကတုံး

ဟိုတောင်ခြေ နေဝက် ခရီးလောက်က လာရတာပါ သူကြီးရယ်...။ ကျုပ်က ရွာ နတ်ကတော်ရယ်။ သည်ရွာ မှာ ကျုပ်လင်သေတယ်ကြား လို့ လှည်းငှားလာခဲ့တာ။ တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ လင် သေတာ မငိုဘူးမဖြစ်ရအောင် တစ်နာရီစာလောက် လာငို တာပါ

နင့်လင်က ဘယ်သူ တုံး

*ကိုစီဖောင်းတဲ့။ ကျုပ် တို့ရွာကို စွတ်ကယ်စွတ်ကယ် ရောက်လာရင်း ညားရသူပါ။ သည်ရွာမှာ သူမယားရှိမှန်း လည်း သိပါရဲ့။ မယားကြီး

တောင်းပန်ပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် ငိုချင်လို့ပါ။ ပိုက်ဆံ ပေးရ ပေးရ*

ပိုက်ဆံ ပေးရ ပေးရလို့ ကြားတော့ အနားမှာ ရှိနေတဲ့ သူကြီးကတော့နဲ့ ကိုစီဖောင်း မယား မတောပုတို့နှစ် ယောက်သား တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့် တယ်။ တစ်ရွာက လိုက်လာ တဲ့ မယားငယ်က ငိုချင်တယ် ဆိုတော့ ငိုလေ၊ ငိုကြွေးရနို့ အဓိကပဲဟာ။ ငိုခွင့်ရရင် ပိုက် ဆံတောင် ပေးပါမယ်ဆိုမှ တော့ သူကြီးကတော်က သည်အခွင့်အရေး လက် လွှတ်မခံတော့ဘူး။ နတ်က တော်ကို ခဏထိုင်ခိုင်းပြီး မတောပုကို နောက်ဖေးဘက် ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။

ကိုင်း ညည်းလင်သေ မှတော့ လိုက်လာတဲ့မယား ငယ် ရန်လုပ်မနေနဲ့တော့။ မသာတစ်ခု အရင်းပြု တစ် နာရီစာ ငိုချင်တယ်ဆိုတော့ ငါ ငါးဆယ်တောင်းမယ်၊ ညည်း အစိတ် ငါ အစိတ်၊ ဘယ်နှယ်တုံး

မတောပု ကလည်း သဘောတူတယ်။ တစ်နာရီ ငိုခ ငါးဆယ်။ ဒီအထဲက တစ်ဝက်ကို ရမယ်။ ပစ်လိုက် ရတော့မယ့်လင်အတွက် ငွေ အစိတ်ရတော့ကော နည်းဈေး လား။ နို့ နေပါဦး။ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သူကြီးကတော်က ကြားထဲက ငွေအစိတ် ဘာ ကိစ္စ ဖြတ်ယူတာပါလိမ့်။ သေချာအောင် မေးကြည့် တော့ အာဏာကြေးယူတာ တဲ့။ အာဏာကြေးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိတော့ သိလည်း မေးမနေတော့ပါဘူး။ ခွင့်ပြု

ဆိုက်တယ်။ မတောပုလည်း သူကြီးအိမ်က ပြန်ခဲ့တယ်။ မတောပု ပြန်တော့ သူကြီး ဆောက်က နတ်ကတော်နဲ့ ညှိ တယ်။ သဘောတူတယ်။ အသုဘအိမ်ကို သူကြီးကတော် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့တယ်။ နတ်ကတော်က ရင်ဘတ်ရှား ဖန်းထည် စုစည်းပြီး ငိုတော့ တာပါပဲ။ နတ်သံပစ်လိုက်၊ စကားဖန်ပြောလိုက်၊ တစ် ကျော့ငိုလိုက်၊ မတောပုက တော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ငိုလို့ရအောင် ခဏရှောင်ပေး တယ်။

*အလို...ကိုစီဖောင်း ရဲ့၊ အင်္ဂါသားကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ရွာ မော်တော်ဆိုင်ကယ် တ ဖုန်းဖုန်း အသံနဲ့ မလာနိုင် တော့ဘူးနော်၊ ဖြစ်ရလေခြင်း။ ကျုပ် ပြောတယ်နော် တော် လက်မခံဘူး။ ကျုပ်ကို စွဲတဲ့ နတ်က သတိပေးတာလေ။ နင့်ယောက်ျား ရိုးရာပျောက် နေတယ်ဆိုတုန်းက တော် ပြောတာ မှတ်မိလား။ ရိုးရာ ပျောက်တော့ ပုလိပ်ငှားပြီး ရွာရမှာလားတဲ့။ တရားတ ပေါင်ချည်နောင်တွေ့လို့၊ ယတြာချေပါဆိုတော့ကော ခံနိုင်ဖမ်းလို့ ပြေးရတာ မှတ် မိလား။ အခု ကန်မိတော့ ခံရ ပြီး၊ တစ္ဆေနတ်ဆိုး ရကွစိုးတို့ ချက်ငြိုးဝေလောင် ရွာရှေ့ တောင် ညောင်ပင်အောက် ဆေးများ ပေါက်ခဲ့ရောသ ထား။ နတ်တွေများတော့ မော်တော်ဆိုင်ကယ်လောက် တောင် မလေးစားသူကြီး။ တတယ်သေတော့ ငွေငါး ဆယ် ကုန်ရတာက ကျုပ်...'

သူ ကြီးကတော်က သူကြီးပတ်တဲ့ လက်ပတ်နာရီ

ကို တစ်ပါတည်း ယူလာတာ ဆိုတော့ ငိုနေတဲ့ နတ်ကတော် ကို သတိပေးတယ်။

*နတ်ကတော်မရဲ့... ငွေငါးဆယ်ကိစ္စ ထည့်မငိုနဲ့၊ လိုရင်းလောက် ပြောငိုလေ။ နာရီပက်စာ ရှိနေပြီနော်'

*အင်းပါ...အမယ် မင်း ပြောရတော့မယ်၊ ဟို အရင်အစ ပထမက လူလူ အမောက် ထောင်၊ စစ် ပုလိပ်ဘောင်းဘီနဲ့ လူပျို ယောင်ဆောင်၊ ကျုပ်က မသိ တော့ အုတ်အူကြောင်၊ ဆိုင် ကယ်ကို နီမိတ်ကောက်တော့ ဆိုင်ရာက ကယ်လိမ့်မယ် အဟောထွက်လို့၊ ယူခဲ့ရ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်...။ တော်လေ...ကျုပ်အိမ်ကို ဝင် ချည်ထွက်ချည်နဲ့ ကျွမ်းပစ်ပြီး ရောက်လာတော့...။ ဪ လင်သားရယ်လို့၊ ထမင်း မနော အုန်းငှက် ပျော့နဲ့၊ သဘောဖြူစင် ကျွန်ုပ် ကယ် တင် စည်ပင်ထွန်းကား မ၊ပါ လားဟု သနားရယ်ခံ နန်းစံ တဲ့သခင်...'

*နတ်ကတော်မ၊ ဘဝ မိနစ်ပဲ ကျန်တော့တယ်'

*ဖြစ်ရလေ...ငိုတာ တောင် နာရီမှတ်ပြီး ဧယင် ကျူးရသလိုပါကော တော် ရဲ့။ ဘဝ မိနစ်ကျန်တော့သ တဲ့။ ဆောင်းငွေအကြွယ် အောက်မေ့တယ်ဆိုလို့မှ သည်တစ်ဆောင်း ဘယ်လင် နဲ့ ပေါင်းရပါ...'

*၅ မိနစ် ရသေးတယ်။ မြန်မြန်နှုတ်ခမ်းသတ်တော့' သည်လို့နဲ့ တစ်နာရီပြည့် တော့ သူကြီးကတော်က နတ်ကတော်ကို ခါးတို့တယ်။ နတ်ကတော်ကလည်း ၂ မိနစ်

လောက် အဆစ်တောင်းပြီး ငို သေးတာပါ။ ပြီးမှ သူကြီး ကတော်နဲ့ ပြန်လိုက်လာပြီး စောင့်နေတဲ့လည်းနဲ့ ပြန်ရော။ ဟန်ကျချက်တော့။ သူကြီး ကတော် အစိတ်၊ မတောပု အစိတ်။ မကြာပါဘူး သူကြီး အိမ်ဝ လှည်းတစ်စီး ဆိုက်ပြန် တယ်။ လှည်းပေါ်မှာ မိန်းမ တစ်ယောက်။

၄။ တိုတိုပြောကြပါစို့၊ ဒီ တစ်ခါ ရောက်လာတဲ့မိန်းမ က တော်တော်လှမ်းတဲ့ တောင်များရွာက မင်းသမီး ဟောင်းတဲ့။ ဘာကိစ္စဆိုတော့ သည်ရွာမှာ သူလင် သေ တယ်ကြားလို့တဲ့။ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့ဆိုတော့ ကိုစီ ဖောင်းပါတဲ့။ ဒါပါပဲ။ သူကြီး ကတော်က စောစောက နတ် ကတော်ပေးသွားတဲ့ ငွေစက္ကူ တွေ သေတ္တာထဲ ထည့်ရင်း မင်းသမီးဟောင်းကို အကဲ ခတ်တယ်။ သည်မိန်းမတော့ ငွေငါးဆယ် ပါလောက်မယ့် ပုံ မပေါ်ဘူးဆိုတာ သိတယ်။ အတွေ့အကြုံ များပြီကိုး။ ထားပါတော့ မင်းသမီးကို မေးစရာမေး၊ မြန်းစရာရှိတာ မြန်းပြီး ဈေးညှိကြတော့ ငွေ သုံးဆယ်နဲ့ ဈေးတည်တယ်။ သူကြီးကတော်က ဆယ့်ငါး ကျပ်၊ မသာရှင်က ဆယ့်ငါး ကျပ်။ နတ်ကတော်တုန်းက လိုပါပဲ။ တစ်နာရီ ငိုခွင့်ရရုံ ပါ။ အသုဘအိမ်ရောက်တော့ မတောပုက သူကြီးကတော် နဲ့ ပါလာတဲ့ မိန်းမ လွတ် လွတ်လပ်လပ် ငိုပါစေတော့ ရယ်လို့ ရှောင်ပေးတယ်။ သူ ကြီးကတော်ကလည်း နာရီနဲ့။

*ကိုင်း...ငိုတော့' *အိုး...ကိုသုမနရဲ့၊ အဲ လေ...ကိုစီဖောင်းရဲ့၊ ဖြစ်ရ လေခြင်းနော်။ အိုခြင်းတဲ့၊ နာ ခြင်းတဲ့၊ သေခြင်းတဲ့၊ ကုန် ခန်းခြင်းတဲ့၊ ပျက်စီးခြင်းတဲ့၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်မပြုနိုင် သရွေ့ မလွတ်နိုင်တဲ့ တရား မှန်းလည်း သိပါရဲ့။ တရား တော်မှာ လာသားပဲလေ။ ဘာတဲ့...မရဏသတိ သေ ခြင်းတရားကို အောက်မေ့ ခြင်း၊ သတိသည်သာလျှင် မဟာပွလာ ကြီးသောအကျိုး၊ မဟာနိသံသာ ကြီးသော အာနိသင် ရှိသတဲ့။ ကျုပ် မသိဘဲလား၊ သိပေသော် လည်း တော်ဖူးတဲ့လင်ဆို တော့ တရားမရနိုင်ဘူးနော်။

*အဝိဇ္ဇာနဲ့ တဏှာဆိုတဲ့ အရင်းမူလနှစ်ပါး အရဟတ္တ မဂ်ဉာဏ်နဲ့ အကြွင်းမဲ့ မဖြတ်ရ သေးသမျှတော့ ဥပ္ပါဒေါဒကဲ့... အနုပ္ပါဒေါသုခံတဲ့။ ခန္ဓာ အသစ်ဖြစ်ရခြင်းသည် ဒုက္ခ၊ ခန္ဓာအသစ် မဖြစ်ရခြင်းသည် သုခ ဆိုတဲ့အတိုင်း...'

သူကြီးကတော်က မင်း သမီးကို ခါးတို့တယ်။ မင်းသ မီးက မျက်ရည်တွေနဲ့ လှည့် ကြည့်တော့ ညည်းဟာက ဧယင် လာကျူးတာလား၊ လင်သေလို့ ငိုမှာလားတဲ့။ တရားသဘောလျှော့၊ လိုရင်း ကို ပြောငို၊ ဆိုငိုလေလို့ သတိ ပေးတယ်။

*ဪ...နှမထိပ်ပန် မျက်မှန်လို ရှုပါတဲ့ ကမ္မစံ ငယ်...လျင်မြန်အသော့...မင် ပိတုန်းရောင် ဆင်ထုံးနှောင် တဲ့...သျှောင်ကေကျော့နဲ့ တစ်ရွာတစ်ပါး ချီတော့မတဲ့ လား...အမယ်မင်း...သွား

တော့မယ်တဲ့...မောင်ပြင်ဆင်...ရွှေကတောင်ဆင်တဲ့မြင်းတွေနဲ့...လွမ်းဖွဲ့ဆင်...ကျွန်မတို့ဇာတ်သဘင်မှာတော့...ဒီနေရာက ဗုံထောက်သံကလေးကိုး...ကိုစီဖောင်းရဲ့

‘အိုအေ...အရေးထဲဇာတ်ထွက်နေသေး... မြန်မြန်လုပ်အေး၊ နာရီတစ်မတ်ကျန်တော့တယ်’

‘ငိုချင်းလေးတော့ ချပါရစဉ်း... သူကြီးကတော်ရဲ့။ တစ်အောင်ပါတော် သည်းခံပါ။ ဗေ ဆုံးတယ်...ငွေ သုံးဆယ် အရင် ကုန် ရတာကြောင့်...ဘဝင်တုန်ညောင်းတစ်နည်းသော် သူကြီးကတော် မဟန်လှတာကြောင့်...မေကညာပါ သေရွာပြောင်းချင်ပေါ့...ကိုရာဇရေ...အလေကိုစီဖောင်းရေ...အဲ...ဟဲ့...ဗြဲတစ်ဖျင်းတောင်း...’

ထားတော့။ အဲသည့်နေ့က နေမကုန်ခင် နတ်ကတော်က အစိတ်၊ ဇာတ်မင်းသမီးက ဆယ့်ငါးကျပ်ဆိုတော့ ငွေ လေးဆယ်ရနေပြီ။ သူကြီးကတော် ငွေလေးဆယ်ရသလို မတော့ပုကလည်း ငွေလေးဆယ် ပက်ခန့် ရလိုက်တာပါပဲ။ သူကြီး ကိုဂျာရစ်ကလည်း သဘောကျတယ်။ မယားသူကြီးကတော်က စီဖောင်းအသုဘရင်းပြီး ငွေဝင်နေတာ တွေ့တော့ မကောက်ကျစ် လုပ်ရည်ကိုင့်ရည်ကို သဘောကျတာပါ။ ရွာမှာက ဟိုတန်းကလို ထစ်ခနဲရှိ သူကြီး လာတိုင်တာတွေ နည်းသွားတော့ ပိုက်ဆံ သိပ်မရဘူးကိုး။ မယားတောင် ပြောနေသေးတာပါ။

ကောက်ကျစ်ရေ... အသုဘသုံးရက်မလည်ခင် နောက်ထပ်မိန်းမတွေ လာနိုင်သေးသတဲ့။ စီဖောင်းက ဒီလောက်နဲ့ မပြီးလောက်ဘူးတဲ့။ သူကြီး ပြောလည်း ပြောစရာ၊ စကားတောင် မဆုံးသေးဘူးလည်းတစ်စီး ရောက်လာပြန်တယ်။ အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့ ခပ်ဝေးဝေး မြောက်ရွာဘက်က ရွာအထိုင်ပဲဒိုင်လုပ်တဲ့ မဝက်မတဲ့။ ကိုစီဖောင်းနဲ့ မြို့ပွဲရုံအဆက်အသွယ်လုပ်ပေးရာက အနေနီးခဲ့ကြသတဲ့။ မဝက်မက လက်ကောက်တစ်ရန်နဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတင်းတင်းကြီး ဆွဲထားတော့ သူကြီးကတော်က ငိုကြွေးတွက်နေပြီ။ မဝက်မလည်း ငိုချင်လို့ လိုက်လာတယ်ဆို ကိုး။ မကောက်ကျစ်က ကရုဏာသက်တဲ့ ပုံစံနဲ့ ဝင်တယ်။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့အေ...သူမယားခမျာ ပူဆွေးနေတဲ့အိုက် ညည်းတို့ချင်းဘာဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ လောကလူထုံးစံက ရှိသေးတာကိုးအေး။ သို့ပေသော်လည်း...’

သည်လိုနဲ့ တစ်နာရီစာ ငိုခွင့် ရှစ်ဆယ်နဲ့ ဈေးတည့်တယ်။ သေချာပြီလေ။ သူကြီးကတော်က လေးဆယ်။ မတော့ပု လေးဆယ်။

၅။

သူကြီးမိုးချုပ်တော့မှ သူကြီးကတော်က မတော့ပုကို လူလွှတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ မတော့ပု ရောက်လာတော့ ညည်းလင် အသုဘ ဘယ်နေ့ချမှတ်လို့ မေးတယ်။ မတော့ပုက

ရောက်လာတဲ့နေ့က ညဆယ်နာရီမကျော်လို့ တစ်ရက် ယူကြောင်း၊ သည်ကနေ တစ်ရက်ဆိုတော့ နှစ်ရက်၊ မနက်ဖြန်သုံးရက်လည်မှာ အသုဘချမလားလို့တဲ့။

‘ညည်းနယ်အေ... ငွေဝင်နေတဲ့လင်များ ကသုတ်ကရက် အသုဘချရမယ်လို့၊ ထားရောပေါ့ ငါးရက်... ခုနစ်ရက်။ ဒါတော့ ညည်းက ကာယကံရှင်ဆိုတော့ ညည်းသဘောပါ’

‘သူကြီးကတော် ပြောတာ ဟုတ်ပါရဲ့။ သမီးတွေက အဖေတစ်ရွာမှာ မယားများတာ ဖော်သလို ဖြစ်နေတော့ ရှက်ကြသတဲ့။ မနက်ဖျင်တော့ ချမှ ဖြစ်မှာပါ။ သူကြီးကတော်က ဘာလုပ်ချင်လို့တဲ့’

သူကြီးကတော်က ပြောသင့် မပြောသင့် ခဏတွေးတယ်။ သူကြီး ပြောသလို ကိုစီဖောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ သည်ကနေ လာကြတဲ့ မိန်းမသုံးယောက်နဲ့ မပြီးလောက်သေးဘူးလို့ တွက်တယ်။ အမောက်ကြီး ထော်ထော်၊ ဆိုင်ကယ် တထုန်းထုန်းနဲ့ ရွာစဉ်ရောက်နေတဲ့ ကိုစီဖောင်း... ရှိမယ်ဆို မယားတွေ ရှိနိုင်သေးတယ်လို့လည်း စဉ်းစားတယ်။

‘သည်လိုအေ ညည်းနဲ့ ငါ ကံတိုက်ပေါ့အေ။ မနက်ဖျင် ညနေ ညည်းလင်အသုဘချမှာဆိုတော့ မနက်ဖျင်တစ်နေ့လယ်စာ မသာပုတ်ပြတ်လေလဲ ငါ ဆွဲမယ်။ ညည်းက အဲသည့်အတွက် သုံးဆယ်ယူ၊ ကျန်တာ လာငိုသူရှိတော့လည်း ငါ့ကံ၊ မရှိ

တော့လည်း ငါ့ကံ...ဘယ့်နယ်တဲ့’

မတော့ပုက စဉ်းစားတယ်။ တစ်ရက်နဲ့တော့ မထူးတော့ပါဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ ပိုက်ဆံမယူဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ရွာကြားလို့လည်း မကောင်းတဲ့အပြင် သမီးတွေကလည်း ပြောကြဆိုကြဦးမှာကိုး။

‘တော်ပါပြီတော်၊ ကျွန်လင်နဲ့ကျုပ် နက်ဖျင်တစ်ရက်တော့ အတူနေဦးမှပေါ့။ ရှင်တုန်းကမှ ရှာမကျွေးတဲ့ထင်သေမှတော့ ပိုက်ဆံစေ့ရင်လည်း ရှိပါစီတော့’

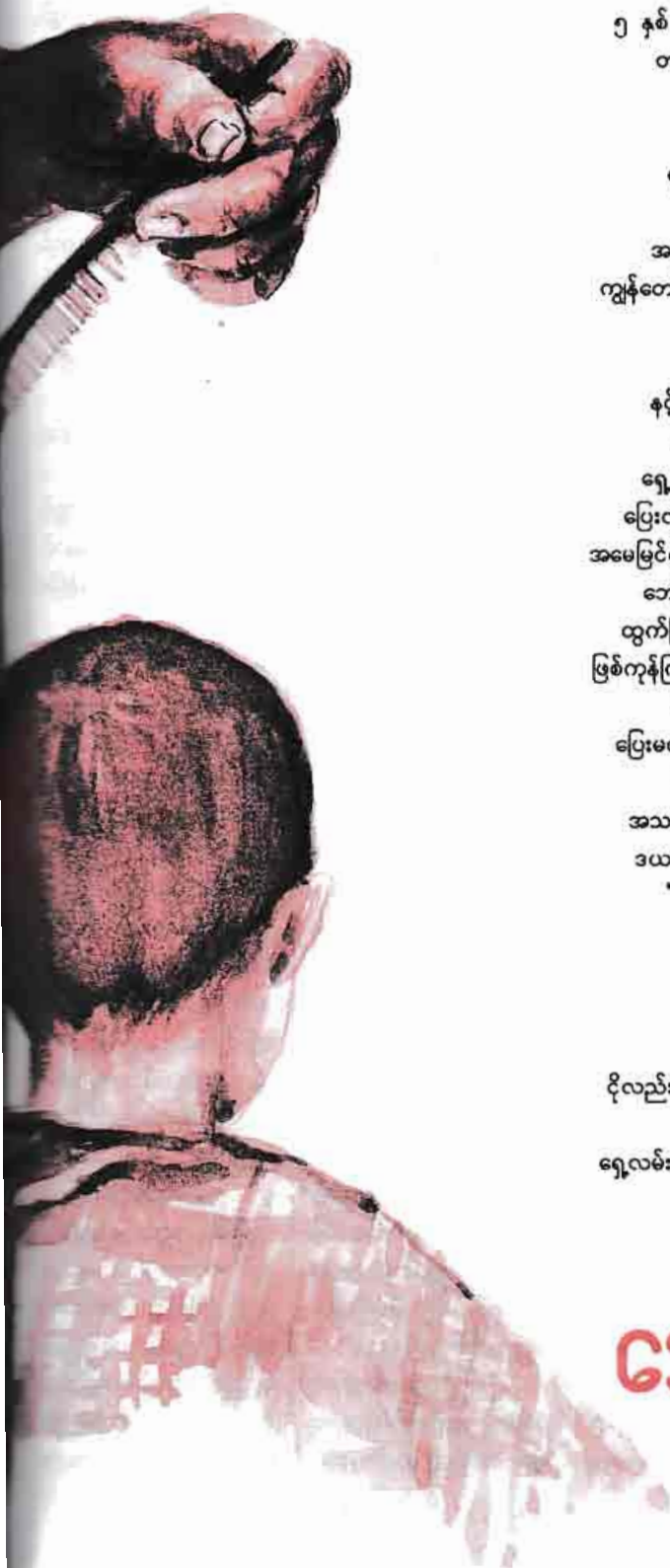
ဒါတောင် သူကြီးကတော် မကောက်ကျစ်က မလျှော့သေးဘူး။ ညည်းထင်မြဲကြီးထဲရောက်မှ မြေငုံနားသွားငိုချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမပေါ်လာရင် ညည်းနဲ့ မဆိုင်တော့ဘူးနော်တဲ့။ ရွာကတော့ သူကြီးလင်မယားကို တော်တော်ကြောက်သွားကြတာ။ ဘယ်ကမှ ငွေဝင်စရာနေရင် ရွာဖွဲ့ရောင်းတော့မှာ မဟုတ်လား။ ကြောက်ချင်ကြောက်မကြောက် ချင်နေသေး။ သူကြီးကိုဂျာရစ်နဲ့ သူကြီးကတော် မကောက်ကျစ်တို့တော့ မနက်တိုင်း တော့ပုတ်ကြတုန်း။ ဆုတောင်းကြတုန်း။

‘ညောင်ပုဆစ်မှာ အခင်း နည်းလွန်းလို့ မှာတကြီး ပေါ်ပေါက်အောင် ချတော်မူပါ။ အမှုကြီးကြီး ကံတိုက်အောင် ခလောင်တော်မူပါ။ ပြဿနာကြီးတို့ဖျည်းစဉ်ခတ်အောင် မူပါ...’

နောက်ဆုံး

Ha Myint Se

၁။

*မကိုက်ဘူး
 မကိုက်ဘူး လွတ်လွတ်*
 အိမ်ရှေ့အိမ်က
 ၅ နှစ် မပြည့်သေးသည့်
 တာတီးက သူ့အမေ
 လက်ထဲကနေ
 အော်လည်းအော်
 ရုန်းလည်းရုန်းရင်း
 လက်အလွတ်မှာ
 အတင်းပြေးသည်ကို
 ကျွန်တော် ငေးနေမိသည်။
 *ဟဲ့ မကိုက်လို့
 ဖြစ်မလား။
 နင့်ဟာက ရှည်လှပြီ
 လာခဲ့နော် လာခဲ့*
 ရှေ့က သားနောက်ကို
 ပြေးလိုက်သည့်သားနှင့်
 အမေမြင်ကွင်းကို ကြည့်ပြီး
 ဘေးအိမ်ကလူတွေပါ
 ထွက်ကြည့်ရင်း ပြုံးစိစိ
 ဖြစ်ကုန်ကြသည်။ သို့သော်
 လူကြီးနှင့်ကလေး
 ပြေးမလွတ်။ တာတီးက
 သူ့အမေနောက်က
 အသာတကြည်မလိုက်၊
 ဒယဉ်တိုက်ပါလာရင်း
 *မကိုက်ဘူးဗျနော်၊
 မကိုက်ဘူးဗျ။
 အရိုးကြီးရေ
 လုပ်ပါဦးဗျ*ဟု
 အော်လည်းအော်
 ငိုလည်းငို။ အခိုက်အတန့်
 ကျွန်တော့်အိမ်
 ရှေ့လမ်းတစ်ခုလုံး ဖရိုဖရဲ
 ပြိုလဲသွားသလို
 ကျွန်တော့်အသိ

နွေလေ
 အဝေ့မှာ
 မန်ကျည်းရွက်ကြွေ
 တချို့မြေပေါ်
 ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲ
 ကြွေဆင်းနေကြပြီ
 အပူရှိန်ကမူ
 အက်အက်ကွဲကွဲ
 ရှိလှ၏
 မြင်းပေါ်မှ
 လူသည်
 သူ့ရှေ့မှ
 ဂျပန်တော်လှန်ရေး
 ရဲဘော်တွေကို
 စေ့စေ့စူးစူး
 ကြည့်နေဆဲ

အောင်ဆန်းရှိတ်

အောင်မြိုးကျော်၊ ပေသာ၊

အာရုံတွေလည်း ငယ်ဘဝ
ပုံရိပ်တွေဆီ ဖုန်ဖုန် ပြုလဲသွား
ခဲ့ပြီ။

J။

ဘကြီးအိုတို့ အိမ်ဝိုင်းက
အကွယ်ကြီးဖြစ်သလို မနဲကျည်း
ပင် အကြီးကြီးတွေများသည်
မို့ ရွာရှိ ကလေးကုန် ကစား
နည်းအစုံဖြင့် ဟိုတစ်အုပ် ဒီ
တစ်စု ကစားခြင်းအမှုကို
လွတ်လပ်စွာ ပြုနိုင်ရသည့်
ကစားကွင်းကြီးတစ်ခု။ နေ့
ကျောင်းပိတ်လျှင် စားကျက်
တွင်း နွားတွေလွှတ်ကျောင်း
သလို ကလေးအုပ်က ဒီ
ကစားကွင်း စားကျက်မြေမှာ
ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ်။ နွားမွဲတို့
ကွဲတင်တို့ မိန်းကလေးအုပ်စု
က မနဲကျည်းနေတောက်သု
ကတောက်၊ ဖန်ခန့်သည့်
လူကခန့်။ မြင့်နီတို့ နောက်
တိုးတို့က ခေါင်းပန်းလှန်နေ
သလို ကျန်ရစ်တို့အုပ်စုက
ထွတ်ထိုးရင်း အငြင်းသန်နေ
ဆဲ။

ကျွန်တော်နဲ့ ဝိုးစိန်က
တစ်တွဲ၊ စိန်ကြီးနဲ့ ကြွက်စုတ်
က တစ်တွဲ ကျည်းသားရိုက်
ဖြစ်ကြသည်။ ဒုတိယတန်းဆို
သည့် အရွယ်မှာ မူလတန်း
ကျောင်းမှာ ၃ နှစ် တက်ပြီး
သည်မို့ စာက သင်ပုန်းကြီး
ကျေသလို ဆော့သည့်နေရာ
မှာလည်း သင်ပုန်းကြေနေပြီ။
နွားထမ်းဝိုးကျည်းကို
တစ်ထွာခန့်ဖြတ်ပြီး အဖျား
နှစ်ဖက်ကို ချွန်သည့်အခါ
ကျည်းသားဆိုသည့် တုတ်ချွန်
ကို ရ၏။ တစ်တောင်သာ
သာ လက်ကောက်ဝတ်လုံး
လောက်ရှိသည့် ဂွားနှစ်တုတ်
ဖြင့် ထိုတစ်ထွာခန့်အရှည်

မနဲကျည်းတောမှာ
ဖက်ဆစ်ဂျပန်
တော်လှန်ရေး
တိုက်ပွဲက
နေ့စဉ်
ရက်ဆက်
ကျွန်တော်က
ထန်းလက်ကို
မြင်းခေါင်းပုံ
လုပ်ပြီး
ငါးခြမ်းမားကို
မြှောက်ကာ
တပ်ထွက်မိန့်ကို
ဗိုလ်ချုပ်
ဘောင်ဆန်းလို
ပြောလို့မဝ

အဖျားချွန်ကို ဆတ်ခနဲ ရိုက်
သည့်အခါ ကျည်းသားတုတ်
က လေထဲ ချာချာလည်
ဝဲတက်လာစဉ် တစ်တောင်
ခန့် ဂွားသားတုတ်ဖြင့် အား
ကုန်မိအောင် ရိုက်ရသည်။
ထိုရောအခါ တစ်ထွာ
ခန့် ကျည်းသားတုတ်ကို
သေနတ်ပြောင်းက ကျည်ဆန်
လို ဝိုးခနဲ လေထဲဖြတ်အပြေး
မှာ အရှိန်ကုန်လောက်မည့်
နေရာမှ တစ်ယောက်က ပုဆိုး
ကွင်းနှင့် စောင့်မံ ဖမ်းယူရ

သည်။ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု
အပြင် သတ္တိပါ ကောင်းရ
သည့် ကစားနည်းဖြစ်သည်။
မစိ၍ မြေပေါ် ကျည်းသား
ကျလျှင် အစွဲ။

ကျွန်တော်က စောင့်ဖမ်း
မည့် စိန်ကြီးအခြေအနေကို
တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး ကျွဲ
သားတုတ်ကို မြေပေါ် အကျ
အနချပြီး ရိုက်ဖို့ပြင်စဉ်...

‘ဟေ့ကောင် ဝိုးဆေး
နေဦး နေဦး’

အနားကပ် ဆတ်ခနဲ
ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး စိန်ကြီးခေါ်
တော့ ဘာတုံးကွဆိုသည့်
အကြည့်နှင့် မော့ကြည့်စဉ်-

‘ဟိုမှာ ဟိုမှာ ဦးကျော်
ရင်ကြီးကွ’

စိန်ကြီး ခပ်တိုးတိုး
သတိပေးသံအဆုံးမှာ ကျွန်
တော် ဆတ်ခနဲ လန့်သွားမိ
သည်။ လက်ထဲက တုတ်ကို
ချပြီး ဖျတ်ခနဲ ထရင်း ပုဆိုး
ကို စလွယ်သိုင်းကာ ပြေးဖို့
အသင့်ပြင်ရင်း အခြေအနေ
မကောင်းလျှင် မနဲကျည်းပင်
ခြေက ပိနှပ်ကိုပါ ထားရစ်ခဲ့
ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။

ဆူညံနေသော ကလေး
အုပ်က ချက်ချင်းပင် မီးကို
ရှေ့နှင့်လောင်းသလို ရှုံ့ခနဲတစ်
ချက်မြည်ပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
ကျသွားရင်း ဦးကျော်ရင်ကို
သတိအနေအထားနှင့် ဝိုင်း
ကြည့်နေကြသည်။ ဦးကျော်
ရင်၏ ငယ်နာမည်မှာ ကျွန်
တော်တို့လိုပင် လှတပတ(ပိန်
တာ)ဟု ကျွန်တော် အဖေ၊
အမေနှင့် အရီး၊ ဦးကြီးများ
က ခေါ်ကြသည်။

ဦးကြီးကျော်ရင်က
ပုဆိုးကို တိုတိုဝတ်ကာ ဗမာ
ချည် အင်္ကျီကို လက်မ၊တင်

ပြီး စစ်တဘက်တစ်ထည်
ပန်းပေါ်တင်၊ စစ်ဘေးလွယ်
အိတ် အသေးကို လွယ်ကာ
ကျွန်တော်တို့ကို ပြေးပြေးကြီး
ကြည့်နေခဲ့၏။ ဦးကြီးကျော်
ရင်က ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်စွာ
အပြုံးချိုချိုနှင့် သဘောမရော
ကောင်းပါ၏။ ကျွန်တော်တို့
က အမှန်အတိုင်းဆိုလျှင်
ဦးကြီးကျော်ရင်ကို မကြောက်
ကျွန်တော်တို့ ကြောက်
သည်က ဦးကြီးကျော်ရင်
လွယ်ထားသည့် စစ်လွယ်
အိတ်လေးကို ကြောက်ခြင်း
သာ ဖြစ်၏။

‘ဟေ့ကောင်တွေ လာ
ခဲ့’

ခေါ်သံပင်မဆုံး ကျွန်
တော်တို့အားလုံးက ဖုန်ဖုန်
နှင့်တင်ပါး နှစ်ပါးသွားခဲ့ပြီ။

၃။

‘အစ်မရေဗျ၊ နာတယ်
ဗျ အား မကိုက်ဘူး’

ဦးနီဂရိုးသား ဘိုသ်
အော်သံက ကျွန်တော်မြင်း
တွေကို တွန်ခနဲ ဖြစ်သော
တိုင် ‘ဟေ့ကောင် လာ
သည် အပေအသံကိုတော့
မလွန်ဆန်ရဲ့။ ဘိုက်စု
လူကြီး ၃ ယောက်ဝိုင်းပြီး
ချုပ်ကိုင်ထားသည့်တိုင် ဆေး
ဆဲ၊ ရုန်းဆဲ၊ ခေါင်းကမူ ထမ်း
မရ။ ဦးကြီးကျော်ရင် ထင်
ထဲမှာ အငြိမ်။

ကျွန်တော်တို့ အိမ်
တမာပင် ကွပ်ပျစ်အောင်
တွင် ကလေးလူကြီး နေထိုင်
တချို့ ဦးကြီးကျော်ရင်ထံ
စာ မိပြီးကုန်သော ၅
မပြည့်သေးသည့် ကော
က တဟုတ်ဟုတ် ဦးကြီး
လက်စာမမီလော သူကောင်

တွေက သွေးပျက်နေ
မျက်နှာလေးတွေနှင့် ဒီ
ငယ်တန်းတွေ ဦးကြီး
ရင်လက်တွင်း တစ်
ဆက်ပြီးတစ်ယောက်
ဆက်ဆင်းပြီးလျှင် ကျွန်တော်
အကြီးတန်းတွေ အလှည့်
ကျွန်တော်တို့ပြီးလျှင်
ဦးကြီးတွေအလှည့်။

တစ်ဖအေ တစ်မအေစီ
ဦးကြီးကုန်သော ပေါင်
ဆာကန်သား ရွာကျက်
ရေဆောင်လေးများက
ဦးကြီးကျော်ရင် လက်စာမိပြီး
အဆီ စက်ကွက်ထုတ်သော
တော်ဈေးမှာ ရောင်းသည့်
ဆိုင်တိုင်တောင်ရပ်တွေလို ခွဲ
ရအောင် တူကုန်ကြသည်။

ဦးကြီးကျော်ရင်က
အသံပြောင်လှသည်။
‘တကယ့်ကောင်တွေ
ဦးကြီးလိုကြတာ ချေးပါ
သေးပါ။ တော်တော်
သည်းပါးတဲ့ကောင်တွေ ငါ့
အာရုံနဲ့ မတန်ဘူး’

ဦးကြီးကျော်ရင်က
အောက်သင်ပုန်း အကွဲလေး
သို့သွားသည့်တော့ တစ်ခုပြီး
တစ်ခု သွေးရင်း ပြုံးပြီးကြီး
တော့ ကျွန်တော် ခွေးခြေ
တက်တိုင်ရင်း ‘ဦးကြီး
ခေါ် ကျုပ် အရင်ကိုက်
ပုံ’ လို့ ပြောဖြစ်သည်။ သို့
တော် ကျွန်တော် အတွက်လွှဲ
သွားခြင်းဖြစ်၏။ ဦးကြီးက
အသံထက် အလုပ်ကို ရပ်ပြီး
ကျွန်တော်ဘေး ရောက်လာခဲ့

‘ဦးဆေး မင်းတောင်
သွေးကောင်းလာပကိုးကွ။
ကောင်းရမှာပေါ့။ မင်း
သွေးကြီးဘေးဆိုတာ
ဆိုတဲ့ရွာ ခုနစ်ရွာကို

အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ တိုက်နယ်သူကြီး
ကွ။ ကံ လာပဟေ့’
စကားအဆုံးမှာ ဘယ်
လက်နဲ့ ကျွန်တော်ခေါင်းကို
ကိုင်ပြီး ဦးကြီးကျော်ရင်က
သွေးလုပ်ကိစ္စတော့ ကျွန်တော်
လန့်သွားမိ၏။

□
၄။
နားထင်စပ်ဆီက ပူခနဲ
ဖြစ်သွားသလို ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ်
မြည်သံကို နားထဲက ကြား
ယောင်ရသလိုရှိ၏။ တထစ်
ထစ်မြည်သံက နားထင်စပ်
ကနေ ငယ်ထိပ်တက်လာ
ရင်း မျက်ခနဲ နာသည့်အခါ
ဆစ်ခနဲ တွန့်ကာ မျက်ရည်ပဲ
သည့်အခါ ဝဲ၏။

‘မင်းက အလှည့်ကျော်
တက်တဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခံ
ပေါ့ကွ။ အောင်ဆန်းရှိတ်ဆို
တာ အချောင်လိုချင်လို့ မရ
ဘူးကွ။ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခံရမှ
တန်ဖိုးရှိတာ။ မင်း ဗိုလ်ချုပ်
အောင်ဆန်း သိလား’

လက်အလွတ်မှာ ကျွန်
တော် ခေါင်းယမ်းပြတော့
လူက နောက်ဘက်ရောက်
သွားသလို ကုပ်ဝိုးစပ်က
တစ်စစ်စစ် တမျက်မျက် နာ
ကျင်မှုက ငယ်ထိပ်မှာ ရပ်
သွားပြန်ပြီ။

‘ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း
က ငါတို့ မကျွေးတိုင်းသား
ပဲကွ။ နတ်မောက်မှာ မွေးတာ၊
အသားညိုညို၊ ပုပုပ်ပုပ်နဲ့
မျက်နှာက လေးထောင့်ကွာ။
ငယ်ငယ်လေးကတည်းက
မဟုတ်မခံစိတ် ရှိသကွ။
ဆင်းရဲသားတွေ အပေါ်
သနားတတ်သလို သူကိုယ်
တိုင်လည်း ပကာသနတွေကို
မုန်းသကွ။ သေတဲ့အထိ

ဗိုလ်ချုပ်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ သူမှာ
ကွာ အဝတ်သုံးစုံပဲ ရှိတာ’
စကားအရပ်မှာ လူက
ဘေးဘက် ရောက်လာပြန်
သည်။ ထိုအခါ နားသယ်စပ်
မှ တစ်စစ်စစ်၊ တဗျစ်ဗျစ်
တမျက်မျက်၊ နာကျင်မှုက
နားထင်စပ်မှသည် ငယ်ထိပ်
မှာ ရပ်သွားပြန်သည်။
တချက်ချက် အသံက မရပ်။

‘ဗမာပြည်မှာ စစ်တပ်
ဆိုတာကြီး ပေါ်လာဖို့ သူ့စရာ
အင်္ဂလိပ်စပိုင်တွေ ဖမ်းဟယ်
ဆီးဟယ်ကြားက ဂျပန်ပြည်
ကို ပင်လယ်ဖြတ်ပြီး သွားရ
ရှာတာကွ။ အောင်ဆန်းသာ
ပင်လယ်ဖြတ် ဂျပန်မတက်
ရင် ဗမာပြည်မှာ စစ်တပ်ဆို
တာ ဟင်း ဝေးပါကွာ’

ကျွန်တော်က ဦးကြီး
ကျော်ရင် စကားတွေကြားမှာ
မျောရင်း နှစ်ရင်း နာကျင်မှု
တွေကိုပင် မေ့စပြုလာခဲ့၏။

‘လူရိုး၊ လူဖြောင့်၊ လူ
မှန်၊ ဘုန်းလန့်ကွ။ စာရေး
ဆရာ အလွန်ဖြစ်ချင်တဲ့ လူ
မောင်ရေ၊ စာရေးလည်း
ကောင်းသကွ’

ကျွန်တော်တို့အားလုံး ငို
ရမှန်း မသိကြတော့၊ အောင်
ဆန်းရှိတ်နှင့် အောင်ဆန်းစိတ်
ကြားတွင် ငြိမ်ကုပ်ရင်း တစ်
ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်မိကြသည်။ ကလေး
တွေပြီးလျှင် ဦးကြီးကျော်ရင်
အောင်ဆန်းရှိတ်က လူကြီး
တွေဘက် ခေါင်းဦးလှည့်
တော့သည်။

ထိုအောင်ဆန်းရှိတ်

အတွက် အစိုးအစမှာ လူကြီး
ငါးဦး၊ ကလေးတစ်မတ်ဖြစ်
၏။ ဦးကြီးကျော်ရင် လက်
ရာ အောင်ဆန်းရှိတ်က တစ်
ရွာလုံး ကလေး၊ လူကြီး
မကျန် ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် ခံကြရ
၏။ ပြီးလျှင်တော့ ရွာနှင့်
တစ်တိုင်သာသာ ဝေးသည့်
မြို့မြောက်ဖျားက ခ.လ.ရ
၅၀ ဆိုသည့် စစ်တပ်ကို ပြန်
သွားတတ်၏။ သူ့အောင်ဆန်း
ရှိတ်က ရဲဘော်တွေဘက်
ခေါင်းဦးလှည့်ပြန်တော့၏။
သို့သော် ပိန်တာခေါ်
ဦးကြီးကျော်ရင်က စစ်သား
မဟုတ်။

□
၅။

ဧကလေအဝေးမှာ မန်
ကျည်းရွက်ကြွေတချို့ မြေ
ပေါ်ဝှေ့ဝှေ့ပဲဝဲ ကြွေဆင်းနေ
ကြပြီ။ အပူရှိန်ကမူ အက်
အက်ကွဲကွဲ ရှိလှ၏။ မြင်းပေါ်
မှ လူသည် သူ့ရှေ့မှ ဂျပန်
တော်လှန်ရေး ရဲဘော်တွေကို
စေ့စေ့စူးစူး ကြည့်နေဆဲ။

ရဲဘော်တို့၏ ယူနီ
ဖောင်းများက အရောင်
အသွေးစုံလှ၏။ ဘောင်းဘီ
နှင့်လည်းပါ၏။ ပုဆိုးစလွယ်
သိုင်းလည်း ပါ၏။

‘ရဲဘော်တို့ ငါတို့ အခု
စစ်မြေပြင်ကို သွားကြရမယ်။
ငတ်မယ်၊ ပြတ်မယ်၊ ဆင်းရဲ
ဒုက္ခရောက်မယ်။ အနီးဆုံးရန်
သူကို ရှာပြီး တိုက်ကြ’

မြင်းပေါ်ကလူက ရှေ့
ကို စီးထွက်သွားပြီး မကြာမီ
မှာပင် တိုက်ပွဲက စတင်တော့
သည်။ ‘ပစ်... ဒိုင်း...ဒိုင်း...
...အောင်ဆန်းတပ်ကွ။ ဆော်
ချ ပစ်’။ သေနတ်သံတွေက
ဟိုမှဒီမှ တဒိုင်းဒိုင်းနှင့် များ

ပြားလာခဲ့၏။

‘ဟေ့ကောင် ရဲဘော် နောက်တိုး၊ ဝပ်၊ ရှေ့မှာ ဂျပန် ရန်သူ ပစ်’

‘ဟာ ဟေ့ကောင် ငါ အရင်ပစ်တာကွ၊ မင်းက ဂျပန် ပြန်မထနဲ့’

‘ဟာ ငါအရင်ပစ်တာ ကွ၊ ဂျပန်တွေ ဗမာတွေ မလို ချင်ဘူး’

‘အရင် ပစ် တဲ့ လူ က အနိုင်ပဲ။ ဟေ့ကောင် ဘိုက်စူ မင်းအရင်သေ’

ဦးကြီးကျော်ရင်၏ အောင်ဆန်းရှိတ်နှင့် အောင် ဆန်းတန်ခိုးကြောင့် နောက် နေ့ မန်ကျည်းတောမှာ ဖက် ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေးတိုက် ပွဲက နေ့စဉ်ရက်ဆက်။ ကျွန် တော်က ထန်းလက်ကို မြင်း ခေါင်းပုံလုပ်ပြီး ဝါးခြမ်းစား ကိုမြှောက်ကာ တပ်ထွက်မိန့် ကို ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလို

ပြောလိုမဝ။ သို့သော် သိပ် မကြာ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း လုပ်ချင်သူတွေ နေရာလုံကြ ၏။ နောက်တိုးကလည်း လုပ်ချင်သည်။ ကြွက်သိုး ကလည်း လုပ်ချင်သည်။ ရုပ် ဆိုးကလည်း လုပ်ချင်သည်။ မိုးကောင်း၊ မိုးရွာ ညီအစ်ကို ကလည်း လုပ်ချင်လာသည့် အခါ မဲချရသည့်အခါတွေပင် ရှိလာခဲ့၏။

ပိန်တာခေတ် ဦးကြီး ကျော်ရင်ကား ကျွန်တော် ၃ တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ရွာကထွက်ပြီးသည်ထိ ပြန် ပေါ်မလာတော့။ ဦးကြီး ကျော်ရင် ပုံသွင်းခဲ့သည့် အောင်ဆန်းရှိတ်နှင့် စစ်သား တွေမနည်း။ ရွာမှာရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ပင် အောင်ဆန်း ရှိတ်နှင့် ဘဝ စခဲ့၍ အခု

အသက်ပင် ၄၀ ကျော်စ ပြု ကြပြီ။ ဆံပင်ရှည်တိုင်း တစ် ခါဖြတ်ရတိုင်း ဦးကြီးကျော် ရင်ကို ကျွန်တော် သတိရမိ သည်က အကြိမ်ကြိမ်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ရွာသူ ကြီးကအစ သမ္မတအလယ် ဝန်ကြီးချုပ်အဆုံး လွှတ်တော် အမတ်တွေပါမကုန် ဦးကြီး ကျော်ရင်ကို ခေါ်၍ ‘အဲဒါ အောင်ဆန်းရှိတ်ကွ’လို့ ဆံပင် ဖြတ်ခိုင်းလိုက်ချင်တော့သည်။ သို့ဆိုလျှင် ဒီလူကြီးတွေ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကလို ငိုကြလေမည်လား မသိ။

ထိုနေ့က ကျွန်တော် ထင်းလုပ်ငန်းအတွက် ထော် လာဂျီမောင်းသည့် ဦးကြီး ကျော်ရင်တူ အောင်မြင်သန်း ကို စကားစပ်မိရင်း ဦးကြီး ကျော်ရင်အကြောင်း မေးဖြစ်

တော့... ‘ဦးလေးက ကျွင်းတုံ မှာ ဆုံးသွားပြီ အစ်ကို။ မိနန်းသား ဖိုးဆေးဆိုတဲ့ ကောင် ရွာမှာရှိသေးလားလို့ မေးတော့ ဆရာငယ်နာမည်မှ ကျွန်တော်မသိတာ။ မရှိဘူး မသိဘူးလို့ ပြောတော့ ဒီ ကောင် သတ္တိအပြောင်ဆုံးကွ အောင် ဆန်း ရှိတ် တော့ အတော်ကြိုက်တာလို့ ပြော သေးတာ’

ကျွန်တော်ရင်ထဲ နှင်းဆီ ဖြစ်သွားမိသည်။ ဦးကြီး ကျော်ရင်၊ အောင်ဆန်းရှိတ်၊ ကျွန်တော် ဖြတ်ခိုင်းချင်သည့် လူတွေ ရှိနေသည့်တိုင် ဦးကြီး က မရှိရှာတော့။ ကျွန်တော် တို့မှာလည်း ဗိုလ်ချုပ်အောင် ဆန်းနှင့် တူတာဆို၍ အောင် ၃ စုံ ရှိတာကလွဲ၍ ပြော မရှိ။ အောင်မြီးကျော်၊ ပုခေ

ခြင်္သေ့ပရတ်ဆီ *Lion* BALM

- ကိုယ်လက်အဆစ်အပျက်တို့တွင် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်၊ ခါးတိုက်၊ သွားနာခြင်း၊ ခြင်၊ ယင်၊ မှက်ကိုက်ခြင်း၊ အအေးမိခြင်း ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။
- ခါးမြက်၊ အဆစ်လွ်၊ အကြောရောင်၊ ဝေလပြွန်ရောင်၊ ခေါင်းကိုက်၊ ကြွတ်သားများ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

- ကလေးသူငယ်များ၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများနှင့် ပရတ်ဆီ အပူမကြိုက် သူများ အသုံးပြုနိုင်ရန် အတွက်ထုတ်လုပ်ထားပါသည်။
- နှုတ်ခမ်းခြောက်ခြင်း၊ ကွဲခြင်းနှင့် ကျီးကန်ပါးစပ်ခြင်းများကိုလည်း သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

Lion RUB

Medlite Co., Ltd.
No. (127), Pyaw Homaddey Lane, Shwepyithar Twp., Yangon, Myanmar. P/c 09-73250467, M/c 09-91017258
E-mail: medliteburma@gmail.com

ခြင်္သေ့ပရတ်ဆီ(ပျော့)

နန္ဒရည်အင်းဝ

မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

နန္ဒရည်အင်းဝ

မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

နန္ဒရည်အင်းဝ

မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

နန္ဒရည်အင်းဝ

မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ
ရယ်မြို့လည်း ကန်တော့ခံတော်မူပါ

ထွက်ပြီ

စာပေ

သုတေသန၊ မြေညီထွက်၊ လမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဗန္ဓုလကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၁၂၀၂၊ ၀၉၀၈၁၀၇၄၀၊

Mail : zabutalu@gmail.com

ကြောင်ဆို ကြွက်မလေး
 ဆိုရအောင်ကလည်း
 ကျွန်တော့်အိမ်ရှိ ကြောင်တွေ
 မဆိုသေးဟု ထင်သည့်
 အမေကြီး မေပုလဲ၏ ပထမ
 မျိုးဆက် အကြီးထောင်
 အငယ်ကောင်၊ ဝါဝါလေး
 ဆိုသည့် အထီး ၃ ကောင်တို့
 ၅ နှစ်သားလောက်တော့ ရှိခဲ့
 သူတို့နောက် နောက်တစ်သား
 ဖြစ်သည့် ဝတုတ်၊ အငယ်တို့
 ၄ နှစ်မကျော်လောက်သေး
 ပြောရလျှင်
 ကြောင် ၅ ကောင်တို့
 တက်ကြွဖျတ်လတ်
 အားကောင်းမောင်သား
 အရွယ်ကောင်းတွေပဲ ဖြစ်သည့်
 ကြောင်သက်တမ်း ၁၂ နှစ်
 ရှိသည်ဟု
 ဖတ်ဖူး၊ ကြားဖူးပါသည်
 ဒီတော့ သက်တမ်းတစ်ခေါက်
 မကျော်သေး
 ကျွန်တော့်ကြောင်တွေ
 ၅၀၀ တန် ကြောင်စာထုပ်
 ၂ စုံ
 အပြတ်ဖြုန်းနိုင်သည့်
 ထွားကျိုင်းလှသည်။ ဒါလေး
 သူတို့အမေကြီး
 လွန်ခဲ့သော ၂ နှစ်
 သေသွားလို့ပဲ ဖြစ်သည့်
 နုပျိုတက်ကြွ

ပြုနက်ကျား ကြောင်မလေးက ကွန်ပျူတာစာအုပ်
 ခွေခေါက် အိပ်နေတာများ နားရွက်တစ်ချက်တောင် မထူ
 သူ့အောက်မှာ တဝန်းဝန်း ကိုက်ဖြတ်နေတာ
 မကြာသည်လား၊ မကြားယောင် ပြုနေသည်လား
 ငါနှင့်မဆိုင်ဟု ထင်နေသေး
 တကယ့်ကို တုတ်တုတ်

ကြောင် ၅ ကောင်ရှိသော အိမ်မှာ
ကြွက်တွေ ပျော်မွေ့နေယုံရဲ့ မင်းမူ
သောင်းကျန်းနေတာက အံ့သြစရာတော့
တောင်းနေသည်။ ကျွန်တော့်အိမ်က
ဘူတာကြီး ဝန်ထမ်းရပ်ကွက်
၃ လမ်းထိပ်မှာ ရှိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ
ဆိုင်တွေအများကြီး ရှိတာမို့ အမှိုက်ခွပ်ထွေး
ညစ်ညမ်းမှုတော့ ရှိသည်။ ဒီတော့
ခွေးလေးခွေးလွင့်နှင့် ကြွက်တို့အတွက်
အပျော်ရာ ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။ နေပျော်မှ
အပျော်တော့ ကြောင် ၅ ကောင် ရှိသော
အိမ်မှာ အပျော်တာကတော့ ထူးခြားလွန်းသည်
ဟု ထင်မှတ်ရပါတော့မည်။
ကျွန်တော့်အိမ် အခန်းဖွဲ့စည်းပုံက
ခွပ်ထွေးပြီး အထားအသိုက် ကျပ်ကျပ်
တည်းတည်းတော့ ဖြစ်နေသည်။
ညှိခန်းနှင့်ဘုရားခန်းက တွဲလျက်။
အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းသာ။ မီးဖိုခန်းနှင့်
ချိုးခန်းကလည်း သိပ်တော့
အကျယ်ကြီး မဟုတ်။ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းမှာ
ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံက တစ်ခန်း၊
သမီးနှင့်သားငယ်က တစ်ခန်း။
ကျွန်တော့်အခန်းမှာ တီဇွီ၊ ကွန်ပျူတာ၊
ဆင်တာ၊ မှန်တင်ခုံ၊ ခုတင်၊ အဝတ်စီရို၊
စာရေးစားပွဲ၊ စာအုပ်စင် ၃ စင်အပြင်
ခုတင်အောက်မှာ စာအုပ်ပုံးတွေက
အပြည့်ဆိုတော့ ကြွက်တွေအတွက်
အကြိုက်ဖြစ်သွားသလား မသိ။
ကြွက်တို့ပျော်ရာ စံဂေဟာဖြစ်လို့နေသည်။
စာအုပ်တွေကိုက်ဖြတ်၊ ဗီဒီယိုခါးကို
ဆွတ်ဖောက်နှင့် အတော့်ကို ဆူယားဖို့
တောင်းသည်။ မြူးထူးပျော်ပါးတာ

ရအုမး
အိမ်ကြွက်

လား၊ မကျေနပ်ချက်တွေ
ဖောက်ခွဲပြနေတာလားမသိ။
ည လူခြေတိတ်ချိန်ကျမှ
တညွှန်းညွှန်းနှင့် နှိပ်စက်တော့
သည်။ အော့နဲ့လုံးနာစရာ
ကောင်းလှအောင်ကို နားစည်
တုန်ခါမှု ပြင်းထန်ပါသည်။
ဘယ်လိုမှ အိပ်မပျော်တော့။
မီးဖွင့် အသံပေး ခြောက်လှန့်
တော့လည်း ခဏသာ ငြိမ်သွား
ပြီး နောက်တော့ ထိမထင်
သည့် အပေါက်မျိုးချိုးကာ
အတိုးချသောင်းကျန်းပါတော့
သည်။

စနိုးသည်က ဘူးခွံ၊
သနပ်ခါးတုံးအဟောင်းတို့ကို
အိပ်ရာဘေးထားကာ တွေ့က
ရာကိုက်ခဲ့နေသော သူကောင်း
သားတို့ကို ပစ်ပေါက်တာ
တောင်မှ မဖြူ။ တိုက်ခိုက်လို့
မရသည့် လွတ်မြောက်နယ်
မြေကို ပိုင်စိုးထားပုံရသည်။
ကျည်ကွယ်၊ မျက်ကွယ်နေရာ
ယူထားသည်ဟု ထင်မှတ်
လောက်သည်။ ကြောက်လန့်
တကြားပြေးသွားတာမျိုးတောင်
မမြင်ရ၊ မကြားလိုက်ရ။

ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်
ကြောင် ၅ ကောင် ဘယ်ဆီ
ရောက်နေသလဲ။

အငယ်မဆိုသော ဖြူ
နက်ကျား ကြောင်မလေးက
ကွန်ပျူတာစားပွဲပေါ် ခွေ
ခေါက် အိပ်နေတာများ နား
ရွက်တစ်ချက်တောင် မလှုပ်။
သူ့အောက်မှာ တဝန်းဝန်း
ကိုက်ဖြတ်နေတာကို မကြား
သည်လား။ မကြားယောင်
ပြုနေသည်လား။ ငါနှင့်မဆိုင်
ဟု ထင်နေသလား တကယ့်
ကို တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်။

ဝတုတ်ဆိုသည့် ကြောင်
ထီးလေးက ကျွန်တော်တို့

ခုတင် ခြင်ထောင်အမှီးပေါ်
တက်အိပ်နေတာများ ပုခက်
စီးသလို မိမိကျနေသည်။ ငြိမ်
ငြိမ်လေး မိမိယူနေမှတော့
ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်နေပုံ
ရသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်နှင့်
အိပ်မက်တွေတောင် မက်နေ
လေသလားမသိ။ ညောင်သံ
လေးတောင် မဟတော့။

အငယ်ကောင်ကတော့
ဘုရားခန်းရှိ ဆက်တီခုံပေါ်မှာ
ခြေကားရား၊ လက်ကားရား။
ကြွက် သူပေါ် ဖြတ်ပြေးလျှင်
လည်း သိမယ့်ကောင် မဟုတ်။
အဆီယစ်၊ စည်းမိမိယူ။
ကြောင်ဖြစ်ရသည်ကို အကျေ
နပ်ကြီး ကျေနပ်နေကြသည်
ထင်ပါသည်။

အကြီးကောင်နှင့် ဝါဝါ
လေး နှစ်ကောင်က မ ကိစ္စ
မှာ သနပ်ရသည်။ တစ်ညလုံး
အိမ်လည်၊ ဖိုသံပေး။ မိုး
လင်းမှ ပြန်လာ၊ တညောင်
ညောင်နှင့် အစာတောင်း။
မအားသေး၍ မကျွေးဖြစ်
သေးလို့က တွေ့ကရာ သေး
ပန်းပြီး ခော်ကားခေါ်ကား
လုပ်လိုက်ပါတော့သည်။ စနိုး
သည် လှန်းထားသော ထဘီ
အောက်ခြေနားတွေ၊ စာအုပ်
စင် အောင်ဆင့်က စာအုပ်
တွေ အထိနာတော့သည်။ ဒီ
ထက်အဆင့်တက်ပြီး ကွန်ပျူ
တာမော်ဒီတာနှင့် တီဗွီတွေပါ
နှိပ်ကွပ်ထည့်လိုက်သည်။
ကျွန်တော် မော်ဒီတာ တစ်လုံး
ဆုံးရှုံးခဲ့ဖူးသည်။ ပါဝါမပွင့်
တော့၍ ဆိုင်သွားပြရာ ဆား
ကစ်တွေ အကုန်ပျက်စီးနေ
ပြီ။ ကွန်ပျူတာပြင်ဆရာက-

‘အစ်ကို ကြောင်မွေး
ထားတယ် မဟုတ်လား။
ကြောင်သေးစော်ကို နဲ့နေတာ

ပဲဗျာ။ ရေဝင်တာကမှ ပြင်လို့
ရသေးတယ်။ ကြောင်သေး
ကတော့ အကုန်စားပစ်လိုက်
တာ။ နောက်တစ်လုံးသာ
ဝယ်လိုက်ပေတော့’ဟု ဆို
သည်။ ကျွန်တော် သင်ခန်း
စာ ရသွားပြီး ကွန်ပျူတာ
မော်ဒီတာနှင့် တီဗွီကို ည အိပ်
ရာမဝင်မီ ပလတ်စတစ်စနစ်နှင့်
အသေအချာ အုပ်ရသည့်
နေ့စဉ်အလုပ်တစ်ခု တိုးလာ
ပါတော့သည်။ ဒါတောင်
တစ်ခါတစ်ရံမှာ ပလတ်
စတစ်စတွေမှာ ကြောင်သေး
စိုစွတ်နေတာကို တွေ့ရသေး
သည်။ ပလတ်စတစ်ရေ
လျှော်သည့် အလုပ်လည်း
မကြာခဏ ပေါ်လာတတ်
သည်။ ခက်ပြီ။ ဒီကောင်တွေ
မောင်းထုတ်ရဖို့လည်း မလွယ်။
သံယောဇဉ် လက်ကျန်လေး
တွေကရှိနေသေးသည်။ ပွတ်
သီးပွတ်သပ်နှင့် ချစ်တတ်
အောင်လည်း မကြာခဏလုပ်
တတ်သေးသည် မဟုတ်လား။

J။

ကြောင်တွေ ရှိပါလျက်
ကြွက်သောင်းကျန်းတာက
တော့ အတော့်ကို ခံရခက်လှ
ပါသည်။ ဒါကို ဘယ်လိုဖြေ
ရှင်းမလဲ ကျွန်တော် တွေးရ
ပါပြီ။ ဒီအတိုင်း ငုံ့ခံ၊ စင်း
စင်းကြီး ဒုက္ခရောက်ရမှာကို
ဘယ်လိုမှ မလိုလားနိုင်ပါ။
ကြာလျှင် ရောဂါလည်း
ရမည်။ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွေ
လည်း ကုန်လိမ့်မည်။ အိပ်
ရေးပျက်၍ မျက်တွင်း
ပောက်ပက်ဖြစ်၊ မျက်ကွင်း
ညိုညို၊ ခေါင်းမကြည် မူး
နောက် ခံစားရဦးမည်။

ဒီတော့ ကျွန်တော်

ကြွက် စစ်ဆင်ရေး စဖို့ ပြင်
ဆင်ရပါတော့သည်။ စစ်ဆင်
ရေးဗျူဟာတွေ အများကြီး
ထဲမှ ဘယ်နည်းလမ်းကို ဆွဲ
ထုတ်ရလျှင် အဆင်ပြေနိုင်
မလဲကို ကျွန်တော် တွက်ဆ
ကြည့်ပါသည်။ Plan A, Plan
B စသည်။

နည်းလမ်း(၁) ထောင်
ချောက်စနစ်။ ဒီနည်းလမ်းက
အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းမိနိုင်
သော စနစ်နှင့် အသေဖမ်းမိ
နိုင်သောစနစ်ဟူ၍ ရှိမည်။
အရှင်မိနည်း သုံးမလား။
အသေမိနည်း သုံးမလား။
အရှင်ဖမ်းမိပြီး ဆိုပါစို့။ သင်း
(ဒင်း)ကို ကျွန်တော် ဘယ်
လိုဖြေရှင်းမလဲ။ ကျွန်တော်က
စာရေးဆရာ၊ စာရေးဆရာမ
ရသစာပေကို မက်မက်ဆော
မော တန်ဖိုးထားသူ။ ဖြေရှ
လျှင် နှလုံးသား နုပါသည်။
သတ်တာဖြစ်တာ မကြိုက်
ပါ။ ကိုယ်တိုင် သတ်ခိုင်း
ဝေလာဝေး။ သူများလည်း
မသတ်ခိုင်းလိုပါ။ ကျွန်တော်
အသေဖမ်းမိသောစနစ်
စဉ်းစားကြည့် ပါသည်။
အသားတုံး သို့မဟုတ် ကြောင်
ကြိုက်သော အစာတစ်ခုခု
ချိတ်ကလေးမှာချိတ်၊ ကြောင်
က ဖမ်းဆွဲလိုက်ချိန်မှာ နှုတ်
ခနဲ မောင်းတံပြုတ်ကျ သွား
အသွားက ကြွက်ခန္ဓာထဲ
စူးဝင်၊ ပြီးပြီ ပွဲသိမ်း။ ဒီနည်း
လမ်းကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ စနိုး
ကို အတည်ပြုခိုင်းလိုက်သည်။

‘ရှင် ကြောင်တွေ
အသားတုံးကို ဆွဲယူလိုက်
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ အသား
လောက် စားရစားရ ငတ်
ကျတဲ့ကောင်တွေ။
ချောက်ရယ် ဘာလဲ။ အသား

ဆောင်တွေ မဟုတ်ဘူး၊
 ဇနီးသည် အပြောနှင့်
 ခင် ကျွန်တော် ကြက်သီးထ၊
 သွားပါသည်။ ဆောင်ချောက်
 အနံ့ကိုယ်ဖူးရပါတော့မည်။
 နည်းလမ်း(၂) အစာ
 အဆိပ်စနစ်။ ဒါကိုတော့
 အလွယ်တကူလုပ်လို့ မရနိုင်။
 ကြောင်မဝင်နိုင်သော ချောင်
 ကြီးချောင်ကြားမှာ ထားရ
 ခိုခိုမည်။ စားပြီး သေပြီး။
 ချောင်ကြီး ချောင်ကြား အရှာ
 နက်သည့် နေရာမှာ သေပြီး
 ခိုခိုကတော့ ပုပ်စော်နံ့မှ သိရ
 ဆာမည်။ အတွေးနှင့်ပင်
 နှံ့ထွန်းမိသွားသည်။ ဒီနည်း
 သမ်းလည်း အဆင်မပြေ။
 နည်းလမ်း (၃) ကြက်
 ခြင်းစနစ်။ ဒီစက်ကလေးကို
 နုနယ်တွေမှာ ကြော်ငြာတာ
 သွေပြီး ဈေးနှုန်းစုံစမ်းတော့
 ဆွဲက မသေး။ သုံးဖူးသူ
 တွေကို မေးမြန်းကြည့်တော့
 နှမ်းဆောင်ရည်က အိမ်ကြက်
 သားသေးလေးတွေလောက်
 သာ အဆင်ပြေသည်။
 အကောင်ကြီးကြီး မြေကြက်
 ကြီးတွေကိုတော့ မထိရောက်
 ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်
 ဆတော့။ ညကြီး မီးပလပ်
 ချီးထားတာမျိုး အပူလွန်
 သိသာရှောင်မိဖြစ်ပြီး မီးထ၊
 ဆာကလျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်း
 ရဦးမည်။ ဒီစနစ်ကိုလည်း
 ဆက်လျှော့လိုက်ပါသည်။
 နည်းစနစ် (၄) ကြက်
 ထပ်ကော်စနစ်။ ကြက်မြေးရာ
 ထမ်းကြောင်းမှာ ကြက်ကပ်
 ဆာ လူးထားသော ဂျပ်
 ဆွဲမှုကို ချထားလျှင် ကြက်
 ဆာ ကော်နှင့်ကပ်ပြီး မပြေး
 ခိုနိုင်။ မလှုပ်ရှားနိုင်တော့သည့်
 စနစ်။ ဒီစနစ်ကို ရုတ်တရက်

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွား
 သည်။ နောက် ပြန်စဉ်းစားမိ
 တော့ သူကလည်း အရှင်ဖမ်း
 မိတာပါပဲ။ ကော်နှင့် ကပ်နေ
 ချိန်မှာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ရုန်းကန်
 တကူညီကျည် အော်ဟစ်နေ
 လျှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒီ
 အတိုင်း အနှိုက်ပုံ သွားပစ်လိုက်
 ရမလား။ မျက်လုံးလေး
 ပေကလတ် ပေကလတ်ဖြင့်
 ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်နေမည်
 ဒီကြက်၏ဒုက္ခကို အလွယ်
 တကူပေးကူပြုနိုင်မည် မထင်
 ပါ။ ကျွန်တော် ဒီနည်းလမ်း
 ကို ဖယ်ရှားလိုက်ရပြန်သည်။
 □
 ခက်တာက ကျွန်တော့်
 မှာ ကြက်ဒုက္ခလည်း ခံစား
 နေရ။ စစ်ဆင်ရေးမျိုးစုံဖြင့်
 ဖြေရှင်းမည်ဆိုတော့လည်း
 နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ
 ကို စိုးထိတ်ကြောက်ရွံ့နေရ။
 ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့်
 တွယ်ထည့်လိုက်ရအောင်က
 လည်း ကျွန်တော့်ဘက်က
 မဆုံးဖြတ်နိုင်။ အကြောင်း
 ကြောင်းကို အကြောင်းပြုပြီး
 သကာလ စာတ်မျှော်ကြီးဖြစ်
 မှန်းမသိ ဖြစ်လို့နေပါပြီ။
 □
 ၃။
 ပုဂ္ဂလိက သတင်းစာ
 တစ်စောင် ကို င်လျက်
 သူငယ်ချင်း ကိုသက်ထွန်းဦး
 အိမ်ရောက်လာသည်။
 'လောကီကိုင်သတင်း
 တွေက သတင်းစာတစ်စောင်
 လုံး အပြည့်ပဲဟေ့။ နှစ်ဖက်
 အကူးအဆုံတွေရော၊ စစ်ဘေး
 ရှောင်တွေရဲ့ ပုံတွေရော ကြက်
 မြေခို ယာဉ်တန်း အတိုက်ခံရ
 တာတွေရော စုံတယ်ဟေ့'
 ကို သက် ထွန်းဦးက

သတင်းစာတစ်စောင်လုံး
 ကျေကျေညက်ညက် ဖတ်
 ထားဟန်တူသည်။ သတင်း
 စာတောင် တွန့်လိမ်နေပြီ။
 'ဘာပဲ ဖြစ် ဖြစ် ကွာ
 လက်သည်းဆိတ်တော့ လက်
 ထိပ်နာတယ်။ ကျဆုံးစစ်
 သည်တွေအတွက် စိတ်မ
 ကောင်းဘူး။ စစ်ဘေးရှောင်
 ပြည်သူတွေအတွက်လည်း
 ခံစားရတယ်'
 ကျွန်တော်တို့ လောကီ
 ကိုင်စစ်ပွဲအကြောင်း၊ ကျောင်း
 သားတွေတိုက်ပွဲဝင်နေတဲ့
 အချိုးသားပညာရေးစတာတွေ
 ရောက်တတ်ရာရာ သူ့အမြင်၊
 ကိုယ့်အမြင် ပြောနေချိန်မှာ
 ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အကြီးကောင်၊
 အငယ်ကောင်၊ ဝါဝါလေး၊ ဝ
 တုတ်၊ အငယ်မတို့ တညောင်
 ညောင်အော်မြည်သံနဲ့ ရောက်
 လာကြပါလေရော။
 'ဟာ... သူငယ်ချင်း
 မင်းအိမ်မှာ ကြောင်တွေ များ
 လှချည်လား။ ဟဲဗီးကြီးတွေ
 ပဲကွ၊ ဝဗီးနေတာပဲ။ ကောင်း
 တာပေါ့ကွာ၊ ကြောင်ရှိတော့
 ကြက်ရန်က အေးတာပေါ့။
 မင်းမှာက တစ်အိမ်လုံး
 စာအုပ်တွေအပြည့် အစိုးတန်
 တွေချည်းပဲ။ ကြက်ဆိုတဲ့
 ကောင်တွေက စာအုပ်ဆို
 အတော်ကြိုက်သကွ'
 ကျွန်တော် ပြုံးမိသွားပါ
 သည်။ ကျွန်တော့်အပြီးက
 အသက်မဲ့နေမှုကို ကျွန်တော်
 ပဲ သိမည်။ ကျွန်တော့်ကြောင်
 ၅ ကောင်ကတော့ ဇနီးသည်
 ချကျွေးသည့် ကြောင်စာကို
 အလှအယက်စားနေကြသည်။
 'ကို သက် ထွန်းဦး
 ရေ... ကြောင်တွေသာရှိတာ
 ကြက်တွေက တရုန်းရုန်း

ရယ်။ ကြက်ခုတ်ဖို့ မေ့နေကြ
 ပြီ။ ကျွန်မ ထင်တာတော့
 ကျွန်မကြောင်တွေက ကြက်
 တွေနဲ့များ မဟာမိတ်လုပ်
 ထားသလားမသိဘူး'
 ဇနီးသည်က ဟာသ
 လုပ်တာလား၊ အတည်ပြော
 တာလား ကျွန်တော်ပင် ခေခွဲ
 ရ ခက်နေသည်။
 'မဟုတ်ပါဘူး ငါ့နမ၊
 နှင့်ကြောင်တွေ ဒီလောက်ဝဗီး
 နေမှာတော့ ကောင်းကောင်း
 စား၊ မိမိကျ အဆီယစ်နေပုံရ
 တယ်။ ကြက်ဖမ်းဖို့ စိတ်
 မကူးတော့ဘူး။ အသံကြား
 လည်း မကြားသလို၊ အနံ့ရ
 လည်း မသိသလို နေတတ်
 နေပြီ။ ကြောင်တွေကိုက ဗီစီ
 စိတ်ပျောက်ကုန်တာလေ'
 ကိုသက်ထွန်းဦးပြော
 သည့် ဗီစီစိတ်ကို ကျွန်တော်
 အကြိမ်ကြိမ် ရေရွတ်နေမိ
 တော့သည်။
 □
 ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါ
 သည်။ ကျွန်တော့်မှာ ကြောင်
 တွေ မရှိလျှင် နည်းလမ်း ၄
 သွယ်ထဲက တစ်ခုခုနဲ့တော့
 ကြက်စစ်ဆင်ရေးကို အောင်
 မြင်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်လိုက်မည်
 ထင်ပါသည်။
 အခုတော့ ကျွန်တော့်
 ကြောင်များကား တစ်နေ့
 တခြား ဝဗီးပြီး ခုံထည်နေ
 သည်။
 ကြက်များကလည်း
 တစ်နေ့တခြား အတင့်ရဲ
 သောင်းကျန်းနေသည်။
 ကျွန်တော်တို့လည်း
 တစ်နေ့တခြား အ၊ကုသိုလ်
 စိတ်ဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ
 လေသည်။
 ရဲချမ်း

ကျွန်တော်
မြန်မာလူငယ်တစ်ယောက်
ဖြစ်ပါတယ်။
ကျွန်တော့်နာမည်က
မစ္စတာ မောင်ပါ။

ကျွန်တော်က
ကိုယ့်ကိုယ်ကို
မိတ်ဆက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်တို့
မြန်မာပြည်ဟာ
၁၉၄၈ ခုနှစ်၊

ဇန်နဝါရီလ ၄ ရက်နေ့မှာ
အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ကနေ
လွတ်လပ်ရေးရခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကံဆိုးစွာနဲ့
၁၉၆၂ ခုနှစ်မှာ
တိုင်းပြည်

ချောက်ထဲကျဖို့
လက်တစ်လုံးအလိုဆိုတဲ့
အကြောင်းပြချက်နဲ့

ဗိုလ်နေဝင်း ဦးစီးတဲ့
စစ်တပ်ရဲ့
အာဏာသိမ်းမှုကို

ခံခဲ့ရတယ်။ အဲဒီနောက်
၁၉၈၈ ခုနှစ်မှာ
ရှစ်လေးလုံး

လူထုအုံကြွမှုကြီး
ပေါ်ပေါက်ခဲ့တယ်။
ဒီအုံကြွမှုကို

ပစ်ခတ်နှိမ်နင်းပြီး
စစ်တပ်က
အာဏာထပ်သိမ်းပြန်တယ်။

၂၀၀၈ ခုနှစ်မှာ
ကျွန်တော့်တို့တိုင်းပြည်ကို
မုန်တိုင်းကြီးနှစ်ခု

တိုက်ခတ်ခဲ့တယ်။
တစ်ခုက
နာဂစ်မုန်တိုင်းပါ။

လူဝေါင်းသိန်းချီပြီး
ဆာဆုံးခဲ့ရတယ်။
ဒုတိယမုန်တိုင်းက

စစ်အုပ်စုအလိုကျ
စာရသွားအတည်ပြုခဲ့တဲ့

ဒုတိယမုန်တိုင်း နတ်မုူး

၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေပါ။ ပထမမူနှိပ် တိုင်းက ပြီးခဲ့ပေမဲ့ ဒုတိယ မူနှိပ်တိုင်းက အခုထိ ပြည်သူ လူထုကို စစ်ကျွန်ဖြစ်အောင် တိုက်ခတ်ဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။

အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘာလီ ကျွန်းမှာ လူငယ်တွေ့ဆုံပွဲ တစ်ခု လုပ်သည်။ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူငယ်များ လာရောက်ကြသည်။ ဟော ခန်းကြီးတစ်ခုလုံး လူငယ်တို့ ဖြင့်ပြည့်နှက်နေသည်။ ကနေ့ ဆွေးနွေးရမည့် ခေါင်းစဉ်က 'စစ်တပ်နှင့် နိုင်ငံရေး'။ ကျွန်တော်က စကားဆက် လိုက်သည်။

*၁၉၉၃ ခုနှစ်ကနေ ၂၀၀၇ ခုနှစ်ထိ ၁၄ နှစ်ကြာ အောင် စစ်အစိုးရက အချိန် ယူရေးဆွဲခဲ့တဲ့ ဒီဖွဲ့စည်းအုပ် ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေရဲ့ ရည် ရွယ်ချက်က ပြည်သူလူထုကို စစ်ကျွန်ပြုရေး ဖြစ်ပါတယ်။ လွှတ်တော်ထဲမှာ ပြည်သူလူ ထုက ရွေးချယ်တင်မြှောက် မထားတဲ့ စစ်သား ၂၅ ရာခိုင် နှုန်းကို ထိုင်ခိုင်းထားတယ်။ နောက် နိုင်ငံတော် သမ္မတရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခန်း ၃ ပုဒ်မ (၅၉-ဃ)မှာ စစ်ရေးအမြင် ရှိရမယ်ဆိုပြီး ကန့်သတ်ထားတယ်။ အရပ် ဘက် လူ့အဖွဲ့အစည်းက သမ္မတဖြစ်ခွင့်မရှိဘဲ စစ်ဗိုလ် ချုပ်တွေသာ ရာသက်ပန် သမ္မတဖြစ်အောင် ဖန်တီးတဲ့ ဥပဒေ ဖြစ်တယ်။

*နောက် ပုဒ်မ(၅၉-စ) မှာ မိမိကိုယ်တိုင်သော်လည်း ကောင်း၊ မိမိ၏ မိဘ တစ်ပါး ပါးသော်လည်းကောင်း၊ မိမိ ၏ဇနီး သို့မဟုတ် ခင်ပွန်း

အရင်က
အာရှတိုက်ရဲ့
အချမ်းသာဆုံး
နိုင်ငံတစ်ခုဖြစ်တဲ့
မြန်မာနိုင်ငံဟာ
ကမ္ဘာ့
အဆင်းရဲဆုံး
နံပါတ် ၁၂
ချိတ်ခဲ့တယ်
ကမ္ဘာ့နံပါတ် ၂
အဂတိ
အလိုက်စားဆုံး
နိုင်ငံ
ဖြစ်လာတယ်
ကမ္ဘာ့မူးယစ်ဆေး
ထုတ်လုပ်မှု
ဒုတိယ
အများဆုံး
နိုင်ငံ
ဖြစ်လာတယ်

သော်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ တရားဝင် သားသမီးတစ်ဦး ဦးသော်လည်းကောင်း၊ ထို တရားဝင်သားသမီးတစ်ဦး ဦး၏ ဇနီး သို့မဟုတ် ခင်ပွန်း သော်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံ ခြားအစိုးရ၏ ကျေးဇူးသစ္စာ တော်ကို ခံယူစောင့်ရှောက် တိုသော သို့မဟုတ် နိုင်ငံခြား အစိုးရ၏ လက်အောက်ခံဖြစ် သူ သို့မဟုတ် တိုင်းတစ်ပါး ၏ နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားဖြစ်သူ များ မဖြစ်စေရ။ ထိုသူများ သည် နိုင်ငံခြား အစိုးရ၏ လက်အောက်ခံဖြစ်သူသော်

လည်းကောင်း၊ တိုင်းတစ်ပါး ၏ နိုင်ငံသားသော်လည်း ကောင်း ခံစားရသော အခွင့် အရေးများနှင့် ကျေးဇူးခံစား ခွင့်များကို ခံစားနိုင်ခွင့်ရှိသူ များ မဖြစ်စေရဆိုပြီး ရည် ရွယ်ချက်ရှိရှိ ကန့်သတ်ခဲ့ တယ်။

*တော်တော် မတရားတဲ့ ဥပဒေပဲ။

*ဒါ ညစ်ပတ်တာ။

*ဒီဥပဒေကို ပြင်သင့် တယ်။

ပရိသတ်ထဲမှ အသံများ ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော် က စကားဆက်လိုက်သည်။

*ဟုတ်ကဲ့ လူကြီးမင်း တို့က ဒီမတရားတဲ့ ဥပဒေကို ပြင်ချင်သလို၊ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာပြည်သူလူထုကလည်း ပြင်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခန်း ၁၂ ပုဒ်မ(၄၃-က) မှာ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပြင် ဆင်လိုလျှင် ပြည်ထောင်စု လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ် အားလုံး၏ ၇၅ ရာခိုင်နှုန်း ကျော်က ပြင်ဆင်ရန် သဘော တူလက်ခံပြီးနောက် ပြည် လုံးကျွတ်ဆန္ဒခံယူပွဲ ကျင်းပ ၍ မဲဆန္ဒပေးပိုင်ခွင့်ရှိသူအား လုံး၏ ထက်ဝက်ကျော် ဆန္ဒ မဲဖြင့်သာ ပြင်ဆင်ရမည်ဆို ပြီး ကန့်သတ်ပြန်ပါတယ်။ လူထုက ရွေးချယ်တင်မြှောက် ထားတဲ့ လွှတ်တော်ကိုယ်စား လှယ် ၇၅ ရာခိုင်နှုန်းက ဒီ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ချင်ဦးတော့ စစ်သားကိုယ်စားလှယ် ၁ ရာ ခိုင်နှုန်းထောက်ခံဖို့ လိုနေပါ တယ်။ ဆိုလိုတဲ့သဘောက ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေပြင်ဆင်ဖို့ ပြည်သူလွှတ် တော်ကိုယ်စားလှယ် ၇၅ ရာ

ခိုင်နှုန်းထက် အရွေးချယ်ခံ မဟုတ်တဲ့ စစ်ကိုယ်စားလှယ် တစ်ရာခိုင်နှုန်းက အရောကျ နေပါတယ်။ ဒီပုဒ်မ ၄၃- (က)ဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ဖွဲ့ စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ ကို ပြင်ရခက်အောင် စစ်တပ် လက် ဝကွက်အပ်လိုက်တဲ့ ဥပဒေသာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်က ပရိသတ် ကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ သူတို့က စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေကြသည်။ ကျွန်တော် စကားဆက်လိုက် သည်။

*ဗိုလ်ချုပ် နေဝင်း အ ထာသိမ်းပြီးနောက် ကျွန် တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ နိုင်ငံရေးမှာ စစ်တပ်ရဲ့ ဝင် ရောက်စွက်ဖက်မှုကို နှုတ် ပေါင်း ၅၀ ကျော် ခံခဲ့ရ ပါတယ်။ ဒီနေ့အထိလည်း ခံ ဆဲ ရဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို ခံ ဆဲ တဲ့အတွက် အရင်က အာရှ တိုက်ရဲ့ အချမ်းသာဆုံးနိုင်ငံ တစ်ခုဖြစ်တဲ့ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး နံပါတ် ၁၂ ချိတ်ခဲ့တယ်။ ကမ္ဘာ့ နံပါတ် ၂ အဂတိအလိုက်ဆုံး နိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ ကမ္ဘာ့ မူးယစ်ဆေးထုတ်လုပ်မှုဒုတိယ အများဆုံးနိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ သဘာဝသယံဇာတက ပြား တီးမှုန့် စီမံခန့်ခွဲမှု အညံ့ဆုံး နိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ နည်း ပညာတိုးတက်မှုအနိမ့်ဆုံး၊ လူ့စွမ်းအား အရင်းအမြစ် အသုံးမချတတ်ဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ် လာတယ်။ နိုင်ငံခြားသို့ အလုပ်လုပ်သူ အများဆုံး ဦးနှောက်ယိုစီးမှု အဆုံးအ နှုတ်ဆုံး နိုင်ငံဖြစ်လာတယ်။ တိုက်ရဲ့ပညာရေးအနိမ့်ဆုံး

နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။
ပြည်တန်ဆာ ထူပြောပြီး လူ
ကုန်ကူးမှုနဲ့ စီးပွားရှာတဲ့ နိုင်ငံ
ဖြစ်လာတယ်။ ပွင့်လင်းမြင်
သာစွာမရှိဆုံးနဲ့ လုပ်ငန်းလုပ်
နိုင်ဖို့ အခက်ခဲဆုံးနိုင်ငံ ဖြစ်
လာတယ်။ ပြည်သူတွေ
ဆင်းရဲမွဲတေသလောက် ဗိုလ်
ချုပ်တွေနဲ့ သူ့နောက်လိုက်
ချစ်မိတွေ ချမ်းသာတဲ့နိုင်ငံ
ဖြစ်လာတယ်။ နောက် ပြည်
ချင်းစစ်အရှည်ကြာဆုံး နိုင်ငံ
လည်း ဖြစ်လာတယ်။ ဒီ
အတိုင်း...

ကျွန်တော်က နိဂုံးချုပ်
အားယူလိုက်သည်။
*စစ်တပ်ဟာ စစ်တန်း
များမှာနေတာ အကောင်း
ဆုံးပါ။ စစ်တပ်က နိုင်ငံရေး
စင်စစ်ရင် နိုင်ငံဆင်းရဲ
အသွားတတ်တာ မြန်မာ
နိုင်ငံကို နမူနာ ယူနိုင်ပါ
ကြောင်း ပြောကြားရင်း နိဂုံး
ချုပ်ပါတယ်။ အားလုံးကို
အားပေးတင်ပါတယ်*

လက်ခုပ်သံများ ဆူညံ
များသည်။ ကျွန်တော်က
အံ့သြတိုင်းနဲ့ ဖြစ်ထိုင်လိုက်
သည်။ လူငယ်တစ်ယောက်
ဆီပေါ် တက်လာသည်။
*ကျွန်တော်က အစွဲရေး
လူငယ်တစ်ယောက် ပါ။
ကျွန်တော့်နာမည် မိရေ လို့
ခေါ်ပါတယ်*

မိရေက သူ့ကိုယ်သူ
နိုင်ငံဆက်သည်။
*အားလုံးသိကြတဲ့
အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ အစွဲ
လူနိုင်ဟာ အာရပ်နိုင်ငံတွေ
ထဲမှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံငယ်
တစ်ခုပါ။ နိုင်ငံလို့ စ.တည်
လည်းက စစ်ပွဲတွေ ကြိမ်
အများစု ဆင်နွှဲရပါတယ်။

လက်နက်ကိုင်ရတိုင်း၊ စစ်
တိုက်ရတိုင်းသာ စစ်သား
တွေ လွှတ်တော်ထဲ ဝင်ထိုင်
ရမယ်ဆိုရင် အစွဲရေးလွှတ်
တော်ထဲမှာ စစ်သား ၉၀
ရာခိုင်နှုန်းလောက် ထိုင်ရပါ
လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
တို့ လွှတ်တော်ထဲမှာ စစ်သား
တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ ဥပဒေကလည်း
ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်တော်
ထဲ ဝင်ထိုင်ခွင့်မပြုပါဘူး။
ကျွန်တော်တို့ စစ်တပ်က
လည်း လွှတ်တော်ထဲ ဝင်
ထိုင်ပြီး အိပ်ငိုက်ရတဲ့အလုပ်
ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ စစ်
တိုက်စရာရှိရင် တိုက်မယ်။
စစ်မတိုက်ရရင် စစ်တန်း
လျားမှာ နားမယ်။ စစ်တပ်ရဲ့
အဓိကအလုပ်က နိုင်ငံကို
ကာကွယ်ဖို့ပါ။ နိုင်ငံရေးကို
နိုင်ငံရေးသမားတွေ လုပ်ပါ
လိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ စစ်
တပ်က ရေနဲ့ တူပါတယ်။
လူတွေ ရေမသောက်ရရင်
အသက်မရှင်နိုင်ဘူး။ ရေ
အသက် တစ်မနက်လို့ ဆိုရိုး
စကားတောင် ရှိပါတယ်။
ဒါကြောင့် ရေက လူ့ရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ဆို မမှားပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ရေက သူ့နေရမယ့်
မြစ်ထဲ၊ ချောင်းထဲမှာမနေဘဲ
မြို့ထဲ၊ ရွာထဲဝင်ပြီး လွှမ်းမိုး
ပြီဆိုရင်တော့ ရန်သူဖြစ်သွား
ပါပြီ။ ဒါကြောင့် လူတွေရဲ့
ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ချင်ရင် စစ်
တပ်က နိုင်ငံရေးမှာ ဝင်
မစွက်ဖက်ဘဲ စစ်တန်းလျား
မှာ နေပါလို့ ကျွန်တော်တို့
အစွဲရေးစစ်တပ်ကို ဥပမာပေး
ပြီး တိုက်တွန်းချင်ပါတယ်*
သူ့စကားအဆုံးမှာ
ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်

တီးကြသည်။ နောက် လူငယ်
တစ်ယောက် စင်ပေါ် တက်
လာသည်။
*ကျွန်တော်က အမေရိ
ကန်လူငယ်တစ်ယောက်ပါ။
ကျွန်တော့်နာမည် ဖွဲ့ဒ် လို့
ခေါ်ပါတယ်*
ဖွဲ့ဒ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်
ဆက်ပြီး စကားစသည်။
*ကျွန်တော် ပြောချင်
တာက သမ္မတတစ်ယောက်
ရဲ့ အရည်အချင်း ကန့်သတ်မှု
ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်
နိုင်ငံရဲ့ ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ
အခြေခံဥပဒေ Artical II
Section I မှာ အမေရိကန်
သမ္မတဖြစ်မည့်သူဟာ အရည်
အချင်းသုံးရပ်နဲ့ ပြည့်စုံရပါ
မယ်။
*၁။ အမေရိကန်နိုင်ငံ
သား ဖြစ်ရမယ်။
၂။ အသက် သုံးဆယ့်
ငါးနှစ်ထက် မငယ်ရဘူး။
၃။ အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စုမှာ အနည်းဆုံး ဆယ့်
လေးနှစ် နေထိုင်ခဲ့ရမယ်။
*ဒီ သုံးချက်ပဲ လိုပါ
တယ်။ မိဘကနေ သားသမီး
အထိ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ အိမ်
ထောင်ပြုတာ၊ စစ်ရေးအတွေ့
အကြုံရှိတာတွေ ကန့်သတ်
ထားဘူး။ မြန်မာနိုင်ငံ ဖွဲ့
စည်းအုပ်ချုပ်ပုံအခြေခံဥပဒေ
အရဆိုရင် ကျွန်တော်တို့
အမေရိကန်သမ္မတ အိုဘား
မားဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ
သမ္မတ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ (၁)
သူက ရှေးနေတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်တယ်။ စစ်ရေးအတွေ့
အကြုံမရှိဘူး။ (၂) သူ့အဖေ
ဘားရက်ဟူစ်နီ အိုဘားမား
(Barack Hussein Obama)က

ကင်ညာနိုင်ငံသား လူမည်း။
သူ့အမေ Ann Dunham က
အိုဘားမားအဖေနဲ့ ကွဲပြီး အင်
ဒိုနီးရှားနိုင်ငံသား LoLo
Soetoro နဲ့ အိမ်ထောင်ပြု
လိုက်သေးတယ်။ ပုဒ်မ(၅၉-
ဃ)နဲ့ ကောင်းကောင်းကြီး ငြိ
ပြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ အိုဘားမား
အမေရိကန်သမ္မတ ဖြစ်လာ
တယ်။ အမေရိကန် ပြည်သူ
လူထုက အိုဘားမားအဖေ
နိုင်ငံခြားသားဖြစ်တာ၊ အို
ဘားမားအဖေ နိုင်ငံခြားသား
နဲ့ ယူလိုက်တာကို စိတ်မဝင်
စားဘူး။ အိုဘားမားဟာ
ပြည်သူတွေအပေါ် ဘယ်
လောက် အကျိုးပြုနိုင်သလဲဆို
တာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။
အမေရိကန် ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ
အခြေခံဥပဒေက လူတစ်
ယောက် သမ္မတဖြစ်ခွင့်ကို
အများကြီး ကန့်သတ်ထား
ဘူး။ ပြည်သူလူထုလက်ထဲ
လုံးဝ ပုံအပ်လိုက်တယ်။
လူထုက ကြိုက်လို့ ရွေးရင်
သမ္မတဖြစ်မယ်။ ဒါပါပဲ*
ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ဝိုင်း လက်ခုပ်တီးလိုက်
သည်။ ဖွဲ့ဒ်က စကားဆက်
ပြန်သည်။
*ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတိုင်း
မှာ ရွေးချယ်တင်မြှောက်မခံ
ရတဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ၊ စစ်
သားတွေကို လွှတ်တော်ထဲ
ဝင်ထိုင်ခွင့် မပေးပါဘူး။
လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်
မဟုတ်သူက သမ္မတဖြစ်ခွင့်
မရှိဘူး။ နောက် သမ္မတ သို့
မဟုတ် ဝန်ကြီးချုပ်က ဝန်
ကြီးဌာနအားလုံးရဲ့ အကြီး
အကဲပါ။ ဝန်ကြီးဌာနဆိုတော့
ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးလည်း
သမ္မတအမိန့်ပေးတာ လုပ်

ရပါတယ်။ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ဆိုတာ ဝန်ကြီးဌာနတစ်ခုရဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဆင့်ပဲ ရှိပါတယ်။ သူ့ကို လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ၊ အာဏာတွေ အများကြီး ပေးမထားဘူး။ စစ်တပ်ရဲ့ အလုပ်က ကာကွယ်ရေးပါ။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်နည်းပြောရရင် နိုင်ငံရေးမှာ ဝင်စွက်ဖက်ဖို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်တပ်က မင်း လုပ်ချင်ပြီဆိုရင် အကြောင်းတစ်ခုခု ပြုပြီး အာဏာသိမ်းတတ်ပါတယ်လို့ ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

လက်ခုပ်သံတို့ သောသောညံ သွားသည်။ နောက်လူငယ်တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်လာသည်။

‘ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်တော်မှာမည် မိုက်ကယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်’

မိုက်ကယ်က သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် စကားစသည်။

‘ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်အဘိုးက မြန်မာနိုင်ငံ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံဘဝမှာ နယ်ပိုင်အဖြစ် အမှုထမ်းခဲ့သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံအကြောင်း ခဏ ခဏပြောတာ ကြားရလို့ပါပဲ။ နောက် မြန်မာနိုင်ငံကို ကျွန်တော် တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးပါတယ်။ ညွှတ်နူးဖွယ်ရာစေတီပုထိုးတွေ၊ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်လယ်ကွင်းပြင်ကြီးတွေ၊ တသွင်သွင်စီးနေတဲ့

အမေရိကန်ပြည်သူလူထုက အိုဘားမားအဖေ နိုင်ငံခြားသားဖြစ်တာ အိုဘားမားအဖေ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ယူလိုက်တာကို စိတ်မဝင်စားဘူး အိုဘားမားဟာ ပြည်သူတွေအပေါ် ဘယ်လောက် အကျိုးပြုနိုင်သလဲဆိုတာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်

မြစ်ချောင်းတွေ၊ ပြာမှိုင်းနေတဲ့ တောင်တန်းတွေ၊ စိမ်းလဲ့လဲ့သစ်တောတွေနဲ့ အလွန် လှပတဲ့ နိုင်ငံတစ်ခုပါ။ မြန်မာနိုင်ငံက အရှေ့တောင်အာရှမှာ အင်ဒိုနီးရှား ပြီးရင် ဒုတိယအကြီးဆုံးနိုင်ငံဖြစ်ပြီး ရေနံ၊ သဘာဝဓာတ်ငွေ့၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ သစ် စတဲ့ သဘာဝသယံဇာတပစ္စည်းတွေ အလွန်ပေါများနိုင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပြီး နောက်ပိုင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံဟာ ကံဆိုးစွာနဲ့ ကမ္ဘာ့အဆင်းရဲဆုံး

နိုင်ငံ စာရင်းဝင်သွားခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ အမေရိကန်က ဖို့ဒ် ပြောတဲ့ စစ်တပ်က မင်းလုပ်ချင်ရင် တစ်ခုခုကို အကြောင်းပြုပြီး အာဏာသိမ်းတတ်တယ်ဆိုတာလေးကို ကျွန်တော် ဆက်ဆွေးနွေးချင်ပါတယ်။ မြန်မာ့သမိုင်းကို လေ့လာတော့ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဗိုလ်ချုပ်နေဝင်း အာဏာသိမ်းစဉ်က ပြည်နယ်တွေ ခွဲထွက်ဖို့ အန္တရာယ်ရှိနေပြီ။ တိုင်းပြည်ချောက်ထဲကျဖို့ လက်တစ်လုံးအလိုဆိုပြီး အကြောင်းပြခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။ အခု ဒီလို ခွဲထွက်မလို့လုပ်တဲ့ အဖြစ်မျိုး ကျွန်တော်တို့ ယူကေမှာ ကြုံခဲ့ရပါပြီ။ ယူကေလို့ ခေါ်တဲ့ United Kingdom ဟာ အင်္ဂလန်၊ စကော့တလန်၊ ဝေလနဲ့ မြောက်အိုင်ယာလန် ပြည်နယ်လေးခု ပေါင်းစပ်မှုကို ခေါ်တာပါ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်မှာ စကော့တလန်က ယူကေကနေ ခွဲထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်နိုင်ငံ ထူထောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ စကော့တလန်မှာ ပြည်လုံးကျွတ် ဆန္ဒမဲ ခံယူလိုက်တာ ခွဲထွက်ဖို့ ထောက်ခံမဲ ၄၅ မဲ၊ ကန့်ကွက်မဲ ၅၅ မဲနဲ့ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါတယ်။

ယူကေဝန်ကြီးချုပ် ဒေးဗစ်ကင်မရွန်းက စကော့တလန်ရဲ့ ခွဲထွက်ခွင့်ဟာ စကော့ပြည်သူတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်ဆိုပြီး ဆန္ဒမဲရလဒ်ကို အလေးထားခဲ့ ပါတယ်။ စကော့တလန်တော့ ခွဲထွက်ဖို့ လုပ်နေပြီ။ တိုင်းပြည်ချောက်ထဲကျဖို့ လက်တစ်လုံးအလိုဆိုပြီး ဘယ်စစ်ခေါင်းဆောင်ကမှ ဒေးဗစ်ကင်မရွန်းဆီက

အာဏာကို မသိမ်းခဲ့ပါဘူး။ သိမ်းဖို့ အမိန့်ပေးခဲ့ရင်လည်း ဘယ်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားကမှ ဒီအမိန့်ကို နာမမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က သူတို့ဥပဒေက ခွင့်မပြုတဲ့အလုပ်ကို မလုပ်တဲ့ ပညာတတ်တွေဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ အဆိုးအကောင်း အကျိုးအကြောင်း မစဉ်းစားဘဲ ခိုင်းသမျှ လုပ်နေတဲ့သူတွေရှိနေသမျှ စစ်အာဏာရှင်စနစ် သက်ဆိုးရှည်တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သားတွေ ပညာတတ်ဖို့ တစ်နည်းပြောရရင် စစ်တပ်က ပညာတတ်ဖို့ လိုတယ်ဆိုတာ ပြောကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ် အာရှတိုက်အလူငယ်တစ်ယောက် စင်ပေါ်တက်လာသည်။

‘ကျွန်တော်ဟာ ဂျာမန်လူမျိုးပါ။ တာနာကာ ဟု ခေါ်ပါတယ်’

တာနာကာက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။ နောက် သူက စကားစသည်။

‘အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ ဂျာမန်စစ်အင်အားသုံးပြီး နိုင်ငံပေါင်းများစွာကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဂျာမန်နဲ့ လွတ်လပ်ထဲမှာ အင်အားကောင်းတာ စစ်ဗိုလ်ချုပ်တွေ၊ စစ်ဝါဒီတွေပါ။ ဒီ စစ်ဝါဒီတွေကြောင့် ဖက်ဆစ်စနစ်ထွန်းကားလာ ဂျာမန်ဟာ နယ်ချဲ့နိုင်ငံ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ နောက်

ဆိုရုံနဲ့မားနဲ့ နဂါစက်မြို့ နှစ်
မြို့ အထူးမြို့ရိုး အကြံခံရပြီး
ဂျပန်တွေ စစ်ရုံးခံရတယ်။
ဆေးကုတ်နဲ့ နိုင်ငံကို ချမ်းသာ
ဆောင်လုပ်လို့ မရဘူးဆိုတဲ့
သင်ခန်းစာကို ဂျပန်တွေ ရခဲ
တယ်။ ဂျပန်လို ကျွန်းနိုင်ငံမှာ
အသယံဇာတပစ္စည်းမှ မထွက်
ဘူး။ မကုန်မခန်းနိုင်တာ
လူသားအရင်းအမြစ်ပဲ ရှိတယ်။
လူတွေ ပညာတတ်မှ နိုင်ငံ
ချစ်သာမယ်ဆိုပြီး လူတွေကို
ပညာတတ်ဖြစ်အောင် မြေ
ဆောင်မြှောက်ခဲ့တယ်။ ပညာ
ရေးရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုတွေ လုပ်ခဲ့
တယ်။ အခု ဂျပန်က ကမ္ဘာ
ချစ်သာတဲ့နိုင်ငံတစ်ခု ဖြစ်
လာပြီ။ ဂျပန်ကား၊ တီဗွီ၊
ရေခဲသေတ္တာ၊ ကွန်ပျူတာ
စတဲ့ပစ္စည်းတွေ မရောက်တဲ့
နိုင်ငံမရှိဘူး။ ဂျပန်က စစ်ဝါဒ
ချုပ်ငြိမ်းပြီး ဒီမိုကရေစီဝါဒ
ချွန်းကားနေပြီး လွှတ်တော်

ထဲမှာ ဘယ်စစ်ဗိုလ်၊ စစ်သား
မှ မရှိတော့ဘူး။ စစ်တပ်က
နိုင်ငံရေး တစ်နည်းပြောရရင်
အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ကင်းအောင် နေ
တတ်သွားပြီ။ အာရှမှာ ဂျပန်
လောက် စစ်တိုက်ခဲ့တဲ့ လူမျိုး
မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်က စစ်
ဝါဒကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မှာ
ချန်ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ စစ်တပ်ရဲ့
နိုင်ငံရေးမှာ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်
မှုကို ဂျပန်ပြည်သူလူထုက
ခွင့်မပြုတော့ဘူး။ ကျွန်တော်
အဓိကပြောချင်တာက သေ
နတ်နဲ့ တိုင်းပြည် ချမ်းသာ
အောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ ပညာ
နဲ့သာ တိုးတက်အောင် စွမ်း
ဆောင်နိုင်တယ်ဆိုတာ ပြော
ကြားရင်း နိဂုံးချုပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး
ပိုင်း၍ လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြ
သည်။
Education is the most
powerful weapon which

you can use to change the
world.
Nelson Mandela.
‘ကမ္ဘာကြီးကို ပြုပြင်
ပြောင်းလဲဖို့ ပညာရေးသည်
အစွမ်းအထက်ဆုံး လက်
နက်’ ဟု တောင်အာဖရိက
ခေါင်းဆောင် နယ်(လ)ဆင်
မင်ဒီလားက ဆိုခဲ့သည်။
မိမိတို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ပညာ
ရေးက အသွားတုံးသည့်ဓား
တစ်ချောင်းနှင့် တူနေသည်။
အနာဂတ် မျိုးဆက်သစ်တွေ
အတွက် ပညာရေးစနစ်ကို
ပြောင်းလဲရမည်။ စစ်အာဏာ
ရှင်တို့ ဆေးကုတ်ကို ဦးစားပေး
ရေးဆွဲခဲ့သော ဖွဲ့စည်းအုပ်
ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေကို
လည်း ပြောင်းလဲရမည်။
သမိုင်းကိုပြောင်းလဲဖို့ မတရား
မှုမှန်သမျှကို မြေမြုပ်ပစ်ရ
မည်။
□

‘အစ်ကို ထ၊တော့လေ၊
ကျွန်တော်တို့ကို ရုံးထုတ်
တော့မယ်’
တစ်စုံတစ်ယောက်၏
လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် ကျွန်တော်
အိပ်မက်က လန့်နိုးလာ
သည်။ ကျွန်တော် ရောက်နေ
တာ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘာလီ
ကျွန်းမှာ မဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံ
သာယာဝတီ အကျဉ်းထောင်
ထဲမှာ။ ၁၀-၁၀-၂၀၁၄ ခုနှစ်
လက်ပံတန်းကျောင်းသားသပိတ်
အကြမ်းဖက် ဖြိုခွင်းခံရပြီး
ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသား
များကို သာယာဝတီထောင်
သို့ ပို့ခဲ့သည်။ ကနေ့ ရုံးထုတ်
မည့် နေ့ပါလား။ ရဲတစ်
ယောက်က ကျွန်တော်နှင့်
မင်းသွေးသစ်ကို တွဲ၍ လက်
ထိတ်ခတ်လိုက်သည်။ ထို့
နောက် အချုပ်ကားရှိရာသို့
ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ■
နတ်မျှား

နမော ဗုဒ္ဓါယ သိဒ္ဓဓ်

မြန်မာ့အမျိုးသမီး

သက်န်းတိုက်

မြို့တော်သစ်-လမ်း-ဆောင်း / သံဃာ့သစ်-လမ်း-ဆောင်း / အပြည် အပြည် အသင်းအသင်းဆိုင်ရာ ဆောင်း

မသုမ္မန်

အမှတ်(၁၅) ကွက်သစ်လမ်း၊ ကိုတော်ရပ်ကွက် (ရေကန်)၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
အမှတ်(၂၈၊ ၁၁)၊ မြေညီ၊ ဝဟိရ်လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ရန် (၁၁) ၂၀၂၇၄၆၊ ၀၉၄၂၀၀၂၇၃၁၆၊ ၀၉၉၇၆၂၃၂၂၆၉

MANA

မုခ်တော် မုခ်တော် မုခ်တော်

အမေ့ဘက်က အဘိုးအဘွား၊
 အမေ့ဘက်က အဘိုးအဘွားတွေကို
 ကျွန်တော် မသိ၊မိလိုက်ပါဘူး။
 အဖေတို့ အမေတို့ တမ်းတမ်းတတ၊
 မှတ်မှတ်ရရ၊ လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်
 ပြောဆိုသံကိုလည်း
 သိပ်မကြားရတတ်ပါဘူး။
 အင်းလေ...ကျွန်တော်တောင်မှ
 ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ အမေအကြောင်းကို
 သိပ်မသိနိုင်လောက်ခဲ့တာ၊
 အဖေနဲ့ အမေလည်း သူတို့အဖေနဲ့
 အမေတွေကို ကျွန်တော့်လိုပဲ
 မသိနိုင်လောက်ခဲ့လို့ နေမှာပေါ့။
 ကျွန်တော်ထင်တာကတော့ ကျွန်တော်တို့က
 ဘိုးအေ၊ ဘွားအေလက်ထက်လောက်
 ကတည်းက သူတောင်းစားဘဝလောက်
 နီးနီး ဆင်းရဲခဲ့တယ် ထင်တာပါပဲ။
 ကျွန်တော်သိတတ်တဲ့အရွယ်မှာ
 ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တောင်းနေရပြီ။
 အဖေက အိုးပိတ်ခုံကလေးတီးတယ်။

အမေက သီချင်းဆိုတယ်။ အမေ
 ဆိုလေ့ရှိတဲ့သီချင်းက...
 'ညောင်တော်ယောင်xxx
 ညောင်တော်ယောင်xxx
 ညောင်တော်ယောင်xxx
 အဝက အွတ်ကျင်နယ်xxx
 အုမအယ်ရင်xxx အုမအယ်ရင်xxx
 ညောင်တော်ယောင်xxxအဝကxxx
 အွတ်ဖို့xxxနမ်းမညင်ဘူးxxx' တဲ့။
 ခင်မောင်ထူးရဲ့ ညောင်တော်ယောင်
 သီချင်းပါ။ အမေ့အသံကတော့
 အဲသလိုပဲ ထွက်ပါတယ်။
 အဖေနဲ့ အမေက ခြေချောင်း
 လက်ချောင်းလေးတွေ တုံးတို့ပြီး၊
 နှာနုရိုး ကျိုးနေတယ်တဲ့။ အဲဒါကို
 ကျွန်တော်ကတော့ မမြင်ရပါဘူး။
 မမြင်ဆို ကျွန်တော့်မှာ မျက်လုံး
 မပါဘူးလေ။ မျက်စိနေရာမှာ
 ပကတိ ချိုင့်ခွက်ကြီးပါပဲ။
 မွေးရာပါတဲ့။ ဘာတတ်နိုင်မှာတဲ့တုံး။

ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော် ကြီးပြင်းလာခဲ့တယ်။ မျက်စိသာ မပါတာ ကျွန်တော်က အသံကောင်း။ ဒါကြောင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို 'သံလွင်' လို့ ခေါ်တယ်။ ပြီးတော့ နားကလည်း သိပ်ကောင်းတာပဲ။ သီချင်းတစ်ပုဒ်များ ရှေ့ကဆိုသွားရင် နောက်က ကျွန်တော်ရသွားတာပဲ။

နှုတ်ခွံ လဲရာသူခိုး ထောင်းဆိုတဲ့ စကားလိုပါပဲ။ အမေက မီးယပ်သွေးဆုံးကိုင်သတဲ့။ ထုံကျဉ်ချည့်နဲ့ပြီး အိပ်ရာက မထနိုင်ဘူး။ အဲဒီတော့ အဖေ့နောက် ကျွန်တော်လိုက်ရတော့တာပေါ့။ အဖေက အိုးပိတ်ခုံကလေး နှစ်လုံးတီး၊ ကျွန်တော်သံလွင်က သီချင်းဆို၊ လူစည်ကားတဲ့ နေရာတွေမှာ ကျွန်တော်တို့ သားအဖ ပိုက်ဆံလိုက်တောင်းကြတယ်။ တစ်နေရာကနေ တစ်နေရာပြောင်းရင် အဖေက ကျွန်တော့်လက်ကို ဆွဲလို့ပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်ရာ အစုကလေးထဲမှာတော့ ကျွန်တော်တို့က 'အလုပ်သမား' ဆိုတဲ့ အဆင့်အတန်းထဲမှာ ပါပါတယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်တောင်းရမ်းစားတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တော့ အလုပ်သမားတဲ့။ ဪ ပြောရဦးမယ်။ ဘူးခွံ၊ ပုလင်းခွံ၊ စက္ကူ၊ ကတ်ထူ၊ ပလတ်စတစ်စတာတွေ လိုက်ကောက်တဲ့လူကျတော့ 'အကောက်သမား' တဲ့။ အကောက်သမားထဲမှာမှ 'ရိုးရိုးကောက်' နဲ့ 'ရှယ်ကောက်' ပြန်ခွဲသေးတယ်။ ရိုးရိုးကောက်က ပစ္စည်းပဲ ရိုးရိုးကောက်တာပါ။ ရှယ်

သူခွက်ထဲမှာ တရုတ်ပိုက်ဆံတွေ ပွေးနေတာပဲ တရုတ်ငွေ ငါးကျပ်ဆိုရင်ပဲ ဗမာငွေ ကိုးရာကွာ နည်းလား ဒုက္ခိတချင်း အတူတူ တောင်းရတာချင်း အတူတူတောင် ငါတို့က အနပ်ပုတ်ကုပ်ပုတ် ကံများ ပုတ်ချာလိုက်ပုံနယ် ပြော မပြောချင်ဘူး

ကောက်ကတော့ လစ်ရင် လစ်သလို တိုတယ်။ ဆွဲတယ်။ သုတ်တယ်ပေါ့။ အဲဒါတွေထက် မြင့်တာကတော့ 'အကြမ်းသမား' တဲ့။ ကျွန်တော်တို့ အသိုက်အဝန်းထဲမှာ ဒုစရိုက်သမားတွေလည်း ရှိပါတယ်။ ခိုလှုံတိမ်းရှောင်၊ ပုန်းအောင်းနေတဲ့ လူတွေလည်းရှိပါတယ်။ သိပ်ကိုလုံခြုံပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို သန်းခေါင်စာရင်းစစ်မယ့်သူမရှိပါဘူး။ အဲဒီအလုပ်သမား၊ အကောက်သမား၊ အကြမ်းသမားဆိုတဲ့ အလွှာအမျိုးမျိုးကြားမှာ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းခဲ့ပါတယ်။ သိပ်မကြာလိုက်ပါဘူး အမေ ဆုံးသွားပါတယ်။

အဖေ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တယ်။ မထင်မရှား လူဖြစ်လာပြီး မထင်မရှားဘဲ ပြန်ထွက်သွားတဲ့ အမေ့အတွက် ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ သိပ်ပြီး အမှတ်တရ ခမ်းခမ်းနားနားတွေ မရှိရစ်။ မကျန်ရစ်ခဲ့ပါဘူး။ သေသူက ရှင်သူထက် ပိုပြီး ကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ထက် ကံပိုကောင်းလို့ သေသွားတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘိုးဘွားမိဘဆိုတဲ့ မျိုးရိုးတွေလည်း တိမ်ကော ပျက်စီးသွားကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့လို တိမ်ကောပျက်စီးတဲ့ အမျိုးက တိမ်ကောပျက်စီးသွားကြပေမဲ့ မတိမ်ကော မပျက်စီးသေးဘဲ တိမ်မြုပ်နေတဲ့ လူမျိုးက ရှိနေပါသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ 'ဘညိုကြီး' လို့ လူမျိုးပါ။

ဘကြီးညိုကို ကျွန်တော် မမြင်ရပေမဲ့ တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ရုပ်ကြီးလို့တော့ ကြားမိရပါတယ်။ ညာဘက်မျက်နှာတစ်ခြမ်းလုံး ဝက်ဝံကို ကံဖြစ်ထားလို့ အသားတွေ မရှိတော့ဘူးတဲ့။ ဦးရေပြား တစ်ခြမ်းလန်နေပြီး ညာဘက်မျက်နှာ ထွက်သွားတယ်။ ညာဘက်ပါးတစ်ခြမ်းလုံး အသားမရှိတော့လို့ သွားဖုံးနီနီရဲရဲကြီးနဲ့ သွားတွေကို အသွားအဆုံးထိအတိုင်း သား မြင်နေရတယ်တဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း ရွှံ့နေတယ်တဲ့။ ညာဘက်လက် ညာဘက်ခြေ ဆိုတာလည်း သိပ်မသန်စွမ်းတော့ဘူးတဲ့။ ထင်းခုတ်မျှစ်ချိုးဟင်းချိုးရှာစားရတဲ့လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝရလဒ်ပါ။

ဒီဘဝရောက်မှတော့ ဘညိုကြီး လူတောမတိုးနိုင်တော့ဘူး။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မသန်မစွမ်းဘဝမှာ ဘညိုကြီး လုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်ဟာ ဒါပဲရှိတော့တယ်။ လူစည်ကားရာ ဈေးအနားမှာ ငုတ်တုတ်လေးထိုင်၊ ခွက်ကလေးတစ်လုံးချ၊ ကတ်ထူစက္ကူပြားပေါ်မှာ စာလေးရေးပြီး ထောင်ထားတယ်။

'ဝက်ဝံအကိုက်ခံရလို့ ဒုက္ခိတဘဝ ရောက်ရပါတယ်။ သနားသဖြင့် ထင်းဖိုးလေး မ...စ...ပါ' တဲ့။

ဘညိုကြီးရုပ်ကို တွေ့က ကြောက်ကြပါတယ်။ သနားလည်းသနားကြပါတယ်။ ရွံတွန်ကြီးကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံခွက်စုတ်ထဲ ကြောက်အံ့တကြား ထည့်ကြလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ဘညိုကြီး အမြဲတမ်း ခေါင်းငုံ့နေတတ်တယ်တဲ့။ တစ်ဖက်တည်း ကျန်တဲ့မျက်လုံးလေးနဲ့ တွေ့ရုံအကြည့်ကို ရင်မဆိုင်ဘူး ထင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ဘညိုကြီးက ကျွန်တော်ထက် ဝင်ငွေကောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က အာခေါင်အောင် အော်ဆိုမှ ပိုက်ဆံရတာ။ ဘညိုကြီးကတော့ ကတ်ပြားလေး ထောင်ရုံနဲ့ ပိုက်ဆံရတာလေ။ ဘညိုကြီးက တောင်းရမ်းရတဲ့ လေးနဲ့ဝမ်းဝရံစားပြီး သူ့က မိန်းမနဲ့ကလေးတွေ ချစ်လှမ်း လှမ်းပို့ရှာတယ်။ 'စားဖို့က ပိုလှေကလေးတွေ ကျောင်းတာပေါ့ကွာ။ စာတတ်ကလေးတွေ ငါ့လိုဘဝ မရောက်မှာ။ လူတစ်ယောက်

လို တောအလုပ်၊ တောင်
အလုပ်မလုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”
တဲ့။ ဘည့်ကြီး အမြဲပြောတဲ့
စကားပါ။ ဘည့်ကြီးလို
လူမျိုးက တိမ်မြုပ်နေတဲ့
အမျိုးပေါ့။ အမျိုးက မပျက်
စီးသေးဘူး။

တစ် ရက် မှ ၁ တော
ဘည့်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို
ပြောတယ်။ “ကောင်လေး
သံလွင်၊ ငါ ဒီနေ့ ဈေးထဲမှာ
ငါတို့လို လူတစ်ယောက် တွေ
နဲ့တယ်။ သူက ပေါင်ရင်းက
ဦး အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး
အနီးမပါသလို ပျော့ပင်သေး
သိမ်နေတာကွ။ ပြီးတော့
ဇာတိကား မတတ်ဘူး။
သူက ဘယ်လိုတောင်းသလဲ
ဆိုတော့ ဘီးလေးဘီး ခံထား
တဲ့ ဂျင်ချပ်ကို ဖင်အောက်မှာ
ခုဆိုင်ပြီး လက်နဲ့ ယက်သွား
ရင်း တောင်းတာ။ ငါတို့
ဆက် သာတာက ကက်ဆက်
ဆေးဖွင့်ထားပြီး တရုတ်
သီချင်းတွေ အော်ဆိုပြီး
ဆောင်းတာ။ သူ့ခွက်ထဲမှာ
တရုတ်ပိုက်ဆံတွေ ဖွေးနေ
တာပဲ။ တရုတ်ငွေ ငါးကျပ်
ဆိုရင်ပဲ ဗမာငွေ ကိုးရာကွာ
မည်းလား။ ဒုက္ခိတချင်းအတူ
သူ တောင်းရတာချင်းအတူ
သူတောင် ငါတို့က အနပ်
တစ်ကုပ်စုတ်။ ကံများ စုတ်
ခုဆိုင်ကပ်နယ်၊ ပြော မပြော
နဲ့ဘူး”

ဘည့်ကြီးရဲ့ စကားက
ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ခတ်စေ
တယ်။ ကျွန်တော်လည်း
အဲဒီလို ပေမီဒေါက်မီ တောင်း
မည်တာပေါ့။ အိုးပိတ် ဇုံ
အေးနှစ်လုံးကို လက်ချောင်း
နဲ့လေးတွေနဲ့ တီးနေတဲ့
အနားမှာ ဆောင့်ကြောင့်

လေးတိုင်ပြီး သီချင်းဆိုရင်း
က စည်းသံချင်ခနဲ၊ ဝါးသံက
ဂေါက်ခနဲ၊ ဝါးအကျမှာ ကိုယ့်
ခေါင်းကို ကိုယ့်စည်းလေးနဲ့
ပြန်ခေါက်ရင်း တောင်းရတဲ့
အခြေအနေက ရုန်းထွက်ချင်
ပါပြီ။ အဲဒီအတွေးနဲ့ ဆုံးဖြတ်
ချက်ကို ရင်ထဲမှာ မှတ်တေး
ထားလိုက်မိပါတယ်။

ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့နောက်
ကျွန်တော် အလကား မနေ
တော့ဘူး။ နားသခိုက် အချိန်
လေးမှာ ကြားသမျှ သီချင်း
သံတွေကို ကျွန်တော် နား
ထောင်တယ်။ အလွတ်ရ
အောင် လိုက်ဆိုတယ်။
လေ့ကျင့်တယ်။ ရှယ်ကောက်
အစ်ကိုကြီးတွေဆီမှာ-

“ပြန်သုံးလို့ရမယ့် ကက်
ဆက် အဟောင်းအစုတ်လေး
များရရင် ကျွန်တော့်ကို ဈေး
နိမ့်လေးနဲ့ ရောင်းပေးပါ”လို့
မှာထားတယ်။ သူတို့က-

“ဘာလုပ်ဖို့တုံး”တဲ့။
ကျွန်တော်က-

“တီးလုံးတွေချည်းပဲ
ကက်ဆက်ခွေသွင်းပြီး ခေတ်
သီချင်းတွေနဲ့ ပိုက်ဆံတောင်း
ချင်လို့ပါ”လို့ ပြောတော့...

“အဲဒီအကြံ မဆိုးဘူး၊
ခေတ်မီတယ်”တဲ့။ အစ်ကို
ကြီးတွေက အားပေးတော့
ကျွန်တော် ပျော်လိုက်တာ။
အစ်ကိုကြီးတွေက ဆက်ပြော
သေးတယ်။

“မင်းလည်း ခေတ်မီ
တယ်၊ ဂန္ထဝင်ကြီးတွေလည်း
အနားရတယ်”တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ ကက်ဆက်
အဟောင်းကလေးလည်းရ၊
ဓာတ်ခဲထည့်၊ တီးလုံးခွေတွေ
ကို အစ်ကိုကြီးကပဲ ရှာကြံပြီး
သွင်းပေးတယ်။ ကျွန်တော်

လည်း လေ့ကျင့်တော့တာပါ
ပဲ။ ကျွန်တော်က “သံလွင်”
လေ။ ရွှေ့ကဆို သွားရင်
နောက်က ရပါတယ် ဆို။
အဖေလည်း အမောသက်သာ
တာပေါ့။

အဖေပခုံးပေါ် လက်
ကလေးတစ်ဖက်တင်၊ ကက်
ဆက် အဟောင်းလေးကို
စလွယ်သိုင်းပြီး နောက်က
လိုက်၊ လူစည်ကားတဲ့ နေရာ
မှာ ကျွန်တော် မတ်တတ်လေး
ရပ်ပြီး ဖလားစုတ်လေးတစ်
လုံး ရွှေ့မှာချ၊ ကျွန်တော်
“သံလွင်”လုပ်ငန်းစ၊ ပြီ။

“အလင်း...ရောင်...
သန့်ခေါင်ယံ...ညနက်ထဲ...
ကြယ်စင်များလည်း...အိပ်
မက် အလင်းရောင်...
အလင်းရောင်...”

တကယ်တော့ အလင်း
ရောင်ဆိုတာကို မွေးကတည်း
က ကျွန်တော် မမြင်ဖူးခဲ့ပါ
ဘူး။ မမြင်ဖူးတဲ့ အလင်း
ရောင်ကိုပဲ မျှော်လင့်ချက်တစ်
ခုအနေနဲ့ တမ်းတပြီး ဆိုရတာ
အရသာရှိလွန်းလှပါတယ်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝမ်း
တစ်ထွာဟာ သမုဒ္ဒရာဆိုရင်
အလင်းရောင်ဟာ မျှော်လင့်
ချက်ပါပဲ။ ဒီတော့ ကက်
ဆက်ခဲလုတ်ကလေးကိုဖိ၊ စီး
မျောလာတဲ့ တေးသံနဲ့အတူ
ကျွန်တော်သံလွင် အင်အား
အပြည့်နဲ့ ဟစ်ကြွေးသီဆို
လိုက်ပါဦးမယ်။ အို... ဘာ
တဲ့တုံး...။

“သန့်ခေါင်ယံညနက်
ထဲ...အိပ်ရာများလည်း
အေးစက်... အလင်းရောင်
...အလင်းရောင်”

မကျည်းတန့်၊လျှိုင်ကော်၊

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
မိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

ရွှေအမြုတေ ရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်း

အမှတ် ၃၁၂ နိုဝင်ဘာ၊ ၂၀၁၅

ဒီလမှာတော့ စာမူအများစုဟာ အတော်လေးအဆင်ပြေ လာတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာမူအရေအတွက် အများကြီးထပ်မံဖတ်တော့တဲ့ ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တချို့ တော်တော်များများကို တင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

၁။ အရောင်တူခြားများခြင်း

မောင်သုတ

စာအရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းအရာအရ အတန်ငယ်ရိုးစင်းနေပြီး တင်ပြပုံ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းပါ တယ်။ သရုပ်ဖော်ရေးနိုင်စွမ်းရှိသူမို့ ကြိုးစားပါဦး။

၂။ ရုပ်တန်၍မရသော လက်တံကလေးများ

၃။ သမီးချောက်မှာ ငါးယောက်လာ

ကိုယန်းစကား

စာရေးသူအနေနဲ့ စာဖတ်သူကို ဆုံးမဩဝါဒပေးဖို့ ဇာတ် လမ်းဆင်ထားတဲ့ စာမူမျိုး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုဆိုတာ လူသဘော၊ လူသဘာဝကို အနုပညာခြောက်စွာ ဖန်တီးရုံနဲ့ လုံလောက်တဲ့သဘောရှိတာကို သတိပြုစေချင်ပါတယ်။

၄။ ပိုးစုန်ကြွေးကလေးများရဲ့ လန့်ကည်

၅။ မရှုံးသော အနိုင်

ရွှေတင်းပြည့်(ဆေး-၁)

စာအရေးအသား ပြေပြစ်ပါတယ်။ စာမူနှစ်ပုဒ်စလုံးဟာ ဆောင်းပါးအဖြစ် ရေးဖွဲ့သင့်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ဝတ္ထု ဖြစ်အောင် ဇာတ်လမ်းဖွဲ့တာမျိုးဖြစ်နေပြီး စာမူအဆုံးတွေမှာ စာရေးသူက သူ့အာဘော်တွေကို ဝင်ပြောဖို့ သိသိသာသာ အားထုတ်ထားတာတွေ ရှိနေပါတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ လူသဘော၊ လူသဘာဝကို ထင်ဟပ်နိုင်လေ၊ စာရေးသူက ဝင်မပြောဘဲ ဇာတ်ကောင်အဖွဲ့အနွဲ့ကတစ်ဆင့် ပေါ်လွင်အောင်ပြနိုင်လေ ကောင်းလေမို့ နောင်အခါ သတိပြုရေးဖွဲ့စေချင်ပါတယ်။

၆။ စာကျက်ချင်တယ်

ဝိုဝိုအောင်(ဝန်းသို)

စကားပြေ၊ စကားပြော ရောနေသလို အကြောင်းအရာ

ကော တင်ပြပုံပါ ရိုးစင်းလှတဲ့စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြန် အလှန်စကားပြောတွေနဲ့ ရေးဖွဲ့ထားတာမို့ ဇာတ်ကောင်စရိုက် ကိုလည်း မဖော်ဆောင်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။

၇။ မီးတောက်ကဗျာထဲက မုန့်တိုင်းဖြိုမိန်းမပျို

ဒိုရာဂျူးနေ

စာမျက်နှာတစ်မျက်နှာလောက်သာရှိတဲ့ စာမူဖြစ်ပြီး ဝတ္ထု လို့ ပြောဖို့ခက်နေပါတယ်။ စာများများဖတ်ပြီးမှ စာရေးနဲ့ ကြိုးစားပါ။

၈။ ကန်တော့ခြင်း

၉။ မရှိ ခိုးခိုး

ဥဩ(ချယ်ရီမြေ)

ရသစာတမ်းလို့ ဆိုထားတဲ့ ဒီစာမူနှစ်ပုဒ်မှာ အရိုးခံအတွေး နဲ့ အရေးကို တွေ့ရပေမဲ့ တင်ပြပုံရော အကြောင်းအရာပါ ရိုးစင်းလွန်းတာမို့ ဆွဲဆောင်မှုအားနည်းလှပါတယ်။

၁၀။ ရင်ထဲမှာ ခိုးတွေဆွေရွာ

မိုးစကျော်သွင်

စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ ဇာတ်ကောင်တချို့ကို အခြေ တည်ပြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့စာမူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တင်ပြပုံ အားနည်းချက်ကြောင့် စာဖတ်သူတွေကို စိတ်မျက်စိမှာ ပုံဆော် တွေးတောနိုင်လောက်အောင် အထောက်အကူမပြုခဲ့ပါဘူး။ စာပိုဒ်ခွဲထားပေမဲ့ တင်ပြပုံမသွက်လက်တဲ့အတွက် ဆွဲဆောင် မှုအား လျော့နေပါတယ်။ ပြင်ဆင်ရေးသားဖို့ အကြံပေးပါရအောင်။

၁၁။ စွယ်စုံရ ငှက်မှဆိုး ဟင်္သာ

နေအောင်လင်း-စလေ

ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ရေးသလို ရေးထားတာဖြစ်ပြီး ဥပဒေသထုတ်ထားတဲ့အတွက် ပိုပြီးဝတ္ထုနဲ့ မတူပါဘူး။

၁၂။ ရင်ကွဲ... နာမ်စား

၁၃။ ဂုဏ်... ပြောတဲ့... လွမ်းပုံပြင်

လင်းဆစ်အိမ်

ရင်ကွဲ... နာမ်စား က ရွှေနှလုံးသားစာမူဖြစ်ပြီး တင်ပြ

နီးစင်းလှပါတယ်။ လူအ...ပြောတဲ့...လွမ်းပုံပြင် ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်တင်ပြပုံကြောင့် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြ ပေးလိုက်ပါတယ်။

၁၄။ ခွေယုန်နှင့် ခွေကွား

၁၅။ စာရေးဆရာယောင်ယောင်... ဘာယောင်ယောင် ခွေရေးထင်ထင်

ခွေယုန်နှင့် ခွေကွား မှာတော့ စကားပြေ ပြေပြေဖြစ်ဖြစ် နဲ့ ရေးဖွဲ့သွားတဲ့အတွက် ဆရာ ဦးဝင်းငြိမ်းထံ တင်ပြပေး သိုက်ပါတယ်။ ထူးဆန်းတာက နောက်တစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ စာရေး ဆရာယောင်ယောင်... ဘာယောင်ယောင် မှာတော့ စကားပြေ စကားပြောတွေ ရောထွေးနေတာကို တွေ့ရတာပါပဲ။ စာမူ နှစ်ပုဒ်မှာ ရေးပုံ၊ တင်ပြပုံ အတော်လေးကွဲပြားနေတာကို သတိထားမိပါတယ်။ ရှေ့ရှည်ရေးမယ့် ကလောင်ဆိုရင် ဒီလို ဖြစ်နေတာကို ဂရုတစိုက်ပြင်ဆင်ဖို့ လိုပါမယ်။

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်းထံ ထပ်မံတင်ပြလိုက်တဲ့စာမူတွေက တော့-

ပြီးစုံစုံပါ ရဲ့ 'ခေါ်သ'နဲ့ 'ထွယ်ငြိတတ်သောရင်' နှစ်ပုဒ် လုံးမှာ တင်ပြပုံ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး အရေးအသားပြေဖြစ်ပါ တယ်။ ခေးဟောသာရဲ့ 'စိတ်ရောင်စုံ' ကလည်း တင်ပြပုံသစ် တာကို သဘောကျပါတယ်။ ရဲရင့်လှ(ဆေး-မန်း) ရဲ့ 'မြတ်နိုး ထွယ်မက် အချစ်ဖြစ်စေ' ကတော့ အရေးအသားအားရှိတဲ့ စာပေပါ။ အထူးအောင်(အတ္ထဝေါ)ရဲ့ 'ပတ်သက်ခြင်း' ကလည်း ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါတယ်။ မောင်ညွန့်မှာ ရဲ့ 'မျက်ရည်စီးကြောင်းအားမှာ သိုလှောင်ရုံတွေထောက်' က ခပ်ရိုးရိုးပေမဲ့ အားရှိပါတယ်။ နွေလ ရဲ့ 'တိုက်စားခြင်း စားသ' ကလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရေးသားထားတာကို တွေ့ ရပါတယ်။

ဆရာမ မသီတာ(စမ်းချောင်း)က ဆန်ခါတင်အဖြစ် ဝတ္ထုတို ၉ ပုဒ် တင်လာပါတယ်။ အခုချာကံပိုင်း ဆန်ခါတင် ဝင်လာတဲ့ ဝတ္ထုတိုများက တော်တော်လေး ကောင်းတာများပါ တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမျက်နှာ အနေအထားအရ အားလုံးကို စောင့်ကြည့်ရုံအတွက် အကြိုက်ဆုံးကို ထပ်ရွေးရပါတယ်။ ဒီလ ရွေးဖြစ်တဲ့ ဝတ္ထုများအကြောင်း မပြောခင် ဆန်ခါတင် ဝင်ပေမဲ့ ကျန်ရစ်တဲ့ ဝတ္ထုများအကြောင်း ပြောပါရစေ။

ဆရာမ ရွှေရေးထင်ထင်ရေးထားတဲ့ 'ခွေယုန်နှင့်ခွေကွား' ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ကျန်သတ်စာမျက် နှာအတွင်းမှာ ရေးဖွဲ့ရတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တော်က ရွှေ အသစ်များအတွက် ကျန်ဩတာ စီမံယဉ်ဆိုင် ၁၂ ပြိုင်နဲ့ ၄ မျက်နှာ၊ လက်ရေးမဲ့ ရေးမယ်ဆိုရင် ၆ မျက်နှာလို့ ကျန်သတ် ပေးထားပါတယ်။ တချို့ဝတ္ထုများကတော့ ခြင်းချက်နဲ့ပေါ့။ ဆရာမ ဝတ္ထုက စာမျက်နှာ ၁၅ မျက်နှာ ရှိပါတယ်။ ဇာတ် လမ်းက ရှိရှိစင်းစင်းပါပဲ။ လှပေါ်လှစေ လှုပ်နေတဲ့ လှတစ်

ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ် ကွက်သွားတဲ့ ဇာတ်လမ်းပါ။ ဝတ္ထုအလယ်လောက် ရောက် ကတည်းက ဘာဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ ကြိုသိနိုင်တဲ့ ဝတ္ထုဖြစ် ပါတယ်။ စာအရေးအသားတချို့မရသာများမှာ စကားပြေနဲ့ စကားပြော ရောနေတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆက်ပြီး ကြိုးစား စေချင်ပါတယ်။

ဆရာ ရဲရင့်လှ(ဆေး-မန်း)ရဲ့ 'မြတ်နိုးထွယ်မက် အချစ် ဖြစ်စေ' ဝတ္ထုကလေးက တိုင်းရင်းသား လူငယ်နှစ်ဦးကြားက နှလုံးသားဇာတ်လမ်းလေး ဖြစ်တာကြောင့် သင့်တော်ရာ လမှာ ရွှေနှလုံးသားကဏ္ဍအတွက် ရွေးချယ်ထားပါတယ်။

ဆရာမ ပြီးစုံစုံပါရဲ့ ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် ဆန်ခါတင်မှာ ပါလာ ပါတယ်။ 'ခေါ်သ'နဲ့ 'ထွယ်ငြိတတ်သောရင်' တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်မှာ လိုတိုရှင်းကို သွားရတာဖြစ်တဲ့အတွက် သဘာဝ တောတောင် ရေမြေတို့ကို အကွယ်တဝင့် တဖွဲ့နေ လို့ ဖြစ်ပါသွား။ ဇာတ်လမ်းများကလည်း ရှိစင်းလွန်းတဲ့ အတွက် ကျန်တော် မသုံးဖြစ်ပါသွား။

ဆရာ မောင်ညွန့်မှာရဲ့ 'မျက်ရည်စီးကြောင်းအားမှာ သိုလှောင်ရုံတွေထောက်' ဝတ္ထုကို ဖတ်ရပါတယ်။ လောလော ဆယ် ရင်ဆိုင်တွေနေရတဲ့ ရေအားဒုက္ခရဲ့ အကြောင်းရင်းကို စောင့်ကြည့်တဲ့ သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး အဓိက စောင်းပေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပါတယ်။ ရသထက် သုတက နေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ရသမှာ သုတကသွားရင် မျက်စိး သွားပါရော။

ဆရာမ ခေးဟောသာရဲ့ 'စိတ်ရောင်စုံ' ကို ဖတ်ရပါတယ်။ ရွေးချယ်ပြီးမျှော်မှာ စက်တင်ဘာလထုတ် မဟေသီ မဂ္ဂဇင်းမှာ စောင့်ကြည့်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျန်တော် ဖြုတ်နဲ့ပါတယ်။ ရွှေအသစ်အားလုံးကို သတိထပ် ပေးချင်တာကတော့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင် မပို့ဖို့ပါပဲ။ အကယ် ဤ ရွှေအမြွေတော်ကို ပိုပြီးမှ တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ပို့ဖြစ်တဲ့ အတွက် ရွှေအမြွေတော်မှာ ဖယ်စေချင်တယ်ဆိုရင် ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားပါ။ ဖယ်ပေးပါမယ်။ အခုတော့ တိုက်ပိုင် ပို့ထားပြီး ဘာမှလည်း အကြောင်းမကြားပါသွား။ နောက်ဆို ရင် ဒီကလောင်မှာမည်ကို ကျန်တော် သတိကြိုကြိုထားတော့ မယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောလိုပါတယ်။

နောက်ဆုံးတစ်ပုဒ်ကတော့ ဆရာ လင်းဆစ်အိမ် ရေးသားထားတဲ့ 'လူအ...ပြောတဲ့ လွမ်းပုံပြင်' ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကို သတိပေးချင်တာက ခေါင်းစဉ်မှာ အကြောင်းအရာ ပါသွားတဲ့အတွက် စာဖတ်သူအနေနဲ့ စံစားရတာ ပေါ့သွား ပါတယ်။ ဒီလိုခေါင်းစဉ်မျိုးကို နောင်မှာ ရှောင်သင့်ပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဒီလမှာ ရွှေအသစ် ၃ ပုဒ် စောင့်ကြည့်လိုက် ပါတယ်။

ဝင်းငြိမ်း

နောက်ဆုံးပေါ် စိမ်းခံကားကြီးပေါ်က
ဆင်းလိုက်သည်နှင့် ဖြင့်ပက
အပူငွေ၏ ခပ်ကြမ်းကြမ်း
ပွေတိုက်ခြင်းအား ခံလိုက်ရသည်။
လေထဲတွင် အပူစ
ဘယ်လောက်တောင် ပါဝင်နေသလဲ
မသိ။ ချက်ချင်းပင် ကားထဲသို့
ပြန်ဝင်ချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်
သွားရသည်။ ကားထဲတွင်
လေအေးစက်၏ အကူအညီနှင့်
အေးချမ်းလာခဲ့သမျှက လေပူရိုင်း၏
အသွေအရွေမှာ ခပ်ဝေးဝေးသို့
လွင့်စဉ်သွားခဲ့ပြီ။ လူကလည်း
တုတ်တုတ်ဝဝ ဘုတ်ဆုံမ
ဖြစ်နေလေတော့ ချက်ချင်းဆိုသလို
ချွေးသီးချွေးပေါက်တို့
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ အပြိုင်းအရိုင်း

ခုန်တက်လာကြသည်။ နေမင်းသည်
လှည်းတန်းပတ်ဝန်းကျင်ကို အငြိုးတကြီး
အုပ်ဆိုင်းလျက်။ သို့သော် လှည်းတန်းပတ်ဝန်းကျင်
စိန်ဂေဟာ အနီးတစ်ဝိုက်သည် ခြောက်သွေ့
ငြိမ်သက်မနေပါ။ မြို့ကြီးမြို့ကြီး၏ ပုံစံခွက်တစ်ခုလေး
ဒီလောက် ပူပြင်းနေသည့်အချိန်မှာတောင် လူတို့သည်
အိမ်ထဲတွင် အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ဘဲ စည်ကားသော
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုကို ဖန်တီးနေကြသည်။
ပုရွက်ဆိတ်များသဖွယ် ပြေးလွှားသွားလာ
လှုပ်ရှားနေကြသော ရောင်စုံကားများ၊ ရောင်စုံ
လူသားများ၊ ရောင်စုံအသံများကို ကြည့်ပြီး
ဒေါ်မြနှင်းရီ စိတ်ရွံ့နေသည်။
‘စိတ်ညစ်လိုက်တာ ဘာလို့
ဒီလောက်တောင် ပူနေရတာလဲ မသိဘူး’
နေကာမျက်မှန်မည်းမည်းကြီးကို စိတ်တိုတိုနှင့်
ကောက်တပ်ပစ်လိုက်၏။ လက်ကိုင်အိတ်ကို
လက်မှာချိတ်လိုက်ရင်း ထိုအိတ်ထဲမှ

ငွေလ

တိုက်ခတ်ခြင်းမသေ

အမှတ် ၃၁၂ နိုဝင်ဘာ ၂၀၁၇

မြန်မာ့

တရုတ်ယပ်တောင်ရှည်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။
 ထို့နောက် ရှိရှိသမျှ ခွန်အားတို့နှင့် တဖြန်းဖြန်းခတ်ကာ
 ကိုယ်သွားရမည့်နေရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့
 စိတ်အစဉ်တစ်ခုလုံး မောဟိုက်သွားရသည်ပင်။
 ၆ လွှာတဲ့။ ဓာတ်လှေကားဆို၍ မြူတစ်စုံမျှ
 မတွေ့ရသော တိုက်တန်းလျားကြီးနှင့် မိမိ၏ ဝပိုင်ဖိုင်
 အတ္တဘောကြီးကို ယှဉ်တွေးပြီး ဒေါ်မြနင်းရီ အတော်
 စိတ်ပျက်သွားသည်။ အခြေအနေတို့က သူ့အား
 တပ်ပြန်ဆုတ်ဖို့ တွန်းအားပေးနေတော့သည်။
 ဒီလိုဘုတ်ဆုံမခန္ဓာကိုယ်ကြီးနှင့် အလွှာခြောက်ထပ်သို့
 ရောက်အောင် ဘယ်လိုတက် ယူရပါ့မလဲ။
 စစ်မရောက်ခင်ကပင် မြားကုန်ချင်နေပြီ။
 မဖြစ်သေး။ လွယ်လွယ်နှင့် အစွမ်းပေး၍ မဖြစ်သေး။
 ဒီအထိတောင် ရောက်လာခဲ့ပြီးမှတော့ ကိုယ်သွားချင်
 နေသောနေရာသို့ ရောက်အောင် သွားရမည်။ သို့မှသာ
 ရင်တွင်း၌ ဆာလောင်နေသော အာသီသတို့
 ပြေလျော့ပေလိမ့်မည်။ စိတ်ထဲတွင် ငါ လုပ်နိုင်တယ်ဟု
 မာန်ပါပါ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်

ကမ္ဘာပေါ်မှာ
 သူ့လောက်
 သနားစရာ
 ကောင်းသောသူ
 ရှိတော့မည်
 မထင်ပေ
 အသက်က
 ငါးဆယ်ကျော်
 ခြောက်ဆယ်
 အရွယ်ကြီးကျမှ
 သင်တန်း
 တက်ရသည်တဲ့
 တက်တာတောင်မှ
 ခိုးတက်ရသည့်
 အဖြစ်

တရုတ်ယပ်တောင်ရှည်ကြီးကို အားပါးတရ ခတ်လိုက်ပြီး ပထမဆုံး ခြေတစ်ဖက်ကို စလှမ်းလိုက်လေသည်။

‘ဟယ်... နှင်းရီ၊ သူငယ်ချင်း’

အသံလာရာသို့ မော့ကြည့်လိုက်တော့ သူကဲ့သို့ ခပ်မိုင့်မိုင့် အမျိုးသမီး အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ ပုံစံက သူ့ထက် မလျော့သော အပြင်အဆင်မျိုးနှင့်။ ဈေးကြီးကြီး ပါတိတ်ကို ကိုယ်လုံးပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နေကာမျက်မှန်ကို စမတ်ကျကျ တပ်ဆင်ထားသည်။ လက်မှာ ခပ်ကြီးကြီး လက်ကိုင်အိတ်ကို ဟန်ပါပါ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ လက်ထဲက ယပ်တောင်ကတော့ သူ့ယပ်တောင်လို တရုတ်ပြည်ဖြစ် ယပ်တောင်ရှည်ကြီးမဟုတ်။ အလှူတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့မှရလာဟန်တူသော ခပ်သေးသေး ကော်ယပ်တောင်လေးသာ။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ သူငယ်ချင်း သီတာခင် ဖြစ်နေသည်။

‘နင် ဘယ်လာတာလဲ’ ရုတ်တရက်မို့ ဘယ်လို ပြန်ဖြေရမလဲမသိဘဲ ကြောင်အနေ၏။ ဒီကိုလာရခြင်း အကြောင်းကိုစွဲက သူ့အဖို့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စတစ်ခုမို့ သီတာခင်အား ပြောပြသင့်လား၊ သီတာခင်အား ပြောပြလိုက်လျှင် သူ လုပ်ဆောင်မည့် အလုပ်ကိစ္စအားလုံး အိမ်က လူတွေ ပြန်သိကုန်မလား ဝေခွဲရခက်နေသည်။ သီတာခင်က နှုတ်လွယ်သူ မဟုတ်တာတော့ တက္ကသိုလ် စတင်

သည့် အချိန်ကတည်းက ယနေ့အချိန်အထိ ပေါင်းသင်း ခဲ့ရသောအချိန်၏ တိုင်းတာမှုဖြင့်ယုံကြည်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ‘ခြောက်လွှာကို လာတာ’ဟုပင် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ရသည်။

‘ဟိုတစ်ခေါက် သူငယ်ချင်းတွေ ဆုံပြီးကတည်းက မတွေ့ကြတာနော်၊ ဪ ဒါနဲ့ နင်က ခြောက်လွှာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ’

‘သင်တန်း လာစုံစမ်းတာပါအေ’

‘သင်တန်း လာစုံစမ်းတာ ဘယ်သူ့အတွက်လဲ၊ နင့်မြေးအတွက်လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့အတွက်ပါ’

ခပ်ရှက်ရှက်နှင့်သာ ဖြေလိုက်ရပြီ။ အသံသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် တိုးတိုးလျှလျ။ သီတာခင် အံ့သြမှင်တက်သွားသည်။

‘ဘာ နင့်အတွက် ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ သိပ်မလုပ်စမ်းပါနဲ့ဟယ်၊ ဒီအရွယ်ကြီး ကျမှ နင်က ဘာသင်တန်း တက်ဦးမလို့လဲ’

‘မပြောချင်တော့ပါဘူးဟယ်’

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သူ့လောက် သနားစရာကောင်းသောသူ ရှိတော့မည် မထင်ပေ။ အသက်က ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ်အရွယ်ကြီးကျမှ သင်တန်းတက်ရသည်တဲ့။ တက်တာတောင်မှ ခိုးတက် ရသည့် အဖြစ်။ တကယ့်ကိုကြား၍ မကောင်းသည့်ကိစ္စ။

တကယ်တမ်းဆိုလျှင် သူ့အခြေအနေ၊ သူ့အဆင့်

အတန်းနှင့် သင်တန်းဆရာကို အိမ်ခေါ်ပြီး သင်လျှင်တောင် ရသည်။ သို့သော် ခက်သည်က သူ၏ စပ်စပ်စုစုနိုင်မှု အပေါ်တွင် ချွေးမ၏ အထင်သေး။ အမြင်သေးခြင်းအား သူ နည်းနည်းလေးမျှ မခံယူလိုပေ။ ထို့ကြောင့် သင်တန်းကို အိမ်ကနေ စုံစမ်းလျှင် ရပါသော်လည်း အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သိသွားမည်စိုး၍ အခုလို ပူပြင်းလှစွာသော ရာသီဥတုကို ခက်ခက်ခဲခဲ အန်တရင်း အိမ်တိုင်ရာ ရောက် လာရောက်စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ အခုလို ရောက်လာရသည်က သင်တန်းဆရာနှင့် ညီချင်တောင်းဆိုချင်တာလည်း ပါသည်။ သင်တန်းကို တစ်ယောက်တည်း သင်ပေးနိုင်မလား ဟူ၍။ သင်တန်းနေရာကတော့ ဒီသင်တန်းတည်စိုက်ရာ ဒီနေရာပင်။ လစာအား တောင်းသလောက်ပေးမည်။ အခုလို တောင်းဆိုရသည်ကတော့ ကိုယ့်ထက် အသက် အုပ်မက ငယ်ရွယ်သော ကလေးများနှင့်အတူ မသင်ယူလိုခြင်းပင်။ ထို့အပြင် အိမ်၌ ချွေးမ၏ မျက်စိရှေ့တွင်လည်း စာမသင်ယူလိုပေရာ ဒီသင်တန်းတည်စိုက်ရာ ဒီနေရာမှာပင် သင်တန်းတစ်ခုစာကို တစ်ယောက်တည်း အပိုင်ယူပြီး တစ်ယောက်တည်း အပီအပြင် သင်ယူချင်၏။ သင်ယူပြီးသွားတော့မှ တတ်မြောက်လာသော ပညာတို့ကို ချွေးမရှေ့မှာ ထုတ်သုံးချင်သည်။

ဟူး... အသက်ကြီးမှ သင်တန်းတက် ချင်ရသူ၏

ခုကွက တယ်ကြီးပါပကော။

ခြံသာနာသည် အိမ်သို့ သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသော နေ့က စသည်ထင်၏။ ထိုမိန်းကလေးအား သူ၏တစ်ဦးတည်းသော သား၊ သူ၏ အချစ်ဆုံးသော သားက ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘မာမီ ဒါ သားချစ်သူလေ’

သား၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုနောက်တွင် သား၏ ချစ်သူမိန်းကလေးသည် သူ့အား ငြိမ့်ပြကာ ‘မင်္ဂလာပါ အန်တီ’ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’ ဟု ဆိုသည်။ သား သိပ်ချစ်ရသော သားမှ လွဲ၍ တစ်ကမ္ဘာ မထင်လေသော ခင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ့်သား ခေါ်လာသည့် ထိုမိန်းကလေးအား မြင်မြင်ချင်ခေါင်းအစ ခြေအဆုံး အခတ်လိုက်မိသည်။

မိန်းကလေးသည် တော်တော် ချစ်စရာကောင်းပါသည်။ ပြုံးပြဲစိုက် ဖြစ်လာသော ပါးချိုင့်ရဲရဲက နှင့် စကားပြောလျှင် အငယ် လေးတဲ့သော ကလေးက အင်မတန်မှ ဖက်လှသည်။ တကယ့်ဘီရပ်အကြီးစားလေးသော ဝတ်ဆင်လာသော မြန်မာဝတ်စုံကလေးထဲတွင် ထင်းတောက်မနေဘဲ ဖွေးဖွေး အသားအရောင်မှာ အသားတကျ ပေါက်သည်။ မျက်လုံး အနည်းငယ် မှေးကွယ်လွှဲပြီး မျက်ခုံး၊ နှုတ်စရာမရှိ။ စကားပြော

တော့လည်း အဆင်ပြေလှသည်။ လူကြီးသူမကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံရမုန်းသိသည်။ ဒီလို မိန်းကလေးမျိုးကို သား ဘယ်လိုများ စွာလာပါလိမ့်။ သား အလုပ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီကများလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်မြနှင့်ရီ ထိုမိန်းကလေးကို သဘောမကျပေ။ ကလေးမသည် ကိုယ့်သားထက် ချောနေလှနေသည်။ အဆိုးဆုံးက သားထက် ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပနေခြင်းပင်။ သားသည် ဒီအတိုင်းနေလျှင် ညီချောလေး ဖြစ်ပေမဲ့ ထိုမိန်းကလေးနှင့် ယှဉ်တွဲလိုက်သည့်အခါမှာတော့ သား၏ တောက်ပခြင်းအားလုံး စုံးစုံး ဖြစ်သွားရတော့သည်။ ညီသူသည် ဘယ်လောက်ပဲ ချောချော ဖြူသူနှင့် တွေ့လျှင်တော့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ ဆူးမှိန်သွားရစမြဲ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးအား အယ်မီဘာက ခံနိုင်ရည် ရှိမှာပဲ။ ဘယ်မိဘမဆို ကိုယ့်သားသမီးကိုသာ အကောင်းဆုံး အတော်ဆုံး၊ အတောက်ဆုံး ဖြစ်စေချင်ကြသည်ဟုတ်လား။

ဝန်တိုစိတ်သည် နှလုံးအပေါ် ဖုံးအုပ်လာသော အဲဒါ ထိုမိန်းကလေးအပေါ် စိတ်အစဉ် မကြည်လင်ဘူး။ မိန်းကလေးပြန်သွားသည့်အခါ 'မေမေတော့ သား သဘောမတူချင်ဘူးကွယ်' ဆိုမိသည်။ ထိုအခါ မျက်နှာကလေး ညှိုးနွမ်းသွားရသည်။

*ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ

ရယ်

*သူက သားထက် အသားပွေးနေတာကိုး သားရဲ့

ထိုအခါမှာတော့ သားသည် သူ့စကားကို ကမ္ဘာကျော် ဟာသတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ဝါးလုံးကွဲ ရယ်မောတော့သည်။

*ဘာများလဲလို့ မေမေရယ်၊ မေမေက အသားအရောင် ခွဲခြားနေတာကိုး။ တကယ်တော့ အသားဖြူတာ၊ မည်းတာက အပေါ်ယံ ဖြစ်တည်မှုတွေပါ မေမေရယ်၊ တကယ်တကယ်တမ်း လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မြတ်နိုးသွားပြီဆိုရင် ဖြူတာ၊ မည်းတာ၊ ဝတာ၊ ပိန်တာ မရှိတော့ဘူး မေမေရဲ့။

*အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ပြီဆိုရင်လည်း အဲဒါတွေ မရှိတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒါတွေသာ ရှိနေရင် လင်က မယားကို ပြိုင်လိုက်၊ မယားက လင်ကို ပြိုင်လိုက်နဲ့ သိပ်စိတ်ညစ်စရာကောင်းမှာ၊ ရွှေရွှေနဲ့ သားက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်မက်ကြတဲ့သူတွေဆိုတော့ အဲဒီလို ယှဉ်ပြိုင်နေစရာ အကြောင်း မရှိဘူးလေ

ဒီလိုကျတော့လည်း အဟုတ်သား။ သားကပဲ အပြောကောင်းသည်လား သို့မဟုတ် သူကပဲ သား၏ စကားဆိုလျှင် နားဝင်လွယ်သည်လား။ ထိုမိန်းကလေးကို အိမ်ခေါ်လာပြီး နောက်ပိုင်း သား အကောင်အထည်ဖော်ချင်နေသည့် စိတ်ကူးတို့ကို သဘောမကျဘူးဆိုသော်ငြား အပြင်းအထန် မကန့်

ကွက်မိတော့။

တကယ်တော့ သားကို စိတ်မညစ်စေချင်တာကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒီသားကလေး တစ်ယောက်တည်းရှိသည်ဖြစ်ရာ ဒီသားကလေး စိတ်ညှိနေလျှင် ဘယ်သွားနေရမည်မသိ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းတွေထဲကလို မိဘက သဘောမတူပေးလို့ ကိုယ့်သားသမီး မျက်ရည်အသွယ်သွယ် ဖြစ်နေသည့်အဖြစ်မျိုး သူ နည်းနည်းလေးမျှ မလိုချင်ပါ။ ပေါင်းသင်းရမည်က ကိုယ်နှင့်မှ မဟုတ်ဘဲ။ သားနှင့် အဆင်ပြေလျှင် ကျေနပ်ပြီဟု စိတ်ဝယ်တွေးပစ်လိုက်သည်။

ထိုမိန်းကလေးအား အိမ်သို့ ခေါ်လာပြီး သိပ်မကြာပါပေ။ သားသည် သူ၏ ချစ်စိတ်ကူး၊ ချစ်အိပ်မက်တို့အား လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့လေသည်။ သား၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် စိုးစဉ်းမျှ မကန့်ကွက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုမိန်းကလေး အိမ်ပေါ်သို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာသောနေ့ကတော့ ပထမအကြိမ် ရောက်ရှိလာတုန်းကနှင့် ဘာမျှ မထူးခြားနားပေ။ စိတ်အစဉ်သည် ပိုပြီး မကြည်လင်လာခဲ့။

သားကတော့ ချစ်ရသူမို့ ဘာမျှမဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ မိန်းမသားပီပီ သူထက် သာလွန်နေသော အရာများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထိုမိန်းကလေးအား ဝန်တိုချင်နေသည်။ သားက ထိုမိန်းကလေးအား ဂရုစိုက်နေသည်ကို မြင်လျှင် ကြင်စဉ်း ဇနီးမောင်နှံဟု မတွေးမိဘဲ ဝမ်းနည်းချင်သည်။ ဒီမည်းမည်း

ကြုတ်ကြုတ် အမေကြီးကို ဘယ်မြင်ပါ့မလဲဟု စကားနာထိုးချင်၏။

ဘယ်လောက်တောင် စိတ်ညှိခဲ့သလဲဆိုလျှင် ထိုမိန်းကလေးက ကောင်းကောင်းမွန်မွန် စကားပြောပါလျက်နှင့် သူ့မှာ အေးတီးအေးစက်နှင့်။ သားနှင့်ဆိုလျှင် ဖောင်နေအောင် စကားပြောတတ်သူက ထိုမိန်းကလေးနှင့်ဆိုလျှင် တစ်ခွန်းစ နှစ်ခွန်းစ၊ မပြောချင် ပြောချင်နှင့်။ သားအလုပ်သွား၍ အိမ်မှာ ချွေးမနှင့် နှစ်ယောက်တည်းရှိနေသောအချိန်ဆိုလျှင် သူ အခန်းထဲက မထွက်တော့ပေ။ အခန်းအောင်းပြီး စာပဲ ထိုင်ဖတ်နေလိုက်သည်။ ချွေးမကတော့ ထမင်းစားချိန်ရောက်လျှင် လာလာခေါ်တတ်ပေမဲ့ အတူမစားချင်၍ ဘာရှိနေလို့၊ ညာရှိနေလို့ အကြောင်းပြကာ လာခေါ်တိုင်း ပညာရှိဆန်ဆန် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။ ချွေးမ စားပြီးဟန်တူသော အချိန်ကျမှ ထွက်စားလိုက်သည်။

ဤသို့ ဘယ်အချိန်အထိ ဖြစ်နေသလဲဆိုလျှင် မြေးလေးကိုယ်ဝန်ဆောင်ခင် အချိန်အထိဟု ဆိုရမည်။ မြေးလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တော့မှသာ သားစိတ်မြေးစိတ်နှင့် ချွေးမအား ကြည်လင်သွားရသည်။ မြေးလေး မွေးဖွားလာချိန်မှာတော့ ချွေးမအပေါ်လုံးဝ ကြည်လင်သွားခဲ့ပြီ။ ချွေးမအနားက မခွာတော့။ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစားချိန်ကလွဲပြီး ကျန်အချိန်အားလုံးက ချွေးမ၏အနားမှာပဲ ကုန်ဆုံးခဲ့ပြီ။ အရင်က ပင်လယ်ခွဲ

သလောက် အခုတော့ ချွေးမအား ရေပက်မဝင်အောင် စကားပြောနေတတ်ခဲ့ပြီ။

‘သမီး ဘယ်လိုလဲ၊ နေလို့ကောင်းရဲ့လား၊ ဗိုက်ချုပ်ရိုးကရော နာနေလား၊ သက်သာရဲ့လား’

‘သိပ်တော့ မနာတော့ဘူးအမေ၊ သက်သာပါတယ်’

‘အင်း...လုပ်လုပ်ရှားရှား သိပ်မလုပ်နဲ့နော်၊ လုပ်ချင်တာရှိရင် အမေ့ကို ပြောဟုတ်ပြီလား’

မြေးလေးကို အသားရောင်ဖွေးဖွေးလေး မွေးပေးသည့် အတွက် ချွေးမကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးတော့ပေ။ သားသာ သားနှင့် အသားရောင်တူသော မိန်းကလေးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့မည်ဆိုလျှင် သူ့မြေးကလေးမှာ အသားရောင် ညိုညိုကလေး ဖြစ်နေမှာပဲဟု အခုအချိန်မှာ တွေးတတ်နေခဲ့ပြီ။ တွေးတတ်လေလေ ချွေးမအား ကျေးဇူးတွေ တဖွဖွ တင်လေလေ။

သို့သော် တစ်ခဏသာ။ မြေးလေး စကားပြောတတ်သည့်အရွယ်ရောက်လာချိန်မှာတော့ စိတ်အစဉ်သည် အရင်တိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားတော့သည်။ ချွေးမအား သိပ်မကြည်လင်တော့ပြန်။ ဝန်တိုစိတ်တို ပြန်ဝင်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ သိပ်ချစ်ရသော မြေးလေးသည် စကားစ၊ ပြောတတ်ချိန်တွင် သူ့အား ဘွားဘွားဟု မခေါ် နှိုက်နှိုက်ဟုခေါ်လိုက်သောကြောင့်ပင်။

ထို့နေ့က မြေးလေး သူ့ကို ဘာပြောနေပါလိမ့်ဆိုပြီး ခေါင်းခဲခဲ့ရသည်။ ‘အဲဒါ အမေ့ကို ဘွားဘွားလို့ ခေါ်နေ

တာ’ဟု ဆိုတော့မှ အတွေးအစဉ်အခဲတို့ ကျေပျက်ရသည်။ စိတ်မှာတော့ မကျေနပ်ခြင်း အစဉ်အခဲတစ်ခု ဖြစ်တည်သွားရသည်။ ထိုနေ့က စပြီး ရင်နာနာနှင့် တရုတ်စာသင်တန်းတက်ဖို့ သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရလေသည်။

‘အဲဒါပဲကြည့်တော့၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေ့ကတည်းက မကြီးမငယ်နဲ့ တရုတ်စာသင်တန်းတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ၊ မတက်လို့ မဖြစ်ဘူး။ ငါ့မြေးက အခုမှ ဘယ်နှနှစ်မှ ရှိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကို တရုတ်လိုပြောနေပြီ။ ကြီးများကြီးလာရင် မလွယ်ဘူး။’

‘စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ငါ့မြေးကလည်း ငါ့ကို တနှိုက်နှိုက်နဲ့၊ ဘွားဘွားလို့ ခေါ်ပါလို့ ဘယ်လိုပဲ ချောပြောပြောမခေါ်ဘူး။ သူ့အမေ သင်ပေးထားတာနေမှာပေါ့။ သူ့အမေကလည်း ငါ့ကို ဘွားဘွားလို့ ခေါ်လို့ သင်ပေးတော့ရော ဘာဖြစ်သွားမှာလို့လဲ။ ငါ့အိမ်မှာနေပြီးတော့ ငါ့အိမ်ရဲ့ ဘာသာစကားကို အလေးထားမယ် မရှိဘူး၊ တွေးလေ တွေးလေ စိတ်ပျက်မိလေပဲ သိတာရယ်’

ဒေါ်သီတာခင်သည် ဒေါ်မြနှင်းရီ ပြောသမျှကို ယပ်တောင် တခတ်ခတ်နှင့် နားထောင်နေသည်။ ဒေါ်မြနှင်းရီကလည်း သူ ပြောလိုသမျှကို ယပ်တောင်တခတ်ခတ်နှင့် အလုံးစုံ ဖွင့်ထုတ်နေလေသည်။

‘တကယ်တော့ ငါတရုတ်စာသင်တန်း တက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ ဒီတစ်ခု

တည်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်တော့လို့ပါ။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်း ကုန်စင်အောင် ပြောပြလိုက်ရင် နင် ငါ့ကို တော်တော် သနားသွားလိမ့်မယ်။ နင် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဟယ်၊ မြေးလေး မမွေးခင်တုန်းက အိမ်မှာ လူလေး သုံးယောက်ရှိတယ်။ နှစ်ယောက်က စကားပြောရင် တရုတ်လိုပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ တရုတ်စာမတတ်တဲ့ ငါက ဘယ်နှားသွားနေရမလဲ၊ ငါ့ရှေ့မှာတော့ မပြောမိအောင် ထိန်းရှာတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဟယ် ငါ့ကို မသိစေချင်တဲ့အကြောင်းတွေဆို မြန်မာလို မပြောတော့ဘူး။ ငါ့မှာ ဘယ်လောက်တောက် ခံရခက်သလဲ။’

‘သူတို့နှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ပြီဆိုရင် ငါ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ တရုတ်လိုချည်း ပြောပြီး အော်ဟစ်ရန်ဖြစ်နေကြတာလေ။ သားဘက်ကပဲ မှားတာလား၊ ချွေးမဘက်ကပဲ မှားတာလား။ ငါ့မှာလေ ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပြောလို့ ဘယ်သူ့ကို ဆုံးမရမှန်းကို မသိဘူး။ ကြာလာတော့ ငါ့ဘဝက အပယ်ခံ ဖြစ်လာသလိုပဲ။ ငါ့ မခံစားနိုင်ဘူး သိတာရဲ့။’

‘အခု မိသားစုထဲ မြေးလေးရှိလာပြီ။ မြေးလေးကပါ အဲဒီလိုဆိုရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ။ ငါ့ဘဝကြီး ရှင်လျက်နဲ့ သေနေသလို ဖြစ်နေမှာ။ အဲဒါတွေကြောင့် တရုတ်စာသင်တန်းတက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာ။ အခုတော့ ငါ့အဖြစ်က ငါ့မြေးရဲ့ ခေါ်သံ

ကြားလိုက်ရတိုင်း လည်ချောင်းတစ်လျှောက် နင်နင်သွားနေရတယ်။ တကယ်ဆို အဲဒီအသံလေးက ချိုမြိန်နေရမှာ မဟုတ်လား’

ဒေါ်မြနှင်းရီ၏ အသံတွင် ကြေကွဲရိပ်တချို့ အနည်းငယ် ရွက်လာသည်။ နှလုံးသားသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်စားခြင်း ခံထားရသလို နာကျင်နေပြီး မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်စတို့ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။ လေပူတွေသည် ပူတတ်သူဘက်သို့ ဖိုတိုက်ခတ်နေသလိုလို။ ထို့အပြင် ဒေါ်မြနှင်းရီ၏ တရုတ်ယပ်တောင်ကြီးကလည်း ဒေါ်သီတာခင်၏ ကော်ယပ်တောင်လေးလောက်တောင်မှ လေမရသလို ရှိနေပုံပင်။ ဘယ်လောက်ပဲ ယပ်ခတ်နေပါစေ၊ နဖူးနှင့် လည်ပင်းတစ်ဝိုက် ချွေးစများ သီးနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါ်သီတာခင်သည် ဒေါ်မြနှင်းရီအား ကြင်နာစာနာလှသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ငေးကြည့်နေပါသည်။ ထိုအကြည့်များ၏ အရိပ်သည် ယပ်တောင်အကြီးကြီး ကိုင်ပြီး လေမရ ဖြစ်နေပုံရသော ဒေါ်မြနှင်းရီ၏ ပုံစံကို ကြင်နာသနား၍ ဖြစ်ပေါ်လာသလား သို့မဟုတ် ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာနေပြီး သူများဘာသာစကားအား တခုတရုတ် သင်နေရသော ဒေါ်မြနှင်းရီ၏အဖြစ်ကို ကြင်နာသနား၍ ဖြစ်ပေါ်လာသလား ဆိုတာကတော့ ဒေါ်သီတာခင်ကိုယ်တိုင်ပဲ သိပါလိမ့်မည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၉ ရက်နေ့မှ ၂၀၁၅ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၆ ရက်နေ့အထိ

- (၁) မြင့်မိုးရဲကျော်လင်း(မိုးမိတ်) ဒါတို့ပြည် ဒါတို့မြေ တို့ပိုမိုတုံ့မြေ မိုးမိတ်၊
- (၂) မောင်သာခိုင်(မကျွေး) တရားသလား၊ မကျွေး။
- (၃) ရဲခွမ်းနေ အိပ်မက်သစ်ပင်၊ မေ့ရဲဘွယ်၊
- (၄) ရဲရင့်လုံ(ဆေး-မန်း) မျက်ရည်တစ်စက်စင်အတ္ထုပ္ပတ္တိ၊ မေ့ကိုင်း၊
- (၅) ငြိမ်းချမ်းစော် ကမ်းလည်းမမြင် လမ်းလည်း မမြင်၊ တာ/ဥတ္တလား၊
- (၆) ပင့်သက်(ထားဝယ်) ယုံကြည်ချက်ဖြစ်သော မေ့ပါလော့... ဒီတော့၊ ရန်ကုန်၊
- (၇) လွင်သန့် (ဆေး-၂) စပယ်ကိုကို၊ ရန်ကုန်၊
- (၈) ခိုးသူရ တောမီး၊ ရန်ကုန်၊
- (၉) မောင်ညွန့်မာ ချိန်ခါးစွာ သမယမှာ ထာဝရ အစွမ်းလေသော၊ ကျောက်ပန်းတောင်။
- (၁၀) မောင်ညွန့်မာ တစ်ခါတုန်းက နှစ်ကျော်ပြေးသုံးဆယ်၊ ကျောက်ပန်းတောင်။
- (၁၁) မြင့်မိုးရဲကျော်လင်း(မိုးမိတ်) စာတင်ထား၊ စာကြည့်များ၊ မိုးမိတ်၊
- (၁၂) မြင့်မိုးရဲကျော်လင်း(မိုးမိတ်) မြစ်ပြင်လယ်မှာ၊ မိုးမိတ်၊
- (၁၃) ဒေသနာ(ဆင်ဖြူကျွန်း) ကိစ္စရှိ ကိစ္စရှိ၊ ဆင်ဖြူကျွန်း။
- (၁၄) ရဲခွမ်းနေ စာရေးရှင်တို့မြို့၊ မေ့ရဲဘွယ်၊
- (၁၅) မေတ်ကျော်စွာဝင်း(ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)မယ်စွာ စာတင်ထားတယ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၆) ငြိမ်းချမ်းစော် ချိုးလေးတစ်ကောင်၊ ရန်ကုန်၊
- (၁၇) ကိုကိုလူဆိုး ခုခံယုံဖြစ်မှတ်မရှိတဲ့အခါ Email,
- (၁၈) မင်းတင်သိန်း(ပွင့်လှာ) ရှောင်မှီ၊ မေ့ကိုင်း။
- (၁၉) ထွန်းအောင်ရင်(မှောင်ဝ) ပျောက်ဆုံးသွားသော ညတစ်ည၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၀) ဆုပန်းအိမ် အမေ့ရယ် ကျွန်တော်ရယ် တာတန်ရယ်၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၁) ဝင်းတင်(ရွှေရောင်မြေ) အမှတ်ပိုင်တိုင် ၉၇၂၊ ထာဝရ၊
- (၂၂) မင်းမူပိုင် ကျစ်ပစ်တစ်ကောင်ရှိ နတ်သမီးအိပ်မက်၊ ရန်ကုန်၊
- (၂၃) မင်းမာန် တတိယလွှဲ၊ မေ့ပြည်တော်

■ အေးမြတ်မြတ်ချီ ပြုစုသည်။

တိတိတာတာ ကလူသံမြူသံတို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်မှာ
 နှစ်နှင့်ချီ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ့အိမ်ဘေးမှ တိုက်အိမ်ကြီးသည်
 ထိုကောင်မလေး စတင်ရောက်ရှိလာခဲ့သောနေ့မှစ၍
 ပြန်လည်စိုပြည် အသက်ဝင်လာခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း ၁၀ နှစ်နီးပါး
 လူသူကင်းမဲ့နေခဲ့သည်မို့ ရွပ်ယှက်ခတ်ကြီးထွားလာခဲ့သော
 ရှုံ့ရှယ်ပိတ်ပေါင်းများသည်လည်း ကောင်မလေး၏အတိုးဖြစ်သူဟု
 ထင်ရသည့် အာကြီးလက်ထက်ဝယ် တစ်နေ့တခြား ရှင်း၍လင်း၍
 လာခဲ့သည်။ အတိအကျ ပြောရလျှင် ကောင်မလေးတို့
 မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်၏ ပြောင်းရွှေ့သက်တမ်း တစ်လအကြာတွင်
 ထိုအိမ်လေးသည် လက်ရှိ သူနေထိုင်နေသည့် အိမ်နီးပါး သက်ရှိရနံ့များ
 ပျံ့လွင့်လာသည်ကို သူသတိထားမိသည်။ သို့သော် ကောင်မလေးတို့
 မြေးအဘိုးသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အိမ်နီးချင်းများနှင့်
 အထူးတလည် စကားပြောခြင်း၊ မိတ်ဆက်ခြင်းဟူသည် မရှိ။
 မနက်မိုးလင်းလျှင် ကောင်မလေးတို့ မီးဖိုချောင်သည် အငွေ့တလူလူ
 မီးခိုးတလူလူဖြင့် ဖွန်ထူနေတတ်စမြဲ။ ကောင်မလေး ချက်ပြုတ်
 ပြင်ဆင်နေသည့်အချိန်တွင် အာကြီးကို အိမ်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်တွင်

ကျေးဇူးတင်

ပတ်သက်ခြင်း

အမှတ် ၃၁၂ နိုင်ငံက ၂၀၁၇

ရွှေမင်း

ပေါက်တူးတစ်လက် သို့မဟုတ် စားမတစ်ချောင်းနှင့်အတူ တွေ့မြင်ရစေမိ။ အဘကြီးသည် အသက် ၆၀ ကျော် ၇၀ နီးပါးခန့် ရှိပြီဖြစ်သော်ငြား လက်ပျဉ်းရေ သိပ်မကျ၊ ပါးရေလည်း သိပ်မတွန့်သေးပေဘဲ အားကောင်းမောင်းသန်နီးပါးဖြစ်၍ တက်တက်ကြွကြွ ပေါင်းသင် မြက်ပေါက်နေနိုင်သည်ကို သူအထူး သတိထားမိသည်။ ကောင်မလေးကမူ အသက် ၂၀ နီးပါးခန့်ရှိ၍ တောင့်တင်းသွယ်ချပ်သော ဓမ္မာကိုယ်၊ မသိမသာ ကောက်သော အညှိဘက် ခပ်သန်းသန်း ဆံ့ဖွယ်များနှင့် ငယ်ရွယ်သူတို့၏ နုပျိုခြင်း၊ ဖျတ်လတ်ခြင်း၊ ကြော့ရှင်းလှပခြင်း၊ ဂုဏ်တို့ကို အထူးတလည်ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ သို့သော် ခေတ်ဆန်သော ဆတ်ကော့လတ်ကော့ ခပ်ဟော့ဟော့ ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သနပ်ခါးပါးကွက်ကွားနှင့် အင်မတန် ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိလှသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဟု သူကောက်ချက်ချမိသည်။

နေ့လယ်ခင်း အချိန်များတွင် အဘကြီးသည် တစ်ရူးတစ်မော အိပ်နေတတ်ဟန်ရှိပြီး ကောင်မလေးကမူ အပြင်ဘက်ရှိ ကွပ်ပုစိလေးတွင် ဆန်ကော့တစ်ချပ်နှင့် စပါးလုံး ကောက်နေတတ်သည်။ မြန်မာ့ဆန်ဆန် ရွှယ်ပြီး ဖွယ် လှပနေသည့် ကောင်မလေးကို နေ့စဉ်ရက်ဆက် မြင်တွေ့လာရသည့်အခါ သူ၏ အသစ်စက်စက် နှလုံးသားသည် အသက်ဝင်စ ပြုလာကြောင်း သူ စိတ်မိလာသည်။

ညနေခင်း
အချိန်များတွင်
မြေးအဘိုး
နှစ်ယောက်
အတူတူ
ရေချိုးသည်ကို
မြင်တွေ့ရသည်
ကိုတော့
သူ့စိတ်ထဲတွင်
ကသိကအောက်
ဖြစ်မိသည်
အဘိုးဖြစ်သူကို
ဆပ်ပြာတိုက်
ချေးတွန်းပေးသော
ကောင်မလေး၏
လက်ချောင်း
များသည်
အလုပ်ကြမ်း
လုပ်လေ့လုပ်ထ
မရှိကြောင်း
သူ
တွေးမိသည်

သစ်ရွက်ကြီး သစ်ရွက်ကြားမှ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာသော နေရောင်များသည် နူးညံ့သော ကောင်မလေး၏ ဆံ့ဖွယ်များအပေါ် ဖြန့်ကြက်ကျရောက်သည့်အခါ နီညိုရောင် မျော့မျော့အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည့် ထိုဆံပင်လေးများကို သူ ရင်ခုန်တတ်လာသည်။ ကောင်မလေး၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်သည်လည်း ရောင်ပြန့်ဟပ်နေသည့် နေရောင်နှင့်အတူ ပန်းနုရောင် သန်းသွားသည်ကို မြင်တွေ့ရပြန်လျှင်

သူ၏ နှလုံးခုန်သံများ ကျယ်လောင်လာကြောင်း သူ ခံစားလာရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သီချင်းအေးအေးလေးများကို ကောင်မလေး၏ ချိုမြိန်နှုတ်ခမ်းထက်မှ ခပ်သဲ့သဲ့ ကြားရတတ်သည်။ ကောင်မလေးကို တစ်ယောက်တည်း သီးသန့်မြင်တွေ့ရသည့်အချိန်မျိုးတွင် ကောင်မလေး၏ နီတာရဲရဲ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးများသည် သူ၏ စူးရှသော မျက်ဝန်းစက်ကွင်းထဲဝယ် တစ်ဝဲလည်နေရစေမိပြန်သည်။

ကော့ငယ်မလေး၏ အကြောင်းကို ဖြစ်နိုင်လျှင် အတွင်းကျကျ သူ သိချင်မိသည်။ အမှန်မှာမူ သူသည်လည်း သူ၏ အလုပ်အသိုင်းအဝိုင်းတွင် မိန်းကလေးများစွာနှင့် ထိတွေ့ဆက်ဆံ ပြောဆိုဖူးသည်။ သို့သော် ယောက်ျားသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အလှကို ခံစားထိတွေ့ မြင်တတ် ရှုတတ်ခဲ့သည်မျိုးဟူသည့် သူ နှလုံးသားတွင် တစ်ကြိမ်မျှ မဖြစ်ပေါ်ဖူးခဲ့ပေ။ သို့သော် ဤကောင်မလေးကိုမူ စေ့မြင်တွေ့သည့် အချိန်ကပင်စ၍ သူ၏မျက်ဝန်း ပုံရိပ်ထဲတွင် တံဆိပ်စတိန်မိခဲ့သည်ကို သူ သတိမထားခဲ့မိသော်ငြား သူ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကောင်မလေး ရောက်မလာခင်က သူ၏ သာမန် အလုပ်ပိတ်ရက်များသည် သတင်းစာဖတ်ခြင်း၊ အခွေကြည့်ခြင်းတို့ဖြင့်သာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မရှိဘဲ သမားရိုးကျ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ထိုထိုသော ပျားပိတုနီးနီးမလေး

ဘေးတွင် ရှိနေပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စည်းချက်ညီညီ တစ်ရွက်ချင်း လှန်ဟန်ပြု၍ ကောင်မလေး၏ လှုပ်ရှားမှု ပုံစံများကို မျက်လှည့်ဆန်ဆန် ခိုးခိုး ကြည့်တတ်သည့် အလုပ်ကိုသာ နှစ်ခြိုက်စွာ သူ ပြုလုပ်နေခဲ့သည်။

ညနေခင်း အချိန်များတွင် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်အတူတူ ရေချိုးသည်ကို မြင်တွေ့ ရသည်ကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကသိကအောက် ဖြစ်မိသည်။ အဘိုးဖြစ်သူကို ဆပ်ပြာတိုက် ချေးတွန်းပေးသောကောင်မလေး၏လက်ချောင်းများသည် အလုပ်ကြမ်း လုပ်လေ့လုပ်ထမရှိကြောင်း သူ တွေးမိသည်။ အဘကြီးသည်လည်း သူ မြေးဖြစ်သူကို အတော်လေး ချစ်ဟန်တူ၏။ ကောင်မလေးနှင့်အတူ ရေချိုးတိုင်း ရေခွိုးတိုင်း ကော့ငယ်မလေး၏ မျက်နှာကို ဆပ်ပြာမြွှပ်များဖြင့် သုတ်လိုက်၊ ကလိထိုးလိုက်ဖြင့် မြေးနှင့်အတူ နှစ်စရာများကို ဖန်တီးတတ်သည်။ အဘကြီးသည် သာမန်အမြင်အားဖြင့် ရုပ်တည်သော်လည်း ကောင်မလေးက တစ်ခါ ရယ်နေလျှင်မူ သွားကို ဖြဲနေအောင် ပြုံးနေတတ်သည်။

ညနေတိုင်း ညနေတိုင်းတွင် ကောင်မလေးသည် အဘကြီးကို ခြေဆုပ်လက်နယ် ပြုစုပေးတတ်သည်။ ထိုသို့ မြင်တွေ့ရလျှင် ကောင်မလေးကို သူ သမားမိသည်။ အဘကြီးသည် ကောင်မလေးထိုသို့ နှိပ်နယ်ပေးသည်ကို မိန့်မိန့်ကြီးပင် ဖိမိမိမိမိတတ်

သေးသည်။ အဘကြီးကပင် မြေးဖြစ်သူကို ခိုင်းသလော၊ ကောင်မလေးကပင် အဘိုး ဖြစ်သူကို သိတတ်သလော သူ ခွဲစားမတတ်ပါ။ ကောင်မလေး ပင်ပန်းမည်ကိုမူ သူ အထူးစိုးရိမ်သည်။ ကောင်မလေး၏ လက်ချောင်းနှစ်လေးများကို မညောင်းညာစေ ချင်သည်မှာ သူ၏ အရိုးခံ စိတ်ထားပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကောင်မလေးသည် အဘကြီးကို ထိုကဲ့သို့ ပြုစုနေခြင်းအပေါ် စိတ်ညစ်မှိုင့် တွေ့နေသည့်ဟန် တစ်စက်ကလေးမျှပင် မတွေ့ရ။ တစ်ခါတစ်ရံ အဘကြီး၏ ပေါင်ဖုန်းကို နှိပ်နှယ်သဟန်ပြု၍ အလိုထိုးလိုက်၊ အဘကြီး၏ ခြံထဲပုဂ္ဂိုလ်ကို ပုတ်လိုက်ဖြင့် အဘကြီးကိုပင် ပြုံးပျော်ကာ အဘိုးစားနေလိုက်သေးသည်။ အဘကြီးကလည်း ကောင်မလေး ထိုသို့ ကျီစားတိုင်း ကောင်မလေး၏ ပါးနှစ်ဖက် နီလက်ဖြင့် ဆွဲညစ်လိုက်၊ ဆံနွယ်လေးများကို ဆွဲခါ နီထဲဖြင့် မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်တို့ အမြဲနေသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါတွင်မူ အဘကြီးကို သူ ဒေါသထွက်မိသည်။ သူ၏ နှလုံးသားတွင် ရွှေနှင်းထက် နေရာပေါ် မြန်းနေသော ကောင်မလေး၏ ပျော့ပျောင်းသော ဆံနွယ်၊ နီနီခွံ ပါးပြင်နုနုလေးများကို တွေ့သည့် အကြောင်းကြောင့် နီနီ မပွန်းပုံစေချင်ပါ။ သို့သော် တစ်နည်း ပြန်တွေးကြည့်လျှင်မူ အဘိုးဖြစ်သူကို နီလေးသေးမရှိ ပြုစုပေးတတ်သော ဤကောင်မလေးသည် အချိန်တန် အိမ်ထောင်

ကျသည့် အခါတွင်လည်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို ယုယုယယ ဆက်ဆံ ကြင်နာနေပေလိမ့်မည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ခင်ပွန်းနေရာ ဆွဲထည့်၍ တစ်ကြိမ် ထက်မနည်း လိုရာဆွဲတွေးခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံမှသာ ခဲရာခဲဆစ် ရတတ်သော ကြိုးတောင့်ကြံ့ခဲ ညနေခင်းများတွင် ကောင်မလေးကို ရေချိုးကန်တွင် တစ်ယောက်တည်း တွေ့ရတတ်သည်။ ရေစက်များသည် လှပသော ငါးရဲ့ ကိုယ်လုံးပိုင်ရှင် ကောင်မလေးပေါ်တွင် ဟီးလေးခိုထနေသည့်အခါ သူ၏ နှလုံးခုန်သံသည် ဂျာမဇီမ် ကရိုးကရွှင်ဖြစ်ရသည်။ အကျည်းတန်သူကို ဆည်းဆာက လှစေတတ်သည်ဟူသော စကားကို သူ ပြောင်းပြန်လှန်ခံချင်သည်။ သူ့အတွက်မူ ဝါဝင်းနုညက်သော အသားအရေ၊ ရေစိုနေသော ခြေသင်းလေးများ၊ ဖားလျှားချထားသော ဆံနွယ်များနှင့် ကြောမောတင့်တယ်သည့် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် မျက်နှာလေးသည် သူ၏ အကျည်းတန်ခဲ့သော သာမန်ညနေခင်းများကို ပြန်လည်လှပစေခဲ့သည်ဟု ကစဉ်ကလျား တွေးမိတိုင်း သူ၏ အသွေးအသားတို့သည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာရသည်။ စင်စစ် သူသည် ကောင်မလေးအပေါ်တွင် ၅၂၈ ထက်ပိုသည့် အရာများဖြင့် ဖုံးအုပ်ချင်လာသော သူ့ဆန္ဒများကို

ကောင်မလေးထံ ဖွင့်ဟ လိုချင်လာမိသည်ကို သူ မငြင်းဆန်နိုင်ပါ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဆွဲဆောင်မှုအား ပြင်းထန်လှသော ဣန္ဒြေရှင် ကောင်မလေးအပေါ်တွင် သူ၏ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရိုးသားအောင် ထားသည်။ ကောင်မလေးထံမှ ပြုံးပန်းတစ်ရာဖြင့် တန်ပြန်ပုံတင် ထပ်လာမည့် အရာမှန်သမျှကို ငဲ့လင့်စွာ သူလိုချင်မိလာသည်။ သို့သော် ခက်နေသည်က ကောင်မလေးနှင့် သူသည် စကားစမြည် ပြောနိုင်သည့် ခွင့်အရေးရရန်ပင် ဝေးစွ၊ မျက်မှန်းပင် မတန်းဖူး။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးထံမှ ရင်းနှီးမှုကို သူ ရယူချင်လာမိသည်။

ကောင်မလေးတို့အိမ်မှ ညဘက် သန်းခေါင်ယံအချိန်ထိ ခပ်ကျယ်ကျယ် ကြားရလေ့ရှိသော တရားသံများကို သူရင်းနှီးကျွမ်းဝင် လာသည့်အခါ ကောင်မလေးသည် ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါသာမက စိတ်နှလုံးစာရှိတ္တတွင်ပါ ကျက်သရေတင့်ဝေနေလိမ့်မည်ဟု သူတွက်ဆမိသည်။ စကားပင်မပြောဖူးသေးသော်ငြား ကောင်မလေးအပေါ်တွင် ထားရှိသည့် သူ၏မေတ္တာများကို ပို၍ရက်ရောလာမိသည်။

ကောင်မလေးတို့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်သည် ပုံမှန်အားဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်လေ့ထွက်ထ မရှိ။ ခြံဝန်းထဲတွင်သာ နိစ္စဓူဝ အလုပ်များနှင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် အချိန်ကုန်လေ့ ရှိသည်။ အိမ်မှက်စွအသေးစားများမှ လွဲ၍ ကောင်မလေးတွင် အခြား

သော ထွေထွေထူးထူး လုပ်စရာဟူသည် မရှိ။ အဘကြီးသည် ကောင်မလေးကို လိုလေသေး မရှိစေရန် ဖူးဖူးမှတ်ထားပုံရသည်။ စင်စစ် အဘကြီးတို့ မိသားစုသည် ချမ်းသာသော အသိုက်အဝန်းမှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု သူကောက်ချက်ချမိသည်။ အဘကြီးကမူ သူ၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာများကို လက်အောက်ငယ်သားများထံ အပ်နှံထားခဲ့ပုံ ရသည်ဟု သူထင်မိသည်။ အဘကြီးတို့ခြံသို့ ခဲရောင်ပြောင်ပြောင် ကားကိုစီး၍ တစ်လလျှင် တစ်ခါခန့်သာ လာတတ်သော လူငယ်တစ်ယောက်သည် အဘကြီးကို တရိတသေ ဆက်ဆံနေတတ်သည်ကို အမြဲမပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော သူက ပို၍သတိထားမိသည်။ စင်စစ် အဘကြီးသည် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင် သူဌေးကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု အရိပ်အငွေအားဖြင့် သူ ခန့်မှန်းမိသည်။ ထိုအခါ သူ၏ ဘဝအခြေအနေနှင့် ကောင်မလေးကို ရယူပိုင်ဆိုင်ရန်မှာ ရွှေ့ပြည်တော်ကို မျှော်တိုင်း ဝေးလာရသကဲ့သို့ သူ့နှလုံးသားတွင် ခံစားလာရသည်။ ထိုသို့သော အချိန်မျိုးတွင်မူ ကောင်မလေးနှင့် နီးစပ်လိုသည့် သူ၏ လက်ရှိဘဝပေး အခြေအနေကိုပင် စက်ဆုပ်လာမိသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခွင့်အရေးသာ ရပါက ကောင်မလေးထံမှ ခင်မင်မှုကို သူတောင့်တ မျှော်လင့်မိသည်။ ဤအဆင့်ကိုသာ ကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် သည်းသည်း

လုပ် အူယားဖွယ်ကောင်းသည့် ကောင်မလေး၏ စကားသံတို့ကို ကြားရနိုင်မည်ဟုလည်း အကြွင်းမဲ့ သူယုံကြည်နေမိသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်မလေးသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဆင်ယင်ထားသော အဝတ်အစား အရောင်များသာ ပြောင်းလဲသွားသော်လည်း နေထိုင်မှုပုံစံက ပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည့်အခါ သူ၏ အကြံတို့ကို အသစ်အသစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစား ဖန်တီးမိသည်။

ထိုအခါ စဉ်းစားခြင်းပေါင်းများစွာမှ သန္ဓေတည်ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည့် အကောင်းဆုံး အကြံဉာဏ်တစ်ခုကို လက်တွေ့ အကောင်ထည်ဖော်ကြည့်ရန် သူ၏ စိတ်ကို ရဲဆေး တိုက်ကျွေးလိုက်သည်။ ၃ လနီးပါးခန့် လိုသေးသော မွေးနေ့ကို သူအလိုရှိသော မနက်ဖြန်သို့ ခေတ္တပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ လမ်းထိပ် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှ မုန့်ဟင်းခါး သုံးပွဲကို စတီးချိုင့် အသစ်လေးထဲ ထည့်၍ ကောင်မလေးအိမ်ရှေ့သို့ အရေစွန့်ကာ သွားသည်။ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်လုံး အိမ်ထဲတွင်သာ ရှိနေကြဟန်တူသည်။ ခြံဝန်းထဲတွင် မည်သည့် အရိပ်အယောင်မှ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် လည်ချောင်းကို အထစ်အငေါ့ မရှိစေရန် ချောင်းဟန်လိုက်ပြီးမှ သူ၏ တုန်ယင်သော အသံကို ကြိုးစားဖျောက်ကာ အသံပြုလိုက်သည်။

“အိမ်ရှင်တို့ ဖို့ အိမ်ရှင်တို့”

ကောင်မလေးနှင့်အတူ
ရေချိုးတိုင်း
ရေချိုးတိုင်း
ကောင်မလေး၏
မျက်နှာကို
ဆပ်ပြာမြှုပ်များဖြင့်
သုတ်လိုက်
ကလိထိုးလိုက်ဖြင့်
မြေးနှင့်အတူ
ပျော်စရာများကို
ဖန်တီးတတ်သည်
အဘကြီးသည်
သာမန်
အမြင်အားဖြင့်
ရပ်တည်
သော်လည်း
ကောင်မလေးက
တခါခါရယ်နေလျှင်မူ
သွားကို
ပြီနေအောင်
ပြုံးနေတတ်သည်

နှစ်ခါ သုံးခါ ဆင့်ခေါ်လိုက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ အဘကြီး ထွက်လာသည်။ သူ၏ အတွေးကမ္ဘာထဲတွင် ကတ္တီပါ ပုံတော်ဖိနပ်လေးကို ဣန္ဒြေရစမ်းကာ လှံချည်လှလှလေးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းလာမည် ကောင်မလေးကို တမ်းတမှန်းဆခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုမှ မှန်းချက်နှင့်နှုန်းထွက်မကိုက်သောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်သွက်သွက်

လျှောက်လာသော အဘကြီးကိုသာ ခပ်သဲ့သဲ့လွမ်းသော အပြုံးဖြင့် စိတ်မပါတပါစကားဦး ချီလိုက်ရသည်။
“ဪ အဘကြီး ကျွန်တော်က ဆေးအိမ်ကပါ။ မွေးနေ့မို့လို့ မုန့်ဟင်းခါး လာပေးတာပါ”

မျက်တောင်မွေး စူးစူးဖြင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ကြည့်နေသော အဘကြီး၏ မျက်နှာကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ သူအနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည်။ အဘကြီး၏ မျက်နှာတွင် ပြုံးရိပ်ဟူသည် တစ်စက်မျှ မရှိ။ ထို့ကြောင့် ကောင်မလေးအပေါ် ထားရှိသော သူ၏ ရည်မှန်းချက်များအတွက် စိုးရိမ်လာမိသည်။

“ဪ အေး ဒါပဲ မဟုတ်လား ချိုင့်ပေးလေ၊ ခဏနေ ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ် အဘကြီး”

ကျေးဇူးတင် စကားကို မဆိုထားဘိ။ ညင်သာနူးညံ့သော လေသံများပင် အဘကြီးထံမှ တန်ပြန်လာသည့်အတွက် သူ အနည်းငယ်တော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသွားသည်။ သို့သော် မိမိ၏ ပစ်မှတ်သည် ကောင်မလေးသာဖြစ်သောကြောင့် အဘိုးဖြစ်သူ၏ စိတ်ထား ဤအခြေအနေတွင် ရှိနေနိုင်သည်ကို သူကြိုတင်တွက်ဆခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အတန်အသင့် ခံသာသည်။

ဒီတစ်နည်းနှင့် မဖြစ်နိုင်တော့သည့်အတွက် ကောင်မလေးကို ချဉ်းကပ်နိုင်မည့် ကံကောင်းမည့်နေ့ကိုသာ သူစောင့်မျှော်နေမိသည်။ ကောင်

မလေးကို မျက်ခြည်မပြတ်သတိထား စောင့်ကြည့်ရသည့် အလုပ်ကို ပင်ပန်းသည်ဟု သူ မထင်။ တိုး၍တိုး၍သာ လိုလိုလားလား ရှိလာသည်ကို သတိထားမိလာသည့်အခါ ကောင်မလေးအပေါ် သက်ရောက် စွဲကပ်နေသော မေတ္တာအဟုန်သည် အင်မတန် ကြီးမားနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူ ခံစားသိရှိလိုက်ရသည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း စာရွက်လှန်သည့် အလုပ်ထို့ပုံသေနည်းသဖွယ် ပြုလုပ်နေသော သူ့အဖြစ်ကို ကျေနပ်ဆဲ ကျေနပ်မြဲသာ ဖြစ်သည်။

“ဂလုတ် ဂလွက်”

ကောင်မလေးတို့အိမ်ခြံနင်းခံလေးမှ အသံကြောင့် ကောင်မလေးကို သူ အသံသတိထား ကြည့်မိလိုက်သည်။ ထိုစဉ် မြင်တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမျက်လုံးကိုပင် သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်ဆင်ထားသော ကောင်မလေးကို နေဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် သူမှ ငါတက်သွားမိသည်။ ကောင်မလေးသည် မိုးခေါ်နတ်သက်ကြွေ၍ ပြုတ်လာလာသည့် နတ်သမီးလေးအလား အလှရောင်ချာတဖိတ်ဖိတ် ဖြာထွက်နေသည်။ ကတ္တီပါဖိနပ်အစား ခုံမြင့်မြင့် ဒေါက်ဖိနပ်လေး နေရာယူထားသည်။ ဒူးခုံသော ဝတ်ဆင်ထားသည့် အတွက် သွယ်ပျောင်းလှသော မွေးစိမ်းနုနုနှင့် လှလှလေးများကို ပါးစပ်အဟောင်းသေးဖြင့်

ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဆံပင် ကိုလည်း ခါတိုင်းကဲ့သို့ သိမ်း ဆည်းမထား။ ခပ်ပြေပြေ ချထားသောကြောင့် လေ တိုက်လျှင် ဆံနွယ်လေးများ လေဟုန်စီးနေသည်ကို သူ သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေမိသည်။

ကောင်မလေး၏ အလှ ကို ငေးမောခံစားနေစဉ်ပင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကောင်မ လေးသည် အဘကြီးမပါဘဲ ခြံတံခါးကိုဖွင့်၍ အပြင်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်သွား သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ သောကြောင့် အူမြူးမကတ် သူ အပျော်လုံးဆိုးသွားသည်။ သူ့စောင့်မျှော်ခဲ့ရသော နေ့ သည် ဤနေ့ဖြစ်သည်။ လုပ် သင့်လုပ်ထိုက်သည်တို့ကို ဤ နေ့တွင်ပင် အပြီးသတ် လုပ် ဆောင်ရန် သူ ဆုံးဖြတ်၍ ကောင်မလေးနောက်သို့ မသိ သော လိုက်သွားကြည့်မိ သည်။ အဝတ်အစားဒီနှိုင်း ဖင် ပြောင်းလဲသွားသော်ငြား ထမ်းလျှောက်သည့် ပုံစံကမူ ယခင်အတိုင်း လှမြဲလှဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းထိပ်သို့ ရောက် သောအခါ ကောင်မလေး သည် ဘတ်စံကားပေါ်သို့ အုတ်ခနဲ ခုန်တက်သွားသည်။ လှမ်းမကမ်းမှ မသိသော သိုက်လာခဲ့ရသည်ဖြစ်ရာ သူကမူ ဘတ်စံကားကို မမီ ထိုက်။ ဤကဲ့သို့ ရဲခဲလှစွာ သော အခွင့်အရေးမျိုးကို ဆက်လွှတ်ခဲ့ရသောကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ နားရင်းပါးရင်း ဖင် အုပ်ပစ်ချင်မိသည်။ အိမ်ထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွင် ကျဆီမ့်တစ်ခွက်ကို အလှည့်စွာ အချိန်ဆွဲသောက်

၍ ကောင်မလေး၏ ပြန် အလာကို မျှော်လင့်တကြီး စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ သို့ သော် ကောင်မလေးက မည် သည့်နေရာသို့သွား၍ မည် သည့်အချိန် ပြန်လာမည်ကို မသေချာသဖြင့် အိမ်မှာပင် သာ ပြန်လာလိုက်တော့ သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာ သော်လည်း စိတ်ကမူ ကောင်မလေးထံတွင်သာ ကျန်ရစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ထဲမဝင်နိုင်သေးဘဲ ကောင်မလေးတို့အိမ်ရှိရာ ဘက်သို့သာ သူ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်နေမိသည်။ အဘကြီးသည်လည်း ယနေ့ မှပင် ထူးထူးခြားခြား အိမ် ပေါ်မှ ဆင်းမလာသော ကြောင့် သူ၏ ချောင်းကြည့် ခြင်း အလုပ်ကို ရေးကြီးခွင် ကျယ် သတိထားစရာ မလို တော့။ သူ၏စိတ်ထဲတွင် ဂါဝန်အဖြူလေးနှင့် လှနေ သော ကောင်မလေးကိုသာ တသသ မြင်ယောင်နေမိ သည်။ ကောင်မလေး၏ ပြန် အလာကိုလည်း လည်ပင်း ရှည်အောင် စောင့်မျှော်နေမိ သည်။ ကောင်မလေးသည် တစ်ခါမှ အပြင်သို့ ထွက်ဖူး သည်ဟု သူ မထင်သော ကြောင့် ကောင်မလေး တစ်ခု ခု ဖြစ်နေမည်ကိုလည်း သူ တွေးပူရသေးသည်။ ကောင်မလေးသည် မည် သည့်နေရာသို့ သွားသည်မသိ

ညဘက်အထိ ပြန်မလာသည့် အတွက် သူ၏စိတ်ပူမှု ဒီဂရီ တို့သည် တစ်စတစ်စနှင့် မြင့် တက်လာရသည်။

သို့သော် သူ တစ်ခု တွေးမိသည်က အဘကြီး သည် ကောင်မလေးနှင့် အတူရှိစဉ်က ကောင်မလေး ကို သူ့မျက်စိအောက်မှပင် အပျောက်ခံသည်မဟုတ်။ ယခုမူ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်ပင် အိမ်ထဲမှ ထွက်မျှော်နေခြင်း မရှိသောကြောင့် ကောင်မ လေးသည် ခရီးရှည် တစ် နေရာသို့ သွားလေသလော ဟု သူ အောက်မေ့မိသည်။ ထိုအခါတွင်ကား သူ၏ ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီး အနည်း ငယ် သက်သာရာရသွား သည်။ သို့သော် ကောင်မ လေး ထွက်သွားစဉ်က လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ် ခပ်သေးသေးတစ်ခု ပါသွား သည်ကိုသာ သူသတိထားမိ သည်။ အခြားသော မည် သည့် ပစ္စည်းမျှ ပါမသွားခဲ့။ ထို့ကြောင့် တစ်ဖန်ပြန်၍ သူ စိတ်ပူလာရပြန်သည်။

နေဝင်၍ ညအမှောင် ဘက်သို့သာ သန်းလာသည်။ ကောင်မလေး၏ အရိပ် အယောင်ကို သူ မတွေ့ရ သေး။ သူ၏စိတ်များ ဂနာ မငြိမ်ဖြစ်လာသည်။ ကောင်မ လေး ညအိပ်ခရီး ထွက်သွား သည်မျိုး ဖြစ်ပါစေဟု သူ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိ သည်။ အဘကြီးသည် လည်း ရေထွက်မချိုးဘဲ အိမ်ထဲတွင်သာ နေနေသည် ဟု ထင်ရသောကြောင့် လှမ်း ၍ စပ်စုရန် အခြေအနေက မပေးသာပေ။ ညဉ့်သည်

နက်သထက် နက်လာသည်။ ကောင်မလေး၏ ပုံရိပ်ကိုမူ တစ်စမျှ မမြင်တွေ့ရသေး။ ခါတိုင်းကြားနေကျဖြစ်သည့် တရားခွေအသံသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်ကို သူ သတိထားမိ လိုက်သည်။ ထိုအခါ ထို တရားသံတို့သည် အဘကြီး နှင့် လားလားမျှ မသက်ဆိုင် ဘဲ ကောင်မလေးကသာ နာယူနေလေ့ရှိသည်ကို သိလိုက်ရသည် အတွက် အဘကြီးကို သူ နှာခေါင်းနှံမိ သည်။ မြေးဖြစ်သူလောက် ပင် ဘာသာရေး မကိုင်းနှိုင်း သော အဘကြီးဟု စိတ်ထဲ တွင် ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ယိုးစွပ် ပစ်လိုက်သည်။

သို့သော် ဤသည်က သူ့အတွက် အရေးမကြီးပေ။ ကောင်မလေး ပြန်ရောက်လာ ခြင်း၊ မရောက်လာခြင်းကို သာ သူ စိတ်ဝင်စားသည်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကောင်မ လေးကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေ ခဲ့သူမို့ ယခု ကောင်မလေးကို မတွေ့ရသည့်အခါတွင် သူ ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး ဗလာ နုတ္တိဖြင့် ဟာတာတာ ဖြစ်လာ ရသည်။ ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ် သော်ငြား အိမ်ထဲသို့ မဝင်နိုင် တော့ဘဲ ကောင်မလေးကို သာ လှမ်းမောတသသ စောင့်ဆိုင်းနေမိသည်။ သို့ သော် မိုးသာစင်စင်လင်းသွား သည် ကောင်မလေးကမူ ပြန်မလာသေး။ သူထင်ထား သကဲ့သို့ပင် ခရီးထွက်သွား ခြင်းမျိုး ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင် သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့် ဖြည့်တွေးနေရသည်။

နှစ်ရက် သုံးရက်ကြာ စာမျက်နှာ(၂၀)သို့...

ကျွန်တော်
ငယ်ငယ်က
'အဝဲ...အဝဲ'ဟု
အခြားကလေးများ
နည်းတူ ငိုတတ်
ခဲ့ပါသလား။ ကျွန်တော်
သိပ်သိချင်ပါသည်။
ထို့အတူ မေမေ့ကိုလည်း
မေးချင်စမ်းလှသည်။
သို့သော် ကျွန်တော်
ဒီနေ့အထိ 'မေမေ့'ကို
မမေးနိုင်သေးပါ။
ပေမေနှင့် မေမေသည်
ကျွန်တော့်ကိုတော့
အလွန်ချစ်ရှာသည်။
တစ်ခုခုကို ကျွန်တော်
လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်လျှင်
မေမေက အပြုံးလေးနှင့်
'မေ့သားလေးက
လိုချင်လို့လား'ဟု
မေးလျှင် ကျွန်တော်က
ခေါင်းလေးတစ်ချက်မျှ
ညှိတ်ပြန်သာ။
ကျွန်တော်သည်
စပ်စုသော
ကောင်လေးတစ်ဦးလည်း
ဖြစ်သေး၏။ ရွာထိပ်က
'ဒေါ်ပွားကြီး'
အကြော်ကြော်နေသည်
ကိုလည်း စိတ်ပါ
ဝင်စားစွာ
ထိုင်ငေး
တတ်ပြန်သည်။
ဗယာကြော်ဟု
မေမေပြောပြ၍
ကျွန်တော် သိထားသော
ပဲလုံးဝါကလေးများကို
ဒေါ်ပွားကြီးက ဆီပူအိုးထဲ
မနှစ်ခင် ဘာလို့ ပဲလုံး
ကလေးများ၏
အလယ်ကို

မအိပ်နိုင်
ဘူး... ငြောထဲ...
အိုးပျက်

လက်ညှိုးနှင့် ထိုးတာလဲ သိချင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော် မမေးဖြစ်ခဲ့ပြန်ပါ။

ကျွန်တော် သည် ကလေးပီပီ ကစားလည်း မကသေးပြန်၏။ သို့သော် ရွာထဲမှ ကျွန်တော်နှင့်ရွယ်တူ ဘယ်ကလေးမျှ ကျွန်တော်နှင့် မကစားချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတတ်သော ဘဝတူ အရုပ်ကလေးများနှင့်သာ ကျွန်တော် တိတ်တဆိတ်ကြီးပြင်းခဲ့ရလေသည်။

အနိုင်ကျင့်မှုဆိုသည် အဓိပ္ပာယ်ကို ရေရာစွာ နားမလည်သေးခင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါး၏ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမှုကို အကြိမ်များစွာ ခံခဲ့ရပြီးဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော် စားနေသော မုန့်ကို အတင်းလုယူ၍ ထွက်ပြေးကြသည်။ ကျွန်တော်၏ ဖိနပ်ကို ဂုဏ်ထားတတ်ကြသည်။ 'ပြန်ပေးပါ...ငါ တောင်းယူပါတယ်' ဟု အသံနားခံတောင်းယူသော်လည်း သူတို့က ပြန်မပေးသည့်အပြင် 'တဟား...ဟား' နှင့် အော်ရယ်နေကြသေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်အနားမှ သူတို့ အလျှိုလျှို ပြေးထွက်သွားကြတော့သည်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျရင်း ကျွန်တော် အိမ်သို့သာ ခြေမလာနှင့် ဝမ်းနည်းစွာပြန်ခဲ့ရသည်။ အကျိုးအကြောင်းကို သိသောအခါ သားကိုချစ်စိတ်နှင့် ကျွန်တော် အမေက ဒေါသတကြီး 'ငါ့သားကို အနိုင်ကျင့်တာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ မေမေကို ပြောစမ်း ငါ့သား' ဟု မေးလျှင် ကျွန်တော် ပို၍ ဝမ်းနည်းရပါသည်။ မေမေက ချက်ချင်း

အနိုင်ကျင့်မှုဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ရေရာစွာ နားမလည်သေးခင်မှာပင် ကျွန်တော်သည် သူတစ်ပါး၏ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုမှုကို အကြိမ်များစွာ ခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်လေသည်

ပင် ကျွန်တော့်အတွက် ဖိနပ်သစ်တစ်ရန်ကို ရွာလယ်ရှိ ကုန်ဆိုင်ကြီးတွင် ကျွန်တော်လက်ကို ဆွဲကာ သွားဝယ်ပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ပိုင်းတွင် မေမေသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံတော့ပါ။ ကျွန်တော်လည်း မေမေ မျက်စိကွယ်ရာ သို့မသွားချင်တော့ပါ။ မေမေအနားမှာ နေရတာ အားရှိသလို ခံစားရ၏။ ကျွန်တော် အနိုင်ကျင့်ခံရမှာ ကြောက်သည်။

□
J။
ရွယ်တူကလေးများ ကျောင်းဝတ်စုံလေးများနှင့်

ကျောင်းသွားကြသည်ကို မြင်လျှင် ကျွန်တော် ကျောင်းအလွန် တက်ချင်ခဲ့သည်။ ထို့အတွက် မေမေကို ကျွန်တော် ပူဆာခဲ့မိသည်။ အခါတိုင်း ကျွန်တော်ပူဆာသမျှ ချက်ချင်း အလိုလိုက် ဖြည့်ဆည်းတတ်သော မေမေသည် ယခုတစ်ခါတွင်တော့ အဝေးသို့ အကြာကြီး ငေးရဲစွာ ကြည့်နေတတ်ခဲ့သည်မှာ ဘာကြောင့်လဲဟု ကျွန်တော် မသိတတ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် လိုချင်သည်ကိုသာ တောင်းဆိုနေမိသည်။ နောက်ဆုံးတော့ လေးတွဲသော သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ မေမေက ခေါင်းညိတ်သဘောတူရှာသည်။

ကျောင်းဝတ်စုံအသစ်၊ လွယ် အိတ် အသစ် နှင့် ကျောင်းစ၊ တက်ခွဲရစဉ်က ကျွန်တော် အလွန်ပျော်ခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအပျော်သည် တစ်ခဏမျှသာ။ နောက်ပိုင်း မနက်ခင်းတွင် မေမေ သေချာ ဖြူဖြူစင်စင် ဆင်ယင်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ကျောင်းဝတ်စုံလေးမှာ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် မြင်မကောင်းအောင်ပင် ဖုန်များ၊ ရွံ့များဖြင့် ပေရေလိုလာတတ်သည်။ ကျောင်းတက်စက ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသော ကျွန်တော်၏မျက်နှာသည် ယခုတော့ ဝမ်းနည်းနာကျင်သော မျက်နှာအဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့ရလေပြီ။ ရွာကျောင်းက ခေါင်းလောင်းသံသည် ကျွန်တော့်အတွက် နားဝင်မချီတော့။ ကျွန်တော် ကျောင်းမသွားချင်တော့ပါ။ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရဲ့' ဟုသော မေမေစကားကို ကျွန်

တော် ရေလည်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင် ခါယမ်းပြန် ခဲ့ပါတယ်။ 'သားရယ်' ဟုဆိုကာ ကျွန်တော်အားဖက်၍ မေမေ ငိုလေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် အမှောင်ကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးလာတတ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို အနိုင်မကျင့်သော အရုပ်ကလေးများနှင့် ဘဝသည် နေသားကျလာသည်။ လူတွေကို ကျွန်တော်(တကယ်) ကြောက်သည်။ အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းကျော်လွန်သွားပြီးသည့်နောက် 'ခင့်သားက လူချောလေးပဲ'၊ 'ခင့်သားက လူပျိုကြီးတောင် ဖြစ်နေပြီပဲ' ဟူသော အသံများ ကျွန်တော် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဝေစီလာခဲ့သည်။ လူပျိုဆိုတာ ဘာလဲ၊ လူချောဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ ကျွန်တော် မသိပေမယ့် ထိုစကားသံတွေကြောင့် မေမေမျက်နှာက ပီတိဖြစ်စွာ ပြုံး၊ ပြုံးသွားတတ်တာကို သိသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အရုပ်ကလေးတွေနှင့် ကစားတုန်းပါ။

မေမေခေါင်းတွင် ဆံပင်ဖြူတွေ ဖွေးဆွတ်နေပြီ။ မေမေခြေလှမ်းတွေ လေးလံနေပြီ။ မေမေခေါင်းလေး ပိုကိုင်းလာသလိုပါ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ။ ဉာဏ်ရည်က မမီချင်။ ကျွန်တော်တို့ ရွာဦးစေတီ ဘုရားပွဲနေ့က ရွာရှိ ရွယ်တူမိန်းကလေးများ လှနေခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ အမိုက်အမည် မသိသော ခံစားချက်ကြီးတစ်ခု ခုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်

တော် တကယ် မသိခဲ့ပါ။

ထိုသို့ဖြင့် ကျွန်တော် သည် သိချင်တာတွေ မျှော်လင့် ခဲ့ရသည်။ ပြောချင်တာတွေ မျှော်လင့် ခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော် ကမ္ဘာသည် တိတ်ဆိတ်နေသော အမှောင် ခန်းလေးနှင့်လည်း တူသေး တော့သည်။

၃။

တစ်နေ့တော့ ထိုတိတ် ဆိတ်နေသော အမှောင်ခန်း လေး အတွင်းသို့ အလင်းမွန် လေးများ ဖြာဆင်းဝင်ရောက် ထာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အလွန်တရာ မြတ်နိုးသော ဘုံအရပ်ကလေးထက် သူမ ထ ပိုလှသည်။ မေမေနှင့် သူမတို့ စကားထိုင်ပြောနေ ကြသည်ကို ကျွန်တော်က အမှောင်ခန်းလေးထဲမှ ခိုးငေး ခဲ့သည်။

'သား လာဦး'ဟု ကျွန်တော်ကို မေမေ လှမ်း ခေါ်တော့ ကျွန်တော် ထွန်ခနဲ ခြစ်သွားသေးသည်။ 'သား ခါ ရွာကျောင်းကို အသစ် ဆောက်လာတဲ့ ဆရာမလေး ဆီ'ဟု မေမေက ပြောတော့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိ သည်ထင်သည်။ သူမက ကျွန်တော်ကို ပြုံးပြတော့ ပါး ချိန်ဖြူဖြူပေါ်က ပါးကွက် ထူးလေးကို ကျွန်တော် ငေး ကြည့်နေမိသည်။ 'သားကို ဆရာမလေးက စာသင်ပေး ဆိုတဲ့ သားရဲ့'ဟု မေမေဆို တော့ ကျွန်တော်ရင်ထဲ လှိုက် ခနဲ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ 'အယ်လိုလဲ၊ သင်မှာလား ဆင်'ဆိုသည့် အမေးက

ရွယ်တူကလေးများ ကျောင်းဝတ်စုံ လေးများနှင့် ကျောင်းသွား ကြသည်ကို မြင်လျှင် ကျွန်တော် ကျောင်းအလွန် တက်ချင်ခဲ့သည် ထို့အတွက် မေမေကို ကျွန်တော် ပူဆာခဲ့မိသည်

ရွာဦးစေတီတော်က ဆည်း လည်းသံလေးလို ချိုလွင်လှ ၏။ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ် လိုက်မိသည် ထင်ပါသည်။

နောက်နေ့ ရက်များတွင် တော့ ညနေစောင်းလျှင် သူမ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက် လာတတ်ခဲ့သည်။ မေမေက တော့ ကျွန်တော်နှင့်သူမ စာ သင်နေသည်ကို ကြည့်ကာ ဖက်ဆေးလိပ်ကြီး ဖွာကာ ဖွာကာနှင့် တပြုံးပြုံး။ ကျွန်တော်လက်ကို အုပ်ကိုင် ကာ သူမ လက်ဖွေးဖြူဖြူ လေး၏ ကြိုးစိုးမှုမှာ ကျွန် တော် သာယာလာသည်။ သူမ သင်ပေးသော စာများ ကို အထစ်အငေါ့မရှိ ကျွန် တော် ရေးပြနိုင်လျှင် သူမက

သဘောကျစွာ ပြုံး၍ 'တော် တယ်'ဟု ချီးမွမ်းတတ်သလို၊ အထစ်အငေါ့ရှိသော အခါ များတွင် အလိုမကျ၊ အားမရ စွာ နှုတ်ခမ်းလေး စုထောင်နေ တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ အစဉ်ပြုံးနိုင်စေရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားရသည်။ သူမ ပြုံး လိုက်လျှင် ပါးချိုငုံကလေး များနှင့် သိပ်လှသည်။ ထိုသို့ ဖြင့် ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ် တတ်လာခဲ့သည်။ အိပ်မက် တွေထဲမှာ သူမကို ကျွန်တော် စကားတွေ အများကြီး ပြော ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူမသည် ခရေပွင့် ဖြူဖြူလေးများကိုလည်း ချစ် တတ်သေးသည်။ ခရေပန်း ၏ ရနံ့ကို သူမ အလွန် နှစ် မြို့က်သည်ဟု အမှတ်မထင် ပြောခဲ့ဖူးသည်ကို ကျွန်တော် စွဲစွဲထင်ထင် မှတ်သားထားခဲ့ သည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင် ခရေပင်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် ညနေစောင်းဆိုလျှင် သူမ မလာခင် ရွာထိပ် ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်းရှိ ခရေပင်ဆိုကြီး ဆီ အပြေးသွားကာ သူမ အတွက် ခရေပန်းများ ကျွန် တော် ကောက်ထားပေးတတ် သည်။ ကျွန်တော် ရေစင်စင် ဆေးကာ စားပွဲပေါ် တင်ပေး ထားသော ခရေပွင့်ဖြူဖြူ လေးများကို မြင်လျှင် ကျေ နပ်စွာ သူမ ပြုံးသွားတတ် သည်။ ခရေပွင့်ဖြူလေးများ အား လက်ခုပ်ထဲထည့်ကာ အားပါးတရ မွှေးကြူတတ် သော သူမ၏ ပုံရိပ်လေး သည် ညအခါတွင် ကျွန်တော် ၏ အိပ်မက် သခင်မလေး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။

သူမကြောင့် ကျွန်တော်

ကမ္ဘာလေး ကျယ်ပြန့်ခဲ့ရလေ သည်။ ယခုဆို စာတစ်ရွက်၊ ဘောပင်တစ်ချောင်းရှိလျှင် ပင် ကျွန်တော်ရင်ထဲက ပြော ချင်သမျှတို့အား အများသူငါ သိအောင် ကျွန်တော် ပြောနိုင် နေပြီဖြစ်သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာကိုတော့ ကျွန် တော် မျှော်လင့်ထားရဆဲ ဖြစ် သည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ရာ သည်...

ကျွန်တော် အရပ် ကလေးတွေနှင့် မဆော့တော့ ပါ။ ကျွန်တော် အားလပ်ချိန် များကို အကျိုးရှိစေရန်ဟု ဆိုကာ သူမက စာအုပ်များ ယူလာ၍ ဖတ်စေသည်။ ထို သို့ဖြင့် ကျွန်တော်ကမ္ဘာ လေးသည် အရင်လို မှောင် မိုက်တိတ်ဆိတ်မနေတော့ဘဲ သူမကြောင့် လင်းလက် ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရချေသည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နှစ်ယောက် အတူ ဖတ်ခဲ့ဖူးကြသည်။ ထို အချိန်မျိုးတွင် သူမ၏ သနပ် ခါးရနံ့လေးများကို ကျွန်တော် တိတ်တိတ်လေး ခိုးယူ စား သုံးနေတတ်သည်။ သူမ၏ သနားကရုဏာစိတ်မှာ ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကာကာ သာယာခဲ့မိသည်။ အသံ တိတ် သံယောဇဉ်ကြိုးတို့ ချည်နှောင်ခဲ့မိသည်။

ကျောင်းတွေပိတ်ချိန် မှာ သူမက စာတိုမြို့လေးသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ အခါတိုင်း လည်း ပြန်နေကျရှိ ပြန်လာ သည်ဟုပဲ ထင်မှတ်ထားခဲ့မိ သည်။ သို့သော် ရက်အတော် ကြာသည့်အထိ သူမက ပြန် မလာသေး။ ထိုအခါ အလွမ်း ဆိုတာကြီးကို ဘဝမှာ ပထမ ဆုံး စတင်ခံစားရလေသည်။

သူမ၏ သနပ်ခါးရနံ့၊ ကရုဏာရှိပ်လွမ်းသော အသံသာသာလေး၊ ခရေပွင့်လေးများ မွေးကြူနေသော ပုံရိပ်၊ သွယ်လျ မွေးဖြူသော သူမ၏ လက်ကလေး၊ မခံစားနိုင်တော့သဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက်ယူပြီး ကျွန်တော် ခံစားချက်တွေ အသံတိတ် ရေးခြစ်ပစ်မိသည်။ အလွမ်းအကွရာတွေပေါ့။ (ထိုအကွရာတွေကို ယနေ့အထိ ကျွန်တော် သိမ်းထားခဲ့ပါသည်။)

သူမ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော် ပျော်မိသည်။ ထိုအတူ သူမနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ခွဲခွာရာမှာ ကျွန်တော် စိုးထိတ်လာမိသည်။ အလွမ်းဆိုတာကြီး နောက်တစ်ကျော့ ပြန်လည် မဝင်လာစေလိုတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကာလရှည် ကျွန်တော် မျိုသိပ်ထားခဲ့ရသော ကျွန်တော်ရင်ထဲက တစ်စုံတစ်ရာကို သူမသိအောင် ဖွင့်လှစ်ပြသတော့မည်ဟု လသာသာ ညတစ်ညတွင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တော့သည်။

စာရွက်ဖြူလေးပေါ်တွင် သူမအတွက် အချစ်ဖြူဖြူတွေ မွေးဖွားသန့်စင်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကို သူမ မည်သို့ တုံ့ပြန်ပါမည်နည်း။ ရင်ထဲမှာလည်း 'ငွေသော်တာရောင်ခြည်' သီချင်းလေးကို ညည်းမိသေးသည်။ လမင်းကြီးက ထိန်လင်းလို့နေပါ၏။ လမင်းကြီးနှင့် အပြိုင် ကျွန်တော်၏ မျှော်လင့်ချက်တို့သည် လင်းထိန်လို့။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခရေပန်းတွေ အများကြီး ကျွန်

ကျွန်တော်
ရင်ထဲက
ပြောချင်သမျှ
တို့အား
အများသူငါ
သိအောင်
ကျွန်တော်
ပြောနိုင်နေပြီ
ဖြစ်သည်
သို့သော်
တစ်စုံတစ်ရာ
ကိုတော့
ကျွန်တော်
မျိုသိပ်ထားရဆဲ
ဖြစ်သည်

တော် သွားကောက်ထားသည်။ သူမနှင့် ကျွန်တော်၏ စာသင်စာပွဲလေးပေါ်မှာ အရင်နေ့တွေကထက် ခရေပန်းလေးတွေ အရေအတွက် များနေသည်။ ထိုခရေပွင့်ဖြူဖြူများ၏ အောက်တစ်နေရာမှာ ကျွန်တော်၏ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေပါသည်။ သူမလာတော့မည်။ နေသည် ညိုလေပြီ။ ရင်တွေ ခုန်နေသည်။ ခရေပန်းလေးတွေက သခင်မအား မွေးကြူပါလှည့်ဟု ခေါ်ငင်နေသည့်အလား။

သို့သော် သူမ မလာခဲ့ပါ။ နောက်နေ့ နောက်နေ့တွေမှာလည်း သူမ ကျွန်တော်ဆီ ဘယ်တော့မှ ရောက်မလာခဲ့

တော့ပါ။ သူမကိုယ်စား 'မင်္ဂလာဆောင်' ဖိတ်စာဖြူလေး တစ်စောင်သာ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖိတ်စာဖြူဖြူလှလှလေး၏ ရေမွှေးရနံ့သင်းသင်းမှာ ကျွန်တော် ဘာဆိုတာမျှ မသိတော့။ အား!!!!...။

ကျွန်တော် ပြေးသည်။ မနားတမ်း မောဟိုက်လာသည်အထိ။ ရွာပြင်လယ်ကွင်းများဆီ။ ဟိုးအဝေးက တောင်တန်းကြီးဆီမှာ နေလုံးကြီး ကွယ်ပေတော့မည်။ လက်နှစ်ဖက်နှင့် တင်းတင်းစုဆုပ်လာသော ခရေနှမ်းများအား ဖွာခနဲနေအောင် ကျွန်တော် ပစ်မြှောက်ပစ်သည်။ မြေပေါ်က ခရေနှမ်းများအား ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် ငိုမိသည်။ ထို့နောက် အသံကုန်မြှင့်ပြီး- 'အု...အီး...အား...အတား...ဘား...'ဟု မျက်ရည်တွေနှင့် ကုန်းအော်ပစ်မိသည်။ ထိုစကားသံများအား မည်သူ နားလည်နိုင်ပါမည်နည်း။ မြေပြင်ပေါ်မှာ စာရွက်လေးတစ်ရွက်။ ခရေတွေကျဲ့ပြန့်။

နေမင်းကြီးကလည်း သူ့အလင်းရောင်တွေကို ကမ္ဘာမြေပေါ်က ရုပ်သိမ်းလို့နေပြီလေ။ ကျွန်တော်ကို သူမထားသွားခဲ့လေပြီ။

ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ သူမနှင့်ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်မျှ ပြန်လည်ဆုံတည်းခြင်း မရှိကြတော့ပါ။ ဝေဒနာကို ပါးစပ်က ဖွင့်ဟထုတ်ပြောနိုင်ခွင့် မရှိသူတစ်ဦးအဖို့ စာရွက်တွေပေါ်မှာသာ ကျွန်တော် ဖွင့်ဟခဲ့ပါသည်။ လူတွေကို အရမ်းကြောက်သွားခဲ့သော

တစ်ဖက်သတ် ခံစားမှုတွေနှင့် ကျွန်တော်အတွက် စာအုပ်တွေကသာ အဖော်ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်တော် စာဖတ်သည်။ ထို့နောက် ခံစားရသမျှ ချရေးသည်။ ထို့အတွက် လူတချို့က ကျွန်တော်အား စာရေးဆရာဟု ခေါ်ကြသည်။

များမကြာမီ စာပေလောကတွင် ထူးဆန်းသော စာရေးဆရာတစ်ဦးပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။ သူသည် လူလုံးမပြု၊ စာပေဟောပြောပွဲများ ဖိတ်ကြားလျှင်လည်း တက်ရောက်ဟောပြောခြင်း မရှိ၊ သတင်း၊ ဂျာနယ်များတွင် အင်တာဗျူး လုံးဝမဖြေကြား (နိုင်)ပါ။ ထိုအခါ လူတချို့က သူ့အားအထင်လွဲကြခြင်းမျိုးရှိ၏။ သို့သော် သူရှင်းမပြနိုင်ပါ။

သူ့ အနုပညာများကိုသာ တိတ်ဆိတ်စွာ သူမနီတီးနေခဲ့လေသည်။ သူသည် စစ်ကို မုန်းကြောင်း၊ အနိုင်ကွင့်စော်ကားမှုကိုမုန်းကြောင်း၊ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်မှုများအား မုန်းကြောင်း၊ လူမျိုးရေး ခွဲခြားခြင်းများအား မုန်းကြောင်းကိုတော့ သူရေးထားသော စာများအား ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

သို့သော် သူ အသည်းကွဲနေကြောင်းကိုတော့ သူမအပါအဝင် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ယနေ့အထိ မသိနိုင်ပါချေ။

(P.S- ဘဝမှာ ချို့ယွင်းချက်တစ်စုံတစ်ရာအတွက် ဝင်းနည်းအားငယ်နေသူ အားလုံးအတွက်...)

လင်းဆစ်အိမ်

စာမျက်နှာ(၂၃)မှ...

သည့်အချိန်ထိ ကောင်မလေး
 ဖြစ်လာသည့်အခါ သူတို့
 ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်နိုင်ခြေ
 ဖို့များလာသည်ကို သူ သိရှိ
 လာသည်။ ဤရက်ပိုင်း
 အတွင်း အဘကြီးကိုလည်း
 အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ
 သည်ကို သူ အနည်းငယ် ထူး
 ဆန်းနေမိသည်။ အဘကြီး
 သည် သူသတိမထားမိသည့်
 အချိန်က ခရီးများ ထွက်သွား
 ဖြစ်လေသလောဟု ရောက်
 တတ်ရာရာ တွေးမိလိုက်သေး
 သည်။ သို့သော် သူစိတ်ထဲ
 တွင် အပြည့်နေရာယူထား
 သည်က ကောင်မလေးသာ
 ဖြစ်သောကြောင့် အဘကြီး
 ထိခွက် ခေါင်းထဲသို့ သိပ်
 မထည့်အား။ ဤမျှအထိ
 ရက်ကြာရှည်လာသည်ကို
 တွက်ဆ၍ ကောင်မလေး
 ခရီးထွက် သွားသည်မှာ
 ဆရာပေပြီဟု သူ ယုံကြည်
 ထားမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်
 ခိုင်းထားခဲ့သော သူ၏
 အလုပ်များကို ပြန်လည်
 ဆက်လုပ်စေလိုက်သည်။
 ကောင်မလေးကို သတိရ
 အံ့တော့ လွမ်းဆွတ်နေသော်
 ထည်း ညဘက်တွင်မူ အိပ်
 ဆွတ်အောင် သူအိပ်သည်။

ကောင်မလေး ထွက်
 သွားပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ
 မကြာခဏ သူအိပ်ပျော်သော
 နေရာတွင်ဖြစ်သည်။ မနက်
 အချိန် အားအင်အပြည့်
 ဖြင့် နီးထလာသောအခါတွင်
 နေထွေးကြားသော အနံ့စူးစူး
 အနံ့ကြောင့် သူ ငေါက်ခနဲ
 အထိုင်လိုက်သည်။ အနံ့သည်
 အနံ့ချင်းဖွယ် ကောင်း
 ဆက်အောင်ပင် ပြင်းရှ
 နော်နေသည်။ ခေတ္တခဏ

ပေါ်ပေါက်လာခြင်းမျိုး
 မဟုတ်ဘဲ ဆက်တိုက် ပျံ့လွင့်
 လာသည့် ဖြစ်သောကြောင့်
 အနံ့လာရာနေရာကို သူအာရုံ
 ခံနေမိသည်။ ထိုစဉ် ကောင်မ
 လေးတို့ အိမ်ဘက်မှ ရုံးစု
 ရုံးစု ဖြစ်နေသော အသံတစာ
 စာကို ကြားလိုက်ရသည်။
 ထို့ကြောင့် ကောင်မလေး
 ပြန်လာပြီလောဟု သော
 အတွေးဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ အမြန်
 ဆင်း၍ ကောင်မလေးတို့ အိမ်
 ဘက်သို့ အမြန်မော်ကြည့်
 လိုက်သည်။ သို့သော် တွေ့
 လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းက သူ
 ထင်ထားသည်နှင့် တကယ်
 တကယ်စင်အောင်ပင် လွဲနေ
 တော့သည်။ အပြာရောင်
 ယူနီဖောင်း ဝတ်ဆင်ထား
 သော လူလေးငါးယောက်နှင့်
 အိမ်နီးချင်းအချို့သည်
 ကောင်မလေးတို့ အိမ်ထဲတွင်
 လူးလာပျာယာခတ်နေကြ
 သည်။

ဝတ်စုံနှင့် လူအချို့
 သည် အိမ်နီးချင်းများကို
 မေးခွန်းများမေးမြန်းနေ၍
 ကျန်သောသူများကမူ အိမ်ထဲ
 တွင် တဖျပ်ဖျပ် ဓာတ်ပုံရိုက်
 နေကြသည်။ ထို့ကြောင့်
 သိချင်လိုစိတ်ဖြင့် ကောင်မ
 လေးတို့ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြည့်
 လိုက်ရာ အိပ်ရာပေါ်တွင်
 ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပုပ်ပွနေ
 သော အဘကြီးဟု ထင်ရ
 သူကို တွေ့လိုက်ရသည်။
 ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်သွား
 သော သူ၏စိတ်ကို ပုံမပျက်
 အောင် မနည်း ထိန်းထားရ
 သည်။ အပုပ်ကောင်အဖြစ်
 လဲလျောင်းနေသော အဘကြီး
 ကို ကြည့်နေလျက် သူစိတ်ထဲ
 သို့ အတွေးပေါင်းများစွာတို့

ထိုးနှက် ဝင်ရောက်လာ
 သည်။ အိမ်ထဲတွင် အရိပ်
 အယောင်ပင် မတွေ့ရသော
 ကြောင့် အဘကြီးကို ခရီး
 ထွက်နေသည်ဟု သူ ယူဆခဲ့
 သည်။ သို့သော် ယခု
 အဘကြီး၏ လက်ရှိပုံစံကို
 မြင်တွေ့ရသည့်အခါ ကောင်မ
 လေးအကြောင်းကို နက်နက်
 နဲနဲ သူ စဉ်းစားကြည့်မိ
 သည်။

ထိုသို့ စဉ်းစားတိုင်း
 စဉ်းစားတိုင်း ကောင်မလေး
 နှင့် အဘကြီး၏ ပတ်သက်မှု
 ကိုပါ သူ တရိပ်ရိပ် တွေး
 တောမိသည်။ ထိုအခါ သူ
 အတွေးကမ္ဘာထဲတွင် ထပ်
 တလဲလဲ မြင်ယောင်ထင်ဟပ်
 နေသည်မှာ အဘကြီးကို
 ရေချိုးတိုင်း ရေချိုးတိုင်း နေ့
 တွန်းပေးသော ကောင်မလေး
 ၏ လက်ချောင်းဖြူဖြူလေး
 များ၊ အဘကြီးနှင့် ကောင်မ
 လေးတို့ ကျီစားစဉ်က
 ကောင်မလေး၏ တခါခါ ရယ်
 သံများ၊ ကောင်မလေး၏ ပါး
 နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ်နေသော
 အဘကြီး၏ အညှိုးရောင်
 လက်ချောင်းရင့်ရင့် များ၊
 သွားကို ဖြဲနေအောင် ပြုံးနေ
 သော အဘကြီး၏ မျက်နှာ
 ပေးများနှင့် 'အဘကြီး'ဟု
 ခေါ်ခဲ့စဉ်က မျက်တောင်မွေး
 စူးစူးဖြင့် စောင်ကြည့်ကြည့်
 နေခဲ့သော အဘကြီး၏
 မျက်ဝန်းပုံရိပ်များ ဖြစ်သည်။
 မကြာမီ အဖြေမှန်ကို ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိသွားသောအခါ သူ၏
 လွဲမှားစွာ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံခဲ့သော
 နှလုံးသားအရင်းအနှီးကို
 နှမြောတသ ဖြစ်မဆုံးတော့။

အထူးအောင်အတ္တဝါ။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
 တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
 ၃ လွှာ၊ ၅ လမ်း
 (အောက်ဘလောက်)
 ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
 ရန်ကုန်
 ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၅၀၁
 E-mail:
 nycinfamily@gmail.com

www.burmeseclassic.com

အလင်းတို့ရဲ့
မျှော်လင့်ချက်
အလင်းတို့ရဲ့
မျှော်လင့်ချက်
အလင်းတို့ရဲ့
မျှော်လင့်ချက်

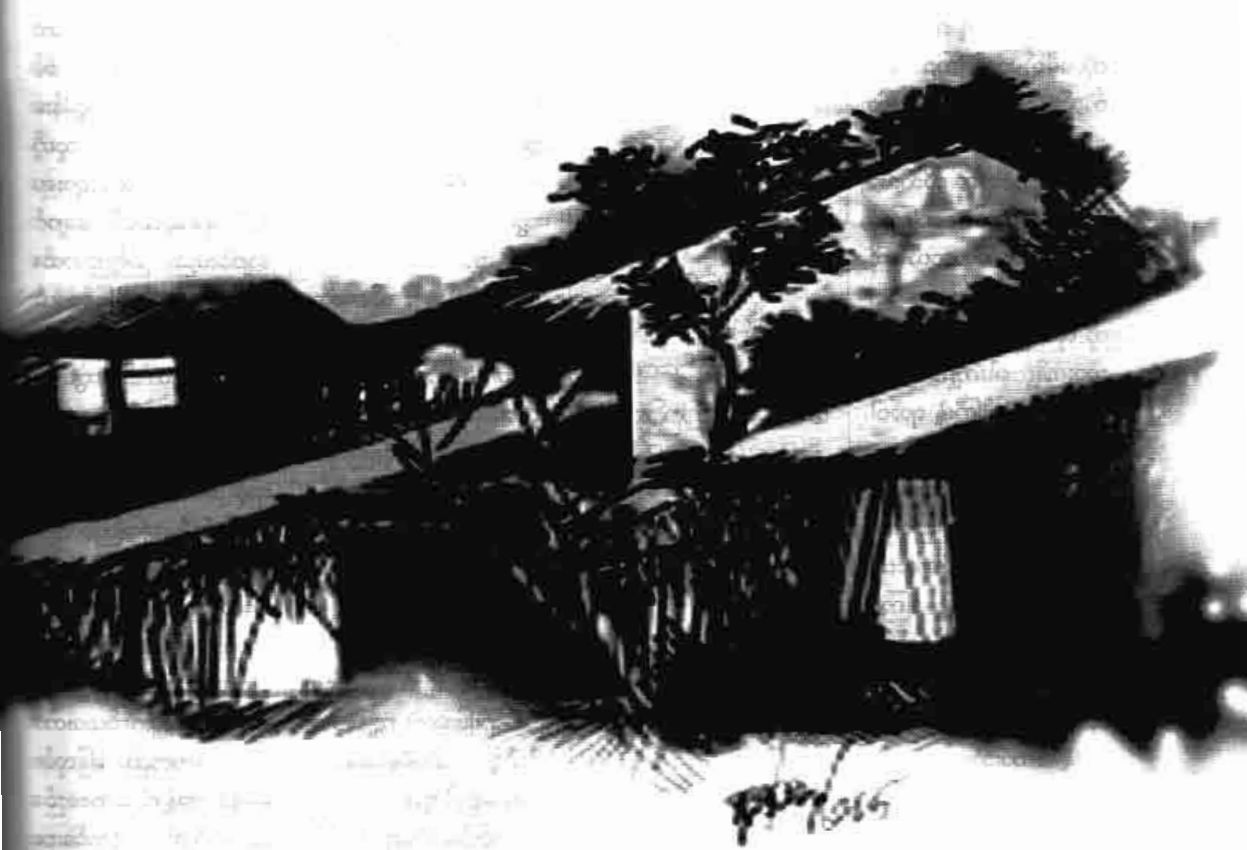
ပြေလ ဆယ့်သုံးရက်
ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့
ကျွန်တော်က
မြို့ကြီးမြို့ကြီးတွေကို
ပုန်ကန်ခြားနားကာ
တောခိုဖို့ရန် နှစ်စဉ်
စိတ်ကူးဖြစ်တယ်။
ဝတ္ထုငွေလေး
အဆင်သင့်ရင် ဒီနှစ်
မွေးရပ်မြေပြန်ပြီး
အသက်ပြန်ငယ်
မလားလို့။ ရွာမှာ
သူငယ်ချင်းအချို့
အရက်ပင်လယ်မှာ
နှစ်မသေသေးဘဲ
ကျန်နေသူတွေ ရှိတယ်။
ဒင်းတို့နဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့အခါ
တွေရာလေးပါးကနေ

ရောက်တတ်ရာရာ၊ ပြီးတော့ ငယ်ကျွေးငယ်နာမော်ကြ၊ အတော်
မတော်တဲ့အခါ ဆဲကြဆိုကြ၊ ဟားကြဟည်ကြ၊ ပြောရင်းဆိုရင်း
အသက်တစ်ဝက် ပြန်ငယ်သွားသလိုပဲ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဒီနှစ်တော့ ရွာပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်မယ်။
ငွေရေးကြေးရေး တွေးမနေပါဘူး။ သမ္မတကြီးလို ကမ္ဘာပတ်ပြီး
ချေးရချေးရ။ ချေးငှားခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ရာ၏။

လက်ရှိ ကျွန်တော်နေတဲ့ မြို့နဲ့ မွေးရပ်မြေက ရထား
တစ်တန်း၊ ကားတစ်တန်း သွားရမယ့်ခရီး မဟုတ်ပါ။ ကိုယ်
ကလည်း ကိုယ့်စက်ဝိုင်းပေါ်မှာ ကိုယ့်အရှိန်နဲ့ကိုယ် ပတ်ခြင်း
နေရတာ။ စိတ်သွားတိုင်း ငွေမပါတဲ့အခါမျိုးလည်း ရှိရဲ့။ ရွာက
အိုကြီးအိုမတွေကလည်း စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတဲ့အခါ
တွေ။ မြေးသားတွေ အကူအညီမပါရင် ပန်းပုရုပ်ကြီးတွေလို
တငုတ်တုတ်တုတ်။

ခရီးရောက်ချင်ရင် ဖောက်ထွက်။ အခုလို ဖောက်မထွက်
ရင် အမေ့အစ်မနဲ့ အမေ့မောင်တွေကို အရှင်လတ်လတ် ကန်တေး
ခွင့်ကြည့်မလွယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က အမေ့အစ်မလတ်
တစ်ယောက် အိုနာသေရထားကြီးစီးပြီး ဒီလောကကြီးထဲကနေ
အပြီးအပိုင် ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်ပဲ။

ပြောရာဖြစ်အောင် အ,တယ်။ အိုနာသေ ရထားကြီးက မြန်မာ
ဦးရထားလိုပဲ အချိန်နောက်ကျမယ်၊ ဖင်လှည့်၊ ခေါင်းလှည့်
ထုပ်နေတာနဲ့ ဟိုက သေတဲ့ဆီရောက်ရော။

□
မြို့ပြနဲ့စာရင် ကျေးလက်က အအေးဓာတ်ပိုမယ်၊ အပူ
သက်သာမယ် စတဲ့ ခေတ်မမီတဲ့အတွေးအခေါ်ကို ခေါင်းပေါ်
တင်လာမိတဲ့ ကျွန်တော် ကားပေါ်ကအဆင်း မြင်လိုက်ရတဲ့
မြင်ကွင်းကြောင့် တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ ခေါင်းကုတ်မိပါ
တယ်။ သက်တော်ရှည် ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ လမ်းတစ်လျှောက်
ဆုံးလုံးပတ်ခေါက်။ အရိပ်ပျောက်လို့ အပူတွေ ရောက်ကုန်ပြီ။
ထူထပ်ဆန်ဆန်ကောက်လှပစွာ ဖြစ်တည်နေတဲ့ ရွာလယ်
လမ်းမလေးကို ဒီကုက္ကိုပင်ကြီးတွေက ထီးလိုမိုးပြီး အစဉ်စောင့်
ဆောက်ခဲ့တယ်။ ညီမလေးကို အစ်ကိုကြီးတွေက အကာအကွယ်
ပေးသလိုပေါ့။

အားလုံးသိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ဓားကိုင်ပြီး ခုတ်မယ့်လက်
ဆွက ပေါချင်တိုင်း ပေါလာပြီး သံတူးရွင်းကိုင်ပြီး သစ်ပင်
အကြမ်းယှက်လက်တွေက ရှားပါးလာနေတာ ရှင်းပြနေစရာ
အောင် မလို။ လူတွေက တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရာသီဥတုတွေ

ဖောက်ပြန်လာလို့ ပိုပိုပူလာတယ်လို့ပြောကြတယ်။ သူတို့စိတ်
ဓာတ်တွေ ရစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေတာကိုတော့ မပြောပြ
ကြဘူး။ ခုတ်သင့်တဲ့အပင်ခုတ်ပြီးရင် စိုက်သင့်တဲ့အပင် ပြန်ပြန်
စိုက်သွားစမ်းပါ။ ရာသီဥတုတွေက ဖောက်ပြန်ပါဦးမလား။
ခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်။ သစ်ပင်တွေ လောဘတကြီးခုတ်ကြ၊
မီးခိုးထွက်တဲ့စက်ရုံတွေ နေရာမရှောင် ဆောက်ကြ၊ လူသား
အချင်းချင်း မစာမနာ လောဘ၊ ဒေါသရှေ့ထားကာ စစ်ပွဲတွေ
ဖြစ်ကြ၊ လက်နက်ဆန်းတွေနဲ့ ပစ်ကြ၊ တစ်နေ့ တစ်နေ့ လူတွေ
သေနေလိုက်ကြတာ သွေးသံတရဲရဲ နေချင်စရာလည်း မကောင်း
တော့ပါဘူး။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာအရှေ့ဖျားက ဖွင့်ထားတဲ့ တရားသံ
ကြောင့် စိတ်အာရုံ အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားရတယ်။ မြင်မြင်
သမျှ သင်္ခါရတရားတွေဟာ အပျက်မှာ လမ်းဆုံးရတာချည်းပဲ။
ခိုင်တယ်၊ မြဲတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဆိုတဲ့ အသိက ကြေကွဲဆို့
နှစ်မှုတွေကို လျော့ပါးစေတယ်။

□
ကျွန်တော်က ရွာရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ အမေအစ်မ အကြီး
ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကြီးကြီးဂေါက် အိမ်ကို ဦးတိုက်လေ့ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ရောက်
လို့ ကြီးကြီးဘေးမှာ ဝင်
ထိုင်လိုက်ရင်ပဲ ကြီးကြီးက
စဝေစဝါမျက်နှာနဲ့ ကျွန်တော်
ကို မမှိုက်မသုန် ကြည့်နေပါ
တယ်။ စကားမာမာ မပြော
သေး။ ဘယ်သူသားလေးလဲ
ပေါ့။ လက်တွေက သိသိသာ
သာတုန်နေတယ်။ စကော့မှာ
‘ဝမ်းသာလိုက်တာဟယ်’ ဆို
ပြီး ကျွန်တော် လက်မောင်း
ကို လှမ်းရှိက်တယ်။ ပြီးတော့
သွားကျိုး ပါးကျိုးတွေပေါ်
အောင် အသံဝါကြီးနဲ့ ရယ်ပါ
တယ်။

‘ငါတို့ နှင်တို့က မသေ
လို့ ခုလို တွေ့နေကြတာ။
မိအေးမြင့်တို့၊ မိအေးတို့
မရှိကြတော့ဘူး။ မကြာ
မကြာ လာပါ သားရယ်’

စောစောက ရယ်နေတာ
သူ မဟုတ်သလို ငိုသံပါ
ကြီးနဲ့ စကားသံတွေက တိုး
လိုက်ကျယ်လိုက်။ ထဘီစနဲ့
မျက်ရည်က သုတ်ရသေး။

ကျွန်တော် ရောက်
တယ်ကြားလို့ထင်ရဲ့ ဓား
လွယ်စုတ်အိမ်က ညီမဝမ်းကွဲ
တင်တင်ထွေး ကလေးခါး
ထစ်ခွင်ပြီး ပေါက်ချလာ
တယ်။ ကလေးရော၊ လူကြီး
မှာပါ သနပ်ခါး မရှိ။ မာ
ကြောင်းသာကြောင်း အရင်
မမေးဘူး။ ဒီည သူတို့အိမ်မှာ
ညစာ လိုက်စားဖို့နဲ့ မပြန်
မချင်း သူတို့အိမ်မှာ ညအိပ်ဖို့
အရေးဆိုလာပါတယ်။ ကြီး
ကြီးဂေါက်ကလည်း လူကြီး
ပီပီ ကြားကနေ ‘သွားလိုက်
အိပ်ပေးလိုက်ပါ သားရယ်၊
တင်တင်ထွေးတို့သားအိမ် ည
ည မအိပ်ရဲကြဘူး။ ကြီးကြီး
အေးဆုံးတာ နှစ်လလောက်

ဘယ်ပါတီက
ဘာပေးပေး
ယူမယ်ဆိုတဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်
တူတယ်
ဒီနေရာမှာ
သူတို့က
ပါတီစုံစနစ်ကို
လက်ခံတယ်
မဲပေးဖို့အချိန်
ကျလာရင်တော့
တပ်ပါတီတည်းကိုပဲ
မဲပေးကြဖို့
ဆုံးဖြတ်ထား
တာလည်း
တူတယ်

ပဲ ရှိသေးတော့ ကြောက်ချင်
လည်း ကြောက်မှာပေါ့’ ဆို
တော့ ကျွန်တော် အလွယ်
တကူ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။
တင်တင်ထွေးနဲ့ ကျွန်တော်က
ဘဝတူ မိဘမဲ့တွေလေ။

ကြီးကြီးဂေါက်အိမ်က
နေ မမှောင်တမှောင်လေးမှာ
တင်တင်ထွေးတို့အိမ်ဘက်ကို
ကူးခဲ့တယ်။ အဆင်းအတက်
နိမ့်တဲ့ အိမ်လေးပါ။ ဦးညွတ်
ပြီးမှ အိမ်ပေါ်တက်ခွင့်ရ
တယ်။ အခန့်သင့်လိုက်တာ

လေ။ အိမ်ပေါ်က ဦးခေါင်း
သုံးလုံးရှိတဲ့ ပညာရှိကြီးကို
အရှိအသေပြုပြီးသား။ ဘယ်
သူများပါလိမ့်။ ဦးနောက်ကို
မီးခိုးထွက်အောင် အလုပ်ပေး
လိုက်ရတယ်။ အဖြေကတော့
ထွက်မလာ။ ငယ်ရုပ်ကို ဖမ်း
ကြည့်လိုက်တော့မှ တင်တင်
ထွေးအစ်ကိုလတ်၊ ကျွန်တော်
ထက် အသက် ၇ ရက် ကြီး
တဲ့ ဝင်းထွန်းမှန်း သိရတော့
တယ်။ အရိုးပေါ် အရေတင်
ဆိုတာ ခုမှ မြင်ဖူးတော့တယ်။
လူက ပိန်လေလေ ပိန်မရ
ကျွန်မရတဲ့ မျက်လုံးကြီးနှစ်
လုံးက အရှိုကိုအရှိုအတိုင်း
ပြူးထွက်လာပါတယ်။ ည
မှောင်မှောင်မှာ ရုတ်တရက်
တွေ့လိုက်လို့ကတော့ ပြေးပြီး
သားပေါ့။ သူကတော့ ကိုယ့်
ညီအစ်ကိုချင်းမို့ ကမ္ဘာနှစ်ရပ်
နဲ့ တရားပြသား။ ကျွန်တော်
ကိုယ်၌က ပါရမီနည်းတော့
တရားမစွဲပါဘူး။

ကိုယ်တော်ချောက် အိမ်
အတက်အဆင်းများက ရေအိုး
လေးဘေးမှာ ဒူးနှစ်လုံး
ထောင်ပြီး ပညာရှိထိုင်၊
ထိုင်နေပါတယ်။ အပေါ်အင်္ကျီ
မပါ၊ ဒူးနှစ်လုံးကို ပုဆိုးက
မအုပ်မိ၊ လက်ထဲမှာ ကိုင်
ထားတဲ့ မက်စ်ပလပ် အချို့
ရည်ဘူးလေးကိုကိုင်လို့၊ အဝါ
ရောင် ပလတ်စတစ်ခွက်ထဲ
ကို အရည်တချို့ လောင်းချ
ဖို့လုပ်နေရိုက် မျက်လုံး
အပြူးသားနဲ့ ကျွန်တော်ကို
စိန်းစိန်းကြီး စိုက်ကြည့်နေ
တယ်။ ငါ့အရက်ကို ကပ်
သောက်မယ့်ကောင်လားပေါ့။
‘ဟာ ထွန်းလွင် ညီ
လေး တက်လေကွာ၊ မင်း
ဝ,လာတယ်’

သူဘက်က လေတိုက်
လို့ အရက်သောက်နေမှန်း
တန်းသိလိုက်တယ်။

ကျွန်တော် သိထားတာ
က ဝင်းထွန်း ပြီးမှာ အိမ်
ထောင်ကျနေတယ်။ သူမိန်းမ
က ဉာဏ်ပြေးတော့ သူတို့
စီးပွားရေးက ဆင်သွားရာ
လမ်းဖြစ်ဆိုသလို ချောင်
ချောင်လည်လည်ရှိကြတယ်။
ခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်
မသိဘူး။ ဟူး မောပါတယ်။

တင် တင် ထွေး ထွေး
ကလေးတစ်ဖက်နဲ့ ထမင်း
ပိုင်း ပြင်နေပါတယ်။ ခိုင်းလို့
ရတဲ့ ကလေးတွေက TV နဲ့
တုံ့အရပ်ဆီ ပြေးကြလေဦး
ဒီအချိန်မှာပဲ တင်တင်ထွေးနဲ့
ချစ်လှစွာသောလင်ယောက်ျား
ကျော်သူ အိမ်ပေါ် တက်လာ
ပါတယ်။ သူ့အိမ်က သူ့အဆင့်
နဲ့တိုင်းပြီး ဆောက်ထားတာ
ကိုး။ သူကလည်း ခြေထွန်း
မမှန်၊ အနံ့လေးကလည်း
သင်းလို့ပျံ့လို့။ တင်တင်ထွေး
က သူ့အစ်ကိုအကြောင်း
စ,လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အခု
သမား ကျော်သူက အရက်
သမား ဝင်းထွန်းရဲ့အကြောင်း
ကို အပ်ကြောင်းထပ်ဝါလာ
တယ်။ အရင်တုန်းက
ယောက်မလုပ်သူက သူ့
လူကြားမရှောင်၊ သူ့
မရှောင် အရက်မကောင်း
ကြောင်း တရားကောင်း
ကို ဟောကြားလေ့ရှိကြောင်း
က စ,ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ပြောပြချက်အရ ဝင်းထွန်း
အရက်ကိုဖြတ်လိုက်၊ ဆေး
လိုက်၊ ဖြန်ဖြတ်လိုက်၊
သောက်လိုက်နဲ့ ဖြတ်
သံသရာလည်နေတာ
မရတဲ့အဆုံး မိန်းမလည်း

အိမ်ပေါ်ကနေ နှင်ချပြီး ပြည်
နှင်ဒဏ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရွာ
သို့လွှင့်လာခြင်း ဖြစ်ပါသတဲ့။
ဝင်းထွန်း ရွာရောက်
ခါစက ငါးထောင်တန်၊ တစ်
သောင်းတန်တွေ အထပ်လိုက်
ဆိုတော့ ဝိဒေါက်တွေ၊ ဝိ
အပြားတွေနဲ့ စည်စည်ကား
ကား စိုစိုပြည်ပြည်။ ငွေဆို
တာ သုံးရင် ကုန်တတ်တဲ့
သင်္ခါရတရား၊ အနိစ္စပဲ
မဟုတ်လား။ အဲဒီ အနိစ္စ
ကြောင့် ဝယ်သောက်စရာ
ဓနိတုံအခါ လွန်စွာ ဆင်းရဲတဲ့
ဒုက္ခတရားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့
ပါတယ်။ အနတ္တတရားဆို
တာက ဘယ်သူက ဘယ်
အချိန် ခေါ်တိုက်မယ်မှန်း
သိတဲ့အဓိပ္ပာယ်။ မသောက်
ဘဲ မသောက်ရတော့ဘူး
လား။ သူ သောက်ချင်တာ
ထဲ ဝိ၊ လက်ရှိ သောက်မျိုး
ရတောက အဆီစပ် အရက်။
အနီးမရတဲ့သဘောလို့ တရား
မပြန်တယ်။ အရက်ပုလင်း
တွေခင် အထိသား။
ဝင်းထွန်းရဲ့ ရာစဝင်က
သူ အဆင်ပြေနေတုန်းက
ညှင်း ညီမလုပ်သူ တင်တင်
တွေကို လှည့်မကြည့်ခဲ့။ ခု
နီးထိ ငါးထောင်မျိုး၊ တစ်
သောင်းမျိုး ပေးဖူးတယ်
နဲ့ အခု နေရာမရှိတော့မှ
အိမ်ပေါ် ကုပ်တက်လာတာ
ပါ။ ညီမတွေ အဆင်ပြေ
တာ မပြေလား သူ မသိ။
အသက်သူက မီးစက်ပြင်
တယ်။ လက်သမား လုပ်
တယ်။ အလုပ်နဲ့ လက်နဲ့
အိပ်အောင်လုပ်သလို ပါး
နဲ့ အရက် မပြတ်အောင်
သောက်တော့ ရကုန် ရကုန်
တယ်။ တင်တင်တွေတော့

မလုံခြုံဘူးပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်
နေနေ အစ်ကိုလုပ်သူ အရက်
မသောက်ရလို့ တင့်တယ်
တရယ်ရယ် ဖြစ်နေတာကို
တော့ တင်တင်တွေ မကြည့်
ရက်။ ကုသိုလ်လား၊ အကု
သိုလ်လား မခွဲခြားနိုင်ဘူး။
မနက် တစ်ပိုင်း၊ ည တစ်ပိုင်း
ချေးငှားပြီးဖြစ်ဖြစ် ဝယ်ထား
ပေးတယ်။
ခုရက်ပိုင်းမှာ ဝင်းထွန်း
ထမင်းကို လုံးလုံး မစား
တော့ဘဲ အရက်ကို မဲသောက်
နေပါတယ်။ ဝယ်ပေးတဲ့
အရက်က နည်းလို့ ပုလင်း
တွေ ကိုင်ပေါက်၊ သူ တောင်း
စားသောက်သလို သောက်နေ
ရတယ်ဆိုပြီး အော်ဟစ်နေ
တယ်။ ခုတော့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်
ထဲက ဘယ်အကြောတွေ
ဘယ်လိုပူးကုန်၊ ကပ်ကုန်၊
ညပ်ကုန်တယ် မသိ။ ညည
အိပ်တဲ့အခါ သွားတွေပြတ်
ထွက်မတတ် ကြိတ်ပါတော့
တယ်။ မသိရင် ကျောက်ခဲ
တွေ ဝါးစားနေသလား မှတ်
ရတယ်။ ပိုဆိုးတာက လူခြေ
တိတ်တဲ့အချိန် အသံနက်ကြီး
နဲ့ ထထ အော်တာပဲ။ တော်
တော်ဝေးဝေးက ကြားရ
တယ်။ သူ့ကို မေးကြည့်
တော့ သူ မအော်ပါဘူးတဲ့။
အမူးသမား ကျော်သူက
ခေါင်းချတာနဲ့ အိပ်ပျော်တဲ့
သူ။ ကြောက်လန့်နေတဲ့
တင်တင်တွေတို့သားအဓိက
တော့ ဘယ်အိပ်ပျော်ပါ့မလဲ။
ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ကို လာ
အိပ်ဖို့ ခေါ်တာပါ။ ဒီလို အော်
တာကို ရွာက တတ်သိပညာ
ရှင်ကြီးတွေက သရဲကပ်
တယ်။ ဖုတ်ဝင်တယ်လို့ ပြော
ကြပြန်တော့ တင်တင်တွေတို့

ခမျာ နေရာ မရှိတော့။
□
မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ထင်
ထားတာတွေ ကျွန်တော်တို့
နိုင်ငံမှာ တော်တော်များများ
ဖြစ်တယ်။ ပြည်တွင်းက
ဈေးပေါပေါ အရက်တွေကို
ခြောက်လ တစ်နှစ်လောက်
ပေပေတေတေ စွဲပြီးသား
သောက်။ အမှန်အကန်
သောက်သုံးသူတွေဟာ ဖော
တချို့၊ ပိန်တချို့၊ မည်းတချို့နဲ့
ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်၊ မဂ္ဂမလု
သေပွဲဝင်နေကြတာ မြို့တိုင်း
ရွာတိုင်းလိုလို ဝင်းထွန်းလို
လူမျိုးတွေပေါ့။
အခုလို မြင်မကောင်း
ရှုမကောင်းအောင် ဖြစ်ပျက်
နေတာကို အရက်ချက်ရောင်း
သူတွေနဲ့ အရက်ဆိုင်ရှင်တွေ
မမြင်မတွေ့ဘဲနဲ့တော့ မနေ
ဘူး။ ရက်ရမှန်း၊ ကြောက်ရ
မှန်း မသိတာဘဲ ဖြစ်မယ်။
ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့က စီး
ပွားရေးသမားတွေပါ။ ကျန်း
မာရေးကိစ္စကိုတော့ ဆရာဝန်
တွေလုပ်ပါလိမ့်မယ်။ သူ
အပိုင်နဲ့ သူပေါ်လို့ ပြောချင်
ပုံရတယ်။ ဒါကိုလည်း နား
လည်ပါတယ်။ ပိုပြီး ထူးဆန်း
တာက သောက်သုံးသူတွေပဲ။
ကိုယ်နဲ့ တစ်ပိုင်းတည်း တွဲ
သောက်လာတဲ့ ဘော်ဒါတစ်
ယောက် ဖောရာက ရောင်၊
ရောင်ရာက ကိုင်း၊ အတူတူ
သောက်နေရင်းက ကိုယ့်ရှေ့
မှာ တဗုန်းဗုန်းလဲ၊ တခိုင်း
စိုင်းသေနေတာကို သင်းတို့
က မရွံ့မထိတ် ခြင်္သေ့စိတ်
နဲ့ သောက်မြဲသောက်နေကြ
တာအံ့သြစရာပါ။ အသောက်
သမားတွေ ဦးနှောက်မရှိပေမဲ့
အစိုးရမင်းတွေကတော့

လက်ပိုက်ကြည့်မနေသင့်ပါ။
လွှတ်တော်တွင်းက အမတ်
မင်းတွေကလည်း ပုလင်း
အရေးကို အချောအတင် ဆွေး
နွေးသင့်ပါပြီ။ သူတို့ခမျာ
တစ်လ ဆယ်သိန်း မရလေ
တော့ ဈေးပေါပေါ အရက်နဲ့ပဲ
ဖြစ်သလို မူးနေရတာ မဟုတ်
လား။
□
ရွာလယ်လမ်းမက ဖိုး
သက်ရှည် ကုက္ကိုပင်ကြီးတွေ
နာကစ်မမွှေဘဲ အခုလိုဖြစ်ကုန်
ရတာ ခွဲတမ်းကျလာတဲ့
စည်းရုံးရေး အကြံ့ လက်
ဆောင် ထရန်စဖောမာကြီး
ကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ မကြာ
ခင် တစ်ရွာလုံး မီးထိန်ထိန်
လင်းတော့မယ်ဆိုပြီး လူ
တချို့ကတော့ ပျော်လို့။ လူ
တော်တော်များများကတော့
ဘုရား ဘုရားတဲ့။ မိတာယူ
ချင်ယူ၊ မယူချင်နေ တစ်အိမ်
ထောင်တော့ လေးသောင်း
မဖြစ်မနေ ပေးကိုပေးရမယ်
ဆိုတော့ ရွာပြောင်းပြီး ပြေးဖို့
တောင် စိတ်ကူးကြသတဲ့။ လူ
လူသူသူ နေချင်လို့ မိတာယူ
မယ်ဆိုရင်တော့ သုံးသိန်း
လောက် ကျမယ်။ ဓာတ်ကြီး
နဲ့ ဓာတ်တိုင်တွေက ကိုယ်
တွေက ထူပေးမှ သူတို့က
ထကြမှာလေ။ အရင်ခေတ်
ကလို လူကြီးတွေ မ၊တာ
မဟုတ်ဘူး။ တိုးတက်ခေတ်
မိတဲ့ရွာ ဖြစ်ချင်ရင်တော့
လျှပ်စစ်မီးက မရှိမဖြစ်။ ဒီမို
ကရေစီဆိုတာကြီးရဲ့ အရသာ
ပေါ့လေ။ သိန်းချီကျန်ပြီးမှ မီး
က မလာတစ်ရက်၊ လာတစ်
ရက်ဆိုလည်း ဒီမိုကရေစီ
မစစ်လို့ ဖြစ်တဲ့ ချဉ်စုတ်စုတ်
အရသာပေါ့တာလို့ ဂျွန်

တော် မပြောခဲ့ပါဘူး။ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ အိန်ဒိုနာသေတရား ဟောသလို ဖြစ်မှာပေါ့။ တစ် နေ့ သူ့ဟာသူ သိလာမှာပါ။

ကိုယ့် ရွာသားတွေ အကြောင်း သိပြီးသားမို့ ကျွန်တော်က ခပ်ခွဲခွဲလေး အကြံပေးမိတယ်။ အိမ်တွေ၊ ခြံတွေ ရှိနေတာပဲ ပေါင်လိုက် ပေါ့ဟာလို့ ပြောမိပါတယ်။ စောစောက ဘုရား ဘုရား တနေကြတာ ခုမှ အဖြစ်မှန် ကို သိရတော့တယ်။ ရွာအရှေ့ ဝိုင်း ဘုရားတည်တုန်းက သူ တို့ အိမ်တွေ၊ ခြံတွေကို အတော်များများ ပေါင်လိုက် ကြပါသတဲ့။ ခု ပေါင်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီတော့မှ ရွာ အရှေ့ဝိုင်းမှာ ဘုရားတည် ထားမှန်း သိရတော့တယ်။ ရွာအနောက်ဝိုင်းက ဘုရား ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲပေါ့။ အနောက်ဝိုင်းဘုရားမှာက

တန်ဆောင်းတွေ၊ စရပ်တွေ၊ အကာအရံ တံတိုင်းတွေနဲ့ ထည်ထည်ဝါဝါ၊ ခုံခုံညား ညား တည်ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ။

အိမ်ခြေ နှစ်ရာမပြည့် တဲ့ ရွာလေးက အရှေ့ဝိုင်း၊ အနောက်ဝိုင်း စည်းလုံးမှု ပျက်ပြားနေတာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်ကတည်းကပါ။ ဘုရားပွဲကင်းပရင် အရှေ့ဝိုင်း ကတစ်ပွဲ၊ အနောက်ဝိုင်းက တစ်ပွဲ။ သူက ရုပ်ရှင်ဆို၊ ငါ က ကာရာအိုကေး တီးဝိုင်း။ တခိုင်းခိုင်း တခုနဲ့တခု ပြိုင်လို့ ကို မဆုံး။ ကလေးတွေက အစ၊ သူတို့အပိုင်း ဘုရားပွဲ က တို့အပိုင်းလောက် မစည် ပါဘူးကွာ။ ဒါမျိုးဖြစ်လာ တာ။ နှစ်တွေကြာလာတော့ အနောက်ဝိုင်းဘုရားကို အရှေ့ ဝိုင်းသားတွေက ဆွမ်းမကပ် ချင်ကြတော့ဘူး။ သပိတ် မှောက် ချင် လာကြပြီ။

ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေရဲ့ သဒ္ဓါတရားက ဒီလို။ အခုဆို အရှေ့ဝိုင်းမှာ ဘုရားပြောင် ပြောင် အိမ်ခြံပေါင်တွေ ဖြစ် ကုန်ပြီ။ ဒါတောင် ပြိုင်ဆိုင်မှု က ပြင်းထန်တုန်း။ အခု အနောက်ဝိုင်း ဘုရားမှာ ပဌာန်းပွဲလုပ်တုန်းက ပရိတ် အိုးထဲက ရေတွေ ထပြီး ဆူ ပါသတဲ့။ လုပ်ပုံ လုပ်ပုံ။ နောက်တည်တဲ့ ဘုရားက အရင်ဘုရားထက် တန်ဖိုးကြီး နေတော့ ဘုရားနှစ်ပါး ဆွမ်း တစ်ဝိုင်းတည်းစားဖို့တောင် မလွယ်တော့ဘူး။

ကျွန်တော်တို့ ရွာမှာ ကွဲကွဲပြားပြား မဖြစ်ဘဲ တူညီ နေတာက အဖြူ၊ အစိမ်းပါတီ ကြီးက တူးပေးထားတဲ့ ပေ သုံးရာကျော် စက်ရေတွင်း ကြီးက ရေကို တစ်ရွာလုံးက မက်မက်စက်စက် သောက် ကြတာရယ်။ တခြား ပါတီ

တွေက ငွေထုတ်ချေးမယ်ဆို တာကို မျှော်နေတာချင်း တူ တယ်။ ဘယ်ပါတီက ဘာ ပေးပေး ယူမယ်ဆိုတဲ့ ဆုံး ဖြတ်ချက် တူတယ်။ ဒီနေရာ မှာ သူတို့က ပါတီစုံစနစ်ကို လက်ခံတယ်။ မဲပေးဖို့အချိန် ကျလာရင်တော့ တစ်ပါတီ တည်းကိုပဲ မဲပေးကြဖို့ ဆုံး ဖြတ်ထားတာလည်း တူ တယ်။ ရွာသားတွေက အမည်နာမတစ်ခုကို သူတို့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝှက်ထားကြ တာ။ ခေတ်မကောင်းလို့ ခေါ် ချင်ယောင်ဆောင်နေတာပဲ။ ဒီတစ်ခါတော့ တွေ့ပြီးတော့ ကြိုးဝါးနေတယ်ဆိုတဲ့ သူတို့စကား ကြားရတာ ကြက်သီးတွေ တဖြန်းဖြန်း ထ၊လို့၊ ခြေထောက်နဲ့ ကြိုးထိတယ်လို့ကို ကျွန်တော် မထင်တော့ဘူး။

သွင်ဆန်းဆန်း

“ အလင်းပြ ” ဟောစာတမ်း

- ✧ မိမိချစ်သူ/ခင်ပွန်း၏ စိတ်ထား၊ စရိုက်ဘယ်လိုရှိသလဲ?
- ✧ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်၊ ပြစ်ချက်က ဘာတွေဖြစ်နိုင်သလဲ?
- ✧ သူ့ဘက်က မိမိအပေါ် စွဲလန်း ချစ်ခင် လာဖို့ ဘာတွေလုပ်သင့်သလဲ?
- ✧ သူ့အပေါ် မိမိပြောဆိုမှုများ အောင်မြင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ?
- ✧ သူ့ဘယ်အချက်တွေကို ကြိုက်နှစ်သက်ပြီး ဘယ်အရာတွေကိုလုပ်မိပါက သူစိတ်ဆိုး စိတ်ပျက်သွားနိုင်သလဲ သိထားချင်သူများ
- ✧ သားသမီးတာဝန်၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကြား ဖျာများပြီး အိမ်ထောင်ဘက်ပေါ်ဘယ်လို ထိန်းရမလဲဆိုပြီး သောကဖြစ်နေသူများ စသည့်အမျိုးသမီးတို့၏ သောကကို အပြောင်းလဲဖြစ်စေဖို့ ‘အလင်းပြဟောစာတမ်း’ မှာကြည့်

သဂုဗ္ဗ ထက်ငွေ့စွန့်

LL.B, LL.M, DBL, DML

(အမျိုးသမီးသီးသန့် သက္ကဏမောင်သိကြာ အနိအရင်)

တိုက် - 40 G-2 ဦးပိစာရလမ်း။ 41 ရပ်ကွက်၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာ၊ မြောက်အုပ်၊

Ph: 09 5164326, 09 73106180, 09 43094806

လိပ်ဖြာဖြာမျှား

White Butterflies
Colin McPhedran
သီဂီ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

လိပ်ဖြာဖြာမျှား

White Butterflies
Colin McPhedran

သီဂီ(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်)

Collin McPhedran ၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်ပါသည်။

- သူ၏ကလေးဘဝမေမြို့ကမ္ဘာ့
- နာဂတောင်တန်းများပေါ်မှ ခြေလျှင်ခရီးကြမ်းကြီး၊
- သူ့အားပိုက်ထွေးကြိုဆိုခဲ့ရာအိန္ဒိယမြေ၊
- မျှော်လင့်ချက်များဖြင့် လှမ်းထွက်ခဲ့သည့် သွေးချင်းတို့၏အနောက်ကမ္ဘာ့
- မာနကိုအခြေပြု၍ စိတ်အလိုအတိုင်း လွင့်ခဲ့သည့် အရှေ့ခရီး၊
- ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက်ဝမ်းစာရှာခဲ့ရပုံများ၊
- တောင်ပေါ်ဘူတာလေးတစ်ခုသို့အရောက် မေမြို့တစ္ဆေခြောက်ခံရသူတစ်ဦးပမာ
- ရင်သပ်ရှုမောလွမ်းသည့်ဇောဖြင့် ကျန်ရစ်နေဖြစ်ခဲ့သည့် သူ၏ဒုတိယမေမြို့၊
- ရာစုနှစ်ဝက်ကျော်ကြာမှ ထုတ်ဖော်ရေးသားလာသည့် သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းကို သူ့အသံ
- သူဟန်မပျက် ခံစားမျှဝေထားပါသည်။

ဇမ္ဗူတလူစာပေမှ ဇူလိုင်လကုန်တွင် ဖြန့်ချိပါမည်။

ဇမ္ဗူတပေ

မှတ်(၁၃၃)၊ မြေညီထမ်း၊ လမ်း(၄၀)အောက်၊ ကုန်သည်လမ်းနှင့်မဟာဝဇ္ဇလကြား၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

☎- ၃၉၂၂၀၁၊ ၀၉၀၆၀၀၇၄၀၁

E-mail : zebutaleu@gmail.com

သိပ္ပံနာမနာမိန္ဒာ
 မြားမာစစ်စစ်
 ကြွေကွေ့များ

ကျွန်တော်ဝတ္ထုသည်
 မြားတစ်စင်းဖြစ်သည် ဆိုပါစို့။

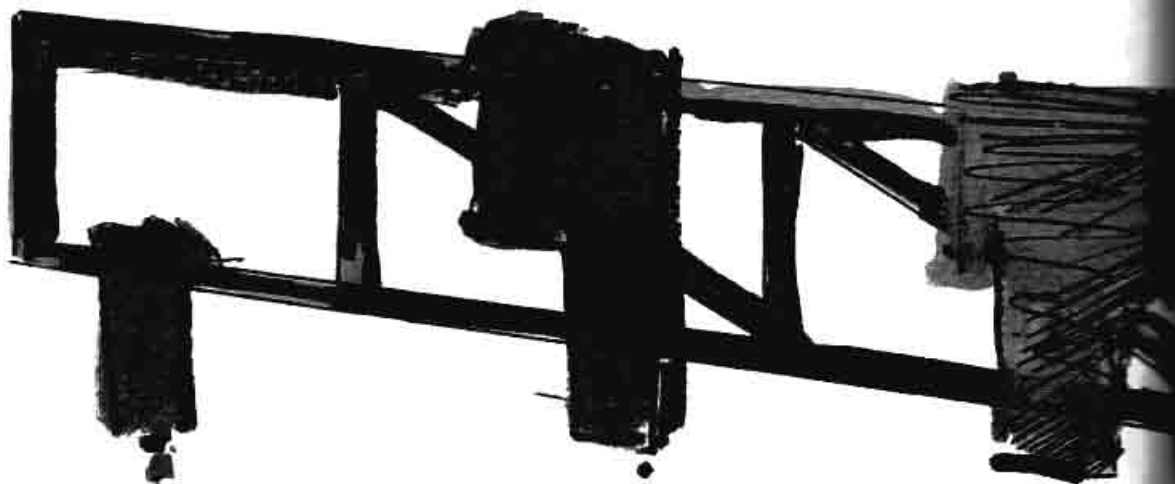

မြား(၁)

“...”ဘူတာမှာ

ငွေအလွဲသုံးစားမှုဖြစ်ခဲ့တဲ့
 ဝန်ထမ်းတွေကို ဖြုတ်ပစ်မှာပါ။
 ဒီကိစ္စမပြောနဲ့ ဟိုး...အညာဒေသ
 တောဘူတာက ရုံပိုင်လေးဆို
 သူမိန်းမအဘောရှင်းဖြစ်လို့
 ဘူတာ ငွေရှစ်ထောင်

ယူသုံးခဲ့တဲ့
 အမှုတောင်
 ကျွန်တော်တို့
 ရင်မှာနာနဲ့
 ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ရသေးတာ’
 တိုင်းတွင်းအစည်း
 အဝေးတစ်ခုတွင်
 အရာရှိကြီးက
 ရုံးချုပ်မှ
 အခါအားလျော်စွာ
 ထုတ်ပြန်လာသည့်
 အမိန့်တွေနှင့်
 ညွှန်ကြားချက်များကို
 ပြန်လည်ရှင်းလင်း
 ညွှန်ကြားနေရာမှ
 ရုတ်တရက်
 ပြောချလိုက်သည့်
 စကားကြောင့်
 ကျွန်တော်

NOV
14 2015

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် မော့ကြည့်မိလိုက်သည်။ မကြာသေးခင်က မြို့ပတ်ဘူတာလေးတစ်ခုမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် ငွေအလှဲသုံးစားမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ၏သဘောထားကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကြေညာလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လိမ့်မည်။ ‘ရင်နာနာနဲ့ ဖြုတ်ပစ်ခဲ့ရသေးတာ’ ဆိုသည့် စကားလုံး အတွဲအစပ်က ကျွန်တော့်နှလုံးအိမ်တွင် မှတ်မှတ်ထင်ထင် လာငြိမိသည်။ ပုံမှန်ဆိုလျှင် ထိုစကားလုံး ပြောဆိုသုံးစွဲနေစဉ် သုံးစွဲသူ၏ အသံတုန်ယင် နှစ်ဝင်သွားစေနိုင်လောက်သည့် စကားလုံးပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ ထိုစကားလုံးကို သုံးစွဲသူ အရာရှိကြီးကတော့ ရှေ့ဆက်ပြီး ဘူတာစာရေးများအနေဖြင့် ဘူတာစာရင်းဇယားနှင့် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စတွေမှာ အမှားအယွင်း မရှိအောင် ဆောင်ရွက်စေလိုကြောင်း၊ အကယ်၍ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာ ပေါ်ပေါက်လာပါက သူအနေဖြင့် အလုပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်တတ်သည့် အကြောင်း၊ မည်သည့်ကိစ္စကို မဆို သူတာဝန်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် တွေဝေမှုမရှိဘဲ တာဝန်ကျေတတ်သည့်သူဖြစ်ကြောင်းတွေကို သူ၏ပြောနေကျ စကားပြော စွမ်းရည်အတိုင်း အနိန့်၊ အမြင့်၊ အမိ၊ အဖော့တွေနှင့် အသံစည်းချက်မပျက် ဆက်တိုက်ပြောဆိုပြီး အစည်းအဝေးခန်းထဲမှ ရော်ဘာခြေထောက်တစ်ဖက်ကြောင့် စည်းချက်မှန်သည့် ခြေလှမ်းတွေဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဘူတာစာရင်း
ပေါ်တွင်
ကျက်စားလေ့
ရှိသော
ပျံကျဈေးသည်
များကို
ဘူတာကြီး၏
စည်းကမ်း
ထိန်းသိမ်းရေး
အဖွဲ့မှ
လိုက်လံ
ဖမ်းဆီးတိုင်း
အခုလိုပဲ
ရုန်းရင်းဆန်ခတ်
ပြေးလွှား
တတ်ကြသည်ကို
ကျွန်တော်
သိရှိထားသည်

အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးသွားပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲတွင် ဟိုး အညာဒေသက ကျွန်တော် မမြင်ဖူးသော တောဘူတာ ရုံပိုင်လေးတစ်ယောက် ရွေးချယ်စရာ ကျဉ်းမြောင်းခဲ့သည့်အတွက် ဝန်ထမ်းကျင့်ဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့ရသည်။ ထိုရုံပိုင်လေး ရင်နာနာနဲ့မည်လား၊ ပေးအပ်သည့် တာဝန်တိုင်းကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်တတ်သည့် အရာရှိကြီး၏ ခံယူချက်ကပဲ အမှန်တရားလေလား စသည်

ဦးနှောက်နှင့် နှလုံးသားတို့၏ အဆိုပြုချက်တွေနှင့် ကျွန်တော် စိတ်အာရုံအစည်းအဝေးလေး လှုပ်ခတ်နေလေတော့သည်။

□ မြား(၂)
ကျွန်တော်တာဝန်ကျရာ မြို့ပတ်ဘူတာလေးဆီ ပြန်ဖို့ မြို့ပတ်ရထားများ ဆိုက်ကပ်ရာ ဘူတာကြီး၏ အမှတ်ခြောက် စင်္ကြံရှိရာဆီ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ စင်္ကြံအလယ် မြို့ပတ်လက်မှတ်ရုံလေးကို ပတ်ပြီး ဖြတ်လျှောက်နေစဉ်မှာ ကျွန်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆီမှ ဈေးသည်တစ်ဦးက သောင်းကနင်း ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လက်မှတ်ရုံနံရံဆီ ခပ်သွက်သွက်သွားပြီး ကပ်နေလိုက်သည်။ ဘူတာစင်္ကြံပေါ်တွင် ကျက်စားလေ့ရှိသော ပျံကျဈေးသည်များကို ဘူတာကြီး၏ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးအဖွဲ့မှ လိုက်လံဖမ်းဆီးတိုင်း အခုလိုပဲ ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ပြေးလွှားတတ်ကြသည်ကို ကျွန်တော် သိရှိထားသည်လေ။ ကျွန်တော်အများမှ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ဈေးဇနီးရွက်ရင်း ဖြတ်ပြေးသွားပုံက ပဲပြားတုံးတွေပေါ် အရှည်လိုက် ခပ်မျှင်မျှင် လှီးတင်ထားသည့် ဂေါ်ဖီထုပ် အစအနများ ပွာခနဲလွင့်စဉ်ကျသွားသည်အထိ ကသုတ်ကရက်နိုင်လွန်းလှသည်။ ထိုဒေါ်ကြီးနောက်က မှ ကွမ်းယာဗန်းကို လည်ပင်းလွယ်ရင်း ပြေးလာနေသည့် လူရွယ်တစ်ယောက်။ သူနှင့် အပြိုင် ပြေးလာနေသည့် စာကလေးခွေသည်။ ဗေဒင်စာ

အုပ်ရောင်းသူ။ ထို့နောက်မှ တွယ်ချိတ်နှင့် နားဖာကလော်ရောင်းသူ။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကျွန်တော့်အနားမှ ဖြတ်ပြေးသွားတိုင်း သူတို့အပြေးရိုက်ကြောင့် ကျွန်တော် သရိုးရိုင်းဖယ်စ ယူနီဖောင်း အင်္ကျီလေးပင် လေဟပ်ကာ တဖျပ်ဖျပ် လွင့်ကျန်နေသည်။ နောက်ဆုံးဆီမှ ပြေးလာသူ ရေခဲရေသည်လေးကတော့ ကျွန်တော်နှင့် တည့်တည့် ဆယ်ပေအကွာခန့်အရောက်မှာ ရေခဲပုံးရော လူရော ကွန်ကရစ်ကြမ်းပြင်မှာ ဒိုးပစ်လိုက်သလို အပတ်ပတ် အခါခါ လဲကျ လွင့်စဉ်သွားသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလိုက်လာသူ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေး ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ထဲကျနေသော ရေခဲရေသည်ကလေးကို လည်ကုပ်မှ ဖမ်းကိုင်ဆွဲမြှောက်လိုက်ရင်း ‘ငါတို့လက်က မလွတ်ပါဘူး’ ဆိုသော အထာနှင့် ကျွန်တော်အပြေးတစ်ခု ပြီးလိုက်တာထိပင် ကျွန်တော် လမ်းမြင်လိုက်သည်။ ထိုအပြေးသည် အပပ်သည့် တာဝန်တစ်ခုကို ကျွန်တော်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမိသည့် အခိုက်အယာဉ်ဟု ကျွန်တော် ဖော့ဖော့ပေါက်ပေါက် တွေ့ဆုံမိသေးသည်။

□ အချိန်မှန် ကန်ချေသည် ပထမဦးစားအတာဝန်အဖြစ် ခံယူထားသည့် မြို့ပတ်ရထားကြီးက လက်မှတ်ဝယ်နေ၍ မမီလိုက်သော ခရီးသည်များကို လျှင်တိုကာ မြို့ကိုပတ်ဖို့ လက်မှတ်ရစ် ခရီးစဉ်ပြီး ထိုတာဝန်

ကျေနပ်လွန်းသည့် မြို့ပတ်
ရထားကြီး၏ အထူးတွဲတွင်
ကျွန်တော် လိုက်ပါခဲ့ရင်း
ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံ အစည်း
အဝေးလေးတွင် ခံစားမှုနှင့်
ပတ်သက်သည့် အဆိုတစ်ခု
ထပ်မံ တင်သွင်းလိုက်ပြန်
သည်။

ဘူတာကြီးမှနေ၍ နှစ်
ဘူတာဖြတ်ကျော်အပြီး ပြည်
လမ်း ဘူတာအရောက် ကျွန်
တော့်ဘူတာ နောက်ကျောက
ရပ်ကွက်တွင် စာအုပ်အငှား
ဆိုင် ဖွင့်ထားသော ကိုထက်
နိုင်တစ်ယောက် စာအုပ်ထုပ်
တွေ မနီမနင်းဆွဲရင်း အထူး
တွဲပေါ် တက်လာသည်။
လွတ်နေသော ကျွန်တော့်
ဘေးက ခုံမှာ သူ ဝင်ထိုင်မိ
သည်ဆိုလျှင်ပဲ ကျွန်တော့်
စိတ်အာရုံထဲတွင် မြိုင်နေပြီ
ဖြစ်သည့် ဦးနော်က၊ နှလုံး
သားနှင့် ခံစားမှုတို့၏ အစည်း
အဝေးတွင် ကိုထက်နိုင်အား
ဆွဲထည့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ
တာဝန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး
စဉ်းစားမိတာလေးတစ်ခု ရှိ
တယ်ဗျ။ ဒီလိုဗျာ တာဝန်ဆို
တာကတော့ ကိုယ့်ကိုပေး
ထားတဲ့ တာဝန်ကို ကျေပွန်
အောင် ဆောင်ရွက်ရတဲ့
သဘောကတော့ ဟုတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တစ်
ယောက်တည်း ဆောင်ရွက်ရ
တဲ့ တာဝန်မဟုတ်ဘဲ သူများ
တွေရဲ့ အားနည်းချက်၊ အပြစ်
တွေကို ဖော်ထုတ်နင်းမြေပြီး
လူတစ်ဖက်သား နှစ်ဘက်သား
မှ ကိုယ့်တာဝန်ကျေမြင်း ပြီး
ခြောက်မယ်ဆိုရင်...’

‘ကိုယ့်လူကြည့်ရတာ
အထက်လူကြီးတစ်ယောက်

အဒေါ်ကြီး
တစ်ယောက်
ဈေးဗန်းရွက်ရင်း
ဖြတ်ပြေးသွားပုံက
ပဲပြားတုံးတွေပေါ်
အရည်လိုက်
ခပ်မျှင်မျှင်
လှီးတင်ထားသည့်
ဂေါ်ဖီထုပ်
အစအနများ
ဖွာခန့်
လွင့်စဉ်
ကျသွားသည်
အထိ
ကသုတ်ကရက်
နိုင်လွန်းလှသည်

ယောက်ကို ဖီးလ်ဖြစ်နေပုံပဲ’
ဟု ကျွန်တော့်စကား
အဆုံးသတ်လို့ မပြီးသေးခင်
ကိုထက်နိုင်က ရုတ်တရက်
ပြောချလိုက်မှ တွေ့တွေ့ချင်း
ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရှိနှင့်နေ
သည့် အရာကို ကိုထက်နိုင်
အား အပြောလောသွားသည့်
အဖြစ်ကို သတိထားမိလိုက်
သည်။ ပါးနပ်လွန်းသူ၊ စာ
ဖတ်အားကောင်းသူ ကိုထက်
နိုင်နှင့် စကားပြောရာမှာ
ကိုယ့်ဌာနအကြောင်းကို ဖုံးဖုံး
ဖိမိ ပြောဆိုဖို့ကိုလည်း ကျွန်

တော် သတိထားဖြစ်လိုက်
သေးသည်။ ရထားတွဲ
ပြတင်းပေါက်ကနေ ဝင်လာ
သည့် လေပြည်အေးလေး
တွေကို သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ
ထိပ်ဆုံး ကြယ်သီးနှစ်လုံး
ဖြတ်ကာ ခံယူရင်း ကျွန်တော့်
ကို တစ်ချက်ဝေကြည့်
ကာ စကားကို ဆက်သည်။
‘ကိုယ့်လူ ပြောချင်တာ
သဘောပေါက်တယ်။
တာဝန်ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်
လူ ပြောသလို ကျေရကောင်း
တဲ့ အရာပေါ့လေ။ တစ်ဖက်
လူရဲ့ အပြစ်၊ အားနည်းချက်
တွေကို ဖော်ထုတ်နင်းမြေ
လိုက်မှ ကိုယ့်တာဝန်ကျေ
တယ်လို့ ယူဆရမယ့်အချက်
ကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်
အပေါ်မှာပဲ မူတည်လိမ့်မယ်
ဗျ’

ပါးနပ်လွန်းသလောက်
စကားပြောရာမှာ ပြတ်သား
သည့် ကိုထက်နိုင်ကို ကျွန်
တော် သဘောကျသွား
သည်။ ဘာမှတ်ချက်မှ ဝင်
မပေးဘဲ သူပြောသော
စကားကိုသာ နားထောင်ချင်
မိသောကြောင့် ခေါင်းပဲ
ညိုက်ပြလိုက်သည်။

‘ဥပမာ အိုက်ခံမန်းဗျာ
နာမိပါတီကပေးတဲ့ ဂျူးသုတ်
သင်ရေးတာဝန်ကို သူ့ရဲ့
တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်
ရုံနဲ့ ဂျူးအလောင်းချင်းထပ်၊
မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲလိုက်ရုံ
နဲ့ ဂျူးအရိုးပေါင်း တောင်လို
ပုံတဲ့အထိ ဂျူးလူမျိုး ခြောက်
သန်းကျော်သတ်ကာ တာဝန်
ကျေပြီတဲ့သူကို ကိုယ့်လူရင်
ထဲမှာ တာဝန်ကျေသူရဲ
ကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်
မလား’

ကျွန်တော် သဘောကျ
မိပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါ
တော့ ကျွန်တော့်ထင်မြင်
ယူဆချက်ကို ဝင်ပြောလိုက်
သည်။

‘ဘယ်သတ်မှတ်နိုင်
ပါ့မလဲ၊ ကျွန်တော်မှမဟုတ်
ဘူး တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာရှိတဲ့ လူ
သားတွေအနေနဲ့လည်း သူ့ကို
သူရဲကောင်းအဖြစ် မသတ်
မှတ်နိုင်တဲ့အပြင် သူ့လုပ်ရပ်
ကို အော့နည်းနာကြမှာ သေ
ချာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်
တော်တို့ ဖြတ်သန်းကြိုငြင်းခဲ့
ရတဲ့ သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ
တိုင်းပြည်အတွက်၊ တာဝန်
အတွက်၊ ယုံကြည်မှုတစ်ခု
အတွက် သေရဲ သတ်ရဲ
ရင်ဆိုင်ရဲခဲ့ပြီး စွန့်လွှတ်နိုင်
စွမ်း ကြီးမားတဲ့ တကယ့်
သူရဲကောင်းတွေကိုတော့
ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုခဲ့ကြ
တာ ကြည်ညိုနေကြတာပဲ
မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ဆို
လိုချင်တာက မျှတမှုမရှိတဲ့
တာဝန်တစ်ခု ပေးအပ်ခြင်းခံရ
တဲ့ သူတစ်ယောက်ဟာ သူ
ပါဝါအတွက် တိုက်ပွဲမဝင်ခဲ့
ဘဲ တရားမျှတမှုသက်သက်
တစ်ခုကိုသာကြည့်ပြီး တာဝန်
ကို လျစ်လျူရှု ဖောက်ဖျက်
ဆောင်ရွက် ခဲ့ မယ် ဆို ရင်
ကျွန်တော်တို့ အဲဒီလူကို သူရဲ
ကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်၊
မသတ်မှတ်နိုင် ဆိုတာကိုပါ’

ကျွန်တော့်စကား ဆုံး
သွားတော့ ကိုထက်နိုင်က သူ
ပေါင်ကို လက်ဖဝါးနှင့် ဖြန်း
ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ကာ ‘သိပ်
ကောင်းတဲ့စကားပဲဗျာ၊ ကိုယ့်
လူဆိုလိုတဲ့ သူရဲကောင်းမျိုး
ကျုပ်ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ရှိ
တယ်ဗျ။ သူများတွေအတွက်

တော့ မသိဘူး။ ကျုပ်ရင်မှာ တော့ သူဟာ သူရဲကောင်း အမျိုးအစားအသစ်ပေါ့လေ။ သူက... ဆိုပြီး တရိပ်ရိပ် ကျန်ခဲ့သည့် ရထားပြတင်း ပေါက်က မြင်ကွင်းတွေကို ခဏ ငေးကြည့်ပြီး သူရင်ထဲ က သူရဲကောင်း အမျိုးအစား အသစ်အကြောင်းကို စကား ပြောကောင်းသူပီပီ။ စာဖတ် အားကောင်းသူပီပီ ကျွန်တော့် အား ပြောပြနေပုံက ကျွန် တော့်စိတ်ထဲတွင် ရုပ်ရှင်တစ် ကား ကြည့်နေရသလို မြင် ယောင်နေပေတော့သည်။

အချိန်က ဂျာမန်တို့ ပိုလန်နိုင်ငံကို ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်ခဲ့ရာမှ ဒုတိယကမ္ဘာ စစ်ကြီး စတင်နေသည့်အချိန်။ နာဇီခေါင်းဆောင် ဟစ်တလာ က ဂျူးလူမျိုးမှန်သမျှ မျိုး ဖြတ်သုတ်သင်နေသောကြောင့် လစ်သူယေးနီးယားသို့ ဂျူး လူမျိုးများ သေပြေးရှင်ပြေး ပြေးကာ ရောက်ရှိလာကြ သည်။ ထို့နောက် ကောင်စစ် ဝန်ရုံးရှေ့သို့ တန်းစီကာ 'ကောင်စစ်ဝန်မင်းရယ် ကျွန် တော်တို့ကို ဗီဇာထုတ်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့အသက်ကို ကယ်ပါနော်'

'မကြာခင် ဂျာမန်တွေ ဒီကိုရောက်လာတော့မှာ။ ဒီမှာဆက်နေရင် သေချာ ပေါက် အသတ်ခံရမှာမို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဂျပန်နိုင်ငံ ဖြတ်ကျော်ခွင့်ဗီဇာ ထုတ်ပေး ပါခင်ဗျာ'ဆိုသည့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အော်ဟစ်နေကြ သည့် နေ့ပေါင်းမည်မျှ၊ ည ပေါင်းမည်မျှ ပြေးလာရမှန်း မသိသည့် ဂျူးဒုက္ခသည်

နောက်ဆုံးသီမှ
ပြေးလာသူ
ရေခဲရေသည်လေး
ကတော့
ကျွန်တော်နှင့်
တည့်တည့်
ဆယ်ပေ
အကွာခန့်
အရောက်မှာ
ရေခဲပုံးရော
လူရော
ကွန်ကရစ်
ကြမ်းပြင်မှာ
ဦးပစ်လိုက်သလို
အပတ်ပတ်
အခါခါ
လဲကျ
လွင့်စဉ်သွားသည်

ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီး အရွယ်စုံကိုကြည့်ပြီး ကောင်စစ်ဝန် ဂျပန်နိုင်ငံသား 'စုငါဟာရ'ကြေကွဲနေသည်။ တစ်ကြိမ်တည်း ဖြတ် သန်းခွင်ဗီဇာများ ရာနှင့်ချီ ထုတ်ပေးဖို့ဆိုသည်မှာ သူ လုပ်ပိုင်ခွင့်မဟုတ်။ ဂျပန်နှင့် ဂျာမန်ကလည်း မဟာမိတ် တွေ ဖြစ်နေသည်မို့ မဖြစ်နိုင် မှန်းလည်း သိနေသည်။ ဆာ တာရော၊ ကြောက်တာရော ကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန် ကာ ကြောက်လန့်နေကြသည်

ဂျူးများ၏ အတိဒုက္ခကိုကြည့် ကာ လူသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် လျစ်လျူမရှုနိုင် တော့သည့်အဆုံး ဂျပန်နိုင်ငံ ခြားရေးဝန်ကြီးရုံးသို့ သံကြီး ရိုက်လိုက်သည်။ သူထင် ထားသည့်အတိုင်းပင် ဗီဇာ ထုတ်ပေးဖို့ ညွှန်ကြားချက် မရရှိခဲ့။ ထိုသို့ဖြင့် 'စုငါဟာရ' သည် သူတိုင်းပြည်က ပေး အပ်သော တာဝန်နှင့် ကောင် စစ်ဝန်ရုံးရှေ့တွင် မျှော်လင့် တကြီး စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ဂျူးများကို ကူညီလိုသည့် ဆန္ဒကြား ပိတ်မိနေတော့ သည်။ နောက်ဆုံး 'ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ်ပဲ ဒီလူတွေ အတွက် ဗီဇာထုတ်ပေးလိုက် တော့မယ်'ဆိုသည့် ဆုံးဖြတ် ချက်ကို အလုပ်ပြုတ်နိုင်မှန်း သိသိ၊ အခန့်မသင့်လျှင် သူ မိသားစု အသက်အန္တရာယ် ပင် စိုးရိမ်ရသည့် အခြေအနေ မျိုးတွင် သူဆုံးဖြတ်လိုက် ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်ထင်ချင် ပြောပြ သည့် စကားတွေအတိုင်း လိုက်ပါခံစားမိရင်း ကျွန်တော် တာဝန်ကျရာ ဗြူပတ်ဘူတာ လေးသို့ ရောက်ရှိတော့ ကိုယ်ထင်ချင်ရော ကျွန်တော် ပါ ရထားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော့်ဘူတာ ရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ်ထင်ချင် က 'ဪ ကိုယ့်လူရေ ကျုပ် ပြောပြတဲ့အကြောင်းတွေကို ကိုယ့်လူ သေသေချာချာ ထပ် သိချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆရာ ကျော်ဝင်း ဘာသာပြန်ထား တဲ့ နှလုံးလှသံတမန် စာအုပ် သာ ရှာဖတ်ပေတော့'ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်လမ်းခွဲ သွားလေ သည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ

တော့ ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် 'စုငါဟာရ'ကို ဦးညွှတ်မိ ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ပါသည်။

မြား(၃)

အခါတိုင်းလိုပင် ကိုဆန်းမောင်က ကျွန်တော် စာရင်းဇယား လုပ်နေသည့် ညဦးပိုင်းအချိန်တွေတွင် ဘူတာထဲ ရောက်လာပြီး 'ဆရာ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ' ဟု ပြောလည်းပြော သူ့လက် ချောင်းတွေက ကျွန်တော့်ပန်း ပေါ်ကို ဖြစ်ညစ်ဆုပ်နယ်လာ သည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘာမျှ ပြန်မပြောဘူးဆိုလျှင် တော့ သူက ပန်းမှ ကုပ်သို့ တစ်ဆင့်တက်ကာ နှိပ်နယ် ပေးပြီး မျက်ခုံးကြောလျှော ခြင်း၊ ဦးရေပြားလျှောခြင်းနှင့် နားရွက်ဖျားလေးတွေကို တဖြောက်ဖြောက်မြည်အောင် ချိုးပေးကာ အချိန်အကြာကြီး နှိပ်နယ်ပေးနေတတ်ပါသည်။ ကျွန်တော်က 'ရတယ် ကိုဆန်းမောင် နေနေ'ဟု လက်ကာပြလိုက်လျှင်တော့ ကိုဆန်းမောင်က ကျွန်တော် နှင့် မနီးမဝေးတွင် ထိုင်ကာ သူ့မိသားစုအကြောင်းတွေ ပြောနေတတ်ပါသည်။

ကိုဆန်းမောင်တို့ မိသား စုက သောင်ဦးနယ်က ဖြစ် သည်။ အဓက ရန်ကုန်ကို တစ်နေ့လောက် အလုပ်လုပ် ရင်း လာရီတာဖြစ်ပေမဲ့ ယခုအချိန်ထိ မပြန်ဖြစ်ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်က လှိုင်သာယာဘက်တွင် အိမ် ငှားနေခဲ့သော်လည်း လွန်ခဲ့ သည့် ရှစ်နှစ်လောက်က ဒီ ဘူတာလေးမှာ တာဝန်ကျခဲ့ သည့် ဘူတာခွာရေးတစ်

ယောက်နှင့် သဟဇာတဖြစ်ပြီး ဘူတာလေးရဲ့ အချက်ပြမီးတိုင်အောက်တွင် တဲလေးထိုးကာ နေထိုင်လာခဲ့သည်။ တာဝန်ကျ ဘူတာစာရေးတွေက ဘာပဲခိုင်းခိုင်း သွက်လက်တက်ကြွစွာ လုပ်ကိုင်ပေးရုံမျှမက အလိုက်သိလှလွန်းသည့် ကိုဆန်းမောင်က အိမ်သာလည်း ဝင်ဆေးလိုက်သည်။ ဘူတာပလက်ဖောင်းလည်း တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် တံမြက်စည်းလှည်းလိုက်သေးသည်။ ဒီဘူတာမှာ တာဝန်ကျခဲ့သည့် ဘူတာစာရေးအဆက်ဆက်က ကိုဆန်းမောင်အား ဘူတာထဲ ခွင့်တောင်းစရာပင် မလိုအောင် အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ခွင့် ပြုကြခြင်းဟာ ကိုဆန်းမောင်၏ အလိုက်သိ ဖင်ပေါ်တတ်သောကြောင့်ပဲ ဖြစ်သည်။ ကိုဆန်းမောင်မိန်းမ မကြည်နှင်းက ဘူတာနောက်ကျောဘက်တွင် ကွမ်းယာဆိုင်သေးသေးလေး ဖွင့်ထားပေမဲ့ ကိုဆန်းမောင်ကတော့ အလုပ်မျိုးစုံလှသည်။ လကုန်တစ်ရက်နေ့တိုင်းတွင် ရထားပေါ်ထိပေါက်စဉ် လိုက်ရောင်းတတ်သလို မိုးတွင်းကာလတွေမှာ ဈေးထဲ ပရတ်လုံးရောင်းသည်။ နွေဘက်တွင်တော့ ပဲခူးက ကြက်မွေးတံမြက်စည်း သွားသယ်ပြီး နံနက်မြို့အနီး ထမ်းရောင်းခြင်းသည်။ ကိုဆန်းမောင်တွင် သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်ရှိပြီး ဒီနှစ် သူ့သမီးလေး ဆယ်တန်းနှစ်ချင်းဆီက အောင်သည့်အကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြောပြတတ်ပါသေးသည်။ ထိုသို့

သူ့သမီးလေး ဆယ်တန်းအောင်သည့် အကြောင်းမကြာခဏ ပြောလာတိုင်း သီရိမင်္ဂလာဈေးတွင် ဂါလီနင်းနေသည့် သူ့သားညတိုင်း မူးမူးပြန်လာတတ်တဲ့အကြောင်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးတာကို တွေးပြီး ကျွန်တော် ပြုံးမိမြဲဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ညဘက် မြို့ပတ်ရထားတွေသိမ်းလို့ ဘူတာစာရင်းတွေလုပ်ပြီး ပလက်ဖောင်းပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်လျှင် မိုးကာရွက်ဖျင်လေး မိုးထားသည့် ကိုဆန်းမောင်တို့ တဲလေးဆီမှ သူ့သားအကြီးကောင်ကို ဆုံးမနေသည့်အသံနှင့် သူ့သမီးအငယ်မလေး ဘွဲ့ရပြီးလျှင် ရုံးစာရေးလုပ်လျှင်ကောင်းမည်၊ ကျောင်းဆရာမလုပ်လျှင် ကောင်းမည်ဆိုသည့် စိတ်ကူးယဉ် ပြောဆိုသံတွေကို ကြားရတတ်ပါသည်။ ရောင်စုံမီးတွေ ဖွေးဖွေးလှုပ်လင်းလက်နေသည့် ရန်ကုန်မြို့ကြီးအလယ် မြို့ပတ်ဘူတာလေးတစ်ခု၏ အချက်ပြ မီးတိုင်လေးအောက်က ကျွန်းကျော် တဲလေး၏ မိသားစုသံစဉ်တွေ နဂါးမုန်နေတိုင်း ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ကြည်နူးရစမြဲပဲ ဖြစ်ပါသည်။

မနက် ကံ နှစ် နာရီ လက်ယာရစ် မြို့ပတ်ရထား ကျွန်တော်ဘူတာလေး ဝင်ရောက်လာတော့ ဂါတ်ဗိုလ်လမ်းအော်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

‘စာရေးကြီးရေ၊ စာရေးကြီးဘူတာအတွက် တိုင်းရုံးစာတစ်စောင် ပါတယ်’

ကျွန်တော် ရထားနောက်ဆုံးတွဲ ဂါတ်ဗိုလ်ရိရာသွားကာ ရုံးစာယူလိုက်ပြီး ဘူတာထဲ ပြန်ရောက်မှ စာကို ဖွင့်ဖောက် ဖတ်ကြည့်မိလိုက်သည်။ မိမိတို့ဌာနပိုင် မြေများပေါ်တွင် တစ်စတစ်စ ကျူးကျော်တဲများ များပြားလာသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တိုင်းရုံးအစီအစဉ်ဖြင့် ၎င်းကျူးကျော်တဲများကို လိုက်လံ ဖယ်ရှားမည်ဖြစ်ရာ လူကြီးမင်းတို့အနေဖြင့် ဘူတာနယ်မြေများပေါ်တွင် ကျူးကျော်တဲများရှိပါက တည်ရှိသည့် ကျူးကျော်တဲနေရာများကို မြေပုံကြမ်းတွင် ထည့်သွင်းရေးဆွဲပြီး တနင်္လာနေ့အရောက် တိုင်းရုံးသို့ ပြန်လည် ပေးပို့ရန်ဆိုသည့် ညွှန်ကြားစာကို ဖတ်နေစဉ် ဘူတာထဲ ကိုဆန်းမောင် ဝင်လာသည်ကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့ရသောကြောင့် ရုံးစာကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထည့်မိလျက်သားဖြစ် သွားသည်။ ကိုယ့်အရာမဟုတ်သည့် ဘူတာလုပ်ငန်းတွေမှာ ကိုဆန်းမောင် စပ်စပ်စုစုမရှိတာ သိနေပါလျက်နှင့် စာကို ကိုဆန်းမောင်အား မမြင်စေချင်မိတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဆန်းစစ်ကြည့်မိလိုက်သည်။

ကျွန်တော် စနေတစ်ရက်ကုန်လို့ တနင်္ဂနွေညဦး

ပိုင်း ရောက်သည်အထိ တိုင်းရုံးသို့ ပြန်ကြားပေးပို့ရမည့် မြေပုံကြမ်း မဆွဲဖြစ်သေး။ ကျွန်တော်ဘူတာ နယ်မြေထဲတွင် တစ်လုံးတည်းသော ကျူးကျော် တဲလေးက ကိုဆန်းမောင်တို့အိမ် ဖြစ်နေသည်လေ။ လုံခြုံရေးတွေအပြည့် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးဝန်ထမ်းတွေ အပြည့်တင်ဆောင်လာသည့် စီမံချက် မြို့ပတ်ရထား ဖြတ်သွားပြီးလျှင် သံလမ်းဝဲယာတစ်လျှောက်နှင့် ဘူတာနယ်မြေပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ကျူးကျော်တဲများ ဖရိုဖရဲကျန်ခဲ့မည့်အဖြစ် မြင်ယောင်လာသည်။ ထိုအထဲ ကိုဆန်းမောင်တို့တဲလေး ပါမပါဆိုတာကတော့...

ကျွန်တော် ဘူတာပလက်ဖောင်းပေါ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ရင်း မြေပုံကြမ်းတစ်ခုဆွဲဖို့ အားယူနေသည်။ ဂျပန်ကောင်စစ်ဝန် ‘စင်ဟာရ’ လို့ တာဝန်နှင့် ခံစားမှုကြား ပိတ်မိနေလေသည်။ ထိုစဉ် ကိုဆန်းမောင်သား အကြီးကောင် အရက်နဲ့ တထောင်း ထောင်း နှင့် ကျွန်တော်အားကနေ ဖြတ်သွားသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ဟ ကောင်လေး မိုးချုပ်လှချည်လား’

‘ဟုတ်၊ ဒီနေ့ နည်းနည်း မိုးချုပ်သွားတယ်ဆရာကြီး။ သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ တွေ့နေလို့’

‘မင်းအဖေ ဆုနေဦး မယ် ပြန်ပြန်’

‘ဆုမှာတော့ ကိုယ့်သေ

တယ် ဆရာကြီးရေ၊ ကျွန်တော်က သူများအိမ်ဆို မအိပ်တတ်တော့ အဖေဆရာမှာ သိသိနဲ့ အိမ်ပြန်လာရတာ’

ကိုယ့်အိမ်ကိုမှ အိပ်တတ် ပါသည် ဆိုသော ကိုဆန်းမောင်သားလေး အချက်ပြမီးတိုင်အောက်က တဲလေးဆီ ပြန်နေသည်ကို ကျွန်တော် ဘာရယ်မသိ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ညအတော် ၄ ကိုမှ ဘူတာထပြန်ဝင်ပြီး မဖြစ်မနေကိစ္စ ဖြစ်နေသောကြောင့် မြေပုံဆွဲရန် လျှောက်လွှာစာရွက် အလွတ်တစ်ရွက် ထုတ်လိုက်သည်။ လျှောက်လွှာမှ အလျားလိုက် ဆွဲမည်ဖြစ်၍ ထိပ်တွင် ‘.....’ဘူတာ၏ ကျူးကျော်တံ တည်နေရာပြ မြေပုံ’ဟု ခေါင်းစဉ်တပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ဘူတာတွင် လက်ဝဲလက်ယာ ရထားလမ်းနှစ်လမ်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ရထားလမ်းတစ်လမ်းလျှင် ကိုယ်စားပြုမည့်နှစ်ကြောင်းစီ ပေတံနှင့် အရင်ဆွဲချလိုက်သည်။ ပြီးမှ စတုရံပုံ ခပ်ရှည်ရှည်တစ်ခုကို ဘူတာအဖြစ် ကိုယ်စားပြု ရေးဆွဲချလိုက်သည်။ ဘူတာဘယ်ခြမ်းတွင်တော့ ကျူးကျော်တံ မရှိသည့်အတွက် ပေတံနှင့် မျဉ်းတစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ ဆွဲလိုက်သည်။ အကယ်၍ ကျူးကျော်တံရှိပါက ရှိသည့်နေရာတွင် ကိုယ်စားပြု စကေးပြကာ စတုရန်းပုံ ခပ်သေးသေးဖြင့် ရေးဆွဲပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဟိုဘက်ခြမ်းမှာရှိသည့် ဘူတာတစ်ဖက်တစ်

စည်းကမ်း
ထိန်းသိမ်းရေး
ဝန်ထမ်း
တစ်ယောက်က
လဲကျနေသော
ရေခဲရေသည်
ကလေးကို
လည်ကုပ်မှ
ဖမ်းကိုင်
ဆွဲမြှောက်
လိုက်ရင်း
‘ငါတို့လက်က
မလွတ်ပါဘူး’
ဆိုသော
အထာနှင့်
ကျေနပ်
အပြီးတစ်ခု
ပြီးလိုက်တာကိုပင်
ကျွန်တော်
လှမ်းမြင်လိုက်သည်

ချက် အချက်ပြမီးတိုင်နှစ်ခုပေါ်ကို ပေတံတင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခဲတံကို ပေတံစောင်းတွင် ကပ်ကာ ဆွဲနေရာမှ တစ်ခုသော အချက်ပြမီးတိုင်လေးနားအရောက်တွင် ခဲတံကိုင်ထားသော ကျွန်တော့်လက်က အလိုလို ရပ်တန့်သွားသည်။ ထိုနေရာက မြေပုံထဲတွင် စတုရန်းပုံ ကွက်ရမည်ကိုဆန်းမောင်၏ ကျူးကျော်တံလေးပင်။ ကျွန်တော် မြေပုံထဲတွင် စတုရန်းပုံ ကွက်လိုက်လျှင် ကိုဆန်းမောင်တို့ မိသားစုဘဝလေး ပျောက်

ပျက်သွားပေလိမ့်မည်။ မျဉ်းဖြောင့်တစ်ကြောင်း ဆွဲချလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ ချိုးကွေ့သွားနိုင်သည်။ ကျွန်တော် ပေတံနှင့် ခဲတံကို ပစ်ချလိုက်သည်။ မြေပုံဆက်ဆွဲရန် ကျွန်တော့်တွင် လုံလောက်သည့် ခံယူချက် မရှိသေး၍လည်း ဖြစ်သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိ ဝေခွဲရခက်နေစဉ် ကျွန်တော့်ဇနီးဆီ ဖုန်းခေါ်မိလိုက်သည်။

‘ကို မအိပ်သေးဘူးလား၊ ဘာအရေးကြီးလို့လဲ’
‘အရေးတကြီးကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခု မင်းကို ပြောပြချင်လို့’

ကျွန်တော့် ဇနီးကို ကိုဆန်းမောင်တို့ မိသားစုအကြောင်းကအစ ကျူးကျော်တံ ရှင်းလင်းရမည့်ကိစ္စနှင့် မြေပုံဆွဲနေသည့်အကြောင်းကိုပါ ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကို ခံစားချက်ကို အတိအကျ နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ‘ကို’မြေပုံထဲမှာ ကျူးကျော်တံ မဖော်ပြလိုက်ဘူးဆိုရင် တိုင်းရုံးအရာရှိတွေက ‘ကို’ငှားစားတယ်လို့လည်း ထင်နိုင်တယ်လေ။ သူတို့လာစစ်မှ ကျူးကျော်တံတွေသွားမယ်ဆိုရင် ‘ကို’ရှင်းရခက်သွားမှာပေါ့။ ဘာလုပ်ပါလို့ မတိုက်တွန်းချင်ပါဘူး။ ‘ကို’အလုပ်အကြောင်း ‘ကို’ပဲ အသိဆုံးပါ။ တစ်ခုပဲ ‘ကို’ထည့်စဉ်းစားရမှာက မေတို့ ဒီရာထူးလေးရအောင် ဘယ်လောက် ကြိုးစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာကိုပါ’

ဇနီးသည်၏ လက်တွေ့ကျကျ ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ကျွန်တော့်တွေဝေမှုကို အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ကိုဆန်းမောင်တို့ မိသားစုအပေါ် ထားနေမိသည့် စာနာချက်မြားဦးက ကျွန်တော့်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာတော့သည်။ ကျွန်တော် ဒီရာထူးလေးရဖို့ ဝန်ထမ်းငယ်ဘဝနှင့် ကိုးနှစ်တိတ် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် ဘဝမောကြီးတစ်ခုကို ပြန်မြင်ယောင်လာမိပြန်သည်။ □

ကျွန်တော်တာဝန်ကျခဲ့သည့် ဘူတာလေးက မန္တလေး-ပုဂံ လမ်းပေါ်တွင်ရှိသည်။ ထိုဘူတာလေးမှာ ဆိုက်ကပ်သည့် ရထားက မန္တလေး-မြင်းခြံ လော်ကယ်အစုန်အဆန် နှစ်စီးသာ။ မန္တလေး-ပုဂံ အမြန်အစုန်အဆန်ရထားနှစ်စီးကတော့ ကျွန်တော်တို့ဘူတာလေးမှာ မရပ်။ တောက်လျှောက် ဖြတ်သွားသည့် ရထားတွေပဲ ဖြစ်သည်။ စုစုပေါင်း ရထားလေးစီးသာဖြတ်သည့် ခပ်သေးသေး တောဘူတာလေးပဲ ဖြစ်သည်။ ပူပြင်းခြောက်သွေ့သည့် ဒေသမှာရှိသည့် ကျွန်တော်တို့ ဘူတာလေးမှာ မကြာခဏ ဘီးပူသည့် ရထားတွဲတွေ ဖြတ်ထားခဲ့ရတတ်သည်။ ထိုဘီးပူသည့် ရထားတွဲကို ဖြတ်ရန် အရှိန်မသေသေးသည့် ရထားတွဲကြားကို ဝင်ပြီး တစ်တွဲနှင့် တစ်တွဲ ချိတ်ဆက်ထားသည့် တွဲချိတ်အဖိုကို ဝင် ‘မ’ဖြုတ်ရသည့် အလုပ်က လှည့်နေကျ ဆိုပေမဲ့ ပေါ့ဆလျှင် ခြေ

ညပ် လက်ညပ် ဖြစ်နိုင်တာ ကအစ ခြေပြတ်လက်ပြတ် ဖြစ်သွားနိုင်သည်အထိ အန္တရာယ်ရှိသည်။ ရထားတွဲ ဖြုတ်နေစဉ် ယူနီဖောင်း ဘောင်းဘီအပြာ အင်္ကျီအပြူ နှင့် ရထားလိုက် လက်မှတ် စစ်တွေ ဘူတာထဲဝင်လာ တိုင်း အားကုန်သည့် အကြိမ် တွေကလည်း မနည်း။ ည သန်းခေါင်ကျော်မှ ဖြတ်သန်း လေ့ရှိသည့် အမြန်ရထားကြီး ကို လမ်းရှင်းပေးရန် ဘူတာ မှ ပေတစ်ထောင်ကျော်ဝေး သည့် လမ်းလွှဲပွင့်ဆီ လက် နှိပ်ဓာတ်မီး မှန်ပျံ့လေးနှင့် ကျွန်တော်သွားရတိုင်း ကျွန် တော်ဇနီးသည်က အဖော် လိုက်ပါတတ်စေခြင်း။ တစ်ဖက် က ဇနီးသည်ရဲ့လက်ကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း ကျန်တစ်ဖက်က လမ်းရှင်းကြိမ်ကွင်းကိုက ကာ ရထားသံလမ်းတစ်လျှောက်

လျှောက်ခဲ့ရသည့် ညပေါင်း တွေက မရေတွက်နိုင်အောင် သဲ ဖြစ်သည်။ အမြန်ရထား ကြီးအလာကို စောင့်ကြိုရင်း ဇနီးသည်က “ကို” ဒီနှစ် တော့ ရာထူးတိုးပါအောင် ဖြေအောင် လို့ ပြောလာတိုင်း လမ်းရှင်းကြိမ်ကွင်းနှင့် အတူ ရောပြီး ဇနီးသည်ကို ပွေဖက် နှစ်သိမ့်ရင်း ကျခံခဲ့ရသည့် မျက်ရည်များစွာ။

ဘူတာစာရေး (သို့ မဟုတ်) လက်မှတ်စစ်ရာထူး လေး တစ်ခုခုရလျှင် ဖြို့ပေါ် မှာ နေရသောကြောင့် နောင် သားသမီးတွေ ရလာလျှင် ပညာရေးအတွက်ပါ မျှော်ကိုး ပြီး တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ရာထူး တိုးစာမေးပွဲ ဖြေခဲ့ရသည့် ခုနစ်နှစ်က ကျွန်တော့်အတွက် တော့ နှစ်အသင်္ချေပေါင်းများ စွာ ကြာမီသလို မောဟိုက်မီ သည်။ ရာထူးတိုးစာမေးပွဲ

အောင်ပြီး ဗဟိုပို့ဆောင်ဆက် သွယ်ရေးကျောင်းတွင် သင် တန်းတက်သည့် ကာလတစ် လျှောက်လုံး တာဝန်ကျခဲ့ သည့် ရွာမှာ ဈေးရောင်းရင်း ကျွန်တော့်ကို ထောက်ပံ့ခဲ့ သည့် ဇနီးသည်က ဒီရာထူး လေးကို မမောနိုင် မပန်းနိုင် ဂုဏ်ယူနေတတ်ပါသေးသည်။ တကယ်တော့ ဝန်ထမ်းငယ် ဘဝနှင့် တစ်ထွာသာသာ လောက သာ ကွာသည့် ဘူတာစာရေးရာထူးရဖို့ လူ သတ်တမ်းတစ်ဝက် ပေးဆပ် ခဲ့ခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

□

အတိတ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ ရသည့် ကျွန်တော့် ဘဝမော မောကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်မိ တော့ ရင်မောခဲ့ရသည့်ဒဏ်၊ ရင်နာခဲ့ရသည့်ဒဏ်တွေက ယနေ့တိုင် အနာမကျက်တတ် သေး။ အနာတရဆိုသည် ပြန်

ပွတ်သပ်ကြည့်ရန် မကောင်း သည့် ဒဏ် ရာဖြစ်သော ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွေး များကို ရပ်တန့်ပစ်လိုက်ပါ သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ် မှာရှိသည့် ပေတံနှင့် ခဲတံကို ကောက်ကာ တာဝန်အရ မဖြစ်မနေ ဆွဲရမည့် မြေပုံကို လက်စသတ်ရန် စ၊ လိုက် သည်။ ဆွဲလက်စ ဘူတာမြေ ပုံကြမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းမှာ ပေတံကို တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခဲတံဆုပ်ထားသည့် တုန်ယင်နေသည့်လက်ကလေး နှင့်...

□

ကျွန်တော့်ဝတ္ထုသည် မြားတစ်စင်း ဖြစ်ခဲ့မည်ဆို လျှင် ကျွန်တော် ထိမှန်စေချင် သော ရင်တွေမှန်ဖို့ လိပ်စာ တပ်ပေးလိုက်ချင်ပါသည်။

■

ကြယ်လွှဲစိုး

ခုတ်သမီး

ပပပ်စတစ်အိတ်ပါး နှင့် ပုံနှိပ်ပုပ်ငန်း

အမှတ် (၁၄)၊ မောမိညောင်ပင်လမ်း၊ ဇောကန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 ဇုန်း - ၆၄၁၁၃၄၊ ၆၄၅၉၈၇၊ ၀၉-၇၃၂၄၃၂၃၆

အိမ်ပြန်လမ်းမှာ အနားယူနေ မင်းသား

ဆောင်းနေသည်
 အလင်းအကြွင်းအကျန်အား
 အလျင်အမြန်နှုတ်သိမ်းလျက်
 အမှောင်ထုကို
 ရုတ်ခြည်း ခင်းကျင်းရန်
 ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
 'ဟဲ့ ဟိုကလေးက
 မြကြည်ရဲ့သား
 မဟုတ်လား။ အဘွားဆီ
 ခဏလာပါဦး။
 အဘွား မေးစရာရှိလို့'
 ဆောင်းညနေဦးဖြစ်ပါလျက်
 စွပ်ကျယ်ချိုင်းပြတ်
 ဝတ်လျက်
 ဘောင်းဘီတိုနှင့်
 ပြေးလွှားနေသည့်
 ချေးတရွဲ၌ ကလေးငယ်ကို
 အမေ
 လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အမေ၏
 အိမ်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ
 နေကြသည့်
 ကလေးများဖြစ်သည့်
 အပြင်
 အခါတိုင်းတွင်လည်း
 မုန့်ဖိုးပေးနေကျ၊
 စားစရာပေးနေကျမို့
 သည်အနီးဝန်းကျင်ရှိ
 ကလေးမှန်သမျှက
 အမေ့အား ချစ်၏။
 'ရွာထိပ်ဘက်က
 ကားသံများ သားတို့
 ကြားသလားလို့။
 အဘွားရဲ့သားကြီး ဒီနေ့

၁။
 ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း
 ရွာလယ်လမ်းမပေါ် အမေ
 ခြေချလိုက်သည့်အချိန်ကတည်းက
 ဝန်းကျင်က အမှောင်ဘက်သို့
 သန်းလှသန်းခင် ဖြစ်နေပြီ။ ပျိုးပျိုးဖျဖျ
 နေရောင်တို့သည်ပင် ဝန်းကျင်မှာ
 မရှိချင်တော့။ ရွာလယ်လမ်း၌
 ကလေးတစ်အုပ်ကတော့ဖြင့် ဆော့ကစား၍
 ကောင်းနေဆဲ။ လယ်တောဘက်ဆီမှ
 အလုပ်သိမ်းကာ တက်လာဟန်ရှိသော
 အလုပ်သမားတစ်သိုက်၏ အသံတချို့
 လမ်းမထက်မှာ လျှံကျနေ၏။

အမှတ် ၃၁၂၊ နိုင်ငံသာ ၂၀၁၅

 ရုပ်ပုံပစ္စည်း
 ဝဏ္ဏဉ်းဝ/ဇာ

ရွာပြန်လာတာလေ။ ဟိုဘက်
ရွာကို ဝင်နေတာတဲ့။ အဲဒါ
ရောက်ကို မရောက်နိုင်သေး
လို့။ နေ့စမ်းပါဦး။ ဟိုရှေ့က
ဖုန်တွေ ထနေတာများလား၊
ကားများ ဖြတ်လာသလား
ဟဲ့*

*ဟာ အဘွားကလည်း
သားတို့တော့ ကားသံလည်း
မကြားမိပါဘူး။ ဟိုးရှေ့က
လည်း ဖုန်တွေ မဟုတ်ပါဘူး
အဘွားရဲ့၊ မိုးချုပ်တော့မှာမို့
မြို့တွေထနေတာပါ။ အဘွား
ရဲသားမှာဖုန်းပါမှာပဲ။ အဘွား
ဖုန်းဆက်ကြည့်လိုက်ပါလား*
ကလေးငယ်ပြောမှပင်
အမေလည်း ဖုန်းကို သတိရ
၏။ ရွာလယ်လမ်းမမှ ခြံထဲ
သို့ ပြန်ဝင်၏။ ခြံဝနှင့်အိမ်
သည်မဝေးလှ။ ခြေလှမ်းခပ်
ကွဲကွဲဖြင့်လှမ်းလျှင် အလှမ်း
သုံးဆယ်မျှလောက်ပင် ရှိ
လိမ့်မည်။ အိမ်ထဲတွင် မီး
လင်းနေပြီ။ အမေနှင့်အတူနေ
တူမဖြစ်သူ ကျောစိန် မီးဖွင့်
ထားခြင်းဖြစ်မည်။ သည်ရွာ
မှာက အစိုးရလျှပ်စစ်မီးမရ
သေးသော်လည်း ရွာထိပ်အိမ်
မှတစ်ရွာလုံးသုံး မီးစက်ဖြင့်
မီးပေး၏။ ထို့ကြောင့် ညနေ
၆ နာရီမှ ည ၁၂ နာရီအထိ
တော့ လျှပ် စစ် မီး ရလေ
သည်။

တူမဖြစ်သူ ကျောစိန်၏
အကူအညီဖြင့် အလွတ်ရနေ
သည့် သားကြီး ဗညားဦး၏
ဖုန်းနံပါတ်အား အမေ နှိပ်၏။
*စက်ပိတ်ထားပါသဖြင့် ခေါ်
ဆို၍မရနိုင်ပါရှင်* ဆိုသည့်
ဖုန်းထဲမှ အမျိုးသမီးလေး၏
အသံကို အမေလည်း စိတ်မ
ရှည်နိုင်စွာ သုံးလေးကြိမ်ခန့်
နားထောင်ရင်း ဖုန်းကိုချလိုက်

ရွာမှာ
နေလိုကတော့
အလကားပါပဲ
အမေရာ
ဘာ
တိုးတက်မှုမှလည်း
မရှိဘူး
ဘဝက
ဒုံရင်းက
ဒုံရင်းပဲဖြစ်မှာ
ရော်ဘာခြစ်
ဆေးတံလုပ်တဲ့
အလုပ်ကလွဲလို့
ဘာပညာမှလည်း
တတ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး

သည်။
*အရမ်းကြီးလည်း
မျှော်မနေပါနဲ့ ဒေါ်ငယ်ရယ်
အိပ်ချိန်အမီတော့ ကိုကြီး
လည်း ရောက်လာမှာပါ။
ထုံးစံအတိုင်း သူ့သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ အလုပ်တွေ မပြတ်
သေးလို့နေမှာပေါ့။ အပြင်မှာ
အေးချင်နေပြီ ဒေါ်ငယ်ရေ၊
အိမ်ပေါ်တက်၊ အနွေးထည်
ဝတ်။ ဒေါ်ငယ်သားကြီးကို
အိမ်ပေါ်ကပဲ စောင့်တော့*
တူမဖြစ်သူ ကျောစိန်
က စိတ်သိပ်ရှည်ပုံမရ။ တိုတို
ပြတ် ပြတ် စကားတွေ ကို
ဆိုရင်း အိမ်ထဲဘက်သို့ ဝင်

သွား၏။ သားကြီးအတွက်
ချက်ပြုတ်ထားသည့် ဟင်း
တို့က အေးစက်နေလောက်
ပြီ။ လျှပ်စစ်မီးလင်းနေသော်
ငြား လျှပ်စစ်မီးဖို သုံး၍ရ
သည်မဟုတ်။ သားကြီး
ရောက်ခါမှ ထင်းမီးဖိုလေး
မီးမွှေးပြီး ဟင်းလျာတို့ကို
ပြန်နွေးစေရတော့မည်။

စိတ်ကူးရင်း အမေ
လည်း အိမ်အတွင်းသို့ဝင်၏။
ဆောင်းလေ၏အအေးဓာတ်
က အိမ်ထဲကို တဖြေ့ဖြေ့ ဝင်
နေသည်မို့ အိမ်ခေါင်းရင်း
ဘက်က ပြတင်းတံခါးတို့ကို
ပိတ်သည်။ ရွာလမ်းမဘက်
သို့မျက်နှာမူထားသည့် ပြတင်း
ပေါက်တံခါးတစ်ချပ်ကို
တော့ အမေ မပိတ်။ အနွေး
ထည်ဝတ်ပြီးလျှင် ကုလားထိုင်
မှာ ထိုင်ရင်း ပြတင်းမှနေ၍
ရွာလမ်းဘက်မှ သားကြီး ပြန်
အလာကို အမေ မျှော်ရဦး
မည်။

*ရန်ကုန်မှာနေပြီး အမေ
ရွာကိုလာတော့ တစ်နှစ်တစ်
ခေါက်၊ ရောက်မယ့် ရောက်
တော့လည်း အမေအိမ်ကို
တန်းပြီးမလာနိုင်ဘူး။ ဟိုရွာ
ဝင်ရတာနဲ့၊ ဟိုသူငယ်ချင်း
နဲ့တွေ့ရတာနဲ့ သူ့မှာအလုပ်
ကိစ္စတွေက များပဲများနိုင်
လွန်းတယ်။ တကယ်တမ်း
ဆိုရင် အမေအိမ်ကိုများ အရင်
ရောက်အောင်လာလိုက်ပါဦး
တဲ့လား။ တကတတ်မှပဲ*

နှစ်ပေ မီးချောင်းလေးမှ
ထွက်နေသည့် မဇ္ဈိမပိုလင်း
ရောင်မှိန် ဖျော့ဖျော့လေး
အောက်က ရွာလမ်းမလေးကို
ပြတင်းတံခါးမှ လှမ်းကြည့်
ရင်း အမေနှုတ်မှ ပွစိပွစိအသံ
တချို့ထွက်၏။ အသက်လေး

ဆယ်အရွယ် သားကြီးက ရန်
ကုန်မှာ အိမ်ထောင်ကျနေခဲ့
သည်မှာ ကြာပြီ။ အမေနှင့်
အမေ့ရွာမှခွဲထွက်သွားသည်မှာ
သားကြီး ဆယ်တန်းအောင်
ပြီးစဉ်ကတည်းကဖြစ်သည်။
သားကြီး ရန်ကုန်စက်မှု
တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းစ
တက်စဉ် အမေက ယခုကဲ့သို့
မုဆိုးမတစ်ယောက်မဖြစ်
သေး။ အမေ့နားမှာ သားကြီး
တို့အဖေ ရှိသေးသည်။ သား
ကြီး၏ညီများဖြစ်သည့် သား
လတ်နှင့် သားငယ် ရှိသေး
သည်။

*ရွာမှာနေလိုကတော့
အလကားပါပဲ အမေရာ။ ဘာ
တိုးတက်မှုမှလည်း မရှိဘူး။
ဘဝက ဒုံရင်းက ဒုံရင်းပဲဖြစ်
မှာ။ ရော်ဘာခြစ်၊ ဆေးတံ
လုပ်တဲ့ အလုပ်ကလွဲလို့ ဘာ
ပညာမှလည်း တတ်လာမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က
တော့ ကျွန်တော့်ဘဝ တိုး
တက်စရာက ရန်ကုန်မြေလို့ပဲ
ထင်တယ်*

ရန်ကုန် စက်မှုတက္က
သိုလ်မှာတက်ရင်း နှစ်နှစ်၊
သုံးနှစ်လောက်အရောက်မှာ
ရွာပြန်ရင်း အမေ့ကို သားကြီး
ပြောသည့် စကားများပင်
ဖြစ်သည်။ သည်တုန်းက
သားကြီးတို့အဖေ လူမမာနှင့်
ဆယ်တန်းကျောင်းသား
သားလတ်၊ ရှစ်တန်းကျောင်း
သား သားငယ်တို့သာရှိသည့်
အမေ့အနားသို့ သားကြီးကို
အမြန်ပြန်လာစေချင်သည်။
သို့သော် သားကြီး၏ ပညာ
ရေးက တန်းလန်း။

ရွာမှာဆိုသော်လည်း
အမေတို့က စီးပွားရေး ပြေ
လည်၏။ သားကြီးတို့အဘိုး

လက်ထက်ကတည်းက အမေ
နာမည်နှင့်ပင်ရှိခဲ့သည့် 'မြခင်
ဆေးတံလုပ်ငန်း' က အမေ
နေသည့် ဘီလူးကျွန်းတွင်
သာမက တစ်နိုင်ငံလုံးမှာပါ
နာမည်ရှိ၏။ သားကြီးတို့
လက်ထက်အရောက်မှာလည်း
ဆေးတံလုပ်ငန်းက ယခုကဲ့သို့
မတိမ်ကောသေး။ အချိန်
ကောင်းဆဲသာ။

ဆေးတံလုပ်ငန်းပြီး
လျှင် အမေမှာ ရော်ဘာခြံ
စက ၂၀ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်
သား သုံးယောက်ပညာရေး
သာမက သားတို့၏အဖေ
ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ အမေ
မပူရ။

အမေရေ ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းက မန္တလေးက
အုပ်ချုပ်ရေးဘက်မှာ အရာရှိ
ကြီးတစ်ယောက်ရဲ့သားဗျ။
သူတို့မှာ ပိုးထည်တိုက်အပါ
အဝင် အခြားစီးပွားရေးလုပ်
ငန်းတွေလည်း အများကြီးပဲ။
ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းရဲ့အဖေ
က အစိုးရပိုင်းတွေအထိ
ပေါက်ရောက်ဝင်ဆံ့တာ။
ကျွန်တော်လည်း သူငယ်ချင်း
တို့ လက်မလွှတ်တမ်း ပေါင်း
အားရတယ်။

စက်မှုတက္ကသိုလ်မှာ
ကျောင်းတက်ရင်း ရွာအပြန်
အစီခေါ် အမေအား ပြော
ဆဲသည့်သားကြီး၏ စကား
များဖြစ်သည်။ အမှန်တကယ်
တွင်မူ သားကြီးက ပညာရေး
အထိမ္မာထူးချွန်။ အမေသိရ
အထောက် တချို့အတန်းတွေ
အောက်တစ်နှစ် ပြန်တက်ရ
သည်။ တချို့နှစ်မှာကျတော့
အတန်းနားရသည်။ အစရှိ
ခြင်သာ သားကြီးနှင့်ပတ်
သက်သမျှ အမေ သိ၏။

သည်လိုနှင့်စက်မှုတက္ကသိုလ်
မှာ သားကြီး စုစုပေါင်း ရှစ်
နှစ်ခန့် နေလိုက်ရသည်ဟုသာ
အမေ သိ၏။ သို့သော်
သားကြီးမှာ ဘွဲ့ပင်မရခဲ့။

ဘွဲ့မရသော်လည်း
အပေါင်းအသင်းများစွာတော့
ဖြင့် သားကြီးမှာ ရခဲ့လေပြီ။
သားကြီး၏တချို့သောစကား
များအား အမေ နားမလည်။
လိုက်မမီ။ အဲသည်အချိန်၌
မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်မှာ
ကျောင်းတက်နေသည့် သား
လတ်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုပင် ရခဲ့ပြီ။
သားငယ်သည်လည်း ရိုးရိုး
မေဂျာဖြင့် မော်လမြိုင်တက္က
သိုလ်မှာ ကျောင်းတက်နေပြီ။

ဘွဲ့မရလည်း ဘာ
အရေးလဲ သားကြီးရယ်။
သားကြီးက ဒီဘီလူးကျွန်း
ကနေ ရန်ကုန်က စက်မှုတက္က
သိုလ်မှာတောင် ကျောင်းသွား
တက်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒါနဲ့တင်
ရွာက ဆွေမျိုးတွေရှေ့မှာ
အမေ ဂုဏ်ယူလိုရပြီ။ က...
အခုရန်ကုန်မြေမှာလည်း ငါ
သားကြီးက ကျင်လည်သင့်
သလောက် ကျင်လည်ခဲ့ပြီး
ပြီ။ ဘီလူးကျွန်းကိုသာ ပြန်
လာခဲ့တော့ သားကြီးရေ
ဒီမှာက အရင်လိုမဟုတ်တော့
ဘူး။ ရော်ဘာဈေးတွေ
ကောင်းနေသလို၊ ရော်ဘာခြံ
တစ်စကကိုလည်း ဈေးက
အရင်ထက် သုံးဆလောက်
တက်နေပြီ။

ရန်ကုန်မြေမှာ ဘာလုပ်၊
ဘာကိုင်နေသည် မသိသည့်
အဆုံး သားကြီးရှိရာ ရန်ကုန်
ကို အမေ ဖုန်းခေါ်၏။ သည်
တုန်းက ဖုန်းဆိုသည်မှာ ယခု
အချိန်ကဲ့သို့ ဟင်းရွက်ကန်
စွန်းရွက်လိုမပေါသေး။ အမေ

နေထိုင်ရာ ညောင်လန်းရွာနှင့်
ကပ်လျက် ရွာလွှတ်ဆိုသည့်
ရွာ၏တစ်ခုတည်းသောဖုန်း
အိမ်မှ လည်ချောင်းကွဲအောင်
အော်ရသည့်ဖုန်းဖြင့် သားကြီး
ရှိရာ အဆောင်ကို အမေ ဖုန်း
ခေါ်တော့ သားကြီးအသံက
အမေအသံနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ
တိုးတိတ်နွမ်းလျလျက်။
သားကြီး၏စကားလုံးတို့က
ကျဲပါးပြတ်တောင်းလျက်။

ဟဲ့...ဘာပြောတာ၊
ဘာ...ဘာဟု အမေနှုတ်မှ
တရစပ်အော်ရသည့်အဆုံး
မှာပင် ဖုန်းလိုင်းတို့လည်း
ပြတ်ကျသွားခဲ့သည်။ ထိုစဉ်
က သားကြီး လူပျိုဘဝနှင့်
အမေ ဖုန်းပြောခြင်းမှတ်မှတ်
ရရ နောက်ဆုံးဖြစ်၏။ နောက်
တစ်ကြိမ် သားကြီးဆိုမှ ဖုန်း
အဆက်အသွယ်ရသည့်အခါ
သားကြီးအိမ်ထောင်ပြုသွား
ခဲ့ပြီ။ သားကြီး ဘယ်မိန်းက
လေးကို အိမ်ထောင်ပြုလိုက်
သနည်း။ အမေ မသိ။ ဘယ်
ကမိန်းကလေးကို အိမ်ထောင်
ပြုလိုက်သနည်း။ အမေ
မသိ။ သို့သော် အမေသိလိုက်
သည်ကတော့ သားကြီးက
အမေ မျက်စိလည်လောက်
အောင်ပင် အမေ့ကို မျက်
လှည့်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အမေရေ...အမေ့ကို
ရန်ကုန် လှမ်းခေါ်မယ်လုပ်နေ
တာတော့ ကြာပေါ့ အမေ
ရယ်။ နှစ်တွေတောင် ကြာ
ကုန်ပြီ။ ဒီမှာလည်းကျွန်တော်
က အလုပ်တွေက များတယ်
အမေရေ။ အမေမြင်တဲ့
အတိုင်းပဲ။ နောက်ဆို ကိုယ့်
အလုပ်တွေလုပ်။ ညဘက်
ဆိုရင် ကျွန်တော်အလုပ်နဲ့
သက်ဆိုင်ပတ်သက်တဲ့ ဟို

ဝန်ကြီး၊ ဒီဝန်ကြီးတွေကို
အလုပ်အတွက် စကားသွား
ပြောရ၊ ဟိုဒီဒီလုပ်ရနဲ့ အား
ကိုမအားနိုင်တာလေ။ အမေ
မြေးနှစ်နှစ်အရွယ်ရောက်လာ
မှပဲ အမေ့ကို ရန်ကုန်ခေါ်နိုင်
တော့တာပဲ ကြည့်။

ရန်ကုန်မှ သားကြီး အိမ်
သို့ ပထမဆုံးတစ်ခေါက်
အမေရောက်စဉ်က ဖြစ်သည်။
အမေ ရောက်ရောက်ချင်း
သားကြီးပြောလိုက်သည့်စကား
တို့က အမေ့အတွက် တန်ပြန်
မေးခွန်းပင်မလို၊ ဝင်ရောက်
ဆွေးနွေးစရာပင် မလို။ ပြည့်
စုံ၏။ သားကြီး၏အဆောင်
အယောင်ကို အမေ အံ့သြမိ
သည်မှာလည်း နှုတ်မှစကား
တို့ပင် ထွက်ကျလာစရာ မရှိ
တော့လောက်အောင် အမေ
ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်
လျက်။ မွေးကတည်းက ရန်
ကုန်မြေကို နှစ်ခေါက်သာ
ဘုရားဖူးရောက်ဖူးသည့် အမေ
အတွက် သားကြီး နေထိုင်ရာ
မြို့နယ်၊ ရပ်ကွက်တို့ကို အမေ
မသိ။ သားကြီး နေသည့်
အိမ်၊ သားကြီး စီးသည့်ကား
တို့၏ ကာလပေါ်တန်ဖိုးကို
အမေ မသိ။ အမေ သိသည်
က သားကြီးဘဝ၏အပြောင်း
အလဲနောက်ကွယ်က ခြားနား
ခြင်းအလဲအထပ်ကိန်းတို့ပင်
ဖြစ်သည်။

သားကြီး၏သမီးလေး
က သားကြီးအပြောအရ နှစ်
နှစ်ဆို၏။ သားကြီး၏ မိန်းမ
ယူခြင်းကိုမူ သည်လည်း
သားကြီး၏အပြောအရ ထွက်
ကြည့်လျှင် သုံးနှစ်မပြည့်တတ်
သေး။ သို့သော် သားကြီး၏
သမီးလေးက စကားပြောသည့်
အရာ၌ သွက်လက်ချက်ချာ

လွန်းလှသည်။ ပြီး... မူကြို
ပင်တက်နေပြီဟုဆိုပြန်သည်။
မွေးကတည်းက ဘီလူး
ကျွန်းပေါ်မှာ မွန်ဘာသာဖြင့်
သာ ပြောတတ်ခဲ့သည့် အမေ
အတွက် သမီးလေး၏ တချို့
သောစကားတွေ၏ အတိမ်
အနက်ကိုပင် အမေ မသိ။
အမေနှင့်အတူ ထိုစဉ်ကပါ
လာသည့်သားလတ်ကတော့
'တူမလေး၊ တူမလေး' ဟု
ခေါ်ကာ သမီးလေးအား
တပွေ့ပွေ့၊ တချို့ချို့ လုပ်၏။
အမေကတော့ သားကြီးဘဝ
၏အပြောင်းအလဲတို့ နောက်၌
ဖြစ်တည်လာသော အမေ့ရင်
တွင်းစိတ်ခံစားချက် အသိ
တစ်ခုဖြင့် မြေးမလေးကို
ချီပင်ချီမိသော်ငြား အမေ့သွေး
တို့က နွေးမနေခဲ့။ ရန်ကုန်
မြေမှာ သားကြီး ဘာလုပ်၍
ဤမျှနေနိုင်၊ စားနိုင်ဖြစ်နေ
သည်ကို အမေ့စိတ်က တွေး
ကြည့်မိသေးသော်ငြား အဖြေ
တစ်ခု အဆင်သင့်ဖြစ်မလာ
မီပင် ဘီလူးကျွန်းသို့ အမေ
ပြန်ခဲ့ရသည်။

‘ပွမ်...ပွမ်’

‘ဟဲ့...ဟဲ့...ကျော့
စိန်။ အိပ်ပြီလားဟဲ့။ သား
ကြီး လာပြီဟဲ့။ ကျော့စိန်
ဟဲ့...ကျော့စိန်’

ကုန် လွန် ခဲ့ သည့်
အတိတ်တို့ဆီ အမေ့စိတ်
အတွေး ပျံ့လွင့်နေစဉ်မှာပင်
အမေ့ ခြံဝိုင်းထဲသို့ ဆလိုက်
မီးနံ့ထိုး၍ဝင်လာသည့် သား
ကြီး၏ကားကို အမေတွေ့၏။
ပြတင်းတံခါးဖွင့်လျက် ထိုင်
နေရင်းမှ ပိတ်ထားသည့် အိမ်
အဝင်တံခါးပေါက်ဆီ အမေ
ရွှေ့၏။ တံခါးကို ဖွင့်သည်။
တံခါးဝကို ရောက်လာသော

အမေ
ကျွန်းတော်
ကညော်ရွာဘုရား
ပွဲပြီးမှ
ရန်ကုန်
ပြန်တက်မှာနော်
အဲဒီရွာမှာ
ဟိုအရင်တုန်း
ကလို
လက်ဝှေ့ပွဲတွေ
ရှိသေးလား
ရှိလို့ကတော့
ငယ်စိတ်မွေးပြီး
တစ်ပွဲတစ်လမ်း
လောက်
အကဲစမ်းလိုက်
ချင်သေး

သားကြီးက ယိုင်၍ပင် နဲ့ချင်
နေပြီ။

‘အမေရေ...သိတဲ့
အတိုင်းပဲ ကျွန်းကို ကျွန်တော်
တစ်ခေါက် ပြန်ရောက်ရင်
ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း
အဟောင်းတွေက ဟိုကိစ္စ
အတွက် အလှူနဲ့ ဒီကိစ္စ
အတွက် အလှူနဲ့ ဒီကျွန်း
ပေါ်ကနေ ရန်ကုန်မှာ လောက်
လောက်လားလား နေနိုင်ထိုင်
နိုင်တာဆိုတာလည်း ကျွန်တော်
ပဲရှိတာဆိုတာလည်းပါသေး။
အဲဒါနဲ့ ရွာလွတ်မှာ ထုံးစံ
အတိုင်း ကြာနေတာ။ ဒီကျွန်း
ပေါ်ကို ကျွန်တော့်ကား

ရောက်ဖို့ကိုပဲ ဇက်ကို မနည်း
စောင့်နေရသေးတာ။ ကျွန်း
ပေါ်ရောက်တာကိုက နောက်
ကျတယ် အမေ’

ထုံးစံအတိုင်း သားကြီး
၏စကားတို့က သူ့အကြောင်း
ကို စွဲတို့၏အကျိုးသင့်
အကြောင်းသင့်ကို တစ်ပါးသူ
တို့ ဝေဖန်ချိန်မရ။ မော်လ
မြိုင်နှင့်အမေတို့ကျွန်းပေါ်သို့
ဆက်သွယ်ဆောက်လုပ်နေ
သည့် သံလွင်မြစ်ကူးတံတား
က မပြီးသေး။ ထို့ကြောင့်
ကျွန်းပေါ်သို့ကားပါ အပါယူ
ချင်လျှင် ဇက်ပေါ်တင်၍ ကူး
ခဲ့မှသာရမည်။ အခြားနည်း
လမ်း မရှိ။ ဇက်ဖြင့်ကူးလျှင်
ဇက်ချိန်ကို စောင့်ရ၍ကြာ
မည်။ မကြာချင်လျှင် တစ်
နည်းတော့ရှိသည်။ ကားကို
ကျွန်းပေါ်ထိ ယူမလာဘဲ
မော်လမြိုင်၏ တစ်နေရာရာ
မှာပင် ထားခဲ့မှ ဖြစ်မည်။
သို့သော် သားကြီးကတော့
ထိုကဲ့သို့ ဘယ်တော့မှမလုပ်။
သားကြီးပြန်လာတိုင်း တစ်
ခေါက်တစ်မျိုး မရိုးရသည့်
သားကြီး၏ကားတို့က ကျွန်း
ပေါ်အထိ ပါလာမြဲ။ ကားနှင့်
အတူ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်
ပါလာမြဲ။

သားကြီးက စကား
တချို့ပြော၏။ ရန်ကုန်
အကြောင်းပါ၏။ စင်ကာပူမှာ
အလုပ်သွားလုပ်နေသည့် သား
လတ်နောက်နှစ်လအတွင်း
မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်
မည်ဆိုသည်လည်း ပါ၏။
ရွာကို ပြန်လာရသည်မှာ
လည်း ကျွန်းကိုပတ်လျက်
ရွာစဉ်ဆက်ထားသောကား
လမ်းများ အသစ်ပြုပြင်ရန်
အတွက် အလှူငွေအများဆုံး

ထည့်ဝင်ရန်ကိစ္စအတွက်ဟု
ဆိုပြန်၏။ မနက်ဖြန် မနက်
စောစော အလှူငွေကိစ္စအတွက်
လုပ်ဆောင်ပြီးလျှင် ရန်ကုန်သို့
ပြန်တော့မည်ဆိုသည်လည်း
ပါ၏။ ပြီးနောက် သူငယ်
ချင်းတွေနှင့် သောက်စားလာ
ဟန်ရှိသည့် သားကြီးက
စကားတို့ပြောနေရင်း တန်း
လန်းနှင့်ပင် အိပ်ရာဝင်သည်။

J။

သားလတ် ဗညားထွန်း
အမေ့ရွာကို ရောက်သည့်
အချိန်က သင်္ကြန်ပြီးခါစ
မြန်မာ နှစ်ဆန်းရက်တစ်ရက်
မှာဖြစ်သည်။ ဘီလူးကျွန်းမှာ
က ထိုအချိန်ဆိုလျှင် ရွာဧည့်
ရွာဆက် ဘုရားပွဲများ တစ်
ရက်ပြီးတစ်ရက် ကျင်းပနေ
ချိန်လည်းဖြစ်သည်။ သား
လတ်က သားကြီးလို ဟိုရွာ
ဝင်၊ သည်ရွာထွက်လည်း လေ့
မနေ။ အမေ့အိမ်သို့ တန်းပြီး
လာခဲ့၏။

‘အမေရေ စင်ကာပူက
ပြန်ရောက်တာ သင်္ကြန်ပေါ်
ခင်ကတည်းက ဆိုသေး
ရန်ကုန်ကို ပြန်ရောက်ရောက်
ချင်းလည်း ကုမ္ပဏီကိစ္စတွေ
က မပြတ်ဖြစ်နေတာတွေ
ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက ဆို
ကာပူရုံးခွဲအနေနဲ့ ရန်ကုန်
လည်း ခွဲထားသေးတာတွေ
လား။ ပြီးတော့ အနေအထား
ကလည်း ဒီတစ်ခေါက်
မြန်မာပြည်ကို လိုက်လာ
သေးဘူးလေ။ သူဝါ ခါး
ရင်တော့လည်း ဘီလူးကျွန်း
ကို မြန်မြန်ဆင်းနိုင်
လုပ်ပါတယ်။ အခုလည်း
ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ဆိုတော့ လေယာဉ်နဲ့

လမြိုင်ကိုလာခဲ့တာ။ ကိုယ်
တွေက အမေသားကြီးလို
ကားအကောင်းစားကြီးတွေ
လည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူးလေ။

သားလတ်က သားကြီး
လိုအလည်လာရင်း အလုပ်တွေ
များစွာရှိနေခဲ့သူ မဟုတ်။
စင်ကာပူမှပါလာသည့်ပစ္စည်း၊
အမေအတွက် ရန်ကုန်မှ ဝယ်
လာသည့်ပစ္စည်းမျိုးစုံကိုလည်း
ဟိုသည်နေရာချရင်း ပါးစပ်
မှလည်း တကွတ်ကွတ်ရွတ်
လျက်။ အမေသားသုံး
ယောက်တွင် အသွက်လက်
ဆုံး၊ အချက်ချာဆုံး သား
လတ်က တစ်ခဏအတွင်း
စကားအစုံခင်းလိုက်သည်မှာ
နဂိုကတည်းက စကားနည်း
သော အမေအတွက်ပင် မေး
ခွန်းမေးစရာ မကျန်တော့။

သားလတ်က မော်လ
မြိုင်မှာ ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီးလျှင်
ရန်ကုန်တက်ကာ သင်တန်း
မျိုးစုံတက်ပြီး စင်ကာပူနိုင်ငံ
သို့ထွက်၍ အလုပ်လုပ်နေ
သည်မှာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးပင်
ရှိပြီ။ ပြီး...စင်ကာပူရောက်
သြစကြေးလှသူတစ်ယောက်
နှင့် အကြောင်းပါပေါင်းဖက်
ခဲ့သည်မှာပင် ငါးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။
သည်အတောအတွင်း သား
လတ်က နှစ်နှစ်တစ်ခေါက်
ဆိုသလို မြန်မာပြည် ပြန်
ရောက်သော်ငြား သူလက်
ထပ်ထားပါသည်ဆိုသည့်
သြစကြေးလှသူအား ယခု
အချိန်ထိ အမေ မသိ။ အမေ
မြင်းပူး။ သားလတ် စနီး
သည်၏ အမည်ပင် အကြိမ်
ကြိမ်မှတ်နေသော်ငြား ယခု
အချိန်ထိ အမေ အလွတ်မရ
သေး။ ချိုလီဟာဆိုလား၊ အိုလီ
ဟာဆိုလား အမေ မသိကွ။

“ဒီတစ်ခေါက် ဘီလူး
ကျွန်းကိုဆင်းလာတာ ဘုရား
ပွဲတွေနဲ့ တည့်တည့်တိုးတာ
အဆင်ပြေတာပဲ။ အမေ...
ကျွန်တော် ကညော်ရွာဘုရား
ပွဲပြီးမှ ရန်ကုန် ပြန်တက်မှာ
နော်။ အဲဒီရွာမှာ ဟိုအရင်
တုန်းကလို လက်တွေ့ပွဲတွေ ရှိ
သေးလား။ ရှိလို့ကတော့
ငယ်စိတ်မွေးပြီး တစ်ပွဲတစ်
လမ်းလောက် အကစမ်းလိုက်
ချင်သေး...ဟေး...ဟေး။”

သားလတ်သည် သား
ကြီးနယ် မဟုတ်။ ဉာဏ်ကို
ကစား၍အလုပ်လုပ်ရခြင်းထက်
ကာယဖြင့် အလုပ်လုပ်ရခြင်း
ကို ပို၍နှစ်သက်သည် ထင်
၏။ ငယ်စဉ်ကတည်းက
လက်တွေ့ပွဲဆိုလျှင်ပင် ဆုတစ်
ဆုရအောင် စင်ပေါ်တက်ပြီး
ထိုးလိုက်ရမူ။ သားကြီး
စိုက်ထုတ်ငွေဖြင့် သားလတ်
စင်ကာပူရောက်သည့်တိုင်
သားလတ်က ဉာဏအားကိုး
ဖြင့် သွားရခြင်းတော့မဟုတ်။
သံချည်သံကျွေးဆိုသည့်သင်
တန်းတစ်ခုကို လက်မှတ်ရ
အောင်တက်ရသေးသည် ဆို
၏။ စင်ကာပူရောက်တော့
သံချည်သံကျွေးအလုပ်နှင့်
မဆိုင်ဘဲ အင်ဂျင်နီယာတစ်
ယောက်၏နောက်လိုက် မြေ
တိုင်းဆာဘေးလုပ်ရသည်ဆို
ပြန်သည်။ နောက်တော့
စင်ကာပူက တရုတ်သူဌေး၏
ကားကို မောင်းရသည်ဟု
အလုပ်ပြောင်းရပုံကို အမေထံ
အကြောင်းကြားပြန်သည်။
အလုပ်တစ်ခုပြောင်းလျှင် စိတ်
ထဲမှာ အလွတ်ရအောင် တစ်
ခါမှတ်ရင်း အမေစိတ်ပင်
အတော် ရွပ်ခဲ့ရသည်။ ယခု
အချိန်မှာတော့ ရိုးနေပေပြီ။

သားလတ်အလုပ်နှင့်ပတ်သက်
၍ အမေ မမှတ်နိုင်တော့။

“အမေရေ...ဟို တ
လောက သတင်းတစ်ခုကြား
လိုက်တာ။ ဟိုဘက်ကမာ
မိရွာမှာ အသုဘချတာ အသု
ဘလိုက်ပို့တဲ့သူတွေက ရှေ့က
သွားပြီး အသုဘတင်ထား
တဲ့ ကားကြီးက နောက်က
မောင်းတာဆို။ သင်္ချိုင်းအဝင်
ကုန်းဆင်းလည်း ရောက်ရော
အသုဘကားကြီး ဘရိတ်
ပေါက်ပြီး ရှေ့ကသွားနေတဲ့
လူတွေကို တိုက်ချလိုက်တာ
အသုဘလိုက်ပို့တဲ့သူ စုစု
ပေါင်း ၃ ယောက်တောင် သေ
ကုန်ကြတယ်ဆို။ ကားက
ဘယ်လောက်ပဲ မကောင်းလို့
ဘရိတ်ပေါက်တယ်ဆို ဆို
အခုဟာက အဓိပ္ပာယ်မရှိလို့
ကို ဖြစ်ရတာ။ ဘယ်နှယ်
အသုဘလိုက်ပို့ကြတဲ့သူတွေ
က အသုဘရှေ့ကနေ သွား
ကြရတယ်လို့။ ဟိုအသုဘက
အကုန်ခေါ်မသွားတာတောင်
ကံကောင်း၊ နည်းတောင်နည်း
သေးတယ်”

“ဟဲ့”ဟု အမေနှုတ်မှ
ငေါက်တော့ သားလတ်က
သူ ပြန်ပြောချင်ရာတွေ ပြော
လိုပင် ပြီးသွားချေပြီ။ အမေ
သည် ဆေးလိပ်တစ်တိုမီးညှို့
ဖွာကာ သားလတ်၏အပြော၊
သားလတ်၏အမူအရာတို့ကို
အမှတ်မထင် လိုက်ကြည့်နေ
မိသည်။ နှစ်တွေအလီလီ
ပြောင်းသွားသကဲ့သို့ သား
လတ်၏ဟန်ပုံသည် ပြောင်း
လဲသွားပြီ။ အရွယ်တစ်ခုသာ
လျှင်မက သားလတ်မှာ ရှိ
သည့် ပီသသေ တော်တော်
များများ ပြောင်းလဲသွားပြီ။
ငယ်စဉ်က ညီအစ်ကိုသုံး

ယောက်အထဲ ပိန်သွယ်သွယ်
သားလတ်က ယခုတော့ ဤ
သို့မဟုတ်တော့။ သားလတ်
၏ဗိုက်ဆိုလျှင် မဆိုသလောက်
ဟုပင်ပြောမရတော့သည့် ရှေ့
သို့ သိသိသာသာ ပူထွက်
နေပြီ။ သားလတ်၏ ပြောင်း
လဲမှုများစွာကြား အထူးခြား
ဆုံးပြောင်းလဲမှုမှာ ဟိုရောက်
သည်ရောက် ရောက်တတ်
ရာရာစကားတို့အား အဆက်
မပြတ် ပြောလာတတ်ခြင်း
ဖြစ်သည်။

စင်ကာပူနိုင်ငံ၏ ရေနေ
မြေနေကြောင့်များလား။ စင်
ကာပူနိုင်ငံဆိုတာ အမေ နေ
သည့်ဘီလူးကျွန်းလောက်
ပင်မရှိသည့် ကျွန်းလေးတစ်
ကျွန်းဟုတော့ အမေ ကြားဖူး
သည်။ သို့သော်...ထိုကျွန်း
ကလေးသို့သွားပြီး အလုပ်
လုပ်ကြသည့် မြန်မာနိုင်ငံ
သားတွေ ရေတွက်၍ပင်ရနိုင်
ပါမည်တဲ့လား။ အမေ မတွေး
တတ်။ စင်ကာပူမှာ လက်
ညှိုးထိုးကြည့်လျှင်တောင်
မြန်မာ မရှိသည့်နေရာရှိနိုင်ပါ
မည်တဲ့လား။ အမေ မသိ။

“အမေ...ကျွန်တော်
ပြောလိုက်တာ ကြားလား”

အမေ၏အတွေးသည်
သားလတ်၏အမေးအောက်
၌ ရှိမနေခဲ့။ သို့အတွက် သား
လတ် ဘာမေးလိုက်သည်
အမေမသိ။ ဟိုမှသည်မှ
ရောက်တတ်ရာရာ အတွေး
တချို့ကို အမေ ပြန်စုရင်း “ဘာ
မေးလိုက်တာလဲ”ဟူသည့်
သဘောဖြင့် အမေ မေးဆတ်
ပြတော့မှ...။

“ဟာ...အမေက
လည်း ကျွန်တော်ပြောနေတာ
အမေရဲ့သားကြီးအကြောင်း။

ခရီးဆောက်လိုက်ကြအကြောင်း
လေ။ အမေကလည်း ဘာမှ
မကြားလိုက်ဘူးလား။

‘ခရီးနီ’

အမေနှုတ်မှ တစ်ခေါက်
ရွတ်ကြည့်၏။ အမေနှင့်
အကျွမ်းတဝင် မရှိလှသည့်
စကားစုမို့ မြန်မာစကားလား၊
အင်္ဂလိပ်စကားလားဟုပင်
အမေ မခွဲခြားတတ်။

‘အမေကလည်း...’

အမေကို အမေသားငယ်က
ပြောမပြထားဘူးလား အမေ
ရဲ့သားကြီးအကြောင်း။
အင်းလေ...သားငယ်က
လည်းပြောမှာမဟုတ်ပါဘူး။
သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း
ရန်ကုန်မြို့တစ်မြို့တည်းမှာသာ
နေနေကြတာ တစ်ယောက်
နဲ့တစ်ယောက်ခေါ်ကြ၊ ပြော
ကြတာမှ မဟုတ်တာ’

သားလတ် ၏စကား
က ထုံးစံအတိုင်းပင် အမေ
အတွက် အဆက်အစပ် မရှိ
ပြန်။ အမေက အသက်ကြီး
ပြီ။ တချို့ကိစ္စတွေကိုမိအောင်
အမေ မလိုက်ချင်တော့။ သား
လတ်စကားမှာ ပါသကဲ့သို့
သားငယ်က ရန်ကုန်မှာမိသား
စုနှင့်အတူ ရှိနေသော်ငြား
သားကြီးနှင့် စကားမပြော၊
အဆက်အသွယ် မလုပ်။
သားကြီး ရွာလာစဉ်ကလည်း
သားငယ်အကြောင်း ဘာမျှ
မပြော၊ မသိ။ ဘယ်လို၊
ဘယ်အကြောင်းတွေနှင့် မခေါ်
မပြောကြဖြစ်ကြသနည်း။
အမေ မသိ။ မေးလည်း
မမေးမိ။ ပုံစံကွဲသုံးမျိုးဖြင့်
တည်ရှိနေသည့် သားသုံး
ယောက်အကြောင်းကိုသာ
အမေ နဲ့သြစိတ်ဖြင့် တွေး
မိမြဲ။

အမေရေ
ညီအစ်ကိုအရင်း
ဆိုပေမဲ့
ရင်ဘတ်ချင်းက
မတူဘူးလေ
အမေ
တချို့ကိစ္စတွေ
ကျတော့
ပြည့်စုံခြင်းတွေရဲ့
နောက်မှာ
မွန်းကျပ်မှုတွေ
ကပ်ပါနေတယ်
သားက ဘဝကို
လွတ်လပ်စွာ
ရပ်တည်ချင်
သူလေ

‘ဟုတ်တယ် အမေရေ။
ကျွန်တော်လည်း ရန်ကုန်
ရောက်မှ သူငယ်ချင်းတွေ
ပြောလို့ သိရတာ။ အစက
တည်းက ထင်တော့ထင်
သားလေ။ အမေသားကြီး
က ဒီလောက်လူရာဝင် ဒီ
လောက် ချမ်းသာချင်နေတာ။
ခရီးနီရိုက်တဲ့ ဂေါက်သီးကို
ကောက်ပေးရင်း ဒီလိုချမ်း
သာလာတာ သူတို့အသိုင်း
အဝိုင်းမှာတော့ မဆန်းပါ
ဘူးလေ။ ဗညားထွန်းတို့က
တော့ဟေ့...။ ရှင်းတယ်။
ဘဝကို ကိုယ့်ခွန်ကိုယ့်အား
နဲ့ပဲ ထူထောင်ချင်တယ်။

အမေသားကြီး ဗညားဦးလို
မျိုးတော့ စပွန်ဆာချာပြီး
ဖြတ်လမ်းက ဘယ်တော့မှ
မလိုက်ဘူး’

သားလတ်ပြောသည့်
စကားတို့၏ လုံးစေ့ပတ်စေ့ကို
အမေ နားမလည်။ မြန်မာ
စကားလုံးတချို့ အမေမှတ်
ဉာဏ်ထဲမှာ တိုးပြီးမှတ်လိုက်
ရသည်လွှဲ၍ အမေ လိုက်မမိ။
သားလတ်ကတော့ နားမ
လည်နိုင်သောစကားလုံးများ
စွာ အမေအတွက်ချန်ထား
ရင်း အိမ်အပြင်သို့ထွက်၏။

‘ကျောစိန်ရေ...ဘုရား
ပွဲတွေလှည့်ဖို့ ရွာထဲက ဘော်
ခါဟောင်းတွေနဲ့အဖော်သွား
စပ်ဦးမယ်’ဟုလည်း အိမ်
နောက်ဘေးဘက်က ကျော
စိန်ကို လှမ်း၍အော်သွားသေး
သည်။ အိမ်နောက်ဘေးမှ
ကျောစိန်အသံတစ်စွန်းတစ်စ
ပြန်မကြားရသော်ငြား သား
လတ်ကတော့ အိမ်ပေါ်မှ
အလျင်စလို ခုန်ပေါက်ဆင်း
သွားလေပြီ။

သားလတ် အမေအိမ်သို့
ပြန်လာခြင်းသည် အမေ
အတွက် ထူးခြားမှုတစ်ခု
တလေ ရှိမနေပြန်။ ခြံထဲသို့
အမေ ဆင်း၏။ ညနေ
စောင်းအချိန်လေးမို့ နေခြည်
တချို့ ဟိုတစ်ကွက် သည်
တစ်ကွက် ကွက်ကျားထင်
နေသော ခြံထဲက ကွပ်ပျစ်
လေးမှာ အမေ ထိုင်၏။
ဆေးလိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ
သည်။ ပြီး...အမေအတွေး
တို့ ဟိုသည်ပျံ့လွင့်ရပြန်
သည်။ သားသုံးယောက်နှင့်
မိခင်အိုတို့၏ဆုံမှတ်သည်
အဘယ်မှာနည်း။ သားကြီး
ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ပေးထား

သော အုတ်စီနှစ်ထပ်အိမ်
လေးအား အမေ ပိုင်သည်။
ရော်ဘာခြံမှ ရေငွေဖြင့် အမေ
ရပ်တည်နေနိုင်သည်။ သို့
သော်...။

အမေ အတွေးသည်
သားကြီးဆီသို့ ရောက်ရပြန်
သည်။ ခရီးနီနောက်လိုက်တဲ့
ခရီးနီဆိုသည်ကို အမေ မသိ
သော်ငြား နောက်လိုက်ဆို
သည်ကတော့ မကောင်းဘူး
ဟု အမေ ထင်သည်။ ရန်ကုန်
မှာရှိနေတာချင်းတူပါလျက်
သားကြီးနှင့်သားငယ် အဆက်
အသွယ်မရှိကြခြင်းက အမေ
အတွက် စိတ်ရှုပ်ခြင်းကို ပို၍
ဖြစ်စေသည်။ တွေးရင်း သွား
လေသူကြီးကိုလည်း သတိရ
၏။ အမေကိုယ်တိုင်သွားလေ
သူတစ်ယောက်၏ ဘဝလို
မရောက်မချင်း သားတွေနှင့်
ပတ်သက်၍ မည်သည့်
အကြောင်းများ ဆက်ကြား
ရဦးမည် မသိဟုလည်း တွေး
၏။

သားလတ် ပြန်ရောက်
စဉ်အတွင်း သားလတ်ကြွယ်
တတ်သည့်ကောင်းနိုးရာရာ
ဟင်းလျာလေးများအား ကျွေး
စိန်ကို ညွှန်ကြားဦးမှဟု အမေ
တွေး၏။ တစ်ခေါက်နှင့်
တစ်ခေါက် အရောက်အပေါ်
နည်းလှသော သားလတ်ကြီး
တွေ့ဆုံခြင်းက အမေအတွက်
ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ နောက်ဆုံး
များလား။ သို့တည်းမဟုတ်
နောက်ဆုံးနားကို ထင်သ
သည့် နောက်ဆုံးရှေ့ထဲက
ခေါက်လေများလား။ သူ
ရင်း ဝန်းကျင်သို့ အမေ
တို့ ရောက်၏။ နေရောင်ခြည်
မျိုးဖျူဖျူနေပြီ။ ပတ်ဝန်း
မှာ အလင်းစင်...။

ဖြစ်လာပြီ။ မကြာခင် မိုးခုံး
ခုံးချုပ်တော့မည်။

၃။

သီတင်းကျွတ် ကျောင်း
ပိတ်ရက်လေးတစ်ခုတွင်
အမေ့ရွာသို့ သားငယ်ဗညား
ထော ပြန်လာသည်။ သား
ငယ်နှင့်အတူ ငါးနှစ်အရွယ်
မြေးမလေးတစ်ယောက်လည်း
ပါသည်။ သီတင်းကျွတ်ဆို
သော်ငြား ဘီလူးကျွန်းပေါ်
တွင် မိုးကမပြတ်တတ်သေး။
ရော်ဘာပင်တို့မှ ရော်ဘာစေး
စပြီးခြစ်ရသည့်အချိန်မှ အမေ့
ခြံထဲတွင်လည်း အလုပ်သမား
တို့ရှိနေသည်။ ကျောစိန်ပင်
လျှင် ရံဖန်ရံခါ ခြံထဲဆင်း၍
အလုပ်သမားများအား ကူရ
သေးသည်။ သည်နှစ် မိုး
ကောင်းခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်
အမေ့မြို့မှ ရော်ဘာတို့ သည်
နှစ် အထွက် နှုန်းကောင်းလိမ့်
မည်။

ငှားလာသည့် အငှား
ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ အထုပ်တစ်
ထုပ်နှင့် သားအဖနှစ်ယောက်
က အမေ့ ထွက်ကြိုနေသည့်
ခြံဝမှာပင် ဆင်း၏။ သား
ငယ်လာမည်ဆိုသည်ကိုတော့
ဖုန်းအဆက်အသွယ်ဖြင့်
အမေက သိပြီးပြီ။ သားငယ်
တို့ သားအဖက မော်လမြိုင်
အထိတော့ ရထား သို့မဟုတ်
လိုင်းကားတစ်စီးဖြင့် လာ
တာဖြစ်တန်သည်။ မော်လ
မြိုင်ကနေ ဘီလူးကျွန်းပေါ်
သို့ ပဲခူးတိုင်းကနေသည်။ အချိန်
တစ်ခုဖြင့် ထွက်တတ်သည့်
ဧကန်ဖြင့် ကူးလာသည်တော့
မဖြစ်တန်ရာ။ နောက်နှစ်တွေ
ဆိုလျှင်ဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ကား
အကောင်းစားဖြင့် လာတတ်

သည့် သားကြီးရော၊ လိုင်း
ကားဖြင့် လာတတ်လေသည့်
သားငယ်ပါ အမေတို့
ကျွန်းပေါ်သို့ တိုက်ရိုက်ရောက်
နိုင်တော့မည်။ ဘီလူးကျွန်း
ပေါ်ရှိ ကော့မုဒုန်ဆိုသည့်ရွာ
နှင့် မော်လမြိုင်ကို တံတား
ဆောက်လုပ်နေပေပြီ။

‘အမေ နေကောင်း
တယ်နော်’ဆိုသည့်သားငယ်
၏ ခရီးရောက်မဆိုက် နှုတ်
ဆက်စကား၊ အမေ၏တို့
တောင်းတောင်းအဖြေစကား
တို့မှလွဲ၍ အမေ့အိမ်သို့ သား
ငယ်အပြန်ခရီးက သားလတ်
အပြန်ခရီးကဲ့သို့ စကားလုံးတို့
ဖြင့် စည်ဝေမနေ။ စကားပြော
သည့်အရာ၌ အမေနှင့်ချွတ်
စွပ်တူသည့် သားငယ်မို့၊
အမေနှင့် သားငယ်ကြား၌
များစွာသော စကားလုံးတို့
မလို။ ပိုပိုသာသာအမူအရာ
တို့မလို။ တစ်ယောက်နှင့်
တစ်ယောက် အပြန်အလှန်
ရှုကြည့်ရင်း စကားလုံးတစ်
လုံး၊ နှစ်လုံးဆိုရုံနှင့်ပင် အမေ့
အိမ်အတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

‘သား...သားရဲ့ကျူ
ရှင်အတန်းတွေက ပိတ်လာ
တာလား’

‘မဟုတ်ဘူး အမေ။
တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းဆိုတော့
အတန်းငယ်တွေလို ပိတ်ထား
ခဲ့လို့တော့ မရဘူးလေ။ သား
ရဲ့အတန်းချိန်တွေကို အခြား
ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ဝင်ဖို့
ပြောခဲ့ရတာ။ သား ဒီမှာ သုံး
ရက်တော့ နေမယ်လေ အမေ’

သားငယ်က အထုပ်
တစ်ထုပ်ကိုချွတ်၏။ အသိပေး
သည်လား၊ မိတ်ဆက်ပေး
သည်ဟု ဆိုလေမည်လား
မသိ။ ‘အဲဒါ...သမီးရဲ့

ဘွားဘွား’ဟု သားငယ်က
သူ့သမီးကို ပြောနေသည်။
သမီးငယ်သည် အမေ့ကို
တစ်ချက် စူးစိုက်ကြည့်၏။
ပြီးလိုက်တော့မည့်ဟန် မျက်
ဝန်းအချို့အား သမီးငယ်ထံမှ
ရ၏။ အမေ့အား သမီးငယ်
က မှတ်မိဟန်မတူ။ ကျန်ခဲ့
သည့်နှစ်နှစ်က သားငယ်နှင့်
အတူ သူ့ဇနီးနှင့် ဤသမီး
ငယ်ပါ ရွာသို့လာကြသေး
သည့်အတွက် အမေကတော့
သမီးငယ်၏မျက်နှာအား
စိမ်းမနေ။

‘သားငယ်တောင်
လူကြီးပုံစံပေါက်နေပြီပဲ’ဟု
အမေ့ဆိုတော့ ‘ရပ်တင်
မဟုတ်ဘူး၊ ဆံပင်ကလည်း
ဖြူချင်ပြီ၊ သွားကလည်း
ကျိုးချင်နေပြီ အမေရေ’ဟု
အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်
အရွယ် သားငယ်ကပြော၏။
အမှန်စင်စစ် သားငယ်
ရန်ကုန်သို့ထွက်သွားသည့်
အချိန်က ဆယ်စုနှစ်တစ်စု
မပြည့်တတ်သေး။ သားငယ်
ရန်ကုန်တက်တော့ သားကြီး
က ရန်ကုန်မှာ အခြေတကျ
ရှိပြီး သားလတ်သည်ပင်
စင်ကာပူသို့ထွက်ပြီး အလုပ်
လုပ်နေသည့်အချိန် ဖြစ်နေ
ပြီ။

သားငယ် ရန်ကုန်တက်
ခြင်းသည် အမေ့အတွက်မူ
‘ရှင် နည်းပါတယ်ဆိုမှ ရှင်
အဂ္ဂက လူထွက်တဲ့အဖြစ်’
ဆိုသည့် ကိန်းဆိုက်ရလေ
သည်။ သို့သော် အမေက
သားငယ်၏ခရီးအတွက်
မတားဆီး။ အမေ့မှာ ခြံများ
ရှိသည်။ အမေ့အနီးမှာ ကျော
စိန် ရှိသည်။ အမေ ဘာကို
မျှမမူ။

မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်
မှာ ရူပဗေဒမေဂျာဖြင့် မဟာ
သိပ္ပံဘွဲ့ရပြီးသည့် သားငယ်
က မဟာသုတေသနတန်း၊
ပါရဂူတန်းတို့အား ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်ပြီး
တက်ချင်သည်ဆို၏။ ဆို
သည့်အတိုင်း ရန်ကုန် တက်
၏။ ရန်ကုန်ရောက်ခါစက
သားကြီးအိမ်မှာပင် သား
ငယ်နေ၏။ သည့်နောက်တွင်
အဆောင်ပြောင်းနေသည်ဆို
ပြန်သည်။

‘အမေရေ...ညီအစ်
ကိုအရင်းဆိုပေမဲ့ ရင်ဘတ်
ချင်းက မတူဘူးလေ အမေ။
တချို့ကိစ္စတွေကတော့ ပြည့်
စုံခြင်းတွေရဲ့နောက်မှာ မွန်း
ကျပ်မှုတွေ ကပ်ပါနေတယ်။
သားက ဘဝကို လွတ်လပ်
စွာရပ်တည်ချင်သူလေ။ ငွေ
တစ်ထောင်တန်နာရီနဲ့ပဲ
ကြည့်ကြည့်၊ ငွေဆယ်သိန်း
တန်နာရီနဲ့ပဲကြည့်ကြည့် အချိန်
ကတော့ တစ်ခုတည်းပါပဲ
အမေရယ်’

သားငယ်၏စကားကို
ထိုစဉ်အချိန်က အမေ နား
မလည်ခဲ့ပါ။ ရွာရောက်စဉ်
အမေ့အားပြောခဲ့သည့်အတိုင်း
သားငယ်က ရန်ကုန်ရောက်
ရောက်ချင်း ယောက်ျားလေး
သီးသန့်ဆောင်မှာ ပြောင်း၍
နေလေသည်။ သို့သော် အမေ့
ဘက်ကတော့ သားငယ်ကို
အရင်ထက်ပို၍ ငွေပိုပိုစရာ
မလိုခဲ့။ ထိုစဉ်အချိန်ကတည်း
က သားငယ်က ကျူရှင်အချို့
မှာ စာသင်နေပြီ ဆို၏။

‘အမေရေ...မဲ့ချင်တဲ့
ခွေး ပြာပုံတိုး ဆိုတဲ့စကား
ပုံထက် ပိုဆိုးတာပေါ့။ အခု
အမေ့သားငယ်လုပ်ကဲ့သို့က

ကိုယ့်ကို ကူညီဖို့ ဖြန့်ကမ်း လာတဲ့လက်ထဲကို တံတွေး ထွေးထည့်ကာ။ ကျွန်တော် အိမ်မှာနေရင်း ကျွန်တော်နဲ့ အဆင်မပြေတာကို ဘာမှ မပြောဘူး အမေရေ။ အခု ဟာက ကျွန်တော့်ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ ကျွန်တော် ပိုက်ဆံရနိုင် တဲ့အခြေအနေတွေကိုမှ သူ့ လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ပျက်ကုန် ရတာ။ ဒါကို သူက သူ့ ကိုယ်သူ ရိုးသားသူလို့ ထင် နေသေးတယ် အမေရေ။ ဟာဟ။ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အဲဒီလောက် ရိုးသားနေရင် ခွေးဖြစ်ရင်တောင် သူဌေးအိမ် က ခွေးဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ လမ်းဘေးက ခွေးဝဲစားပဲ ဖြစ်မှာ’

သားကြီးနှင့် သားငယ် ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်ကြသလား ဟု ထိုစဉ်က အမေတွေးမိ သော်လည်း သားကြီး၏ ပြောစကားအောက်၌ တန်ပြန် မေးခွန်း အမေ မထုတ်မိ။

‘သူ အဆင်ပြေရင် ပြီး တာပါပဲ။ ကိုယ့်ညီလေးကို ဒီလိုမပြောရဘူးလေ’ ဟုသာ အမေ ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ မွေး ကတည်းက သားကြီးနှင့် သားငယ် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စရိုက်မတူညီ ကြခြင်းက ပြဿနာ၏ လမ်းစဖြစ်နိုင်သလို၊ သား ငယ် ထုတ်သွားသည့်အဖြေ သည်လည်း အခြားသူများ အတွက်ဆိုသည်ထက် သား ငယ်အတွက်တော့ မှန်ကန်နေ လိမ့်မည်ဟုသာ အမေ ဖြေ တွေးတွေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က စင်ကာပူမှ ဆက်သွယ်လာ သောသားလတ်၏ အပြော စကားသည်လည်း အမေ

အတွေးနှင့် ထပ်တူထပ်မျှဖြစ် နေခဲ့သည်လေ။

‘အမေရေ...အမေ သားနှစ်ယောက်ကြားမှာ နားငြီးတယ်။ အမေသားကြီး က အားအားရှိ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး အမေသားငယ်ရဲ့ အကြောင်းပဲ ပြောနေတာ။ သူများ မကောင်းကြောင်း ကိုယ်ကောင်းကြောင်းတွေ ခဏခဏကြားရတာ နားငြီး တယ် အမေရေ။ ဒီစင်ကာပူ မှာ ကျွန်တော်က အားနေ တာမဟုတ်ဘူး။ အမေသား နှစ်ယောက်က ဉာဏ်နဲ့ယှဉ်ပြီး ဘဝရပ်တည်ချင်ကြတာမျိုး ကတော့ တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမေသားငယ်က ဉာဏ်ကို မလွှာဘဲ အတုံးလိုက်သုံး တယ်။ နောက်တစ်ယောက် ကျတော့ ဉာဏ်ကိုလွှာပြီး သုံးတတ်လွန်းတာ သူ့ဉာဏ် က တစ်ရှူးစက္ကူလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်’

သည့်နောက်တော့ သား ငယ်က မဟာသုတေသန ဘွဲ့ကို ရလိုက်ပြီဟု အမေ သိ ၏။ ရွာမှာနေစဉ်တုန်းက သူလိုချင်ပါသည်ဆိုသည့် ပါရဂူဘွဲ့ကိုတော့ဖြင့် ဒီတစ် သက် သူမယူနိုင်တော့ပါဟု ဆိုပြန်သည်။ နောက်ပိုင်း တွင် ကျူးရှင်ပြပြီး ဘဝကို ရပ်တည်နေသည့်သတင်း အမေ ကြားရသည်။ နောက် ဆုံးတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် မှာ ဆရာမလုပ်နေသည့် ဆရာမလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်လိုက်ပြီဟု ဆိုကာ

ဆရာမလေးနှင့်အတူ သား ငယ် ရွာကိုရောက်လာလေမှ အမေလည်း သိခဲ့ရလေသည်။ သားကြီး၏ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အမေ ဘာမျှမသိလိုက်။ သား လတ်ကျတော့ စင်ကာပူမှာ ပင် အဆင်ပြေသလို အတူနေ ထိုင်လိုက်ကြသည်ဆိုသည်။

သားငယ်ကျတော့ တစ် မျိုး။ ရုံးတက်၍ လက်မှတ် ထိုးလိုက်သည်ဆို၏။ အမေ ရွာအမေ့လေ့ကဲ့သို့ မိန်းမ တောင်း၍ပေးစားသည်ဆို ခြင်းအမူအား သားသုံး ယောက် ပိုင်ဆိုင်သော်ငြား တစ်ယောက်တလေမျှ အမေ မဆောင်ရွက်ခဲ့ရ။ သားသုံး ယောက်က တစ်နှစ်တစ် ခေါက်၊ နှစ်နှစ်တစ်ခေါက်၊ အကြိမ်မျိုးစုံ၊ ပုံစံမျိုးစုံတို့ဖြင့် အမေ့ရွာသို့ရောက်၏။ သို့ သော် ဝါးအစည်းသည် ပြေ လျော့ခဲ့ပြီ။ သူတို့အတွက်မူ ဖြစ်စဉ်သည် မထူးခြားလှ။

အမေသာ အတွေးများစွာ ပွားနေခဲ့ရသည်။ ယခုလည်း အမေ၏တတ်ယမြောက်သား ငယ် အိမ်ပြန်လာခဲ့ချေပြီ။

အမေ့အတွေးမဆုံးမီ သားငယ်သည် အိမ်နောက် ဘေးခြံထဲသို့ ဆင်းသွားလေ ပြီ။ အမေ့အိမ်က နောက်ဘေး ရှိ ရော်ဘာခြံများနှင့် ဆက် လျက်ရှိသည်။ ရော်ဘာခြံထဲ တွင် ခူးရင်း၊ ပိန္နဲ၊ မင်းကွတ် အစ ရှိသဖြင့် စားပင်သီးပင် တို့ ရှိ၏။ သားငယ် ရန်ကုန် မရောက်မီ စိုက်သွားသည့် ဆွန်ပရပ်ပင် နှစ်ပင်သည်ပင် အသီးတို့ စားနေရပြီ။

‘ဘွားဘွား...ဒါက ဘွားဘွားအတွက် မေမေ ပေးလိုက်တာ’

အသံလာရာဆီသို့ အမေ ကြည့်၏။ ပစ္စုက္ခအခြေအနေ ကို အမေ့အတွေးတို့က ဖုံး ထား၍လားမသိ။ အမေနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ အမေ့မြေးမ လေးရှိနေခဲ့သည်ကိုပင် အမေ သတိမရ။ မြေးမလေး ပေး လာသော ပလတ်စတစ်အိတ် ငယ်ဖြင့်ထုပ်လာသည့် အထုပ် လေးဆီသို့ အမေ့လက်ကမ်း ၏။ မြေးမလေးကို အမေ တစ်ချက် ပြုံးကြည့်သည်။ အထုပ်ကို ဖြေသည်။ အညှိ ရောင်ထာဘီလေးတစ်ထည်နှင့် ယောဂီ တဘက်လေးတစ် ထည်။ ကျောင်းကိစ္စတွေနှင့်မို့ ရွာကို လိုက်မလာနိုင်အား သည့် ချွေးမဖြစ်သူကို အမေ သတိတရရှိလိုက်သေးသည်။ ကျောင်းမအားသည်လား၊ လူမအားသည်လား၊ ငွေ မအားသည်လား။ သုံးခု စလုံးလည်း ဖြစ်နေနိုင်သည် လေ။

တစ်လကို တစ်သိန်း ကျော်ပေးကာ ငှား၍နေရ သော သားငယ်၏တိုက်ခန်း ကရော အဆင်ပြေပါသည် လား။ အမေ့ကိုယ်တိုင်က မေးဖြစ်မည် မဟုတ်သလို၊ အမေမေးလည်း သားငယ်က ဖြေမည်မဟုတ်။

ညစာစားပြီးကြတော့ မြေးမလေးက အိပ်ချင်ပြီ။ ကျောစိန်ပင် အိပ်ရာဝင်သွား ခဲ့ပြီ။ မြေးမလေးကတော့ သားငယ်၏ပေါင်ပေါ်တွင် မှေးငိုက်လျက်။ အမေသည် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် မီးညှိဖွာ ရင်း သားငယ်နှင့်စကားပြော ချင်လာသည်။ သားငယ်ပြော သည့်စကားများအား ဂုဏ် ထောင်ချင်သည်ဟု ဆိုလျှင်

ပို၍မှန်လေမည်။

“ကိုလေးကတော့ စင်ကာပူမှာ အဆင်ပြေပုံပါပဲ အမေ...။ သူက အဲဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေတော့မယ်လည်း ထင်တယ်။ ဒါကတော့ သူ့ရဲ့ရွေးချယ်မှုပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့အလုပ်နဲ့သူ့မိန်းမက သူ့ကို တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက် မြန်မာပြည်ပြန်လွှတ်တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာပါ”

သားလတ် မြန်မာပြည်ပြန်လာရသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်ဆို၏။ မည်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမည်မှန်းတော့ အမေ မသိ။

“အမေ သားကြီးကျတော့လည်း...အင်းလေ။ သူလည်းသူ့ဘဝပျော်နေတာပါ။ ကောင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့အပျော်ကိုကျေနပ်နေရင်တော့ ပိုကောင်းမှာပါ”

သားငယ်ဆီမှာ သားကြီးအကြောင်းအား ကြားလာရသည့်အတွက် အနည်းငယ်တော့ အမေ အံ့သြမိ၏။ သားငယ်သည် မလိုအပ်ဘဲ သားကြီးအကြောင်းကို ပြောနေတတ်သည်မဟုတ်။ အမေ သိ၏။ သားငယ်ပြောသည့်စကားတို့က အမေအတွက် အထူးအဆန်းတော့မဟုတ်လှ။ အမေအတွက် သားကြီးနှင့်သားလတ်တို့က စိတ်ပူရောမရှိ။ သားငယ်၊ အမေ စိတ်ထဲ စိတ်ပူမိသည်က သားငယ်တစ်ယောက်သာ ဖြစ်သည်။ အမေက ဆေးလိပ်ကို တစ်ချက်ဖွာ၏။ မီးခိုးငွေ့ဆီ့သည် ညအလင်းရောင် ဖျော့လေးအောက်တွင် အလူလူနှင့် တစ်စစ်လွင့်၏။

တစ်ခဏအတွင်း၌ပင် မီးခိုးငွေ့တို့ တစ်စစ်ပျံ့နှံ့သွားပြီ။ သိပ်မကြာသေးခင် အချိန်မှာတော့ မီးခိုးငွေ့အားလုံး အမေခံတွင်းမှာ စုစုစည်းစည်း။

“သားကတော့ သားရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ဘဝမှာ နေပျော်အဆင်ပြေပါတယ် အမေ။ သားတို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်က မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ လူငယ်၊ လူလတ် လူတန်းစားတစ်ရပ်လုံးကို ကိုယ်စားပြုသလိုတော့ ဖြစ်နေသလား မသိဘူးလို့ သားတော့ တစ်ခါတလေ တွေးမိတယ်” သားငယ်သည် အမေကို မကြည့်။ သားငယ်က အမေ့ကိုပြောသည့်ပုံစံပင် ဖြစ်မနေဘဲ တစ်ယောက်တည်း တီးတိုး ရေရွတ်နေသည်နှင့်ပင် တူသေးလှသည်။ မြေးမလေးကတော့ သားငယ်၏ ပေါင်ပေါ်မှာ တရူးရှူးအိပ်ပျော်သွားချေပြီ။ အမေ နားလည်မည်မဟုတ်မှန်းလည်း သားငယ် သိပုံရသည်။ သားငယ်က စကားဆက်၏။

“ဒီလို အမေရေ...။ မြန်မာပြည်က လူငယ်၊ လူလတ်တွေထဲက သားတို့လို သာမန်လူတန်းစားတွေဆိုရင် ပထမအမျိုးအစားတစ်ရပ်က ကိုကြီးလို၊ ဒုတိယအမျိုးအစားတစ်ရပ်က ကိုလေးလို၊ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးကတော့ သားလို ပေါ့ အမေရယ်။ အားလုံးဟာ ကိုယ့်နေရာနဲ့ ကိုယ့်အသိုက်အမြွှာ တိုးဝင်နေကြရတာပါပဲ”

သားငယ်၏စကားတို့က အမေ့ကို ဦးတည်လာသော်လည်း အမေ လိုက်မမီ။ အမေ နားမလည်မည်မှန်းတော့ သားငယ် သိပုံရ၏။

“ငါ့အမေ နားရောမျက်စိရော တစ်ပတ်လည်ပြီး ဟု သားငယ်က ရယ်မယောင် ပြုံးစေဆိုပြန်သည်။ ပြီး...စကားကိုဆက်၏။

“ကိုကြီးလို တိုးတက်ရာတိုးတက်ကြောင်းနည်းလမ်းရှာဖွေပြီး အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ဆံ့အောင်လုပ်တော့လည်း သူ့ဘက်က အရင်းအနှီးတွေ ပေးဆပ်ရတယ်ဆိုပေမဲ့ နောက်ဆုံးတော့ သူလိုချင်တဲ့ သူနေပျော်ရာနေရာလေးတစ်ခုကို ရောက်ရတာပဲလေ။ အဲဒီတော့ သူဖြစ်ချင်တဲ့ ရွာအပြန်မျက်နှာပန်းလှတာတို့၊ လူရာဝင်တာတို့က သူ ရင်းနှီးခဲ့ရတာတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ်နဲ့ဖြစ်လာတာပဲ။ သူကျေနပ်မှာပါ။ အမှန်းကို အပြုံးအပြစ် ပြောင်းနိုင်တာကိုက သူတို့လောကရဲ့အရည်အချင်းလေ။ ပြီးတော့ သူ့ဘက်က ကြည့်ရင်တော့ သူမှန်နေမှာပါ။ သူ့ကို သားက သားဘက်ကနေကြည့်ပြီး အဖြေရှာနေခဲ့တာကိုး။ အခုတော့ သား တွေးတတ်ပါပြီ။ သူ့ရဲ့ အမှန်ဟာ သားအတွက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုလေးအတွက်လည်း ဟုတ်နေစရာမလိုဘူး။ သူမှန်နေဖို့ပဲလေ။ သူ့အတွက်တော့ အမှန်ပဲပေါ့။

“ကိုလေးကျတော့...အင်း...ကိုလေးဖြစ်ချင်တာက ကိုကြီးလိုလည်း မဟုတ်။

သားလိုလည်းမဟုတ်။ သူက ကိုကြီးလောက် လူလည်မဟုတ်သလို၊ သားလိုလည်း မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ဖြစ်တဲ့ အခြေအနေတစ်ခုနဲ့ ရောင့်ရဲနေနိုင်သူ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ပြည်ပထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ ဒါလည်း သူ့ဘက်ကကြည့်တော့ သူ့အတွက် အမှန်တရားပါပဲ။ အဲ...သားလည်း သားအတွက်တော့ အမှန်တရားပါပဲ အမေ”

သားငယ်သည် ပြောရင်းစကားစကို ဖြတ်၏။ မြေးမလေးနှင့်အတူ အိပ်ရာဝင်ဖို့ပင်ပြင်နေပြီ။ အမေသည် သာထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်တွင် ငုတ်တုတ်။ သားငယ်၏စကားတို့အား ပြန်တွေး၏။ အမေ တစ်ခါမျှ သံသ့ကွဲကွဲ မမြင်ခဲ့သည့် သားကြီးဘဝ၊ သားလတ်ဘဝတို့က အမေ့အာရုံမှာ ရိုးရိုးရိပ်ရိပ်မြင်၏။ သားငယ်မပြောလည်း သားငယ်အကြောင်းကို အမေ ဆက်တွေး၏။ အမေသည် ဤမျှတော့ မအ။ အမေ့အတွေးအဆုံးတွင် သားငယ်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ သားငယ်ကတော့ အိပ်နေလျက် ရှိပြီ။

၄။

သားငယ်၏အပြန်ခရီးအား မြစ်ဆိပ်အထိတော့ အမေ လိုက်ပို့ဖြစ်သည်။ အမေ လိုက်ပို့သည့်ကျွန်း၏ အစွန်ဆုံးရွာ နတ်မှော်မှ စက်စီးကာ သံလွင်မြစ်ဝကိုဖြတ်၍ သားငယ်တို့သားအဖ ဇော်လမြိုင်သို့ ရောက်လိမ့်မည်။ ထိုကုန်ကုန်သို့ ဆက်လိမ့်မည်။

BURMESE CLASSIC

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

အခန်း (၄-၀၁)
တိုက်အမှတ် ၁၇/၁၉
၃ လွှာ၊ ၅၂လမ်း
(အောက်ဘလောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်
ရန်ကုန်
ဖုန်း-၀၁-၉၀၁၀၇၀၁
E-mail:
nyeinfamily@gmail.com

အချိန်နှင့်ထွက်သည့်ဇက်သည် ထွက်ချိန်မကျသေး၍ ခရီးသည်အချို့ ရောက်ရှိနေရာဦးနေကြသည်မှလွဲ၍ ဇက်သည် တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်သေး။ ဇက်၏အနီးတစ်ဝိုက်တွင်တော့ စင်ရော်ငှက်တစ်အုပ် ပျံ့အလုပ်ရှုပ်လျက်။ ရာသီပေါ်သီးနှံများရောင်းချသည့် ဈေးသည်တချို့ကတော့ ဇက်၏အပေါ်မှအောက်မှ အသံတို့ ညံစာနေလျက်။

‘အမေရယ် လိုက်မပို့ပါနဲ့ဆိုတာကို ဒီအထိလိုက်ပို့နေတယ်။ ပြီးရင် လိုင်းကားစီးပြီး ရွာအထိ အမေ ပြန်ရဦးမယ်။ ကျောစိန် ပါတယ်ဆိုပေမဲ့ ဒီကနေဆိုရင် ရွာကနီးလှတာ မဟုတ်ဘူး’

သားငယ်နှင့် မြေးမလေးက ဇက်ပေါ်သို့ မတက်သေး။ အမေနှင့်အတူ ဇက်ဆိပ်မှာရှိနေဆဲ။ အမေနှင့်သားငယ်ခွဲခွာခြင်းက အခြားသောသားအမိတွေ ခွဲခွာခြင်းကဲ့သို့ စကားတိုတတွတ်တွတ် ဆိုမနေခဲ့ပါ။ အမေက သားငယ်ကိုကြည့်လျက်။ သားငယ်က တပြန်တပြော သံလွင်မြစ်ကြီးအား အကြိမ်ကြိမ် မြင်ဖူးပါလျက် မမြင်ဖူးလေသည့် သူတစ်ယောက်လို အကြည့်တိုက်ငေးစိုက်လျက်။ မြေးမလေးသည် တဂီးဂီး အော်မြည်နေသည့် စင်ရော်ငှက်တို့အား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်လျက်။ အကြည့်အားလုံး၏ ဦးတည်ရာသည် ဆုံမှတ်တစ်ခုတည်းတွင် ရှိမနေ။

ခဏကြာတော့ဇက်က မကြာမီထွက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ‘ပေါ်ပေါ်ပူပူ’အသံပြု

၏။ သားငယ်သည် ဇက်ပေါ်တက်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် မြေးမလေးကိုပွေ့ချီ၏။ ‘သားငယ်’ဟု အမေ ခေါ်မည်ဟန်ဖြင့်စဉ် ရွှေမည်ပြုသော သားငယ်၏ခြေလှမ်းတို့သည် ကဲ့၏။ အမေ ဘာပြောမှာလဲဆိုသည့်အကြည့်ဖြင့် သားငယ်က အမေအား လှမ်းကြည့်စဉ် အမေက ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းသုံးလှမ်းလှမ်းကာ သားငယ်ဆီလျှောက်ပြီး အသင့်ပါလာသည့်စက္ကူအိတ်ကလေးတစ်အိတ်ကို မြေးမလေး၏ လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်လေသည်။

ပြီး...အမေ့ခြေလှမ်းတို့ စုံရပ်ပစ်လိုက်သည်။ အရောင်မျိုးစုံလက်ဖြာနေမည့် သားငယ်၏မျက်ဝန်းတို့မှ အဓိပ္ပာယ်တို့ကိုလည်း အမေခွဲခြားမနေချင်တော့။ သားငယ်အတွက် အမေ စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောရမည်။ ဇက်က ထွက်တော့မည်။ တခြားသောခရီးသည်တို့သည် ဇက်ပေါ်မှာ နေသားတကျရှိနေပြီ။

‘သားငယ်’

အမေ့ခေါ်သံက မတိုးလှ။ သို့သော် ဇက်၏ဩဇာအောက်တွင် အမေ့အသံတို့က လွင့်လွင့်ပျံ့ပျံ့ဖြင့် စုံးစုံး မြုပ်နေသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သားငယ်ကတော့ အမေ့အသံကို ကြားလိုက်နိုင်ပါသည်။ သားငယ်သည် မြေးမလေးအား လက်တစ်ဖက်မှ ချီလျက်၊ အခြားလက်တစ်ဖက်မှ ခရီးဆောင်အိတ်အား ဆွဲကိုင်လျက် ငေးငေးရီရီ အကြည့်တစ်ခုဖြင့်မတ်တတ်။

ညက အမေ့ကို သားငယ်ပြောတဲ့ မြန်မာပြည်လူ

ငယ်၊ လူလတ်တွေထဲက လူတန်းစားသုံးရပ်လေ။ လာမယ့်သင်္ကြန်အပြီး နွေဘုရားပွဲမှာ အဲဒီလူတန်းစားသုံးရပ်အမေ့အိမ်မှာ ဆုံကြရင် မကောင်းဘူးလား’

အမေးတစ်ခု မမည်သောစကားမှီ အမေ့စကား၏ နောက်၌ သားငယ်ထံမှအဖြေအား အမေ စောင့်နေစရာမလို။ ဝေးလံခေါင်သီလှသော အမေ့ကျွန်းရွာလေးအား နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရောက်စေရန် အမေ ပေးလိုက်သည့် စာအိတ်လေးထဲမှ ငွေစက္ကူအချို့သည် သားငယ်အတွက် အထောက်အကူတစ်ခုဖြစ်ပါစေတော့။ အမေ့စကားအဆုံးတွင် မြေးမလေး၏လက်ထဲမှ စာအိတ်အား သားငယ်က ဖျတ်ခနဲကြည့်၏။ ပြီးနောက် ဇက်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်သွားသည်။ ခဏကြာလျှင် ဇက်သည် ကမ်းမှခွာပြီ။ သားငယ်တို့သားအဖသည် အမေ့ရှိနေသည့် အမေ့ဆိပ်ကမ်းနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေးပြီ။ သားငယ်တို့အား အမေ လက်လှမ်းပြလိုက်သည်။ ခဏအတွင်း အမြင် အာရုံစိုက်တဝါးဖြစ်လာသည့် အမေကတော့ အမေ့ကို သားငယ် လက်လှမ်းပြနေသည်လား။ သို့တည်းမဟုတ် ဇက်ပေါ်မှနေ၍ အမေ့အား ပြီးပြန့်တဆက်နေသည်လား။ အမေ ဘာမျှ မသိတော့။ အမေ၏မျှော်လင့်ချက်အပြင် အာရုံအောက်မှာ သားငယ်တို့လိုက်ပါသွားသည့်ဇက်သည်သာ အမေနှင့် တဖြည်းဖြည်းဝေး၍...ဝေး၍...ဝေး၍။

မင်းဝေဟင်

စာမျက်နှာ(၁၁၉)မှ...

အောင်သိုက်ပါ။

အဲသလောက် စ.ရုံနဲ့ တော့ ကိုပုရစ်က စိတ်မဆိုး သေးဘူး။ သူတကာက သိလျက်နဲ့ တလွဲပြောတာကို တကယ်မသိဘူး ထင်လို့ သူကတောင် တည့်ပေးနေ သေးတာပါ။ သူက တည့် ပေးလေ စ.ကြသူတွေက ရယ်ကြလေ။ သူကပါ လိုက် ရယ်လေ။ ဘယ်လိုဟာမျိုးမှာ စိတ်ဆိုးတတ်သတုံးဆိုတော့ သူတပ်ရွေးတွေကို ပွစာတက် အောင် မွေကြတာမျိုး၊ ကွမ်း ယာဆိုင်အောက် ချွတ်ထား တဲ့ ဖိနပ်ကို ဂုဏ်ထားတာမျိုး၊ ကွမ်းယာဆိုင်ခါးပန်းမှာ မဟုတ်ကဟုတ်က ရေးသွား တာမျိုးဆိုရင်တော့ ဒေါသ ကြီးတတ်တယ်။

ဖိနပ်ဝှက်တယ်ဆိုလို့ ကိုပုရစ်စီးနေကျ ဖိနပ်က ကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး။ ဟို တစ်ခေတ်တုန်းက ပေါ်တဲ့

တယ်။ သံကြိုးနဲ့ ခက်စီး တယ်။ ကိုပုရစ် ဖိနပ်ဟောင်း ကို မြင်တဲ့လူတိုင်းက စုတ် သပ်ကြတယ်။

‘ပုရစ်ဖိနပ်ကလည်း သူ ကက်ဆက်လို အိမ်ထောင်ဦး ပစ္စည်းနဲ့ တူပါရဲ့ကွာ’

‘ဘဝမှာ ငါမဖြစ်ချင် ဆုံးက ပုရစ်ဖိနပ်၊ ဒေါ်စိန်ရင် အိမ်က သောက်ရေအိုး၊ ဦးကျောက်ခဲဝတ်တဲ့ တိုက်ပုံ၊ ကိုကြံအိမ်က ခွေးပဲ’

ကိုပုရစ်က သည်စကား ကြားရင် အင်မတန် စိတ်ဆိုး တယ်။ သူ့ဖိနပ်က ပါးပြီး ဖောင့်နေရာက ပေါက်နေ တာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ဒေါ်စိန်ရင်အိမ်မှာ တည် ထားတဲ့ သောက်ရေအိုးက ရေညိုလိုက်ပြီး အိုးသားမပေါ် တော့တာလည်း မှန်ပါရဲ့။ ဦးကျောက်ခဲ ဝတ်နေကျ တိုက်ပုံက လက်ဖက်တွေ ရှိနေတာ အိတ်တွေပြဲစုတ်နေ

‘အဲဒါ ငါ့ဖိနပ်များလာ ပြီး ရန်ရှာလို့ကွာ၊ ငါ့ဖိနပ်ပါး လို့မကလို့ ပေါက်ပေါက် မင်း တို့ ကြီးတော်တွေသာ ပါး သည်ထက်ပါးပြီး အလယ်က မပေါက်စေနဲ့’

ကိုပုရစ်က သီချင်းနား ထောင်တာ ဝါသနာပါသလို သူ့ပါးစပ်ကလည်း နားရ တယ် မရှိဘူး။ သီချင်းတစ် ပုဒ်ပုဒ် ညည်းနေတာချည်းပဲ။ ဆိုင်းတီးလုံးကို ပါးစပ်နဲ့ တဂျိုးဂျိုး တီးနေတာလည်း ရှိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကက်ဆက်ပြဇာတ်ကို ပါးစပ် နဲ့ ခင်းနေတာလည်း အဟုတ်။ ကိုပုရစ်က နေ့လယ်နေ့ခင်း လူပါးရင် နောက်ပိုင်း ဇာတ် ထုပ်တွေဖွင့်ပြီး ရှေးမင်းသား ကြီးတွေရဲ့ အဆိုအင်္ဂါတွေကို အရသာခံ နားထောင်နေတတ် သေးရဲ့။ မင်းသားကြီးတွေနဲ့ ရောပြီး ငိုချင်းတွေ ချချင်ချနေ တာလေ။ အဖေက ကိုပုရစ်

မင်းစ မသေးပါလားကွ’ ဒါမျိုးဆိုရင် ကိုပုရစ်ရဲ့ ဥသျှစ် သီးလောက် ရှိတဲ့ မျက်နှာလေးဆိုတာ ဝင်းသွား တတ်တယ်။

‘ခက်တာက မငဲ့အနား ဝိုင်းနေတဲ့ ကောင်တွေက အနုပညာ နားမလည်တော့ တန်ဖိုးမသိကြဘူး။ နေပါဦး မင်းဆိုနေကျ ငိုချင်းက ဘာ တဲ့’

ကို ပုရစ် ကလည်း ရထားတာ ချက်ချင်း ထ၊ဆို တာပဲ။

‘နည်းနော်xxx ပြောလုံး ကျော် မာယာခိုက်ကိုလ အာဟာxxx ငါ့ရှိက်ရင်မှာပါလိမ့် xxx ဒဏ်ရာအများ အားဟားxxx သို့ကလောက် တောင် မြို့ပေါက်အောင် ဗိုလ်မြွေရဲ့လို့ ဟိုxxxပြောပြနဲ့ ဖွတ်အတင်းသာဖြင့်xxxမလာ ချင် ငါလင်နဲ့ကင်းရအောင် xxx အမယ်မင်း ရှင်းကွာလို့ သွား အား ဟား’

ဒါမျိုးဆို အဖေက မရယ်ဘူး။ ကောင်းလှချည်း လားကွာဆိုတဲ့ မျက်နှာခံထား တတ်တယ်။ အဖေက အဲ သလို မျက်နှာခံထားရင် ကျွန်မတို့က မနေနိုင်ကြဘူး။ ကွယ်ရာ သွားရယ်ကြတယ်။ အမှန်က ကိုပုရစ်က ဇာတ် ထုပ်တွေ ဝါသနာပါတာရော၊ မန္တလေးတစ်ဝိုက် ဇာတ်က တယ်ဆိုတဲ့ နေရာတွေနဲ့ သမျှ ရောက်အောင် သွားပြီး ပွဲကြည့်တတ်တာရော၊ အသံ ချဲ့စက် ထောင်သူတွေက အငှားခေါ်ရင် လိုက်ဖွင့်တာ တွေရောဆိုတော့ နောက်ထပ် ဇာတ်တွေထဲက မင်းသား ငိုချင်းတွေ ရချင်လို့င်း ရနေ

ဂျပန်ဦးထုပ် ဆောင်းထားတဲ့ ကိုပုရစ်နဲ့ ပန်းပွင့်ကြီး ထော်ထော် ပန်တတ်တဲ့ မပေါ်ဌေးတို့လင်မယား ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာဆိုင် ထောင်ပါပြီဆိုကတည်းက စီးပွားရှာလိုက်ကြတာ သမီးလေးယောက်တောင် စကားပီ နားကြားအရွယ် ရှိကြပါပြီ စီးပွားလည်း ဖြစ်ကြပါရဲ့။

ဆင်ကြယ်တံဆိပ်၊ မြင်း ကြယ်တံဆိပ်လို ရော်တာဖိနပ် ပါ။ ဖိနပ်က ပါးပြီး ပေါက် နေအောင် စီးလေ့ရှိတယ်။ ဖိနပ်သက်တမ်းတစ်လျှောက် သည်းကြိုးလဲတပ်တာလည်း အခါခါ။ ဖိနပ်နဲ့ သည်းကြိုး က တစ်ရောင်စီ။ တစ်ခါ တလေ အဲဒီသည်းကြိုးဖိုး နှမြောလို့ တွယ်ချိတ်နဲ့ ချိတ်စီး

တာလည်း လူတောင် မြင် မကောင်းတော့တာလည်း ဟုတ်ပါရဲ့။ ကိုကြံအိမ်က ခွေးက အပေါ်ယံ အရေခွံတွေ ကွာနေလို့ အကြည့်ရဆိုးရုံမက ဝဲညီစော်ကလည်း ထောင်း ထောင်း ထ၊တာလည်း မှန်ပါ ရဲ့။ ဒါပေသိ အဲသလို နှိုင်း တာမျိုးကျတော့ မခံချင်ဘူး။ ထ၊ဆဲချင် ဆဲတော့တာ။

အိမ်ရောက်လာရင် မြှောက် ပေးပြီး ထင်း နှစ်တုံး၊သုံးတုံး ပေါက်ပေးခဲ့စမ်းကွာလို့ ခိုင်း တတ်တယ်။

‘ပုရစ် မင်းငယ်ငယ်က ဇာတ်ထဲများ မင်းသား ကနဲ့ ဖူးရောလား ငါ့တူရာ၊ ဘကြီး ဖြင့် မင်းငိုချင်းကြားတော့ မင်းဒင်ရွှေမုန်ဇာတ်မှာ မင်း သား ငိုတာ သတိရတယ်။

တာပါ။ အဖေက မင်းဇာတ်ထဲ လိုက်ဖူးသလားကွာ ဆိုလိုက်တော့ အဖြူသွားရာက ထင်းတစ်တုံးပေါက်လိုက်၊ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ချလိုက် လုပ်နေတော့တာပါ။ အဖေက လက်ဖက်ရည်ဝယ်တိုက်ရင် မက်ရေစက်ရေသောက်တယ်။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရလို့ ကတော့ ထမင်းမစားဘူးဆိုတဲ့အထဲကကိုး။

‘မင်းအရည်အချင်းနဲ့ များကွာ ဘာပြုလို့ ဇာတ်ထဲက ထွက်လာတာတုံး ဂျပန်ရဲ့’

‘ဇာတ်ထောင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ပြဇာတ်မင်းသမီးကို ပြိုင်ပိုးတော့ ကောင်မလေးက ကျုပ်ကို လူအလို ကြိုက်တယ်။ ဇာတ်ထောင်က ငွေရှိတော့ ဟိုဘက်ပါတာပေါ့ ဘကြီးရာ။ ကျုပ်လည်း အသည်းကွဲတာ အဖတ်တင်တာပါ’

‘လုပ်စမ်းပါဦးကွ အသည်းကွဲ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်လောက်’

‘မစာနာ*** မညာတဲ့ ကျုပ်မယား*** တာနော့ မောင် ရင်ဘတ်ကွဲအောင်*** အမယ်မင်း ဇာတ်ထောင်နဲ့ တွဲရက်လေငြား အား ဟာ’

အဖေကတော့ စိတ်မကောင်းတဲ့ပုံ လုပ်နေသေးတာလေ။ နောက်တော့ မနေနိုင်လို့ ရယ်ရော။ အဖေရယ်တော့ ထိုပုရစ်ကလည်း လိုက်ရယ်တယ်။ နှစ်ယောက် အားရ ခါးရရယ်နေကြတော့ အမေက-

‘မင်းတို့ဟာကကွယ် အသည်းကွဲငိုချင်းလည်း ဆိုသေးရဲ့၊ ဘယ်နှယ် ရယ်ကြတာတုံး’ဆိုတော့ အဖေက-

‘ငယ်ငယ်ကတော့ သူ့ခမျာ ငယ်စိတ်နဲ့ ငိုချင်မှာပေါ့ဟာ။ ပေါ်ဌေးမနဲ့ ညားမှတော့ ပြဇာတ်မင်းသမီးဆိုတာ ဘာမှ မဟုတ်တော့ပဲဘဲ ဟုတ်ကဲ့ မှတ်လား’

‘အစစ်ပေါ့ ဘကြီး ရာ၊ ပေါ်ဌေးက ကျုပ်တို့ရွာမှာ ကွမ်းတောင်ကိုင်ဥစ္စာ’

ကိုပုရစ်က မျက်နှာခံနဲ့ စကားကျတဲ့ အပေါ်မှာ အတည်ပြောနေလို့ ကျွန်မတို့မှာ ရယ်လိုက်ရတာ။ အဖေက ကိုပုရစ်ကို ဆက်စ၊ တယ်။

‘မင်းတို့ရွာတွေက လူစိုက်တွေ ထွက်ဆိုကွ ဂျပန်ရဲ့’

‘ဘကြီးနယ် ကျုပ်တို့ရွာက မိုက်သလားမမေးနဲ့ သုံးယောက်တစ်ယောက် လောက်များ အခုထိ ကျုပ်က မမူဘူးရယ်’

‘ခြင်းများတော့လည်း ခြင်းသမားကောင်း အင်မတန် ထွက်တာ ဘကြီးသိတာပေါ့’

အဖေက အသလို ဆိုရုံရှိသေး ရွာခြင်းပွဲမှာ သူကိုယ်တိုင် နှစ်ထပ်ခြေဖျား အခါ နှစ်ဆယ် ခတ်ပြလို့ တံဆိပ်ရဖူးတယ် ဖြစ်ပြန်ရော။

အဖေရော အမေရော ကျွန်မတို့ မောင်နှမတစ်တွေပါ ကိုပုရစ်ကိုရော၊ မပေါ်ဌေးကိုပါ အင်မတန် ချစ်ခင်ကြတယ်။ သဘောသကာယ ကောင်းကြသလောက် အင်မတန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိကြတာရော၊ ရိုးကြတာရော ကြောင့်ပါ။ မပေါ်ဌေးက အလုပ်တွေ ဇယ်ဆက်လုပ်သလောက် ကိုပုရစ်ကလည်း မခိုပါဘူး။ မနက်စောစော

လေးနာရီလောက် ချေးချိုဘက် ကွမ်းပစ္စည်း ထ၊ဝယ်တာကအစ ထုံးဖောက်တာ၊ ကွမ်းရွက်ဆေးတာ၊ ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင် လှည်းတာ ကျင်းတာ၊ ဆိုင်ခင်းတာ အကုန်လုပ်တာပဲ။ မပေါ်ဌေးကလည်း မနက်စောစော ထမင်းဟင်း ထချက်ပြီး ဆိုင်မှာ တစ်လဲတိုင်တယ်။ ကိုပုရစ်က အိမ်ပြန်မနက်ခင်းစာ စားပြီးတာနဲ့ ဆိုင်ပြန်ဝင်။ ကိုပုရစ် ပြန်ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ မပေါ်ဌေးက ငွေ ရပေါက်ရလမ်း မှန်သမျှ အကုန်လိုက် လုပ်တယ်။ ရပ်ကွက်ထဲ ကလေးခေါင်းရိတ်တာ၊ နတ်အုန်းသီးလဲတာ၊ ကန်တော့ပွဲပြင်တာ၊ အနှိပ်လိုက်တာ၊ အဝတ်လျှော်တာကအစ အလှူမင်္ဂလာဆောင် အိုးကြီး ချက်တာအထိ အကုန်ပါလေ့ရှိတယ်။ ကွမ်းဆိုင်ကလည်း တော်တော့ကို ရောင်းရသတဲ့။ ရပ်ကွက်ထဲ ကွမ်းယာဆိုင်ကလည်း ပါးရှားသေးတာ ပါမှာပေါ့။

သည်ကြားထဲ မပေါ်ဌေးက မနက်ခင်း ခိုတောင် မှန်တီသုပ်ဆိုင်ကလေး ကျွန်မတို့အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်အောက်မှာ လာဖွင့်သေးတာပါ။ နေ့လယ်ဘက်ကျတော့ အုန်းပေါင်းသာကူတောင် လုပ်လိုက်သေး။ မပေါ်ဌေးမှာ လက်ဆယ်ချောင်း လက်စွပ်ဆယ်ကွင်း ဖြစ်လာပြီ။ ကိုပုရစ်ကကော။ နာရီပြုပြုကြီးနဲ့။ နှစ်ကလေးရလာတော့ သမီးလေးယောက် အဖတ်တင်ကြပြီ။ သည်သမီး မိန်းကလေး လေးယောက် ဆက်တိုက် မွေးတော့ မပေါ်

ဌေးကို အဖေက ရှင်မွေးလွန်းခေါ်တော့တာပါ။ သမီးလေးယောက်မွေးတော့ ကိုပုရစ်က ကက်ဆက်ဇာတ်လမ်းတွေထဲက ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ခေတ်ဆန်ဆန် မှည့်တယ်။ အကြီးမက ခင်နွေဦးဝေတဲ့။ ဒုတိယသမီးက ခင်ဆောင်းဦးမေတဲ့။ တတိယသမီးက ခင်မိုးဦးကြွေတဲ့။ စတုတ္ထသမီးကျတော့ နွေမိုးဆောင်းခင်တဲ့။ မှည့်လို့သာ မှည့်တာပါ။ သည်နာမည်တွေ ပေးထားသကောရယ်လို့ ဖအေ ကိုပုရစ်ကကော မအေ မပေါ်ဌေးကကော ဘယ်သမီးဘယ်သူဘယ်နာမည် မခေါ်ကြပါဘူး။ မွေးရင် နာမည်ကောင်းပေးရတယ်ဆိုပြီး မှည့်ကြတာ ရှိတာပါ။ တကယ်ခေါ်တော့ ဘောက်ဖတ်မတဲ့။ ကျီးအာသီးတဲ့။ ကြက်ဖလောင်းတဲ့။ ခုမွေးစုတ်တဲ့။ ကလေးအဆင်အပြင်လိုက်ပြီး ချစ်စနိုးခေါ်ကြရာက တွင်သွားလိုက်တာ နာမည်ရင်းတောင် ပျောက်ကြရပြီ။ ရပ်ကွက်ထဲ အလှူခံလာလို့ အလှူငွေထည့်ရင် ‘ဦးပုရစ်ဒေါ်ပေါ်ဌေးနဲ့ သမီးများဖြစ်ကြတဲ့ မဘောက်ဖတ်မ၊ မကျီးအာသီး၊ မကြက်ဖလောင်း၊ မခုမွေးစုတ်တို့ မိသားစုကလည်း လူနတ်သာခု နိဗ္ဗာန်ဆု အလှူတော်ငွေ နှစ်ရာကျပ်ပါခင်ဗျား’ လို့ အော်တာသာကြည့်။ အဖေက ဒါကိုကြားတော့ ကိုပုရစ်ကို အလှူငွေ ထည့်တာတော့ ကလေးတွေ နာမည်ရင်းပေးမှပေါ့၊ ငါတူရလို့ ပြောရင် ကိုပုရစ်က နာမည်ရင်းတွေ မမှတ်မိဘူးဘကြီးရ။ ဥတု

သုံးပါးပဲ မှတ်မိတော့တယ်။
ဘယ်ကောင်မ ဘယ်နာမည်
သတိမရတော့တာတဲ့လေ။
မအေက သမီးအကြီးနှစ်
ယောက် ကျောင်းအပ်တော့
ကော။ ကျောင်းအပ်ဆရာကြီး
ကို စာရင်းပေးတော့ အလွယ်
ခေါ်တဲ့ နာမည်တွေပဲ ပေး
သတဲ့။ ဆရာကြီးက မွေးစာ
ရင်းနဲ့ တိုက်တော့မှ နာမည်
ရင်းတွေ ပြန်ပေါ်လာသတဲ့။
မပေါ်သေး အဖေကို ပြောတာ
ပိုရယ်ရသေးတယ်။

‘ဘကြီး ညီ၊ နယ်
ကလေးတွေ နာမည်ရင်း
မခေါ်ဘူး။ ခေါ်ရင်ကလေး
တွေက ဖျားကြရော။
ဘောက်ဖတ်မတို့၊ ကျီးအာ
သီးတို့၊ ကြက်ဖလောင်းတို့၊
ခူမွေးစုတ်တို့ခေါ်မှ ဒေါင်
ဒေါင်မြည် ကျန်းမာကြတာ
ရယ်’တဲ့လေ။

၄။

ကျပန်ဦးထုပ် ဆောင်း
ထားတဲ့ ကိုပုရစ်နဲ့ ဖန်းပွင့်ကြီး
ထော်ထော် ပန်တတ်တဲ့
မပေါ်ဌေးတို့ လင်မယား
ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာဆိုင်
ထောင်ပါပြီဆိုကတည်းက
စီးပွားရှာလိုက်ကြတာ သမီး
လေးယောက်တောင် စကားပီ
နားကြားအရွယ် ရှိကြပါပြီ။
စီးပွားလည်း ဖြစ်ကြပါပြီ။
အလုပ်မှန်သမျှ ကျုံးကျုံးရုန်း
ရုန်း လုပ်ကြတာလည်း မှန်ပါ
ရဲ့။ လင်မယားနှစ်ယောက်
စလုံးရော ကလေးလေးယောက်
ပါ ဘယ်တုန်းကမှ ပြောင်
ပြောင်ရောင်ရောင် မရှိကြ
ဘူး။ ကိုပုရစ်က အင်္ကျီမဝတ်
သလို မပေါ်ဌေးကလည်း
တစ်ပတ်တစ်ခါ အနိုင်နိုင်လဲ

တဲ့ အဝတ်အစားနဲ့ပါပဲ။
ကိုပုရစ်က အပိုစီးပွားရေးရယ်
လို့ လက်တောက်နဲ့ ထောင်
ထားတယ်။ ကြွေခုံထောင်
ထားတယ်။ တစ်ခါတလေ
သူ့ဆိုင်ရှေ့ ကြက်ပိုင်းတောင်
ရှိလိုက်သေး။

ဖောက်သည်တွေက
တော့ ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာ
ဆိုင်က ကွမ်းတစ်ထုပ်စီ
ခါးပုံ စထဲထည့်ပြီး တစ်ယာ
ပြီးတစ်ယာ ထုတ်ဝါးလိုက်
ကြ။ ကွမ်းရည်တွေ အရပ်
လေးမျက်နှာကို ဖွမ်းခနဲ ထွေး
လိုက်ကြနဲ့၊ ရွှေတောင်ပို့
ကွမ်းယာဆိုင် ပတ်လည်မှာ
ကွမ်းတံတွေ၊ ကွက်တွေဆို
တာ မြင်မကောင်းဘူး။
သည်ကြားထဲက ကြွေသမား
များ ထုံးစံပါးစပ်က အော်
ကြတာ ရှိသေး။

‘ဖြစ်မီးကွာ... ဖြလိုက်
စမ်းကွာ’

ကြွေပွင့်တွေ ပက်လက်
ကျအောင် ပါးစပ်က ခေါ်ကြ
တာပါ။ သည်လိုတွေ များ
လာတော့ ကပ်လျက်အိမ်က
အမေလှူရင်က ကြာတော့ မခံ
နိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့။ ခဏ
ခဏ ထပွက်တယ်။ ပွက်
လည်း ပွက်တုန်း ခဏပါပဲ။
ကြာတော့အမေလှူရင်က သူ
အိမ်ရှေ့ထွက်ပြီး ဖြကြစမ်း
ဟေ့ ဖြကြစမ်းဟေ့လို့ အော်
ရော။ နောက်ဆက်တွဲ စာ
မျက်နှာကတော့ မပေါ်ဌေးနဲ့
ရန်ဖြစ်ကြတာပါပဲ။ ကြွေပိုင်း၊
လက်တောက်နဲ့ပိုင်းက အဲ
သလို ရန်ဖြစ်ကြတုန်း ခဏ
နားတာပဲရှိတယ်။ ပြီးရင်
အလျှိုအလျှို ပြန်စကြတာပါ။
အမေလှူရင်က တစ်ရက်တော့
အမေ့ဆီ ရောက်လာတယ်။

‘ကိုမောင်ညို တော်ဖြူ
တဲ့ တောင်ပို့က ပြဿနာ
တောင်ပို့ပါကော။ ကျုပ်မှာ
အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ၊ စား
ကောင်းခြင်း မစားရ။ ကြာ
ရင် ကျုပ်က ခုနစ်စဉ် တိုက်
တော့မှာနော်’

‘အလို ဘယ်နှယ်တုံး
မလှူရင်ရဲ့၊ တောင်ပို့ ကျုပ်က
လည်း မဖြူရပါလားဗျာ၊
ခင်ဗျားနယ်... ဆိုရင် ရာ
လူကြီးတွေနဲ့ ပြောပါရော
လား။ ဂျယ်လင်မယား ကျုပ်
လည်း ခေါ်ပြောပါဦးမယ်။
အခုက ဘယ်နှယ် ဖြစ်နေလို့
တုံး’

‘ဘာလူကြီးမှ မပြော
ဘူး။ ကျုပ်များ နယ်နှယ်ရရ
မှတ်လို့၊ မနက်ဖြန် ကန်တော့
ပွဲတစ်ပွဲတုံးပြီး ဒင်း(သင်း)တို့
ကို မောင်းချရမှ အေးမယ်။
ဒင်းတို့ ဒုက္ခမရောက်တော့
ပြော’

‘ရော်ဗျာ၊ သူစီးပွား
ကိုယ့်စီးပွား မကြံကောင်း
မစည်ရာ မလုပ်ကောင်းတာ
မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောပါ
ဦးမယ်’

အဖေက အမေလှူရင်
ပြန်တော့ မပေါ်ဌေးတို့ လင်
မယားကို ခေါ်ခိုင်းတယ်။
ကိုပုရစ်က မရှိဘူး။ မပေါ်
ဌေးတစ်ယောက် တည်း
ထဘီရင်ရှားကြီးနဲ့ ရောက်
လာတယ်။ ရင်ဘတ်ကကြေး
တွေကို လက်တစ်ဖက်က
ကြေးတွန်းလို့။ အဖေစားဖို့
စက္ကူကန်တော့နဲ့ ထုပ်လာတဲ့
ကွမ်းထုပ်ကလေးလည်း ပါ
ရဲ့။

‘ပေါ်ဌေးမ နင်တို့ ကွမ်း
ယာဆိုင်က နိစ္စစုဝ ပွက်လော
ရိုက်နေဆို၊ ကိုယ့်စီးပွားလုပ်

တဲ့အခါ ဘေးဘီကို မထိခိုက်
စေနဲ့လေ ငါ့တုမရဲ့။ မလှူရင်
က ညည်းတို့ လွန်လာလို့
ကန်တော့ပွဲတုံးမလိုတဲ့ လာ
ပြောတယ်’

‘ဘာကန်တော့ပွဲ လဲ
ဘကြီး’

‘မပြောတတ်ပေါင်ဗျာ
နင်တို့ကို ခုနစ်စဉ်တိုက်မယ်
ပြောတာပဲ’

‘ခုနစ်စဉ်တိုက်မယ်ဆို
တာ ဘာပြောတာတဲ့ ဘကြီး
ရဲ့’

‘မပြောတတ်ပေါင်
ဗျာ၊ နင်တို့ကို ထိခိုက်အောင်
လုပ်မယ့်သဘော ထင်ပါရဲ့’

‘အဲမှာ... အမေလှူရင်
ကို လူကြီးမို့ သည်းခံနေတာ
ပါ ဘကြီးရဲ့။ သူက ခုနစ်စဉ်
တိုက်ရင် ကျုပ်က ဆယ့်လေး
စဉ် တိုက်ရုံပေါ့။ အမေလှူရင်
က ဇော်ဂနီ၊ ကျုပ်က ဇော်ဂ
နက်။ ဘယ်သူက တိမ်ညွန့်
စားနိုင်မလဲ ဘကြီး စောင့်
သကြည့်’

‘အလို နင်တို့က တိမ်
ညွန့်တောင် တက်စားနိုင်ကြ
ရောလား။ ဘကြီးဖို့ တိမ်
ညွန့်တစ်ဆုပ်လောက် ယူခဲ့ကြ
စမ်း။ သင့်မြတ်အောင် နေကြ
မှပေါ့။ မလှူရင်က မလွန်ဘူး
နင်တို့လွန်တာနေမှာ ဆင်ခြင်
မှပေါ့အေ’

နောက်တစ်နေ့မှာတော့
အမေလှူရင်က သူ့အိမ်ရှေ့
ကုလားထိုင်ဟောင်းတစ်လုံး
ချပြီး ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲ ပြု
ပွားကြီး တင်လိုက်လို့။ အမေ
လှူရင်အိမ်ဝ ကန်တော့ပွဲ
ရောက်လာတော့ မပေါ်ဌေး
ကလည်း သူ့ကွမ်းယာဆိုင်
ဘေးမှာ ခုံတန်းတည်ချပြီး
ကန်တော့ပွဲနစ်ပွဲ ဖီးဖီးကြီး

တင်လို့။ ဘယ်နတ် ဘယ်
ဒေါက် တင်ကြမှန်း မသိပေ
မဲ့ ကန်တော့ပွဲ သုံးပွဲကတော့
လမ်းဘေးမှာ ထင်းထင်း
ကြီး။ ကြာတော့ ကန်တော့ပွဲ
သုံးပွဲသာ ခြောက်ကုန်တယ်။
မပေါ်ဌေးနဲ့ အမေလှရင်တို့
တိုက်ပွဲက ဘယ်နှယ်မှ မနေ
ပါဘူး။ လက်တောက်ခုံက
တရောက်ရောက်၊ ကြွေခုံက
တဖျောက်ဖျောက်ပါပဲ။

အမေလှရင် က
ကန်တော့ပွဲနဲ့ တိုက်တော့
လည်း မနိုင်တော့ အိမ်ရှေ့
ထွက်ပြီး ငရုတ်သီးညှော်
တိုက်တော့တာပါ။ ငရုတ်
ညှော်ဆိုတော့ ကြွေသမား
တွေ၊ လက်တောက်ခုံသမား
တွေ မခံနိုင်ကြဘူး။ ပြေးကြ
ရော။ ဒါပေသိ သည်တိုက်
စစ်ကလည်း ကြာကြာမခံ
ပါဘူး။ အမေလှရင်ကိုယ်တိုင်
သူ ညှော်ခဲ့သူ ရင်ကျပ်လာလို့
ဆေးတောင် ကုရသေးသတဲ့။
သည်လိုဆိုတော့ ကြွေဝိုင်း၊
ကြက်ဝိုင်း၊ လက်တောက်ခုံ
ဝိုင်းက တစ်စတစ်စ ပြန်ပေါ်
လာပြန်ရော။ အမေလှရင်က
တိုက်စစ်ပြောင်းပြန်တယ်။
ဘယ်ကဘယ်က မောင်းတစ်
လုံးငှားပြီး အိမ်ဝချိတ်၊ ကပ်
လျက် ကွမ်းယာဆိုင်က ဆူ
ရင်ပူရင် သူက မောင်းကြီး
တဒုဒု ထ၊ထထသတဲ့။ ဒါ
သူ့ကို ရွှေမှန်းသိတော့ မပေါ်
ဌေးကလည်း ကြေးစည်တစ်
လုံး မွှာရုံက ငှားပြီး တတိန်
တိန်ထုတယ်။ ကြေးစည်သံနဲ့
မောင်းသံ တစ်လှည့်စီ ထုနေ
ကြတော့ ရပ်ကွက်က မခံနိုင်
ပြန်လို့ ကြေးစည်လည်းတော်
မောင်းလည်းတော် လုပ်ကြရ
တယ်။

သည်ပြဿနာက ဆက်
ပြီး ကြီးထွားမလာနိုင်တော့
ပါဘူး။ အမေလှရင်အိမ်က
လမ်းမပေါ်ရောက်နေလို့
နောက်ကို လေးပေလောက်
ဆုတ်ပေးရသလို လမ်းသွယ်
အဝမှာ ဆောက်ထားတဲ့ မပေါ်
ဌေးကွမ်းယာဆိုင်လည်း လမ်း
သွယ်ချဲ့တာနဲ့ မလွတ်လို့ ဖယ်
ပေးရမယ့် အခြေအနေ ဆိုက်
လာခဲ့တယ်။ လမ်းတွေချဲ့၊
လမ်းတွေဖြောင့်၊ ထုံးတွေ
သုတ်ရတဲ့ တစ်ခေတ်မှာ
ကြေးစည်နဲ့မောင်း ရန်မဖြစ်
အားတော့ဘူး ဆိုပါစို့ရဲ့။
အမေလှရင်က သူ့အိမ်ကုပ်
ကလေး နောက်ဆုတ်ပေး
လိုက်ရတာ ပြဿနာမရှိပေ
သိ လမ်းသွယ်အဝမှာ တောင်
ပို့ဖြိုပြီး နေရာယူထားတဲ့
မပေါ်ဌေးတို့ ရွှေတောင်ပို့
ကွမ်းယာဆိုင် ဖယ်ပေးရတာ
မှာတော့ ပြဿနာရှိပြီ။

လမ်းချဲ့အလံစိမ်းတွေ
လာစိုက်တဲ့တစ်ရက် မပေါ်
ဌေးတစ်ယောက် အဖေ့ဆီ
ပြေးလာတယ်။ မျက်ရည်
တွေလည်း ကျလို့။

‘ဘကြီးညို့ ကယ်ပါဦး၊
ကျုပ်တို့ဆိုင်ကလေး အလံ
စိမ်း ရောက်လာလို့ ဖယ်ပေး
ရမတဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အကျိုး
နည်းပါပြီ ဘကြီးရယ်။ ဒါ
ဘယ်သူမှ မဟုတ်ဘူး အမေ
လှရင်လုပ်တာ ကျုပ်သိ
တယ်’

‘ဟဲ့ သူ့အိမ်ကုပ်
ကလေးတောင်ခမျာ မုဆိုးမ
ဆုတ်ပေးရတာကော ပေါ်ဌေး
မရဲ့၊ ညည်းက လင်နဲ့သား
နဲ့။ ဟိုခမျာ ပိုဒုက္ခရောက်
တော့မပေါ့။ လူကြီးသူမကို
မဟုတ်တာ မပြောမိစေနဲ့၊

ငရဲကြီးတယ်’

‘တစ်ရပ်ကွက်လုံး
အလံစိမ်း လာစိုက်ခံရလို့
နောက်ဆုတ်ပေးရတာကသတ်
သတ်၊ ကျုပ်ဆိုင်အောက်
အတွားကြီးကိုယ်တိုင် သပိတ်
ကွဲအင်း မြှုပ်တာကသတ်
သတ်။ မြင်တဲ့လူက အပ်ချ
မပ်ချ ပြောတာတော် ကိုင်း’

‘ဘာအင်းတဲ့တဲ့၊ ရှာရှာ
ဖွေဖွေ’

‘ဘာအင်းဆိုလား’

တကယ်လည်း လမ်း
တွေချဲ့တော့ မလွတ်သူတွေ
က မလွတ်သလို ဆုတ်ပေးရ
တယ်။ လမ်းမက ဖဲ့ဆင်းတဲ့
လမ်းသွယ် ကလေးတွေ
လည်း မလွတ်ပါဘူး။ ကိုပု
ရစ် မပေါ်ဌေးတို့ရဲ့ ရွှေတောင်
ပို့လည်း မလွတ်တော့ဘူး။
ဆိုင်ကိုယောက်ျားသား လေး၊
ငါးဆယ်ယောက်နဲ့ အလုံး
လိုက် မ၊ရွှေကြပေသိ ဘယ်
အိမ်ရှင်ကမှ သူတို့ကို လက်
မခံဘူး။ သည်တော့ အဖေ
ကပဲ မနက်ခင်း မပေါ်ဌေး
အသုပ်ရောင်းတဲ့ ကျွန်မတို့
အိမ်ရှေ့ကို ကွမ်းယာဆိုင်
ရောက်လာတယ်ပြောပါတော့။
အဖေက လူတရားရုံးတော့
အဖြစ်မခံဘူး။ ကွမ်းယာက
လွဲလို့ တခြား လူအုံမယုံကိစ္စ
တွေ ခွင့်မပြုဘူး။ ကွမ်းယာ
ဆိုင်ရှေ့ ခုံတန်းမချရဘူး။
ခုံတန်းချရင် လူစုမိလို့ပါ။
ကွမ်းယာဝယ်ချည်းသက်သက်
ဆိုတော့ ဝယ်ပြီး ပြန်ကြရုံ
ပေါ့။ သည်လိုဆိုတော့ မပေါ်
ဌေးက ဘာမှမပြောပါဘူး။
ကိုပုရစ်က ကြာတော့
ပျင်းလာပုံရတယ်။ ဆိုင်ကို
ညကြီးသန်းခေါင် မ၊
ရွှေသွားလိုက်တာ မနက်

လင်းတော့ မြစ်စောင်းတာရိုး
တိပ် ရောက်ကြရော။ မြစ်
စောင်းတာရိုးမှာတော့ လွတ်
လွတ်လပ်လပ် အော်နိုင်၊ ဆူ
နိုင်၊ ဆဲနိုင်ကြတာကိုး။

မြစ်စောင်းရောက်ကြ
ပေသိ လင်မယားနှစ်ယောက်
စလုံး ကျွန်မတို့အိမ်ကို အသွား
အလာတော့ မပျက်ကြပါ
ဘူး။ အားရင် အားကြသလို
ခါတိုင်းလိုပဲ လာလုပ်ပေးကြ
ပါရဲ့။ ဒါပေသိ ကျွန်မတို့
အိမ်နဲ့ ဝေးသွားပြီဆိုတော့
တော်ရုံကိစ္စ မကြားရတော့
ဘူး။ ကြာတော့ အလာ
အသွားလည်း ကဲ့ကြပါပြီ။

၇။

ကိုပုရစ်နဲ့ မပေါ်ဌေးတို့
လင်မယား အကြောင်းရယ်
လို့ အခုကျွန်မရေးတဲ့အထိ
ထူးဆန်းတာ မပါသေးဘူး။
လင်မယားနှစ်ယောက် ကွမ်း
ရောင်းတယ်။ သမ္မာအာဇီဝ
လုပ်ကိုင်စားလို့ရတာ လုပ်စား
ကြတယ်။ ရွှေစေ့စကလေးနဲ့
နေနိုင်ကြတယ်။ စိတ်ရင်း
ကောင်းကြတယ်။ ကူညီစရာ
ရှိတော့ ကူညီတယ်။ တစ်ခါ
တစ်ခါ လင်မယားနှစ်ယောက်
စလုံး အူတူတူနိုင်တာကလွဲလို့
သဘောမနော ကောင်းကြ
တယ်။ လင်က နိုင်ကွက်ပေါ်
လို့ မယားကိုငေါက်တဲ့အခါ
ငေါက်သလို၊ မယားနိုင်ကွက်
ပေါ်ပြန်တော့ လင်ကိုရစရာ
မရှိအောင် ပြောတာတွေတော့
လည်း လင်မယားသဘာဝ
ရှိကြတာပေါ့လေ။ ကိုပုရစ်
က အဝေးမှာနေတဲ့ သူ
မအေအိုကို လူကြံနဲ့ ပိုက်ဆံ
ရီးပေးနေတဲ့ အကြောင်း၊
ဘယ်မိန်းမကိုတော့ လေးသန်

ပေါ်ဌေးမလည်
ပျောက်သွားတာ သုံးနှစ်
ဟာ။ ဘယ်ပျောက်သွား
မသိတော့ တစ်ယောက်

ယောက်နဲ့များ ပါသွားသလား
လို့ တွေးသေးတယ်။ နောက်
တော့ မဟုတ်ပါဘူး ဘကြီး
ရာ'

'မိန်းမတစ်ယောက်
ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာက သုံး
နှစ် ပျောက်သွားတာ အဆန်း
ပါလားကွာ။ မင့်မယားက
ဘယ်သွားတာတဲ့တုံး'

'ဘကြီးတူမ ဇာတ်
ဝါသနာကြီးတာ ဘကြီးသိ
သားပဲ။ တစ်ခါတော့ ကျုပ်
တို့ အခုနေတဲ့ရပ်ကွက်မယ်
ဇာတ်လာကတော့ ဇာတ်ထဲ
က ထမင်းချက် လူလိုတယ်
ဆိုလို့ ဘာမပြော ညာမပြော
လိုက်သွားတာ ဇာတ်ထဲ သုံး
နှစ်ကြာတယ်။ သမီးလေး
ကောင်နဲ့ ကျုပ်ဖြင့် ဖတ်ဖတ်
မောလို့ပါ ဘကြီးရာ။ ကျုပ်
လည်း ဝဋ်ပြန်လည်တာပါပဲ'

ကိုပုရစ်နဲ့ ပေါ်ဌေးတို့
နှစ်ယောက်က ဇာတ်ပွဲ အင်မ
တန် ကြိုက်တာအမှန်ပဲ။ ဒါ
ကို ကျွန်မပြောမှ သူတို့
အကြောင်း ပိုပြည့်စုံမှပါ။
အဲသည်ခေတ်တွေက ကျွန်မ
တို့ မန္တလေး ရပ်ကွက်ဘုရား
ပွဲတွေမှာ နှစ်စဉ် ဇာတ်ကြီး
တွေ ထည့်လေ့ရှိကြတယ်။
မန္တလေးဆောင်းညတွေမှာ
ဆိုင်းသံ ဗုံသံ မစဲခဲ့ကြတဲ့
ခေတ်ကိုး။ ဇာတ်ပွဲကြည့်တဲ့
မင်းစင်ကို မဲဖောက်ရောင်း
ခဲ့ရင် နေရာကောင်းလို့ချင်သူ
ချည်းဆိုတော့ မင်းစင်မဲ
ဖောက်မယ့်နေ့ဆိုရင် ပွဲကြိုက်
သူတွေဆိုတာ အလုပ်တောင်
ဆင်းကြတော့ဘူး။ မဲဖောက်
မယ့် ဘုရားအာရုံခံ တန်
ဆောင်းမှာ လူတွေပြည့်လို့။
ခုံကြီးခုံကြီး တိုးကြစေ့ကြ
အော်ကြဟစ်ကြ ကုတ်ကြပြီ

ကြဆိုတော့ သည်တာဝန်ကို
လူမုန်းခံပြီး ယူကြရတာမျိုး
ပါ။ အဖေက ဘုရားဂေါပက
ဥက္ကဋ္ဌပေသီ သည်ကိစ္စမျိုး
တော့ အဖေလည်း မတတ်နိုင်
ပါဘူး။ သည်တော့ ယုံကြည်
ရတဲ့ ကိုပုရစ်ကို တာဝန်ပေး
တာ များတယ်။ ကိုပုရစ်
လောက်များတော့ မိန်းမအုပ်
က တက်ဖိတာနဲ့ ပြားနေရ
တော့တာလေ။ ပြားကာမှ
ပြားရော ကိုပုရစ်ကလည်း
ပွဲလက်မှတ်တာဝန်ခံ လုပ်ရ
တာကို သိပ်ဂုဏ်လုပ်တာပါ။

မပေါ်ဌေးကကော ပွဲ
ဇာတ်ရုံ ဆောက်ပါပြီဆို
ကတည်းက ကွမ်းယာဆိုင်
ကလေး ပွဲခင်းစပ် ဖွင့်ပြီးနေ
ပြီ။ ဇာတ်က နှစ်ည က၊ လေ့
ရှိတော့ နှစ်ညစလုံး ကွမ်းယာ
ဆိုင်ထဲကနေ လင်မယားနှစ်
ယောက် မိုးလင်းပွဲကြည့်တာ
ပဲ။ ဆောင်းတွင်း ဇာတ်ပွဲ
ရာသီရောက်ရင် ကွမ်းယာခုံ
ကလေးတစ်လုံးနဲ့ ပွဲတကာ
လှည့်ရောင်းကြရတာကိုက
သူတို့စီးပွားကိုး။ လာကတဲ့
ဇာတ်သူဇာတ်သား မင်းသား
မင်းသမီးကစလို့ ကားလိပ်ဆွဲ
မီးထိုးမှန်ထိုးမကျန် သူတို့
လင်မယားနဲ့ ခင်ကြမင်ကြ
တာချည်းပဲ။ သည်တော့
ခင်မင်လက်စလည်း ရှိ၊
ဝါသနာကလည်း ပါဆိုတော့
ဇာတ်ထဲ စုတ်ခနဲ လိုက်သွား
တယ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်လို့
မဆိုနိုင်ဘူး။ လင်နဲ့ကလေး
တွေ ပစ်ပြီး လိုက်သွားတဲ့
မပေါ်ဌေးကို ကိုပုရစ်က
ရောက်ရာအရပ်က ပြန်သာ
လာခဲ့ ပြန်မပေါင်းမရှိဘူး။
သူတန်းကလည်း သည်လိုပဲ
လိုက်သွားခဲ့တာ မဟုတ်လား။

*အခုတော့ ဘကြီးတို့
ရပ်ကွက်ထဲ ပြန်ပြောင်းတော့
မယ်ဘကြီး။ ချော်ဆိပ်က
ကျုပ်တို့လင်မယားနဲ့ အကျိုး
ပေးတယ်ရယ်'

*ဆိုင်က ဘယ်နား
ကပ်ဖွင့်မှာတုံး'

*အမေလှရင်အိမ် ငှား
မယ်စိတ်ကူးတယ်။ ကျုပ်တို့
တောင်ပို့နေရာကလေးနဲ့ ကပ်
လျက်ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ကို
အကျိုးပေးဦးမှာပါ။ အမေ
လှရင်ကလည်း ခုနေခါ
အရွယ်ရလို့ မထူနိုင်မထနိုင်
ဆိုတော့ ငှားမယ်ထင်ပါရဲ့'

*မလှရင်က မင်းတို့
ကစဉ် ကလျားဖြစ်အောင်
အင်းမြှုပ်ဆိုကွ'

*သူအိမ်သူတော့ အင်း
မမြှုပ်လောက်ပါဘူး ဘကြီး
ရဲ့'

ကိုပုရစ်ပြန်သွားတော့
အဖေက သူတို့လင်မယား
အကြောင်း ပြောပြနေသေး
တာပါ။

*ဂျပန်တို့ ပေါ်ဌေးမတို့
လည်း အခုထိ ဘဝမတည်မီ
ကြရှာသေးဘူး။ သူတို့ကို နဂို
တောင်ပို့ နေရာကလေးက
အကျိုးပေးတယ်လို့ စွဲလမ်း
နေရှာတယ်။ အေးလေ လူ
တွေလည်း တောင်ပို့မကြောက်
နိုင်၊ အင်းမကြောက်နိုင်
အဆင်ပြေရာမှာ တောင်ဘင်
ခတ်သလို ဖိတ်တစ်ဝက် စဉ်
တစ်ဝက် နေကြရတဲ့ ဘဝ
တွေကိုးကွယ်'

၆။

နောက်တော့ ကျွန်မ
လည်း ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်နဲ့
ဖြစ်ပြီး မန္တလေးမြို့သစ်ဘက်
ကို ရောက်ကြလေတော့ ကိုပု

ရစ် မပေါ်ဌေးတို့နဲ့ မဆုံဖြစ်
ကြတော့ဘူး။ အဖေလည်း
ဆုံးရှာပါပြီ။ အမေပြောပုံ
တော့ သူတို့လင်မယား အမေ
လှရင်နဲ့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာ
ချုပ်ချုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ရပ်
ကွက်ထဲ ငှားနေကြသေးသတဲ့။
နောက်တော့ ကွမ်းယာဆိုင်
တွေများလို့ ရပ်ကွက်ထဲက
ထင်သလောက် မရောင်းရ
တာနဲ့ သဲကွင်းထဲ သွားဖွင့်ကြ
သတဲ့။ လင်မယားနှစ်
ယောက် သုံးနှစ်စီလောက် ကွဲ
ကြပြီး ပြန်ဆိုတော့ ကလေး
သုံးယောက် ထပ်မွေးကြ
သတဲ့။ ဇာတ်လိုပြောရင် ရှေ့
ပိုင်းမွေးက လေးယောက်၊
ဟပ်ဖိုင်းပေးပြီးမှ မွေးတာ
သုံးယောက်ပေါ့ဆိုလို့ အမေ
စကားကို ကျွန်မ ပြီးမိသေး
တယ်။ ဟပ်ဖိုင်း (Half
time)ဆိုတာ ဇာတ်က၊တဲ့
အခါ ညလယ် အားလပ်ချိန်
ပေးတာကို ပြောတာပါ။ သဲ
ကွင်းနဲ့ အမေတို့ ရပ်ကွက်ဆို
တာ တကယ်တော့ တာရီး
တစ်လမ်းစာ ခြားတာပါ။
တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။
လူတိုင်းက အချိန်ရှိသရွေ့
ကျင်းယက်ရှုပြီး စားနေကြရ
တော့ တစ်ယောက်တစ်
ယောက် ဟိုတုန်းကလို မကူး
လူးဖြစ်ကြတော့တာလည်း
အပြစ်မဆိုသာဘူးပေါ့။

တစ်ခါတော့ အမေအိမ်
ကအပြန် တာရီးထိပ်မှာ ခဏ
နားရင်း သဲကွင်းထဲ လှမ်း
ကြည့်နေမိတယ်။ သဲကား
တွေဆင်းတဲ့ လမ်းအတိုင်း သဲ
ကွင်းချိုင့်ထဲ ကျွန်မ လျှောက်
လာခဲ့တယ်။ မပေါ်ဌေး တစ်
ခါကပြတဲ့ လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ဘက် လျှောက်ခဲ့တာပါ။

ကျွန်မရောက်သွားတော့
မပေါ်ဌေးက ပိုက်ဆံအနှစ်
ကလေးတွေ တစ်ရွက်ချင်းရေ
လို့။ ကိုပုရစ်က ပုဆိုးဟောင်း
တစ်ထည်ခင်းပြီး သူ့အနီးသီး
ကက်ဆက်ကလေးကို ပြင်
လို့။ သူတို့မြင်ရတာ အမေ
ပြောသလို ဘဝရဲ့ ရှေ့တစ်
ပိုင်းက၊ ကြာပြီးတော့ ဟပ်မိ
ဒိုင်း ခဏအား။ အခုတစ်ခါ
နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ် က၊ နေ
ကြသလိုပဲ။ လူတွေကလည်း
အိုကြရှာပါပြီ။ *

လင်မယားနှစ်ယောက်
ကျွန်မကိုမြင်တော့ ဘယ်လိုမှ
ထင်မထားလို့နဲ့ တူပါရဲ့။
အံ့သြသွားကြတယ်။ နောက်
တော့ ဝမ်းသာအားရ။ အရင်
လိုပါပဲ။ မပေါ်ဌေးက ကွမ်း
ပလုတ်နဲ့။ ကိုပုရစ်က ဂျပန်
အားရွက်ဖုံး ဦးထုပ်ဟောင်းနဲ့။
ကိုပုရစ်ကို ကျွန်မက ကက်
ဆက်အသစ်များ ဝယ်ပါဦး

တော့လို့ဆိုတော့*ဒါက အိမ်
ထောင်ဦးပစ္စည်း ဆရာမရဲ့
တဲ့ ။ သည်က ကက်ဆက်
ကလေးကို လဲဖို့ ဘယ်သူက
ပြောပြော သည်လိုမြေတတ်
တာကို ကျွန်မ သိလို့ စတာ
ပါ။ သည်တစ်ခါ မြေတာကို
ကျွန်မ မရယ်ရက်တဲ့အပြင်
စိတ်ထဲ မကောင်းလိုက်ပုံများ
တော့။ တစ်ခါက မပေါ်ဌေး
လက်ဆယ်ချောင်းတစ်ချောင်း
တစ်ကွင်း လက်စွပ်တွေလည်း
မရှိရှာကြတော့ပါဘူး။ သမီး
တွေက မွေးတဲ့ မြေးကလေး
တွေ ဆိုတာလည်း မတွေ့ရ
ဘူး။ သဲကွင်းထဲ ပြေးလွှား
နေကြတာများလား။ မေး
ကြည့်တော့ မအေတွေ့ဆီ ပြန်
ပို့လိုက်တာကြာပြီတဲ့။ အူရီး၊
တယ်လီဖုန်း အမှတ်တံဆိပ်
ဗီဒိုင်းစတွေ ခပ်များများ
ကပ်ထားတဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်
နဖူးစည်းမှာတော့ မြင်ဖူး

နေကျ သွပ်ပြားဆိုင်းဘုတ်
ကလေးချိတ်လို့။ *ရွှေတောင်
ပို့* ကွမ်းယာဆိုင်တဲ့။ မပေါ်
ဌေးက အနားကပ်လျက်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က လက်
ဖက်ရည်တစ်ခွက် မှာပြီး
တိုက်နေသေးတာပါ။

အနောက်ဘက် စစ်
ကိုင်းတောင်ရိုးတန်းမှာ နေ
တစ်ခြမ်းငုပ်တော့ ကျွန်မ
လည်း ပြန်ဖို့ပြင်ရတယ်။
လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး
ဆိုင်ပစ်ပြီး ကျွန်မကို တာရီး
ပေါ်အထိ လိုက်ဖို့ကြရဲ့။
ကိုပုရစ်က ရှေ့နှစ်အတွက်
သူတို့လင်မယားရဲ့ စီးပွားရေး
စီမံချက်ကို ပြောနေသေးတာ
ပါ။

*သည်နှစ် ကျပ်တို့ရပ်
ကွက် ဘုရားပွဲ ဇာတ်ပါတယ်
ဆရာမ၊ ပွဲလာကြည့်လှည့်ဦး။
ရွှေလင်းအောင်၊ ငွေလင်း
အောင်ဇာတ်လေ။ ကျုပ်တို့

လင်မယား ဇာတ်ပြန်တော့
လိုက်သွားကြမှာ။ ကျုပ်က
အသံချဲ့စက်နဲ့ မီးစက်ကို
မယ့် တာဝန်ခံပေါ့ ဆရာမ
ရယ်။ ပေါ်ဌေးက ထမင်း
ချက်။ သည်တစ်ခါတော့ နှစ်
ယောက်စလုံး လိုက်ကြမှာ။
ဇာတ်ထောင်က ခေါ်လိုရယ်*

*ရွှေတောင်ပို့ ကွမ်းယာ
ဆိုင်ကကော*ဆိုတော့ ဆိုင်ကို
သဲထမ်းတဲ့ အငယ်ဆုံးကောင်
နဲ့ ထားခဲ့မှာတဲ့။ ဘယ်ဘဝ
ရောက်ရောက် သည်ဆိုင်
တော့ မဖြုတ်ဘူးတဲ့။ အကျိုး
ပေးလို့တဲ့။

ကျွန်မ တာရီးပေါ်ရောက်
တော့ တောင်စွယ်မှာ နေ
ကွယ်ပြီ။ ဇာတ်ထဲမှာဆိုရင်
တော့ မင်းမျက်သင့်သူ ရာ
ဝတ်သားကိုသတ်ဖို့ ပါးကွယ်
အာဏာသားတို့ ဓားကိုင်ချီ
ပေါ့။

BURMESE
CLASSIC

ခင်ခင်ထူး

အတိတ်မှစ၍ အနာဂတ်သို့
အနာဂတ်သို့ အနာဂတ်သို့
အနာဂတ်သို့ အနာဂတ်သို့
အနာဂတ်သို့ အနာဂတ်သို့

ဝန်ထမ်း

ပလတ်စတစ်စိတ်လုပ်ငန်း

အမှတ်(၁၂)၊ သီရိလင်း၊ ဟော့ကန်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၆၄၁၁၃၄ ၊ ၇၂၂၇၆၈ ၊ ၆၄၅၉၈၇

design : unlight